

**ПОЧИНАЄТЬСЯ
З ДОМУ БОЖОГО**

© The Church of Almighty God, 2022

ПОЧИНАЄТЬСЯ З ДОМУ БОЖОГО

«Суд починається з дому Божого» взято зі «Слово являється у плоті».

Усі права захищені. Забороняється відтворювати чи передавати будь-яку частину цієї публікації в будь-якій формі та будь-якими засобами, електронними або механічними, зокрема за допомогою фотокопіювання, записування чи будь-яких систем зберігання або пошуку інформації, без прямого письмового дозволу власника авторських прав.

Адреса для запитів щодо інформації:
contact.uk@godfootsteps.org

Весь текст книги перекладено й відредаговано фаховими спеціалістами, однак у ньому могла залишитися невелика кількість неточностей. У разі підозри на таку неточність зверніться до оригінального китайського тексту. Просимо також повідомляти про них нам, щоб ми могли виправити їх у подальших перевиданнях книги.

Частина біблійних віршів, наведених у цій книзі, цитується за українським перекладом Івана Огієнка. Авторське право на них належить Британському та Іноземному Біблійному Товариству. Цитати в цій публікації використано з відповідного юридичного дозволу.

Опубліковано Церквою Всемогутнього Бога
<https://uk.godfootsteps.org>

Передмова

Хоча багато людей вірить у Бога, мало хто розуміє, що значить віра в Бога та що потрібно робити, щоб відповідати Божій волі. Це тому, що люди хоч і знають слово «Бог» і такі вирази, як «Божя робота», та вони не знають Бога й ще менше знають Його роботу. Тож не дивно, що всі ті, хто не знає Бога, заплутані у своїй вірі в Нього. Люди не ставляться до віри в Бога серйозно, і все це лише тому, що вірити в Бога для них занадто незнайомо, занадто дивно. У цьому вони не відповідають Божим вимогам. Інакше кажучи, якщо люди не знають Бога та не знають Його роботи, то вони не придатні для Божого використання, і ще менше вони здатні вдовольнити Його волю. Мати «віру в Бога» значить вірити в існування Бога; це найпростіше поняття, що стосується віри в Бога. Більше того, вірити в існування Бога – не те саме, що істинно вірити в Бога; натомість це різновид простої віри із сильними релігійними відтінками. Справжня віра в Бога означає таке: на підставі віри в те, що Бог має всевладдя над усім сущим, людина проживає Його слова та Його роботу, очищує свій розбещений характер, вдовольняє волю Божу та пізнає Бога. Тільки такий шлях може зватися «вірою в Бога». Та часто люди бачать віру в Бога як щось просте й поверхове. Люди, які так вірять у Бога, згубили смисл віри в Бога, і хоча вони можуть і надалі вірити до самого кінця, вони ніколи не здобудуть Боже схвалення, бо йдуть хибною дорогою. Сьогодні досі є такі, що вірять у Бога за буквою та порожнім ученням. Вони не знають, що їм бракує сутності віри в Бога, і вони не можуть отримати Боже схвалення. Та вони все одно моляться Богу про благословення безпеки та достатньої благодаті. Зупинімося, заспокоймо наші серця та спитаймо себе: чи може так бути, щоб віра в Бога дійсно була найлегшою річчю на землі? Чи може так бути, щоб вірити в Бога не значило нічого більшого, ніж отримувати від Бога

велику благодать? Чи люди, які вірять у Бога, не знаючи Його, або вірять у Бога, та все ж виступають проти Нього, дійсно здатні вдовольнити Божу волю?

Про Бога й людину не можна говорити нарівні. Його єство та промисел для людини безмежно непізнавані та незбагненні. Якби Бог Сам не вершив Свою роботу й не промовляв Свої слова в людському світі, то людина ніколи не змогла б зрозуміти Божу волю. Тож навіть ті, хто все своє життя присвятив Богу, не змогли б отримати Його схвалення. Якщо Бог не береться за справу, то всі людські успіхи будуть марні, адже Божі помисли завжди вищі за людські, і Божа мудрість поза людським розумінням. Тож кажу вам: ті, що твердять, ніби «вповні розуміють» Бога та Його роботу, – усі невігласи, пихаті й нетямущі. Людина не має визначати Божу роботу; більше того, людина не може її визначати. В очах Божих людина така незначна, як мураха; тож як людина може збагнути Божу роботу? Хто любить сипати словами на кшталт «Бог не працює так чи інак» або «Він такий чи такий» – хіба не зарозуміло він говорить? Усі ми маємо знати, що людину, створіння з плоті, розбестив сатана. Сама природа людська в тому, щоб виступати проти Бога. Людський рід не може бути нарівні з Богом, а тим паче сподіватися стати Йому за радника в Його роботі. А те, як Бог скеровує людину, то робота Самого Бога. Людині ж подобає скоритися та не казати, що вона думає те чи те, бо людина є лише порох. Оскільки наш намір – шукати Бога, то ми не маємо нав'язувати власні уявлення щодо Його роботи задля того, щоб Бог їх прийняв до уваги, а тим паче давати волю своєму розбещеному характеру, щоб умисне виступати проти Божої роботи. Адже хіба це не зробило б нас антихристами? Як такі люди могли б вірити в Бога? Оскільки ми віруємо, що Бог є, і бажаємо вдовольнити й узріти Його, ми мусимо шукати дорогу істини та дорогу до того, щоб бути

сумісними з Богом. Ми не мусимо вперто Йому опиратися. Що доброго могло б із цього вийти?

Сьогодні Бог зробив нову роботу. Ти, може, не здатен прийняти ці слова, і вони тобі можуть здатися дивними, та Я б тобі порадив не виявляти свою природність, адже лише ті, хто дійсно прагне й жадає праведності перед Богом, можуть здобути істину, і лише тих, хто дійсно побожний, Він може скеровувати та просвіщати. Результати досягаються пошуком істини в розсудливому спокої, а не у сварках і незгодах. Коли Я кажу, що «сьогодні Бог виконав нову роботу», то маю на увазі те, що Бог повернувся у плоті. Можливо, ці слова тебе не турбують; можливо, ти їх зневажаєш; а можливо навіть, що вони тебе дуже цікавлять. Хай там що, Я сподіваюся, що всі ті, хто справді прагне Божого явлення, зможуть сміливо зустріти цей факт і ретельно його обмірковувати, а не робити завчасних висновків; саме так має чинити мудра людина.

Таке неважко дослідити, але для цього кожен із нас мусить знати одну істину: Він, хто є Бог утілений, матиме сутність Бога, і Він, хто є Бог утілений, матиме прояв Бога. Оскільки Бог стає плоттю, Він звершить ту працю, яка в Його намірах, і оскільки Бог стає плоттю, Він виявить те, чим Він є, і зможе принести людині істину, подарувати їй життя та вказати їй дорогу. Плоть, що не має Божої сутності, – то безперечно не втілений Бог; у тому немає сумніву. Якщо людина має намір дослідити, чи то втілена плоть Божа, то мусить підтвердити це за характером, який Він виражає, і словами, які Він каже. Тобто, щоб підтвердити, чи це втілена Божа плоть, чи ні, і чи це дійсно правдива дорога, чи ні, потрібно розрізняти на основі Його сутності. Отже, коли визначаєш, чи це плоть утіленого Бога, ключ криється не в зовнішності, а в Його сутності: Його роботі, Його висловлюваннях, Його характері та багатьох інших сторонах. Якщо людина вдивляється лише в Його зовнішність

і внаслідок цього не помічає Його сутності, це показує, що людина темна й нетямуща. Зовнішність не може визначати сутності; більше того, Божа робота ніколи не може відповідати людським уявленням. Хіба зовнішність Ісуса не суперечила людським уявленням? Хіба Його лик і вбрання хоч якось указували на те, ким Він був насправді? Хіба найперші фарисеї не виступили проти Ісуса якраз тому, що дивилися єдино на Його зовнішність і не приймали близько до серця слова з Його вуст? Моя надія – у тому, що кожен брат і кожна сестра, що шукають явлення Бога, не повторять трагедії минулого. Ви не повинні стати сучасними фарисеями та знову прибити Бога до хреста. Ви мусите ретельно обдумати, як привітати повернення Бога, і ви мусите ясно розуміти, як бути тим, хто кориться істині. Це відповідальність усякого, хто чекає повернення Ісуса на хмарі. Ми мусимо протерти наші духовні очі, щоб вони були ясні, і не загрузати у словах перебільшених вигадок. Ми мусимо подумати про практичну роботу Бога та поглянути на практичний аспект Бога. Не надто захоплюйтесь і не тоніть у фантазіях, постійно прагнучи дня, коли Господь Ісус на хмарі раптово зійде поміж вас і забере вас, які Його ніколи не знали, і не бачили, і не відають, як виконувати Його волю. Краще подумати про щось практичніше!

Можливо, ти відкрив цю книгу з метою дізнатися більше чи з наміром прийняття; яким би не було твоє ставлення, Я сподіваюся, що ти дочитаєш до кінця, а не легко відкладеш її вбік. Можливо, коли ти прочитаєш ці слова, твоє ставлення зміниться, але це залежить від твоєї мотивації та ступеня твого розуміння. Проте є одна річ, яку ти мусиш знати: не можна стверджувати про слово Боже, що то слово людське, і тим паче не можна стверджувати про слово людське, що то слово Боже. Людина, яку використовує Бог, – то не втілений Бог, і втілений Бог – то не людина, яку використовує Бог. У цьому є

істотна відмінність. Можливо, після прочитання цих слів ти не визнаєш, що це слова Бога, а думаєш, що це лише прозріння, здобуте людиною. У такому разі ти засліплений невіглаством. Як слова Бога можуть бути такими ж, як прозріння, здобуте людиною? Слова втіленого Бога відкривають новий період, скеровують усе людство, відкривають таємниці та показують людині напрям, яким іти в новий період. Прозріння, здобуте людиною, – то лише прості вказівки щодо знання чи втілення чогось у життя. Воно не може ні скерувати все людство в новий період, ні відкрити таємниці Самого Бога. Врешті-решт Бог є Бог, і людина є людина. У Бога Божа сутність, а в людини людська. Якщо людина вважає слова, промовлені Богом, за просте прозріння від Святого Духа, і приймає слова апостолів і пророків за слова, промовлені особисто Богом, то її помилка. Хай там що, ти мусиш ніколи не плутати правильне з хибним, і не називати високе низьким, і не вважати глибоке за поверхове; хай там що, ти мусиш ніколи свідомо не спростовувати того, про що знаєш, що це істина. Усі, хто вірить, що Бог є, мусять досліджувати проблеми з правильної точки зору та приймати нову Божу роботу та Його нові слова з погляду Його творіння; інакше Бог їх вижене.

Після роботи Єгови Ісус став плоттю, щоб вершити Свою роботу поміж людей. Його робота не вершилася окремо, а будувалася на Єговиній. Це була робота для нового періоду, яку Бог звершив після того, як поклав край періоду Закону. Так само, коли робота Ісуса скінчилася, Бог продовжив працювати для нового періоду, адже все Боже управління завжди просувається вперед. Коли мине старий період, його замінить новий, і коли буде завершено стару роботу, буде нова на продовження Божого управління. Це втілення – друге втілення Бога, яке слідує за Ісусовою роботою. Звісно, це втілення сталося не окремо; це третя стадія роботи після періоду Закону та періоду Благодаті.

Щоразу, коли Бог починає нову стадію роботи, обов'язково має бути новий початок, і він обов'язково має приносити новий період. Так само є й відповідні зміни в притаманному Богу характері, у способі Його роботи, у місці Його роботи та в Його імені. Тож не диво, що людині складно прийняти роботу Бога в новий період. Та як би людина проти Нього не виступала, Бог завжди вершить Свою роботу та завжди веде все людство вперед. Коли Ісус прийшов у світ людей, Він почав період Благодаті та завершив період Закону. Протягом останніх днів Бог знову став плоттю, і з цим утіленням Він завершив період Благодаті й почав період Царства. Усі ті, хто здатен прийняти друге втілення Бога, будуть введені в період Царства, і більше того – зможуть особисто прийняти керівництво Бога. Хоч Ісус багато звершив поміж людей, Він лише завершив відкуплення всього людства і став жертвою за людський гріх; але Він не позбавив людину від усього її розбещеного характеру. Щоб уповні визволити людину з-під впливу сатани, потрібно було не лише, щоб Ісус став жертвою за гріх та взяв на себе людські гріхи, а й щоб Бог звершив іще більшу роботу, аби вповні позбавити людину від її характеру, розбещеного сатаною. Тож тепер, коли людині простилися її гріхи, Бог повернувся у плоті, щоб привести людину в новий період, і почав роботу покари та суду. Ця робота піднесла людину у вище царство. Усі ті, хто скориться Його владі, отримають істину вищого порядку та більші благословення. Поправді вони житимуть у світлі та здобудуть і істину, і дорогу, і життя.

Якщо люди застрягнуть у періоді Благодаті, то ніколи не позбудуться свого розбещеного характеру й тим паче не пізнають невід'ємно притаманний Богу характер. Якщо люди завжди житимуть посеред рясної благодаті, але житимуть не таким шляхом, який би дав їм пізнати Бога чи вдовольнити Його, то вони ніколи насправді Його не здобудуть у своїй вірі

в Нього. Така віра дійсно жалюгідна. Коли ти закінчиш читати цю книгу, коли ти проживеш кожен крок роботи втіленого Бога в період Царства, ти відчуєш, що бажання, які жили в тобі багато років, нарешті здійснилися. Ти відчуєш, що лише зараз справді побачив Бога віч-на-віч; що лише зараз поглянув на Його лик, почув Його особисту мову, оцінив мудрість Його роботи та справді усвідомив, наскільки Він справжній і всемогутній. Ти відчуєш, що здобув багато такого, чого люди минулих часів ніколи ні бачили, ні мали. У той час ти ясно зрозумієш, що таке вірити в Бога та що таке відповідати Божій волі. Звісно, якщо ти чіплятимешся за минулі погляди й відкидатимеш або заперечуватимеш той факт, що Бог утілювався вдруге, то залишишся з порожніми руками, нічого не отримаєш і зрештою будеш проголошений винним в опорі Богу. На тих, хто здатен слухатися істини та коритися Божій роботі, буде заявлено права під іменем другого втілення Бога: «Всемогутній». Вони зможуть прийняти особистий провід Бога, здобуваючи більше істин вищого порядку, а також дійсне життя. Вони узрятъ видіння, яке люди минулого ніколи не бачили: «І я оглянувся, щоб побачити голос, що говорив зо мною. І, оглянувшись, я побачив сім свічників золотих; а посеред семи свічників Подібного до Людського Сина, одягненого в довгу одєжу аж до стоп і підперезаного по грудях золотим поясом. А Його голова та волосся білі, немов біла вовна, як сніг; а очі Його немов полум'я огняне. А ноги Його подібні до міді, розпалені, наче в печі; а голос Його немов шум великої води. І сім зір Він держав у правиці Своїй, а з уст Його меч обосічний виходив, а обличчя Його, немов сонце, що світить у силі своїй» (Об'явлення 1:12–16). Це видіння – прояв усього Божого характеру, і прояв усього Його характеру – це також прояв роботи Бога в Його поточному втіленні. У потоках кар і судів Син Людський висловлюваннями виявляє властивий Йому характер, даючи всім тим, хто приймає

Його кару та суд, побачити істинне обличчя Сина Людського, яке є правдивим образом обличчя Сина Людського, побаченого Іваном. (Звісно, усе це буде незримим для тих, хто не прийме роботу Бога в період Царства.) Істинне обличчя Бога не можна вповні описати людською мовою, тож Бог використовує засоби, якими Він виявляє властивий Йому характер, щоб показати людям Своє істинне обличчя. Інакше кажучи, усі ті, хто оцінив властивий Сину Людському характер, бачили істинне обличчя Сина Людського, адже Бог занадто величний, і Його не можна вповні описати людською мовою. Коли людина проживе кожен крок роботи Бога в період Царства, тоді вона пізнає істинне значення слів Івана, коли він говорив про Сина Людського посеред свічників: «Його голова та волосся – білі, немов біла вовна, як сніг; а очі Його – немов полум'я огняне. А ноги Його подібні до міді, розпалені, наче в печі; а голос Його – немов шум великої води. І сім зір Він держав у правиці Своїй, а з уст Його меч обосічний виходив, а обличчя Його, немов сонце, що світить у силі своїй». У той час ти без жодного сумніву усвідомиш, що ця звичайна плоть, яка так багато сказала, – безперечно друге втілення Бога. Більше того, ти дійсно зрозумієш, наскільки ти благословенний, і відчуєш, що ти великий щасливець. Хіба ти не хочеш прийняти це благословення?

ЗМІСТ

1. Висловлювання Христа на початку. Глава 1	1
2. Висловлювання Христа на початку. Глава 2	2
3. Висловлювання Христа на початку. Глава 3	4
4. Висловлювання Христа на початку. Глава 5	5
5. Висловлювання Христа на початку. Глава 15	7
6. Висловлювання Христа на початку. Глава 88	11
7. Висловлювання Христа на початку. Глава 103	16
8. Божі слова до цілого всесвіту. Глава 4	21
9. Божі слова до цілого всесвіту. Глава 5	25
10. Божі слова до цілого всесвіту. Глава 6	29
11. Божі слова до цілого всесвіту. Глава 8	34
12. Божі слова до цілого всесвіту. Глава 10	39
13. Гімн Царства	44
14. Божі слова до цілого всесвіту. Глава 12	46
15. Радійте, люди!	51
16. Божі слова до цілого всесвіту. Глава 26	52
17. Божі слова до цілого всесвіту. Глава 29	57
18. Якої точки зору повинні дотримуватися віруючі	62
19. Зіпсута людина не здатна представляти Бога	65
20. Релігійна служба потребує очищення	68
21. У своїй вірі в Бога ти маєш коритися Богу	72
22. Обіцянки вдосконаленим	75
23. Нечестивці неодмінно будуть покарані	80
24. Як служити відповідно до Божої волі	85
25. Про те, як Бог використовує людину	91
26. Заповіді нового періоду	93
27. Тисячолітнє Царство настало	98
28. Ти маєш знати, що практичний Бог – це Сам Бог	102
29. Пізнання Божої роботи сьогодення	109
30. Чи така проста Божа робота, як це собі уявляє людина?	117
31. Ти маєш жити заради істини, оскільки ти віриш у Бога	121

32. Гуркіт семи громів: пророцтво про те, що Євангеліє Царства Небесного поширяться всесвітом	125
33. Суттєва різниця між утіленим Богом і людьми, яких використовує Бог	129
34. У вірі потрібно зосереджуватися на дійсності – участь у релігійному ритуалі не є вірою	139
35. Лише ті, хто знає Божу роботу сьогодні, можуть служити Богові	142
36. Пізнайте найновішу роботу Бога та слідуйте Його стопами	149
37. Бог удосконалює тих, хто є людьми за Його серцем	162
38. Ті, хто кориться Богу зі щирим серцем, безсумнівно будуть здобуті Богом	168
39. Період Царства – це період Слова	177
40. Усе досягається Словом Божим	190
41. Ті, хто має бути вдосконалений, повинні пройти очищення	205
42. Лише пройшовши через болісні випробування, ти зможеш пізнати, що Бог гідний любові	223
43. Лише той, хто любить Бога, по-справжньому вірить у Бога	231
44. Коротка бесіда про «Тисячолітнє Царство настало»	244
45. Лише ті, хто знає Бога, можуть свідчити про Бога	249
46. Як Петро пізнав Ісуса	258
47. Ті, хто любить Бога, вічно житимуть у Його світлі	270
48. Робота Святого Духа та робота сатани	281
49. Застереження для тих, хто не втілює істину в життя	289
50. Чи є ти тим, хто ожив?	296
51. Мати незмінений характер – це бути у ворожнечі з Богом	300
52. Усі люди, які не знають Бога, є людьми, які Богові противляться	309

53. Бачення роботи Бога (1)	317
54. Бачення роботи Бога (2)	324
55. Бачення роботи Бога (3)	334
56. Таїнство втілення (1)	358
57. Таїнство втілення (2)	377
58. Таїнство втілення (3)	384
59. Таїнство втілення (4)	395
60. Два втілення доповнюють значущість втілення	418
61. Чи існує Трійця?	429
62. Внутрішня правда роботи завоювання (1)	444
63. Внутрішня правда роботи завоювання (3)	458
64. Внутрішня правда роботи завоювання (4)	469
65. Як ти мусиш ставитися до своєї майбутньої місії?	478
66. Як ви розумієте благословення?	479
67. Яке твоє розуміння Бога?	483
68. Що значить бути реальною людиною	490
69. Що ти знаєш про віру?	497
70. Коли опале листя повернеться до свого коріння, ти пошкодуєш про все зло, що вчинив	505
71. Ніхто з тих, що мають тіла, не втече від дня гніву	512
72. Спаситель уже повернувся на «білій хмарі»	519
73. Робота з поширення Євангелія – це також робота зі спасіння людини	524
74. Праця в період Закону	529
75. Правдива історія роботи періоду Спокути	536
76. Ти маєш знати, як усе людство розвивалося до наших днів	542
77. Щодо імен та ідентичності	563
78. Ви маєте облишити благословення статусу і зрозуміти Божу волю – принести людині спасіння	584
79. Як може людина, яка обмежила Бога у своїх уявленнях, отримати одкровення Бога?	595

80. Лише ті, хто знає Бога та Його роботу, можуть догодити Богу	601
81. Різниця між служінням утіленого Бога й обов'язком людини	613
82. Бог – Господь усього сотвореного	625
83. Успіх або невдача залежать від шляху, яким іде людина	632
84. Божа робота та робота людська	653
85. Знання трьох етапів Божої роботи – це шлях до пізнання Бога	681
86. Зіпсованому людству більше потрібне спасіння втіленням Богом	705
87. Сутність плоті, в якій поселився Бог	729
88. Божа робота й людська практика	747
89. Сутність Христа – це покора волі Небесного Отця	773
90. Відновлення нормального життя людини та приведення її до чудового місця призначення	784
91. Бог і людина разом увійдуть до відпочинку	810
92. До часу, коли ти узриш духовне тіло Ісуса, Бог створить небо й землю наново	833
93. Несумісні з Христом, безперечно, є супротивниками Бога	839
94. Багато покликаних, але мало обраних	844
95. Ви повинні шукати шлях сумісності з Христом	849
96. Чи ти справді віриш у Бога?	854
97. Христос здійснює роботу суду за допомогою істини	859
98. Чи ти знав? Бог вчинив велику справу серед людей	865
99. Тільки Христос останніх днів може дати людині шлях вічного життя	870
100. Підготуй достатньо добрих вчинків для свого місця призначення	877
101. Кому ти вірний?	882

102. Про місце призначення	887
103. Три застереження	891
104. Переступи приведуть людину до пекла	897
105. Надзвичайно важливо розуміти Божий характер	903
106. Як пізнати Бога на землі	909
107. Дуже серйозна проблема – зрада (1)	915
108. Дуже серйозна проблема – зрада (2)	920
109. Ви повинні зважати на свої вчинки	926
110. Бог – джерело людського життя	931
111. Зітхання Всемогутнього	937
112. Явлення Бога принесло новий період	941
113. Бог панує над долею всього роду людського	946
114. Пізнання Бога – шлях до богобоязливості й утечі від злого	953
115. Узріти появу Бога в Його суді та карі	964

Висловлювання Христа на початку.

Глава 1

Хвала прийшла до Сіону, і з'явилася Божа обитель. Розноситься славне святе ім'я, яке величають усі народи. О, Всемогутній Боже! Голова всесвіту, Христос останніх днів – Він є сяючим Сонцем, що зійшло над горою Сіон, яка у величі й пишноті підноситься над усім світом...

Всемогутній Боже! Ми звиваємо до Тебе в радості; ми танцюємо та співаємо. Ти справді наш Викупитель, великий Цар усесвіту! Ти створив групу переможців і виконав Божий план управління. Усі люди полинуть до цієї гори. Усі народи стануть на коліна перед престолом! Ти єдиний правдивий Бог, і Ти заслуговуєш на славу й честь. Уся слава, і хвала, і влада – престолу! Джерело життя тече з престолу, напуваючи та годуючи натовпи Божих людей. Життя змінюється з кожним днем; нове світло й одкровення супроводжують нас, постійно відкриваючи нове розуміння Бога. Серед досвіду ми досягаємо повної впевненості щодо Бога. Його слова постійно проявляються, проявляються всередині тих, хто правий. Ми справді такі благословенні! Ми щодня зустрічаємося з Богом віч-на-віч, спілкуємося з Ним у всьому та даємо Богу царювання над усім. Ми уважно розмірковуємо над Божим словом, наші серця заспокоюються в Бозі, і таким чином ми приходимо до Бога, де отримуємо Його світло. Кожен день у нашому житті, діях, словах, думках та ідеях ми живемо в Божому слові та завжди здатні бачити різницю. Боже слово проводить нитку через голку; несподівано речі, приховані всередині нас, одна за одною стають явними. Спілкування з Богом не терпить зволікань; Бог робить явними наші думки та ідеї. Щомиті ми живемо перед престолом Христа, де зазнаємо суду. Кожний шматочок у наших тілах залишається зайнятим сатаною. Сьогодні, щоб

відновити Боже царювання, слід очистити Його храм. Аби Бог нами повністю заволодів, ми повинні боротися не на життя, а на смерть. Воскресле життя Христа зможе запанувати лише тоді, коли старі ми будемо розп'яті.

Тепер Святий Дух веде наступ на кожний наш шматочок, щоб битися за те, аби повернути нас Собі! Поки ми готові зректися самих себе й охоче співпрацювати з Богом, Бог неодмінно постійно освітлюватиме й очищатиме нас ізсередини та заново повертатиме Собі те, що зайняв сатана, щоб Бог міг якнайшвидше нас довершити. Не гай часу – проживай кожну мить у Божому слові. Будь збудований зі святими, будь введений у Царство та ввійди в славу разом із Богом.

Висловлювання Христа на початку.

Глава 2

Церква Філадельфії сформувалася, що сталося виключно завдяки благодаті та милості Божій. Любов до Бога зароджується в серцях безлічі святих, які не вагаються у своїй духовній подорожі. Вони твердо дотримуються віри в те, що єдиний правдивий Бог став плоттю, що Він є Головою всесвіту, який керує всім: це підтверджує Святий Дух, це непорушне, як гори! І це ніколи не зміниться!

О, Всемогутній Боже! Сьогодні саме Ти відкрив наші духовні очі, дозволивши сліпим бачити, кульгавим ходити, а прокаженим зцілитися. Саме Ти відкрив вікно в небо, дозволивши нам побачити таємниці духовного світу. Те, що ми сповнилися Твоїми святими словами та спаслися від нашої людської сутності, яку зіпсував сатана, – така Твоя неоціненно велика робота й Твоє неоціненно велике милосердя. Ми – Твої свідки!

Ти довго залишався прихованим, смиренно й мовчазно. Ти пройшов через воскресіння зі смерті, страждання розп'яття,

радості й печалі людського життя, а також переслідування й лиха; Ти пережив і спробував біль людського світу, і тодішній період Тебе зрікся. Утілений Бог – це Сам Бог. Заради Божої волі Ти спас нас зі сміття, підтримуючи нас Своєю правицею та щедро даруючи нам Свою благодать. Не жаліючи зусиль, Ти вклав у нас Своє життя; ціна, яку Ти заплатив Своєю кров'ю, потім і сльозами, кристалізується у святих. Ми – плід^а Твоїх кропітких зусиль; ми – ціна, яку Ти заплатив.

О, Всемогутній Боже! Це через Твою любовну доброту й милосердя, Твою праведність і велич, Твою святість і смиренність усі народи схилилися перед Тобою й вічно Тобі поклонятимуться.

Сьогодні Ти довершив усі церкви – церкву Філадельфії – і таким чином виконав Свій 6 000-літній план управління. Святи можуть смиренно скоритися перед Тобою; з'єднані в дусі, вони слідуєть у любові, зв'язані з витокіом джерела. Жива вода життя біжить без упину, змиваючи й вичищаючи все багно та нечисту воду в церкві, знов роблячи Твій храм чистим. Ми пізнали практичного правдивого Бога, ходили в Його словах, усвідомили власні функції й обов'язки та зробили все можливе, щоб присвятити себе церкві. Завжди тихі перед Тобою, ми повинні зважати на роботу Святого Духа, щоб Твоїй волі не було перешкод у нас. Між святими є взаємна любов, і переваги одних компенсують недоліки інших. Вони здатні постійно ходити в дусі, просвічені й освітлені Святим Духом. Вони втілюють істину в життя відразу, щойно її зрозуміють. Вони йдуть у ногу з новим світлом і слідуєть за кроками Бога.

Активно співпрацюй із Богом; дозволити Йому взяти контроль на Себе означає йти з Ним. Усі наші власні ідеї, уявлення, погляди та мирські складнощі тануть у повітрі, наче дим. Ми дозволяємо Богу панувати над нашим духом, ходимо з

^а У тексті оригіналу немає слова «плід».

Ним і таким чином досягаємо трансцендентності, перемагаючи світ, а наш дух літає вільно й одержує визволення: такий результат, коли Всемогутній Бог стає Царем. Як же ми можемо не танцювати й не співати хвалебно, возносячи наші хвали, возносячи нові гімни?

Є справді багато способів прославляти Бога: вигукувати Його ім'я, наближатися до Нього, думати про Нього, читати молитви, брати участь у спілкуванні, споглядати та розмірковувати, молитися та співати хвалебні пісні. У таких видах хвали є вітха, а є помазання; у хвалі є сила, а є й тягар. У хвалі є віра, а є й нове розуміння.

Активно співпрацюйте з Богом, координуйтеся у службі та станьте одним цілим, виконуйте наміри Всемогутнього Бога, поспішайте стати святим духовним тілом, потопчіть сатану та покінчіть із долею сатани. Церква Філадельфії була захоплена в Божу присутність і проявляється в Його славі.

Висловлювання Христа на початку.

Глава 3

Переможний Цар сидить на Своїму славному престолі. Він звершив відкуплення та привів увесь Свій народ до явлення в славі. Він тримає всесвіт у Своїх руках, і Своєю божественною мудрістю та могутністю Він збудував і зміцнив Сіон. Своєю величчю Він судить грішний світ; Він виніс присуд усім націям, і всім народам, і землі, і морям, і всім живим істотам у них, а також тим, хто п'яний від вина розпусти. Бог неодмінно розсудить їх, і Він неодмінно розгнівається на них, і в цьому відкриється велич Бога, чий присуд миттєвий і виноситься без затримки. Вогонь Його гніву неодмінно спопелить їхні жажливі злочини, і будь-якої миті їх спіткає нещастя; вони не знатимуть виходу й не матимуть де сховатися, вони ридатимуть

і скреготітимуть зубами, і вони накликають на себе знищення.

Переможні сини, улюбленці Бога, неодмінно залишаться в Сіоні, щоб ніколи його не покинути. Численні народи уважно слухатимуть Його голос, ретельно стежитимуть за Його діями, і звуки їхньої хвали ніколи не стихнуть. Явився єдиний правдивий Бог! У душі ми будемо певні щодо Нього та слідуватимемо за Ним по п'ятах; ми щосили кидатимемося вперед і більше не вагатимемося. Перед нами розгортається кінець світу; належне церковне життя, а також люди, справи й об'єкти, які нас оточують, уже зараз посилюють наше навчання. Поспішаймо повернути собі наші серця, що так люблять світ! Поспішаймо повернути собі наше видіння, що таке затьмарене! Стримаймо наші кроки, щоб не переступити меж. Закриємо наші уста, щоб ми могли ходити в Божому слові й більше не оспорювати власні здобутки та втрати. О, відпустіть її – вашу жадібну прихильність до мирського світу та до багатства! О, звільніться від неї – вашої чіпкої прихильності до чоловіків, дочок і синів! О, відверніться від них – ваших поглядів і упереджень! О, прокиньтесь; часу мало! Подивіться вгору, подивіться вгору зсередини духа й дозвольте Богу взяти контроль на Себе. Що б не сталося, не станьте як та дружина Лота. Як жалюгідно бути відкинутими! Справді, як жалюгідно! О, пробудіться!

Висловлювання Христа на початку.

Глава 5

Гори й ріки міняються, води течуть своїм руслом, і життя людини не таке тривке, як земля і небо. Тільки Всемогутній Бог є життя вічне й воскресле, яке триває покоління за поколінням, довіку! Усе суще й усі події в Його руках, а сатана під Його ногою.

Сьогодні Бог визволяє нас із хватки сатани завдяки Своему наперед визначеному вибору. Він справді наш Викупитель.

Вічне, воскресле життя в Христі справді було вчинене всередині нас, призначивши нам бути пов'язаними із життям Бога, щоб ми справді змогли зустрічатися з Ним віч-на-віч, їсти Його, пити Його та втішатися Ним. Це самовіддана жертва, яку Бог зробив ціною крові Свого серця.

Пори року наступають і йдуть, проходячи крізь вітер і мороз, стикаючись зі стількома життєвими стражданнями, переслідуваннями та випробуваннями, стількома зреченнями та наклепами світу, стількома хибними звинуваченнями уряду, але ні Божа віра, ні Його рішучість анітрохи не зменшуються. Беззавітно відданий виконанню Божої волі, а також Божого управління та плану, Він відкидає Своє власне життя. Для всіх Своїх численних людей Він не шкодує зусиль, дбайливо годуючи й напуваючи їх. Якими б темними ми не були та як би з нами не було важко, ми повинні лише підкоритися Йому, і воскресле життя в Христі змінить нашу стару натуру... Для всіх цих перворідних синів Він невтомно трудиться, відмовляючись від їжі та відпочинку. Скільки днів і ночей, крізь яку пекучу спеку й морозний холод Він усім серцем спостерігає в Сіоні.

Світ, дім, робота й усе решта повністю відкинута, радо й охоче, і мирські насолоди не мають із Ним нічого спільного... Слова з Його вуст вражають нас, викриваючи те, що приховано глибоко в наших серцях. Як ми можемо бути не переконаними? Кожне речення, що виходить із Його вуст, може коли завгодно здійснитись у нас. Що б ми не робили, у Його присутності чи приховано від Нього, немає нічого, що Він би не знав, нічого, що Він би не розумів. Усе буде справді відкрито перед Ним, незважаючи на наші власні плани та домовленості.

Сидіти перед Ним, відчуваючи радість у своїх душах, невимушено та спокійно, але завжди почуваючись порожніми та справді в боргу перед Богом, – це диво, яке неможливо уявити та здійснити. Святого Духа достатньо, щоб довести, що

Всемогутній Бог є єдиним правдивим Богом! Це незаперечний доказ! Ми в цій громаді невимовно благословенні! Якби не Божа благодать і милосердя, ми могли б лише йти до загибелі та слідувати за сатаною. Лише Всемогутній Бог може нас спасти!

О! Всемогутній Боже, практичний Боже! Це Ти відкрив наші духовні очі, дозволивши нам споглядати таємниці духовного світу. Перспективи Царства безмежні. Будьмо пильними в очікуванні. Цей день не може бути надто далеким.

Вирує полум'я війни, гарматний дим наповнює повітря, погода теплішає, клімат змінюється, пошириться чума, і люди можуть лише вмирати без надії вижити.

О! Всемогутній Боже, практичний Боже! Ти наша неприступна фортеця. Ти наш притулок. Ми тулимося під Твоїми крилами, і лихо не може до нас дістатися. Такий Твій божественний захист і опіка.

Усі ми підносимо свої голоси в пісні; ми співаємо хвалу, і звук нашої хвали лунає по всьому Сіону! Всемогутній Бог, практичний Бог приготував для нас це славетне місце призначення. Будьте пильними – о, пильуйте! Поки що година ще не запізня.

Висловлювання Христа на початку.

Глава 15

Боже явлення вже залунало в усіх церквах. Це промовляє Дух; Він – бурхливий вогонь, несе велич і судить. Він – Син Людський, вбраний у одяг, що спускається до Його ніг, і золотий пояс оперізує Його груди. Голова та волосся Його білі, немов біла вовна, очі Його – як полум'я; ноги Його подібні міді, розпалені наче в горнилі, а голос Його – немов шум великої води. Тримає Він у правиці Своїй сім зірок, а в устах Його – гострий двосічний меч, і обличчя Його сяє палко, як пекуче сонце!

Син Людський був засвідчений, і Сам Бог був відкрито явлений. Божа слава пролилася, палаючи гаряче, як пекуче сонце! Його славне лице сяє сліпучим світлом; чий погляд наважиться Йому протистояти? Спротив веде до смерті! Ні краплі милості не явлено до будь-якого помислу вашого серця, до будь-якого вимовленого вами слова, до будь-якої з ваших справ. Ви всі зрозумієте і побачите, чого ви досягли – нічого, крім Мого суду! Чи можу Я стерпіти, якщо ви не докладаете зусиль, щоб пити та їсти Мої слова, а натомість свавільно втручаєтеся та руйнуєте Мою споруду? З такою людиною я не буду лагідним! Якщо твоя поведінка стане ще гіршою, тебе поглине полум'я! Всемогутній Бог проявляється в духовному тілі, без найменшої частки плоті чи крові від голови до п'ят. Він переступає межі вселенського світу, сидючи на славетному престолі на третьому небі, керуючи всім сущим! Всесвіт і все суще – в Моїх руках. Якщо Я так кажу, так і буде. Якщо Я так постановляю, так і станеться. Сатана під моїми стопами, він у безодні! Коли прозвучить Мій голос, небо і земля проминуться й обернуться на ніщо! Усе суще оновиться; така непорушна істина, яка є абсолютно вірною. Я перемиг світ і всіх тих, що злі. Я сиджу тут, розмовляючи з вами, і всі, хто має вуха, нехай слухають, а всі, хто живе, нехай приймуть.

Дні добіжуть кінця; все суще в цьому світі обернеться на ніщо і все суще відродиться знову. Пам'ятайте це! Не забувайте! Тут немає місця двозначності! Небо й земля проминуться, але не минуться слова Мої! Дозвольте Мені застерегти вас ще раз: не біжіть даремно! Пробудіться! Покайтеся, і спасіння близько! Я вже явився посеред вас, і голос Мій пролунав. Мій голос пролунав перед вами; щодня він звертається до вас, вічна-віч, і щодня він свіжий і новий. Ти бачиш Мене, а Я бачу тебе; Я постійно говорю з тобою вічна-віч. Однак ти відкидаєш мене і не знаєш Мене. Мого голосу слухають Мої вівці, а ви

досі вагаєтеся! Ви вагаєтеся! Серце ваше затовстіло, очі ваші засліплені сатаною, і ви не можете бачити Моє славетне лице – які ж ви жалюгідні! Які жалюгідні!

Сім Духів перед Моїм троном були послані в усі куточки землі, і Я пошлю Мого Вісника, щоб говорив до церков. Я праведний і вірний; Я Бог, який вивчає найглибші куточки людського серця. Святий Дух говорить до церков, і це Мої слова, що виходять зсередини Мого Сина; усі ті, хто має вуха, мусять слухати! Усі ті, хто живе, мусять прийняти! Просто їжте й пийте їх, і не сумнівайтеся. Усі ті, хто скориться та дослухається до Моїх слів, отримають великі благословення! Усі ті, хто щиро шукатиме Мого лица, безперечно матимуть новий світ, нове просвітлення та нове розуміння; усе буде свіже й нове. Мої слова являться тобі в будь-який час, і вони відкриють очі твого духу, щоб ти побачив усі таємниці духовного царства й узрів, що царство – поміж людей. Увійди в притулок, і вся благодать та благословення будуть на тобі; голод і пошесть не зможуть тебе торкнутися, і вовки, змії, тигри та леопарди не зможуть тобі зашкодити. Ти підеш зі Мною, крокуватимеш зі Мною й зі Мною ввійдеш до слави!

Всемогутній Бог! Його славне тіло являється відкрито, його святе духовне тіло повстає, і Він є Самим довершеним Богом! Світ і плоть змінилися, а Його перетворення на горі – це Божа іпостась. На голові у Нього золотий вінець, Його вбрання білосніжне, він оповитий по грудях золотим поясом, а світ і все суще – його підніжжя. Його очі подібні полум'ю, він тримає у Своїх устах гострий двосічний меч, а в Своїй правиці – сім зірок. Шлях до Царства безмежно яскравий, і Його слава сходить і сяє; гори радіють, і води сміються, і сонце, місяць і зірки обертаються в своєму організованому порядку, вітаючи єдиного істинного Бога, чиє тріумфальне повернення знаменує завершення його шеститисячолітнього плану управління. Усі

стрибають і танцюють від радості! Веселіться! Всемогутній Бог сидить на Своему славетному престолі! Співайте! Переможний прапор Всемогутнього майорить високо над величною, розкішною горою Сіон! Усі народи веселяться, всі люди співають, гора Сіон радісно сміється, і слава Божа зійшла над нами! Я ніколи й не мріяв, що побачу Боже лице, проте сьогодні я його узрів. Щодня віч-на-віч із Ним я оголюю перед Ним своє серце. Він щедро дарує їжу та питво. Життя, слова, вчинки, думки, ідеї – усе це осяяне Його славетним світлом. Він скеровує кожен крок на шляху, і суд Його негайно спіткає кожне бунтівне серце.

Ділити з Богом їжу та дах, жити з Ним разом, бути з Ним разом, ходити разом, разом радіти, разом здобувати славу і благословення, ділити з Ним царювання та існувати разом у Царстві – о, яке це задоволення! Ми щодня зустрічаємося з Ним віч-на-віч, розмовляємо з Ним щодня та ведемо невинну розмову, щодня нам дарується нове просвітлення та нові одкровення. Наші духовні очі розплющені, і ми бачимо все; всі таємниці духа відкриті для нас. Святе життя насправді безтурботне: швидко біжи, не зупиняйся й невинно рухайся вперед – попереду ще більш чудове життя. Не задовольняйся лише солодким смаком, завжди прагни входження в Бога. Він усеосяжний і щедрий та має все те, чого нам не вистачає. Активно співпрацюй, входь у Нього, і ніщо уже не буде колишнім. Наше життя буде трансцендентним, і жодна людина, подія чи об'єкт не зможуть нас потурбувати.

Трансцендентність! Трансцендентність! Істинна трансцендентність! Боже трансцендентне життя знаходиться всередині, і все суще стало воістину безтурботним! Ми виходимо за межі світу та світських речей, не відчуючи прив'язаності до чоловіків чи дітей. Ми виходимо за межі залежностей від хвороб та оточення. Ми повністю долаємо всі лиха. Це дозволяє

Богу царствувати! Ми топчемо сатану ногами, свідчимо за церкву та старанно викриваємо відразливу пику сатани. Церква побудована у Христі, і славетне тіло явилось – таке життя у захопленні!

Висловлювання Христа на початку.

Глава 88

Люди просто не здатні собі уявити, як прискорилася Моя хода: це диво, що відбулося, є незбагненним для людини. Моя хода триває з моменту створення світу, і Моя робота ніколи не припинялася. Світ усього Всесвіту змінюється день у день, і люди також повсякчас змінюються. Все це – частина Моєї роботи, все це – частина Мого плану, ба більше – все це належить до Мого управління, і жодна людина не знає і не розуміє цього. Тільки коли Я Сам говорю вам, тільки коли Я спілкуюся з вами віч-на-віч, ви знаєте хоч якусь крихітну дрібку; в іншому разі абсолютно ніхто не може мати жодного уявлення про задум Мого плану управління. Такою є Моя велика сила, і більше того – такими є Мої дивовижні діяння. Це те, що ніхто не в змозі змінити. Тому сказане Мною сьогодні збувається, і це просто не може змінитися. У людських уявленнях немає жодної крихти знання про Мене – усе це лише безглузді теревені! Не думайте, що отримали достатньо, чи що ви задоволені! Я кажу тобі ось що: тобі ще доведеться пройти довгий шлях! З усього Мого плану управління ви знаєте лише малу частину, тому ви маєте слухати, що Я говорю, і робити все, що Я вам скажу. Робіть усе згідно з Моїми бажаннями, і ви неодмінно отримаєте Мої благословення; кожен, хто вірить, може їх набути, а хто не вірить, для тих справдиться те «ніщо», яке вони уявляли. Це – Моя праведність, а ще більше – Моя велич, Мій гнів і Моя кара. Я не дозволю, щоб комусь зійшла з рук хоч одна думка чи дія.

Почувши Мої слова, більшість людей відчують страх і трепет, їхні обличчя стривожено хмуряться. Невже Я справді був несправедливим до тебе? Чи може так бути, що ти не є дитям великого червоного дракона? Ти навіть прикидаєшся добрим! Ти навіть прикидаєшся Моїм первородним сином! Невже ти думаєш, що Я сліпий? Думаєш, Я не можу розрізняти людей? Я – Бог, Який досліджує потаємні серця людей: ось що Я говорю синам Моїм, а також і вам, дітям великого червоного дракона. Я бачу все ясно, не допускаючи жодної помилки. Як Я можу не знати, що Я роблю? Я гранично чітко усвідомлюю, що Я роблю! Чому Я кажу, що Я – Сам Бог, Творець всесвіту і всього суцього? Чому Я кажу, що Я – Бог, Який досліджує глибини сердець людей? Я добре знаю становище кожної людини. Невже ви думаєте, що Я не знаю, що робити та що говорити? Це не ваша турбота. Будьте обережними, щоб не загинути від руки Моєї; так ви зазнаєте втрат. Мої адміністративні постанови неблаганні. Чи зрозуміло вам це? Усе сказане вище є частиною Моїх адміністративних постанов. З того дня, як Я повідомлю їх вам, якщо ви вчините ще якісь переступи, вас спіткає відплата, бо раніше ви не розуміли.

Нині Я проголошую для вас Мої адміністративні постанови (що набувають чинності з дня їхнього проголошення; ними різним людям призначаються різні покарання):

Я виконую Свої обіцянки, і все в Моїх руках: кожен, хто сумнівається, буде неодмінно вбитий. Немає місця жодним міркуванням; таких людей буде негайно винищено, що позбавить Моє серце від ненависті. (Віднині підтверджується, що кожен, хто вбитий, не має бути членом Мого Царства і мусить бути нащадком сатани.)

Як первородні сини, ви маєте обіймати свої посади та належним чином виконувати свої обов'язки, а також не бути доскіпливими. Ви маєте доручити себе планові Мого

управління, і, хоч де ви є, ви маєте свідчити про Мене та прославляти Моє ім'я. Не робіть ганебних вчинків; будьте прикладом для всіх Моїх синів і Мого народу. Не будьте жодної миті розпусними: ви маєте завжди поставати перед усіма в образі первородних синів і не бути улесливими; навпаки, ви маєте йти уперед із високо піднятою головою. Я закликаю вас прославляти ім'я Моє, а не ганьбити його. Кожен, хто є первородним сином, має свою власну функцію і не може робити всього. Такою є відповідальність, яку Я поклав на вас, і ви не маєте від неї ухилитися. Ви маєте присвятити себе всім серцем, усім своїм розумом і всіма своїми силами виконанню того, що Я довірив вам.

Із цього дня по світу усього всесвіту обов'язок пасти всіх Моїх синів і весь Мій народ буде покладено на Моїх первородних синів, і Я каратиму будь-кого, хто не зможе присвятити все своє серце та розум його виконанню. У цьому Моя праведність. Я не пожалію навіть Моїх первородних синів і не буду до них поблажливим.

Якщо серед Моїх синів чи серед Мого народу знайдеться хтось, хто висміє чи образить одного з Моїх первородних синів, Я жорстоко покараю його, бо Мої первородні сини представляють Мене Самого; як хто чинить із ними, так чинить і зі Мною. Це найсуворіша з Моїх адміністративних постанов. Я дозволю Моїм первородним синам, за їхнім бажанням, вершити Мою праведність проти будь-якого з Моїх синів та Мого народу, хто порушить цю постанову.

Я поступово покидатиму тих, хто ставиться до Мене легковажно, приділяючи увагу тільки Моїй їжі, одягові та сну, хто переймається тільки Моїми зовнішніми справами, не зважаючи на Мій тягар та не приділяючи уваги належному виконанню своїх власних функцій. Це звернено до всіх, хто має вуха.

Той, хто закінчив службу Мені, має покійно й без галасу

відійти. Будь обережним, інакше Я розберуся з тобою. (Це є додаткова постанова.)

Відтепер Мої первородні сини візьмуть до рук залізний жезл і почнуть вершити Мою владу, керуючи всіма країнами й народами, ходити серед усіх країн і народів та вершити Мій суд, праведність і велич серед усіх країн і народів. Мої сини та Мій народ будуть боятися Мене, хвалити Мене, радіти Мені й прославляти Мене без кінця, тому що Мій план управління виконано, і Мої первородні сини можуть царювати зі Мною.

Це є частиною Моїх адміністративних постанов; після цього Я повідомлятиму їх вам мірою поступу роботи. Зі згаданих вище адміністративних постанов ви побачите, у якому темпі Я виконую Свою роботу, а також до якої стадії дійшла Моя робота. Це буде підтвердженням.

Я вже засудив сатану. Оскільки Моя воля нічим не обмежена, і оскільки Мої первородні сини здобули славу поряд зі Мною, Я вже звершив Свою праведність і велич над світом і всім, що належить сатані. Я й пальцем не ворухну для сатани і не звертаю уваги на нього (бо він навіть не заслуговує на розмову зі Мною). Я просто й далі роблю те, що Я хочу. Моя робота йде спокійно, крок за кроком, і Моя воля безперешкодно поширюється по всій землі. Це до певної міри осоромило сатану, і його було повністю знищено, але саме лише це не виконало Моєї волі. Я також дозволяю Моїм первородним синам виконувати Мої адміністративні постанови над ним. З одного боку, Я дозволяю сатані бачити Мій гнів щодо нього, з іншого боку, Я дозволяю йому бачити Мою славу (бачити, що Мої первородні сини – найбільш переконливі свідки приниження сатани). Я не караю його особисто; навпаки, Я дозволяю Моїм первородним синам вершити Мою праведність і велич. Оскільки раніше сатана знущався з Моїх синів, переслідував Моїх синів і пригнічував Моїх синів, то сьогодні, після закінчення

його служби, Я дозволю Моїм зрілим первородним синам розібратися з ним. Сатана виявився безсилим проти падіння. Параліч усіх народів світу – найкраще тому свідчення; люди, що сваряться, і країни, що воюють, – очевидні прояви падіння сатанинського царства. Причина, через яку Я не виявляв жодних знамень і чудес у минулому, полягала в тому, щоб принизити сатану і крок за кроком прославити Моє ім'я. Коли із сатаною буде покінчено, Я почну виявляти Свою силу: те, що Я кажу, стає реальністю, і надприродне, що не відповідає людським уявленням, здійснюватиметься (йдеться про благословення, які невдовзі настануть). Оскільки Я Сам практичний Бог, Я не маю правил, і оскільки Я говорю відповідно до змін у Моєму плані управління, те, що Я говорив у минулому, не обов'язково застосовується в сьогоденні. Не чіпляйтеся за власні уявлення! Я не Бог, Який дотримується правил; зі Мною все є вільним, трансцендентним та цілковито розкутим. Можливо, те, що було сказано вчора, сьогодні вже застаріло, а можливо, сьогодні воно може бути відкинуто (проте Мої адміністративні постанови, відколи вони оприлюднені, ніколи не зміняться). Це етапи Мого плану управління. Не чіпляйтеся за правила. Щодня з'являється нове світло та нові одкровення, і таким є Мій план. Щодня Моє світло виявлятиметься в тобі, і Мій голос долинатиме до світу всесвіту. Чи розумієш ти це? Це – твій обов'язок, відповідальність, яку Я поклав на тебе. Ти не маєш нехтувати нею ні на мить. Я використовуватиму до кінця тих людей, яких схвалюю, і це ніколи не зміниться. Оскільки Я всемогутній Бог, Я знаю, якого типу людина що має робити, а також якого типу людина що здатна робити. Це і є Моя всемогутність.

Висловлювання Христа на початку. Глава 103

Лунає грімкий голос, від якого здригається увесь всесвіт. Він такий приголомшливий, що люди не встигають вчасно відскочити вбік із його шляху. Одних убито, інших знищено, третіх засуджено. Воістину, це видовище, подібного до якого ніхто ніколи не бачив. Слухайте уважно: гуркіт грому супроводжується звуками плачу, і ці звуки виходять із аду; вони виходять із пекла. Це сумовитий голос тих синів спротиву, яких було засуджено Мною. Ті, хто не слухав, що Я кажу, і не втілював Моїх слів у життя, були суворо засуджені та отримали прокляття Мого гніву. Мій голос – це суд і гнів; Я ні з ким не поводжуся м'яко і нікого не милую, бо Я – Сам праведний Бог, і Я сповнений гніву; Я сповнений жаги спалення, очищення та руйнування. У Мені немає нічого прихованого чи емоційного, навпаки: все відкрите, праведне та неупереджене. Оскільки Мої первородні сини вже зі Мною на престолі й правлять усіма країнами та народами, то ті речі та люди, які є несправедливими та неправедними, віднині піддаватимуться суду. Я досліджу їх одне за одним, нічого не пропускаючи та цілковито викриваючи їх. Бо суд Мій є уповні явний і відкритий, і Я нічого не приховую; Я відкину все, що не відповідає Моїй волі, і хай воно згине навіки в криниці безодній. Там Я віддам його на поталу вічному спаленню. Такою є Моя праведність, і такою є Моя прямота. Ніхто не може змінити цього, і все має коритися Моєму повелінню.

Більшість людей не звертають уваги на Мої висловлювання, вважаючи, що слова – то просто слова, а факти – це факти. Вони сліпі! Хіба вони не знають, що Я – Сам Бог вірний? Мої слова та факти являються одночасно. Хіба це не так? Люди просто не розуміють Моїх слів, і лише просвітлені здатні розуміти

по-справжньому. Це факт. Щойно люди бачать Мої слова, вони жахаються до божевілья та розбігаються на всі боки, щоб заховатися, не кажучи вже про той час, коли сходить Мій суд. Коли Я сотворив усе суще, коли Я руйную світ і коли Я роблю досконалими первородних синів – усе це здійснюється єдиним словом із вуст Моїх. Так відбувається тому, що Моє слово саме по собі є влада; воно є суд. Можна сказати, що особа, якою Я є, – це суд і велич; це незаперечний факт. Це один із аспектів Моїх адміністративних постанов; це тільки один зі способів, за допомогою яких Я вершу суд над людьми. У Моїх очах усе – включаючи всіх людей, усі діла та усі речі – перебуває у Моїх руках і під Моїм судом. Ніхто та ніщо не сміє поводитися нерозсудливо чи свавільно, і все має відбуватися відповідно до слів, які Я вимовляю. Зсередини людських уявлень кожен вірить словам особистості, якою Я є. Коли ж Мій Дух подає голос, то всі сумніваються. Люди не мають жодного уявлення про Мою всемогутність і навіть зводять на Мене звинувачення. Я ж кажу тобі: хто сумнівається в словах Моїх і хто ганьбить слова Мої, той загине; це вічні сини загибелі. З цього зрозуміло, що дуже мало тих, хто є первородними синами, бо саме так Я працюю. Як Я вже говорив, Я здійснюю все, не ворухнувши й пальцем; Я застосовую тільки Мої слова. У цьому полягає Моя всемогутність. У Моїх словах ніхто не може знайти джерело та мету того, що Я говорю. Люди не можуть досягти цього, вони можуть лише діяти, дотримуючись Мого керівництва, і робити все відповідно до Моєї волі, згідно з Моєю праведністю, внаслідок чого Моя сім'я матиме праведність і мир, житиме вічно, довіку буде стійкою та непохитною.

Мій суд приходить до кожного, Мої адміністративні постанови стосуються кожного, а Мої слова та Моя особистість виявляються кожному. Це час для великої роботи Мого Духа (у цей час ті, хто буде благословенний, і ті, кого спіткає біда,

відокремлюються одні від одних). Щойно Мої слова вимовлено, Я виділяю тих, хто буде благословенний, а також тих, кого спіткає біда. Все це цілковито ясно, і я бачу все з першого погляду. (Я кажу це стосовно Моєї людської сутності, тому ці слова не суперечать тому, що Я призначив і обрав.) Я ходжу по горах і річках і серед усього сущого, по всіх просторах всесвіту, спостерігаючи й очищаючи кожне місце, щоб ці нечисті місця та ці розпущні землі припинили своє існування й були випалені до небуття внаслідок Моїх слів. Для Мене все легко. Якби зараз був час, який Я визначив для руйнування світу, Я міг би поглинути його, вимовивши одне слово. Але тепер ще не час. Перш ніж Я звершу цю справу, все має бути готовим, щоб Мій план не був порушений, а Моє управління не припинялося. Я знаю, як зробити це розумно: Я маю Свою мудрість, і Я Сам усе влаштовую. Люди не мають і пальцем поворухнути; будьте обережні, щоб не загинути від руки Моєї. Про це вже йшлося, коли говорилося про Мої адміністративні постанови. Звідси видно суворість Моїх адміністративних постанов, а також принципи, що лежать у їхній основі, які мають дві сторони: з одного боку, Я вбиваю всіх, хто не підкоряється Моїй волі та порушує Мої адміністративні постанови; з іншого боку, у своєму гніві Я проклинаю всіх, хто порушує Мої адміністративні постанови. Ці два аспекти обов'язкові; вони є виконавчими принципами, що лежать в основі Моїх адміністративних постанов. Доля кожного визначається відповідно до цих двох принципів, без емоцій, незалежно від того, наскільки лояльною була людина. Цього достатньо, щоб явити Мою праведність, Мою велич і Мій гнів, що спопелить усе земне, все мирське та все, що не відповідає Моїй волі. У Моїх словах є таємниці, що залишаються прихованими, а також у Моїх словах є таємниці, що виявляються. Таким чином, за людськими уявленнями і в людському розумі, Мої слова назавжди незбагненні, і серце Моє

назавжди невідоме. Тобто Я маю вигнати людей із їхніх уявлень та мислення. Це найважливіший пункт Мого плану управління. Так Я маю зробити, щоб здобути Своїх первородних синів і виконати те, що Я бажаю зробити.

З кожним днем лиха у світі стають дедалі гіршими, і в домі Моєму катастрофічні лиха стають дедалі сильнішими. Людям справді ніде сховатися, ніде прихиститися. Оскільки перехід відбувається прямо зараз, люди не знають, де вони проходилимуть свій наступний етап. Це стане очевидним лише після Мого суду. Пам'ятайте! Це етапи моєї роботи, і це шлях, яким я дію. Я заспокою всіх Моїх первородних синів по черзі та вивіщу їх на один щабель за раз; що ж до прислужників, то Я вижену та покину їх усіх одного по одному. Це одна зі складових Мого плану управління. Після того, як будуть виявлені всі прислужники, будуть виявлені й Мої первородні сини. (Для Мене це дуже просто. Після того, як вони почують Мої слова, всі ці прислужники поступово відступатимуть перед судом і погрозою Моїх слів, і залишаться тільки Мої первородні сини. Це не щось добровільне, і не те, що може змінитися з людської волі, – навпаки, це Мій Дух діє особисто.) Це не віддалена подія, і ви маєте певною мірою бути спроможними сприйняти її на цій стадії Моєї роботи та Моїх слів. Те, чому Я говорю так багато, а також непередбачуваність Моїх висловлювань, є незбагненними для людей. З Моїми первородними синами Я говорю тоном втіхи, милосердя й любові (бо Я завжди просвітлюю цих людей і не залишу їх, бо Я призначив їх), а з людьми, які не є Моїми первородними синами, Я поводжуся із суворим осудом, з погрозами та залякуванням, змушуючи їх повсякчас відчувати такий страх, що їхні нерви постійно перебувають у напрузі. Щойно ситуація дійде певної межі, вони вийдуть із цього стану (коли Я знищу світ, ці люди опиняться у криниці безодній), але вони ніколи не уникнуть Моєї руки,

що засуджує, і не вирвуться з цього становища. Отже, це – суд над ними; це – їхня кара. Того дня, коли придуть чужинці, Я виявлю цих людей одне за одним. Такими є етапи Моєї роботи. Чи розумієте ви тепер намір, з яким Я раніше вимовляв ці слова? На мою думку, щось невиконане – це також і щось, що виконується, але те, що виконується, – це не обов'язково те, що досягнуто. Це тому, що Я маю Свою мудрість і Свої методи роботи, які просто є незбагненними для людей. Щойно Я досягну результатів на цьому етапі (виявлю усіх лихих, що чинять Мені опір), Я розпочну наступний етап, бо Моя воля необмежена, і ніхто не сміє заважати Моєму плану управління, ніхто не сміє ставити жодних перешкод – усі мусять звільнити шлях! Діти великого червоного дракона, слухайте Мене! Я прийшов із Сіону та став плоттю в цьому світі, щоб здобути Моїх первородних синів, упослідити вашого батька (ці слова звернені до нащадків великого червоного дракона), підтримати Моїх первородних синів і виправити зло, заподіяне Моїм первородним синам. Тож не будьте більше варварами; Я дозволю Моїм первородним синам розправитися з вами. У минулому Мої сини піддавалися знущанням і утискам, а оскільки Батько владний над Своїми синами, Мої сини повернуться до Моїх люблячих обіймів і більше не будуть піддаватися знущанням і утискам. Я не є несправедливим; це показує Мою праведність, і це воістину «любити тих, кого Я люблю, і ненавидіти тих, кого Я ненавижду». Якщо ви кажете, що Я несправедливий, то вам слід поспішити й піти геть. Не будьте безсоромними й не живіть чужим коштом у домі Моєму. Вам слід поспішати повернутися до свого дому, щоб Я більше не бачив вас. Криниця безодня – ось ваше місце призначення, і там ви спочинете. Якщо ви перебуваєте у домі Моєму, то вам не буде місця, бо ви – тяглова худоба, ви – знаряддя, якими Я розпоряджаюся. Коли Я більше не матиму користі від вас, Я кину вас у вогонь, щоб

вас спопелити. Такою є Моя адміністративна постанова; Я маю чинити саме так, і тільки це показує, як Я працюю, і виявляє Мою праведність і Мою велич. Більше того, тільки таким чином Моїм первородним синам буде дозволено повновладно царювати зі Мною.

Божі слова до цілого всесвіту. Глава 4

Усі Мої люди, що переді Мною служать, мають озирнутися на минуле. Чи була ваша любов до Мене запламована нечистотою? Чи була ваша вірність Мені чистою й щиросердною? Чи правдивим було ваше знання про Мене? Скільки місця Я посідав у ваших серцях? Чи цілковито Я заповнював ваші серця? Скільки Мої слова звершили у вас? Не вважайте Мене за дурня! Усе це Мені повністю ясно! Сьогодні, коли лунає голос Мого спасіння, чи скількись зросла ваша любов до Мене? Чи стала чистою частина вашої вірності Мені? Чи поглибилося ваше знання про Мене? Чи хвала, вознесена в минулі дні, заклала тверду основу для вашого знання сьогодні? Скільки у вас займає Мій Дух? Скільки місця у вас посідає Мій образ? Чи відгукнулись у вас Мої висловлювання? Чи справді ви відчуваєте, що вам ніде приховати свій сором? Чи справді ви вірите, що не гідні бути Моїми людьми? Якщо ви геть не звертаєте уваги на запитання вище, то це показує, що ви ловите рибу в каламутних водах, що ви присутні лише заради кількості, і у визначений Мною час ви неодмінно будете вигнані та вдруге скинуті в криницю бездонну. Це Мої слова застереження, і всіх, хто ними злегковажить, уразить Мій суд, і в призначений час їх спіткає лихо. Хіба це не так? Чи Мені ще потрібно наводити приклади для пояснення? Чи Я мушу говорити пряміше, щоб дати вам взірєць? Від часу створення й до сьогодні багато людей не слухалися Моїх слів і тому були відібрані й вигнані

з Мого потоку відновлення; зрештою їхні тіла гинуть, а їхні духи вкидаються до підземного царства, і навіть сьогодні вони досі піддаються жакливому покаранню. Багато людей слідували Моїм словам, але пішли проти Мого просвітлення й освічення та тому були відкинуті Мною, підпавши під владу сатани та ставши одними з тих, хто Мені протистоїть. (Сьогодні всі ті, хто напряду протистоїть Мені, слухаються лише поверховостей Моїх слів і не слухаються сутності Моїх слів.) Також було багато таких, хто просто слухав слова, які Я казав учора, хто тримався за «сміття» минулого й не дорожив «урожаєм» сьогодення. Ці люди не лише були взяті сатаною в полон, а й стали вічними грішниками та Моїми ворогами, і вони протистоять Мені напряду. Такі люди є об'єктами Мого суду на піку Мого гніву, і сьогодні вони досі сліпі, досі в темних підземеллях (тобто такі люди є гнилими, заціпенілими трупами, яких контролює сатана; оскільки Я накинув покривало на їхні очі, Я кажу, що вони сліпі). Було б добре навести приклад до вашого відома, щоб ви могли на ньому вчитися.

При згадці про Павла ви подумаєте про його історію та деякі з розповідей про нього, які неточні та не відповідають дійсності. Його змалку навчали його батьки, і він отримав Моє життя, і внаслідок Мого приречення він мав духовний рівень, якого Я вимагаю. У 19 років він читав різні книги про життя; тому Мені не потрібно вдаватися в подробиці про те, як завдяки його духовному рівню, а також завдяки Моєму просвітленню й освіченню він не лише міг говорити з деяким розумінням про духовні питання, а й був здатен усвідомити Мої наміри. Звичайно, це не виключає поєднання внутрішніх і зовнішніх чинників. Проте єдиним його недоліком було те, що через свої таланти він часто бував пишномовним і хвалькуватим. Як наслідок, через його непослух, який частково представляв архангела напряду, Павло доклав усіх зусиль, щоб кинути Мені

виклик, коли Я вперше став плоттю. Він був одним із тих, хто не знає Моїх слів, і Моє місце в його серці вже зникло. Такі люди напругу протистоять Моїй божественності, і Я їх вражаю, і вони схиляються та сповідують свої гріхи лише аж наприкінці. Тож після того, як Я використав його сильні сторони – тобто після того, як він певний час попрацював на Мене, – він знову повернувся до старого, і хоча він не порушив Моїх слів напругу, він не послухався Мого внутрішнього проводу та просвітлення, і тому все, що він робив у минулому, було марним; інакше кажучи, вінок слави, про який він говорив, став пустими словами, плодом його власної уяви, бо навіть сьогодні він досі піддається Моєму суду в полоні Моїх пут.

З прикладу вище можна побачити, що кожен, хто протистоїть Мені (не лише Моєму плотському Я, але, що важливіше, Моїм словам і Моєму Духу – тобто Моїй божественності), отримує Мій суд у своїй плоті. Коли Мій Дух тебе покидає, ти падаєш униз, спускаючись просто в ад. І хоча твоє плотське тіло на землі, ти подібний до душевнохворого: ти втратив розсудливість і відразу відчуваєшся так, наче ти труп, що ти аж благаєш Мене умертвити твою плоть без зволікання. Більшість тих із вас, хто володіє духом, глибоко цінує ці обставини, і мені не потрібно вдаватися у подробиці. У минулому, коли Я працював у нормальній людській сутності, більшість людей уже виміряла себе за Моїм гнівом і величчю й уже трохи знала про Мою мудрість і характер. Сьогодні Я говорю й дію безпосередньо в божественній сутності, і досі є деякі люди, що побачать Мій гнів і суд на власні очі; ба більше, головна робота другої частини епохи суду полягає в тому, щоб усі Мої люди безпосередньо дізналися про Мої діла в плоті та щоб усі ви безпосередньо узріли Мій характер. Але оскільки Я в плоті, Я зважаю на ваші слабкості. Я сподіваюся, що ви не ставитиметеся до свого духу, душі та тіла як до іграшок, бездумно присвячуючи їх сатані.

Краще дорожити всім, що маєш, а не ставитися до нього як до гри, бо такі речі стосуються вашої долі. Чи дійсно ви здатні зрозуміти справжній смисл Моїх слів? Чи дійсно ви здатні зважати на Мої істинні почуття?

Чи готові ви втішатися Моїми благословеннями на землі, подібними до благословень на небі? Чи готові ви дорожити розумінням Мене, втіхою від Моїх слів і знанням про Мене як найціннішим і найзначущішим, що є у вашому житті? Чи справді ви здатні повністю підкоритися Мені, не думаючи про власні перспективи? Чи справді ви здатні дозволити, щоб Я вас убив і щоб Я вас провадив, як овець? Чи є серед вас хтось, хто здатний досягти такого? Чи може бути так, що всі, кого Я приймаю та хто отримує Мої обіцянки, – це ті, хто здобуває Мої благословення? Чи зрозуміли ви щось із цих слів? Якщо Я вас випробую, чи зможете ви справді віддати себе на Мою милість і посеред цих випробувань шукати Мої наміри та бачити Моє серце? Я не бажаю, щоб ти міг говорити багато зворушливих слів або розповідати багато захопливих історій; натомість Я прошу, щоб ти міг дати про Мене добре свідчення та щоб ти міг повністю й глибоко увійти в реальність. Якби Я не говорив прямо, чи міг би ти зректись усього навколо й дозволити собі, щоб Я тебе використовував? Хіба це не та реальність, якої Я вимагаю? Хто здатен зрозуміти смисл у Моїх словах? Проте Я прошу, щоб ви більше не були обтяжені побоюваннями, щоб ви брали на себе ініціативу у своєму входженні та розуміли сутність Моїх слів. Це не дасть вам неправильно зрозуміти Мої слова, не мати ясності щодо Мого смислу й таким чином переступити Мої адміністративні постанови. Я сподіваюся, що ви зрозумієте Мої наміри щодо вас у Моїх словах. Не думайте більше про свої власні перспективи та дійте так, як ви вирішили переді Мною, щоб підкорятися Божим улаштуванням в усьому. Усі ті, хто стоїть у Моїй господі, повинні робити стільки, скільки

взагалі можуть; ти повинен пожертвувати найкраще в собі для останньої частини Моєї роботи на землі. Чи справді ти готовий утілити таке в життя?

23 лютого 1992 року

Божі слова до цілого всесвіту. Глава 5

Голос Мого Духа є виявленням усього Мого характеру. Чи ви розумієте? Не мати ясності в цьому питанні було б те саме, що опиратися Мені напрому. Чи ви справді бачили важливість, яка в цьому полягає? Чи ви дійсно знаєте, скільки зусиль, скільки енергії Я на вас витрачаю? Чи ви дійсно смієте виставляти напоказ те, що ви робили та як поводитися переді Мною? І ви маєте нахабність називати себе Моїми людьми Мені в очі – у вас немає ні сорому, ні тим більше розуму! Рано чи пізно такі, як ви, будуть вигнані з Мого дому! Не прибідняйтеся переді Мною, вважаючи, що свідчили про Мене! Хіба людство здатне це зробити? Якби від твоїх намірів і твоїх цілей нічого не залишилося, ти б давно вирушив іншим шляхом. Чи ти думаєш, Я не знаю, скільки може вмістити людське серце? З цього часу ти в усьому повинен входити в реальність практики; ти більше не відбудешся простим базіканням, як раніше. У минулому більшості з вас удавалося жити нахлібниками під Моїм дахом; тим фактом, що сьогодні ви можете бути непохитними, ви цілком завдячуєте суворості Моїх слів. Чи ти думаєш, що Я говорю непослідовно та безцільно? Неможливо! З висоти Я споглядаю на все суще, і з висоти вершу владу над усім сущим. Так само Я упорядив Своє спасіння на землі. Немає такої миті, коли б Я не споглядав зі Свого таємного місця кожен порух людей, кожне їхнє слово і діло. Для Мене люди – що відкриті книги: Я бачу та знаю їх усіх і кожного. Те таємне місце – Моя оселя, а за ложе, на якому Я лежу, Мені все склепіння небесне.

Сили сатани не можуть Мене досягнути, адже Я переповнений величчю, праведністю й судом. Невимовна таємниця живе в Моїх словах. Коли Я говорю, ви стаєте подібними до птахів, щойно кинутих у воду, переповнених збентеженням, або до немовлят, які щойно перелякалися, начебто нічого не знаючи, бо ваш дух упав у стан заціпеніння. Чому Я кажу, що те таємне місце – Моя оселя? Чи знаєш ти глибший смисл Моїх слів? Хто серед людей здатний пізнати Мене? Хто здатний пізнати Мене так, як знає власного батька й матір? Спочиваючи у Своїй оселі, Я пильно спостерігаю: усі люди на землі метушаться, «мандрують по світу» й кидаються туди-сюди, і все заради своєї долі та свого майбутнього. Однак у жодного з них немає достатньо сил на побудову Мого царства – навіть стільки сил, скільки забирає дихання. Я створив людей, і Я багато разів рятував їх від нещастя; однак усі ці люди невдячні: жоден із них не в змозі перерахувати всі випадки Мого спасіння. Стільки років минуло – стільки століть – від створення світу аж до сьогодні; Я творив стільки чудес і багато разів проявляв Свою мудрість. Проте люди такі ж божевільні та заціпенілі, як душевнохворі, а іноді навіть як дикі звірі, що бродять лісом, не маючи ні найменшого наміру зважати на Мої справи. Багато разів Я виносив людям смертний вирок і прирікав їх на смерть, але ніхто не може змінити Мій план управління. І тому в Моїх руках люди продовжують відкривати те старе, за що вони чіпляються. Завдяки етапам Моєї роботи Я знову рятував вас, істот, які народились у великій сім'ї, що вироджена, порочна, погана й мерзенна.

Моя запланована робота настійно просувається вперед без найменшої перерви. Перейшовши в період Царства й перенісши вас у Моє царство як Своїх людей, Я висуну до вас інші вимоги; тобто Я почну оприлюднювати перед вами конституцію, за допомогою якої Я правитиму цією епохою.

Оскільки ви зветесь Моїми людьми, ви повинні мати здатність прославляти Моє ім'я, тобто свідчити під час випробувань. Якщо хтось намагатиметься підлещуватися до Мене та приховувати від Мене істину чи брати участь у ганебних справах за Моєю спиною, такі люди без винятку будуть вигнані та прибрані з Мого дому, щоб чекати, поки Я з ними розправлюся. Ті, що раніше були Мені невірними, негідними дітьми та що знову повстають сьогодні, щоб відкрито Мене судити, – їх також буде вигнано з Мого дому. Ті, хто є Моїми людьми, повинні постійно виявляти увагу до Моїх тягарів, а також прагнути знати Мої слова. Тільки таких людей Я просвіщу, і вони неодмінно житимуть під Моїм проводом і просвітленням, ніколи не зазнаючи кари. Тих, хто, не виявляючи увагу до Моїх тягарів, зосереджується на плануванні для власного майбутнього, – тобто тих, хто своїми діями не має на меті догодити Моєму серцю, а радше шукає подачок, – цих жебракоподібних створінь Я категорично відмовляюся використовувати, бо відтоді, як вони народилися, вони нічого не знали про те, що значить виявляти увагу до Моїх тягарів. Це люди, яким бракує нормальної розсудливості; такі люди страждають від «недоїдання» мозку, і їм потрібно повернутися додому, щоб «підкріпитися». Мені немає користі від таких людей. Серед Моїх людей від кожного вимагатиметься розглядати пізнання Мене як неухильний обов'язок, що його потрібно виконувати до кінця, як їсти, одягатися та спати; як щось, про що людина не забуває ні на мить, так що зрештою пізнання Мене стане таким же звичним, як їжа – те, що робиться без зусиль, вправною рукою. Що ж до слів, які Я промовляю, то кожне з них слід сприймати з найбільшою вірою й повністю засвоювати; тут не може бути поверхових напівзаходів. Кожен, хто не звертає уваги на Мої слова, вважатиметься таким, що опирається Мені напругу; кожен, хто не їсть Моїх слів або не

прагне їх знати, вважатиметься таким, що не звертає на Мене уваги, і буде безпосередньо виметений за двері Мого дому. Це тому, що, як Я вже казав у минулому, Я хочу не великої кількості людей, а досконалості. Якщо зі ста людей лише один може пізнати Мене через Мої слова, тоді Я охоче викину всіх інших, щоб зосередитися на просвіті й освіченні цього єдиного. З цього можна побачити, що це не обов'язково правда, ніби проявляти Мене та жити Мною може лише велика кількість людей. Я хочу пшениці (навіть якщо її зерна можуть бути не повні), а не куколю (навіть якщо його зерна такі повні, що ними можна милуватися). Що ж до тих, хто не приділяє уваги пошукам, але натомість поводитьсь мляво, то вони повинні піти за власним бажанням; Я не хочу більше бачити їх, щоб вони не продовжували ганьбити Моє ім'я. Стосовно того, що Я вимагаю від Моїх людей, Я поки що зупинюся на цих приписах і почекаю з подальшими санкціями, залежно від того, як змінюватимуться обставини.

У минулі дні переважна більшість людей вважала, що Я був Самим Богом мудрості, що Я був тим самим Богом, який бачив глибоко в серцях людей; однак це були тільки поверхові розмови. Якби люди справді Мене знали, вони б не дозволяли собі робити поспішні висновки, а натомість продовжували б намагатися пізнати Мене через Мої слова. Лише досягши стадії, на якій вони справді побачили б Мої діла, вони були б гідні називати Мене Мудрим і Чудовим. Ваше знання про Мене занадто поверхове. Віками так багато людей служили Мені стільки років і, побачивши Мої діла, справді щось про Мене дізнавалися. З цієї причини вони завжди мали до Мене покірне серце, не наважуючись таїти ні найменшого наміру протистояти Мені через те, як важко знайти Мої сліди. Якби серед цих людей не було Мого проводу, вони б не наважилися діяти необдумано. Тому, переживши багато років досвіду, вони врешті-решт

узагальнили частину знань про Мене, назвавши Мене Мудрим, Чудовим і Порадником, сказавши, що Мої слова подібні до двосічного меча, що Мої діла великі, вражаючи та чудові, що Я вбраний у велич, що Моя мудрість сягає вище за небозвід, та інші ідеї. Однак сьогодні ваше знання про Мене просто базується на основі, яку вони заклали, тому переважна більшість із вас – як папуги – просто вимовляє слова, які вони сказали. Лише тому, що Я беру до уваги те, у наскільки поверховий спосіб ви Мене пізнаєте й наскільки поганою є ваша «освіта», Я пощадив вас від стількох кар. І навіть незважаючи на це, переважна більшість із вас досі не знає себе чи думає, що ви у своїх ділах уже піднеслися до Моєї волі та з цієї причини уникли суду; або що після того, як Я став плоттю, Я повністю втратив лік учинкам людства та з цієї причини ви також уникли кари; або що Бога, у якого ви вірите, не існує у великих просторах всесвіту, і тому ви віднесли пізнання Бога до рутинної роботи, яку потрібно здійснювати у вільний час, а не до того, що слід тримати в серцях як обов'язок, який необхідно виконувати, і ви користувалися вірою в Бога як способом приємно проводити час, який інакше був би витрачений на неробство. Якби Я не змилосердився над вашими недостатніми кваліфікацією, розсудливістю та розумінням, тоді всі ви загинули б серед Моєї кари, стерті з буття. Тим не менше, поки Моя робота на землі не буде завершена, Я залишатимуся поблагливым до людства. Це те, про що ви всі повинні знати й перестати плутати добре з поганим.

25 лютого 1992 року

Божі слова до цілого всесвіту. Глава 6

Будьте сприйнятливі до духовних питань, уважні до Мого слова й дійсно здатні розглядати Мій Дух і Мою природу, а також Моє слово й Мою природу як нероздільне ціле, щоб усі

люди могли задовольнити Мене в Моїй присутності. Я ступав по всьому, що є, Я дивився на безкраї простори всесвіту, і Я ходив серед усіх людей, куштуючи солодкість і гіркоту серед них, але ніколи людина по-справжньому не знала Мене, ніколи не звертала на Мене жодної уваги під час Моїх подорожей. Оскільки Я мовчав і ніколи не вчиняв надприродних дій, ніхто ніколи по-справжньому не бачив Мене. Сьогодні не схоже на минуле: Я робитиму те, чого ніколи не бачили з часів створення світу, говоритиму слова, які ніколи не чули протягом періодів, бо Я прошу, щоб усі люди пізнали Мене в плоті. Такими є кроки Мого управління, але людина не має анінайменшого уявлення. Хоча Я говорив прямо, люди залишаються збитими з пантелику; до них важко достукатися. Хіба це – не низькість людини? Хіба це не саме те, що Я бажаю виправити? Протягом багатьох років Я нічого не робив у людині; протягом багатьох років, незважаючи на прямий контакт із Моєю втіленою плоттю, ніхто ніколи не чув голосу, що виходить безпосередньо від Моєї божественної природи. Таким чином, людям неминуче не вистачає знань про Мене, хоча це не впливало на їхню любов до Мене протягом періодів. Сьогодні, однак, Я виконав чудесну роботу у вас, роботу, яка незбагненна й безмірна, і Я промовив багато слів. І все ж, за таких обставин, досі є багато тих, хто чинить опір Мені безпосередньо в Моїй присутності. Дозволь Мені тепер навести тобі кілька прикладів.

Щодня ти молишся невизначеному Богові, намагаючись досягнути Мою волю й пізнати сенс життя. І все ж, стикаючись із Моїми словами, ти дивишся на них по-іншому; ти розглядаєш Мої слова й Дух як єдине ціле, але відкидаєш убік Мою природу, вважаючи, що особа, якою Я є, принципово не здатна вимовляти такі слова, що їх спрямовує Мій Дух. Яка користь від твого знання в таких обставинах? Ти віриш у Мої слова до деякої міри, але при цьому маєш уявлення різного ступеня

тяжкості про плоть, в яку Я зодягаюся. Ти проводиш кожен день, вивчаючи її, і говориш: «Чому Він чинить так? Чи дійсно Його вчинки походять від Бога? Немоżliво! Він не сильно відрізняється від мене – Він теж нормальна, звичайна людина». Як можна пояснити такі обставини?

Хто з вас не володіє зазначеним вище? Кого не займають такі речі? Вони здаються тим, за що ти тримаєшся, як за частинки особистої власності, ніколи не бажаючи їх відпускати. Ще менше ти прагнеш докладати суб'єктивних зусиль; натомість ти чекаєш, доки Я зроблю це Сам. Правду кажучи, жодна людина, яка не шукає, не пізнає Мене з легкістю. Слова, яким Я навчаю вас – не легковажні. Бо Я можу навести тобі ще один приклад з іншої точки зору до твого відома.

При згадці про Петра люди готові без кінця говорити добре про нього. Вони відразу ж згадують ті три рази, коли він відрікся від Бога, як він випробував Бога, роблячи послугу сатані, і як у кінцевому підсумку його було розіп'ято догори ногами за Бога, і так далі. Тепер Я зосереджуся на тому, щоб описати вам, як Петро знав Мене та яким був його остаточний кінець. Петро мав хороший духовний рівень, але його обставини були не такими, як у Павла: його батьки переслідували мене, вони були демонами, одержимими сатаною, і в результаті вони нічому не навчили Петра про Бога. Петро був розумний, обдарований, і його батьки з юних літ душі за ним не чули. І все ж, ставши дорослим, він став їхнім ворогом, тому що ніколи не переставав прагнути пізнавати Мене, а з часом повернувся до них спиною. Це було тому, що, перш за все, він вірив, що небо, земля і все інше знаходяться в руках Всемогутнього та що все позитивне походить від Бога й дається безпосередньо Ним, без обробки сатаною. Протиставлення батьків Петра дало йому більше знань про Мою люблячу доброту й милосердя, що посилювало його бажання шукати Мене. Він зосередився не

тільки на тому, щоб їсти й пити Мої слова, але, більше того, на тому, щоб збагнути Мою волю, і завжди був пильний у своєму серці. Як наслідок, він завжди був чутливим у своєму дусі, і тому в усьому, що він робив, він був людиною за Моїм серцем. Він постійно зосереджувався на невдачах людей у минулому, щоб підбадьорювати себе, глибоко боячись потрапити в пастку невдачі. Точно так само він зосередився на засвоєнні віри й любові всіх тих, хто любив Бога протягом періодів. Таким чином – не тільки в негативних аспектах, але, що набагато важливіше, в позитивних аспектах – він ріс швидше, так що його знання стали найбільшими з усіх у Моїй присутності. Тоді неважко уявити, як він віддав усе, що в нього було, в Мої руки, як він навіть відмовився від прийняття рішень про їжу, одяг, сон і місце проживання, і натомість насолоджувався Моїми багатствами на підставі того, що задовольняв Мене в усьому. Я піддавав його незліченним випробуванням – випробуванням, які, звісно, залишали його напівмертвим, – але серед цих сотень випробувань він жодного разу не втратив віру в Мене й не розчарувався в Мені. Навіть коли Я сказав, що залишив його, він усе одно не був знеохочений і продовжував любити Мене в практичний спосіб і відповідно до минулих принципів практики. Я сказав йому, що не буду хвалити його, навіть якщо він любить Мене, що в кінцевому підсумку Я віддам його до рук сатани. Але серед таких випробувань, випробувань, які не обрушилися на його плоть, а були словами, він усе одно молився Мені та говорив: «О Боже! Серед небес, землі та всього сущого чи є хоч одна людина, яка-небудь істота або яка-небудь річ, яка не знаходиться в руках у Тебе, Всемогутнього? Коли Ти милостивий до мене, моє серце дуже радіє Твоїй милості. Коли Ти судиш мене, яким би негідним Я не був, я отримую більше розуміння незбагненності Твоїх діянь, тому що Ти сповнений влади й мудрості. Хоча моя плоть терпить тяготи, мій

дух утішений. Як я міг би не віддавати хвалу Твоїм мудрості та діянням? Навіть якщо б я повинен був померти, пізнавши Тебе, як я міг би це зробити без радості й щастя? Всемогутній! Хіба Ти дійсно не хочеш дозволити мені побачити Тебе? Чи дійсно я непридатний для того, щоб прийняти Твій суд? Чи може бути так, що в мені є щось, що Ти не бажаєш бачити?» Під час таких випробувань, навіть незважаючи на те, що Петро не міг точно зрозуміти Мою волю, було очевидно, що він пишався й був задоволений тим, що Я використовував його (навіть попри те, що він прийняв Мій суд, щоб людство могло побачити Мої велич і гнів), і що він не був стривожений цими випробуваннями. Через його відданість Мені й через те, що Я благословив його, він був прикладом і зразком для людини протягом тисячоліть. Хіба це не саме те, що ви повинні наслідувати? Ретельно і довго подумайте про те, чому Я зробив таку розгорнуту оповідь про Петра; це – принципи, згідно з якими вам слід діяти.

Хоча мало хто знає Мене, Я не обрушую Свій гнів на людей, тому що людям занадто багато не вистачає, і їм важко досягти того рівня, якого Я від них вимагаю. Таким чином, Я був терплячий по відношенню до людей протягом тисяч років, аж до сьогодення, але Я сподіваюся, що ви не будете ставитися до себе поблажливо з огляду на Моє терпіння. Через Петра ви повинні пізнати Мене й шукати Мене; завдяки всім його подвигам ви повинні стати освітленими, як ніколи раніше, і таким чином досягти світів, яких ніколи раніше не досягала людина. У всьому космосі й на небі, серед усього на небесах і на землі, усе на землі й на небесах докладає всі свої зусилля до Мого заключного етапу роботи. Звичайно ж, ви не хочете бути глядачами, керованими силами сатани? Сатана завжди присутній, пожираючи знання про Мене в серцях людей, скрегочучи зубами й стискаючи пазурі в своїх останніх передсмертних судах. Чи ви хочете стати жертвою його

хитрих планів у цей час? Невже ви хочете зруйнувати своє життя у час, коли Моя робота нарешті буде завершена? Ви чекаєте, доки Я ще раз продемонструю Своє терпіння? Прагнення до пізнання Мене є ключовим, але зосередження на практиці є незамінним. Мої слова відкриваються вам безпосередньо, і Я сподіваюся, що ви зможете слідувати Моєму спрямуванню й більше не мати своїх власних планів і амбіцій.

27 лютого 1992 року

Божі слова до цілого всесвіту. Глава 8

Коли Мої одкровення досягнуть свого апогею, і коли Мій суд добіжить кінця, це буде час, коли весь Мій народ буде виявлений і стане довершеним. Я подорожую до всіх куточків всесвіту в постійному пошуку тих, хто відповідає Моєму наміру й підходить для Мого використання. Хто може піднятися й співпрацювати зі Мною? Любов людей до Мене крихітна, і їхня віра в Мене також мізерно мала. Якби Я не спрямовував основний натиск Моїх слів на слабкості людей, вони б хвалилися й перебільшували, поважно просторікуючи та висуваючи пишномовні теорії, ніби вони всезнаючі й цілковито обізнані щодо земних питань. Із тих, хто був «вірний» Мені в минулому, і з тих, хто сьогодні «твердо стоїть» переді Мною, хто досі наважується говорити хвалькувато? Хто потайки не радіє своїм власним перспективам? Коли Я не викривав людей безпосередньо, їм нікуди було сховатися, і їх мучив сором. Наскільки було б гірше, якби Я говорив по-іншому? У людей виникло б ще більше почуття заборгованості, вони повірили б, що ніщо не може їх вилікувати, і вони всі були б міцно зв'язані своєю пасивністю. Коли люди втрачають надію, офіційно лунає вітання Царства, і це, як кажуть люди, «час, коли починає діяти семикратно посилений Дух». Іншими

словами, це коли життя Царства офіційно починається на землі; це коли Моя божественна природа виходить, щоб діяти безпосередньо (без будь-якої розумової «обробки»). Усі люди клопітливо метушаться, як ніби їх оживили або пробудили від сну, і, прокинувшись, з подивом виявляють себе в таких обставинах. У минулому Я багато говорив про будування церкви; Я виявив багато таємниць, але коли ця робота досягла свого піку, вона раптово обірвалася. Однак будування Царства – це щось інше. Тільки коли війна в духовному світі досягне своєї фінальної стадії, Я почну свою роботу заново на землі. Тобто тільки тоді, коли всі люди знаходяться на межі відступу, Я офіційно починаю й підношу Свою нову роботу. Різниця між будуванням Царства й будуванням церкви полягає в тому, що під час будування церкви Я працював через людство, яким керувала божественна природа; Я мав справу безпосередньо зі старою природою людей, безпосередньо викриваючи їхні потворні «я» й оголюючи їхню сутність. Як наслідок, вони пізнали себе на цій основі й тому були переконані в своїх серцях і в своїх словах. У будуванні Царства Я дію безпосередньо через Свою божественну природу й даю можливість усім людям знати, на основі їхнього знання Моїх слів, що Я маю й Ким Я є, в кінцевому підсумку дозволяючи їм досягти знання про Мене як про втілену плоть. Так закінчується пошук усім людством невизначеного Бога, і так вони перестають тримати в своїх серцях місце для Бога на небесах; тобто Я даю людству можливість дізнатися про діяння, які Я вчиняю, поки Я втілений у плоті, і так Я завершу Свій час на землі.

Будування Царства спрямоване безпосередньо на духовний світ. Тобто стан битви в духовному світі стає очевидним безпосередньо серед усього Мого народу, і цього достатньо, щоб показати, що не тільки всередині церкви, але також і більшою мірою в період Царства кожна людина постійно перебуває у

стані війни. Незважаючи на їхні фізичні тіла, духовний світ відкривається їм безпосередньо, і вони стикаються з життям духовного світу. Таким чином, коли ви почнете бути вірними, ви повинні належним чином підготуватися до наступної частини Моєї роботи. Вам слід віддати Мені все своє серце; тільки тоді ви зможете задовольнити Моє серце. Мене не хвилює те, що відбувалося раніше в церкві; сьогодні це – у Царстві. У Моєму плані сатана весь цей час стежив за кожним кроком і, як тло для Моєї мудрості, завжди намагався знайти шляхи й засоби, щоб зірвати Мій початковий план. Але чи міг Я піддатися його підступним задумам? Усе на небесах і на землі служить Мені; чи може бути інакше з підступними задумками сатани? Саме тут діє Моя мудрість; це – саме те, що є дивовижним у Моїх справах, і це – принцип дії всього Мого плану управління. В еру будування Царства Мені й досі не уникнути підступних задумів сатани, але Я продовжую виконувати роботу, яку Я повинен виконати. Серед всесвіту й усього сущого Я вибрав вчинки сатани як тло для Себе. Хіба це не прояв Моєї мудрості? Хіба це не саме те, що дивовижне в Моїй роботі? Із нагоди вступу в період Царства все на небесах і на землі повністю перетворюється, і все святкує й радіє. А ви хіба ні? У чиєму серці немає солодкості меду? Чії груди не розпирє радість? Хто не танцює від захвату? Хто не промовляє слова похвали?

Чи розумієте ви цілі та походження всього, про що Я говорив і що обговорював вище, чи ні? Якби Я не запитав про це, більшість людей подумали б, що Я просто балакаю, і не змогли б збагнути джерело Моїх слів. Якщо ви ретельно обміркуєте їх, ви зрозумієте їхню важливість. Вам не завадило б уважно прочитати їх: які з Моїх слів не приносять вам користі? Які не призначені для того, щоб ваше життя зростало? Які не говорять про реальність духовного світу? Більшість людей вважають, що в Моїх словах немає ні складу, ні ладу, що їм

не вистачає пояснення й тлумачення. Невже Мої слова дійсно такі абстрактні й неосяжні? Чи дійсно ви підкоряєтеся Моїм словами? Чи дійсно ви приймаєте Мої слова? Чи не ставитеся до них як до нісенітниця? Чи не використовуєте їх як одяг, щоб приховати свою потворну зовнішність? У цьому широкому світі, кого Я особисто обстежив? Хто особисто чув слова Мого Духа? Так багато людей блукають навіпамацки й шукають у темряві; так багато моляться серед нещастя; так багато, голодні й холодні, спостерігають із надією; і так багато пов'язані сатаною; і все ж так багато не знають, куди звернути, так багато зраджують Мене посеред свого щастя, так багато невдячних, і так багато вірних облудним задумам сатани. Хто з вас є Йовом? Хто є Петром? Чому Я неодноразово згадував Йова? Чому я так багато разів посилався на Петра? Ви коли-небудь з'ясовували, якими є Мої сподівання щодо вас? Вам слід приділяти більше часу роздумам про такі речі.

Петро був вірний Мені багато років, але при цьому ніколи не ремствував і не скаржився; навіть Йов не був йому рівнею, і протягом століть всі святі не досягнули рівня Петра. Він не тільки прагнув пізнати Мене, але й пізнав Мене в той час, коли сатана впроваджував свої підступні замисли. Завдяки цьому Петро служив Мені протягом багатьох років, завжди згідно з Моєю волею, і з цієї причини сатана ніколи не використовував його. Петро засвоїв уроки, пов'язані з вірою Йова, але в той же час чітко бачив недоліки Йова. Хоча Йов відрізнявся великою вірою, йому не вистачало знань про питання духовного світу, тому він говорив багато слів, які не відповідали дійсності; це показує, що знання Йова були поверховими й не піддавалися вдосконаленню. Тому Петро завжди зосереджувався на набутті відчуття духу та завжди приділяв увагу спостереженню за динамікою духовного світу. Таким чином, він не тільки зміг дещо з'ясувати про Мої бажання, але й отримав крихту знань

про підступні задуми сатани. Через це його знання про мене стали більшими, ніж у будь-кого іншого протягом періодів.

Із досвіду Петра неважко зрозуміти, що якщо люди хочуть пізнати Мене, вони повинні зосередитися на ретельному міркуванні всередині свого духу. Я не прошу, щоб ти «присвячував» Мені певну кількість зовнішнього; це має другорядне значення. Якщо ти не знаєш Мене, то вся віра, любов і вірність, про які ти говориш, – це лиш ілюзії; вони – пусті слова, і ти обов'язково станеш тим, хто хвалиться переді Мною, але не знає себе. Таким чином, ти знову потрапиш до пастки сатани й не зможеш вибратися; ти станеш сином загибелі й об'єктом знищення. Однак, якщо ти холодний і байдужий до Моїх слів, то ти, безсумнівно, виступаєш проти Мене. Це – факт, і тобі не завадило б поглянути через ворота духовного світу на безліч різноманітних духів, які зазнали Моєї кари. Хто з них, зіткнувшись із Моїми словами, не був пасивним, байдужим і несприйнятливим? Хто з них не поставився цинічно до Моїх слів? Хто з них не намагався знайти хиби в Моїх словах? Хто з них не використовував Мої слова як «оборонну зброю» для «захисту» себе? Вони використовували зміст Моїх слів не як шлях до пізнання Мене, а просто як іграшки для забави. Хіба в цьому вони не протистояли Мені напяму? Ким є Мої слова? Ким є Мій Дух? Я ставив вам такі запитання так багато разів, але чи отримували ви коли-небудь більш високі й чіткі прозріння щодо них? Чи переживали ви їх коли-небудь по-справжньому? Я ще раз нагадую вам: якщо ви не знаєте Моїх слів, не приймаєте їх і не втілюєте їх у життя, тоді ви неминуче станете об'єктами Моєї кари! Ви, без сумніву, станете жертвами сатани!

29 лютого 1992 року

Божі слова до цілого всесвіту. Глава 10

Зрештою, період Царства відрізняється від минулих часів. Він не стосується того, як діє людство; радше, Я зійшов на землю, щоб особисто виконати Свою роботу, яку люди не можуть ні зрозуміти, ні виконати. Протягом стількох років, від самого створення світу, ця робота була спрямована тільки на будівництво церкви, але ніхто ніколи не чув про будівництво Царства. Навіть незважаючи на те, що Я говорю про це своїми устами, чи є хтось, хто знає суть цього? Одного разу Я зійшов у світ людей, відчув на Собі й спостерігав їхні страждання, але робив це, не виконавши мети Мого втілення. Як тільки почалося будівництво Царства, Моя втілена плоть офіційно почала виконувати Моє служіння; тобто Владика Царства офіційно прийняв Свою суверенну владу. Із цього очевидно, що сходження Царства в людський світ є далеко не просто буквальним проявом, а проявом фактичної реальності; це один із аспектів значення «реальності практики». Люди ніколи не бачили жодну з Моїх дій, і вони ніколи не чули жодного з Моїх висловлювань. Навіть якби вони бачили Мої дії, що б вони відкрили? І якби вони почули, як Я говорю, що б вони зрозуміли? У всьому світі кожен існує в межах Моєї милості й люблячої доброти, але так само й усе людство знаходиться під Моїм судом і також піддається Моїм випробуванням. Я був милостивий і велелюбний до людей, навіть коли всі вони були розбещені до певної міри; Я призначав їм кару, навіть коли всі вони підкорилися перед Моїм тронем. Однак чи є хоч одна людська істота, яка не знаходиться посеред страждань і очищення, які Я послав? Так багато людей навпомацки пробираються крізь темряву до світла, і так багато відчайдушно борються, проходячи через свої випробування. У Йова була віра, але хіба він не шукав виходу для себе? Хоча Мій народ може

твердо стояти перед обличчям випробувань, чи є хто-небудь, хто, не вимовляючи цього вголос, у глибині душі теж має віру? Чи не краще, щоб люди висловлювали свої переконання, навіть коли вони все ще мають сумніви в своїх серцях? Немає жодної людини, яка б твердо стояла у випробуванні або щиро підкорялася, коли її випробовують. Якби Я не закрив Своє обличчя, щоб не дивитися на цей світ, уся людська раса впала б під Моїм палаючим поглядом, бо Я нічого не прошу в людства.

Коли лунає вітання Царству – а це також час, коли гримлять сім громів, – цей звук стрясає небо й землю, трясучи небесну твердь і змушуючи вібрувати серцеві струни кожної людської істоти. Гімн Царству урочисто звучить у країні великого червоного дракона, доводячи, що Я знищив той народ і заснував Своє Царство. Що більш важливо, Моє Царство встановлено на землі. У цей момент Я починаю посилати Своїх ангелів у всі країни світу, щоб вони могли пасти Моїх синів, Мій народ; це також відповідає вимогам наступного етапу Моєї роботи. Однак Я особисто приходжу до того місця, де лежить, згорнувшись кільцем, великий червоний дракон, і змагаюся з ним. Щойно все людство пізнає Мене в плоті й зможе побачити Мої діяння в плоті, лігво великого червоного дракона перетвориться на попіл і зникне без сліду. Як народ Мого Царства, оскільки ви ненавидите великого червоного дракона до мозку кісток, ви повинні задовольнити Моє серце своїми діями й таким чином зганьбити дракона. Ви щиро відчуваєте, що великий червоний дракон сповнений ненависті? Ви дійсно вважаєте, що він – ворог Владики Царства? Чи насправді у вас є віра в те, що ви можете принести чудове свідчення для Мене? Ви справді впевнені, що зможете перемогти великого червоного дракона? Це те, про що Я прошу вас; усе, що Мені потрібно, – так це щоб ви змогли досягти цього кроку. Чи зможете ви це зробити? Чи є у вас віра в те, що Ви зможете досягти цього? На що саме здатні люди? Чи

не краще Мені зробити це Самому? Чому Я кажу, що особисто спускаюся в місце, де відбувається бій? Чого я хочу, так це вашої віри, а не ваших вчинків. Люди усі нездатні прийняти Мої слова прямолінійно й натомість просто кидають на них косий погляд. Чи допомогло це вам досягти ваших цілей? Хіба ви пізнали Мене таким чином? Правду кажучи, жоден із людей на землі не здатний дивитися Мені прямо в обличчя, і жоден не здатний сприйняти чисте й неспотворене значення Моїх слів. Тому Я розпочав небачену раніше справу на землі, щоб досягти Своїх цілей і затвердити Свій справжній образ у серцях людей. Таким чином Я покладаю край ері, у якій уявлення мають владу над людьми.

Сьогодні Я не тільки сходжу на народ великого червоного дракона, Я також повертаюся обличчям до всього всесвіту, змушуючи здригнутися всю небесну твердь. Чи є де-небудь хоч одне місце, яке омине мій суд? Чи є хоч одне місце, яке не існувало в лихах, які Я зливаю на нього дощем? Куди б Я не пішов, Я всюди розкидаю всілякі «насіння лиха». Це – один зі способів, у який Я працюю, і, без сумніву, це – акт спасіння людства, і те, що Я даю їм, усе ж є свого роду любов'ю. Я хочу дозволити ще більшій кількості людей пізнати Мене й побачити Мене, і таким чином прийти до шанування Бога, Якого вони не могли бачити стільки років, але Який саме зараз реальний. Для чого Я створив цей світ? Чому після того, як люди стали розбещеними, Я не знищив їх повністю? Із якої причини вся людська раса живе серед лих? Якою була Моя мета того, щоб зодягнутися в плоть? Коли Я виконую Свою роботу, людство пізнає смак не тільки гіркого, але й солодкого. З усіх людей у світі – хто живе не в Моїй милості? Якби Я не наділив людей матеріальними благами, хто в світі зміг би насолоджуватися достатком? Чи може бути так, що дозволити вам зайняти місце як Моєму народу – це благословення? Якби ви не були Моїм

народом, а радше прислужниками, хіба ви не існували б у межах Моїх благословень? Жоден із вас не здатний зрозуміти походження Моїх слів. Людство далеке від того, щоб дорожити званнями, які Я їм присвоїв, тож багато з них через звання «прислужник» виношують образу в своїх серцях, і так багато через звання «Мій народ» плекають любов до Мене в своїх серцях. Нікому не слід намагатися обманути Мене; Мої очі бачать усе! Хто з вас приймає охоче, хто з вас віддає повний послух? Якби вітання Царству не прозвучало, чи змогли б ви дійсно підкоритися до кінця? Те, що люди здатні робити й думати, і як далеко вони здатні зайти – усе це Я визначив давним-давно.

Переважна більшість людей приймають Моє горіння в світлі Мого обличчя. Переважна більшість людей, натхненні Моєю підтримкою, спонукають себе рухатися вперед у пошуках. Коли сили сатани нападають на Мій народ, Я перебуваю там, щоб відбити їх; коли задуми сатани сіють хаос у їхньому житті, Я жену його геть, щоб він ніколи не повертався. На Землі всілякі злі духи вічно нишпорять у пошуках місця для відпочинку й нескінченно шукають людські трупи, щоб поглинути їх. Мій народе! Ти повинен залишатися під Моєю опікою й захистом. Ніколи не будь розпусним! Ніколи не поведься необачно! Ти маєш запропонувати свою відданість в Моєму домі, і тільки завдяки відданості ти зможеш протистояти підступності диявола. За жодних обставин ти не повинен поводитися так, як у минулому, роблячи одне переді Мною, а інше за Моєю спиною; якщо ти чиниш так, то ти вже не підлягаєш спокуті. Хіба Я не промовив більш ніж достатньо таких слів, як ці? Саме тому, що стара природа людства невинна, Мені доводиться постійно нагадувати людям про це. Не впадайте в нудьгу! Усе, що Я кажу, – заради забезпечення вашої долі! Огидне й нечисте місце – це саме те, що потрібно сатані; чим безнадійніше

невідкупними й чим розпуснішими ви є, відмовляючись підкорятися обмеженням, тим більше ці нечисті духи будуть використовувати будь-яку можливість, щоб проникнути в вас. Якщо ви дійшли до такого стану, то ваша вірність буде не чим іншим, як порожньою балаканиною, що не має жодного відношення до дійсності, і нечисті духи проковтнуть вашу рішучість і перетворять її в непослух і сатанинські змови, які будуть використані для підриву Моєї роботи. У такому разі Я можу поразити тебе в будь-який момент. Ніхто не розуміє серйозності цієї ситуації; усі люди просто залишаються глухі до того, що вони чують, і не проявляють анінайменшої обережності. Я не пам'ятаю про те, що було зроблено в минулому; ти насправді все ще чекаєш, що Я буду поблажливий до тебе, «забувши» ще раз? Хоча люди виступають проти Мене, Я не буду тримати на них зла, тому що вони занадто слабкі духовно, і тому Я не ставлю до них надмірно високих вимог. Усе, що Я вимагаю, – це щоб вони не були розпусними й щоб вони мали стриманість. Звісно ж, виконання цієї єдиної умови не виходить за рамки ваших можливостей, чи не так? Більшість людей чекають, що Я виявлю їм іще більше таємниць, щоб вони могли помилуватися ними. Однак, навіть якщо б ти зрозумів усі таємниці небес, що саме ти міг би зробити з таким знанням? Чи збільшило б це твою любов до Мене? Чи пробудило б це твою любов до Мене? Я не недооцінюю людей і не виношу про них легковажних суджень. Якби це не були реальні обставини людей, Я ніколи так недбало не вінчав би їх такими ярликами. Згадайте минуле: скільки разів Я обмовляв вас? Скільки разів Я недооцінював вас? Скільки разів Я дивився на вас без огляду на ваші фактичні обставини? Скільки разів Мої висловлювання не могли цілковито привернути вас? Скільки разів Я говорив, не зачіпаючи струну, що знаходить відгук глибоко всередині вас? Хто з вас читав Мої слова без страху й трепету, сильно

боячись, що Я кину вас у криницю безодню? Хто не переносить випробування від Моїх слів? У Моїх висловлюваннях присутня влада, але це не для того, щоб виносити випадкові судження про людей; радше, пам'ятаючи про їхні реальні обставини, Я постійно розкриваю їм сенс, закладений у Моїх словах. Насправді, чи є хтось, хто здатний визнати Мою всемогутню силу в Моїх словах? Чи є хто-небудь, хто може прийняти найчистіше золото, із якого зроблені Мої слова? Скільки ж слів Я вже промовив? Чи хтось коли-небудь дорожив ними?

3 березня 1992 року

Гімн Царства

Натовпи вітають Мене, натовпи вихваляють Мене; усі уста називають єдиного істинного Бога, усі люди здіймають очі, щоб спостерігати за Моїми діяннями. Царство сходить на світ людей, Моя особа багата й ясна. Хто б не радів цьому? Хто б не танцював від радості? О, Сіоне! Підними свій тріумфальний стяг, щоб прославити Мене! Співай свою тріумфальну пісню перемоги, щоб поширити Моє святе ім'я! Усе творіння до країв землі! Поспішайте очиститися, щоб ви могли бути як приношення для Мене! Сузір'я небес! Поспішайте повернутися до своїх місць, щоб показати Мою могутню силу на небозводі! Я прислухаюся до голосів людей на землі, які виливають свою нескінченну любов і повагу до Мене в пісні! У цей день, коли все творіння повертається до життя, Я сходжу в світ людей. У цей момент у цьому самому збігові обставин усі квіти буйно розквітають, усі птахи співають в один голос, усе тремтить від радості! Під звуки вітання Царства руйнується царство сатани, воно знищується у гуркоті гімну Царства, щоб ніколи більше не піднятися!

Хто на землі наважиться повстати й чинити опір? Коли Я спускаюся на землю, Я приношу полум'я, приношу гнів,

приношу лиха всіх видів. Земні царства тепер є Моїм Царством!
Високо в небі перевертаються й клубляться хмари; під небом
озера й річки здіймаються та радісно витворюють хвилюючу
мелодію. Тварини, які відпочивали, виходять зі своїх лігвищ, і
Я пробуджую від сну всі народи. День, якого чекали численні
народи, нарешті настав! Вони пропонують Мені найкрасивіші
пісні!

У цей прекрасний момент, у цей хвилюючий час,
хвала звучить усюди, на небесах вгорі й на землі внизу. Хто
б не був схвилюваний цим?

Кому б не стало легше на серці? Хто б не заплакав при
цьому видовищі?

Небо – не небо давнини, тепер це – небо Царства.

Земля вже не та, що була, тепер це – свята земля.

Після того, як пройшов сильний дощ, брудний старий світ
повністю оновився.

Гори змінюються... води змінюються...

люди теж змінюються... усе змінюється...

Ах, ви, безмовні гори! Устаньте й танцюйте для Мене!

Ах, ви, тихі води! Продовжуйте текти вільно!

Ви, люди, що маєте мрії! Піднімайтеся й кидайтеся в
погоню!

Я прийшов... я – Цар...

Усе людство побачить своїми очима Моє обличчя, почує
своїми вухами Мій голос,

житимуть самі життям Царства...

Як мило... як красиво...

По-незабутньому... неможливо забути...

У запалі Мого гніву великий червоний дракон бореться;
у Моєму величному суді дияволи показують свої справжні
форми;

від Моїх суворих слів усі люди відчують глибокий сором, і їм ніде сховатися.

Вони згадують минуле, як вони знущалися наді Мною й глузували з Мене.

Ніколи не було часу, коли вони не виставляли себе напоказ, ніколи не було часу, коли вони не кидали Мені виклик.

Хто сьогодні не плаче? Хто не відчуває докорів сумління?

Увесь вселенський світ наповнений плачем...

наповнений звуками радості... наповнений голосами зі сміхом...

Незрівнянна радість... радість, яку ні з чим не порівняти...

Дрібний дощик, що стукоче... важкі сніжинки тріпотливого снігу...

Усередині людей змішуються печаль і радість... деякі сміються...

деякі ридають... а деякі вітають голосно...

Як ніби всі забули... чи це весна, що рясніє дощами й хмарами,

літо буйно квітнучих квітів, осінь багатих врожаїв, або холодна зима з морозом і льодом, ніхто не знає...

У небі пливуть хмари, на землі вирують океани.

Сини махають руками... люди рухають ногами в танці...

Ангели працюють... ангели пасуть...

Усі люди на землі метушаться, і все на землі множитья.

Божі слова до цілого всесвіту. Глава 12

Коли блискавка вдаряє зі Сходу, а це також саме той момент, коли Я починаю промовляти Свої слова, – коли вдаряє блискавка, увесь всесвіт освітлюється, і у всіх зірках відбувається перетворення. Уся людська раса виглядає так,

як ніби її відсортували. Під саявом цього променя світла зі Сходу все людство постає в своєму первісному вигляді, їхні очі засліплені, вони не знають, що робити, і ще менш впевнені в тому, як приховати свої потворні риси. Вони також подібні до тварин, які тікають від Мого світла й знаходять прихисток у гірських печерах, але жодна з них не може бути позбавлена Мого світла. Усі люди вражені, усі чекають, усі спостерігають; з приходом Мого світла всі радіють тому дню, коли вони народилися, і так само всі проклинають той день, коли вони народилися. Суперечливі емоції неможливо висловити словами; сльози самотичування утворюють річки й несуться стрімким потоком, зникаючи без сліду в одну мить. І знову Мій день наближається для всього людства, знову пробуджуючи людську расу, даючи людству ще один новий початок. Моє серце б'ється, і, слідуючи ритму Мого серцебиття, гори стрибають від радості, води танцюють від радості, а хвилі б'ються об скелясті рифи. Важко висловити те, що в Мене на серці. Я хочу змусити усе нечисте згоріти дотла під Моїм пильним поглядом; Я хочу змусити усіх синів непослуху зникнути з-перед Моїх очей і ніколи більше не існувати. Я не тільки поклав новий початок у місці проживання великого червоного дракона, але й приступив до нової роботи у всесвіті. Скоро царства землі стануть Моїм Царством; скоро царства землі назавжди припинять своє існування через Моє Царство, тому що Я вже здобув перемогу, тому що Я повернувся з тріумфом. Великий червоний дракон вичерпав усі мислимі засоби, щоб зірвати Мій план, сподіваючись стерти Мою роботу на землі, але чи можу Я впасти в зневіру через його облудні хитрощі? Чи можу я бути доведеним страхом та його погрозами до втрати впевненості? Ніколи не було жодної істоти на небесах або на землі, яку Я не тримав би на долоні Своєї руки; наскільки ж більше це стосується великого червоного дракона, цього творіння, яке

служує Мені тлом? Хіба це теж не об'єкт для маніпуляції в Моїх руках?

Під час Мого втілення в людському світі під Моїм керівництвом людство мимоволі прийшло до цього дня й мимоволі пізнало Мене. Але що стосується того, як іти шляхом, який лежить попереду, ніхто не має анінайменшого уявлення, ніхто не усвідомлює – і тим паче ні в кого немає уявлення про те, в якому напрямку цей шлях приведе їх. Тільки під наглядом Всемогутнього будь-хто зможе пройти шлях до кінця; тільки ведений блискавкою на Сході будь-хто зможе переступити поріг, що веде до Мого Царства. Серед людей ніколи не було того, хто бачив Моє обличчя, того, хто бачив блискавку на Сході; наскільки ж менше було тих, хто чув висловлювання з Мого трону? Насправді, із давніх часів жодна людська істота не вступала в прямий контакт зі Мною; тільки сьогодні, тепер, коли Я прийшов у світ, у людей є шанс побачити Мене. Але навіть зараз люди все ще не знають Мене, так само, як вони тільки дивляться на Моє обличчя й тільки чують Мій голос, але не розуміють Мого значення. Усі людські істоти такі. Належачи до Моїх людей, хіба ви не відчуваєте глибокої гордості, коли бачите Моє обличчя? І хіба ви не відчуваєте огидного сорому через те, що не знаєте Мене? Я ходжу серед людей і живу серед людей, бо Я став плоттю й прийшов у людський світ. Моя мета полягає не просто в тому, щоб дати людству можливість поглянути на Мою плоть; що більш важливо, – так це дати людству можливість пізнати Мене. Більш того, Я через Свою втілену плоть осуджу людство в його гріхах; Я через Свою втілену плоть здолаю великого червоного дракона й знищу його лігво.

Хоча людей, що населяють землю, так само багато, як зірок, Я знаю їх усіх так само чітко, як долоню Своєї власної руки. І, хоча людські істоти, які «люблять» Мене, також незліченні, як піщинки в морі, Я обираю лише небагатьох: тільки тих, хто

прагне до яскравого світла, хто відокремлений від тих, хто «любить» Мене. Я не переоцінюю людину й не недооцінюю її; радше, Я висуваю вимоги до людини відповідно до її природних якостей, і тому Мені потрібна така людина, яка щиро шукає Мене, щоб Я міг досягти Своєї мети стосовно обрання людей. У горах є безліч диких звірів, але всі вони переді Мною ручні, як вівці; незбагненні таємниці лежать під хвилями, але вони постають переді Мною так само чітко, як і все на поверхні землі; у небесах є світи, яких людина ніколи не зможе досягти, але Я вільно походжаю тими недоступними світами. Людина ніколи не впізнавала Мене при світлі, але бачила Мене тільки в світі темряви. Хіба ви перебуваєте не в саме такій ситуації сьогодні? Це був кульмінаційний момент буйств великого червоного дракона, коли Я офіційно прийняв плоть, щоб виконувати Свою роботу. Коли великий червоний дракон вперше показав свою справжню форму, Я засвідчив про Своє ім'я. Коли Я ходив дорогами людства, жодна істота, жодна людина не була налякано пробуджена, і тому, коли Я прийшов утіленим у людський світ, ніхто про це не знав. Але коли у Своїй утіленій плоті Я почав виконувати Свою роботу, людство прокинулося й було ошелешене пробудженням зі своїх снів від Мого громового голосу, і з цього моменту воно почало своє життя під Моїм керівництвом. Серед Мого народу Я знову розпочав нову роботу. Сказаного, що Моя робота на землі не закінчена, достатньо, щоб показати, що Мої люди, про яких Я говорив, – це не ті, кого Я потребую у Своєму серці, але, тим не менш, Я все одно обираю деяких із них. Із цього очевидно, що Я не тільки даю Своїм людям можливість пізнати втіленого Бога, але й очищаю їх. Через суворість моїх адміністративних постанов переважній більшості людей усе ще загрожує небезпека бути вигнаними Мною. Якщо ви не докладете всіх зусиль, щоб розібратися з собою, підкорити своє власне тіло – якщо ви не зробите цього,

ви, безсумнівно, станете об'єктом, який Я зневажаю й відкидаю, щоб бути кинутим до пекла, точно так, як Павло отримав кару прямо з Моїх рук, від якої не було порятунку. Чи почерпнули ви що-небудь із Моїх слів? Як і раніше, Я маю намір очистити церкву, продовжувати очищати людей, які Мені потрібні, тому що Я – Сам Бог, Який є всесвятим і непорочним. Я зроблю свій храм не тільки таким, що переливається всіма кольорами веселки, але й бездоганно чистим, щоб його внутрішній вигляд відповідав зовнішньому. У Моїй присутності ви, кожен зосібна та всі разом, повинні подумати про те, що ви зробили в минулому, і вирішити, чи можете ви сьогодні зважитися принести Мені досконале задоволення в Моєму серці.

Людина не просто не знає Мене в плоті; більше того, вона не змогла зрозуміти своє власне «я», що перебуває в плотському тілі. Протягом стількох років люди обманювали Мене, ставилися до Мене, як до чужинця. Так багато разів вони полишали Мене за «дверима своїх будинків»; так багато разів вони, стоячи переді Мною, не звертали на Мене жодної уваги; так багато разів вони відступалися від Мене серед інших людей; так багато разів вони відрікалися від Мене перед дияволом; і так багато разів вони нападали на Мене своїми в'їдливими вустами. І все ж Я не враховую слабкості людини й не прошу зуб за зуб через її непослух. Усе, що Я зробив, – так це застосував ліки від її хвороб, щоб вилікувати її невиліковні хвороби, тим самим повернувши їй здоров'я, щоб вона могла пізнати Мене. Хіба все, що Я зробив, не було зроблено заради виживання людства, заради того, щоб дати людству шанс на життя? Багато разів Я приходив у світ людей, але люди не звертали на Мене жодної уваги, тому що Я у Своїй власній особі прийшов у світ; замість цього кожен діяв так, як вважав за потрібне, і шукав вихід для себе. Вони й не відають, що кожна дорога під небесами виходить із Моїх рук! Вони й не відають, що абсолютно все, що знаходиться під

небесами, підкоряється Моєму велінню! Хто з вас наслідуються таїти обурення у своєму серці? Хто з вас наважиться легковажно дійти висновку? Я просто спокійно виконував Свою роботу серед людства – ось і все. Якби в період Мого втілення Я не співчував людській слабкості, то все людство, виключно на підставі Мого втілення, було б налякане до смерті та, як наслідок, потрапило б до аду. Тільки тому, що Я упокорився і сховався, людство уникнуло катастрофи, отримало визволення від Моєї кари й, таким чином, досягло сьогоднішнього дня. Пам'ятаючи про те, як важко було прийти до сьогоднішнього дня, чи не повинні ви ще більше дорожити завтрашнім днем, який ще попереду?

8 березня 1992 року

Радійте, люди!

У Моєму світлі люди знову бачать світло. У Моєму слові люди знаходять те, що їх тішить. Я прийшов зі Сходу, Я вітаю вас зі Сходу. Коли сяє Моя слава, вона осяває усі народи, усе стає світлим, жодна річ не залишається в темряві. Те життя, яким у Царстві живе Божий народ із Богом, є безмежно щасливим. Води танцюють від радості за благословенне життя людей, гори разом із людьми насолоджуються Моїм достатком. Усі люди прагнуть, наполегливо працюючи, засвідчити свою відданість у Моєму Царстві. У цьому Царстві більше немає непокори, немає спротиву; небеса і земля залежать одне від одного, людина та Я зближаємось у глибокому почутті, у солодких щасливих миттєвостях життя, спираючись одне на одного... У цей момент я офіційно розпочинаю Своє життя на небесах. Більше немає сатанинської смути, і люди нарешті знаходять спокій. По всьому всесвіту Мій обраний народ живе у Моїй славі, у блаженстві, якому немає рівних, не як люди, що живуть серед людей, а як люди, які живуть із Богом. Усе

людство пройшло через сатанинське розбещення, випивши до денця і гіркоту, і солодкість життя. Тепер, живучи у Моєму світлі, як можна не радіти? Як можна легковажно відмовитися від цієї прекрасної миті та дозволити їй вислизнути? Люди! Співайте пісню у ваших серцях і танцюйте від радості за Мене! Піднесіть ваші щирі серця та запропонуйте їх Мені! Бийте у барабани й грайте радісно для Мене! Я випромінюю Свій захват на весь усесвіт! Цим людям я являю Своє славне обличчя! Я закликатиму гучним голосом! Я перевершу всесвіт! Я вже паную серед цих людей! Ці люди возвеличують Мене! Я ширяю у блакитних небесах вгорі, і ці люди прямують за Мною. Я крокую серед цих людей, і Мій народ оточує Мене! Серця цих людей переповнені радістю, їхні пісні змушують усесвіт здригатися, розколюючи небесну твердь! Усесвіт більше не оповитий туманом; більше немає багна, більше не збираються нечистоти. Святі люди всесвіту! Під Моїм поглядом ви являєте своє справжнє лице. Ви не люди, вкриті мерзотою, а святі, чисті наче нефрит, ви усі – Мої улюблені, ви усі – Моя втіха! Усе повертається до життя! Усі святі повернулися служити Мені на небесах, опинившись у Моїх теплих обіймах, більше не плачуть, не тривожаться, віддаючи Мені себе, повертаючись до Моєї оселі, і на своїй батьківщині вони будуть любити Мене без упину! І це не зміниться довіку! Де смуток! Де сльози! Де плоть! Земля проминає, але небеса перебувають навіки. Я являюсь усім народам, і всі народи славлять Мене. Це життя, ця краса споконвіку і до кінця часів не зміняться. Це – життя Царства.

Божі слова до цілого всесвіту. Глава 26

Хто жив у Моєму домі? Хто встав за Мене? Хто постраждав за Мене? Хто обіцяв Мені своє слово? Хто донині слідував за Мною та все ж не став байдужим? Чому всі людські істоти

холодні й нечулі? Чому людський рід Мене покинув? Чому людство від Мене втомилося? Чому в людському світі немає тепла? Поки Я був у Сіоні, Я спробував тепла, що є на небі, і поки Я був у Сіоні, Я втішався благословенням, що є на небі. Знову ж таки, Я жив серед людства, Я спробував гіркоту людського світу, і Я на власні очі бачив усі різні стани, які існують серед людей. Несподівано людина змінилася, як «змінився» Я, і тільки таким чином вона дійшла до сьогодення. Я не вимагаю, щоб людина могла щось робити заради Мене, і не вимагаю, щоб вона щось набувала для Мене. Я лише хочу, щоб вона могла діяти згідно з Моїм планом і свідчити про Мене гучним свідченням замість того, щоб не слухатися Мене чи бути для Мене ганебним тавром. Серед людей були ті, хто добре свідчив про Мене та прославляв Моє ім'я, але як людські практики чи поведінка взагалі можуть догодити Моєму серцю? Як людина взагалі може узгоджуватися з Моїм серцем або відповідати Моїй волі? Усі гори й води на землі, усі квіти, трави та дерева на землі являють роботу Моїх рук, усі вони існують у Моє ім'я. Але чому ж людина не може дотягнутися до стандарту, який Я вимагаю? Чи це через її жалюгідну нищість? Чи це через те, що Я її звеличував? Чи, може, Я до неї занадто жорстокий? Чому людина завжди боїться Моїх вимог? Сьогодні, серед натовпу в царстві, чому ти тільки слухаєш Мій голос, але не бажаєш бачити Мого обличчя? Чому ти дивишся лише на Мої слова, не зіставляючи їх із Моїм Духом? Навіщо ти тримаєш Мене окремо на небі й на землі? Чи, може, коли Я на землі, Я не такий, як Я на небі? Чи, може, коли Я на небі, Я не можу спуститися на землю? Чи, може, коли Я на землі, Я не гідний вознестися на небо? Наче Я, коли Я на землі, – низька істота, наче Я, коли Я на небі, – піднесена істота, і наче між небом і землею лежить нездоланна прірва. Однак у світі людей, схоже, нічого не знають про походження цих речей, але завжди бігли й біжать проти

Мене, ніби Мої слова мають лише звук і не мають значення. Усе людство витрачає сили на Мої слова, самостійно досліджуючи Мою зовнішню видимість, але всі вони зазнають невдачі, їхні зусилля не приносять плодів, і натомість Мої слова вражають їх, і вони більше не сміють піднятися.

Коли Я випробовую віру людства, жодна людська істота не дає правдивого свідчення, жодна з них не здатна пожертвувати всім; натомість людина продовжує ховатись і відмовляється відкритися, ніби Я збираюся викрасти її серце. Навіть Йов ніколи не був по-справжньому непохитним під час свого випробування й не променився милістю серед страждань. Теплою весною всі люди зеленкуваті; у холодних подувах зими вони ніколи не залишаються зеленими. Людина з її кістлявим і чахлим духовним станом не може виконати Мій намір. В усьому людстві немає нікого, хто міг би слугувати зразком для інших, бо всі люди в основному схожі та нічим не відрізняються одне від одного, і між ними мало відмінностей. Ось чому люди навіть сьогодні не можуть уповні пізнати Мої труди. Лише коли Моя кара зійде на весь людський рід, люди, самі того не помітивши, дізнаються про Мої труди, і без Мого втручання та примусу людина сама пізнає Мене й так узрить Мої труди. Таким є Мій план, таким є проявлений бік Моїх трудів, і саме це належить знати людині. У царстві незліченні творіння починають оживати та повертати собі свою життєву силу. Через зміни в стані землі також починають зміщуватися кордони між різними краями. Так Я пророчив: коли один край буде відділений від іншого й коли один край приєднається до іншого, настане час, коли Я потрошу всі нації на друзки. У цей час Я поновлю все творіння та наново поділю весь світ, і таким чином його впорядкую та перетворю старе на нове: такий Мій план і такі Мої труди. Коли всі нації та народи світу знову постануть перед Моїм престолом, Я візьму всі небесні щедроти та наділю ними людський світ, щоб завдяки

Мені той світ повнився незрівнянними щедротами. Та поки старий світ продовжує існувати, Я обрушу Свій гнів на його нації, і відкрито проголошу по всесвіту Свої адміністративні постанови, і покараю всякого, хто їх порушить.

Коли я звертаю Своє обличчя до всесвіту, щоб говорити, усе людство чує Мій голос і так бачить усі труди, які Я звершив по всесвіту. А хто йде проти Моєї волі, тобто опирається проти Мене людськими ділами, той підпаде під Мою кару. Я візьму незчисленні зорі в небесах і створю їх наново, і завдяки Мені сонце й місяць будуть поновлені – небеса вже не будуть такі, як вони були, і незліченні речі на землі будуть поновлені. Усе довершиться через Мої слова. Численні нації в усесвіті будуть поділені наново та замінені Моїм царством, щоб нації на землі зникли навіки, а все стало царством, яке Мені поклоняється; усі нації на землі будуть знищені й більше не існуватимуть. З людських істот у всесвіті всі, хто належить дияволу, будуть винищені, і всі, хто поклоняється сатані, будуть повалені Моїм пекучим вогнем – тобто, крім тих, хто зараз у потоці, усе стане попелом. Коли Я покараю численні народи, то люди в релігійному світі різною мірою повернуться до Мого царства, завойовані Моїми трудами, бо побачать прихід Святого на білій хмарі. Усі люди будуть розділені за їхнім гатунком і отримають кари, співмірні зі своїми діями. Усі ті, хто виступав проти Мене, загинуть; а що ж до тих, чиї справи на землі не стосувалися Мене, то вони за те, як виправдали себе, і надалі існуватимуть на землі під управлінням Моїх синів і Моїх людей. Я відкрию Себе незліченим народам і незліченим націям, і Своїм власним голосом Я прозвучу на землі, проголошуючи завершення Своєї великої роботи, щоб усе людство узріло його на власні очі.

Поки сила Мого голосу глибшає, Я також спостерігаю за станом усесвіту. Моїми словами оновлюються всі незліченні творіння. Небо змінюється, як і земля. Людство викривається у

своїй первісній формі, і повільно всіх людей розділяють за їхнім гатунком, і вони несподівано знаходять шлях назад у лоно своїх сімей. Це Мене дуже втішить. Я вільний від переривань, і Моя велика робота непомітно довершується, і всі незліченні творіння проходять трансформацію. Коли Я творив світ, Я надав усім речам вигляд відповідно до їхнього гатунку, звівши до купи всі речі, що мають форму й один гатунок. Зараз, коли наближається кінець Мого плану управління, Я відновлю колишній стан творіння; Я знову зроблю все таким, яким воно було спочатку, глибоко змінивши все, щоб усе повернулось у лоно Мого плану. Час настав! Останню стадію Мого плану незабаром буде завершено. О, нечистий старий світе! Ти неодмінно впадеш під Моїми словами! Ти неодмінно будеш зведений на ніщо за Моїм планом! О, незліченні творіння! Ви всі отримаєте нове життя в Моїх словах – ви матимете свого повновладного Господа! О, чистий і непорочний новий світе! Ти неодмінно відродишся в Моїй славі! О, горо Сіоне! Годі мовчати – Я повернувся з тріумфом! З-поміж творіння Я ретельно вивчаю всю землю. На землі людство почало нове життя та здобуло нову надію. О, Мої люди! Як ви можете не повернутися до життя в Моєму світлі? Як ви можете не стрибати від радості під Моїм проводом? Краї кричать, торжествуючи, води шумлять від радісного сміху! О, воскресений Ізраїлю! Як ти можеш не пишатися щодо Мого приречення? Хто ридав? Хто голосив? Старого Ізраїлю більше немає, і сьогоднішній Ізраїль піднявся, випростався та височіє у світі, і він постав у серцях усього людства. Сьогоднішній Ізраїль неодмінно набуде джерело існування через Моїх людей! О, ненависний Єгипте! Ти ж, певно, не виступаєш проти Мене й досі? Як ти можеш користуватися Моїм милосердям і намагатись уникнути Моєї кари? Як ти можеш не існувати під Моєю карою? Усі ті, кого Я люблю, неодмінно житимуть вічно, і всіх тих, хто виступає проти Мене, Я неодмінно каратиму вічно.

Бо Я – ревнивий Бог і не дам людям легко відбутися за все, що вони зробили. Я спостерігатиму за всією землею та, з’явившись на Сході світу з праведністю, величчю, гнівом і карою, Я відкрию Себе незліченним сонмам людства!

29 березня 1992 року

Божі слова до цілого всесвіту. Глава 29

У той день, коли все воскресло, Я прийшов до людини й провів із нею чудові дні і ночі. Тільки в цей момент людина відчуває трішки Моєї доступності, і в міру того, як її взаємодія зі Мною стає частішою, вона бачить частину того, Хто Я є і чим володію, – в результаті вона отримує деяке знання про Мене. Серед усіх людей Я здіймаю голову й дивлюся, і всі вони бачать Мене. І все ж, коли на світ обрушується біда, вони відразу ж стають занепокоєними, і Мій образ зникає з їхніх сердець; охоплені панікою через наближення біди, вони не звертають уваги на Мої вмовляння. Багато років Я провів серед людей, але вони завжди залишалися в невіданні й ніколи не знали Мене. Сьогодні Я кажу людині це Своїми вустами, і Я змушую всіх людей приходити до Мене, щоб отримати щось від Мене, але все одно вони тримаються від Мене на відстані, і тому вони не знають Мене. Коли Мої кроки пройдуть по всесвіту та дійдуть до країв землі, людина почне розмірковувати про себе, і всі люди прийдуть до Мене, схиляться переді Мною й поклоняться Мені. Це буде день, коли Я здобуду славу, день Мого повернення, а також день Мого відходу. Тепер Я розпочав Свою роботу серед усього людства, офіційно перейшов у всьому всесвіті до завершення Мого плану управління. Із цього моменту кожен, хто не буде проявляти обережність, нестиме відповідальність у вигляді безжальної кари, і це може статися в будь-який момент. Це не тому, що Я безсердечний; радше, це етап Мого плану

управління; усе повинно відбуватися відповідно до етапів Мого плану, і ніхто не може це змінити. Коли Я офіційно починаю свою роботу, усі люди рухаються разом зі Мною, так що люди в усьому всесвіті зайняті в ногу зі Мною, у всьому всесвіті панує «велика радість», і Я підштовхую людину вперед. Унаслідок цього Я ввів великого червоного дракона в стан божевілля й спантеличення, і він служить Моїй роботі, і, незважаючи на нехіть, він не може слідувати своїм власним бажанням, але в нього немає іншого вибору, окрім як підкоритися Моєму контролю. У всіх Моїх планах великий червоний дракон – Моє тло, Мій ворог, а також Мій слуга; у цьому ключі Я ніколи не послаблював Своїх «вимог» до нього. Отже, фінальний етап роботи Мого втілення завершено в його домі. Таким чином, великий червоний дракон більше здатний належним чином служити Мені, завдяки чому Я завоюю його й завершу Свій план. Поки Я працюю, усі ангели вступають поряд зі Мною у вирішальну битву й приймають рішення виконати Мої бажання на заключній стадії, щоб люди на землі поступилися Мені, як ангели, і не мали бажання протистояти Мені та не робили нічого, що було б бунтом проти Мене. Такою є динаміка Моєї роботи у всьому всесвіті.

Мета й значущість Мого приходу до людей полягає в тому, щоб спасти все людство, повернути все людство в Мій дім, возз'єднати небеса з землею та змусити людину передавати «сигнали» між небом і землею, бо такою є невід'ємна функція людини. У той час, коли Я створював людство, Я приготував усе для людства, а пізніше Я дозволив людству отримати, відповідно до Моїх вимог, багатства, які Я дав йому. Таким чином, Я кажу, що саме під Моїм керівництвом усе людство досягло сьогодення. І це все є Моїм планом. Серед усього людства незліченна кількість людей існує під захистом Моєї любові, і незліченна кількість людей живе під карою Моєї

ненависті. Хоча всі люди моляться Мені, вони все одно не в змозі змінити свої нинішні обставини; втративши надію, вони можуть тільки дозволити усьому йти природним чином і перестати виявляти непокору Мені, бо це – усе, чого може досягти людина. Коли справа доходить до стану людського життя, людині ще тільки належить знайти справжнє життя, вона все ще не розгледіла несправедливість, запустіння й жалюгідні умови світу – і тому, якби не настання катастрофи, більшість людей усе ще приймали б матінку-природу і все ще занурювалися б у смаки «життя». Хіба це – не реальність цього світу? Хіба це – не голос спасіння, яким Я говорю до людини? Чому серед людства ніхто ніколи по-справжньому не любив Мене? Чому людина любить Мене тільки тоді, коли знаходиться серед кари й випробувань, але ніхто не любить Мене, перебуваючи під Моїм захистом? Я багато разів накладав на людство Свою кару. Вони дивляться на неї, але потім ігнорують, і в даний час вони не вивчають і не обдумують її, і тому все, що обрушується на людину, – то це безжальний суд. Це тільки один із Моїх методів роботи, але він все одно покликаний змінити людину та змусити її полюбити Мене.

Я правлю в Царстві й, більше того, Я царюю у всьому всесвіті; Я одночасно й Правитель Царства, і Глава всесвіту. Починаючи з цього часу, Я зберу всіх тих, хто не є обраним, і почну Свою роботу серед язичників, і Я оголошу Свої адміністративні постанови всьому всесвіту, щоб Я міг успішно перейти до наступного етапу Моєї роботи. Я буду використовувати кару, щоб поширити Свою роботу серед язичників, тобто Я буду застосовувати силу проти всіх тих, хто є язичниками. Звичайно, ця робота буде проводитися одночасно з Моєю роботою серед обраних. Коли Мій народ буде правити й мати владу на землі, це також буде день, коли всі люди на землі будуть завойовані, і, більше того, це буде час,

коли Я відпочину – і тільки тоді Я з’явлюся всім тим, кого було завойовано. Я з’явлюся святому Царству й ховаюся від землі скверни. Усі, хто був переможений і став слухняним переді Мною, можуть бачити Моє обличчя своїми власними очима й чути Мій голос своїми власними вухами. Це – благословення тих, хто народився в останні дні; це – благословення, наперед визначене Мною, і нікому з людей не під силу його змінити. Сьогодні Я працюю таким чином заради роботи майбутнього. Уся Моя робота взаємопов’язана, у всій ній є заклик і відгук: ніколи жоден етап не припинявся раптово, і ніколи жоден крок не виконувався незалежно від будь-якого іншого. Хіба це не так? Хіба робота минулого не є основою роботи сьогодення? Хіба слова минулого не є провісниками слів сьогодення? Хіба кроки минулого не є джерелом кроків сьогодення? Коли Я офіційно відкриваю сувій, саме тоді люди в усьому всесвіті отримують кару, тоді люди в усьому світі зазнають випробувань, і це – кульмінація Моєї роботи; усі люди живуть у землі без світла, і всі люди живуть серед загроз, які створює їхнє оточення. Іншими словами, це – життя, яке людина ніколи не проживала з часу створення світу аж до наших днів, і ніхто протягом періодів ніколи не «насолоджувався» таким життям, тож Я кажу, що Я виконав роботу, яка ніколи раніше не виконувалась. Таким є реальний стан справ, і в цьому полягає внутрішній сенс. Оскільки Мій день наближається для всього людства, оскільки він не виглядає далеким, а знаходиться прямо перед очима людини, хто внаслідок може не зайнятися? І хто б не був у захваті від цього? Брудному місту Вавилону нарешті прийшов кінець; людина знову зустріла абсолютно новий світ, і небо й земля були змінені й оновлені.

Коли Я з’явлюся всім націям і всім народам, білі хмари клубочаться в небі й огортають Мене. Так само птахи на землі співають і танцюють з радістю для Мене, підкреслюючи

атмосферу на землі й, таким чином, оживляючи все на землі, щоб воно більше не «повзло повільно додолу», а натомість щоб жило в атмосфері енергійності. Коли Я перебуваю посеред хмар, людина невиразно бачить Моє обличчя й Мої очі, і в цей час вона відчуває незначний страх. У минулому вона чула історичні записи про Мене в легендах, і в результаті вона тільки наполовину вірить у Мене, а наполовину сумнівається. Вона не знає, де Я перебуваю, або наскільки велике Моє обличчя – чи воно таке ж широке, як море, або таке ж безкрає, як зелені пасовища? Ніхто не знає цього. Тільки коли людина бачить Моє обличчя в хмарах сьогодні, вона відчуває, що Я з легенди – реальний, і тому вона стає трохи більш прихильною до Мене, і тільки через Мої діяння її захоплення Мною дещо зростає. Але людина все одно не знає Мене, і вона бачить тільки одну частину Мене в хмарах. Після цього Я простягаю Свої руки й показую їх людині. Людина вражена й затуляє рот долонями, глибоко боячись бути враженою Моєю рукою, і тому вона додає трохи пошани до свого захоплення. Людина пильно стежить за кожним Моїм рухом, глибоко боячись, що Я вражу її, коли вона не звертатиме уваги, – і все ж те, що людина спостерігає за Мною, Мене не обмежує, і Я продовжую виконувати роботу Своїми руками. Тільки через усі вчинки, які Я здійснюю, людина здобуває до Мене деяку прихильність і таким чином поступово приходить до Мене, щоб приєднатися до Мене. Коли Я виявлюся людині у всій Своїй повноті, людина побачить Моє обличчя, і з тих пір Я більше не буду ховатися або робити Себе непомітним для людини. У всьому всесвіті Я постану публічно перед усіма людьми, і всі ті, хто з плоті й крові, побачать усі Мої вчинки. Усі ті, хто від духа, безсумнівно, будуть жити в мирі в Моєму домі та, безсумнівно, будуть насолоджуватися чудовими благословеннями разом зі Мною. Усі ті, про кого Я дбаю, безсумнівно, уникнуть кари й

точно уникнуть болю в душі й агонії плоті. Я постану публічно перед усіма народами, буду правити й мати владу, так що запах трупів більше не буде наповнювати весь світ; натомість Мій свіжий аромат пошириться всім світом, тому що Мій день наближається, людина пробуджується, усе на землі перебуває в порядку, і дні виживання землі минули, бо Я прибуду!

6 квітня 1992 року

Якої точки зору повинні дотримуватися віруючі

Чого саме досягла людина з часу, коли вперше почала вірувати в Бога? Що ти дізнався про Бога? Наскільки ти змінився завдяки своїй вірі в Бога? Сьогодні всі ви знаєте, що віра людини в Бога є не лише для спасіння душі та благоденства плоті, і не для того, щоб збагатити її життя через любов до Бога і так далі. Наразі, якщо ти любиш Бога заради благоденства плоті або короткочасного задоволення, тоді навіть якщо наприкінці твоя любов до Бога досягає свого піку, і ти нічого більше не просиш, ця любов, якої ти прагнеш, все одно є фальшивою любов'ю та неприємна Богу. Ті, хто використовує любов до Бога, щоб збагатити своє нудне існування та заповнити пустку у своїх серцях, – це тип людей, які жадібні до легкого життя, а не ті, хто істинно прагне любити Бога. Любов такого типу є вимушеною, це гонитва за психологічною насолодою, і Богу це непотрібно. Отож, якого типу твоя любов? За що ти любиш Бога? Скільки істинної любові до Бога в тобі саме зараз? Значна більшість із вас має саме таку любов. Така любов може лише підтримувати статус-кво; вона не може досягти непохитності та не може вкоренитися в людині. Цей тип любові лише подібний до квітки, яка цвіте та в'яне, не даючи плоду. Іншими словами, якщо одного разу ти так полюбив Бога, але

немає нікого, хто б вів тебе вперед по шляху, тоді ти зазнаєш краху. Якщо ти можеш любити Бога лише у час любові до Бога, але надалі твій характер життя залишається незмінним, тоді ти залишишся нездатним вивільнитися з пелени впливу темряви, ти залишишся нездатним вирватися з оков сатани та його омани. Жодна така людина не може бути повністю здобута Богом; зрештою, дух, душа та тіло таких людей належатимуть сатані. У цьому не може бути сумнівів. Всі ті, хто не може бути повністю здобутий Богом, повернуться до свого первинного місця, тобто назад до сатани, і вони зійдуть до озера огняного та сірчаного, щоб прийняти наступний етап покарання від Бога. Здобуті Богом – це ті, хто зрікається сатани та втікає з його володіння. Вони офіційно числяться серед людей Царства. Ось так і з'являються люди Царства. Чи бажаєш ти стати людиною такого типу? Чи бажаєш ти бути здобутим Богом? Чи бажаєш ти втекти з володіння сатани та повернутися до Бога? Ти належиш зараз сатані чи числишся серед людей Царства? Ці речі вже повинні бути зрозумілими та не вимагати подальших пояснень.

У минулому прагнення багатьох супроводжувалися шаленими амбіціями та переконаннями, їхні прагнення були результатом їхніх власних надій. Давайте на хвилину відкладемо такі питання; що принципово важливо зараз – це знайти спосіб втілення в життя, який дасть кожному із вас можливість підтримувати нормальний стан перед Богом і поступово вирватися з кайданів впливу сатани для того, щоб ви могли бути здобутими Богом і втілити в життя на землі те, чого Бог від вас просить. Лише таким чином ви зможете здійснити наміри Бога. Багато хто вірить у Бога, однак не знає ні чого саме хоче Бог, ні чого саме хоче сатана. Вони вірять безтолково, просто плывучи за течією, і тому ніколи не мали нормального християнського життя; більше того, вони ніколи не мали нормальних особистих

стосунків, а тим більше нормальних взаємин із Богом. Із цього видно, що є багато труднощів і людських недоліків, а також інших факторів, які можуть іти врозріз із волею Бога. Цього достатньо, щоб довести, що людина ще не стала на правильний шлях віри в Бога та ще не збагнула справжнього досвіду людського життя. Так що ж означає стати на правильний шлях віри в Бога? Стати на правильний шлях означає, що ти можеш утихомирити своє серце перед Богом у будь-який час і насолоджуватися нормальним спілкуванням із Богом, поступово усвідомлюючи, чого бракує в людині, і поволі здобуваючи глибші знання Бога. Завдяки цьому твій дух щодня отримує нову прозорливість і нове просвітління; твоє пристрасне прагнення зростає, ти жадаєш збагнути істину, і кожен день приносить тобі нове світло та нове розуміння. Завдяки цьому шляху ти поступово вивільнюєшся від впливу сатани та зростаєш у своєму житті. Такі люди стали на правильний шлях. Оціни свій власний справжній досвід і досліди шлях, яким ти йшов до своєї віри: коли ти порівнюєш їх з описаним вище, чи вважаєш ти, що сам стоїш на правильному шляху? У яких справах ти вирвався з кайданів сатани та з-під впливу сатани? Якщо ти ще не став на правильний шлях, тоді твої зв'язки з сатаною ще не були обірвані. У такому разі, чи приведе тебе твоє прагнення любити Бога до любові, яка є справжньою, щирою та чистою? Ти кажеш, що твоя любов до Бога непохитна та щиросерда, однак ти ще не вирвався з кайданів сатани. Чи не намагаєшся ти дурити Бога? Якщо ти бажаєш досягти стану, в якому твоя любов до Бога є без фальші, і ти бажаєш бути повністю здобутим Богом і бути зачисленим до людей Царства, тоді спочатку ти повинен стати на правильний шлях віри в Бога.

Зіпсута людина не здатна представляти Бога

Людина одвіку живе під пеленою впливу темряви, у рабстві сатани, неспроможна вирватись на волю, і її характер, оброблений сатаною, стає все більш зіпсованим. Можна сказати, що людина завжди жила, занурена у свій зіпсований сатанинський характер і неспроможна по-справжньому любити Бога. З огляду на це, якщо людина хоче любити Бога, вона має позбутися своєї самовдоволеності, пихи, зухвалості, зарозумілості й тому подібного – усіх ознак сатанинського характеру. В іншому разі її любов залишається нечистою любов'ю, сатанинською любов'ю, такою, яку в жодному разі Бог не приймає. Без безпосереднього вдосконалення, розправи, ламання, обтинання, дисциплінування, виправлення та очищення Святим Духом ніхто неспроможний по-справжньому любити Бога. Якщо ти стверджуєш, що частина твого характеру представляє Бога, а отже ти здатний по-справжньому любити Бога, тоді ти той, чиї слова зухвалі, а сам ти – безглузда людина. Такі люди є архангелами! Вроджена природа людини не здатна безпосередньо представляти Бога; людина мусить позбутися своєї вродженої природи шляхом вдосконалення Богом, і лише тоді – тільки через турботу про Божу волю, через виконання Божих намірів, ба більше, через здійснення в ній роботи Святого Духа – те, чим вона живе, може бути схвалене Богом. Ніхто з тих, хто живе у плоті, не може представляти Бога безпосередньо, якщо лише це не людина, якою послуговується Святий Дух. Однак навіть щодо такої людини не можна стверджувати, що її характер і те, чим вона живе, цілковито представляє Бога; можна лише сказати, що те, чим вона живе, скеровується Святим Духом. Характер такої людини не може представляти Бога.

Хоча характер людини посвячено Богом, – це поза сумнівом і може вважатись позитивним моментом, – вона пройшла сатанинську обробку, а отже, характер людини в цілому є сатанинським характером. Деякі люди кажуть, що Божий характер – діяти прямо, і що це також проявляється в них, що їхній характер теж такий самий, а отже вони стверджують, що їхній характер представляє Бога. Що це за люди? Хіба може зіпсутий сатанинський характер представляти Бога? Усякий, хто заявляє, що його характер представляє Бога, ганьбить Бога та ображає Святого Духа! Той спосіб, у який діє Святий Дух, демонструє, що Божа робота на землі – це виключно робота завоювання. Таким чином, багато зіпсутих сатанинських схильностей людського характеру ще потребують очищення, і те, чим живе людина, усе ще є відображенням сатани. Це те, що людина вважає добром, і це являє собою вчинки людської плоті; точніше, це представляє сатану й абсолютно нездатне представляти Бога. Навіть якщо хтось уже любить Бога такою мірою, що може насолоджуватися райським життям на землі, може робити такі твердження: «О Боже! Я не здатний любити Тебе достатньо» і досяг найвищого світу, однаково не можна стверджувати, що такі люди живуть Богом або представляють Бога, адже сутність людини відмінна від сутності Бога, і людина ніколи не зможе втілити Бога в життя, а стати Богом і поготів. Святий Дух спрямовує людину втілювати в життя тільки те, що суголосне Божим вимогам від людини.

Усі дії та вчинки сатани проявляються в людині. Сьогодні всі дії та вчинки людини є вираженням сатани, а отже не можуть представляти Бога. Людина – це втілення сатани, і людський характер неспроможний представляти характер Бога. Деякі люди мають добрий характер; Бог може вершити якусь роботу за допомогою характеру таких людей, і тоді їхня робота спрямовується Святим Духом. Однак їхній характер

не може представляти Бога. Робота, що її Бог вершить над ними, є не більше ніж роботою з тим, і розвитком того, що вже існує всередині. Будь то пророки минулих століть або ті, кого використовує Бог, – ніхто не може безпосередньо представляти Бога. Люди починають любити Бога лише під тиском обставин, і жоден із них не прагне співпрацювати з власної волі. Якими ж є позитивні сторони? Усе, що безпосередньо походить від Бога, є позитивним, однак людський характер був оброблений сатаною та не може представляти Бога. Лише любов, воля до страждання, праведність, покора, смирення та потаємність втіленого Бога безпосередньо представляють Бога. Це так, оскільки, коли Він прийшов, Він прийшов без гріховної природи й прийшов безпосередньо від Бога, не оброблений сатаною. Ісус лише ззовні подібний до гріховної плоті, але не представляє гріха; отже, його дії, вчинки та слова аж до моменту, що передувало здійсненню Ним роботи через розп'яття (включно з моментом Його розп'яття), усі безпосередньо представляють Бога. Прикладу Ісуса достатньо, аби довести, що будь-хто з гріховною природою не здатен представляти Бога, і що гріх людський представляє сатану. Іншими словами, гріх не представляє Бога, і Бог є безгрішним. Навіть робота, що її творить всередині людини Святий Дух, може вважатися лише спрямованою Святим Духом, і не можна казати, що її виконує людина від імені Бога. Але коли йдеться про людину, ані її гріх, ані її характер не представляють Бога. Розглядаючи роботу Святого Духа над людиною від минулих часів до сьогоднішнього дня, можна побачити, що людина має те, чим вона живе, лише тому, що над нею попрацював Святий Дух. Лише одиниці здатні втілювати істину в життя після того, як з ними мав справу та їх дисциплінував Святий Дух. Іншими словами, наявна лише робота Святого Духа; співпраця з боку людини відсутня. Тепер вам це очевидно? Враховуючи це, як ти

докладеш усіх зусиль, аби співпрацювати з Ним і виконувати свій обов'язок, коли працює Святий Дух?

Релігійна служба потребує очищення

З початку Своєї роботи над всесвітом Бог наперед призначив багатьом людям служити Йому, у тому числі людям усіх верств. Його мета полягає в тому, щоб задовольнити Його волю та довести Його роботу на землі до поступового завершення. Це мета Бога при виборі людей для служіння Йому. Кожна людина, що служить Богу, має розуміти Його волю. Ця Його робота робить Божу мудрість, і всемогутність, і принципи Його роботи на землі більш очевидними для людей. Насправді Бог прийшов на землю, щоб виконати Свою роботу, взаємодіяти з людьми, щоб вони могли краще дізнатися про Його діяння. Сьогодні вам, цій групі людей, пощастило служити практичному Богу. Для вас це неоціненне благословення – воістину ви піднесені Богом. Обираючи людину для служіння Йому, Бог завжди має Свої власні принципи. Служіння Богу аж ніяк не є просто справою ентузіазму, як вважають люди. Сьогодні ви бачите, що всі, хто служить Богу, роблять це тому, що вони скеровані Богом, мають дію Святого Духа і є людьми, що прагнуть істини. Це мінімальні умови для всіх тих, хто служить Богу.

Служіння Богу – це непроста задача. Ті, чий розбещений характер залишається незмінним, ніколи не можуть служити Богу. Якщо твій характер не був засуджений і покараний Божими словами, тоді він досі уособлює сатану, що доводить, що ти служиш Богу тільки з власних благих намірів, і що твоє служіння засноване на твоїй сатанинській природі. Ти служиш Богу, маючи свій природний характер, і відповідно до своїх особистих уподобань. Більше того, ти завжди думаєш, що справи, які ти хочеш робити, приємні Богу, а справи,

які ти не хочеш робити, Богу ненависні. Ти дієш виключно у відповідності до своїх уподобань. Чи можна назвати це служінням Богу? Зрештою, в характері твого життя не станеться й найменших змін; натомість твоя служба зробить тебе ще більш упертим, глибоко вкорінюючи твій розбещений характер, і, по суті, в тобі будуть сформовані правила щодо служіння Богу, які, в першу чергу, ґрунтуються на твоєму власному характері та досвіді, здобутому під час служіння відповідно до твого власного характеру. Це досвід і уроки людини. Це філософія життя людини в цьому світі. Таких людей можна віднести до фарисеїв та релігійних діячів. Якщо вони ніколи не отямляться й не покаються, то неодмінно перетворяться на христів неправдивих і антихристів, які обманюють людей в останні дні. Ці христи неправдиві та антихристи, про яких іде мова, виникнуть саме з-поміж таких людей. Якщо ті, хто служить Богу, сліднують своїй власній натурі та діють у відповідності до своєї власної волі, вони ризикують бути вигнаними будь-якої миті. Ті, хто використовує свій багаторічний досвід, набутий у служінні Богу, щоб завойовувати серця інших, щоб повчати й контролювати їх, щоб звеличуватися, – та які ніколи не каються, ніколи не визнають своїх гріхів, ніколи не відмовляються від переваг свого положення – ці люди впадуть перед Богом. Вони такі ж, як Павло, – хизуються своїм старшинством і виставляють напоказ свою кваліфікацію. Бог не доведе таких людей до досконалості. Таке служіння заважає Божій роботі. Люди завжди чіпляються за старе. Вони чіпляються за уявлення минулого, за все, що було в колишні часи. Це величезна перепона для їхнього служіння. Якщо ти не можеш позбутися цих речей, вони душитимуть тебе все життя. Бог не похвалить тебе нітрохи, навіть якщо ти зламаєш свої ноги на бігу, чи спину в праці, чи приймеш мученицьку смерть у своєму служінні Богу. Зовсім навпаки: Він скаже, що ти нечестивець.

Починаючи з сьогоднішнього дня, Бог буде формально вдосконалювати тих, хто не має релігійних уявлень, хто готовий відкинути своє старе «я» та хто простосердо підкорюється Богу. Він удосконалив тих, хто жадає Божих слів. Ці люди повинні встати й служити Богу. У Бозі є невичерпний достаток і безмежна мудрість. Його дивовижна робота та дорогоцінні слова чекають, щоб ними насолодилася ще більша кількість людей. За таких обставин тим, хто має релігійні уявлення, хто бере на себе старшинство і хто не може відсторонитися, важко прийняти ці нові речі. Святий Дух не має можливості вдосконалити цих людей. Якщо людина не наважилася підкоритись і не жадає Божих слів, вона не має жодної можливості прийняти ці нові речі. Вона просто ставатиме все більш і більш непокірною, все більш і більш підступною і, зрештою, опиниться на хибному шляху. Роблячи Свою роботу зараз, Бог виростить більше людей, які по-справжньому люблять Його та здатні прийняти нове світло, і Він повністю знищить релігійних діячів, які покладаються на своє старшинство. Він не хоче жодного з тих, хто вперто опирається змінам. Чи хочеш ти бути одним із тих людей? Чи здійснюєш ти своє служіння відповідно до власних уподобань чи до вподобань Бога? Це те, що ти мусиш про себе знати. Ти релігійний діяч чи новонароджене немовля, вдосконалене Богом? Яка частина твого служіння схвалена Святим Духом? Яку його частину Бог навіть не спроможеться пригадати? Наскільки сильно змінилося твоє життя в результаті всіх твоїх років служіння? Чи ти все це для себе прояснив? Якщо ти істинно віруючий, ти відкинеш свої старі релігійні уявлення й будеш служити Богу краще, по-новому. Ще не пізно підвестися. Старі релігійні уявлення можуть отруїти все людське життя. Набутий людиною досвід може змусити її відійти від Бога та робити все по-своєму. Якщо ти не полишиш такі речі, вони стануть каменем спотикання у твоєму життєвому

розвитку. Бог завжди вдосконалює тих, хто служить Йому, і не проганяє їх із легкістю. Якщо ти по-справжньому приймаєш суд і кару Божих слів, якщо ти можеш відкласти свої старі релігійні обряди та правила і припинити використовувати старі релігійні уявлення як мірило сучасних Божих слів, лише тоді для тебе можливе майбутнє. Але якщо ти чіпляєшся за старі речі, якщо ти досі їх цінуєш, то врятувати тебе неможливо. Бог не помічає таких людей. Якщо ти насправді хочеш стати досконалим, то мусиш наважитися повністю відмовитися від усього, що було раніше. Навіть якщо те, що було зроблено раніше, було правильним, навіть якщо це була Божа робота, ти все одно мусиш відсторонитись від цього та перестати за це чіплятися. Навіть якщо це очевидно була робота Святого Духа, здійснена безпосередньо Святим Духом, сьогодні ти мусиш від цього відсторонитися. Ти не повинен за це триматися. Це те, чого вимагає Бог. Усе потребує оновлення. У Божій роботі та в Божих словах Він не посилається на старі речі, які були раніше. Він не гортає старий календар. Бог – це Бог, Який завжди новий і ніколи не старий, і не чіпляється навіть за Свої власні слова з минулого, що доводить, що Бог не слідує жодним правилам. Тож якщо ти, як людська істота, завжди чіпляєшся за речі минулого, якщо ти відмовляєшся їх відпустити і використовуєш їх вперто та шаблонно, у той час, як Бог більше не діє тими засобами, які Він застосовував раніше, тоді хіба твої слова та дії не є руйнівними? Хіба не став ти ворогом Бога? Хіба готовий ти дозволити всьому своєму життю зруйнуватися й занепасти через ці старі речі? Ці старі речі перетворюють тебе на того, хто заважає роботі Бога. Хіба такою людиною ти хочеш бути? Якщо ти дійсно цього не хочеш, то швидко припини те, що ти робиш, і виправся. Почни все спочатку. Бог не буде згадувати про твоє минуле служіння.

У своїй вірі в Бога ти маєш коритися Богу

Чому ти віриш у Бога? Більшість людей це запитання спантеличує. Вони завжди мають два цілковито відмінних погляди на практичного Бога та Бога на небесах, а це свідчить, що вони вірять у Бога не для того, щоб коритися Йому, а заради певних вигод, або щоб уникнути страждань, які приносять із собою нещастя; лише тоді вони виявляють сяку-таку покору. Їхня покора умовна; вона служить їхнім особистим інтересам та є силуваною. Так чому ж ти віриш у Бога? Якщо це винятково заради твоїх власних сподівань і долі, тоді краще б тобі взагалі не вірити. Така віра є самооманою, самовпевненістю та самозамилуванням. Якщо твоя віра не збудована на фундаменті покори Богу, тоді, врешті-решт, тебе буде покарано за опір Йому. Усі, хто не прагне коритися Богу у своїй вірі, чинять опір Йому. Бог просить людей шукати істину, бути спраглими до Його слів, їсти та пити Його слова й жити згідно з ними, аби досягти покори Богу. Якщо такими є твої справжні наміри, тоді Бог неодмінно піднесе тебе й неодмінно буде милостивим до тебе. Це безсумнівно та незмінно. Якщо ж твій намір полягає в тому, щоб не коритися Богу, і ти маєш інші цілі, тоді все, що ти кажеш і робиш, – твої молитви перед Богом і навіть кожен твій учинок – будуть суперечити Йому. Ти можеш лагідно розмовляти та чемно поводитись, кожен твій учинок і вираз обличчя можуть виглядати належно, і ти можеш здаватися покірливим, але коли йдеться про твої наміри та твої погляди на віру в Бога, все, що ти робиш, суперечить Богу; усе, що ти робиш, є злом. Люди, які виглядають покірливими, наче вівці, але чії серця приховують злі наміри, є вовками в овечих шкурах. Вони відверто зневажають Бога, і Бог жодного з них не помилує. Святий Дух викриє кожного з них і покаже усім, що всі лицеміри будуть

неминуче зневажені й відкинуті Святим Духом. Не хвилюйся: Бог порахується з ними й розправиться з кожним із них по черзі.

Якщо ти не здатен прийняти нове світло від Бога та неспроможний зрозуміти усе, що Бог робить сьогодні, і ти не прагнеш цього, або й сумніваєшся в цьому, виносиш судження щодо цього або прискіпливо вивчаєш й аналізуєш це, тоді ти не готовий скоритися Богу. Якщо, коли світло сяє тут і тепер, ти продовжуєш цінувати світло вчорашнього дня та опираєшся новій справі Бога, тоді ти просто безглузда людина – ти один із тих, хто свідомо чинить опір Богу. Ключ до покори Богу полягає в тому, щоб цінувати нове світло та бути здатним прийняти його та втілювати його в життя. Лише це є справжньою покорою. Ті, кому бракує волі прагнути Бога, не здатні свідомо коритися Йому та можуть лише чинити опір Богу, тому що вони задоволені тим, що є. Людина не здатна коритися Богу, бо вона одержима тим, що було раніше. Те, що було раніше, дало людям найрізноманітніші поняття й уявлення про Бога, і це стало образом Бога у їхній свідомості. Таким чином, те, у що вони вірять, – це їхні власні уявлення та стандарти їхньої власної уяви. Якщо ти порівнюєш Бога, який робить реальні справи сьогодні, з Богом твоєї уяви, тоді твоя віра від сатани, запламована твоїми власними уподобаннями, – Бог не хоче такої віри. Незалежно від того, наскільки високим є авторитет людей, і незважаючи на їхню відданість – навіть якщо вони присвятили все життя Його справі та стали мучениками – Бог не схвалює нікого, чия віра подібна до цієї. Він просто дарує їм трохи благодаті та дозволяє їм до часу насолоджуватися нею. Такі люди неспроможні втілювати істину в життя. Святий Дух не діє в них, і Бог вижене кожного з них по черзі до останнього. І молоді, і старі, ті, хто у своїй вірі не кориться Богу та має неправильні хибні наміри, – це ті, хто чинить опір і заважає, і такі люди, поза сумнівом, будуть вигнані Богом. Ті, хто не має

ані найменшої покори перед Богом, хто просто визнає Його ім'я та має певне уявлення про Божу доброту й красу, але не встигає за поступом Святого Духа і не кориться теперішній роботі та словам Святого Духа, – такі люди живуть серед Божої благодаті, та вони не будуть здобуті або вдосконалені Ним. Бог удосконалює людей через їхню покору, коли вони їдять і п'ють Божі слова та насолоджуються ними, а також через страждання та очищення в їхньому житті. Лише за допомогою такої віри, як ця, люди можуть змінити свої схильності, і лише тоді вони можуть здобути істинне знання Бога. Не вдовольнятися життям серед Божої благодаті, активно прагнути й шукати істини, прагнути бути здобутим Богом – ось що значить свідомо коритися Богу, і саме такої віри Він хоче. Людей, які нічого не роблять, окрім як насолоджуються Божою благодаттю, не можна вдосконалити або змінити, і їхня покора, благочестя, любов і терпіння є поверховими. Ті, хто лише насолоджується Божою благодаттю, не здатні по-справжньому пізнати Бога, і навіть коли вони пізнають Бога, їхнє знання поверхове, і вони кажуть щось на кшталт: «Бог любить людину» або «Бог співчуває людині». Це не відображає життя людини та не свідчить про те, що люди воістину знають Бога. Якщо ж, коли слова Бога очищують їх, або коли вони зазнають Його випробувань, люди неспроможні коритися Богу, – якщо, натомість, вони сповнюються сумнівів і занепадають духом, – тоді вони жодною мірою не є покірними. Усередині них є багато правил і обмежень щодо віри в Бога, попереднього досвіду, що є плодом багаторічної віри, або різноманітних правил, оснований на Біблії. Чи здатні такі люди коритися Богу? Ці люди сповнені людських речей – як вони можуть коритися Богові? Їхня «покора» залежить від особистих уподобань – хіба Бог хотів би такої покори? Це не покора перед Богом, а дотримання правил; це самозадоволення та самозаспокоєння. Якщо ти кажеш, що це покора перед

Богом, хіба ти не блюзнірствуєш проти Нього? Ти як фараон єгипетський. Ти чиниш зло та зумисне протистоїш Богу – хіба такої служби Бог хоче від тебе? Тобі краще поквартитися з каяттям і спробувати здобути дешицю самосвідомості. В іншому разі краще б тобі піти додому; це принесло б тобі більше користі, аніж твоє удаване служіння Богу. Ти не заважав би й не турбував би, ти знав би своє місце та жив би добре – хіба це не було б краще? І ти не зазнав би карі за протистояння Богу!

Обіцянки вдосконаленням

Що то за шлях, через який Бог удосконалює людину? Які аспекти він охоплює? Чи хочеш ти, щоб Бог тебе вдосконалив? Чи хочеш ти прийняти Його суд і кару? Що ти знаєш про ці запитання? Якщо в тебе немає знань, про які можна було б говорити, то це доказ того, що ти досі не знаєш Божої роботи та Святий Дух тебе нітрохи не просвітив. Неможливо удосконалити таких людей. Їм дається лише невелика благодать на короткий час насолоди, і він триватиме недовго. Люди, які тільки споживають Божу благодать, не можуть бути вдосконалені Богом. Хтось задоволений, коли має тілесний спокій і втіхи, легке життя без бід і негараздів, а вся його сім'я живе в злагоді, без сварок і гризоти – і він може навіть вірити, що то і є Боже благословення. А насправді то лише Божа благодать. Ви не повинні вдовольнятися простим споживанням Божої благодаті: таке мислення дуже вульгарне. Навіть якщо ти щодня читаєш Божі слова, і молишся щодня, і твій дух відчуває особливий мир і велику втіху, але зрештою ти нічого не пізнав і нічого не можеш сказати про те, що знаєш про Бога та Його роботу, і скільки б Божого слова ти не пив і не їв, якщо від того ти відчуваєш лише душевний мир і втіху, і якщо слово Боже тобі незрівнянно солодке, так, ніби ти не можеш ним достатньо

насолодитися, але нітрохи не відчув і не пізнав на ділі, що значать Божі слова, і ти повністю позбавлений реальності Його слів, то що ти можеш здобути від такої віри в Бога? Якщо ти не живеш суттю слів Божих, то твоє споживання та пиття цих слів і твої молитви – це лише релігійна віра. Таких людей Бог не може вдосконалити та здобути. Люди, здобуті Богом, – то люди, що шукають істину. Адже Бог здобуває не плоть людську та не майно, що належить людині, але ту її частину, що належить Богу. Тож коли Бог удосконалює людину, Він не її плоть удосконалює, а її серце, і через те здобуває її серце; інакше кажучи, коли Бог удосконалює людину, по суті, Він удосконалює її серце, щоб воно могло навернутися до Бога та полюбити Його.

Людська плоть є тіло та кров. Богові марно здобувати тіло людське, адже воно неминуче руйнується та не може отримати ні Його спадщини, ні Його благословення. Якби плоть людська була здобута, і лише плоть була в цьому потоці, то хоча сама людина була б номінально в потоці, але серце її належало б сатані. При цьому люди не лише не могли б стати проявом Бога, а й стали б Йому тягарем, і те, що Бог обрав людей, утратило б усякий сенс. Усі, кого Бог має намір удосконалити, отримують Його благословення та Його спадщину. Тобто, вони беруть те, Ким є Бог і чим володіє, щоб це стало тим, що вони мають усередині, і в них викарбовуються всі слова Божі; і Ким би не був Бог, ви можете це все прийняти таким, як воно є, і так жити істиною. Ось такою є людина, що була вдосконалена та здобута Богом. Лише така людина має право отримувати благословення, які дає Бог:

1. Здобути всю Божу любов.
2. В усьому чинити за волею Божою.
3. Жити в Божому світлі та здобути Божий провід і просвітлення.
4. Втілювати в життя на землі подобу, яку любить Бог;

любити Бога так само щиро, як любив Петро, розп'ятий за Бога та гідний померти у відплату за Божу любов; мати таку саму славу, як має Петро.

5. Мати любов, повагу та захоплення від усіх на землі.

6. Скинути всі аспекти пут смерті та аду, не дати сатані жодної можливості чинити свою роботу, бути одержимим Богом, жити в чистому, жвавому дусі та не стомлюватися.

7. Завжди жити в невимовному захваті та піднесенні, наче побачивши настання дня Божої слави.

8. Здобувати славу разом із Богом і мати обличчя, подібне до милих Богові святих.

9. Стати тим, що любить Бог на землі, себто улюбленим сином Божим.

10. Змінити форму та вознестися з Богом до третього неба й подолати межі плоті.

Бог удосконалює та здобуває лише тих людей, які можуть успадкувати благословення Божі. Чи здобув ти щось наразі? Наскільки Бог тебе вдосконалив? Бог не вдосконалює людей навмання; Його вдосконалення людей має умови та чіткі, видимі результати. Людина думає, що достатньо мати віру в Бога – і Він її вдосконалив і здобуде, і дасть їй на землі Свої благословення та спадщину. Але то не так. Подібні речі безмірно складні – і це якщо не згадувати про зміну людської форми. Наразі вам потрібно поперед усього шукати Божого вдосконалення в усьому й через усіх людей, через усі справи та речі, що трапляються у вашому житті, щоб у вас закарбувалося більше того, Ким є Бог. Спершу ви повинні отримати спадщину Божу на землі; тільки після того ви здобудете право успадкувати нові та більші благословення Божі. Саме цих речей ви повинні прагнути, і саме їх маєте досягнути перш за все інше. Що більше ви прагнете, щоб Бог вас у всьому вдосконалив, то краще зможете бачити в усьому Божу руку та завдяки цьому активно

прагнутимете ввійти в буття Божого слова та ввійти в реальність Його слова через різні точки зору й у різних питаннях. Не можна вдовольнятися таким пасивним станом, як-от просто не грішити чи не мати уявлень, життєвих принципів і людської волі. Бог удосконалює людину багатьма способами; усі справи криють у собі можливість для вдосконалення, і Він може тебе вдосконалити не тільки в позитивному плані, а й у негативному, щоб зробити те, що ти отримуєш, більш рясним. Кожен день відкриває можливості для вдосконалення та нагоди для того, щоб Бог тебе здобув. Переживаючи їх деякий час, ти вельми змінишся та природним чином досягнеш багато речей, які раніше не розумів. І настанови інших людей тобі не знадобляться; Бог просвітить тебе без твого відома, щоб ти в усьому просвітився та ввійшов у подробиці всього, що ти переживаєш. Бог напевне тебе скерує, щоб ти не відхилився вліво чи вправо, і так ти ступиш на шлях до Божого вдосконалення.

Процес удосконалення Богом не можна обмежувати вдосконаленням через споживання та пиття Божого слова. Таке переживання було б занадто однобічним, включало б у себе занадто мало й обмежувало б людей дуже маленьким діапазоном. У такому разі людям бракувало б значної частини духовної поживи, яку вони потребують. Якщо ви хочете, щоб Бог вас удосконалив, то мусите навчитися переживати просвітлення у всіх справах і здобувати його через усе, що з вами відбувається. Чи хороше з тобою трапляється, чи погане – усе повинно приносити тобі користь і не налаштовувати тебе негативно. І що б то не було, ти маєш уміти дивитися на речі з Божого боку, а не вивчати й оцінювати їх із точки зору людини (це було б відхиленням у твоєму досвіді). Якщо ти так це переживатимеш, то твоє серце наповниться тягарями твого життя; ти постійно житимеш у світлі Божого лику і не будеш легко відхилитися у своїй практиці. Такі люди мають попереду світле майбутнє.

Існує безліч можливостей для Божого вдосконалення. Усе залежить від того, чи щиро ви любите Бога та чи маєте рішучість, щоб бути вдосконалими та здобутими Ним, отримати Його благословення та спадщину. Самої рішучості недостатньо; ви повинні мати багато знань, інакше завжди будете відхилятися у своїй практиці. Бог бажає вдосконалити всіх і кожного з вас. Але наразі більшість людей хоч і вельми давно прийняла Божу роботу, та обмежується тим, що лише насолоджується Божою благодаттю та хоче дозволити Богу дати їм трохи плотських радощів, але не хоче отримати більших, вищих одкровенень. Це показує, що серце людини й досі завжди назовні. Хоча у людській праці, службі та серці любові до Бога поменшало домішок, що стосується внутрішньої суті та закоснілого мислення людини, вона досі постійно шукає плотського миру та задоволень, і їй байдуже до того, які умови та цілі Божого вдосконалення людини. Тому більшість людей досі живе вульгарним, зіпсованим життям. Їхнє життя ні дрібки не змінилося; віра в Бога для них просто не має ваги, наче вони вірять лише заради інших, формально виконуючи якісь дії й обходячись будь-яким способом, дрейфуючи в безцільному існуванні. Мало хто здатен прагнути ввійти в слово Боже в усьому, аби здобути більше дорожчих речей, стати сьогодні багатшими людьми в Божому домі й отримати більше Божих благословень. Якщо ти прагнеш, щоб Бог тебе вдосконалив у всьому, і здатен отримати все, що Він обіцяв на землі, і якщо ти в усьому шукаєш Божого просвітлення та не марнуєш літа бездіяльно, саме цей шлях є ідеальним для активного входження. Лише так ти станеш гідним і отримаєш право на те, щоб Бог тебе вдосконалив. Чи справді ти прагнеш того, щоб Бог тебе вдосконалив? Чи справді ти в усьому ревний? Чи маєш ти той самий дух любові до Бога, який мав Петро? Чи маєш ти бажання любити Бога так, як любив Ісус? Ти віриш в Ісуса вже

багато років; чи бачив ти, як Ісус любив Бога? Чи справді ти віриш саме в Ісуса? Ти віриш у практичного Бога сьогодні; чи бачив ти, як практичний Бог у плоті любить Бога на небесах? Ти маєш віру в Господа Ісуса Христа; це тому, що розп'яття Ісуса заради спокути людства та чудеса, які Він творив, є загально визнаними фактами. Та віра людська приходить не від знання й справжнього осягнення Ісуса Христа. Ти віриш лише в ім'я Ісуса, та не віриш у Його Дух, тому що не зважаєш на те, як Ісус любив Бога. Твоя віра в Бога занадто наївна. Хоч ти й віриш в Ісуса вже багато років, та не знаєш, як любити Бога. Хіба це не робить тебе найбільшим у світі дурнем? Це доказ того, що роками ти споживав їжу Господа Ісуса Христа намарно. Я не тільки не маю любові до таких людей, а й вірю, що Господь Ісус Христос, якому ти поклоняєшся, не мав би до таких людей любові. Як можна вдосконалити таких людей? Чи ти не червонієш від сорому? Чи тобі не соромно? Чи досі маєш нахабство постати перед Господом своїм Ісусом Христом? Чи розумієте ви всі смисл того, що Я кажу?

Нечестивці неодмінно будуть покарані

Заирніть у себе, щоб побачити, чи втілюєте ви в життя праведність у всьому, що робите, і чи всі ваші дії зауважує Бог: це принцип, яким керуються у своїх справах ті, хто вірить у Бога. Вас назвуть праведними, тому що ви здатні вдовольнити Бога й тому що ви приймаєте Божу опіку й захист. У Божих очах усі ті, хто приймає Божу опіку, захист і вдосконалення, і ті, хто здобутий Ним, є праведними, і Він вважає їх усіх безцінними. Чим більше ви приймаєте нинішні слова Бога, тим більше ви будете здатні отримати й зрозуміти Божу волю, і тим більше ви, таким чином, зможете втілювати Божі слова й задовольняти Його вимоги. Це Боже доручення вам, і це

те, чого всі ви маєте бути спроможними досягти. Якщо ви використовуєте свої власні уявлення, щоб виміряти й обмежити Бога, ніби Бог є непорушною статуєю з глини, і якщо ви повністю обмежуєте Бога параметрами визначень Біблії й утримуєте Його в рамках обмеженого обсягу роботи, то це доводить, що ви осудили Бога. Оскільки євреї в період Старого Заповіту зробили Бога ідолом незмінної форми, якого вони тримали у своїх серцях, ніби Бога можна було називати тільки Месією, і тільки Він, кого назвали Месією, міг бути Богом, й оскільки люди служили й поклонялися Богу так, ніби Він був (неживою) глиняною статуєю, вони прибили Ісуса того часу цвяхами до хреста, винісши Йому смертний вирок, – ось так невинний Ісус був засуджений на смерть. Бог був невинуватий у жодному правопорушенні, але людина відмовилася пощадити Його й наполягла на засудженні Його на смерть, і тому Ісус був розп'ятий. Людина завжди вірить, що Бог незмінний, і визначає Його, спираючись на одну-єдину книгу – Біблію, ніби людина має ідеальне розуміння Божого управління, ніби людина тримає все, що робить Бог, на своїй долоні. Люди безглузді до крайності, зарозумілі до крайності, й усі вони мають схильність перебільшувати. Незалежно від того, наскільки велике твоє пізнання Бога, Я досі кажу, що ти не знаєш Бога, що ти є тим, хто найбільше протистоїть Богу, і що ти засудив Бога, тому що ти геть не здатен підкорятися роботі Бога й іти шляхом вдосконалення Богом. Чому Бог ніколи не вдовольняється діями людини? Тому що людина не знає Бога, тому що вона має надто багато уявлень і тому що її пізнання Бога аж ніяк не узгоджується з дійсністю, а натомість монотонно повторює ту саму тему без зміни та використовує той самий підхід до кожної ситуації. І тому, прийшовши сьогодні на землю, Бог знову прибитий людиною цвяхами до хреста. Безжальний рід людський! Уседозволеність і підступність, грабунок і загарбання

одне від одного, боротьба за славу й багатство, взаємна різня, – коли ж це скінчиться? Незважаючи на сотні тисяч слів, мовлених Богом, ніхто так і не одумався. Люди діють заради своїх родин, синів і дочок, заради своїх кар'єр, майбутніх перспектив, посади, марнославства й грошей, заради їжі, одягу й плоті. Але чи є хтось, хто чинить справді заради Бога? Навіть із-поміж тих, хто діє заради Бога, мало хто знає Бога. Скільки людей діє всупереч своїм власним інтересам? Скільки не утискають і не проганяють інших, щоб захистити своє власне становище? Ось тому Бог був насильно засуджений до смерті безліч разів, і безліч варварських суддів засудили Бога й знову прибили Його цвяхами до хреста. Скількох можна назвати праведними, бо вони справді діяли заради Бога?

Хіба так легко вдосконалюватися перед Богом, як святий або праведник? Істинним є твердження, що «нема праведних на цій землі, праведні не в цьому світі». Коли ви постаєте перед Богом, зауважте, у що ви одягнені, зауважте кожне ваше слово й дію, кожную вашу думку й ідею, ба навіть сні, які ви бачите щодня, – вони всі заради вас самих. Хіба це не справжній стан речей? «Праведність» не означає давати милостиню іншим, не означає любити свого ближнього, як себе, і не означає утримуватися від сварок і суперечок або грабежу й крадіжки. Праведність означає прийняти Боже доручення як свій обов'язок і підкоритися Божому керуванню та впорядкуванню як посланому небесами покликанню, незалежно від часу й місця, як і всьому, що було зроблено Господом Ісусом. Ось це і є праведність, про яку говорив Бог. Лота можна було б назвати праведним, оскільки він урятував двох ангелів, посланих Богом, без огляду на свої власні вигоду й збиток; можна лише сказати, що те, що він зробив у той час, можливо, є праведністю, але його не можна назвати праведником. Лот побачив Бога, і лише тому він віддав двох своїх дочок в обмін на ангелів, але не вся його поведінка в минулому

означала праведність. І тому Я кажу: «Немає праведних на землі». Навіть серед тих, хто перебуває в потоці відновлення, нікого не можна назвати праведним. Якими б добрими не були твої вчинки, як би ти не вдавав прославляння імені Бога, не б'ючи й не проклинаючи інших, не грабуючи й не крадучи в інших, ти досі не можеш називатися праведним, бо на це здатна звичайна людина. Ключовим на цей час є те, що ти не знаєш Бога. Можна лише сказати, що зараз ти маєш дещицю звичайної людяності, а не елементи праведності, про які говорив Бог, а отже, ніщо з того, що ти робиш, не здатне довести, що ти знаєш Бога.

Раніше, коли Бог був на небесах, людина діяла облудним до Бога шляхом. Сьогодні Бог перебуває серед людей – ніхто не знає, скільки років це вже триває, – але у вчинках людина досі виконує дії формально й намагається обдурити Його. Чи не є людина занадто відсталою у своєму мисленні? Те саме було з Юдою: перед приходом Ісуса Юда говорив неправду, щоб обманути своїх братів і сестер, і навіть після приходу Ісуса він усе ще не змінився; він зовсім не знав Ісуса й, зрештою, він зрадив Ісуса. Чи не тому це сталося, що він не знав Бога? Якщо сьогодні ви досі не знаєте Бога, то, можливо, ви можете стати ще одним Юдою, і після цього трагедія Ісусового розп'яття в Період Благодаті два тисячоліття тому може розігратися знову. Ви в це не вірите? Це факт! Нині більшість людей перебувають у подібній ситуації, – можливо, Я говорю це трохи зарано, – і всі такі люди грають роль Юди. Я не говорю нісенітницю, а спираюся на факт, і ти не можеш не переконатися. Хоча багато людей вдають смиренність, у їхніх серцях немає нічого, окрім калюжі мертвої води, канави зі смердючою водою. Зараз у церкві надто багато таких, і ви думаєте, що Я зовсім цього не знаю. Сьогодні Мій Дух дає Мені рішення й свідчить Мені. Ти думаєш, що Я нічого не знаю? Ти думаєш, що Я нічого не розумію про підступні думки у ваших серцях, про речі, які ви

зберігаєте у своїх серцях? Невже так легко отримати перевагу над Богом? Ви думаєте, що можете ставитися до Нього, як вам заманеться? У минулому Я хвилювався, щоб ви не стали обмеженими, тому Я продовжував давати вам свободу, але люди не змогли визначити, що Я був добрим до них, і коли Я дав палець, то вони відкусили й руку. Поцікавтеся між собою: Я майже ніколи не розбирався ні з ким і майже ніколи навіть злегка не дорікав нікому, але Я дуже чітко розумію мотиви й уявлення людини. Ти вважаєш, що Сам Бог, про Якого Бог свідчить, є дурнем? У такому разі Я скажу, що ти надто незрячий! Я не викриватиму тебе, але подивімося, яким розбещеним ти можеш стати. Подивімося, чи можуть урятувати тебе твої кмітливі маленькі хитрощі або чи може врятувати тебе намагання якнайліпше любити Бога. Нині Я не засуджуватиму тебе; почекаймо до часу Бога, щоб побачити, як Він бере відплату з тебе. Зараз у Мене немає часу на пусті балачки з тобою, і Я не хочу відкладати Свою значнішу роботу лише через тебе. Такий гробак, як ти, не гідний часу, якого потребував би Бог, щоб розібратися з тобою, тож, подивимось, яким безпутним ти можеш стати. Такі люди анітрохи не прагнуть пізнання Бога, не мають вони й щонайменшої дециці любові до Нього, але й досі бажають, щоб Бог називав їх праведними, – хіба це не жарт? Оскільки по-справжньому чесними є небагато людей, Я зосереджуюся лише на тому, щоб продовжувати давати життя людині. Я тільки доб'юся того, чого мав добитися сьогодні, але в майбутньому Я принесу відплату кожній особі згідно з її вчинками. Я сказав усе, що можна сказати, бо саме це і є Моя робота. Я роблю тільки те, що маю робити, і не роблю того, чого Мені не слід робити. Однак, Я сподіваюся, що ви проведете більше часу в роздумах: наскільки твоє знання Бога є істинним? Чи ти не той, хто знову прибив Бога цвяхами до хреста? Ось Мої заключні слова: горе тим, хто розпинає Бога.

Як служити відповідно до Божої волі

Якщо людина вірить у Бога, як саме вона повинна служити Йому? Які умови повинні виконати та які істини мають зрозуміти ті, хто служить Богові? І де ви могли б відхилитися у своєму служінні? Ви повинні знати відповіді на всі ці запитання. Ці питання про те, як ви вірите в Бога, як ви ходите дорогою, якою вас веде Святий Дух, як ви коритесь Божому керівництву в усьому, завдяки чому ви розумієте кожен крок Божої роботи в вас. Коли ви досягнете такого рівня, ви зрозумієте, що таке віра в Бога, як належить вірити в Бога, а також що ви маєте робити, щоби діяти відповідно до Божої волі. Це зробить вас абсолютно та повністю покірними Божій роботі; ви не матимете жодних нарікань, ви не осуджуватимете, не аналізуватимете, а тим більше не досліджуватимете Божу роботу. Так ви всі зможете коритися Богові до смерті, дозволяючи Йому керувати вами та зарізати вас, як овець, щоби ви всі стали Петрами 1990-х і могли любити Бога донезмоги навіть на хресті, без найменших нарікань. Лише тоді ви зможете жити, як Петри 1990-х.

Богові можуть служити всі, хто сповнений рішучості. Але повинно бути так, щоб лише ті, хто приділяє всю увагу Божій волі та розуміє Божу волю, були правомочні та вповноважені служити Богові. Я помітив це серед вас: багато людей вірить у те, що якщо вони палко поширюють Боже Євангеліє, вирушають в дорогу задля Бога, витрачають себе, відмовляються від чогось заради Бога тощо, тоді це і є служіння Богові. Навіть більш релігійні люди вірять, що служити Богу означає бігати всюди з Біблією в руках, поширюючи Євангеліє Царства Небесного, а також спасати людей, змушуючи їх каятися та сповідатися. Також існує багато релігійних діячів, які вважають, що служіння Богові полягає у тому, щоби після поглибленого навчання та навчання в семінарії проповідувати в каплицях, навчати людей

через читання Біблії. Крім того, є люди із зубожілих регіонів, котрі вірять, що служити Богові означає зцілювати хворих і виганяти демонів зі своїх братів і сестер, або молитися за них і служити їм. Серед вас є багато тих, хто вірить, що служити Богові означає їсти й пити слова Бога, щоденно молитися Богові, а також ходити до церкви та працювати повсюдно у церквах. Є інші брати та сестри, які вірять, що служити Богу – значить ніколи не одружуватися, не рости дітей і присвятити всю свою природу Богу. Лише невелика кількість людей знає, що насправді означає служити Богу. Незважаючи на те, що людей, які служать Богу, так багато, як зірок на небі, кількість тих, хто може служити відкрито, хто може служити відповідно до Божої волі, є мізерно малою. Чому я про це говорю? Тому, що ви не розумієте суть фрази «служіння Богу», і ви так мало розумієте, як треба служити відповідно до Божої волі. Існує нагальна потреба у тому, щоб люди напевно розуміли, яке служіння Богу може відповідати Його волі.

Якщо ви хочете служити відповідно до Божої волі, ви спершу повинні зрозуміти, які люди угодні Богу, яких людей Бог ненавидить, яких людей Бог робить досконалими, і які люди придатні для служіння Богу. Принаймні ви повинні бути озброєні цими знаннями. Крім того, ви повинні знати цілі Божої роботи, а також роботу, яку Бог буде провадити тут і зараз. Зрозумівши це, а також завдяки керівництву Божих слів, ви повинні спершу здійснити вхід і отримати Боже доручення. Щойно ви отримаєте дійсний досвід Божих слів, і коли ви насправді дізнаєтеся про Божу роботу, ви будете підготовлені служити Богові. І саме тоді, коли ви будете служити Йому, Бог відкриє вам духовні очі й дозволить мати більше розуміння Своєї роботи, а також дасть змогу бачити її чіткіше. Коли ви увійдете в цю реальність, ваші переживання будуть більш глибокими та реальними, і всі ті з вас, хто мав

такі переживання, зможуть ходити серед церков і пропонувати наїдки вашим братам і сестрам, щоби ви могли використовувати сильні сторони одне одного, щоби виправити власні недоліки й отримати багатші знання в своєму дусі. Лише досягши такого ефекту, ви зможете служити відповідно до Божої волі та бути вдосконаленими Богом під час вашого служіння.

Ті, хто служить Богові, повинні бути близькими друзями Бога, вони повинні догоджати Богові, бути здатними до максимальної вірності Богу. Неважливо, дієш ти приватно чи публічно, ти можеш отримати Божу радість перед Богом, ти можеш твердо стояти перед Богом і незалежно від того, як інші люди ставляться до тебе, ти завжди йдеш шляхом, яким повинен іти, і усіяко дбати про Божий тягар. Лише такі люди є близькими друзями Бога. Те, що близькі друзі Бога можуть служити Йому безпосередньо, пов'язано з тим, що вони отримали від Бога Його велике доручення та Божий тягар. Вони можуть зробити Боже серце своїм власним серцем і нести Його тягар як свій власний, при цьому не зважаючи на власні майбутні перспективи. Навіть не маючи перспектив і нічого не отримуючи, вони завжди будуть вірити в Бога своїм люблячим серцем. Тож така людина є близьким другом Бога. Божі близькі друзі також є Його довіреними особами. Лише довірені особи Бога можуть поділяти Його неспокій і думки, і хоча їхня плоть хвора та слабка, вони здатні терпіти біль і зректися того, що вони люблять, щоби задовольнити Бога. Бог дає більше тягарів таким людям, і те, що Бог хоче зробити, підтверджується свідченнями таких людей. Таким чином, ці люди угодні Богові, вони слуги Божі, які Йому до серця, і тільки такі люди можуть правити разом із Богом. Коли ти дійсно став близьким другом Богу, саме тоді ти будеш правити разом із Богом.

Ісус зміг виконати Боже доручення – роботу спокути всього людства – тому що Він поставився з максимальною

увагою до Божої волі, не плануючи й не влаштовуючи нічого для Себе. Тож Він був також близьким другом Бога – Самим Богом – і насправді ви всі це добре розумієте. (Насправді Він був Самим Богом, про якого засвідчив Бог. Я згадую це тут, щоби використати факт про Ісуса для ілюстрації.) Він зміг поставити Божий план управління в самий центр і завжди молився Небесному Отцеві та шукав волі Небесного Отця. Він помолився і сказав: «Боже, Отче! Виконуй те, що є Твоею волею. І дій не відповідно до моїх бажань, а за Твоїм планом. Людина може бути слабкою, але чому Ти повинен піклуватися про неї? Як людина, що схожа на мурашу у Твоїй руці, може бути гідною Твоїх турбот? У своєму серці я бажаю тільки виконати Твою волю, і я хотів би, щоб ти міг робити те, що ти робив у Мені відповідно до Своїх власних бажань». По дорозі в Єрусалим Ісус перебував в агонії, ніби ніж прокручувався у Його серці, але Він не мав жодного наміру відмовитися від Свого слова. Завжди існувала могутня сила, яка змушувала Його рухатися туди, де Він був розіп'ятий. Зрештою, Він був прибитий до хреста й став подібним до грішного тіла, завершивши роботу спокути людства. Він звільнився від кайданів смерті й аду. Перед Ним смертність, пекло та ад втратили свою силу та були переможені Ним. Він прожив тридцять три роки, протягом яких робив усе можливе, щоб виконати Божу волю відповідно до тогочасної Божої роботи, ніколи не враховуючи особистих вигод і втрат, завжди думаючи про волю Бога Отця. Так, після того, як Він хрестився, Бог промовив: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав». Через Його служіння перед Богом, яке було в гармонії з Божою волею, Бог поклав на Його плечі важкий тягар викупу всього людства та змусив Його виконати це, і Він правомочний та вповноважений виконати це важливе завдання. Протягом всього Свого життя Він терпів незмірні страждання за Бога, безліч разів Його спокушав сатана, але Він ніколи не

зневірявся. Бог доручив Йому таке важливе завдання, тому що довіряв Йому та любив Його. Тому Бог особисто сказав: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав». У той час тільки Ісус міг виконати це доручення, і це був один практичний аспект завершення Богом Своєї роботи з викупу всього людства в період Благодаті.

Якщо подібно до Ісуса ви зможете приділяти увагу Божому тягарю та проігнорувати свою плоть, Бог довірить вам Свої важливі завдання, щоби ви були здатні виконати умови, необхідні для служіння Богу. Лише за таких умов ви зможете сказати, що виконуєте Божу волю та Його доручення, і тільки тоді ви наважитесь сказати, що ви насправді служите Богу. У порівнянні з прикладом Ісуса, чи наважишся ти сказати, що ти – близький друг для Бога? Чи наважишся ти стверджувати, що виконуєш Божу волю? Чи наважишся ти сказати, що справді служиш Богу? Сьогодні ти не розумієш, як служити Богу, тож чи наважишся ти сказати, що ти – близький друг для Бога? Якщо ти говориш, що служиш Богу, чи не богохульствуєш ти проти Нього? Подумай про це: ти служиш Богові, чи собі? Ти служиш сатані, але вперто кажеш, що служиш Богу – чи не зневажаєш ти цим Бога? Багато людей за Моєю спиною бажають вигоди від свого статусу, вони наїдаються їжею, люблять спати та всіляко дбають про плоть, постійно побоюючись, що для плоті немає виходу. Вони не виконують свою належну функцію в церкві, а просто паразитують на ній або ж докоряють братам і сестрам Моїми словами, командуючи іншими з владних позицій. Ці люди постійно кажуть, що виконують Божу волю, завжди стверджують, що вони близькі Богові, але хіба це не суперечить здоровому глузду? Якщо ти маєш правильні наміри, але не можеш служити відповідно до Божої волі, то ти нерозумний. Але якщо твої наміри неправильні, і при цьому ти кажеш, що служиш Богу, то ти – людина, яка протистоїть Богу, і Він

повинен покарати тебе! Я не маю співчуття до таких людей! У Божому домі вони паразитують, завжди прагнучи плотських утіх і не звертаючи уваги на інтереси Бога. Вони завжди шукають вигоди для себе та не звертають увагу на Божу волю. Вони не сприймають ретельного дослідження Божим Духом всіх своїх дій. Вони завжди інтригують, обманюють своїх братів і сестер і, будучи дволикими, як лисиця у винограднику, завжди крадуть виноград і витоптують виноградник. Чи можуть такі люди бути близькими друзями Бога? Чи підходиш ти для того, щоб отримати Божі благословення? Якщо ти не береш на себе тягар за своє життя та церкву, чи здатен ти отримати доручення Бога? Хто насмілився б довіряти такому, як ти? Якщо ти так служиш, чи міг би Бог довірити тобі серйозніше завдання? Чи не призвело б це до затримок у роботі?

Я кажу це, щоби ви могли знати, які умови повинні бути виконані, щоб служити в гармонії з Божою волею. Якщо ви не віддасте своє серце Богу, а всі свої турботи Божій волі, як це зробив Ісус, Бог вам не буде довіряти, і зрештою ви будете засуджені Богом. Можливо, сьогодні, служачи Богу, ти завжди плекаєш намір обманути Бога, завжди поводишся з Ним недбало. Коротше кажучи, незважаючи на все інше, якщо ти обманюєш Бога, на тебе чекає безжальний суд. Ви повинні скористатися тією перевагою, що ви щойно стали на правильний шлях служіння Богу, щоб спершу віддати серце Богу з безроздільною відданістю. Незалежно від того, чи перебуваєш ти перед Богом, чи перед іншими людьми, твоє серце має бути завжди звернене до Бога, і ти повинен бути налаштований любити Бога, як це робив Ісус. Таким чином, Бог зробить тебе досконалим, щоб ти став слугою Божим, який Йому до душі. Якщо ти дійсно бажаєш бути вдосконалим Богом, і щоб твоє служіння відбувалося в гармонії з Його волею, тоді ти повинен змінити свої попередні погляди на віру в Бога, змінити старі способи служіння Богу,

щоби тебе більше вдосконалив Бог. Тоді Бог не залишить тебе, і ти, як і Петро, будеш в перших рядах тих, хто любить Бога. Якщо ти не покаєшся, то на тебе чекає такий же кінець, який був у Юди. Це повинні розуміти всі, хто вірить у Бога.

Про те, як Бог використовує людину

Ніхто не здатен жити незалежно, крім тих, кому Святий Дух дає особливі настанови та вказівки, бо люди потребують служіння та пастирства від тих, кого використовує Бог. Тож у кожен період Бог підносить різних людей, що жваво квапляться глядіти паству церков заради Його роботи. Інакше кажучи, Божа робота має вершитися через тих, на кого Він прихильно дивиться та кого схвалює; щоб Святий Дух міг вершити Свою роботу, Він має використовувати ту частину в них, яка гідна використання, і щоб вони були придатні для використання Богом, Святий Дух їх удосконалює. Людська здатність розуміти замала, тож у людей мають бути пастирі – ті, кого використовує Бог. Так само Бог використовував Мойсея, у якому знайшов багато такого, що було придатне для використання в ті часи та що Він використав для звершення Божої роботи на тій стадії. А на поточній стадії Бог використовує людину та при цьому також послуговується тією її частиною, яку Святий Дух може використовувати для Своєї роботи, і Святий Дух скеровує людину та водночас робить досконалою решту її невикористаної частини.

Робота, здійснювана тим, кого використовує Бог, – для того, щоб працювати разом із Христом або Святим Духом. Цю людину Бог підносить між людьми, вона призначена вести всіх обраних Богом, і Бог також підносить її для того, щоб виконувати роботу людської співпраці. Коли є така людина, що здатна чинити роботу людської співпраці, то через неї можна

виконати більше Божих вимог до людей і тієї роботи, яку Святий Дух мусить звершити поміж людьми. Інакше це можна сказати так: Бог використовує цю людину з метою того, щоб усі ті, хто слідує за Богом, могли краще розуміти Божу волю та задовольняти більшу кількість Божих вимог. Люди не здатні напряду розуміти Божі слова чи Божу волю, тому Бог підніс тих, кого використовує для виконання такої роботи. Цю людину, яку використовує Бог, можна також описати як посередника, через якого Бог скеровує людей, як «перекладача» в розмові між Богом і людьми. Тож така людина не схожа на жодного з тих, хто працює в Божій господі чи є Його проповідником. Як і про них, про таку людину можна сказати, що вона служить Богові, та в сутності своєї роботи й обставинах того, як її використовує Бог, така людина дуже відрізняється від інших працівників і проповідників. Якщо говорити про сутність її праці й обставини її використання Богом, то таку людину Бог підносить і готує для Божої роботи, і така людина співпрацює разом із Самим Богом. Ніхто інший не зміг би замість неї виконати її роботи: це людська співпраця, що є незамінною поряд із божественною роботою. Тим часом робота інших працівників і проповідників – то лише донесення та впровадження багатьох аспектів розпоряджень для церков у кожний період або ж робота над якимось простим забезпеченням життя для того, щоб підтримувати церковне життя. Ці працівники та проповідники не призначаються Богом, і тим паче про них не можна казати, що їх використовує Святий Дух. Вони вибираються з-поміж церков, і після того, як їх деякий час навчають і готують, придатні залишаються, тоді як непридатних відсилають туди, звідки вони прийшли. Оскільки ці люди обираються з-поміж церков, деякі з них, ставши провідниками, виявляють свою справжню натуру, а деякі навіть чинять багато поганого й урешті опиняються вигнаними. З іншого боку, людина, яку використовує

Бог, була Ним приготована, має певний духовний рівень і людську природу. Така людина була заздалегідь приготована й удосконалена Святим Духом, її в усьому веде Святий Дух і, зокрема, Він скеровує її та наказує їй у її роботі. Унаслідок цього на шляху ведення обраних Богом немає відхилень, адже Бог безперечно відповідає за Свою власну роботу, і Він вершить її повсякчас.

Заповіді нового періоду

Щоб пізнати роботу Бога, ви маєте уважно читати слова Божі та озброїтися істиною. Що ж до того, що ви хочете робити або як саме хочете це робити, то у вашій щирій молитві або благаннях немає потреби, бо насправді вони марні. Однак проблеми, що наразі стоять перед вами, полягають у тому, що ви не знаєте, як пізнати Божу роботу, і що всередині вас багато пасивності. Вам відомо багато доктрин, але у вас мало реального досвіду. Хіба це не ознака хибності? Чимало хибності помітно у вас, у цій групі. Сьогодні ви не здатні пройти такі випробування як «прислужники», і ви не здатні уявити або пройти інші випробування й очищення, пов'язані з Божими словами. Ви мусите дотримуватися багатьох речей, які ви повинні втілювати в життя. Іншими словами, люди мусять триматися багатьох обов'язків, які вони повинні виконувати. Саме цього люди повинні дотримуватися, і саме це мають здійснити. Нехай Святий Дух робить те, що має бути здійснене Святим Духом; людина не може відігравати в цьому жодної ролі. Людина має триматися того, що мусить бути виконано людиною, що не має жодного стосунку до Святого Духу. Це не що інше, як те, що має бути зроблене людиною, і що має сповідуватись як заповідь, так само, як дотримання закону в Старому Заповіті. І хоча зараз не період Закону, усе ще існує чимало слів, яких

необхідно дотримуватись, і вони такого ж ґатунку, що й слова, промовлені в період Закону. Ці слова неможливо виконати, просто покладаючись на дотик Святого Духу, вони радше є тим, що людина повинна сповідувати. Наприклад:

Не суди роботу практичного Бога.

Не чини опору людині, засвідченій Богом.

Перед Богом тримайся свого місця та не поведься розпусно.

Будь стриманим у висловлюваннях, слова та вчинки твої мають відповідати поведженню людини, засвідченої Богом.

Шануй свідчення Боже. Не нехтуй Божою роботою та словами із вуст Його.

Не наслідуй тону та цілей Божих висловлювань.

Своїми діями не чини явного спротиву людині, засвідченій Богом.

Саме цього має дотримуватися кожна людина. У кожен період Бог встановлює багато правил, подібних до законів, яких людина повинна дотримуватися. За допомогою цих правил Він приборкує характер людини та визначає її щирість. Поміркуй, наприклад, над словами «Шануй свого батька та матір свою» періоду Старого Заповіту. Ці слова не стосуються сьогодення; свого часу вони лише приборкували деякі зовнішні прояви людського характеру, використовувались для засвідчення щирості людської віри в Бога та були ознакою тих, хто вірив у Бога. Хоча зараз період Царства, досі існує чимало правил, яких людина мусить дотримуватися. Правила минувшини не діють, і сьогодні існує багато більш необхідних і доцільних для втілення людиною практик. Вони не передбачають роботи Святого Духу та мають виконуватися людиною.

У період Благодаті від багатьох практик періоду Закону відмовились, адже ці закони були не дуже ефективними для роботи в той час. Після того, як від них відмовилися, було запроваджено багато практик, які відповідали тому періоду та

які стали численними законами сьогодення. Коли прийшов Бог сьогодення, від цих правил відмовились, і виконання їх більше не було обов'язковим; і було запроваджено багато практик, відповідних роботі дня сьогоднішнього. Сьогодні ці практики не є правилами, натомість вони призначені для досягнення певних результатів; вони підходять для сьогоднішнього дня, а завтра, можливо, вони стануть правилами. Урешті-решт, ти повинен дотримуватися того, що є плідним для сьогоднішньої роботи. Не зважай на завтра: що зроблено сьогодні, робиться заради сьогодення. Можливо, коли наступить завтрашній день, з'являться кращі практики, яких ти повинен будеш дотримуватися, але не приділяй цьому забагато уваги. Краще дотримуйся того, чого слід дотримуватися сьогодні, щоб не чинити опору Богові. Сьогодні немає нічого важливішого для виконання людиною, аніж таке:

Не намагайся підлабузнюватися до Бога, який стоїть перед твоїми очима, або приховати щось від Нього.

Не вимовляй скверни або зухвалих слів перед Богом, який перед тобою.

Не обманюй Бога перед твоїми очима солодкими словами та вишуканими промовами, аби завоювати Його довіру.

Не поведься нешанобливо перед Богом. Слухайся всього, що було вимовлено вустами Божими, не опирайся, не чини опору та не заперечуй Його слів.

Не тлумач на власний розсуд слів, вимовлених вустами Божими. Стережи свій язик, аби через нього ти не став здобиччю підступних задумів нечестивих.

Стережи свої кроки, щоб не переступити меж, встановлених для тебе Богом. Якщо ти переступиш їх, то опинишся на місці Бога і говоритимеш слова марнославної та пихаті, і таким чином станеш ненависним Богові.

Не поширюй легковажно слова, вимовлені з вуст Божих,

аби інші не насміхалися з тебе, і біси не пошили тебе в дурні.

Корися усій Божій роботі дня сьогоднішнього. Навіть якщо ти не розумієш її, не критикуй її; усе, що ти можеш робити, – це шукати й прагнути спільності.

Жодній людині не дозволено переступати первісне місце Бога. Тобі не можна робити нічого, окрім як служити Богу дня сьогоднішнього з позиції людини. Ти не можеш навчати Бога дня сьогоднішнього з позиції людини – чинити так є помилкою.

Нікому не дозволено ставати на місце людини, засвідченої Богом; своїми словами, діями та найпотаємнішими думками ти стоїш на позиції людини. Цього слід дотримуватися, це обов'язок людини, і нікому не дозволено це змінити, бо це буде порушенням адміністративних постанов. Про це повинні пам'ятати всі.

Тривалий час, упродовж якого Бог говорив і промовляв слова, змусив людину вважати читання та запам'ятовування цих слів Божих своїм первинним обов'язком. Ніхто не приділяє уваги практичним діям, і навіть те, чого ви маєте дотримуватися, ви не робите. Це принесло чимало труднощів і проблем у ваше служіння. Якщо, перш ніж втілювати слова Божі в життя, ти не дотримувався того, чого повинен був дотримуватися, тоді ти один із тих, кого Бог не терпить і кого відкидає. Дотримуючись цих практик, будь серйозним і щирим. Не сприймай їх як кайдани, натомість дотримуйся їх як заповідей. Сьогодні тобі не варто перейматися тим, яких результатів потрібно досягти; коротко кажучи, так діє Святий Дух, і хто завинив, мусить бути покараний. Святий Дух не має емоцій і не зважає на твоє теперішнє розуміння. Якщо ти завиниш перед Богом сьогодні, тоді Він покарає тебе. Якщо ти завиниш перед Ним у межах його повноважень, тоді Він тебе не помилує. Його не обходить, наскільки серйозно ти дотримуєшся слів Ісуса. Якщо ти порушуєш сьогоднішні заповіді Божі, Він скарає тебе та прирече

тебе на смерть. Як невиконання їх може бути прийнятним для тебе? Їх потрібно дотримуватися, навіть якщо це означає зазнати трохи болю! Якою б не була релігія, сектор, нація або деномінація, у майбутньому всі вони повинні дотримуватися цих практик. Ніхто не виняток, і нікого не буде помилувано! Адже вони є тим, що Святий Дух робитиме сьогодні, і нікому не дозволено їх порушувати. Хоча в заповідях немає нічого величного, кожна людина повинна виконувати їх, і це заповіді, встановлені для людини Ісусом, який воскрес і вознісся на небеса. Хіба «Шлях... (7)» не говорить про те, що Ісус визначає твою праведність чи гріховність за твоїм ставленням до Бога сьогодні? Ніхто не повинен випустити цей момент з уваги. У період Закону покоління за поколінням фарисеїв вірили в Бога, але з приходом періоду Благодаті вони не впізнали Ісуса та чинили Йому опір. Тому все, що вони робили, зійшло нанівець та виявилось марним, і Бог не прийняв їхні вчинки. Якщо ти це збагнеш, тобі буде важко згрішити. Чимало людей, напевно, порівнювали себе з Богом. Це протистояння Богу, яке воно на смак? Гірке чи солодке? Ти маєш зрозуміти це; не вдавай, буцімто ти цього не знаєш. Можливо, у своїх серцях деякі люди залишаються непереконаними. Однак я раджу тобі спробувати та дізнатись, як-то воно смакує. Це допоможе багатьом людям уникнути повсякчасних підозр на цей рахунок. Багато людей читають слова Божі та попри це потай протистоять Йому у своєму серці. Після такого опору Йому, хіба ви не почуваетесь так, наче вам у серце встромили ніж? Якщо це не сімейний розлад, то це фізичне нездужання або страждання синів і дочок. Хоча твою плоть врятовано від смерті, рука Божа ніколи не залишить тебе. Ти гадаєш, що все може бути так просто? Зокрема, ще більше на цьому необхідно зосередитися багатьом із тих, хто близький до Бога. Із плином часу ти забудеш про це і, сам того не усвідомлюючи, зануришся у спокусу та станеш

неуважним до всього – і це стане початком твого гріха. Це здається тобі дрібницею? Якщо ти зможеш зробити це добре, тоді у тебе є шанс бути вдосконалим – стати перед Богом і одержати Його настанови з Його власних вуст. Якщо ти легковажний, на тебе чекає біда – ти будеш зухвалим перед Богом, твої слова та вчинки будуть розпусними, і раніше чи пізніше тебе заберуть великі шторми та потужні хвилі. Кожен із вас повинен взяти до уваги ці заповіді. Якщо порушуватимеш їх, то хоча людина, засвідчена Богом, може, й не засудить тебе, Дух Божий матиме незакінчену справу з тобою, і Він не пощадить тебе. Ти здатен відповідати за наслідки свого злочину? Тож що б не казав Бог, втілюй Його слова у життя та будь-що дотримуйся їх. Це не проста справа!

Тисячолітнє Царство настало

Чи бачили ви, яку роботу Бог звершить у цій громаді людей? Бог колись сказав, що навіть у Тисячолітньому Царстві люди все одно муситимуть дотримуватися Його висловлювань і надалі, і в майбутньому Божі висловлювання ще напряду скеровуватимуть людське життя в добрій Ханаанській землі. Коли Мойсей був у пустелі, Бог напряду говорив до нього та давав настанови. З неба Бог послав їжу, воду та манну, щоб люди ними втішалися, і сьогодні це досі так: Бог сам посилає їжу та питво, щоб люди ними втішалися, і Він сам посилає прокляття, щоб покарати людей. Тож кожен крок у Своїй роботі Бог робить сам. Сьогодні люди шукають події та факти, знаки й дива, і, можливо, що всі такі люди будуть відкинуті, адже Божа робота стає дедалі практичнішою. Ніхто не знає, що Бог спустився з неба. Також ніхто не знає, що Бог посилав із неба їжу та збадьорливе питво, та Бог по правді є, і надихаючі видіння Тисячолітнього Царства, що їх уявляють люди, – то теж висловлювання самого Бога.

Це факт, і тільки це називається пануванням із Богом на землі. Панування із Богом на землі стосується плоті. Що не з плоті, на землі не існує, тож усі, хто думає лише про те, щоб потрапити на третє небо, дарма стараються. Одного дня, коли цілий світ повернеться до Бога, центр Його роботи у всьому космосі слідуватиме за Його висловлюваннями; деінде хтось із людей скористається телефоном, хтось – лазером, хтось сяде на літак, а хтось перепливе море на кораблі, щоб отримати висловлювання Божі. І всі будуть сповнені захвату й туги, усі вони наблизяться до Бога, і зберуться перед Богом, і всі вклоняться Богу – і все це будуть Божі вчинки. Пам'ятайте це! Бог напевне більше ніде не почне знову. Бог справдить такий факт: Він зробить так, щоб усі люди по цілому світу зішлися до Нього та вклонилися Богу на землі, і Його робота в інших місцях припиниться, і люди будуть змушені шукати істинний шлях. І тоді буде як у Йосипа: усі приходили до нього по їжу та схилялися перед ним, бо він мав поживу. Люди будуть змушені шукати істинний шлях, щоб не спіткав їх голод. Уся релігійна громада страждатиме від тяжкого голоду, і лише Бог сьогодення є невичерпним джерелом живої води, володіє невичерпним джерелом, створеним для насолоди людей, і люди прийдуть і покладуться на Нього. То буде час, коли вчинки Божі будуть виявлені та Бог здобуде славу; усі люди по цілому світу вклоняться цій непомітній «людській істоті». Хіба це не буде день Божої слави? Одного дня старі пастирі надішлють телеграми, шукаючи живої води з того невичерпного джерела. Вони будуть літніми, та все одно прийдуть поклонитися тому, кого зневажали. Вони визнають Його своїми устами та довіряться Йому у своїх серцях – хіба то не знак і не чудо? Коли все Царство звеселиться, то буде день Божої слави, і хто до вас прийде й отримає добру Божу новину, того Бог благословить, і країни та людей, що так зроблять, Бог благословить і опікуватиметься ними. А майбутня

настанова буде така: хто здобуде висловлювання з Божих уст, той матиме шлях, щоб крокувати ним на землі, а як людина не матиме Божих слів, то хто б вона не була – чи науковець, чи підприємець, чи освітянин, чи промисловець, – то тяжко їй буде зробити навіть один крок, і доведеться їй шукати істинний шлях. Саме це й значать слова: «З істиною ти весь світ обійдеш, а без істини нікуди не дістанешся». І факти такі: Бог скористається Шляхом (себто всіма Своїми словами), щоб повелівати всією світобудовою та керувати людством і завойовувати його. Люди завжди сподіваються, що засоби, які Бог використовує для Своєї роботи, разуче зміняться. Та просто кажучи, Бог керує людьми через слова, і ти мусиш робити, що Він каже, хочеш ти цього, чи ні; це об'єктивний факт, і всі цьому мусять скоритися, тож це невблаганна істина, яку знають усі.

Святий Дух дає людям почуття. Почитавши слова Божі, люди в серці відчують твердість і мир, а хто не отримав Божих слів, відчувається пустим. Така сила Божих слів. Люди мусять їх читати, і це читання дає людям поживу, і без Божих слів людина не може прожити. Те ж саме відбувається, коли людина вживає опіум: він дає їй силу, а без нього вона втрачає силу та відчуває, як він потужно тягне її до себе. До цього люди схильні сьогодні. Читаючи Божі слова, вони здобувають силу. А коли не читають Божих слів, то впадають у млявість, а почитавши, негайно встають зі свого «ліжка важкохворого». Таке Боже слово, що має силу на землі, і Бог, що править на землі. Дехто хоче відійти або втомився від Божої роботи. І все одно вони не можуть відділити себе від Божих слів; якими б слабкими вони не були, вони все одно мусять жити за Божими словами, і якими б не були непокірливими, все одно не сміють полишати Божих слів. Божі слова проявляють усю свою силу тоді, коли Бог править і має владу; так працює Бог. Зрештою, це засіб Божої роботи, і ніхто не може його полишати. Божі

слова поширяться незліченними домівками та стануть відомі всім, і лише тоді Його робота пошириться цілим світом. Іншими словами, щоб Божя робота поширилась усім світом, мусять поширюватися Його слова. У день Божої слави Його слова покажуть свою силу та владу. Кожне Його слово з незапам'ятних часів і до сьогодні справдиться та збудеться. Так слава буде Богові на землі – тобто Його слова запанують на землі. Усі нечестивці будуть покарані словами з Божих вуст, усі праведники будуть благословенні словами з Його вуст, і все визначиться та довершиться словами з Його вуст. І він не являтиме ні знаків, ні чудес; усе буде виконано Його словами, і Його слова породять факти. Усі на землі вшанують Божі слова: і дорослі, і діти, і чоловіки, і жінки, і старі, і молоді; усі люди скоряться Божим словам. Божі слова являються у плоті, щоб люди їх бачили на землі живо й виразно. Ось що значить для Слова стати плоттю. Бог прийшов на землю переважно для того, щоб справдити факт, що «Слово стане плоттю», себто Він прийшов, щоб Його слова вийшли з плоті (а не так, як за часів старозавітного Мойсея, коли Божий голос лунав просто з неба). Після того всі Його слова збудуться в період Тисячолітнього Царства та стануть для людини очевидними фактами, і люди їх бачитимуть власними очима без найменших розходжень. Таке найвище значення Божого втілення. Таким чином, робота Духа звершується через плоть і слова. Таке справжнє значення того, що «Слово стає плоттю» та «явлення Слова у плоті». Лише Бог може висловлювати волю Духа, і лише Бог у плоті може говорити від імені Духа; слова Божі роз'яснюються у втіленому Богові, і всіх інших вони скеровують. Ніхто від того не вільний, і всі вони існують у цих межах. Лише з цих висловлювань люди можуть отримати усвідомлення; а ті, хто такого не здобуває та гадає, що ці слова можна здобути з неба, плекають порожні мрії. Така є влада, що виявляється в утіленій

плоті Бога, змушуючи всіх вірити в неї з повною впевненістю. Навіть найповажніші знавці та релігійні пастирі не можуть мовити цих слів. Усі вони мусять їм скоритися, і ні в кого не буде іншого початку. Бог скористається словами, щоб завоювати всесвіт. Він це зробить не через Свою втілену плотть, а через висловлювання з уст Бога, що став плоттю, щоб завоювати всіх людей у цілому світі; тільки це є Слово, що стало плоттю, і тільки це є явлення Слова у плоті. Може, людям і видається, ніби Бог зробив небагато, – та Бог має лише промовити Свої слова, і вони стануть вповні переконаними та благоговійними. Без фактів люди кричать і репетують; з Божими словами вони вмовкають. Бог напевне справдить цей факт, бо це Його давно визначений план: справдити факт приходу Слова на землю. Власне, Мені немає потреби пояснювати: прихід Тисячолітнього Царства на землю – то прихід Божих слів на землю. Сходження Нового Єрусалима з небес є приходом Божих слів, щоб жити поміж людей, щоб супроводжувати людину в кожній дії та всякій найпотаємнішій думці. Це теж факт, який Бог справдить; це краса Тисячолітнього Царства. Це план, визначений Богом: Його слова являться на землі на тисячу років, і являть усі Його вчинки, і довершать усю Його роботу на землі, після чого ця стадія людства дійде кінця.

Ти маєш знати, що практичний Бог – це Сам Бог

Що тобі слід знати про практичного Бога? Дух, Людина та Слово складають Самого практичного Бога, і в цьому полягає істинне значення Самого практичного Бога. Якщо ти знаєш лише Істоту – якщо знаєш Його звички та Його особистість, – але не знаєш роботу Духа або того, що Дух чинить у тілі, і якщо ти лише звертаєш увагу на Духа та на Слово, і лише молишся перед

Духом, але не знаєш роботу Божого Духа у практичному Богові, то це поки що доводить, що ти не знаєш практичного Бога. Знання практичного Бога включає знання та переживання Його слів, розуміння правил і принципів роботи Святого Духа, а також того, як Дух Божий працює у плоті. Це також включає знання того, що всяка Божа дія у плоті керується Духом і що слова, які Він промовляє, є прямим виявом Духа. Тому першорядним у пізнанні практичного Бога є знати, як Бог працює в людській та в божественній природах. А це, своєю чергою, пов'язане з виявами Духа, в яких беруть участь усі люди.

Які є аспекти виявів Духа? Іноді Бог працює у людській природі, а іноді – у божественній; але в обох випадках верховодить Дух. Який дух всередині людей, таким є і їхній зовнішній вияв. Дух працює у звичайний спосіб, але Його керівництво, яке здійснюється Духом, має дві частини: одна частина – це Його робота в людській природі, а інша – Його робота через божественність. Тобі слід це чітко знати. Робота Духа змінюється залежно від обставин: коли потрібна Його людська робота, тоді Дух скеровує цю людську роботу, а коли потрібна Його божественна робота, тоді для її здійснення безпосередньо з'являється божественність. Оскільки Бог працює у плоті та з'являється у плоті, Він працює і в людській, і в божественній природах. Його робота в людській природі скеровується Духом і здійснюється для того, щоб задовольнити плотські потреби людей, полегшити їхню взаємодію з Ним, дозволити їм споглядати реальність та нормальність Бога, а також щоб дати їм побачити, що Дух Божий зійшов у плоті та перебуває серед людей, мешкає з людиною і взаємодіє з нею. Робота в божественній природі виконується для того, щоб забезпечити усім необхідним життя людей та скерувати людей у всьому з позитивного боку, змінити характер людей та дозволити їм правдиво споглядати з'явлення Духа в плоті. В основному,

зростання в житті людини досягається безпосередньо завдяки Божій роботі та Його словам у божественній природі. Лише тоді, коли люди приймають Божу роботу в божественній природі, вони можуть досягти перемін у своєму характері, і лише в такому разі вони можуть насититися у своєму дусі. І лише тоді, коли на додачу до цього здійснюється робота в людській природі: Боже пастирство, Його підтримка та забезпечення у людській природі, – можна повністю досягти результатів Божої роботи. Сам практичний Бог, про Якого сьогодні йде мова, працює і в людській, і в божественній природі. Через з'явлення практичного Бога досягається Його нормальна людська робота і життя, а також Його повністю божественна робота. Його людська та божественна природа об'єднані в одне, і робота і тієї, й іншої здійснюється через слова. Чи в Своїй людській природі, чи в божественній, Він промовляє слова. Коли Бог працює в людській природі, Він розмовляє мовою людської природи, щоб люди могли взаємодіяти зі сказаним та розуміти його. Його слова сказані просто і їх легко зрозуміти, так що їх можна надати всім людям; незалежно від того, наділені люди знаннями чи малоосвічені, усі вони можуть отримати Божі слова. Божа робота у божественній природі також здійснюється через слова, але вона сповнена поживи, сповнена життя, вона незаплямована людськими ідеями, вона не передбачає людських уподобань і вона не має людських обмежень, вона лежить поза межами будь-якої звичайної людської природи; вона здійснюється у плоті, але є прямим виявом Духа. Якщо люди прийматимуть лише Божу роботу, здійснену у людській природі, то вони поставлять себе у рамки певного масштабу, а тому потребуватимуть довготривалої розправи, обтинання та дисциплінування задля того, щоб у них сталася хоча б незначна переміна. Однак без роботи або присутності Святого Духа вони завжди повертатимуться до своїх старих шляхів. Лише через

роботу божественної природи можна виправити ці недуги та недоліки, лише тоді людей можна зробити досконалими. Замість постійної праці та обтинання потрібна позитивна пожива, використання слів для компенсування всіх недоліків, використання слів для виявлення кожного стану людей, використання слів для скерування їхнього життя, кожного їхнього висловлювання, кожної їхньої дії, щоб оголити їхні наміри та мотиви. Це реальна робота практичного Бога. Тому у вашому ставленні до практичного Бога вам слід відразу підкоритися Його людській природі, визнаючи і засвідчуючи Його, і, крім того, вам слід прийняти Його божественну роботу і божественні слова та коритися їм. Боже з'явлення у плоті означає, що вся робота і всі слова Духа Божого здійснюються через Його звичайну людську сутність та через Його втілену плоть. Іншими словами, Божий Дух одночасно скеровує Свою людську роботу і здійснює роботу божественної природи у плоті, і у втіленому Богові ти можеш побачити як Божу роботу в людській природі, так і Його повністю божественну роботу. У цьому полягає справжнє значення з'явлення практичного Бога у плоті. Якщо ти чітко це бачиш, то зможеш поєднати усі різні частини Бога; ти припиниш надавати неналежного значення Його роботі в божественній природі і припиниш дивитися з неналежною зневажливістю на Його роботу у людській природі, і ти не впадатимеш у крайнощі та не ходитимеш обхідними шляхами. Загалом, значення практичного Бога полягає у тому, що робота Його людської природи та Його божественної природи, керована Духом, виявляється через Його плоть, щоб люди могли бачити, що Він сповнений життя та справжній, реальний та правдивий.

Робота Божого Духа в людській природі має перехідні фази. Удосконалюючи людство, Він дає можливість Своїй людській природі отримувати керування від Духа, після чого

Його людська природа здатна забезпечувати церкви і пасти їх. Це один вияв Божої нормальної роботи. Таким чином, якщо ти чітко бачиш принципи Божої роботи в людській природі, то ти навряд чи плекатимеш якісь свої уявлення про Божу роботу у людській природі. Незважаючи ні на що, Дух Божий не може помилятися. Він правий і безпомилний; Він нічого не робить неправильно. Божественна робота є прямим виявом Божої волі без завад з боку людської природи. Вона не зазнає вдосконалення, а походить безпосередньо від Духа. Однак той факт, що Він може працювати в божественній природі, пояснюється Його нормальною людською природою; ця робота анітрохи не надприродна, і, здається, її виконує звичайна людина. Бог зійшов із небес на землю насамперед для того, щоб передати слова Бога через плоть, щоб завершити роботу Божого Духа засобами плоті.

Сьогодні знання людей про практичного Бога залишається занадто одностороннім і їхнє розуміння значення втілення залишається занадто обмеженим. Через існування Божої плоті завдяки Божій роботі та Його словам люди бачать, що Дух Божий так багато в Собі має, що Він такий багатий. Але як би там не було, Боже свідчення в кінцевому підсумку походить від Духа Божого: що Бог робить у плоті, за якими принципами Він працює, що Він робить у людській природі та що Він робить у божественності. Люди повинні знати про це. Сьогодні ти здатний поклонитися цій особі, тоді як по суті ти покланяєшся Духові, і це найменше, чого люди повинні досягти у своєму пізнанні втіленого Бога: пізнання сутності Духа через плоть, пізнання божественної роботи Духа у плоті та людської роботи у плоті, прийняття всіх слів і висловлювань Духа у плоті і споглядання того, як Дух Божий скеровує плоть та демонструє Свою силу у плоті. Сказане означає, що людина пізнає Духа в небі через плоть; з'явлення Самого практичного Бога серед

людей розвіяло в людських уявленнях ідею про невизначеного Бога. Поклоніння людей Самому практичному Богу збільшило їхній послух Богові, а завдяки Духу Божої божественної роботи у плоті та Його людської роботи у плоті людина отримує одкровення та пастирську турботу, а у життєвих нахилах людини досягаються зміни. У цьому і полягає фактичне значення з'явлення Духа у плоті, головною метою якого є те, щоб люди могли взаємодіяти з Богом, покладатися на Бога та досягати пізнання Бога.

По суті, яке ставлення люди повинні мати до практичного Бога? Що ти знаєш про втілення, про з'явлення Слова у плоті, про Боже з'явлення у плоті, про діла практичного Бога? Які сьогодні головні теми для обговорення? Утілення, з'явлення Слова у плоті та Боже з'явлення у плоті – це все ті питання, які необхідно зрозуміти. Ви повинні поступово прийти до розуміння цих питань та мати чітке знання про них у своєму життєвому досвіді, заснованому на вашому духовному стані та добі, в яку ви живете. Процес, за допомогою якого люди переживають Божі слова, є таким самим, як і процес, за допомогою якого вони пізнають з'явлення Божих слів у плоті. Що більше людей переживають Божі слова, то більше вони пізнають Божого Духа; переживаючи Божі слова, люди усвідомлюють принципи роботи Духа та приходять до пізнання Самого практичного Бога. Власне кажучи, коли Бог робить людей досконалими та здобуває їх, Він дозволяє їм пізнати діла практичного Бога; Він використовує роботу практичного Бога, щоб показати людям фактичне значення втілення, щоб показати їм, що Дух Божий насправді з'явився перед людиною. Коли люди здобуті Богом та зроблені Ним досконалими, тоді їх підкорили вияви практичного Бога; слова практичного Бога змінили їх та впровадили в них Його власне життя, наповнюючи їх тим, Ким є Він (чи то тим, Ким Він є у Своїй людській природі,

чи тим, Ким Він є у Своїй божественності), наповнюючи їх сутністю Його слів та змушуючи людей втілювати Його слова у життя. Коли Бог здобуває людей, Він робить це в першу чергу завдяки використанню слів і висловлювань практичного Бога, щоб мати справу з недоліками людей, а також засуджувати та виявляти їхній бунтівний характер, змушуючи їх отримати те, що їм потрібно, і показуючи їм, що Бог прийшов серед людей. Найголовніше, що робота, здійснена практичним Богом, полягає в тому, щоб спасти кожну людину від впливу сатани, забрати її з краю бруду та усунути її зіпсований характер. Найглибше значення того, що людина є здобутою практичним Богом, – це можливість утілювати у життя звичайну людську сутність, коли практичний Бог є взірцем і зразком, бути спроможним у практичному житті діяти відповідно до слів і вимог практичного Бога без найменшого відхилення або відходу, застосовуючи сказане будь-яким способом, який Він називає, та бути спроможним досягти всього, що Він просить. Так ти будеш здобутий Богом. Коли ти здобутий Богом, тоді ти не лише володієш роботою Святого Духа; найголовніше, ти можеш тоді жити згідно з вимогами практичного Бога. Лише те, що ти маєш роботу Святого Духа, не означає, що ти маєш життя. Суть у тому, чи здатний ти діяти відповідно до вимог практичного Бога щодо тебе, – це має прямий стосунок до того, чи можеш ти бути здобутий Богом. Це найбільше значення роботи практичного Бога у плоті. Сказане означає, що Бог здобуває групу людей, дійсно та фактично з'являючись у плоті сповненим життям та справжнім, щоб Його бачили люди, фактично здійснюючи роботу Духа в плоті та діючи як взірць для людей у плоті. Боже з'явлення у плоті насамперед має на меті дати людям можливість бачити справжні Божі вчинки, надати тілесну форму безформному Духові та дозволити людям бачити й торкатися Його. У такий спосіб ті, кого Він зробив досконалими, будуть

втілювати Його у життя, будуть здобуті Ним і будуть за Його серцем. Якби Бог промовляв лише на небі і насправді не зійшов на землю, то люди і досі були б неспроможні пізнати Бога; вони могли б лише проповідувати Божі вчинки, вдаючися до порожньої теорії, та не мали б Божих слів як реальність. Бог прийшов на землю перш за все для того, щоб бути взірцем і зразком для тих, кого Він має здобути; лише таким чином люди можуть насправді пізнати Бога, торкнутися Бога і побачити Його, і тільки тоді вони істинно можуть бути здобуті Богом.

Пізнання Божої роботи сьогодення

Пізнати Божу роботу в ці часи означає здебільшого пізнати, яке головне служіння втіленого Бога в останні дні та що Він прийшов зробити на землі. Раніше Я згадував у Своїх словах, що Бог прийшов на землю (в останні дні), щоб показати взірець перед тим, як Він піде. Як Бог показує цей взірець? Він це робить, мовлячи слова та працюючи й говорячи по всій землі. Така Божя робота в останні дні; Він лише говорить, щоб зробити землю світом слів, щоб Його слова забезпечували та просвіщали кожну людину і щоб дух людини пробудився та їй стало ясно про видіння. В останні дні втілений Бог прийшов на землю переважно для того, щоб говорити слова. Коли прийшов Ісус, Він поширив Євангеліє Царства Небесного, і Він звершив роботу спокути через розп'яття. Він поклав край періоду Закону та відмінив усе, що було старе. Прихід Ісуса завершив період Закону та почав період Благодаті; прихід утіленого Бога останніх днів поклав край періоду Благодаті. Він прийшов переважно сказати Свої слова, словами вдосконалити людину, освітити й просвітити людину та прибрати місце невизначеного Бога в людському серці. Це не та стадія роботи, яку робив Ісус, коли Він прийшов. Коли прийшов Ісус, Він творив багато

чудес, зіцілював немічних і виганяв бісів, і Він звершив роботу спокути через розп'яття. Унаслідок цього у своїх уявленнях люди вірять, що саме таким Бог і має бути. Адже коли прийшов Ісус, Він не робив праці прибирання образу невизначеного Бога з людського серця; коли Він прийшов, Він був розп'ятий, Він зіцілював немічних і виганяв бісів, і Він поширював Євангеліє Царства Небесного. З одного боку, втілення Бога в останні дні прибирає місце невизначеного Бога в людських уявленнях, щоб у людському серці більше не було образу невизначеного Бога. Своїми фактичними словами та фактичною роботою, Своїм рухом по всіх землях і винятково реальною та нормальною роботою, яку Він робить поміж людей, Він спонукає людину пізнати реальність Бога та прибирає місце невизначеного Бога в людському серці. З іншого боку, Бог використовує слова, промовлені Його плоттю, щоб удосконалити людину та все звершити. Така робота, яку Бог звершить в останні дні.

Що ви мусите знати:

1. Робота Бога не надприродна, і не слід собі про неї щось уявляти.

2. Ви мусите зрозуміти головну роботу, яку втілений Бог прийшов зробити цього разу.

Він прийшов не для того, щоб зіцілювати немічних, або виганяти бісів, або творити чуда, і Він прийшов не для того, щоб поширювати Євангеліє покаяння чи дарувати людині спокуту. Це тому, що Ісус уже зробив цю роботу, і Бог не повторює ту саму працю. Сьогодні Бог прийшов покласти край періоду Благодаті та вигнати всі звичаї періоду Благодаті. Практичний Бог прийшов передусім показати, що Він реальний. Коли прийшов Ісус, Він говорив мало слів; Він переважно являв дива, творив знаки й чуда, зіцілював немічних і виганяв бісів або ж промовляв пророцтва, щоб люди переконались і побачили, що Він справді Бог і що Він безпристрасний Бог. Зрештою Він

звершив роботу розп'яття. Бог сьогодення не являє знаки й чуда; і немічних Він не зцілює, і не виганяє бісів. Коли прийшов Ісус, Його робота відбивала одну частину Бога, та цього разу Бог прийшов зробити стадію роботи, що належна зараз, бо Він не повторює ту саму працю; Він – Бог, що завжди новий і ніколи не старий, тож усе, що ти бачиш сьогодні, є словами й ділами практичного Бога.

Утілений Бог останніх днів прийшов передусім говорити Свої слова, пояснювати все, що потрібно для людського життя, указувати, куди людині слід увійти, являти людині Божі діла та являти людині Божу мудрість, усемогутність і дивовижність. Через багато способів, якими говорить Бог, людина споглядає вищість Бога, велич Бога, більше того – смиренність і прихованість Бога. Людина бачить те, що Бог найвищий, але й прихований і смиренний та може стати найменшим з усіх. Деякі Його слова говоряться напряду з точки зору Духа, деякі – напряду з точки зору людини, а деякі – від третьої особи. По цьому можна побачити, що способи Божої роботи дуже різняться, і саме через слова Він дає людині це побачити. Божа робота в останні дні і нормальна, і реальна, й отже, громада людей в останні дні піддається найбільшим з усіх випробувань. Через нормальність і реальність Бога всі люди ввійшли поміж таких випробувань; причина того, що людина зійшла в Божі випробування, у нормальності й реальності Бога. У період Ісуса не було ні уявлень, ні випробувань. Оскільки більшість роботи, яку робив Ісус, відповідала людським уявленням, люди йшли за Ним і не уявляли собі щось про Нього. Випробування сьогодення – найбільші, з якими стикається людство за всю свою історію, і коли говориться, що ці люди вийшли з великого нещастя, саме про це нещастя й ідеться. Сьогодні Бог говорить, щоб породити в цих людях віру, любов, прийняття страждання та послух. Слова втіленого Бога останніх

днів говоряться відповідно до природи і сутності людини, поведінки людини й того, куди людині слід увійти сьогодні. Його слова і реальні, і нормальні: Він не говорить про завтрашній день, і Він не озирається на вчорашній; Він говорить лише про те, куди слід увійти й що потрібно втілити в життя та зрозуміти сьогодні. Якщо в цю добу з'явиться людина, здатна являти знаки й чуда, виганяти бісів, зцілювати немічних і творити багато див, і якщо ця людина скаже, ніби вона Ісус, який прийшов, то це буде самозванець, породжений злими духами, що наслідують Ісуса. Пам'ятайте це! Бог не повторює ту саму працю. Стадію Ісусової роботи вже завершено, і Бог уже ніколи не візьметься за ту саму стадію. Божа робота непримиренна з уявленнями людей; як-от у Старому Заповіті пророкувався прихід Месії, і зрештою пророцтво здійснилося приходом Ісуса. Та це вже сталося, і не годилося б тепер приходити другому Месії. Ісус уже приходив, і не годилося б, щоб Він зараз прийшов знову. Для кожного періоду є своя назва, яка описує цей період. Людина уявляє собі, що Бог мусить завжди являти знаки й чуда, завжди зцілювати немічних і виганяти бісів та завжди бути точно, як Ісус. Та нині Бог зовсім не такий. Якби в останні дні Бог досі являв знаки й чуда, виганяв бісів і зцілював немічних – якби Він чинив точно так само, як Ісус, – то Бог би повторював ту саму працю, і робота Ісуса знецінилася б і втратила значення. Тож для кожного періоду своя стадія Божої праці. Коли вона завершується, злі духи незабаром починають її наслідувати, і щойно сатана починає наступати на п'яти Богу, Бог переходить до іншого способу. Коли Бог завершує певну стадію Своєї роботи, злі духи починають її наслідувати. Ви маєте ясно це розуміти. Чому Божа робота сьогодні відрізняється від роботи Ісуса? Чому Бог сьогодні не являє знаків і чудес, не виганяє бісів і не зцілює немічних? Якби робота Ісуса була така сама, як робота, звершена в період Закону, хіба міг би Він

уособлювати Бога періоду Закону? Хіба міг би Він звершити роботу розп'яття? Якби Ісус увійшов у храм і святкував суботу, як у період Закону, то Він би був ніким не гнаний і всім любий. Якби так було, хіба міг би Він бути розп'ятий? Хіба міг би Він звершити роботу спокути? Який у тому був би сенс, якби втілений Бог останніх днів являв знаки й чуда, як Ісус? Тільки якщо Бог в останні дні зробить іншу частину Своєї роботи – ту, що відбиває частину Його плану управління, – лише тоді людина зможе глибше осягнути Бога, і лише тоді Божий план управління зможе звершитися.

В останні дні Бог прийшов переважно для того, щоб говорити Свої слова. Він говорить із точки зору Духа, з точки зору людини та від третьої особи; Він говорить різними способами, використовуючи для кожної доби свій спосіб, і методом мовлення Він змінює уявлення людей і прибирає з їхніх сердець образ невизначеного Бога. Це головна робота, яку робить Бог. Оскільки люди вірять, що Бог прийшов зцілювати немічних, виганяти бісів, творити дива й обдаровувати людей матеріальними благословеннями, Бог вершить цю стадію роботи – роботи кари та суду, – щоб прибрати таке з людських уявлень, аби людина могла пізнати реальність і нормальність Бога й аби прибрати образ Ісуса з людських сердець і замінити новим образом Божим. Щойно образ Божий у людині стариться, він стає ідолом. Коли Ісус прийшов і звершив ту стадію роботи, Він не уособлював усю повноту Бога. Він творив певні знаки й чуда, говорив певні слова та зрештою був розп'ятий. Він уособлював одну частину Бога. Він не міг уособлювати все, чим є Бог; натомість Він уособлював Бога, роблячи одну частину Божої роботи. Це тому, що Бог такий великий, і такий дивовижний, і Він незбагнений, і також тому, що Бог у всякий період робить лише одну частину Своєї роботи. Робота, яку робить Бог у цей період, – то передусім надання

слів для людського життя, викриття людської натури, сутності та розбещеного характеру, а також усунення релігійних уявлень, феодального та застарілого мислення; знання й культура людини мусять бути очищені через викривальні Божі слова. В останні дні Бог удосконалює людину словами, а не знаками й чудесами. Своїми словами Він викриває людину, судить людину, карає людину та вдосконалює, щоб у Божих словах людина змогла побачити мудрість і красу Бога, змогла зрозуміти притаманний Богу характер і щоб через Божі слова людина узріла Божі діла. У період Закону Єгова вивів Мойсея з Єгипту Своїми словами та говорив певні слова ізраїльтянам; у той час було проявлено частину Божих діл, але оскільки духовний рівень людей був обмеженим і ніщо не могло довершити їхні знання, Бог продовжував говорити і працювати. У період Благодаті люди знову побачили частину Божих діл. Ісус був здатен являти ознаки й чуда, і зіцілювати немічних та виганяти бісів, і бути розіп'ятим, після чого за три дні Він воскрес і явився у плоті перед людьми. Люди знали про Бога тільки це і більше нічого. Людина знає стільки, скільки їй показує Бог, і якби Бог не показав людині більше нічого, то лише в таких межах людина б і визначала Бога. Тож Бог продовжує працювати, щоб людське знання про Нього поглиблювалося та щоб поступово людина змогла пізнати сутність Бога. В останні дні Бог удосконалює людину словами. Слова Бога розкривають твій розбещений характер, і реальність Бога замінює твої релігійні уявлення. Утілений Бог останніх днів передусім прийшов справдити слова про те, що «Слово стає плоттю, Слово набуває плоті, і Слово являється у плоті», і якщо ви не маєте про це ґрунтового знання, то не зможете стійко триматися. В останні дні Бог передусім має намір звершити стадію роботи, на якій Слово являється у плоті, і це одна частина Божого плану управління. Тож ваше знання мусить бути ясным; як би Бог не працював, Він

не дозволяє людині визначати Його межі. Якби Бог не робив цієї роботи в останні дні, то людське знання про Нього не могло б піти далі. Ти б знав лише, що Бог може бути розіп'ятий і може знищити Содом, і що Ісус може повстати з мертвих і явитися Петру... Та ти б ніколи не сказав, що Божі слова можуть звершити все й завоювати людину. Лише відчувши Божі слова на собі, можна говорити про таке знання, і що більше Божої праці ти відчуєш на собі, то ґрунтовнішим стане твоє знання про Нього. Тільки тоді ти припиниш визначати межі Бога у власних уявленнях. Людина пізнає Бога, відчуваючи на собі Його роботу; немає іншого правильного шляху пізнати Бога. Сьогодні є багато людей, які тільки те й роблять, що чекають на явлення знаків і чудес та час великих лих. Ти в Бога віриш чи ти віриш у великі лиха? Коли прийдуть великі лиха, буде запізно, і хіба Бог уже не Бог, якщо Він не посилає великі лиха? Ти в Самого Бога віриш чи ти віриш у знаки й чуда? Ісус не являв знаків і чудес, коли інші з Нього глумилися, та хіба Він був не Бог? Ти в Божу сутність віриш чи ти віриш у знаки й чуда? Людські погляди на віру в Бога хибні! Єгова в період Закону мовив багато слів, але й до сьогодні деякі з них іще не справдилися. Чи ти скажеш, що Єгова був не Бог?

Сьогодні всім вам має бути ясно, що в останні дні Бог справджує передусім той факт, що «Слово стає плоттю». Своєю фактичною роботою на землі Він спонукає людину пізнати Його, і вступити з Ним у контакт, і побачити Його фактичні діла. Він спонукає людину ясно побачити, що Він здатен являти знаки й чуда та що є й часи, коли Він цього не може робити; це залежить від періоду. З цього ти можеш побачити, що Бог не нездатний являти знаки й чуда, а натомість змінює Свій спосіб роботи відповідно до періоду та самої роботи, яку потрібно зробити. На поточній стадії роботи Він не являє знаків і чудес; те, що Він являв певні знаки й чуда в період Ісуса, було

тому, що Його робота в той період була іншою. Сьогодні Бог не робить ту роботу, і деякі люди вважають, що Він не здатен являти знаки й чуда, або ж думають, що коли Він не являє знаків і чудес, то Він не Бог. Хіба то не омана? Бог здатен являти знаки й чуда, але Він працює в інший період, тож Він не робить такої роботи. Оскільки це інший період і оскільки це інша стадія Божої роботи, то й діла, які проявляє Бог, теж відрізняються. Людська віра в Бога – це не віра в знаки й чуда і не віра в дива, а віра в Його реальну роботу під час нового періоду. Людина пізнає Бога через той спосіб, у який Бог працює, і це знання породжує в людині віру в Бога, себто віру в роботу й діла Бога. На цій стадії роботи Бог переважно говорить. Не чекай на знаки й чуда; ти їх не побачиш! Це тому, що ти народився не в період Благодаті. Якби ти народився тоді, то зміг би побачити знаки й чуда, але ти дитя останніх днів, тож ти можеш бачити лише реальність і нормальність Бога. Не чекай побачити в останні дні надприродного Ісуса. Ти можеш бачити лише практичного втіленого Бога, який не відрізняється від жодної звичайної людини. У кожний період Бог проявляє різні діла. У кожний період Він проявляє частину Божих діл, і робота кожного періоду відбиває одну частину притаманного Богу характеру й одну частину Божих діл. Діла, які Він проявляє, різняться залежно від періоду, у який Він працює, та всі вони дають людині глибше знання про Бога, щирішу й приземленішу віру в Бога. Людина вірить у Бога через усі Його діла, тому що Бог такий дивовижний, такий великий, тому що Він усемогутній і незбагненний. Якщо ти віриш у Бога тому, що Він здатен являти знаки й чуда, зцілювати немічних і виганяти бісів, то твій погляд хибний, і деякі люди скажуть тобі: «Хіба злі духи не вміють теж так робити?» Хіба цим ти не плутаєш образ Божий з образом сатани? Сьогодні люди вірять у Бога через Його численні діла, і велику роботу, яку Він робить, і численні способи, у які Він

говорить. Своєю мовою Бог завойовує людину та вдосконалює її. Люди вірять у Бога через Його численні діла, а не тому, що Він здатен являти знаки й чуда; люди пізнають Бога, лише споглядаючи Його діла. Лише пізнавши фактичні діла Бога й те, як Він працює, які мудрі способи Він використовує, як Він говорить і як удосконалює людину – лише пізнавши ці аспекти, – ти зможеш осягнути реальність Бога та зрозуміти Його характер, знаючи, що Він любить, що Він ненавидить і як Він працює над людиною. Зрозумівши, що Богові до душі й не до душі, ти зможеш розрізняти позитивне й негативне, і через твоє знання Бога у твоєму житті є поступ. Якщо коротко, ти мусиш здобути знання про Божу роботу, і ти мусиш дати лад своїм поглядам на віру в Бога.

Чи така проста Божа робота, як це собі уявляє людина?

Ви вірите в Бога, тож кожен із вас має цінувати те, що ви справді здобули найвище звеличення та спасіння, прийнявши Божу роботу в останні дні та роботу Його плану, яку Він вершить у тобі сьогодні. З усього всесвіту Бог зосередив Свою роботу лише на цій громаді людей. Він пожертвував вам усю кров Свого серця; Він повернув вам усю роботу Духу в усьому всесвіті. Саме тому вам пощастило. Навіть більше, Він переніс Свою славу з Ізраїлю, Свого обраного народу, на вас, і саме через цю громаду Він уповні проявить мету Свого плану. Тож ви ті, хто отримає Божу спадщину, і навіть більше: ви спадкоємці Божої слави. Можливо, всі ви пам'ятаєте ці слова: «Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги». Усі ви вже чули ці слова, але жоден із вас не розумів їхнього справжнього смислу. Сьогодні ви глибоко усвідомлюєте їхнє істинне значення. Ці слова Бог в

останні дні справдить у тих людях, кого жорстоко переслідував великий червоний дракон у землі, де він лежить, згорнувшись. Той великий червоний дракон – ворог і гонитель Бога, тож у цій землі тих, хто вірує в Бога, гноблять і принижують, унаслідок чого ці слова справджуються у вас, у вашій громаді. Божа робота здійснюється в землі, що виступає проти Бога, тому вся вона стикається з величезними перепонами, і потрібен час, щоб справдилося багато Божих слів; тож унаслідок Його слів люди очищуються, що теж є частиною страждання. Богіві надзвичайно тяжко здійснювати Свою роботу в землі великого червоного дракона, та саме через цю «тяжкість» Бог здійснює один із етапів Своєї роботи, являючи Свою мудрість і Свої дивовижні діяння та використовуючи цю нагоду, щоб звершити цю громаду людей. Саме через страждання людей, через їхній рівень і через увесь сатанинський характер людей у цій нечистій землі Бог вершить Свою роботу очищення та завоювання, щоб через це Він здобув славу та тих, хто свідчитиме про Його діяння. Така є повна значущість всіх жертв, які Бог приніс заради цієї громади людей. Таким чином, через тих, хто проти Нього виступає, Бог і вершить Свою роботу завоювання, і тільки так може проявитися велика Божа сила. Іншими словами, тільки ті, хто перебуває в нечистій землі, гідні успадкувати Божу славу, і тільки так може вповні розкритися велика Божа сила. Ось чому слава Божа здобувається з нечистої землі та від тих, хто в тій землі живе. Така воля Божа. Ісус здійснював той самий етап Божої роботи: Він міг здобути славу лише поміж фарисеїв, які Його переслідували; якби не гоніння від фарисеїв і не зрада Юди, Ісуса б не обмовляли, не глумили б із Нього й поготів не розіп'яли б, і тоді Він не здобув би слави. Де Бог вершить Свою роботу в кожную епоху й де Він здійснює її у плоті, там Він здобуває славу та тих людей, яких хоче здобути. Ось такий є план Божої роботи й таке Його управління.

У Божому плані, розрахованому на кілька тисяч років, дві частини роботи виконуються у плоті. Перша – робота розп'яття, за яку Він здобуває славу; друга – робота завоювання та вдосконалення в останні дні, за яку Він здобуває славу. Таким є Боже управління. Тож не вважайте Божу роботу чи Боже доручення вам за просту справу. Ви всі спадкоємці Божої слави вічної ваги в безмірнім багатстві, і так зумисно визначив Бог. Із двох частин Його слави одна проявляється у вас; вам уповні даровано одну з частин Божої слави, щоб вона була вашою спадщиною. Так Бог звеличує вас, і такий план, здавна Ним визначений. Якби та велична робота, яку Бог здійснює в землі великого червоного дракона, вершилася деінде, вона б давно принесла рясні плоди та була охоче прийнята людиною. Ба більше, західному священству, що вірує в Бога, занадто легко було би прийняти цю роботу, адже етап роботи, який виконує Ісус, є прецедентом. Ось чому Бог не може досягти цього етапу роботи зі здобуття слави деінде – там, де люди визнають Його роботу, а народи підтримують Його, Божа слава не може утвердитися. Саме тому цей етап Божої роботи має таке надзвичайне значення на цій землі. З-поміж вас немає жодного, кого б закон захищав, – натомість він вас карає. Що гірше, люди вас не розуміють: ні ваші батьки, ні ваші родичі, ні ваші друзі, ні колеги, жоден не розуміє вас. Коли вас покидає Бог, незмога вам надалі жити на землі, але навіть тоді людям несила бути далеко від Бога. Таке є значення Божого завоювання людей, і така Божа слава. Те, що ви успадкували цього дня, більше за спадщину апостолів і пророків усіх часів, більше навіть за спадщину Мойсея й Петра. Не можна отримати благословення за день або два; їх потрібно заслужити великою жертвою. Тобто ви повинні мати велику віру та любов, що пройшла переплавку. Ви повинні володіти багатьма істинами, до яких Бог вимагає, щоб ви дійшли; до того ж, ви маєте обернутися

до справедливості, не боячись і не ухиляючись, і ваша любов до Бога має бути несхитна до самої вашої смерті. Ви мусите мати рішучість, змінити свій характер життя й зцілитися від вашої розбещеності, ви мусите без нарікань приймати всяке Боже керування й бути покірними аж до смерті. Саме до цього ви мусите дійти, саме така остаточна мета Божої роботи, і саме цього Бог просить від цієї громади людей. Адже Він дає вам, тож у відповідь напевне проситиме від вас і пред'являтиме до вас відповідні вимоги. Тож у всякої Божої роботи є причина, і це знов і знов показує, чому Божа робота ставить суворі вимоги та вимагає міряти великою мірою. Саме через це ви мусите наповнитися вірою в Бога. Словом, уся Божа робота вершиться заради вас, щоб ви стали гідними отримати Його спадщину. Це не стільки заради власної слави Бога, скільки задля вашого спасіння та вдосконалення цієї громади людей, що так тяжко страждають у нечистій землі. Ви мусите розуміти волю Божу. Тож Я благаю тих багатьох невігласів, що не мають ні розуму, ні розсудливості: не спокушайте Бога й не опирайтеся більше. Бог уже пройшов через страждання, які не зносила жодна людина, і давно витерпів замість людини навіть ще більші приниження. Чого ще ви не можете відпустити? Що може бути важливішим за волю Божу? Що може бути вищим за Божу любов? Богові й так тяжко вершити Свою роботу в цій нечистій землі; якщо до того ж і людина свідомо й умисно переступатиме Божу волю, то Божа робота не здійсниться ще довше. Словом, нікому від того не буде ні зиску, ні користі. Бога не зв'язують пута часу; Його робота та Його слава – над усе. Тож Він заплатить за Свою роботу будь-яку ціну, скільки б часу для цього не знадобилося. Такий характер Бога: Він не спочиватиме, доки не виконає Свою роботу. А станеться це, лише коли Він здобуде другу частину Своєї слави. Якщо в усьому всесвіті Бог не здійснить другу частину Своєї роботи та не здобуде слави, Його день не

прийде ніколи, Його рука ніколи не полишить Його обраний народ, Його слава ніколи не зійде на Ізраїль, і Його план ніколи не здійсниться. Ви маєте вміти бачити волю Божу й розуміти, що Божа робота не така проста, як створення неба, і землі, і всього створеного. Адже сьогоднішня робота така: перетворити розбещених і вкрай байдужих, очистити тих, хто був створений, але підданий обробці сатаною. І мова не про створення Адама чи Єви, і поготів не про створення світла чи всякої рослини й тварини. Бог очищує те, що споганено сатаною, і наново його здобуває; воно стає тим, що належить Йому, і перетворюється на Його славу. Не так це уявляє людина, і це не так просто, як створення неба й землі та всього, що є в них, і не так просто, як проклясти сатану та запроторити його в безодню. Ні, ця робота в тому, щоб перетворити людину, перетворити те лихе, що не від Нього, на добре, що від Нього. Ось яка правда стоїть за цим етапом Божої роботи. Ви маєте це розуміти й уникати надмірного спрощення. Робота Божа не схожа на звичайну роботу. Його дива та мудрість такі, що розум людини не може їх досягнути. На цьому етапі Своєї роботи Бог не створює все суще, але й не знищує його. Натомість Він перетворює все, що Сам створив, і очищує все, що осквернив сатана. І таким чином Бог починає велику справу, і в тому полягає все значення Божої роботи. Хіба ти бачиш у цих словах, що Божа робота насправді така проста?

Ти маєш жити заради істини, оскільки ти віриш у Бога

Спільна проблема, що існує в усіх людях, полягає в тому, що вони розуміють істину, але їм не вдається втілити її на практиці. Відбувається це тому, що, з одного боку, вони не готові йти на жертви, а з іншого – через їхню надто слабку проникливість; вони неспроможні побачити численні труднощі

щоденного життя такими, як вони є, і не знають, як втілювати істину в життя належним чином. Оскільки досвід людей надто поверховий, їхній духовний рівень надто недосконалий, а рівень їхнього розуміння істини обмежений; вони не можуть впоратися з труднощами, з якими стикаються у щоденному житті. Вони вірять у Бога лише на словах і не здатні залучити Його до свого щоденного життя. Інакше кажучи, для них Бог – це Бог, а життя – це життя, тож люди наче не мають стосунків із Богом у своєму житті. Саме так думають усі люди. Коли люди вірять у Бога таким чином, то на практиці вони не будуть здобуті та вдосконалені Ним. Насправді це не слово Боже не виразилося уповні, а радше людська здатність сприймати Його слово просто є надто недостатньою. Можна сказати, що майже ніхто не діє згідно з Божими первинними намірами; натомість їхня віра в Бога відповідає їхнім власним намірам, релігійним ідеям, яких вони дотримувалися в минулому, та їхнім власним поглядам. Мало хто проходить перетворення внаслідок прийняття Божого слова та починає діяти згідно з Його волею. Натомість люди вперто продовжують дотримуватися своїх помилкових переконань. Коли люди починають вірити в Бога, вони роблять це на основі звичних релігійних норм і живуть та взаємодіють з іншими виключно на основі власних життєвих принципів. Можна сказати, що це стосується дев'яти з десяти людей. Дуже мало хто, повіривши в Бога, розробляє інший план і розпочинає все з нової сторінки. Людство не змогло прийняти слово Боже як істину, або, прийнявши його як істину, втілити в життя.

Візьмімо, до прикладу, віру в Ісуса. І ті люди, які лише щойно повірили, і ті, які вірять вже дуже довго, – всі вони просто скористалися своїми талантами та продемонстрували свої навички, хоч які вони є. Люди просто додали «віру в Бога», ці три слова, до свого звичного життя, однак нічого не змінили у своєму характері, і їхня віра в Бога анітрохи не зросла. Їхне

слідкування не було ані гарячим, ані холодним. Вони не казали, що відмовляться від віри, але й не присвятили все Богові. Вони ніколи насправді не любили Бога та не корилися Йому. Їхня віра в Бога поєднувала в собі щирість і фальш, вони звернулися до неї з одним розплющеним оком і одним заплющеним і не поставилися серйозно до практичного втілення своєї віри. Вони й далі жили в дурмані, і зрештою померли недоладною смертю. У чому суть усього цього? Сьогодні для того, щоб вірити у практичного Бога, необхідно стати на правильний шлях. Якщо ти віриш у Бога, тобі слід не тільки шукати благословень, а й любити Бога та знати Його. Через Його просвітлення, через свій особистий пошук ти можеш їсти та пити Його слово, розвивати реальне розуміння Бога та мати справжню любов до Бога, що походить із глибини серця. Інакше кажучи, в час, коли твоя любов до Бога є найщирішою, і ніхто не може зруйнувати твою любов до Нього чи перешкодити їй, ти стоїш на правильному шляху в своїй вірі в Бога. Це доводить, що ти належиш Богові, бо твоїм серцем вже володіє Бог, і тому ніщо інше не може оволодіти тобою. Через твій досвід, через заплачену тобою ціну та через Божу роботу ти здатен мимоволі розвинути любов до Бога – і коли ти це зробиш, ти звільнишся від впливу сатани та почнеш жити у світлі Божого слова. Лише коли ти звільнився від впливу темряви, про тебе можна сказати, що ти здобув Бога. У своїй вірі в Бога ти маєш намагатися йти до цієї мети. Це обов'язок кожного з вас. Ніхто з вас не має задовольнятися поточним станом справ. До роботи Божої не можна ставитися двозначно чи легковажно. В усьому ти маєш думати про Бога та робити все заради Нього. І у всіх своїх словах та вчинках ти маєш на перше місце ставити інтереси дому Божого. Лише так ти можеш прихилити до себе Боже серце.

Найбільша вада людської віри в Бога в тому, що люди вірять лише на словах, і Бога зовсім немає в їхньому повсякденному

житті. Насправді всі люди вірять, що Бог існує, але Він не увійшов до їхнього повсякденного життя. Вуста людей промовляють багато молитов до Бога, але Йому відведено мало місця в їхніх серцях, і тому Бог знову і знову випробовує їх. Саме тому, що люди нечисті, Бог не має альтернативи їх випробуванню, щоб вони присоромилися та пізнали себе через ці випробування. Інакше людство перетворилося б на нащадків архангела й ставало б дедалі більш зіпсованим. У процесі своєї віри в Бога кожен позбавляється від багатьох своїх особистих намірів та цілей через неперервне Боже очищення. Інакше Бог не зміг би використати нікого та не зміг би виконувати в людях роботу так, як Він повинен. Бог спершу очищує людей, і завдяки цьому процесу вони можуть пізнати себе, і Бог може змінити їх. Лише тоді Бог може вмістити Своє життя в них, і лише так їхні серця можуть цілком повернутися до Бога. І Я кажу: вірити в Бога – це не так просто, як кажуть люди. З Божого погляду, якщо ти маєш лише знання, але не маєш Його слова як життя, і якщо ти обмежений лише власним знанням, але не можеш втілювати істину на практиці чи жити на основі слова Божого, то це доводить, що ти не маєш серця, яке любить Бога, і це показує, що твоє серце не належить Богові. Пізнати Бога можливо через віру в Нього: це остаточна мета, і це мета прагнення людського. Ти маєш докладати зусиль для втілення в життя слів Божих, щоб вони могли почати приносити плоди в твоєму практичному житті. Якщо ти маєш лише теоретичні знання, твоя віра зведеться на ніщо. Тільки якщо ти після цього будеш також втілювати Його слово на практиці та жити згідно з ним, твою віру можна буде вважати повною й такою, що узгоджується з Божою волею. На цьому шляху багато хто може говорити про свої великі знання, але в момент їхньої смерті їхні очі переповнені сліз, і вони ненавидять себе за те, що змарнували час життя та даремно дожили до літнього віку. Вони

просто розуміють вчення, але не можуть застосувати істину на практиці чи свідчити про Бога; натомість вони просто крутяться, як мухи в окропі, і лише знаходячись на волосині від смерті, вони нарешті бачать, що їм не вистачає істинного свідчення, що вони взагалі не знають Бога. Та чи це не запізно? Чому ти не живеш одним днем і не слідуєш за істиною, яку любиш? Для чого чекати до завтра? Якщо за життя ти не страждаєш заради істини та не прагнеш отримати її, невже ти бажаєш в годину смерті шкодувати про щось? Якщо так, для чого тоді вірити в Бога? Насправді, у багатьох питаннях, якщо люди докладуть мінімальних зусиль, вони можуть втілити істину на практиці й таким чином догодити Богові. Лише тому, що серцями людей досі володіють демони, вони не можуть працювати заради Бога та постійно спішать кудись заради своєї плоті, зрештою нічого не досягнувши. Тому люди постійно страждають від негараздів і труднощів. Хіба це не тортури від сатани? Чи це не розбещеність плоті? Не намагайся обдурити Бога, визнаючи Його лише на словах. Натомість зроби справжній вчинок. Не обманюйся – який у цьому сенс? Яка користь тобі жити заради плоті та боротися за вигоду та славу?

Гуркіт семи громів: пророцтво про те, що Євангеліє Царства Небесного пошириться всесвітом

Я поширюю Свою роботу поміж язичницьких народів. Моя слава осяває всесвіт; усі люди-зорекрапки несуть у собі Мою волю, і всіма ними керує Моя рука, і вони беруться за призначені Мною завдання. Віднині Я ввійшов у новий період, привівши всіх людей в інший світ. Коли Я повернувся на Свою «батьківщину», то почав ще одну частину роботи з Мого початкового плану, щоб людина глибше Мене пізнала.

Я споглядаю світобудову в усій її повноті та бачу, що^a настав слухний час для Моєї праці, тож Я повсюди поспішаю, звершуючи над людьми Свою нову роботу. Адже це новий період, і Я приніс нову роботу, щоб забрати більше нових людей у новий період і відкинути більше тих, кого Я вижену. У країні великого червоного дракона Я звершив стадію роботи, незбагненну для людських істот, змушуючи їх хитатися на вітрі, і після того багато кого тихо відносить подувом вітру. Поправді, саме цей «тік» Я збираюся розчистити; цього Я прагну, і це також Мій план. Адже багато нечестивців прокралися, поки Я працюю, та Я не поспішаю їх вигнати. Натомість Я їх розвію, коли буде слухний час. Тільки після того Я стану джерелом життя, і тоді ті, хто справді Мене любить, отримають від Мене плід фігового дерева та пахощі лілей. У землі, де тимчасово перебуває сатана, у землі пороку, не залишилося чистого золота, а лише пісок, і, стикаючись із цими обставинами, я вершу цю стадію роботи. Мусиш знати: Я здобуваю не пісок, а чисте, очищене золото. Як нечестивці можуть залишатись у Моєму домі? Як Я можу дозволити лисам бути дармоїдами в Моєму раї? Усякими можливими способами Я виганяю їх геть. Поки не відкрито Мою волю, ніхто не знає, що Я зроблю. Тож я користуюся цією нагодою, щоб вигнати нечестивців, і вони змушені покинути Мою присутність. Так Я вчиняю з нечестивцями, та ще настане день, коли вони Мені послужать. Люди занадто сильно жадають благословень, тож Я обертаюся та являю язичникам Свій славний лик, щоб усі люди могли жити у власному світі й судити себе, поки Я продовжую говорити слова, які мушу мовити, і давати людям те, чого вони потребують. Коли люди схаменуться, Моя робота вже давно буде Мною поширена. І тоді Я виявлю людям Свою волю, і

^a У тексті оригіналу немає фрази «бачу, що».

почну другу частину Своєї роботи над людьми, і дозволю всім людям слідувати за Мною по п'ятах, щоб узгоджувати свої дії з Моєю роботою, і дозволю їм робити все, що в їхній змозі, аби зі Мною виконати роботу, яку Я мушу зробити.

Ніхто не вірить, що побачить Мою славу, і Я їх не змушую, а натомість забираю Свою славу з-поміж людей та переносю її в інший світ. Коли люди знову покаються, тоді Я візьму Свою славу та явлю її ще численнішій кількості віруючих. За цим принципом Я вершу Свою роботу. Адже є час, коли Моя слава покидає Ханаан, і також є час, коли Моя слава покидає обраних. Більше того, є час, коли Моя слава покидає всю землю, так що та тьмяніє та занурюється в темряву. Навіть Ханаанська земля не бачитиме сонячного світла; усі люди втратять віру, та ніхто не може полишити пахощі землі Ханаанської. Лише коли Я увійду на нове небо та землю, то візьму іншу частину Своєї слави та відкрию її спершу в землі Ханаанській, аби проблеск світла засяяв по всій землі, потонулий у непроглядній темряві ночі, щоб уся земля прийшла до світла; щоб люди по всій землі змогли зміцніти від сили того світла, аби Моя слава збільшилася та наново явилася кожному народу; і щоб усе людство могло усвідомити, що Я давно прийшов у людський світ і давно приніс Свою славу з Ізраїлю на Схід; бо Моя слава сяє зі Сходу, принесена з періоду Благодаті в цей день. Та це з Ізраїлю Я пішов, і це звідти Я прибув на Схід. Лише коли світло Сходу поступово побіліє, то темрява по землі почне ставати світлом, і тільки тоді люди дізнаються, що Я давно пішов з Ізраїлю та наново постаю на Сході. Колись Я вже спускався в Ізраїль і потім звідти пішов, тож тепер Я більше не можу народитися в Ізраїлі, адже Моя робота веде всю світобудову, і більше того – блискавка спалахує просто зі Сходу на Захід. Тому Я спустився на Сході та приніс Ханаан людям Сходу. Я приведу людей з усього світу в землю Ханаанську, тож Я продовжую промовляти

висловлювання в Ханаанській землі, щоб керувати всією світобудовою. Наразі немає світла по всій землі, крім Ханаану, і всім людям загрожують голод і холод. Я дав Свою славу Ізраїлю, та потім забрав її, і так Я привів ізраїльтян і все людство на Схід. Я привів їх усіх до світла, щоб вони з ним возз'єдналися, і були з ним спільно, і більше не мусили його шукати. Я дам усім, хто шукає, знов узріти світло та славу, яку Я мав в Ізраїлі; Я дам їм побачити, що Я давно спустився на білій хмарі поміж людьми, і дозволю побачити незчисленні білі хмари та фрукти в рясних гронах, і більше того – дозволю їм узріти Єгови, Бога Ізраїлю. Я дам їм поглянути на Учителя єврейського народу, жаданого Месію, і на весь образ Мене, кого віками переслідували царі. Я працюватиму над усією світобудовою, і буду виконувати величну роботу, відкриваючи людям усю Свою славу та всі Свої діяння в останні дні. Я явлю Свій славний лик у всій повноті тим, хто багато років на Мене чекав, тим, хто прагнув, щоб Я прийшов на білій хмарі, і явлю Свій лик Ізраїлю, який прагнув, щоб Я явився знову, і всьому людству, яке Мене переслідує, щоб усі дізналися, що Я давно забрав Свою славу та приніс її на Схід, і вона більше не в Юдеї. Бо останні дні вже прийшли!

Я вершу Свою роботу по всьому всесвіті, і на Сході гуркочуть нескінченні громи, стрясаючи всі народи та конфесії. Саме Мій голос привів усіх людей у сьогоднішня. Я змушую всіх людей коритися Моєму голосу, падати в цей потік і впокорюватися переді Мною, бо я давно відродив Свою славу з усієї землі та знов явив її на Сході. Хто не прагне побачити Мою славу? Хто не чекає нетерпляче на Моє повернення? Хто не жадає Мого повторного явлення? Хто не тужить за Мною, гідним любові? Хто не прийшов би до світла? Хто не поглянув би на багатства Ханаану? Хто не прагне повернення Спасителя? Хто не боготворить Його, великого силою? Мій голос пошириться землею; Я зустрінуся з Моїми вибраними

людьми та промовлю до них більше слів. Наче той могутній грім, що стрясає гори та ріки, Я говорю Свої слова до всього людства та всесвіту. Тож слова в Моїх устах стали скарбом людей, і всі люди шанують Мої слова. Блискавка спалахує зі Сходу й аж до Заходу. Мої слова такі, що людина не хоче від них відмовитись і водночас не може збагнути, та тим більше ними тішитись. Усі люди, щасливі та раді, святкують Мій прихід, наче те народження дитини. Своїм голосом Я скличу до Себе всіх людей. Відтоді Я офіційно ввійду до людського племені, щоб вони прийшли поклонитися Мені. Славою, якою Я променюся, і словами в Моїх устах Я зроблю так, щоб усі люди прийшли до Мене та побачили, що зі Сходу спалахує блискавка, та що Я також зійшов на Єлеонську гору Сходу. Вони побачать, що Я вже давно на землі, уже не як Син єврейський, а як Блискавка Сходу. Бо Я давно воскрес, і пішов із-поміж людей, і знов явився між них зі славою. Я Той, кому вклонялися протягом незліченних віків до сьогодні, і Я та дитина, якої ізраїльтяни зреклися незліченні віки тому й до сьогодні. Більше того, Я всеславний Всемогутній Бог цього періоду! Хай усі прийдуть до Мого трону та побачать Мій славний лик, почують Мій голос і поглянуть на Мої вчинки. Це є вся Моя воля; це кінець і вершина Мого плану, і мета Мого управління: щоб кожен народ Мені вклонився, кожен язик Мене визнав, кожна людина увірувала в Мене та кожен народ Мені скорився!

Суттєва різниця між утіленим Богом і людьми, яких використовує Бог

Багато років Дух Божий шукав, працюючи на землі, і чимало тих, кого впродовж століть Бог використав для виконання Своєї роботи. Однак увесь цей час Дух Божий не мав належного місця спочинку, тому Бог використовує дедалі

різних людей для виконання Своєї роботи. Загалом, саме через людей виконується Його робота. Іншими словами, усі ці роки Божа робота ніколи не припинялась, а продовжувала просуватися у людях аж до сьогоднішнього дня. Хоча Бог промовив стільки слів і виконав стільки роботи, людина досі не знає Бога, а все тому, що Бог ніколи не з'являвся людині, а також тому, що Він не має жодної відчутної форми. І тому Бог повинен довести цю роботу – роботу, спрямовану на те, щоб усі люди пізнали практичну важливість практичного Бога, – до кінця. Щоб досягти цієї мети, Бог мусить відчутно явити Свій Дух людям і виконати Свою роботу серед них. Тобто лише тоді, коли Дух Божий набуває фізичної форми, вбирається у плоть і кості та видимий ходить серед людей, супроводжуючи їх у їхніх життях, іноді являючи, а іноді приховуючи Себе, лише тоді люди спроможні досягти глибшого Його розуміння. Якби Бог залишався лише у плоті, він не зміг би завершити Свою роботу уповні. І після того, як Бог якийсь час попрацює у плоті, виконуючи служіння, яке має бути виконане у плоті, Він залишить плоть і працюватиме у духовному світі в образі плоті, як це зробив Ісус після того, як Він попрацював певний період часу у звичайній людській подобі і завершив усю роботу, яку Він мав завершити. Ви, можливо, пам'ятаєте цей уривок із розділу «Шлях... (5)»: «Пам'ятаю, як Отець Мій сказав мені: “На землі прагни лише виконати волю Отця Твого і завершити Його доручення. Решта Тебе не стосується”». Що ти бачиш у цьому уривку? Коли Бог приходить на землю, Він виконує лише Свою роботу у межах божественної сутності, тобто те, що небесний Дух доручив утіленому Богу. Коли Він приходить, Він лише говорить по всій землі, озвучуючи Свої вислови різними способами і з різних позицій. Своїми цілями та принципом роботи Він вважає, насамперед, забезпечення людини та навчання людини, і Його не хвилюють такі речі,

як міжособистісні стосунки або подробиці життя людей. Його основне служіння – говорити від імені Духу. Тобто, коли Дух Божий постає відчутним у плоті, Він лише забезпечує життя людини і розкриває істину. Він не залучає Себе до людської роботи, тобто Він не бере участі у роботі людської сутності. Люди не здатні виконувати божественну роботу, і Бог не бере участі у людській роботі. За всі роки, що минули відтоді, як Бог прийшов на цю землю виконувати Свою роботу, Він завжди робив це через людей. Однак ці люди не можуть вважатися втіленням Бога, а лише тими, кого Бог використовує. Тим часом Бог сьогоднішнього дня може говорити безпосередньо з позиції божественності, посилаючи голос Духу і діючи від імені Духу. Усі ті, кого Бог використовував упродовж століть, також є прикладом Духу Божого, який діє у плотському тілі, – то чому ж вони не можуть називатися Богом? Але сьогоднішній Бог також є Божим Духом, який діє безпосередньо у плоті, й Ісус також був Божим Духом, який діє у плоті; обидва Вони називаються Богом. То в чому ж різниця? Люди, яких Бог використовував упродовж століть, усі були здатні до нормального мислення та розважливості. Усі вони розуміли принципи людської поведінки. У них були звичайні людські ідеї, і вони володіли всім тим, чим повинні володіти нормальні люди. Більшість із них мала виняткові таланти і вроджений інтелект. Працюючи над цими людьми, Дух Божий приборкує їхні таланти, які є їхніми Богом даними дарами. Дух Божий приводить їхні таланти у дію, використовуючи їхні сильні сторони у служінні Богу. Однак сутність Бога позбавлена ідей або думок, не осквернена людськими намірами, і їй навіть бракує того, що мають звичайні люди. Тобто Він не обізнаний навіть із принципами людської поведінки. Ось як воно є, коли Бог сьогодні приходить на землю. Його робота і Його слова не осквернені людськими намірами або людськими думками, натомість вони є

безпосереднім проявом намірів Духу, і Він діє безпосередньо від імені Бога. Це означає, що Дух говорить безпосередньо, тобто божественність безпосередньо виконує роботу без домішки навіть краплини людських намірів. Іншими словами, втілений Бог уособлює божественність безпосередньо, без людських думок або ідей, і не розуміє принципів людської поведінки. Якби діяла лише божественність (тобто, якби діяв лише Сам Бог), то не було б можливості для виконання Божої роботи на землі. Тому, коли Бог приходить на землю, Йому потрібна невелика кількість людей, яких Він використовує для роботи в межах людської сутності у поєднанні з роботою, яку Бог здійснює у сутності божественній. Іншими словами, Він використовує людську роботу для підтримання Своєї божественної роботи. В іншому разі людина не мала б можливості безпосередньо брати участь у божественній роботі. Так було з Ісусом та Його учнями. Під час Свого перебування у цьому світі Ісус скасував старі закони та встановив нові заповіді. Він також промовив багато слів. Уся ця робота була виконана у божественній сутності. Усі інші, як-от Петро, Павло та Іван, у своїй подальшій роботі спиралися на фундамент Ісусових слів. Це означає, що Бог розпочав Свою роботу в той період, започаткувавши період Благодаті; тобто Він прочинив двері у нову епоху, скасувавши стару, а також справдивши слова: «Бог є Початок і Кінець». Іншими словами, людина повинна виконувати людську роботу на основі божественної роботи. Щойно Ісус сказав усе, що Йому потрібно було сказати, і завершив Свою роботу на землі, Він залишив людей. Після цього всі люди, працюючи, робили це згідно з принципами, вираженими у Його словах, і практикували відповідно до істин, про які Він говорив. Усі ці люди працювали на Ісуса. Якби роботу виконував тільки Ісус, скільки б слів Він не сказав, у людей не було б можливості сприймати Його слова, тому що Він працював у божественності і міг говорити тільки

слова божественності, і Він не міг би пояснити все так, щоб звичайні люди могли зрозуміти Його слова. І тому Йому були потрібні апостоли і пророки, які прийшли за Ним доповнити Його роботу. Це принцип, згідно з яким утілений Бог виконує Свою роботу: використовуючи втілену плоть, щоб говорити і працювати, аби завершити роботу божественності, а потім використовуючи кілька або, можливо, й більше людей по серцю Богові, щоб доповнити Його роботу. Тобто Бог використовує людей по Своєму серцю, щоб виконувати роботу пастирства і поливу серед людей, аби обраний Богом народ міг увійти в реальність істини.

Якби, коли Він прийшов у плоті, Бог виконував тільки божественну роботу, і не було б людей по Його серцю, які б працювали з Ним у згоді, тоді людина була б нездатною зрозуміти Божу волю або взаємодіяти з Богом. Бог мусить використовувати звичайних людей, які Йому по серцю, щоб завершити цю роботу, наглядати за церквами і пасти їх, щоб досягти рівня, який здатна уявити людина, її мозок, у своїх пізнавальних процесах. Іншими словами, Бог використовує невелику кількість людей, які Йому по серцю, щоб «витлумачити» роботу, яку Він виконує у Своїй божественній сутності, аби вона могла бути відкрита – перетворити божественну мову на мову людську, аби люди могли зрозуміти та досягнути її. Якби Бог цього не робив, ніхто не зміг би зрозуміти божественну мову Бога, тому що люди, які по серцю Богові, зрештою, становлять нечисленну меншість, а здатність людини до розуміння слабка. Ось чому Бог обирає цей підхід лише тоді, коли діє у втіленій плоті. Якби існувала тільки божественна робота, то людина не мала б можливості пізнати Бога або спілкуватися з Ним, адже людина не розуміє Божої мови. Людина здатна зрозуміти цю мову лише через посередництво людей по серцю Богові, які роз'яснюють Його слова. Однак, якби в людській сутності працювали лише

такі особистості, це могло б лише підтримати звичайне людське життя; це не могло б змінити характер людини. Божа робота не могла б мати нову відправну точку; були б лише ті самі старі пісні, ті самі заяложені фрази. Тільки через посередництво втіленого Бога, який говорить усе, що потрібно сказати, і робить усе, що потрібно зробити в період Свого втілення, після чого люди працюють і пізнають відповідно до Його слів, тільки так їхній життєвий характер буде здатний змінитися, і тільки так вони зможуть крокувати в ногу з часом. Той, хто працює в божественній сутності, представляє Бога, тоді як ті, хто працює у людській сутності, є людьми, яких використовує Бог. Тобто втілений Бог суттєво відрізняється від людей, яких Бог використовує. Утілений Бог здатний виконувати роботу божественної сутності, тоді як люди, яких використовує Бог, на це не здатні. На початку кожного періоду Дух Божий промовляє особисто і започатковує нову епоху, щоб привести людину до нового початку. Коли Він закінчує говорити, це означає, що Божу роботу у Його божественній сутності завершено. Після цього всі люди наслідують приклад тих, кого використовує Бог, щоб увійти у свій життєвий досвід. Так само на цьому етапі Бог також вводить людину в новий період і дає людям нову точку відліку – в цей час Божа робота у плоті завершується.

Бог приходить на землю не для того, щоб удосконалювати Свою звичайну людську сутність, ані щоб виконати роботу звичайної людської сутності. Він приходить лише для того, щоб виконати роботу божественної сутності у звичайній людській сутності. Те, що Бог каже про звичайну людську сутність, є не тим, що уявляють собі люди. Людина визначає «звичайну людську сутність» як наявність дружини або чоловіка, синів і дочок, що є свідченням того, що хтось є нормальною людиною; однак Бог бачить це не так. Для Нього звичайна людська сутність полягає в тому, щоб мати нормальні

людські думки, нормальне людське життя і бути народженим від звичайних людей. Але Його нормальність не передбачає наявності дружини або чоловіка і дітей у тому сенсі, в якому про нормальність говорить людина. Тобто, для людини звичайна людська сутність, про яку говорить Бог, – це те, що сама людина вважала б відсутністю людської сутності, якій майже повністю бракує емоцій і яка позірно позбавлена плотських потреб, як і Ісус, який лише ззовні виглядав, як звичайна людина і набув вигляду звичайної людини, але по суті не володів усім тим, чим повинна володіти звичайна людина. Звідси можна побачити, що сутність утіленого Бога не охоплює всієї повноти звичайної людської сутності, але тільки частину того, чим мають володіти люди, для того щоб підтримувати звичний перебіг людського життя і зберігати нормальні людські здібності до розважливості. Але ці речі не мають нічого спільного з тим, що людина вважає нормальною людською сутністю. Це те, чим повинен володіти втілений Бог. Однак є ті, хто стверджує, буцімто втілений Бог може вважатися таким, що має звичайну людську сутність, тільки якщо в Нього є дружина, сини і дочки, сім'я; без цих речей, кажуть вони, Він не є нормальною людиною. Тоді я запитую тебе: «Бог має дружину? Чи можливо, щоб у Бога був чоловік? Чи може Бог мати дітей?» Хіба не хибно так вважати? Однак утілений Бог не може з'явитися з тріщини у скелях або впасти з неба. Він може лише народитися у звичайній людській сім'ї. Тому у Нього є батьки та сестри. Це те, що повинно бути властиво звичайній людській сутності втіленого Бога. Так було і з Ісусом; Ісус мав батька і матір, сестер та братів, і все це було нормально. Але якби у Нього була дружина, були сини та дочки, то Його сутність не була б тією звичайною людською сутністю, яка, за наміром Бога, мала бути притаманна втіленому Богу. В такому разі Він не міг би діяти від імені божественної сутності. Саме тому, що Він не мав ані дружини, ані дітей, але народився

від звичайних людей у нормальній сім'ї, Він зміг виконувати роботу божественної сутності. Поясню це зрозуміліше: Бог вважає нормальною людиною того, хто народився у нормальній сім'ї. Лише така людина здатна виконувати божественну роботу. Якби, з іншого боку, у такої людини була дружина, діти або чоловік, вона не змогла б виконувати божественну роботу, тому що вона володіла б тільки звичайною людською сутністю, яка потрібна людям, але не тією звичайною людською сутністю, яка потрібна Богові. Між тим, як щось визначається Богом, і тим, як це розуміють люди, часто пролягає безодня. На цьому етапі Божої роботи багато що суперечить і суттєво відрізняється від людських уявлень. Можна сказати, що цей етап Божої роботи цілковито складається з безпосередньої роботи божественної сутності, а людська сутність грає допоміжну роль. Оскільки Бог приходить на землю, щоб виконати Свою роботу Самому, замість дозволити людині прикласти до неї руку, Він втілюється Сам у плоті (у недовершену, звичайну людину), аби зробити Свою роботу. Він використовує це втілення, щоб представити людству новий період, щоб розповісти людству про наступний етап Своєї роботи та попросити людей жити на практиці згідно зі шляхом, описаним у Його словах. На цьому Божа робота у плоті завершується; Він збирається покинути людство, більше не перебуваючи у плоті звичайної людини, натомість віддаляючись від людей, щоб продовжити іншу частину Своєї роботи. Потім, використовуючи людей по Своему серцю, Він продовжує Свою роботу на землі серед цієї спільноти людей, але вже в їхній людській подобі.

Утілений Бог не може назавжди залишитися з людиною, адже у Бога є ще багато іншої роботи. Він не може бути прив'язаний до плоті; Він повинен скинути плоть, щоб зробити роботу, яку Він повинен зробити, навіть попри те, що Він робить цю роботу у плотській подобі. Коли Бог приходить на

землю, Він не чекає, поки досягне тієї форми, якої має набути звичайна людина, перш ніж помре та залишить людство. Незалежно від того, наскільки старою є Його плоть, коли Його роботу закінчено, Він іде і залишає людину. Для Нього не існує такого поняття, як вік, Він не лічить свої дні відповідно до людської тривалості життя; натомість Він закінчує Своє життя у плоті у відповідності до етапів Своєї роботи. Можливо, знайдуться ті, хто вважає, що Бог, прийшовши у плоті, мусить досягти певної зрілості, мусить подорослішати, зістаритись і піти тільки тоді, коли це тіло припинить функціонувати. Такою є людська уява; Бог так не діє. Він приходить у плоті лише для того, щоб виконати роботу, яку Він повинен виконати, а не для того, щоб жити життям звичайної людини: народитися у батьків, вирости, створити сім'ю і розпочати кар'єру, народити і виховати дітей, пережити життєві злети та падіння – все, що властиве звичайній людині. Коли Бог приходить на землю, це Дух Божий вбирається у плоть, втілюється у плоті, але Бог не живе життям звичайної людини. Він приходить лише для того, щоб виконати одну частину Свого плану управління. Після цього Він залишить людство. Втілюючись у плоті, Дух Божий не вдосконалює звичайну людську сутність плоті. Натомість, у наперед визначений Богом час божественна сутність починає діяти безпосередньо. Потім, коли Він зробив усе, що Йому потрібно було зробити, й уповні завершив Своє служіння, робота Духу Божого на цьому етапі завершується, і в цей момент життя втіленого Бога також закінчується незалежно від того, чи віджило Його плотське тіло свій термін життя чи ні. Тобто, якої б стадії життя не досягло плотське тіло, як би довго воно не прожило на землі, усе вирішується роботою Духу. Це не має нічого спільного з тим, що людина вважає за звичайну людську сутність. Візьмемо для прикладу Ісуса. Він жив у плоті тридцять три з половиною роки. З погляду тривалості життя

людського тіла, Він не повинен був померти у цьому віці і Він не повинен був піти. Але це не обходило Дух Божий. Оскільки Його роботу було завершено, у цей момент тіло було забрано і зникло разом із Духом. Саме за таким принципом Бог діє у плоті. А отже, суворо кажучи, людська сутність втіленого Бога не має першорядного значення. Повторюю, Він приходить на землю не для того, щоб жити життям звичайної людини. Він не починає спершу жити звичайним людським життям, а потім береться до роботи. Натомість, поки Він народжується у звичайній людській сім'ї, Він здатний виконувати божественну роботу, роботу, не запламовану людськими намірами, не плотську, роботу, яка, безумовно, не уподібнюється суспільству або не залучає людські думки або поняття, і, що більше, не передбачає людської філософії життя. Саме таку роботу має намір виконати втілений Бог, і в цьому також полягає практична важливість Його втілення. Бог приходить у плоті насамперед для того, щоб виконати етап роботи, який необхідно виконати у плоті, без проходження інших тривіальних процесів, а щодо навичок звичайної людини, то Він їх не має. Робота, яку необхідно зробити втіленому у плоті Богу, не передбачає звичайних людських навичок. Тому Бог втілюється у плоті заради того, щоб виконати роботу, яку Йому потрібно виконати у плоті. Решта не має до Нього жодного відношення; Він не бере участі у безлічі тривіальних процесів. Щойно Його роботу завершено, важливість Його втілення також добігає кінця. Завершення цього етапу означає, що роботу, яку Йому потрібно було зробити у плоті, виконано, і служіння Його плоті завершено. Але Він не може і надалі нескінченно працювати у плоті. Для роботи Він повинен перейти в інше місце, місце поза плоттю. Тільки так Його робота може бути виконана повною мірою і призвести до більшого результату. Бог діє відповідно до Свого початкового плану. Яку роботу Йому потрібно виконати

і яку роботу Він уже завершив, Він знає так само чітко, як долоню Своєї руки. Бог веде кожну людину шляхом, який Він уже наперед визначив. Ніхто не може уникнути цього. Тільки ті, хто дотримується вказівок Духу Божого, зможуть увійти у спокій. Можливо, на пізніших етапах роботи не Бог говоритиме у плоті, щоб скеровувати людину, але Дух у відчутній формі скеровуватиме людське життя. Тільки тоді людина зможе реально доторкнутися до Бога, поглянути на Бога і краще увійти в реальність, якої вимагає Бог, щоб бути вдосконаленою практичним Богом. Це робота, яку Бог має намір виконати, і те, що Він запланував із давніх-давен. Виходячи з цього, ви всі повинні бачити, який шлях вам слід обрати!

У вірі потрібно зосереджуватися на дійсності – участь у релігійному ритуалі не є вірою

Скількох релігійних обрядів ти дотримуєшся? Скільки разів ти бунтував проти слова Божого і йшов своїм шляхом? Скільки разів ти втілював слово Боже в життя, тому що справді є уважним до Його тягарів і прагнеш відповідати Його волі? Треба розуміти слово Боже і відповідно втілювати його в життя. Будь принциповим у всіх своїх діях і вчинках, хоча це не означає дотримуватися правил або неохоче робити щось лише напоказ; радше, це означає втілювати істину в життя та жити за словом Божим. Лише така практика догоджає Богу. Будь-який спосіб дії, що до вподоби Богу, є не правилом, а практикою істини. Деякі люди мають схильність привертати до себе увагу. У присутності своїх братів і сестер вони можуть казати, що мають борг перед Богом, але позаочі вони не практикують істину і діють зовсім інакше. Хіба це не релігійні фарисеї? Людина, яка по-справжньому любить Бога і володіє істиною,

віддана Богові, але не виставляє це напоказ. Така людина готова втілювати істину в життя, коли виникають ситуації, і не говорить і не діє всупереч своїй совісті. Така людина проявляє мудрість, коли виникають проблеми, і є принциповою у своїх вчинках, незважаючи на обставини. Така людина може служити правдиво. Є люди, які часто пустослівно говорять про свою заборгованість перед Богом; вони проводять свої дні з тривожно зведеними бровами, вдаючи страждених та прикидаючись жалюгідними. Як ганебно! Якби ти запитав їх: «Чи можеш ти сказати мені, у чому полягає твій борг перед Богом?», їм би відібрало мову. Якщо ти вірний Богові, не говори про це назовні; натомість проявляй свою любов до Бога через дійсну практику й молись Йому від щирого серця. Усі ті, хто має справу з Богом лише усно й поверхово, – лицеміри! Деякі люди говорять про борг перед Богом щоразу, як моляться, і починають плакати щоразу, як моляться, навіть не будучи керованими Святим Духом. Такі люди одержимі релігійними ритуалами та уявленнями; вони живуть за такими ритуалами та уявленнями, завжди вірячи, що ці дії угодні Богові і що Він благоволить поверховому благочестю чи скорботним сльозам. Що доброго може вийти з таких безглузвих людей? Щоб продемонструвати смирення, дехто вдає люб'язність, коли говорить у присутності інших. Деякі люди навмисно догідливі у присутності інших, поведуться, як ягнята без краплі сили. Чи така поведінка личить людям Царства? Люди Царства мають бути жвавими та вільними, невинними та відкритими, чесними та приязними і жити у стані свободи. Вони мають бути порядними й гідними і мати можливість свідчити, куди б вони не пішли; таких людей люблять і Бог, і люди. У новачків у вірі забагато зовнішніх практик; спочатку вони повинні пройти період розправи і зламу. Люди, які мають глибоку віру в Бога, зовні нічим не відрізняються від інших, але їхні дії та вчинки заслуговують на

похвалу. Лише таких людей можна вважати тими, хто втілює у життя слово Боже. Якщо ти щодня проповідуєш різним людям Євангеліє, намагаючись привести їх до спасіння, але врешті досі живеш за правилами та доктринами, тоді ти не можеш уславити Бога. Такі люди є релігійними діячами, а також лицемірами. Щоразу, коли ці релігійні люди збираються, вони можуть запитати: «Сестро, як ти поживаєш цими днями?». Вона може відповісти: «Я відчуваю, що в боргу перед Богом і що не можу відповідати Його волі». Хтось інший може сказати: «Я теж відчуваю, що в боргу перед Богом і що не можу догодити Йому». Самі по собі ці декілька речень і слів виражають мерзенні речі у своїй глибині; такі слова є найогиднішими та надзвичайно бридкими. Природа таких людей протилежна Богові. Ті, хто зосереджується на дійсності, доносять усе, що в них на думці, і відкривають свої серця у спілкуванні. Вони не вплутуються у жодне хибне заняття, не виявляючи ні такої ввічливості, ні пустих люб'язностей. Вони завжди відверті і не дотримуються світських правил. Деякі люди мають схильність до зовнішньої показності, аж до повної відсутності розсудливості. Коли хтось співає, вони починають танцювати, навіть не підозрюючи, що рис у їхніх горщиках уже підгорів. Такі люди не благочестиві і не благородні, і вони надто легковажні. Усе це є проявом браку дійсності. Коли деякі люди спілкуються про справи духовного життя, хоча вони й не говорять про те, що чимось зобов'язані Богові, глибоко в душі вони зберігають справжню любов до Нього. Твоє почуття заборгованості перед Богом не має нічого спільного з іншими людьми; ти в боргу перед Богом, а не перед людством. Навіщо тобі постійно говорити про це іншим? Ти маєш надавати значення входженню в дійсність, а не будь-якому зовнішньому завзяттю чи показу. Що відображають поверхові добрі вчинки людей? Вони відображають плоть, і навіть найкращі зовнішні дії не відображають життя; вони

можуть лише показати твій особистий темперамент. Зовнішні дії людства не можуть виконати Божий волевияв. Ти постійно говориш про свою заборгованість перед Богом, але не можеш забезпечити життя інших або надихнути їх любити Бога. Чи ти віриш, що ці твої дії догодять Богу? Ти відчуваєш, що твої дії відповідають Божій волі, і що вони – від духу, але насправді всі вони безглузді! Ти віриш, що те, що подобається тобі і що ти готовий робити, – це саме те, що подобається Богові. Чи можуть твої вподобання представляти Бога? Чи може характер людини представляти Бога? Тобі подобається саме те, до чого Бог відчуває відразу, а твої звички такі, які Бог ненавидить і відкидає. Якщо ти почуваєшся в боргу, то піди й помолися перед Богом; немає потреби говорити про це іншим. Якщо ти не молишся перед Богом, а замість цього постійно привертаєш до себе увагу в присутності інших, чи може це відповідати Божій волі? Якщо твої вчинки завжди існують лише для видимості, то це означає, що ти марнословний до крайності. Якими людьми є ті, хто робить тільки поверхові добрі справи і хто позбавлений дійсності? Такі люди просто лицемірні фарисеї та релігійні діячі! Якщо ви не позбудетеся ваших зовнішніх практик і не зможете внести зміни, тоді засади лицемірства у вас зростуть ще більше. Чим більшими є ваші засади лицемірства, тим більше є опору Богові. Зрештою такі люди будуть обов'язково вигнані!

Лише ті, хто знає Божу роботу сьогодні, можуть служити Богові

Щоб свідчити про Бога та посоромити великого червоного дракона, людина повинна мати принцип і відповідати одній умові – вона повинна любити Бога у своєму серці та увійти в Його слова. Якщо ти не входиш у Божі слова, то ти не матимеш змоги посоромити сатану. Завдяки зростанню у своєму житті

ти зрікаєшся великого червоного дракона та приносиш йому цілковите приниження. Лише це є істинним посоромленням великого червоного дракона. Що більше ти готовий втілювати в життя Божі слова, то більшим є доказ твоєї любові до Бога та твоєї відрази до великого червоного дракона; що більше ти коришся Божим словам, то більшим є доказ того, що ти прагнеш істини. Люди, які не прагнуть Божих слів, – це люди без життя. Такі люди – це ті, хто перебуває поза Божими словами, хто належить релігії. Люди, які істинно вірять у Бога, мають глибше знання Божих слів завдяки тому, що вони їдять і п'ють Його слова. Якщо ти не прагнеш Божих слів, то не можеш по-справжньому їсти та пити Його слова, і якщо ти не знаєш Божих слів, то в тебе немає засобів, щоб свідчити про Бога або догоджати Йому.

Як слід пізнавати Бога у вірі в Нього? Бога потрібно пізнавати на основі слів і роботи Бога в сьогоднішній день, без відхилень або помилок, і, перш за все, потрібно знати роботу Бога. Це основа пізнання Бога. Усі ті найрізноманітніші помилкові думки, яким бракує чистого розуміння Божих слів, – це релігійні уявлення. Вони є відхиленнями та хибними розуміннями. Найбільша майстерність релігійних діячів полягає в тому, щоб брати Божі слова, які зрозуміли в минулому, і порівнювати з ними сьогоднішні Божі слова. Якщо ти, служачи Богові сьогодні, чіпляєшся за те, що було відкрите просвітлінням Святого Духа в минулому, то твоє служіння призведе до порушення, а твоя практика буде застарілою, вона буде не чим іншим, як релігійним обрядом. Якщо ти віриш, що ті, хто служить Богові, мають зовні виявляти, поміж інших рис, смирення та терпеливість, і якщо таке знання ти сьогодні втілюєш у життя, то таке знання – це релігійне уявлення; така практика перетворилася на лицемірну виставу. Словосполучення «релігійні уявлення» стосується того, що вже

віджило своє та застаріло (включно з розумінням слів, раніше сказаних Богом, та світлом, безпосередньо відкритим Святим Духом). Якщо їх сьогодні втілювати в життя, то вони стають на заваді Божій роботі та не приносять людині жодної користі. Якщо люди не зможуть очиститися від того, що належить до релігійних уявлень, то все це стане великою перешкодою в їхньому служінні Богові. Люди з релігійними уявленнями не мають можливості встигати за кроками роботи Святого Духа – спочатку вони відстають на один крок, потім на два. Так відбувається тому, що ці релігійні уявлення змушують людину ставати надзвичайно самовдоволеною та зарозумілою. Бог не відчуває ностальгії за тим, що Він казав та робив у минулому; якщо щось застаріває, Він це усуває. Хіба ти дійсно нездатний відпустити свої уявлення? Якщо ти чіпляєшся за слова, які Бог промовляв у минулому, хіба це доводить, що ти знаєш Божу роботу? Якщо ти неспроможний сьогодні прийняти світло Святого Духа, а чіпляєшся натомість за світло минулого, хіба це доводить, що ти йдеш Божими слідами? Хіба ти досі нездатний відпустити релігійні уявлення? Якщо так, то ти станеш тим, хто опирається Богові.

Якщо люди зможуть відмовитися від своїх релігійних уявлень, то вони не будуть оцінювати сьогоdnішні Божі слова та Його роботу своїм розумом, а натомість коритимуться безпосередньо. Попри те, що Божа робота сьогодні явно не схожа на ту, що здійснювалася в минулому, ти все ще можеш облишити свої погляди на минуле та безпосередньо підкоритися сьогоdnішній Божій роботі. Якщо ти спроможний зрозуміти, що мусиш надати почесне місце сьогоdnішній Божій роботі, незалежно від того, як Бог працював у минулому, тоді ти є людиною, яка облишила свої уявлення, яка кориться Богові і яка спроможна підкоритися Божій роботі та Його словам і піти Його слідами. У такому випадку ти будеш тим, хто справді

підкоряється Богові. Не аналізуй і не перевіряй Божу роботу; усе виглядає так, немов Бог забув Свою попередню роботу, і ти теж її забув. Теперішнє – це теперішнє, а минуле – це минуле, й оскільки сьогодні Бог відклав те, що Він робив у минулому, тобі не слід на тому зациклюватися. Лише така людина є тим, хто повністю кориться Богові та цілковито відмовився від своїх релігійних уявлень.

Оскільки в Божій роботі завжди відбуваються нові події, з появою нової роботи є та робота, яка стає віджилою та застарілою. Ці різні типи роботи – стара та нова – не суперечать один одному, а доповнюють; кожен крок впливає з попереднього. Оскільки є нова робота, старе, звісно, мусить бути ліквідоване. Наприклад, деякі давно усталені практики та звичні висловлювання людини вкупі з багаторічним досвідом та вченнями сформували в розумі людини найрізноманітніші за змістом і формою уявлення. Той факт, що Бог ще має повністю відкрити людині Своє справжнє обличчя та притаманний Йому характер, разом із багаторічним поширенням традиційних теорій від давніх часів ще більше сприяв формуванню в людини таких уявлень. Можна сказати, що за час, поки людина вірила в Бога, вплив різних уявлень призвів до того, що в людей постійно формувалися та розвивалися найрізноманітніші погляди на Бога, в основі яких лежали ці уявлення, у результаті чого багато релігійних людей, які служать Богу, стали Його ворогами. Отже, що сильнішими є релігійні уявлення людей, то більше вони опираються Богу й то більше вони є Його ворогами. Божа робота завжди нова й ніколи не стара; вона ніколи не формує доктрини, а натомість постійно змінюється та оновлюється більшою чи меншою мірою. Здійснення роботи в такий спосіб є виявом характеру, притаманного Самому Богові. Це також невід’ємний принцип Божої роботи та один із засобів, за допомогою якого Бог здійснює Своє управління.

Якби Бог не працював у такий спосіб, то людина не змінювалася б і не могла б пізнати Бога, а сатана не був би переможений. Тому в Його роботі постійно відбуваються зміни, які здаються безладними, але насправді є періодичними. Проте спосіб, у який людина вірить у Бога, зовсім інший. Вона чіпляється за старі, знайомі доктрини та системи, і чим вони старші, тим вони для неї приємніші. Як може дурний людський розум, розум, що є непохитним, неначе камінь, прийняти стільки незбагненної нової роботи Бога та Його нових слів? Людина бридить Богом, Який зажди новий і ніколи не старий; їй подобається лише старий Бог, з Якого вже пісок сиплеться, Бог із сивим волоссям, Який застряг на місці. А тому, оскільки в Бога Свої уподобання, а в людини – свої, людина зробилася ворогом Бога. Чимало цих суперечностей існує навіть сьогодні, у той час, коли Бог виконує нову роботу впродовж майже шести тисяч років. Тож їх уже не виправити. Можливо, це пов'язано з упертістю людини або непорушністю Божих адміністративних постанов для будь-якої людини, але ті священнослужителі – і чоловіки, і жінки – ще й досі чіпляються за запліснявілі старі книги та папери, у той час як Бог продовжує Свою незавершену роботу з управління так, ніби в Нього немає нікого поруч. Хоча ці суперечності роблять Бога й людину ворогами і є навіть нерозв'язними, Бог на них не зважає, ніби вони одночасно й існують, і не існують. Проте людина тримається своїх переконань та уявлень і ніколи від них не відмовляється. Утім одне є самоочевидним: попри те, що людина не відхиляється від своєї позиції, Божі стопи ніколи не зупиняються, і Він завжди змінює Свою позицію відповідно до навколишнього середовища. Зрештою, саме людина буде переможена без бою. Тим часом Бог є найбільшим ворогом усіх Своїх переможених супротивників, а також поборником людства – і переможеного, і непереможеного. Хто може змагатися з Богом і вийти переможцем? Здається, що людські

уявлення походять від Бога, тому що чимало з них народилося на хвилі Божої роботи. Однак це не причина, щоб Бог прощав людині, і, на додачу, Він не вихваляє людину за те, що вона на хвилі Божої роботи виробляє партію за партією продуктів «для Бога», що поза межами Його роботи. Натомість Йому вкрай огидні людські уявлення та старі благочестиві переконання, і в Нього немає навіть думки про те, щоб визнати дату, коли ці уявлення вперше з'явилися. Він зовсім не погоджується з тим, що ці уявлення спричинені Його роботою, бо людські уявлення поширюються людиною; їхнє джерело – це думки та розум людини – не Бог, а сатана. Божий задум завжди полягав у тому, щоб Його робота була новою та живою, а не старою й мертвою, і те, дотримання чого Він вимагає від людини, змінюється залежно від доби й періоду та не є вічним і незмінним. Це тому, що Він є Богом, Який змушує людину жити та бути новою, а не дияволом, який змушує людину помирати та бути старою. Хіба ви цього досі не розумієте? У тебе є уявлення про Бога й ти неспроможний від них відмовитися, тому що ти зашорений. Це не тому, що в Божій роботі занадто мало сенсу, і не тому, що Божа робота розходиться з людськими бажаннями, і тим більше не тому, що Бог завжди нехтує Своїми обов'язками. Ти не можеш відмовитися від своїх уявлень тому, що тобі дуже бракує послуху та тому, що в тебе немає анінайменшої подоби творіння, а не тому, що Бог усе для тебе ускладнює. До цього всього спричинився ти сам, і це не має взагалі жодного стосунку до Бога; усі страждання та нещастя створені людиною. Божі думки завжди на добро – Він не бажає бути причиною породження твоїх уявлень, але бажає, щоб ти змінювався та оновлювався з плином часу. Але ти не знаєш, що для тебе добре, ти завжди прискіпливо досліджуєш або аналізуєш. Це не Бог для тебе все ускладнює, – це в тебе самого немає благоговіння перед Богом, а непослух твій занадто великий. Дрібне створіннячко,

що наважилося взяти якусь крихітну частину того, що раніше було дано Богом, а потім обернути її і використати для нападу на Бога – хіба це не людська непокора? Цілком справедливо буде сказати, що люди є абсолютно негідними висловлювати свої погляди перед Богом, тим більше – хверцювати своєю нікчемною, смердючою, гнилою, квітчастою мовою, як їм заманеться, не кажучи вже про їхні запліснявілі уявлення. Хіба вони не є ще більш нікчемними?

Людина, яка правдиво служить Богові, – це людина до Божого серця, придатна до того, щоб Бог її використовував, спроможна відмовитися від релігійних уявлень. Якщо ти прагнеш ефективно їсти та пити Божі слова, тоді мусиш відмовитися від своїх релігійних уявлень. Якщо ти бажаєш служити Богові, то ще більш необхідно спочатку відмовитися від релігійних уявлень і підкоритися Божим словам у всьому. Це те, чим повинна володіти людина, яка служить Богові. Якщо тобі бракує цього знання, то щойно ти почнеш служити, ти викликатимеш дестабілізацію та порушення, і якщо ти тримаєшся за свої уявлення, Бог неминуче так тобі дасть, що ти вже більше не встанеш. Візьмімо, наприклад, теперішнє: багато сьогоднішніх тверджень та роботи несумісні з Біблією та з тією роботою, яка здійснювалася Богом раніше, і якщо в тебе немає бажання коритися, то ти можеш впасти в будь-яку мить. Якщо ти бажаєш служити відповідно до Божої волі, то ти повинен спочатку відмовитися від релігійних уявлень і виправити власні погляди. Чимало з того, що буде сказано, буде несумісним із тим, що було сказано в минулому, і якщо тобі зараз бракує волі коритися, ти будеш неспроможний пройти шляхом, що лежить попереду. Якщо один із Божих методів роботи прижився в тобі й ти його ніколи не відпускаєш, то цей метод стане твоїм релігійним уявленням. Якщо те, Ким є Бог, прижилося в тобі, то ти здобув істину, і якщо Божі слова та Його істина здатні стати

твоїм життям, то ти вже більше не матимеш уявлень про Бога. Ті, хто володіє істинним пізнанням Бога, не матимуть уявлень і не будуть триматися доктрини.

Постав собі ці запитання, щоб залишатися пильним:

1. Чи не заважає твоє внутрішнє знання твоєму служінню Богові?

2. Скільки релігійних практик є у твоєму повсякденному житті? Якщо ти показуєш лише видимість благочестя, то чи означає це, що твоє життя зросло та досягло зрілості?

3. Коли ти їси та п'єш Божі слова, чи можеш ти відмовитися від своїх релігійних уявлень?

4. Коли ти молишся, чи можеш ти покінчити з релігійною церемонією?

5. Чи є ти людиною, придатною до того, щоб Бог її використовував?

6. Яка частина твого знання про Бога містить релігійні уявлення?

Пізнайте найновішу роботу Бога та слідуйте Його стопами

Нині ви маєте прагнути стати Божими людьми та почати всеціле входження на правильний шлях. Бути Божими людьми означає увійти в період Царства. Сьогодні ви офіційно починаєте входження у навчання Царства, і ваше життя в майбутньому вже не повинно бути таким лінивим і недбалим, як раніше. З таким життям неможливо досягти тих стандартів, яких вимагає Бог. Якщо ти не відчуваєш нагальної потреби, то це свідчить про те, що в тебе немає бажання стати кращим, що твоє прагнення заплутане й безладне, а сам ти неспроможний виконувати Божу волю. Входження у навчання Царства означає почати вести життя Божих людей. Чи готовий ти прийняти таке навчання?

Чи готовий відчувати невідкладність? Чи готовий дотримуватися Божої дисципліни? Чи готовий жити під Божою карою? Коли слова Божі зійдуть на тебе та піддадуть тебе випробуванню, як ти вчиниш? І що ти робитимеш, зіткнувшись із самими різноманітними фактами? У минулому ти не був зосереджений на житті; сьогодні ти маєш зосередитися на входженні в реальність життя та прагнути змін у своєму характері життя. Це те, чого необхідно досягти людям Царства. Усі ті, хто є Божим народом, мусять володіти життям, вони мусять прийняти навчання Царства та прагнути змін у характері свого життя. Це те, чого Бог вимагає від людей Царства.

Бог має такі вимоги до людей Царства:

1. Вони повинні приймати Божі доручення. Іншими словами, вони повинні приймати всі слова, сказані в Божій роботі останніх днів.

2. Вони повинні увійти в навчання Царства.

3. Вони повинні прагнути, щоб Бог торкнувся їхніх сердець. Коли твоє серце повністю звернене до Бога, і в тебе звичайне духовне життя, ти житимеш у світі свободи, що означає, що ти житимеш під захистом і турботою Божої любові. Тільки живучи під захистом Бога та під Його опікою, ти належатимеш Богу.

4. Вони повинні бути здобуті Богом.

5. Вони повинні стати втіленням Божої слави на землі.

Ці п'ять пунктів – Мої доручення для вас. Мої слова звернені до Божого народу, і якщо ти не бажаєш прийняти ці доручення, Я не примушу тебе, але якщо ти щиро приймеш їх, то зможеш виконати Божу волю. Сьогодні ви починаєте приймати Божі доручення і прагнути стати людьми Царства та досягти тих стандартів, які потрібні, щоб бути людьми Царства. Це перший крок входження. Якщо ти бажаєш повністю виконати Божу волю, тоді ти маєш прийняти ці п'ять доручень, і якщо ти здатний успішно їх виконати, ти будеш Богові до

серця, і Бог неодмінно знайде тобі прекрасне застосування. Що на сьогоднішній день має критично важливе значення, так це входження в навчання Царства. Входження в навчання Царства стосується духовного життя. Раніше про духовне життя не йшлося, але сьогодні, коли ти починаєш вступ у навчання Царства, ти повноправноходиш у духовне життя.

Яке життя є духовним життям? Духовне життя – це таке життя, в якому твоє серце повністю звернене до Бога та здатне з увагою ставитися до Божої любові. Це таке життя, коли ти живеш у Божих словах, і ніщо інше не займає твоє серце, і ти здатний досягнути сьогоднішню волю Бога та керуєшся нині світлом Святого Духа, щоб виконати свій обов'язок. Таке життя між людиною та Богом і є духовним життям. Якщо ти неспроможний слідувати за світлом сьогоднішнього дня, значить, у твоїх стосунках з Богом з'явилася дистанція – можливо навіть, що ці стосунки розірвані, і в тебе немає звичайного духовного життя. Основою для нормальних стосунків із Богом є прийняття сьогоднішніх Божих слів. Чи є у тебе звичайне духовне життя? Чи є нормальні стосунки з Богом? Чи є ти тим, хто слідує за роботою Святого Духа? Якщо ти здатен нині слідувати за світлом Святого Духа та можеш досягнути Божу волю, що міститься в Його словах, і увійти в ці слова, тоді ти той, хто слідує потоку Святого Духа. Якщо ти не слідуєш потоку Святого Духа, тоді ти, безперечно, той, хто не прагне істини. Святий Дух не має можливості виконувати роботу в тих людях, які не бажають стати кращими, і в результаті такі люди ніколи не здатні мобілізувати свої сили та завжди пасивні. Якщо говорити про сьогоднішній день, чи слідуєш ти потоку Святого Духа? Чи перебуваєш у потоці Святого Духа? Чи вийшов ти із пасивного стану? Усі ті, хто вірить у слова Бога, хто бере Божу роботу за основу та нині слідує за світлом Святого Духа – всі вони знаходяться в потоці Святого Духа. Якщо ти віриш, що Божі

слова однозначно істинні та правильні, і якщо ти віриш словам Божим, що б Він не говорив, тоді ти той, хто прагне входження до Божої роботи, і, таким чином ти виконуєш Божу волю.

Щоб увійти в потік Святого Духа, у тебе повинні бути нормальні стосунки з Богом, і ти маєш у першу чергу позбутися свого пасивного стану. Деякі люди постійно йдуть за натовпом, і їхні серця надто далеко відбиваються від Бога; у таких людей немає бажання ставати кращими, і ті стандарти, яких вони прагнуть, занадто низькі. Тільки прагнення любити Бога та бути здобутим Богом є Божою волею. Існують люди, які для того, щоб відплатити за Божу любов, використовують лише своє сумління, але це не може відповідати Божій волі. Чим вище ті стандарти, яких ти прагнеш, тим більше вони в гармонії з Божою волею. Якщо ви нормальна людина, яка прагне любові до Бога, тоді входження в Царство з метою стати одним із Божих людей – це ваше реальне майбутнє та життя, яке має найбільшу цінність і значущість. Ніхто не має більшого благословення, ніж ви. Чому Я так говорю? Тому що ті, хто не вірить у Бога, живуть заради плоті, живуть заради сатани, а ви нині живете заради Бога, живете заради того, щоб виконувати волю Божу. Ось чому Я кажу, що ваше життя має найбільшу значущість. Тільки ця група людей, обраних Богом, здатна жити життям найбільшої значущості. Більше ніхто на землі не здатний жити життям, що має таку цінність та сенс. Завдяки тому, що ви були обрані та піднесені Богом, а більше того, завдяки Божій любові до вас, ви осягли справжнє життя та знаєте, як жити життям, яке має найбільшу цінність. І справа не у тому, що ви прагнете хорошого, а у благодаті Божій; саме Бог відкрив очі вашого духу, і саме Дух Божий торкнувся вашого серця, даруючи вам щасливу нагоду постати перед Ним. Якби Дух Божий не просвітив вас, то ви були б нездатні побачити те, що в Бозі любе, і любов до Бога була б для вас неможливою. Те, що серця людей

звернулися до Бога, цілком і повністю заслуга Духа Божого, який торкнувся їхніх сердець. Іноді, коли ти насолоджуєшся словами Божими, твій дух відчуває дотик, і ти розумієш, що не можеш не любити Бога, що всередині тебе велика сила, і що немає нічого такого, від чого ти не зміг би відмовитися. Якщо ти це відчуваєш, значить, Дух Божий торкнувся тебе, і твоє серце повністю звернулося до Бога. І ти помолишся Богові і скажеш: «Боже! Ми воістину були визначені й обрані Тобою. Твоя слава змушує мене пишатися, а можливість бути одним із Твоїх людей дає мені славне відчуття. Я все витрачу і все віддам заради того, щоб виконати Твою волю, і присвячу Тобі всі свої роки та зусилля всього свого життя». Коли ти так молитимешся, у твоєму серці з'явиться нескінченна любов і справжній послух до Бога. Чи був у тебе колись подібний досвід? Якщо люди часто відчувають дотик Духа Божого, тоді у своїх молитвах вони висловлюють особливу готовність присвятити себе Богу: «Боже! Я бажаю узріти Твій день слави та жити заради Тебе. Ніщо не має більшої цінності чи більшого сенсу, ніж життя заради Тебе, і я не маю найменшого бажання жити заради сатани та плоті. Ти підносиш мене, наділяючи мене здатністю жити сьогодні заради Тебе». Помолившись так, ти відчуєш, що не можеш не віддати своє серце Богу, що ти маєш знайти Бога, і що тобі ненависна думка померти, не знайшовши Бога за життя. Після проголошення такої молитви всередині тебе виникне невичерпна сила, а звідки вона береться, тобі буде невідомо; у твоєму серці з'явиться безмежна міць, і ти відчуєш, що Бог такий прекрасний і що Він гідний любові. Це саме та мить, коли Бог торкнеться тебе. Усі, хто мав такий досвід, пережили дотик Бога. Що стосується тих, кого Бог торкається часто, то в їхньому житті відбуваються зміни, вони здатні приймати власне рішення та бажають повністю здобути Бога. Любов до Бога в їхніх серцях сильніша, серця їхні повністю звернені до

Бога, вони не звертають уваги на сім'ю, світ, труднощі або своє майбутнє, і готові присвятити Богу зусилля всього свого життя. Усі ті, кого торкнувся Божий Дух, – це люди, які прагнуть істини та сподіваються бути удосконаленими Богом.

Чи звернувся ти своїм серцем до Бога? Чи торкнувся Дух Божий твого серця? Якщо в тебе ніколи не було такого досвіду, і якщо ти ніколи так не молився, це свідчить про те, що в твоєму серці немає місця для Бога. Усі ті, кого веде Дух Божий і кого Дух Божий торкнувся, мають роботу Бога, що свідчить про те, що в них укоренилися Божі слова та Божа любов. Дехто каже: «Я не настільки старанний у своїх молитвах, як ти, і Бог мене так не торкається; іноді, коли я віддаюся роздумам і молюся, я відчуваю, що Бог прекрасний, і Бог торкається мого серця». Немає нічого важливішого за людське серце. Коли твоє серце звернеться до Бога, то звернеться до Бога й усе твоє єство, і в цю мить Дух Божий торкнеться твого серця. Більшість із вас мала такий досвід, просто глибина цього досвіду у всіх вас різна. Дехто каже: «Я небагатослівний у молитві, я просто слухаю спілкування інших, і всередині мене нарастає сила». Це свідчить про те, що ти внутрішньо пережив дотик Бога. Люди, які пережили в собі дотик Бога, надихаються, коли чують духовне спілкування інших. Якщо серце людини залишається абсолютно безпристрасним, коли вона чує натхненні слова, це доказ того, що всередині такої людини немає роботи Святого Духа. Усередині таких людей немає пристрасного бажання, що є доказом того, що вони не мають рішучості, а отже, не мають роботи Святого Духа. Якщо Бог торкнувся людини, вона матиме якусь реакцію, коли почує Божі слова; якщо ж Бог її не торкнувся, то вона не вступала в контакт із Божими словами, вона не має до них жодного відношення, і вона не здатна бути просвітленою. Ті, хто почув слова Бога і ніяк не відреагував, це люди, яких Бог не торкнувся, люди, які не мають роботи

Святого Духа. Тих же, хто здатний прийняти нове світло, – усіх їх Бог торкнувся, і вони мають роботу Святого Духа.

Оціни себе:

1. Чи знаходишся ти в епіцентрі нинішньої роботи Святого Духа?

2. Чи звернулося серце твоє до Бога? Чи торкнувся тебе Бог?

3. Чи вкоренилися в тобі слова Божі?

4. Чи практикуєш ти на основі Божих вимог?

5. Чи живеш ти під керівництвом нинішнього світла Святого Духа?

6. Чи керують твоїм серцем колишні поняття, а чи воно керується сьогоднішніми словами Божими?

Коли ви чуєте ці слова, як ви реагуєте? Чи стали Божі слова після стількох років віри твоїм життям? Чи відбулися якісь зміни у твоєму колись розбещеному характері? Чи знаєш ти, керуючись сьогоднішніми Божими словами, що значить мати життя та що значить не мати життя? Чи це вам зрозуміло? У слідуванні Богу принципово важливо, щоб усе відповідало сьогоднішнім Божим словам. Прагнеш ти до входження в життя чи до виконання Божої волі – все має бути зосереджене навколо сьогоднішніх слів Божих. Якщо те, про що ти спілкуєшся та чого прагнеш, не зосереджено навколо сьогоднішніх слів Бога, то ти чужий словам Божим і повністю позбавлений роботи Святого Духа. Бог хоче, щоб люди йшли Його слідами. Яким би чудовим і бездоганним не було все те, що ти зрозумів раніше, Бог цього не бажає, і якщо ти нездатний відмовитися від подібних речей, то в майбутньому вони стануть величезною перешкодою для твого входження. Благословенні всі ті, хто здатний слідувати за нинішнім світлом Святого Духа. Люди минулих періодів також ішли слідами Бога, однак вони виявилися не в змозі слідувати аж до сьогодні; це благословення людей останніх днів. Ті, хто здатний слідувати за нинішньою роботою Святого Духа, ті, хто

здатний іти слідами Бога, завдяки чому вони йдуть за Богом, куди б Він їх повів, – це люди, благословенні Богом. Ті, хто не слідує за нинішньою роботою Святого Духа, не ввійшли в роботу Божих слів, і скільки б вони не трудилися, наскільки б великими не були їхні страждання, або скільки б вони не метушилися, все це не має для Бога жодного значення, і Він не похвалить таких людей. Сьогодні всі ті, хто дотримується нинішніх Божих слів, перебувають у потоці Святого Духа; а ті, кому слова Божі чужі, знаходяться поза потоком Святого Духа, і таких людей Бог не схвалює. Служіння, відокремлене від нинішніх висловлювань Святого Духа, є служінням від плоті та від переконань, і воно жодним чином не може відповідати Божій волі. Якщо люди живуть серед релігійних уявлень, то вони не здатні зробити що-небудь, що відповідає Божій волі, і навіть якщо вони й служать Богу, то служать серед своїх фантазій та переконань і абсолютно нездатні служити відповідно до Божої волі. Ті, хто не здатний слідувати за роботою Святого Духа, не розуміють Божу волю, а ті, хто не розуміє Божу волю, не можуть служити Богу. Бог бажає такого служіння, яке Йому до серця; Він не хоче служіння від переконань і від плоті. Якщо люди неспроможні йти за роботою Святого Духа, то вони живуть серед переконань. Служіння таких людей порушує та заважає, і таке служіння суперечить Богу. Отже, ті, хто неспроможний йти слідами Бога, нездатні служити Богу; ті, хто нездатний йти слідами Бога, поза всяким сумнівом, протистоять Богові та не можуть бути сумісними з Богом. «Слідувати за роботою Святого Духа» означає розуміти Божу волю в даний момент часу, бути здатним діяти відповідно до нинішніх вимог Бога, коритися Богові нашого часу та слідувати за Ним, а також здійснювати входження відповідно до новітніх Божих висловлювань. Тільки така людина йде за роботою Святого Духа та знаходиться в потоці Святого Духа. Такі люди здатні не тільки здобути

Божу похвалу та побачити Бога, але й пізнати Божий характер на основі останньої роботи Бога й можуть пізнати поняття та непослух людини, а також людську природу та сутність, виходячи з останньої Божої роботи. Більше того, у процесі свого служіння вони здатні поступово досягти змін у своєму характері. Тільки такі люди є тими, хто здатний здобути Бога, і тими, хто насправді знайшов правдиву дорогу. Вигнані ж роботою Святого Духа – це люди, які нездатні слідувати за останньою роботою Бога, це ті, хто повстає проти останньої Божої роботи. Таке відкрите протистояння цих людей Богу пов'язане з тим, що Бог здійснив нову роботу, і з тим, що образ Бога не відповідає їхнім уявленням. В результаті вони відкрито протистоять Богу та виносять судження про Нього, через що стають огидними Богу, і Він їх відкидає. Оволодіти знаннями про останню Божу роботу непросто, але якщо люди мають намір підкорятися Божій роботі та шукають Божу роботу, в такому разі у них буде шанс побачити Бога і в них буде шанс здобути нове керівництво Святого Духа. Ті, хто навмисно протистоїть Божій роботі, не можуть знайти просвітління Святого Духа або Боже керівництво. Таким чином, здатність людей здобути останню роботу Бога залежить від Божої благодаті, залежить від їхнього прагнення та залежить від їхніх намірів.

Благословенні всі ті, хто здатний чинити послух нинішнім висловлюванням Святого Духа. Неважливо, якими вони були раніше або як раніше Святий Дух виконував у них роботу – найбільш благословеними є ті, хто знайшов останню Божу роботу. Ті ж, хто сьогодні неспроможний слідувати за останньою роботою, є вигнаними. Богові бажані ті, хто здатний прийняти нове світло, бажані ті, хто приймає та знає Його останню роботу. Чому сказано, що треба бути цнотливою дівою? Цнотлива діва здатна шукати роботи Святого Духа та розуміти нове; більше того, вона здатна відкинути колишні переконання

та слухатися сьогоднішньої Божої роботи. Ця група людей, які приймають останню роботу сьогоднішнього дня, була визначена Богом до початку століть, і це найблагодословенніші люди. Ви безпосередньо чуєте Божий голос і споглядаєте явлення Бога, і тому ні на небі, ні на землі протягом усіх століть не було більш благодословенних людей, ніж ви, – група цих людей. І все це завдяки Божій роботі, завдяки Божому визначенню та відбору і завдяки Божій благодаті. Якби Бог не висловив, не сказав Своїх слів, хіба був би ваш стан таким, як сьогодні? Так що нехай із Богом буде вся слава та хвала, бо все це тільки завдяки тому, що Бог підносить тебе. Зважаючи на це, хіба можеш ти досі залишатися пасивним? Невже твоя сила досі нездатна зрости?

Те, що ти здатний прийняти суд, кару, поразку та очищення від Божих слів і, більше того, те, що ти здатний прийняти Божі доручення, було визначено Богом до початку століть, і тому тобі не слід надто журитися, коли тебе карають. Ніхто не може відібрати тієї роботи, що була зроблена у вас, і тих благодословень, що були вам даровані, і ніхто не може відібрати всього того, що вам було дано. Релігійні люди не витримують із вами жодного порівняння. Ви не маєте експертних знань Біблії та не оснащені релігійною теорією, але через те, що Бог виконав Свою роботу усередині вас, ви здобули більше, ніж будь-хто протягом століть, і тому це ваше найбільше благодословення. З цієї причини ви повинні бути ще більш відданими Богу та ще більш вірні Йому. Оскільки Бог тебе підносить, ти маєш примножити свої зусилля та підготувати свій духовний стан до того, щоб прийняти Божі доручення. Ти маєш твердо стояти на тому місці, яке дав тобі Бог, прагнути стати одним із Божих людей, прийняти навчання Царства, стати тим, хто набутий Богом, і, нарешті, стати славним свідченням Божим. Ти вже маєш такі наміри? Якщо так, тоді зрештою ти неодмінно будеш здобутий Богом і станеш славним

свідченням Божим. Ти маєш розуміти, що головне доручення – бути здобутим Богом і стати славним Божим свідченням. Такою є воля Бога.

Сьогоднішні слова Святого Духа – це рушійні сили роботи Святого Духа, а постійне просвітлення людини Святим Духом протягом цього періоду – це напрям роботи Святого Духа. А яким є напрям роботи Святого Духа сьогодні? Це введення людей у сьогоднішню Божу роботу та у звичайне духовне життя. Існує кілька етапів входження до звичайного духовного життя.

1. По-перше, ти мусиш влити своє серце у слова Бога. Ти не повинен прагнути Божих слів минулого, вивчати їх чи порівнювати зі словами сьогоднішнього дня. Натомість ти маєш повністю влити своє серце у нинішні Божі слова. Якщо є такі люди, які досі хочуть читати Божі слова, духовні книги або якісь інші записи проповідей з минулого та не сліднують сьогоднішнім словам Святого Духа, в такому разі це самі нерозумні з людей. Бог таких людей зневажає. Якщо ти бажаєш прийняти сьогоднішнє світло Святого Духа, тоді повністю влий своє серце у сьогоднішні висловлювання Божі. Це перше, чого ти мусиш досягти.

2. Ти мусиш молитися на основі слів, сказаних Богом сьогодні, увійти в слова Божі та спілкуватися з Богом і прийняти свої рішення перед Богом, встановлюючи ті стандарти, яких ти прагнеш досягти.

3. Ти мусиш прагнути глибокого входження в істину на основі сьогоднішньої роботи Святого Духа. Не тримайся за застарілі висловлювання та теорії з минулого.

4. Ти мусиш прагнути, щоб тебе торкнувся Святий Дух, і увійти у слова Божі.

5. Ти мусиш прагнути стати на той шлях, яким сьогодні йде Святий Дух.

Як же ти шукаєш доторку Святого Духа? Дуже важливо,

щоб ти жив у нинішніх словах Божих і молився на основі Божих вимог. Якщо помолитися таким чином, Святий Дух неодмінно торкнеться тебе. Якщо твоє прагнення не буде усього на основі слів, сказаних Богом сьогодні, то все це безплідно. Ти маєш молитися і говорити: «Боже! Я противлюся Тобі, і я так багато Тобі винен; я такий непокірний і ніколи не можу догодити Тобі. Боже, я бажаю, щоб Ти спас мене, бажаю служити Тобі до самого кінця, бажаю померти заради Тебе. Ти судиш мене та караєш, і я не скаржусь; я противлюся Тобі та заслуговую на смерть, щоб усі люди могли узріти у моїй смерті Твій праведний характер». Коли ти від щирого серця молитимешся таким чином, Бог почує тебе та направить; якщо ти не молишся на основі сьогоднішніх слів Святого Духа, в такому разі Святий Дух не має можливості торкнутися тебе. Якщо ти молишся згідно з Божою волею та відповідно до того, що Бог хоче здійснити сьогодні, ти скажеш: «Боже! Я бажаю прийняти Твої доручення та бути вірним Твоїм дорученням, і я прагну присвятити все своє життя Твоїй славі, щоб усе, що я роблю, могло досягти стандартів людей Божих. Нехай торкнешся Ти мого серця. Я бажаю, щоби Твій Дух завжди освітлював мене, щоб усе, що я роблю, ганьбило сатану, щоб я, зрештою, був здобутий Тобою». Якщо ти молитимешся таким чином, зосередившись на волі Бога, тоді Святий Дух неминуче буде виконувати в тобі свою роботу. Не має значення, скільки слів у твоїй молитві – головне те, чи досягаєш ти волі Бога, чи ні. Можливо, у вас був такий досвід: іноді під час групової молитви рушійні сили роботи Святого Духа досягають своєї кульмінації, викликаючи у всіх присутніх приплив сил. Деякі люди гірко ридають і плачуть під час молитви, охоплені муками сумніння перед Богом, а деякі демонструють свою рішучість і дають обітниці. Ось який результат досягається роботою Святого Духа. На сьогоднішній день принципово вирішальне значення має те, щоб усі люди

повністю влили свої серця в слова Бога. Не зосереджуйся на словах, які були сказані раніше; якщо ти досі тримаєшся за те, що було раніше, тоді Святий Дух не буде виконувати в тобі Свою роботу. Бачиш, як це важливо?

Чи знаєте ви той шлях, яким сьогодні йде Святий Дух? Декілька наведених вище пунктів – це те, що має бути здійснено Святим Духом зараз і в майбутньому; це той шлях, який вибрав Святий Дух, і те входження, якого має прагнути людина. У процесі свого входження в життя ти щонайменше маєш присвятити своє серце Божим словам і бути в змозі прийняти суд і кару Божих слів. Твоє серце має прагнути Бога, ти маєш прагнути до глибокого входження в істину та тих цілей, яких вимагає Бог. Коли ти маєш таку силу, це означає, що Бог торкнувся тебе, і твоє серце почало звертатися до Бога.

Перший крок входження в життя – повністю влити своє серце у Божі слова, а другий – прийняти дотик Святого Духа. Який результат буде досягнутий прийняттям дотику Святого Духа? Це здатність жадати, шукати та досліджувати більш глибоку істину, а також позитивно співпрацювати з Богом. На сьогоднішній день ти співпрацюєш із Богом, тобто у твого прагнення, твоїх молитов і твого долучення до Божих слів є якась мета, і ти виконуєш свої обов'язки відповідно до Божих вимог – тільки це є співпрацею з Богом. Якщо ти тільки говориш про те, щоб дати Богові можливість діяти, але сам ніяк не дієш, не молишся та не шукаєш, то хіба це можна назвати співпрацею? Якщо в тобі немає жодного сліду співпраці, і ти позбавлений навчання входженню, в якого є мета, тоді ти не співпрацюєш. Дехто каже: «Все залежить від приречення Божого, все робиться Самим Богом; якщо Бог цього не зробив, то як могла це зробити людина?» Божа праця звичайна, вона жодним чином не є надприродною, і Святий Дух виконує свою роботу виключно через твій активний пошук, бо Бог не примушує людину – ти

повинен дати Богові можливість виконувати Його роботу, і якщо ти не прагнеш і не здійснюєш входження, якщо в твоєму серці немає ніякого бажання, у такому разі Бог не має жодного шансу виконати Свою роботу. Яким шляхом ти можеш шукати Божого доторку? Шляхом молитви та наближення до Бога. Але, найголовніше, пам'ятай: це має відбуватися на основі слів, сказаних Богом. Коли Бог часто торкається тебе, ти перестаєш бути рабом плоті. Чоловік, дружина, діти, гроші – все це нездатне скувати тебе, і ти бажаєш лише прагнути істини та жити перед Богом. Тоді ти станеш тим, хто живе у світі свободи.

Бог удосконалює тих, хто є людьми за Його серцем

Тепер Бог хоче здобути певну групу людей, групу тих, хто прагне взаємодіяти з Ним, хто здатен підкорятися Його роботі, хто вірить, що слова, мовлені Богом, є істинними, і хто може втілити Божі вимоги в життя; це ті люди, які мають істинне розуміння у своїх серцях, це ті, кого можна вдосконалити, і вони неодмінно зможуть іти шляхом досконалості. Ті, кого вдосконалити не можна, є людьми без чіткого розуміння Божої роботи, які не їдять і не п'ють Божі слова, які не звертають уваги на Його слова та які не мають жодної любові до Бога у своїх серцях. Ті, хто сумнівається у втіленому Бозі, ніколи не ставляться до Його слів серйозно та завжди обманюють Його; це люди, які чинять опір Богу та належать сатані; таких людей неможливо вдосконалити.

Якщо ти бажаєш удосконалення, то спершу маєш здобути прихильність Бога, адже Він удосконалює тих, кого Він уподобає та хто йому до душі. Якщо ти бажаєш бути до душі Богу, то повинен мати серце, яке підкоряється Його роботі, повинен прагнути йти за істиною та повинен прийняти Боже

дослідження в усьому. Чи віддаєш ти все, що робиш, на пильне дослідження Богів? Чи правильний твій намір? Якщо твій намір правильний, тоді Бог похвалить тебе; якщо твій намір неправильний, це показує, що твоє серце любить не Бога, а плоть і сатану. Отже, ти повинен використовувати молитву як спосіб прийняти Боже дослідження над тобою в усьому. Хоча під час молитви Я не стою перед тобою особисто, з тобою перебуває Святий Дух, і ти молишся до обох – до Мене та до Духу Божого. Чому ти віриш у цю плоть? Ти віриш, тому що у Ньому є Дух Божий. Чи вірив би ти в цю особу, якби у Нього не було Духу Божого? Якщо ти віриш у цю людину, ти віриш у Дух Божий. Якщо ти боїшся цієї людини, ти боїшся Духу Божого. Віра в Божий Дух – це віра у цю особу, і віра у цю особу є також вірою у Дух Божий. Коли ти молишся, ти відчуваєш, що Дух Божий перебуває з тобою, і що Бог перед тобою, а отже, ти молишся Його Духові. Нині більшість людей надто бояться являти свої дії перед Богом; у той час, як ти можеш обманути Його плоть, ти не можеш обманути Його Дух. Будь-яка справа, що не може бути схвалена в результаті Божого дослідження, суперечить істині, тож її слід відкинути; вчинити інакше означає згрішити проти Бога. Отже, ти повинен покладати своє серце перед Богом завжди, коли ти молишся, коли говориш і спілкуєшся зі своїми братами та сестрами, коли виконуєш свій обов'язок і займаєшся своїми справами. Коли ти виконуєш своє завдання, Бог перебуває з тобою, і поки твій намір правильний і призначений для роботи Божого дому, доти Він прийматиме все, що ти робиш; ти маєш ревно присвятити себе виконанню свого завдання. Під час молитви, якщо ти маєш любов до Бога у своєму серці й шукаєш Божої турботи, захисту й дослідження, якщо це і є твої наміри, твої молитви будуть дієвими. Наприклад, під час молитви на зібраннях, якщо ти відкриваєш своє серце й молишся Богу та розповідаєш Йому, що у твоєму серці, не

говорячи неправди, тоді твої молитви будуть, безсумнівно, дієвими. Якщо ти щиро любиш Бога у своєму серці, тоді дай обітницю Богу: «Боже, який є на небі, і на землі, і серед усього, я присягаю Тобі: нехай Твій Дух дослідить усе, що я роблю, і захистить, і потурбується про мене повсякчас, і дасть змогу, щоб усе, що я роблю, вистояло в Твоїй присутності. Якщо моє серце коли-небудь перестане любити Тебе або якщо воно коли-небудь зрадить Тебе, то покарай і прокляни мене суворо. Не пробачай мені ні в цьому світі, ні в наступному!» Чи наважишся ти дати таку обітницю? Якщо ні, це значить, що ти боягуз і що ти досі любиш себе. У вас є така рішучість? Якщо ви справді маєте такі рішучі наміри, тоді ви маєте дати цю обітницю. Якщо ти маєш рішучість дати таку обітницю, тоді Бог здійснить те, на що ти наважився. Коли ти даєш обітницю Богу, Він слухає. Бог визначає твою грішність чи праведність за мірою твоєї молитви й за твоєю практикою. Зараз це процес вашого удосконалення, і якщо ти справді віриш у вдосконалення, тоді ти покладеш усе, що ти робиш, перед Богом і відкриєшся для Його дослідження; якщо ти вчиниш щось нестерпно бунтівне або зрадиш Бога, Він здійснить твою обітницю, і тоді неважливо, що станеться з тобою, – чи загибель, чи кара, – усе це заподіяв ти сам. Ти давав обітницю, тож повинен її дотримуватися. Якщо ти даєш обітницю, але не дотримуєшся її, тебе чекає загибель. Оскільки ти дав свою обітницю, Бог здійснить її. Деякі лякаються після молитви та причитають: «Усьому кінець! Я втратив можливість чинити розпусту, утратив можливість робити нечестиві речі, утратив можливість потурати моїм земним пристрастям!» Ці люди досі люблять мирське та гріх, і на них неодмінно чекає загибель.

Вірити в Бога означає, що все, що ти робиш, має бути явлене перед Ним і віддане Йому на дослідження. Якщо те, що ти робиш, може бути явлене перед Божим Духом, але не перед

Божою плоттю, це показує, що ти не пройшов дослідження Його Духом. Ким є Дух Божий? Хто є особою, про яку свідчить Бог? Хіба Вони не одне й те саме? Більшість бачить у Них дві окремі сутності, вважаючи, що Божий Дух є Божим Духом, а особа, про яку свідчить Бог, є просто людиною. Та чи не помиляєшся ти? Від чийого імені діє ця особа? Ті, хто не знає втіленого Бога, не мають духовного розуміння. Божий Дух і Його втілена плоть є одним цілим, тому що Божий Дух матеріалізується в плоті. Якщо ця особа недобра до тебе, то чи буде добрим Божий Дух? Ти не заплутався? Нині усі, хто не може прийняти Боже дослідження, не можуть здобути Його схвалення, і ті, хто не пізнає втіленого Бога, не можуть бути вдосконаленими. Подивись на все, що ти робиш, і поміркуй, чи можна це явити перед Богом. Якщо ти не можеш явити все, що ти робиш, перед Богом, це показує, що ти лиходій. Чи можна вдосконалити лиходіїв? Усе, що ти робиш, кожна дія, кожен намір і кожен відгук повинні бути явлені перед Богом. Навіть твоє повсякденне духовне життя – твої молитви, твоя близькість до Бога, як ти їси та п'єш від Божих слів, твоє спілкування з твоїми братами та сестрами й твоє життя у церкві – і твоє служіння в партнерстві можуть бути явлені перед Богом для Його дослідження. Саме така практика допоможе тобі досягти зростання в житті. Процес прийняття Божого дослідження є процесом очищення. Чим більше ти можеш прийняти Боже дослідження, тим більше ти очищуєшся й тим більше ти перебуваєш у згоді з Божою волею, а отже, ти не будеш втягнений у розпусту, і твоє серце житиме в Його присутності. Чим більше ти приймаєш Його дослідження, тим могутніше припинення сатани та тим сильніша твоя змога зректися плоті. Отже, прийняття Божого дослідження є шляхом практики, якого люди мають дотримуватися. Що б ти не робив, навіть спілкуючись зі своїми братами та сестрами, ти можеш являти свої дії перед Богом, шукати Його дослідження та

прагнути підкорятися Самому Богові; це зробить твою практику значно правильнішою. Тільки якщо ти являєш усе, що ти робиш, перед Богом і приймаєш Боже дослідження, ти можеш бути тим, хто живе в присутності Бога.

Ті, хто не розуміє Бога, ніколи не зможуть повністю скоритися Богові. Такі люди є синами непослуху. Вони занадто горді, й у них занадто багато непокори, а отже, вони віддаляють себе від Бога та не бажають прийняти Його дослідження. Таких людей неможливо з легкістю вдосконалити. Деякі люди вибіркові в тому, як вони їдять і п'ють від Божих слів, і як вони приймають їх. Вони приймають певні частини Божих слів, які збігаються з їхніми уявленнями, та водночас відкидають ті, які не збігаються з ними. Хіба це не найбільший відвертий бунт і протидія Богові? Якщо хтось вірить у Бога роками, не здобуваючи навіть жодного найменшого розуміння Його, то він невіруючий. Ті, хто готовий прийняти Божий дослідження, є тими, хто прагне зрозуміти Його, хто прагне прийняти Його слова. Саме вони здобудуть Божий спадок і благословення, і вони є найбільш благословенними. Бог проклинає тих, хто не має місця у своєму серці для Нього, і Він карає й зрікається таких людей. Якщо ти не любитимеш Бога, Він зречеться тебе, і якщо ти не слухатимеш того, що я кажу, обіцяю, що Божий Дух покине тебе. Спробуй, якщо не віриш! Зараз я роз'ясню тобі шлях практики, але чи втілиш ти його в життя, залежить від тебе. Якщо ти не віриш у це, якщо ти не практикуєш цього, ти побачиш сам, чи діє в тобі Святий Дух! Якщо ти не прагнеш зрозуміти Бога, Святий Дух не діятиме в тобі. Бог діє в тих, хто прагне й цінує Його слова. Чим більше ти цінуєш Божі слова, тим більше Його Дух діє в тобі. Чим більше людина цінує Божі слова, тим більше у неї можливості для вдосконалення Богом. Бог удосконалює тих, хто справді любить Його, і Він удосконалює тих, чий серця перебувають у злагоді перед Ним. Цінувати усю Божу роботу,

цінувати Боже просвітління, цінувати Божу присутність, цінувати Божу турботу й захист, цінувати те, як Божі слова стають твоєю реальністю та забезпечують твоє життя, – усе це найбільш співзвучне Божому серцю. Якщо ти цінуєш Божу роботу, тобто якщо ти цінуєш усю ту роботу, яку Він зробив над тобою, Він благословить тебе й усе, що твоє, примножить. Якщо ти не цінуєш Божих слів, Він не виконуватиме в тобі роботу, але Він лише допоможе тобі незначною благодаттю за твою віру чи благословить мізерним майном тебе і мізерним захистом твоєю сім'ю. Ти повинен прагнути втілити у своє життя Божі слова й бути здатним задовольнити Його та бути Йому до душі; ти не повинен просто прагнути насолодитися Його благодаттю. Для віруючих немає нічого більш важливого, аніж здобути Божу роботу, досягти досконалості й стати виконавцями Божої волі. Саме цієї мети ти маєш прагнути.

Усе, чого людина прагнула в період Благодаті, тепер застаріло, тому що існує вищий рівень прагнень; те, чого прагнуть, є і більш піднесеним, і водночас більш практичним; те, чого прагнуть, може краще задовольнити внутрішні потреби людини. У минулі віки Бог не працював над людьми так, як Він це робить сьогодні; Він не промовляв до них так багато, як Він це робить тепер, але і Його вимоги до них не були настільки високими, як Його вимоги сьогодні. Те, що Бог говорить про ці речі з вами тепер, показує, що кінцевий намір Бога зосереджений на вас, на цій групі людей. Якщо ти справді бажаєш бути вдосконалим Богом, тоді прагни цього як головної мети. Незалежно від того, виконуєш ти термінові справи, витрачаєш себе, виконуєш якусь функцію чи отримав від Бога доручення, метою завжди є вдосконалення й задоволення Божої волі для досягнення цих цілей. Якщо хтось, каже, що він не прагне вдосконалення Богом або входження в життя, а тільки переслідує плотський спокій і втіху, то він є найбільш

незрячим із людей. Ті, хто не прагне реальності життя, а лише прагне вічного життя у прийдешньому світі й безпеки в цьому світі, є найбільш незрячими з людей. Отже, усе, що ти робиш, має робитися у прагненні вдосконалення й здобуття тебе Богом.

Робота, яку Бог проводить в людях, полягає в тому, щоб забезпечити їх, виходячи з їхніх різноманітних потреб. Чим довше життя людей, тим більше вони потребують і прагнуть. Якщо на цьому етапі у тебе немає прагнення, це свідчить про те, що Святий Дух тебе зрікся. Усіх тих, хто прагне життя, Святий Дух ніколи не зречеться; такі люди завжди прагнуть і завжди мають потяг у своїх серцях. Такі люди ніколи не задовольняються тим, що є зараз. Кожен етап діяльності Святого Духа має на меті досягти в тобі певного результату, але якщо ти стаєш самозадоволеним, якщо у тебе немає більше жодних потреб, якщо ти більше не приймаєш роботи Святого Духа, то Він зречеться тебе. Люди потребують Божого дослідження щодня; вони потребують щедрого забезпечення від Бога щодня. Чи можуть люди обійтися без того, щоб щодня їсти та пити Боже слово? Якщо хтось завжди відчуває, що не може насититися вдосталь, коли їсть і п'є Боже слово, якщо він завжди шукає його, бажаючи їсти й пити його, Святий Дух завжди діятиме в ньому. Чим більший їхній потяг, тим більше практичної роботи можна здійснити завдяки спілкуванню з ними. Чим інтенсивніше люди шукають істину, тим швидше вони досягають зростання в своєму житті, що збагачує їх досвідом і робить їх заможними мешканцями Божого дому.

Ті, хто кориться Богу зі щирим серцем, безсумнівно будуть здобуті Богом

Робота Святого Духа змінюється день від дня. З кожним кроком вона підноситься все вище, завтрашні одкровення будуть вищі за сьогоднішні, поступово підіймаючись ще вище.

Такою є робота, якою Бог удосконалює людину. Якщо люди не встигають іти врівень, то їх можуть вигнати будь-якої миті. Якщо в них немає серця, сповненого послуху, то вони будуть неспроможні дійти до самого кінця. Колишній період минув – зараз новий період. А в новому періоді мусить виконуватися нова робота. Особливо в останній період, у якому люди вдосконалюються, Бог буде здійснювати новішу роботу ще швидше, а тому без послуху в серцях людям буде важко йти Божими слідами. Бог не підкоряється жодним правилам і не вважає незмінним жодний етап Своєї роботи. Натомість робота, яку Він виконує, є щораз новішою та щораз вищою. З кожним етапом Його робота стає все більш практичною і все більше відповідає реальним потребам людини. Лише переживши таку роботу, люди зможуть досягти остаточної переміни свого характеру. Знання людини про життя досягає все вищих рівнів, тож так само все вищих рівнів досягає Божа робота. Лише так людина може бути вдосконаленою та стати придатною для того, щоб Бог її використовував. З одного боку, Бог працює в такий спосіб для того, щоб протидіяти людським уявленням та перевертати їх, а з іншого – щоб привести людину до вищого і справжнішого стану, до найвищої сфери віри в Бога, щоб урешті-решт змогла здійснитися Божа воля. Усі ті, хто має непокірну природу, хто чинить свідомий опір, будуть вигнані під час цього етапу Божої роботи, яка швидко та несамовито просувається вперед; лише ті, хто охоче підкоряється та радо упокорюється, зможуть дійти до кінця цього шляху. У такій роботі всі ви маєте навчитися підкорятися та відкидати свої уявлення. Вам слід бути обережними на кожному кроці. Якщо ви будете легковажні, то неодмінно станете тими людьми, кого зневажить Святий Дух, тими, хто перешкоджає Божій роботі. До того, як людина зазнала на собі здійснення цього етапу роботи, її старі правила й закони були настільки незліченними, що

вона пустилася берега, і в результаті зробилася зарозумілою й забулася. Усе це ті перешкоди, які заважають людині прийняти нову Божу роботу; це вороги, що заважають людині пізнавати Бога. Людям небезпечно не мати ні покори в серці, ні прагнення до істини. Якщо ти підкорюєшся лише простій роботі та простим словам, якщо ти неспроможний прийняти нічого глибшого, то ти є людиною, яка тримається за старі порядки та не може йти врівень з роботою Святого Духа. Робота, яку здійснює Бог, відрізняється період від періоду. Якщо ти маєш великий послух роботі Бога на одному етапі, а на наступному твій послух Його роботі слабкий або ти неспроможний до послуху, то Бог тебе залишить. Якщо ти йдеш урівень з Богом зараз, коли Він робить цей крок, то ти мусиш не відставати й тоді, коли Він підійметься на крок вище. Лише тоді ти будеш людиною, покійною Святому Духові. Оскільки ти віриш у Бога, ти мусиш залишатися незмінним у своїй покійності. Неможливо просто слухатися, коли тобі захочеться, і не слухатися, коли бажання немає. Такий послух Бог не схвалює. Якщо ти не можеш іти врівень з тією новою роботою, у якій Я беру участь, і продовжуєш далі триматися за колишні висловлювання, то як у твоєму житті може бути якийсь розвиток? Божа робота полягає в тому, щоб забезпечувати тебе необхідним через Його слова. Коли ти коришся Його словам і приймаєш їх, Святий Дух обов'язково працюватиме в тобі. Святий Дух працює саме так, як Я говорю. Роби, як Я сказав, і Святий Дух буде негайно в тобі працювати. Я випускаю нове світло, щоб ви його споглядали, ведучи вас у світло сьогодення, і коли ти ввійдеш у це світло, Святий Дух відразу працюватиме в тобі. Можливо, є такі вперті люди, які кажуть: «Я просто не буду виконувати того, що Ти кажеш». У такому разі Я скажу тобі, що ти вже дійшов до кінця шляху; ти висох і в тобі вже нема життя. А тому для того, щоб відчувати зміни у своєму характері, немає нічого важливішого,

ніж іти врівень з теперішнім світлом. Святий Дух працює не лише у певних людях, яких використовує Бог, але, крім того, й у церкві. Він може працювати в кому завгодно. Можливо, Він працює в тобі в даний час, і ти відчуєш цю роботу. Упродовж наступного періоду Він може працювати в комусь іншому, і в такому разі ти мусиш поквапитися підтримувати ту роботу. Чим ближче ти тримаєшся теперішнього світла, тим більше може зростати твоє життя. Незалежно від того, якою є людина, якщо Святий Дух у ній працює, то ти мусиш дослухатися до неї. Відчуй її досвід на собі, і ти отримаєш ще вищі здобутки. Таким чином ти удосконалишся значно швидше. Це шлях удосконалення людини та засіб, за допомогою якого зростає життя. Шлях до вдосконалення досягається твоїм послухом роботі Святого Духа. Ти не знаєш ні того, через яку людину Бог працюватиме над твоїм удосконаленням, ані того, через яку людину, подію чи річ Він дозволить тобі щось здобути чи побачити. Якщо ти зможеш ступити на цей правильний шлях, то це свідчить про те, що є велика надія, що Бог тебе зможе вдосконалити. Якщо ж не зможеш, то це свідчить про те, що твоє майбутнє похмуре й безпросвітне. Ставши на правильний шлях, ти отримаєш одкровення в усьому. Незалежно від того, що Святий Дух відкриває іншим, якщо ти йтимеш далі, щоб на основі їхніх знань отримати власний досвід, то цей досвід стане частиною твого життя й завдяки цьому досвіду ти зможеш задовольнити інших. Ті, хто забезпечує інших, бездумно повторюючи чужі слова, – це люди, які не мають жодного досвіду; ти мусиш навчитися знаходити через просвітлення та освічення інших людей способи практичного застосування, перш ніж зможеш почати говорити про свій власний фактичний досвід і знання. Це принесе твоєму життю більшу користь. Так ти маєш переживати це на власному досвіді, підкоряючись усьому, що походить від Бога. Тобі слід шукати Божої волі в

уському та здобувати в уському для себе науку, щоб твоє життя могло рости. Така практика дає найшвидший розвиток.

Святий Дух просвічує тебе через твій практичний досвід та вдосконалює тебе через твою віру. Чи дійсно ти бажаєш бути вдосконалим? Якщо ти дійсно бажаєш, щоб Бог тебе вдосконалював, то тобі стане хоробрості відкинути свою тілесність, ти зможеш виконувати Божі слова і не будеш пасивним чи слабким. Ти зможеш коритися всьому, що походить від Бога, і всі твої дії – вчинені привселюдно або на самоті – будуть такими, що їх можна буде представити Богові. Якщо ти чесна людина та практикуєш істину в уському, то ти будеш удосконалений. А ті лукаві люди, які перед іншими поведуться певним чином, а за їхніми спинами – інакше, не бажають бути вдосконалими. Вони всі – сини загибелі та руйнування; вони належать не Богові, а сатані. Вони не ті люди, яких обрав Бог! Якщо твої дії та поведінка не можуть бути представлені перед Богом і на них не може дивитися Божий Дух, то це доказ того, що з тобою щось не так. Лише в тому разі, коли ти прийматимеш суд та кару від Бога і дбатимеш про переміну свого характеру, ти зможеш стати на шлях удосконалення. Якщо ти справді бажаєш, щоб Бог тебе вдосконалював, і готовий виконувати Божу волю, то тобі слід коритися всій Божій роботі без жодного слова нарікання, без намагань оцінювати Божу роботу або судити про неї. Це мінімальні вимоги для того, щоб бути вдосконалим Богом. Обов'язкова вимога для тих, хто бажає бути вдосконалим Богом, така: діяти від серця, яке любить Бога в уському. Що означає діяти від серця, яке любить Бога? Це означає, що твої дії та твоя поведінка зможуть бути представлені перед Богом. І оскільки твої наміри правильні, то навіть незалежно від того, правильні чи неправильні твої дії, ти не боїшся показати їх Богові або своїм братам і сестрам і ти насмілюєшся присягнути перед Богом. Ти мусиш представити

на розгляд Богові кожен свій намір, кожную думку та ідею; якщо ти чинитимеш так та ступиш на цей шлях, то прогрес у твоєму житті буде швидким.

Оскільки ти віриш у Бога, ти мусиш увірувати в усі Божі слова та в усю Його роботу. Тобто, оскільки ти віриш у Бога, ти мусиш коритися Йому. Якщо ти не можеш цього зробити, то не важливо, віриш ти в Бога чи ні. Якщо ти впродовж багатьох років вірив у Бога, але ніколи не корився Йому й не приймаєш повноту Його слів, а натомість просиш, щоб Бог підкорився тобі та діяв згідно з твоїми уявленнями, то ти – найбільший бунтівник з усіх, ти – невіруючий. Як можуть такі люди бути здатні коритися Божій роботі та Божим словам, що не узгоджуються з людськими уявленнями? Найбільш непокірними з усіх є ті, хто навмисно погорджує Богом та противиться Йому. Це Божі вороги, антихристи. До нової Божої роботи вони завжди ставляться вороже; у них ніколи немає анінайменшої схильності до покори, і вони ніколи не корилися й не упокорювалися радо. Вони звеличують себе перед іншими й ніколи нікому не підкоряються. Перед Богом вони вважають себе найкращими в проповіді слова та найбільш вправними в роботі над іншими. Вони ніколи не відкидають «скарбів», якими володіють, а ставляться до них як до сімейних реліквій для поклоніння, щоб проповідувати про них іншим; вони використовують їх, щоб читати лекції тим дурням, які їх обожнюють. У церкві справді є певна кількість таких людей. Можна сказати, що вони – «непокірні герої», які покоління за поколінням перебувають у Божому домі. Вони вважають проповідь слова (вчення) своїм найвищим обов'язком. Рік за роком, покоління за поколінням вони завзято виконують свій «священний і непорушний» обов'язок. Ніхто не сміє їх торкатися, жодна людина не наважується їм відкрито дорікати. Вони стали «царями» в Божому домі, вони шаленіють, від віку

до віку тиранячи інших. Ця зграя демонів прагне об'єднати зусилля та зруйнувати Мою роботу; як Я можу дозволити цим живим бісам існувати перед Моїми очима? Навіть ті, хто слухняний лише наполовину, не можуть витримати до кінця, а тим більше ці тирани без найменшої покори у своїх серцях! Божа робота здобувається людиною нелегко. Навіть доклавши всіх зусиль, люди можуть здобути лише її частину, що врешті-решт дозволяє їм бути вдосконаленими. Що тоді казати про дітей архангела, які прагнуть знищити Божу роботу? Хіба вони не мають ще менше надії бути здобутими Богом? Моя мета в здійсненні роботи завоювання полягає не тільки в тому, щоб завойовувати заради завоювання, а й у тому, щоб перемога була такою, щоб виявити праведність і неправедність, отримати докази для покарання людини, засудити лукавих і, крім того, перемогти заради вдосконалення тих, хто охоче підкоряється. Зрештою, усі будуть розділені за їхнім родом, а вдосконаленими будуть ті, чийі думки та ідеї були наповнені послухом. Це та робота, яка в кінцевому підсумку буде виконана. Тим часом ті, чийі дії бунтівні, будуть покарані та відправлені горіти у вогні, – це об'єкти вічного прокляття. Коли прийде той час, тоді «великі й непокірні герої» минулих віків стануть найнижчими та найбільш упослідженими «слабкими й безсилими боягузами». Лише це може проілюструвати кожен аспект Божої праведності та Його характеру, який не зможе зневажити людина, і лише це вгамує ненависть у Моєму серці. Невже ви не згодні, що це цілком розумно?

Не всі ті, хто переживає роботу Святого Духа, і не всі, хто перебуває в цьому потоці, можуть здобути життя. Життя – це не спільний атрибут, притаманний всьому людству, і не всім людям легко досягти змін у характері. Підкорення Божій роботі мусить бути справжнім і фактичним, його потрібно здійснити. Лише поверхове підкорення не може отримати Божої похвали, і

послух лише поверховим аспектам Божого слова без прагнення змін у своєму характері – це не за Божим серцем. Послух Богові та покірність Божій роботі – це одне й те ж саме. Тих, хто кориться лише Богу, але не Його роботі, не можна вважати слухняними, а тим більше тих, хто не підкоряється насправді, а лише зовні улесливий. Усі ті, хто справді підкоряється Богові, здатні отримати вигоду від роботи та досягти розуміння характеру й роботи Бога. Лише такі люди справді підкоряються Богові. Такі люди здатні здобути нове знання та зазнати нових змін завдяки новій роботі. Лише таких людей хвалить Бог, лише таких людей Він удосконалює, і лише такі люди є тими, чий характер змінився. Ті, кого хвалить Бог, – це ті, хто радо кориться Богові, Його словам та роботі. Лише такі люди праві, лише такі люди щиро прагнуть Бога та щиро Бога шукають. Що ж до тих, які лише вустами говорять про свою віру в Бога, а по суті проклинають Його, то це люди, які маскуються, які носять зміїну отруту; вони – найпідступніші з усіх людей. Рано чи пізно з цих негідників будуть зірвані їхні мерзенні маски. Хіба не ця робота здійснюється сьогодні? Лукаві люди завжди будуть лукавими, їм ніколи не уникнути дня покарання. Добрі люди завжди будуть добрими, вони будуть викриті, коли Божа робота добіжить кінця. Жоден з лукавих не буде вважатися праведним і жоден з праведників не вважатиметься лукавим. Хіба Я дозволю, щоби хтось був звинувачений несправедливо?

У міру розвитку твого життя у тебе завжди мусить бути нове входження та нове, вище розуміння, яке поглиблюватиметься з кожним кроком. У це мало б увійти все людство. Завдяки спілкуванню, слуханню проповідей, читанню Божого слова або вирішенню якоїсь справи ти здобудеш нове розуміння та нове просвітлення й не житимеш у рамках старих правил та старих часів; ти завжди житимеш у новому світлі й не відступатимеш від Божого слова. Ось що означає ступити на

правильний шлях. Нічого не вийде, якщо заплатити ціну на якомусь поверховому рівні; з кожним днем Боже слово входить у вищу сферу й щодня з'являється щось нове, то й людині теж необхідно щодня здійснювати новий вхід. Коли Бог говорить, Він втілює в життя все те, що Він промовляв, і якщо ти не встигаєш, то залишишся позаду. У своїх молитвах ти мусиш сягати більшої глибини; їда і пиття Божого слова не можуть бути переривчастими. Заглиблюй отримане просвітлення та освічення, а твої уявлення та фантазії мусять поступово відступати. А ще ти мусиш зміцнювати своє судження, і з чим би ти не стикався, у тебе повинні бути про це власні думки та власна точка зору. Щось розуміючи в душі, ти мусиш здобувати розуміння зовнішніх явищ і проникати в суть будь-якого питання. Якщо ти цим не оснащений, то як зможеш вести за собою церкву? Якщо ти лише говориш про букви та вчення, ніяк не торкаючись дійсності й не пропонуючи жодних способів для практичного застосування, то зможеш протриматися лише протягом короткого проміжку часу. Можливо, це в якійсь мірі прийнятно для розмов з новонаверненими, але через деякий час, коли новонавернені здобудуть певний реальний досвід, ти вже не зможеш задовольнити їх. Тоді яким чином ти придатний до того, щоб Бог тебе використовував? Без нового просвітлення ти не можеш працювати. Ті, хто не має нового просвітлення, – це ті, хто не знає, як здобувати досвід; такі люди ніколи не здобудуть нових знань або нового досвіду. І в тому, що стосується забезпечення життям, вони ніколи не зможуть виконати свою функцію й не зможуть стати придатними для того, щоб Бог їх використовував. Така людина не годиться ні на що, це просто нікчема. По правді кажучи, такі люди абсолютно не здатні виконувати свою функцію в роботі, усі вони ні на що не годяться. Вони не лише не виконують свою функцію, але й фактично створюють значне зайве навантаження на церкву. Я

закликаю цих «поважних старців» поспіхом піти з церкви, щоб іншим не доводилося на тебе позирати. У таких людей немає розуміння нової роботи й вони сповнені нескінченних уявлень. Вони взагалі не виконують жодної функції в церкві, а навпаки, шкодять та скрізь розповсюджують негатив, доходячи навіть до участі в різних проступках та заворушеннях у церкві, тим самим штовхаючи тих, кому бракує проникливості, до замішання й сум'яття. Ці живі біси, ці злі духи мають піти з церкви якомога швидше, щоб церква не була зруйнована через тебе. Можливо, ти не боїшся теперішньої роботи, але хіба в тебе немає страху перед завтрашнім праведним покаранням? У церкві є велика кількість людей, які є дармоїдами, і велика кількість вовків, які прагнуть зашкодити нормальній Божій роботі. Це все – демони, послані царем демонів, люті вовки, які прагнуть пожерти наївних ягнят. Якщо цих так званих людей не вигнати, то вони стануть паразитами на тілі церкви, міллю, яка пожирає жертви. Рано чи пізно прийде день, коли ці нікчемні, неосвічені, ниці й огидні хробаки будуть покарані!

Період Царства – це період Слова

У період Царства Бог використовує слова, щоб розпочати нову добу, змінити спосіб Своєї роботи і виконати роботу всього періоду. Це принцип, за яким Бог діє у період Слова. Він став плоттю, аби говорити з різних позицій, аби людина змогла по-справжньому побачити Бога, який є Словом, що постало у плоті, і могла споглядати Його мудрість і дивовижність. Така робота здійснюється заради того, щоб краще досягти цілей завоювання людини, удосконалення людини й вигнання людини, що є істинним смислом використання слів для роботи в період Слова. Завдяки цим словам люди пізнають роботу Бога, Божий характер, сутність людини і те, у що людина має ще

увійти. За допомогою слів робота, яку Бог бажає завершити у період Слова, реалізується у своїй повноті. Завдяки цим словам люди викриваються, виганяються й випробовуються. Люди бачили слова Божі, чули ці слова і визнали існування цих слів. У результаті вони повірили в існування Бога, у всемогутність і мудрість Бога, а також у Божу любов до людей і Його бажання врятувати людство. Саме слово «слова» може бути простим і звичайним, але слова, промовлені вустами втіленого Бога, потрясають всесвіт, вони перетворюють серця людей, трансформують їхні уявлення та старі характери, перетворюють те, яким являв себе цілий світ. Упродовж століть тільки сьогоднішній Бог діяв у такий спосіб, і лише Він так говорить і з'являється, аби у такий спосіб врятувати людство. Від сьогодні людина живе під керівництвом слів Божих, під пастирством Його слів і забезпечувана Його словами. Люди живуть у світі слів Божих, серед проклять і благословень слів Божих, і є ще більше людей, які прийшли, щоб жити під судом і карою Його слів. Ці слова і ця робота – усі вони заради порятунку людини, заради втілення Божої волі і заради зміни первісного вигляду давно створеного світу. Бог створив цей світ за допомогою слів, Він веде людей крізь усесвіт за допомогою слів, і Він завойовує і спасає їх за допомогою слів. Зрештою, Він використовує слова, щоб покласти край усьому старому світу, таким чином завершивши Свій план управління уповні. Упродовж усього періоду Царства Бог використовує слова, щоб виконати Свою роботу та досягти результатів. Він не демонструє чудес і не творить дива, а просто виконує Свою роботу за допомогою слів. Завдяки цим словам людина одержує поживу і все необхідне для життя, а також здобуває знання і правдивий досвід. У період Слова людина одержала виняткове благословення. Вона не страждає від фізичного болю і просто насолоджується щедрим багатством слів Божих; у неї немає потреби наосліп шукати або

навромацки просуватися вперед, вона невимушено бачить лице Бога, чує, як Він промовляє Своїми власними вустами, одержує те, що Він їй дає, і спостерігає, як Він особисто виконує Свою роботу. Це ті речі, якими люди минулих століть не могли насолоджуватись, і ті благословення, яких ті ніколи не могли одержати.

Бог вирішив зробити людину довершеною, і незалежно від того, з якої позиції Він говорить, усе це заради того, щоб зробити людей досконалими. Слова, промовлені з позиції Духу, людям важко збагнути; у них немає можливостей знайти шлях до практичного втілення, адже їхня здатність до розуміння обмежена. Робота Бога досягає різних результатів, і на кожному кроці своєї роботи Він має власну мету. Що більше, абсолютно необхідно, аби Він говорив із різних позицій, адже лише у такий спосіб Він може удосконалити людину. Якби Він промовляв Своїм голосом лише з позиції Духу, не було б жодної можливості завершити цей етап Божої роботи. По тону, яким Він говорить, ти бачиш, що Він сповнений рішучості зробити цю людську спільноту довершеною. Тож яким має бути перший крок для кожного з тих, хто хоче стати довершеним? Передусім, ви повинні знати роботу Бога. Сьогодні у Божій роботі розпочався новий підхід; змінилась епоха – змінився і спосіб, у який діє Бог, і спосіб, у який Бог промовляє, також змінився. Сьогодні змінився не лише Його підхід до роботи, змінився також період. Зараз період Царства. Це також період любові до Бога. Це передчуття періоду Тисячолітнього Царства, – який також є періодом Слова, у який Бог використовує багато способів говорити, щоб удосконалювати людину, і промовляє з різних позицій, аби забезпечувати людину. Увійшовши в період Тисячолітнього Царства, Бог почне використовувати слова, щоб зробити людину досконалою, дозволяючи їй увійти в реальність життя і наставляючи її на правильний шлях. Переживши стільки

етапів Божої роботи, людина побачила, що робота Бога не залишається незмінною, натомість вона без упину розвивається і поглиблюється. Після того як люди так довго переживали цю роботу, вона постійно перетворювалася, змінюючись знову і знову. Однак хай там як вона мінялася, вона ніколи не відхилялася від Божого наміру принести спасіння людству. Навіть по десяти тисячах змін вона ніколи не ухиляється від своєї первісної мети. Як би не мінявся спосіб Божої роботи, ця робота ніколи не відступає від істини або від життя. Зміни у способі, у який виконується робота, передбачають лише зміни у форматі роботи і позиції, з якої говорить Бог; при цьому немає змін у наріжній цілі Божої роботи. Зміни у тоні Божого голосу і способі Його роботи відбуваються для досягнення результату. Зміна тону голосу не означає зміни мети або принципу, що стоїть за роботою. Люди вірять у Бога переважно для того, щоб шукати життя; якщо ти віриш у Бога, але не шукаєш життя або не прагнеш істини чи пізнання Бога, тоді це не віра в Бога! І чи досі реально прагнути увійти в Царство, щоб стати царем? Досягнення правдивої любові до Бога через пошук життя – лише це є дійсністю; пошук і втілення в життя істини – це все реальність. Читаючи Божі слова та переживаючи ці слова, ти осягнеш знання про Бога на власному досвіді, а це й означає справжнє прагнення.

Зараз період Царства. Чи увійшов ти в цей новий період, залежить від того, чи увійшов ти у дійсність слів Божих, чи стали Його слова дійсністю твого життя. Слова Божі стають відомі кожній людині, аби зрештою усі люди жили у світі слів Божих, і Його слова просвітлювали та осявали кожну людину зсередини. Якщо упродовж цього часу ти недбало читаєш слова Божі, тебе не цікавлять Його слова, тоді це свідчить про хибність твого стану. Якщо ти не здатен увійти у період Слова, то Святий Дух не діє всередині тебе; якщо ти увійшов у цей

період, Він вершитиме Свою роботу. Що ти можеш зробити на світанку періоду Слова, аби заслужити роботу Святого Духа? У цю епоху і серед вас Бог вершитиме таке: кожна людина житиме словами Божими, зможе втілити істину в життя і любитиме Бога усім серцем; усі люди візьмуть слова Божі за основу і за свою дійсність і матимуть серця, які шануватимуть Бога; і втілюючи слова Божі в життя, людина зможе набути царської влади разом із Богом. Таку роботу має виконати Бог. Ти можеш жити, не читаючи слів Божих? Сьогодні багато хто відчуває, що не спроможний прожити бодай день-два без читання Його слів. Вони повинні читати Його слова щодня, і якщо часу бракує, достатньо просто слухати їх. Саме таке відчуття дає людям Святий Дух, і саме так Він починає рухати їх. Тобто він керує людьми через слова, аби люди могли увійти у дійсність слів Божих. Якщо після лише одного дня без їди та пиття слів Божих ти відчуєш темряву і спрагу і не зможеш цього стерпіти, це свідчить про те, що тобою керує Святий Дух, і що Він не відвернувся від тебе. Отже, ти той, хто знаходиться у цьому потоці. Однак, якщо після дня або двох без їди і пиття слів Божих ти нічого не відчуєш, якщо тебе не мучить спрага і ти не відчуваєш душевного поруху, це свідчить про те, що Святий Дух відвернувся від тебе. Тоді це означає, що всередині тебе щось не так; ти не увійшов у період Слова, і ти один із тих, хто відстав. Бог послуговується словами, щоб керувати людьми; ти почувашся добре, якщо їси і п'єш слова Божі, а якщо ні, то у тебе немає шляху, по якому іти. Слова Божі стають поживою для людей і тією силою, яка керує ними. У Біблії сказано: «Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих» (Матвія 4:4). Сьогодні Бог завершить цю справу, і Він завершить її у вас. Як так сталось, що в минулому люди могли по багато днів не читати слів Божих, і однаково були здатні їсти і пити як звичайно, але сьогодні таке неможливо?

У цей період Бог переважно використовує слова, щоб керувати всіма. Словами Божими людина судиться і вдосконалюється, а потім зрештою вводиться в Царство. Лише слова Божі можуть забезпечити життя людини, і лише слова Божі можуть дати людині світло і вказати шлях, яким іти, особливо у період Царства. Доки ти не збиваєшся на манівці, ухиляючись від дійсності слів Божих, щодня їси і п'єш Його слова, Бог зможе зробити тебе досконалим.

Прагнення до життя – це не щось, що можна поквипити; зростання життя не відбувається за день або два. Робота Бога є звичайною і практичною, і є процес, який вона обов'язково проходить. Утіленому Ісусу знадобилося тридцять три з половиною роки, аби здійснити Свою роботу розп'яття, – так що вже казати про очищення людини і перетворення її життя, роботу найвищої складності? Створити нормальну людину, яка проявляє Бога, завдання не з простих. Це особливо стосується людей, народжених у країні великого червоного дракона, людей низького рівня розвитку, які потребують тривалого періоду Божих слів і роботи. Тому не варто бути нетерплячим, очікуючи результатів. Ти маєш бути проактивним у тому, щоб їсти і пити слова Божі, і вкладати більше зусиль у слова Божі. Коли завершиш читати Його слова, ти мусиш бути здатним утілити їх на практиці, зростаючи у знанні, проникливості, розважливості та мудрості у словах Божих. Завдяки цьому ти змінишся, навіть не здаючи собі справи. Якщо ти можеш взяти собі за принцип їсти і пити слова Божі, читати їх, пізнавати їх, переживати їх на власному досвіді і практикувати їх, ти досягнеш зрілості, навіть не усвідомлюючи цього. Є ті, хто стверджує, що, навіть прочитавши слова Божі, не здатні застосувати їх на практиці. Куди ти поспішаєш? Коли досягнеш певного рівня зростання, ти зможеш втілити Його слова у життя. Хіба чотири- або п'ятирічна дитина скаже, що не здатна утримувати або вшановувати

своїх батьків? Ти повинен знати, наскільки великим є твій наявний духовний стан. Застосовуй на практиці те, що здатен застосувати, і уникай бути тим, хто порушує управління Боже. Просто їж і пий слова Божі і від сьогодні візьми це собі за правило. Не хвилюйся до часу про те, чи може Бог зробити тебе досконалим. Поки що не поринай у це. Просто їж і пий слова Божі мірою того, як вони приходять до тебе, і Бог неодмінно зробить тебе довершеним. Проте є принцип, за яким ти повинен їсти і пити Його слова. Не роби цього наосліп. Під час їди і пиття слів Божих, з одного боку, шукай тих слів, які ти повинен пізнати, – тобто тих, що стосуються видінь, – а з іншого боку, шукай того, що ти повинен застосувати на практиці, – тобто того, у що ти повинен увійти. Один аспект стосується знання, а інший – входження. Щойно пізнаєш обидва, – коли ти пізнаєш, що ти повинен знати і що повинен практикувати, – ти знатимеш, як їсти і пити слова Божі.

Надалі розмова про слова Божі має стати принципом, за яким ти говоритимеш. Зазвичай, коли ви збираєтеся разом, ви маєте перебувати у спільності щодо слів Божих, беручи слова Божі за зміст свого спілкування, говорячи про те, що вам відомо про ці слова, як ви втілюєте їх у життя і як діє Святий Дух. Доки ти поділяєш спільність слів Божих, Святий Дух осяватиме тебе. Щоб досягти світу Божих слів, потрібна співпраця людини. Якщо ти не братимеш у цьому участі, у Бога не буде можливості робити свою справу; якщо ти триматимеш рот на замку і не говоритимеш про Його слова, у Нього не буде можливості тебе осяяти. Щоразу, коли ти нічим іншим не зайнятий, говори про слова Божі, а не вдавайся до пустопорожніх балачок! Хай твоє життя буде сповнене Божих слів – лише тоді ти станеш глибоко віруючою людиною. Немає значення, чи твоя спільність поверхова. Без поверховості неможлива глибина. Потрібен процес. У процесі твого навчання ти осягнеш, як Святий Дух

осяває тебе, а також як успішно їсти та пити слова Божі. Після періоду випробувань ти увійдеш у дійсність слів Божих. Тільки якщо ти рішуче налаштований співпрацювати, ти зможеш отримати роботу Святого Духа.

Із принципів їди і пиття слів Божих один стосується знання, інший – входження. Які слова потрібно узнати? Потрібно узнати слова, що стосуються видінь (наприклад, щодо того, у який період наразі увійшла робота Бога, чого Бог зараз бажає досягти, що таке втілення тощо; усе це стосується видінь). Що мається на увазі під шляхом, на який має ступити людина? Це стосується слів Божих, які людина повинна втілювати в життя та в які повинна вступити. Вище згадано два аспекти їди та пиття слів Божих. Віднині їжте і пийте слова Божі таким чином. Маючи чітке розуміння Його слів щодо видінь, немає потреби постійно читати. Найголовніше – їсти і пити більше слів щодо входження, наприклад, як звернути своє серце до Бога, як втамувати своє серце перед Богом і як залишити плоть. Ось ці речі потрібно застосовувати на практиці. Без знань про те, як їсти і пити слова Божі, справжня спільність неможлива. Щойно дізнаєшся, як їсти і пити Його слова, коли осягнеш, що є ключовим, спільність стане вільною, і яке б питання не порушувалось, ти зможеш досягти спільності й осягнути дійсність. Якщо, маючи спільність щодо слів Божих, ти не маєш реальності, тоді ти не збагнув, що є ключовим, що свідчить про те, що ти не знаєш, як їсти і пити слова Божі. Деяким людям читання слів Божих може здаватись виснажливим, що не є нормальним станом. Нормально – це ніколи не втомлюватись читати слова Божі, повсякчас бути спраглим до них і завжди знаходити у словах Божих розраду. Саме так той, хто насправді увійшов, їсть і п'є слова Божі. Коли ти відчуваєш, що слова Божі украй практичні і є саме тим, у що людина повинна увійти; коли ти відчуваєш, що Його слова є надзвичайно допоміжними та корисними для

людини, і що вони забезпечують людське життя, – це Святий Дух дає тобі це відчуття, і це Святий Дух рухає тобою. Це доводить, що Святий Дух діє в тобі, і що Бог не відвернувся від тебе. Деякі люди, бачачи, що Бог постійно говорить, втомлюються від Його слів і гадають, що немає значення, читають вони їх чи ні, – це не є нормальним станом. Їм бракує серця, спраглого увійти у дійсність, і такі люди не прагнуть і не надають великого значення тому, щоб бути вдосконаленими. Якщо ти помітиш, що не є спраглим слів Божих, це свідчить про те, що ти не перебуваєш у нормальному стані. У минулому про те, чи відвернувся від тебе Бог, можна було судити по тому, чи панував у тебе всередині мир і чи відчував ти радість. Нині ж ключовим є те, чи спраглий ти слів Божих, чи є Його слова твоєю реальністю, чи ти вірний і чи здатен ти зробити для Бога усе можливе. Іншими словами, людина судиться реальністю слів Божих. Бог спрямовує Свої слова до всього людства. Якщо ти готовий читати їх, Він просвітить тебе, але якщо ні – Він цього не зробить. Бог просвітлює тих, хто зголоднів і спраглий праведності, і Він просвітлює тих, хто шукає Його. Дехто каже, що Бог не просвітив їх навіть по тому, як вони читали Його слова. Але яким чином ти читав ці слова? Якщо ти читаєш Його слова так, як вершник споглядає квіти, не надаючи значення реальності, як може Бог просвітити тебе? Як може той, хто не цінує слів Божих, бути Ним вдосконалений? Якщо ти не цінуєш слів Божих, у тебе не буде ані істини, ані реальності. Якщо ти цінуєш Його слова, тоді ти зможеш втілити істину в життя, і лише тоді ти володітимеш реальністю. Ось чому ти повинен повсякчас їсти і пити слова Божі, незалежно від того, зайнятий ти чи ні, сприятливі обставини чи ні, випробовують тебе чи ні. Загалом, слова Божі – це основа людського існування. Ніхто не може відвернутись від Його слів, але мусить споживати Його слова так само, як споживає їжу тричі на день. Бути

удосконаленим і здобутим Богом може бути настільки просто? Незалежно від того, чи розумієш ти це зараз чи ні, і чи маєш уявлення про роботу Бога чи ні, ти мусиш їсти і пити слова Божі якомога більше. Це і є проактивне входження. Прочитавши слова Божі, покvapся застосувати на практиці те, у що ти можеш увійти, і відклади до часу те, у що не можеш. Можливо, багато слів Божих ти не зможеш зрозуміти на початку, але за два-три місяці, можливо, навіть за рік ти зрозумієш. Як це можливо? Це так тому, що Бог не може вдосконалити людей за день чи два. Найчастіше, коли ти читаєш Його слова, ти можеш їх одразу не збагнути. У цей момент вони можуть здаватись не більш, аніж просто текстом; ти мусиш переживати їх упродовж певного часу, перш ніж ти зможеш їх зрозуміти. Бог так багато говорив, тож ти повинен зробити усе можливе, щоб їсти і пити Його слова, а потім, навіть не здаючи собі з того справи, ти зрозумієш і навіть не помітиш, як Святий Дух просвітить тебе. Коли Святий Дух просвітлює людину, це часто відбувається без її відома. Він просвітлює і спрямовує тебе, коли ти прагнеш і шукаєш. Принцип, за яким діє Святий Дух, зосереджений навколо слів Божих, які ти їси і п'єш. Усі ті, хто не надають ваги словам Божим і постійно змінюють своє ставлення до Його слів, – у своєму збентеженні вважаючи, що немає значення, читають вони Його слова чи ні, – це ті, хто не володіє реальністю. У такій людині не видно ані роботи Святого Духа, ані Його просвітлення. Такі люди просто линути за течією, самозванці без справжньої кваліфікації, наче пан Нангуо з притчі.^a

Без слів Божих як твоєї реальності у тебе немає справжнього духовного стану. Коли прийде час випробувань, ти неодмінно занепадеш, і тоді твій справжній духовний стан буде викрито. Але ті, хто постійно прагнуть увійти у реальність, коли

^a У тексті оригіналу немає фрази «з притчі».

зіткнуться з випробуваннями, зможуть зрозуміти мету Божої роботи. Той, хто має совість і спраглий Бога, має вжити практичних заходів, аби відплатити Богові за Його любов. Ті, хто не володіють дійсністю, не можуть встояти навіть перед обличчям дрібних справ. Така різниця між тими, хто мають реальний духовний стан, і тими, хто його не мають. Чому це так, що, хоча обоє їдять і п'ють слова Божі, одні здатні твердо вистояти у випробуваннях, а інші тікають? Очевидна відмінність полягає у тому, що декому бракує реального духовного стану; вони не мають слів Божих, які б послужили їм за реальність, і Його слова в них не укорінилися. Щойно вони піддаються випробуванням, вони сягають кінця свого шляху. Чому ж декому вдається вистояти у випробуваннях? Це тому, що вони розуміють істину й мають бачення, і вони розуміють Божу волю і Його вимоги, і таким чином вони здатні стійко витримувати випробування. Це справжній духовний стан, і це і є життя. Дехто може читати слова Божі, але не застосовувати їх на практиці, не сприймати їх серйозно; ті, хто не сприймає їх серйозно, не надають ніякого значення практиці. Ті, хто не мають слів Божих, аби ті слугували їм за їхню реальність, не мають справжнього духовного стану, і такі люди не здатні витримати випробування.

Коли приходять слова Божі, ти повинен негайно сприймати їх, їсти і пити їх. Незалежно від того, як багато ти розумієш, єдина точка зору, якої ти маєш дотримуватися, – це їсти і пити, знати і практикувати Його слова. Це те, що ти повинен уміти. Не думай про те, наскільки може збільшитися твій духовний стан; просто зосередься на тому, щоб їсти і пити Його слова. Це те, з чим людина повинна взаємодіяти. Твоє духовне життя передусім полягає в тому, щоб спробувати увійти у реальність їди та пиття слів Божих і запровадити їх у життя. Це не твоя справа зосереджуватись на будь-чому іншому. Церковні керманичі повинні вміти скеровувати усіх своїх братів і сестер,

аби ті знали, як їсти і пити слова Божі. Це обов'язок кожного очільника церкви. Незалежно від того, молоді вони чи старі, усі повинні вважати, що їсти і пити слова Божі надзвичайно важливо, і повинні мати Його слова у своїх серцях. Увійти в цю реальність – значить увійти в Добу Царства. Сьогодні більшість людей відчують, що не можуть жити без того, щоб їсти і пити слова Божі, і відчують, що Його слова є свіжими незалежно від часу. Це означає, що вони починають ставати на правильний шлях. Бог використовує слова, щоб виконувати Свою роботу і забезпечувати людину. Коли всі почнуть прагнути слів Божих і бути спраглими їх, людство увійде у світ Його слів.

Бог багато чого промовляв. Та скільки ти дізнався? Скільки ти досягнув? Якби церковні провідники не скеровували б своїх братів і сестер до дійсності Божого слова, то знехтували б своїм обов'язком і не виконали б свою повинність! Яке б не було твоє розуміння – чи глибоке, чи поверхнєве, – мусиш знати, як їсти й пити Його слово, мусиш вельми уважно до нього дослухатися та розуміти, чому важливо й необхідно їсти й пити Боже слово. Адже Бог так багато промовляв, і якщо ти не їстимеш і не питимеш Його слова, не шукатимеш і не житимеш ними, то твою віру в Бога не можна буде назвати вірою. А як ти віриш у Бога, то мусиш їсти й пити Його слово, відчувати та проживати його. Тільки це можна назвати вірою в Бога! Якщо ти устами кажеш, що віриш у Бога, та не можеш жити Його словом, щоб воно стало дійсністю, то це не можна назвати вірою в Бога. Це лише пошуки хліба, щоб утамувати голод. Якщо говорити лише про незначні свідчення, негодящі речі та поверхові справи, не маючи навіть дрібки дійсності: то не віра в Бога, і ти просто не досягнув, як правильно вірити в Бога. Чому ти мусиш їсти й пити якомога більше Божих слів? Якщо ти цього не робитимеш, а лише шукатимеш того, щоб піднятися на небо, хіба то віра в Бога? Який перший крок мусить зробити той, хто вірить

у Бога? Яким шляхом Бог удосконалює людину? Чи можна вдосконалитися, не ївши й не пивши слова Божого? Чи можна тебе вважати людиною царства, якщо слово Боже не служить тобі за дійсність? Що саме значить віра в Бога? Хто вірує в Бога, має щонайменше добре чинити зовні; та найголовніше – володіти словом Божим. Що б то не було, ніколи не можна відвертатися від Його слова. Без Його слова не можна пізнати Бога та втілити Його наміри. У майбутньому кожен народ, конфесія, релігія та сектор будуть завойовані через Боже слово. Бог говоритиме напругу, і всі люди триматимуть слово Боже у себе в руках, і так вдосконалиться людство. Всередину й зовні, усюди проникає слово Бога: Людство вимовлятиме слово Боже власними устами, віруватиме згідно з Божим словом, і триматиме слово Боже всередині, і буде просякнуте Божим словом усередині й зовні. Так людство буде вдосконалене. Хто втілює наміри Бога та може стати Йому за свідка, той володіє словом Божим як своєю дійсністю.

Входження в період Слова – період Тисячолітнього Царства – це робота, яка здійснюється сьогодні. Віднині практикуйся у спільності щодо слів Божих. Лише через їду та пиття, а також через переживання слів Божих ти зможеш жити словами Божими. Щоб переконати інших, ти мусиш надавати якийсь практичний досвід. Якщо ти не вмієш жити реальністю слів Божих, ніхто не буде переконаний! Усі ті, кого використовує Бог, можуть жити реальністю слів Божих. Якщо ти не здатен створити таку реальність і свідчити про Бога, це означає, що Святий Дух у тобі не діяв, і що ти не був удосконалений. У цьому полягає важливість слів Божих. Ти маєш серце, спрагле слів Божих? Спраглі слів Божих прагнуть істини, і лише такі люди благословенні Богом. У майбутньому є ще багато слів, які Бог скаже усім релігіям і всім конфесіям. Спочатку Він говорить і промовляє Своїм голосом серед вас, щоб зробити вас

досконалыми, перш ніж почати говорити і промовляти Своїм голосом до язичників, аби підкорити їх. За допомогою Його слів усі будуть щиро і цілковито переконані. Завдяки словам Бога та Його одкровенням розбещений людський норов приборкується, людина набуває людської подоби, а її бунтівна вдача послаблюється. Слова діють на людину владно і підкорюють її у Божому світлі. Робота, яку Бог виконує у теперішній період, а також поворотні моменти Його роботи – усе це можна знайти у Його словах. Якщо ти не читатимеш Його слів, ти нічого не зрозумієш. Коли ти їси і п'єш Його слова, коли маєш спільність зі своїми братами і сестрами, а також через твої власні переживання ти здобудеш повне знання Божих слів. Лише тоді ти зможеш по-справжньому прожити їхню реальність.

Усе досягається Словом Божим

Бог промовляє Свої слова й робить Свою роботу відповідно до різних періодів, і в різні періоди Він промовляє різні слова. Бог не підкоряється правилам, не повторює одну й ту ж роботу й не відчуває ностальгії за минулим; Він – Бог, Який завжди новий і ніколи не старий, і Він говорить нові слова щодня. Тобі слід дотримуватися того, чого необхідно дотримуватися сьогодні; це – відповідальність та обов'язок людини. Украй важливо, щоб практика була зосереджена довкола світла й слів Божих у сьогоднішній день. Бог не підкоряється правилам і може говорити з багатьох різних точок зору, щоб чітко показати Свою мудрість і всемогутність. Не має значення, чи говорить Він із точки зору Духа, або людини, або третьої особи – Бог завжди є Богом, і ти не можеш сказати, що Він не є Богом із огляду на точку зору людини, з якої Він говорить. У деяких людей виникли уявлення в результаті різних точок зору, із яких промовляє Бог. Такі люди не мають анінайменшого уявлення про Бога й жодного

уявлення про Його роботу. Якби Бог завжди говорив із однієї точки зору, хіба людина не встановила б правила щодо Бога? Чи міг Бог дозволити людині діяти таким чином? Незалежно від того, із якої точки зору говорить Бог, у Нього є причини для цього. Якби Бог завжди говорив із точки зору Духа, чи зміг би ти взаємодіяти з Ним? Таким чином, іноді Він говорить у третій особі, щоб донести Свої слова до тебе й направити тебе в реальність. Усе, що робить Бог, є доречним. Коротше кажучи, Бог усе це робить, і тобі не слід у цьому сумніватися. Він – Бог, і тому, з якої б точки зору Він не говорив, Він завжди буде Богом. Це – непорушна істина. Як би Він не працював, Він усе одно залишається Богом, і Його сутність не зміниться! Петро так любив Бога й був людиною за серцем Божим, але Бог не свідчив про нього як про Господа або Христа, бо сутність істоти така, яка вона є, і вона ніколи не може змінитися. У Своїй роботі Бог не підкоряється правилам, але використовує різні методи, щоб зробити Свою роботу ефективною й поглибити знання людини про Нього. Кожен Його метод роботи допомагає людині пізнати Його й призначений для того, щоб зробити людину досконалою. Незалежно від того, який метод роботи Він використовує, кожен із них покликаний збудовувати людину й робити її досконалою. Хоча один із Його методів роботи, можливо, тривав дуже довго, це було для того, щоб загартувати віру людини в Нього. Таким чином, у вашому серці не повинно бути жодних сумнівів. Це – усі етапи Божої роботи, і ви повинні їм коритися.

Те, про що йдеться сьогодні, – це входження в реальність, а не вознесіння на небеса або правління в ролі царів; усе, про що говориться, – це пошук входження в реальність. Немає більш практичного пошуку, ніж цей, і говорити про те, щоб правити як царі, непрактично. Людина має велику цікавість, і вона все ще вимірює Божу роботу сьогодні на основі своїх релігійних уявлень. Випробувавши на собі так багато Божих методів

роботи, людина все ще не знає роботи Божої, усе ще шукає ознак і чудес і все ще спостерігає за тим, чи здійснилися Божі слова. Хіба це не колосальне невігластво? Без справдження Божих слів, чи вірив би ти досі, що він є Богом? Сьогодні багато таких людей в церкві очікують побачити ознаки й чуда. Вони кажуть, що якщо слова Бога виконуються, тоді Він – Бог; якщо слова Бога не виконуються, тоді Він – не Бог. Отже, чи ти віриш у Бога завдяки здійсненню Його слів або тому, що Він – Сам Бог? Бачення людини стосовно віри в Бога повинне бути виправлене! Коли ти бачиш, що Божі слова не були виконані, ти тікаєш геть – чи це є вірою в Бога? Коли ти віриш у Бога, ти повинен залишити все на милість Божу й коритися всій Божій роботі. Бог промовив так багато слів у Старому Заповіті – виконання яких із них ти бачив на власні очі? Чи ти можеш сказати, що Єгова не є істинним Богом, тому що ти цього не бачив? Навіть попри те, що багато слів могли сповнитися, людина не здатна ясно це бачити, тому що в людини немає істини й вона нічого не розуміє. Дехто хоче втекти, коли відчуває, що Божі слова не здійснилися. Спробуй. Подивися, чи вдасться тобі втекти. Утікши, ти все одно повернешся. Бог керує тобою за допомогою Свого слова, і якщо ти залишиш церкву й слово Боже, у тебе не буде можливості жити далі. Якщо ти в це не віриш, спробуй сам – чи ти думаєш, що можеш просто піти? Дух Божий контролює тебе. Ти не можеш піти. Це – адміністративна постанова Бога! Якщо деякі люди хочуть спробувати, вони можуть спробувати! Ти говориш, що ця особа – не Бог, тож учини гріх проти Нього й подивися, що Він зробить. Можливо, твоя плоть не помре, і ти все ще зможеш харчуватися й одягатися, але психічно це буде нестерпно; ти відчуватимеш стрес і муки; ніщо не буде більш болісним. Людина не може витримати душевних мук і спустошення – можливо, ти здатен витримати страждання плоті, але ти абсолютно нездатен витримати психічний стрес

і тривалі муки. Сьогодні деякі люди стають негативними, тому що вони не змогли побачити жодних ознак і чудес, але ніхто не наважується втекти, якими б негативними вони не ставали, тому що Бог керує людиною за допомогою Свого слова. Незважаючи на те, що не було появи жодних фактів, усе ж ніхто не може втекти. Хіба це не дії Бога? Сьогодні Бог прийшов на землю, щоб дати людині життя. Він не вмовляє тебе, як це уявляють собі люди, показуючи ознаки й чуда, щоб забезпечити мирні відносини між Богом і людиною. Усі, хто зосереджений не на житті, а на тому, щоб змусити Бога показувати ознаки й чуда, є фарисеями! І саме фарисеї прибили Ісуса до хреста. Якщо ти оцінюєш Бога відповідно до своїх власних поглядів на віру в Бога, вірячи в Бога, якщо Його слова справджуються, і сумніваючись і навіть паплюжачи Бога, якщо цього не стається, то хіба ти не прибиваєш Його до хреста? Такі люди небало ставляться до своїх обов'язків і жадібно насолоджуються комфортом!

З одного боку, найбільша проблема людини полягає в тому, що вона не знає роботи Божої. Хоча ставлення людини полягає не в запереченні, а в сумніві. Людина не заперечує, але й не визнає цілковито. Якщо люди досконально знають Божу роботу, вони не втечуть. Інша проблема полягає в тому, що людина не знає реальності. Сьогодні кожну людину залучають саме словом Божим; дійсно, в майбутньому тобі не слід думати про споглядання ознак і чудес. Я кажу тобі прямо: на теперішній стадії все, що ти здатен бачити, – це слова Бога, і хоча немає фактів, життя Бога все ще може бути вкладене в людину. Саме ця робота є головною роботою Тисячолітнього Царства, і якщо ти не зможеш сприйняти цю роботу, тоді ти ослабнеш і впадеш; ти опустишся серед випробувань і, що ще більш сумно, будеш узятий у полон сатаною. Бог прийшов на землю головним чином для того, щоб говорити Свої слова; те, з чим ти

взаємодієш, – це слово Боже, те, що ти бачиш, – це слово Боже, те, що ти чуєш, – це слово Боже, те, чого ти дотримуєшся, – це слово Боже, те, що ти переживаєш, – це слово Боже, і це втілення Бога головним чином використовує слово, щоб удосконалити людину. Він не являє ознак і чудес і особливо не робить ту роботу, яку здійснював Ісус у минулому. Хоча Вони є Богом, і обидва є плоттю, Їхні служіння не однакові. Коли прийшов Ісус, Він також виконав частину Божої роботи і промовив деякі слова – але якою була головна робота, звершена Ним? Те, що Він головним чином звершив – це робота розп'яття. Він став подобою грішної плоті, щоб звершити роботу розп'яття й спокутувати все людство, і саме заради гріхів усього людства Він став жертвою за гріх. Це – головна робота, яку Він виконав. У кінцевому підсумку, Він забезпечив хресний шлях, щоб направляти тих, хто прийшов пізніше. Коли Ісус прийшов, це було перш за все для того, щоб завершити роботу відкуплення. Він відкупив усе людство й приніс Євангеліє Царства Небесного людині, і, більше того, Він указав шлях до Царства Небесного. У результаті всі ті, хто прийшов опісля, сказали: «Ми повинні йти хресним шляхом і пожертвувати собою заради хреста». Звичайно, на початку Ісус також зробив деяку іншу роботу й сказав деякі слова, щоб спонукати людину покаятися й сповідати свої гріхи. Однак Його служіння все ж полягало в розп'ятті, і три з половиною роки, які Він провів, проповідуючи шлях, були підготовкою до подальшого розп'яття. Ті кілька разів, коли Ісус молився, були також заради розп'яття. Життя нормальної людини, яке Він мав, і тридцять три з половиною роки, які Він прожив на землі, були в першу чергу заради звершення роботи розп'яття; вони повинні були дати Йому силу для виконання цієї роботи, у результаті чого Бог довірив Йому роботу розп'яття. Яку роботу втілений Бог звершить сьогодні? Сьогодні Бог став плоттю насамперед для того, щоб завершити роботу «Слова, що

з'явилося в плоті», щоб застосувати слово, щоб зробити людину досконалою, і змусити людину прийняти розправу за допомогою слова й очищення словом. У Своїх словах Він спонукає тебе отримати забезпечення та здобути життя; у Його словах ти бачиш Його роботу та вчинки. Бог використовує слово, щоб карати й очищати тебе, і, таким чином, якщо ти переживаєш труднощі, це також через слово Боже. Сьогодні Бог працює не з фактами, а зі словами. Тільки після того, як Його слово зійшло на тебе, Святий Дух може діяти всередині тебе й змусити тебе страждати від болю або відчувати ласкавість. Тільки слово Боже може привести тебе в реальність, і тільки слово Боже здатне зробити тебе досконалим. Отже, ти повинен зрозуміти принаймні таке: робота, виконана Богом в останні дні, – це головним чином використання Його слова, щоб зробити кожну людину досконалою й направляти людину. Уся виконувана Ним робота здійснюється через слово; Він не використовує факти, щоб карати тебе. Бувають випадки, коли деякі люди чинять опір Богу. Бог не заподіює тобі великого дискомфорту, твоя плоть не зазнає кари, і ти не відчуваєш труднощів – але як тільки Його слово приходить на тебе й очищає тебе, це для тебе нестерпно. Хіба це не так? За часів прислужників Бог сказав кинути людину в криницю безодню. Чи справді людина потрапила до безодньої криниці? Людина увійшла в криницю безодню просто завдяки використанню слів для очищення людини. І тому в останні дні, коли Бог стає плоттю, Він головним чином використовує слово, щоб усе зробити і все прояснити. Тільки в Його словах ти можеш побачити, Ким Він є; тільки в Його словах ти можеш побачити, що Він – Сам Бог. Коли втілений Бог приходить на землю, Він не робить жодної іншої роботи, окрім промовляння слів – таким чином, немає необхідності у фактах; достатньо слів. Це тому, що Він прийшов головним чином для виконання цієї роботи, щоб дозволити людині побачити Його силу й вищість у

Його словах, дозволити людині побачити в Його словах, як Він смиренно ховає Себе, і дозволити людині пізнати Його повноту в Його словах. Усе, що в Нього є, і все, Ким Він є, міститься в Його словах. Його мудрість і дивовижність укладені в Його слова. У цьому тобі дано побачити багато методів, за допомогою яких Бог промовляє свої слова. Переважна більшість Божої роботи за весь цей час полягала в забезпеченні, одкровенні й розправі щодо людини. Він не проклинає людину легковажно, і навіть коли Він це робить, Він проклинає її через слово. І тому, у цей період, коли Бог став плоттю, не намагайся знову побачити, як Бог зіцілює хворих і виганяє демонів, і припини постійно шукати ознак – у цьому немає сенсу! Ті ознаки не можуть зробити людину досконалою! Кажучи прямо: сьогодні реальний Сам Бог у плоті не діє; Він тільки говорить. Це – істина! Він використовує слова, щоб зробити тебе досконалим, і використовує слова, щоб нагодувати й напоїти тебе. Він також використовує слова для роботи, і Він використовує слова замість фактів, щоб ти пізнав Його реальність. Якщо ти здатен сприймати такий спосіб Божої роботи, тоді важко бути негативним. Замість того, щоб зосереджуватися на негативних речах, тобі слід зосередитися тільки на тому, що є позитивним, тобто, незалежно від того, виконуються слова Бога чи ні, або є прихід фактів чи ні, Бог змушує людину здобувати життя від Його слів, і це – найбільша з усіх ознак; і навіть більше того, це – незаперечний факт. Це – найкращий доказ, за допомогою якого можна пізнати Бога, і це ще більша ознака, ніж ознаки. Тільки ці слова можуть зробити людину досконалою.

Як тільки розпочався період Царства, Бог почав вивільняти Свої слова. У майбутньому ці слова будуть поступово виконуватися, і в той час людина досягне зрілості. Використання слова Богом для розкриття зіпсованого характеру людини більш реально й більш необхідно, і Він не використовує нічого, крім слова, для

виконання Своєї роботи, щоб удосконалити віру людини, бо сьогодні – період Слова, і це вимагає від людини віри, рішучості та співпраці. Робота втіленого Бога останніх днів – це використання Його слова для служіння людині й забезпечення її. Тільки після того, як утілений Бог закінчить говорити Свої слова, вони почнуть виконуватися. У той час, коли Він говорить, Його слова не виконуються, тому що, коли Він знаходиться на стадії плоті, Його слова не можуть бути виконані. Це робиться для того, щоб людина могла побачити, що Бог є плоть, а не Дух; щоб людина могла узріти реальність Бога своїми власними очима. У той день, коли Його робота буде завершена, коли всі слова, які повинні бути сказані Ним на землі, будуть сказані, Його слова почнуть виконуватися. Зараз – не період виконання Божих слів, тому що Він ще не закінчив говорити Свої слова. Отже, коли ти бачиш, що Бог усе ще промовляє Свої слова на землі, не чекай виконання Його слів; коли Бог перестане говорити Свої слова й коли Його робота на землі буде завершена, саме тоді Його слова почнуть справджуватися. У словах, які Він промовляє на землі, є, з одного боку, забезпечення життя, а з іншого є пророцтво – пророцтво про майбутні події, про те, що буде зроблено, і про те, що ще належить звершити. У словах Ісуса також було пророцтво. З одного боку Він давав життя, а з іншого – Він говорив пророцтво. Сьогодні не може бути й мови про те, щоб виконувати слова й факти одночасно, тому що занадто велика різниця між тим, що людина може побачити на власні очі, і тим, що робить Бог. Можна лише сказати, що як тільки Божа робота буде завершена, Його слова здійсняться, і факти прийдуть після слів. В останні дні втілений Бог здійснює служіння слова на землі, і, виконуючи служіння слова, Він говорить тільки слова й не турбується про інші справи. Як тільки Божа робота зміниться, Його слова почнуть виконуватися. Сьогодні слова вперше використовуються, щоб зробити тебе

досконалим; коли Він здобуде славу по всьому всесвіту, Його робота буде завершена – усі слова, які повинні бути сказані, будуть сказані, і всі слова стануть фактами. Бог прийшов на землю в останні дні, щоб здійснити служіння слова, щоб людство могло пізнати Його, і щоб людство могло побачити, Ким Він є, і побачити Його мудрість і всі Його чудові діяння з Його слова. У період Царства Бог головним чином використовує слово, щоб завоювати все людство. У майбутньому Його слово також прийде до кожної релігії, сектору, нації та деномінації. Бог використовує слово, щоб перемагати, щоб змусити всіх людей побачити, що Його слово несе в собі владу й силу – і тому сьогодні ви стикаєтеся тільки зі словом Божим.

Слова, сказані Богом у цей період, відрізняються від тих, що були сказані в період Закону, і точно так само вони відрізняються від слів, сказаних у період Благодаті. У період Благодаті Бог не здійснював роботу слова, а просто описав розп'яття, метою якого було спокутувати все людство. Біблія описує тільки те, чому Ісус повинен був бути розп'ятий, і страждання, яким Його було піддано на хресті, і як людина повинна бути розп'ятою для Бога. У той період уся робота, виконана Богом, була зосереджена навколо розп'яття. У період Царства втілений Бог говорить слова, щоб підкорити всіх тих, хто вірить у Нього. Це – «Слово, що з'явилося в плоті»; Бог прийшов в останні дні, щоб зробити цю роботу, тобто Він прийшов, щоб виконати дійсне значення Слова, що з'явилося у плоті. Він тільки промовляє слова, і рідко з'являються факти. Це – сама суть Слова, що з'явилося в плоті, і коли втілений Бог говорить Свої слова, це – поява Слова в плоті, і це Слово, що приходить у плоть. «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. І Слово сталося тілом». Це (робота з'явлення Слова в плоті) – робота, яку Бог звершить в останні дні, і це заключна глава всього Його плану управління, і тому Бог

повинен прийти на землю й проявити Свої слова в плоті. Те, що зроблено сьогодні, те, що буде зроблено в майбутньому, те, що буде звершено Богом, кінцеве місце призначення людини, ті, хто буде спасеним, ті, кого буде знищено, і так далі – уся ця робота, яка повинна бути виконана в кінці, усе це було чітко зазначено, і все це для того, щоб забезпечити фактичне значення Слова, що з'явилося у плоті. Адміністративні постанови й основний закон, які було видано раніше, ті, кого буде знищено, ті, хто увійде у спокій – усі ці слова повинні бути виконані. Це – робота, головним чином виконана втіленням Богом в останні дні. Він змушує людей зрозуміти, до якого місця належать ті, хто визначений наперед Богом, а до якого належать ті, хто не визначений наперед Богом, як будуть класифіковані Його народ і сини, що станеться з Ізраїлем, що станеться з Єгиптом, – у майбутньому кожне з цих слів буде виконано. Темп Божої роботи прискорюється. Бог використовує слово як засіб, щоб виявити людині, що повинно бути зроблено в кожному періоді, що повинно бути зроблено втіленням Богом в останні дні, і Його служіння, яке повинно бути виконано, і всі ці слова призначені для того, щоб сповнити фактичне значення Слова, що з'явилося в плоті.

Раніше Я говорив, що «всі, хто зосереджується на спогляданні ознак і чудес, будуть залишені; вони – не ті, хто стане досконалим». Я сказав так багато слів, але людина не має анінайменшого уявлення про цю роботу, і, досягнувши цього моменту, люди все ще просять ознак і чудес. Чи є твоя віра в Бога нічим більшим, ніж пошук ознак і чудес, а чи мета її полягає в тому, щоб здобути життя? Ісус також промовив багато слів, і деякі з них ще не справдилися. Чи ти можеш сказати, що Ісус – не Бог? Бог засвідчив, що він був Христом та Улюбленим Сином Божим. Хіба ти можеш це заперечувати? Сьогодні Бог тільки говорить слова, і якщо ти не знаєш цього досконально,

то не зможеш устояти. Чи віриш ти в Нього, тому що він – Бог, або чи ти віриш у Нього, ґрунтуючись на тому, виконуються Його слова чи ні? Ти віриш в ознаки й чуда чи ти віриш у Бога? Сьогодні Він не творить ознак і чудес – чи дійсно Він – Бог? Якщо слова, які Він говорить, не виконуються, чи дійсно Він – Бог? Чи визначається сутність Бога тим, чи виконуються слова, які Він промовляє, чи ні? Чому деякі люди завжди чекають виконання Божих слів, перш ніж вони повірять у Нього? Хіба це не означає, що вони Його не знають? Усі ті, у кого є такі уявлення, – це ті, хто заперечує Бога. Вони використовують уявлення, щоб виміряти Бога; якщо слова Бога виконуються, вони вірять у Нього, а якщо ні, то вони не вірять у Нього; і вони завжди женуться за ознаками й чудами. Хіба ці люди – не фарисеї сучасності? Чи здатен ти твердо стояти на ногах чи ні, залежить від того, чи ти знаєш справжнього Бога чи ні – це надважливо! Чим величнішою є реальність Божого слова в тобі, тим більшим є твоє знання реальності Бога й тим більше ти здатен твердо стояти під час випробувань. Чим більше ти зосереджуєшся на баченні ознак і чудес, тим менше ти здатен твердо стояти на ногах, і впадеш серед випробувань. Ознаки й чуда – це не основа; тільки реальність Бога – це життя. Деякі люди не знають, яких результатів повинна досягти Божа робота. Вони проводять свої дні в замішанні, не шукаючи пізнання Божої роботи. Мета їхнього пошуку полягає тільки в тому, щоб змусити Бога виконати їхні бажання, і тільки тоді вони будуть серйозні у своїй вірі. Вони кажуть, що будуть шукати життя, якщо слова Бога здійсняться, але якщо Його слова не здійсняться, тоді їхній пошук життя не буде можливим. Людина думає, що віра в Бога – це прагнення побачити ознаки й чуда й прагнення підвестися на небеса й на третє небо. Ніхто з них не говорить, що їхня віра в Бога – це пошук входження в реальність, пошук життя і прагнення бути здобутим Богом.

Яка цінність такого пошуку? Ті, хто не прагне до пізнання Бога й задоволення Бога, – це ті, хто не вірить у Бога; це ті, хто зневажає Бога!

Тепер ви розумієте, що таке віра в Бога? Чи означає віра в Бога споглядання ознак і чудес? Чи означає вона вознесіння на небеса? Вірити в Бога зовсім нелегко. Ті релігійні практики повинні бути видалені; пошук зцілення хворих і вигнання демонів, зосередження уваги на ознаках і чудах, прагнення до більшої кількості Божої благодаті, миру й радості, прагнення до перспектив і зручностей плоті – це релігійні практики, і такі релігійні практики є невизначеним видом віри. Що таке справжня віра в Бога сьогодні? Це – прийняття слова Божого як реальності твого життя й пізнання Бога з Його слова, щоб досягти істинної любові до Нього. Тож ось роз'яснення: віра в Бога потрібна для того, щоб ти міг коритися Богу, любити Бога й виконувати обов'язок, який має виконувати Боже творіння. Це є метою віри в Бога. Ти повинен досягти знання про те, що Бог гідний любові, про те, наскільки Бог гідний шанування, про те, як у Своїх творіннях Бог здійснює роботу спасіння і робить їх досконалими – це найнеобхідніше у твоїй вірі в Бога. Віра в Бога – це, головним чином, перехід від життя плоті до життя любові до Бога; від життя в зіпсованості до життя в словах Божих; це вихід з-під влади сатани і перехід до життя під турботою і захистом Бога; це здатність досягти послуху Богові, а не послуху плоті; це дозвіл Богу завоювати все твоє серце, дозвіл Богу зробити тебе досконалим і звільнення тебе від розбещеного сатанинського характеру. Віра в Бога потрібна головним чином для того, щоб сила й слава Божа могли проявитися в тобі, щоб ти міг виконувати Божу волю, здійснювати Божий план і бути здатним свідчити про Бога перед сатаною. Віра в Бога не повинна обертатися навколо бажання побачити ознаки й чуда, як не повинна вона й бути заради твоєї

особистої плоті. Її суттю повинно бути прагнення пізнати Бога, бути здатним коритися Богу і, подібно до Петра, коритися Йому до самої смерті. Такими є головні цілі віри в Бога. Людина їсть і п'є слово Боже, щоб пізнати Бога й задовольнити Його. Поїдання й пиття слова Божого дає більше знання про Бога, тільки після отримання якого ти можеш коритися Йому. Тільки знаючи Бога, ти можеш любити його, і це – мета, яку повинна мати людина у своїй вірі в Бога. Якщо у своїй вірі в Бога ти завжди намагаєшся побачити ознаки й чуда, то точка зору цієї віри в Бога неправильна. Віра в Бога – це, головним чином, прийняття слова Божого як реальності життя. Мета Бога досягається тільки шляхом втілення на практиці слів Бога з Його вуст і здійснення їх всередині себе. Віруючи в Бога, людина повинна прагнути до того, щоб бути вдосконаленою Богом, бути здатною підкорятися Богу, а також до повного послуху Богу. Якщо ти зможеш коритися Богу без нарікань, пам'ятати про Божі бажання, досягти духовного стану Петра й володіти стилем Петра, про який говорив Бог, тоді ти досягнеш успіху у вірі в Бога, і це буде означати, що Бог тебе здобув.

Бог здійснює Свою роботу по всьому всесвіту. Усі ті, хто вірить у Нього, повинні прийняти Його слово, їсти й пити Його слово; ніхто не може бути здобутий Богом на підставі того, що він бачить ознаки й чуда, явлені Богом. Протягом століть Бог завжди використовував слово, щоб робити людину досконалою. Таким чином, ви не повинні присвячувати всю свою увагу ознакам і чудам, але маєте прагнути до того, щоб Бог зробив вас досконалими. У старозаповітний період Закону Бог промовляв деякі слова, а в період Благодаті Ісус теж промовив багато слів. Після того, як Ісус сказав багато слів, пізніші апостоли й учні повели за собою людей у тому, щоб практикувати відповідно до заповідей, виданих Ісусом, і відчутих відповідно до слів і принципів, промовлених Ісусом. В останні дні Бог головним

чином використовує слово, щоб зробити людину досконалою. Він не використовує ознаки й чуда, щоб пригнічувати людину або переконувати її; це не може прояснити силу Божу. Якби Бог тільки показував ознаки й чуда, тоді було б неможливо пояснити реальність Бога і, отже, неможливо зробити людину досконалою. Бог не робить людину досконалою за допомогою ознак і чудес, але використовує слово, щоб поїти й пасти людину, після чого досягається повний послух людини й пізнання людиною Бога. Це – мета роботи, яку Він робить, і слова, які Він промовляє. Бог не використовує метод показу ознак і чудес, щоб зробити людину досконалою, – Він використовує слова й використовує безліч різних методів роботи, щоб зробити людину досконалою. Чи то очищення, розправа, обтинання, чи то надання слів, Бог говорить з різних точок зору, щоб зробити людину досконалою й дати їй більше знання про роботу, мудрість і чудовість Бога. Коли людина стане досконалою в час, коли Бог завершить період в останні дні, тоді вона буде достойною бачити ознаки й чуда. Коли ти пізнаєш Бога й зможеш коритися Богу, що б Він не робив, у тебе більше не буде жодних уявлень про Нього, коли ти побачиш ознаки й чудеса. Наразі ти зіпсований і нездатний до повної покори Богу – ти думаєш, що ти достойний того, щоб бачити ознаки й чуда в цьому стані? Коли Бог являє ознаки й чудеса, саме тоді Бог карає людину, а також тоді змінюється період, і, більше того, тоді закінчується період. Коли Божа робота виконується як зазвичай, Він не являє ознак і чудес. Вияв ознак і чудес для Нього є до смішного простим, але це не є принципом Божої роботи та не є метою Божого управління людиною. Якби людина бачила ознаки й чудеса, і якби духовне тіло Боже явилось людині, хіба всі люди не повірили б у Бога? Я вже говорив раніше, що група переможців здобувається зі Сходу, переможців, які приходять із середовища великої скорботи. Що мається на увазі під цими словами? Вони означають, що ці

люди, які були здобуті, по-справжньому корилися тільки після того, як піддалися суду й карі, а також розправі й обтинанню та всіляким видам очищення. Віра цих людей не невизначена й абстрактна, а реальна. Вони не бачили жодних ознак і див або будь-яких чудес; вони не говорять про важкі для розуміння букви та вчення або глибокі прозріння; натомість у них є реальність і слова Бога, й істинне знання реальності Бога. Хіба така група не більше здатна чітко показати силу Божу? Божа робота в останні дні – це реальна робота. У період Ісуса Він прийшов не для того, щоб зробити людину досконалою, а для того, щоб спокутувати людину, і тому Він явив кілька чудес, щоб спонукати людей слідувати за Ним. Бо Він прийшов головним чином для того, щоб звершити роботу розп'яття, і прояв ознак не був частиною роботи Його служіння. Такі ознаки й чуда були роботою, яка була здійснена для того, щоб зробити Його роботу ефективною; вони були додатковою роботою і не являли собою роботу всього періоду. У старозаповітний період Закону Бог також явив деякі ознаки й чудеса, але робота, яку Бог робить сьогодні, – це реальна робота, і Він безумовно не став би показувати ознаки й чуда зараз. Якби Він показав ознаки й чуда, Його справжня робота була б порушена, і Він не зміг би більше виконувати будь-яку роботу. Якби Бог сказав використовувати слово, щоб зробити людину досконалою, але також показав ознаки й чуда, тоді чи можна було б прояснити, чи дійсно людина вірить у Нього чи ні? Тож Бог не робить таких речей. У людині занадто багато релігії; Бог прийшов в останні дні, щоб усунути всі релігійні уявлення й надприродне з людини та спонукати людину пізнати реальність Бога. Він прийшов, щоб прибрати абстрактний і химерний образ Бога – образ Бога, якого, іншими словами, взагалі не існує. Отже, тепер єдине, що цінне, – це щоб ти мав знання реальності! Істина переважає над усім. Скільки істини ти маєш сьогодні? Чи є все, що являє

ознаки й чудеса, Богом? Злі духи також можуть показувати ознаки й чудеса; чи всі вони – Бог? У своїй вірі в Бога людина шукає істину, а те, до чого вона прагне, – це життя, а не ознаки й чудеса. Це має бути метою всіх тих, хто вірує в Бога.

Ті, хто має бути вдосконалий, повинні пройти очищення

Якщо ти віриш у Бога, то мусиш слухатися Бога, втілювати істину в життя та виконувати всі свої обов'язки. Крім того, ти повинен зрозуміти, що ти мусиш пережити. Якщо ти переживаєш лише розправу, дисциплінування та суд, якщо ти здатен лише втішатися Богом, але залишаєшся неспроможним відчувати, коли Бог дисциплінує тебе чи розправляється з тобою, – це неприйнятно. Можливо, у цьому випадку очищення ти й здатен вистояти, але цього все одно недостатньо; ти все одно повинен і надалі йти вперед. Урок любові до Бога ніколи не припиняється й не має кінця. Люди сприймають віру в Бога як щось украй просте, але щойно вони отримують певний практичний досвід, то усвідомлюють, що віра в Бога не така проста, як люди собі уявляють. Коли Бог працює над очищенням людини, людина страждає. Що більше очищення людини, то більшою буде її любов до Бога й то більше Божої могутності в ній відкриється. І навпаки, що менше очищення отримує людина, то менше зростатиме її любов до Бога й то менше в ній виявлятиметься Божя могутність. Що більше очищення й біль такої людини та що більше мук вона переживає, то глибшою ставатиме її любов до Бога, то щирішою робитиметься її віра в Бога й то глибшим буде її знання про Бога. Набуваючи свій досвід переживань, ти побачиш людей, які дуже страждають, поки піддаються очищенню, які зазнають багатьох розправ і дисциплінування, і ти побачиш, що саме ці люди мають глибоку любов до Бога

та ґрунтовніше, проникливіше знання про Бога. Ті, хто не переживав розправи, мають лише поверхове знання, і вони можуть сказати лише таке: «Бог такий добрий, Він дарує людям благодать, щоб вони могли втішатися Ним». Якщо люди переживали розправу та дисципліну, тоді вони здатні говорити про справжнє знання про Бога. Тож що дивовижніша Божа робота в людині, то вона цінніша й значущіша. Що непроникніша вона для тебе та що несумісніша вона з твоїми уявленнями, то більше Божа робота здатна завоювати тебе, здобути тебе та зробити тебе вдосконалим. Яке велике значення Божої роботи! Якби Бог не очищав людину таким чином, якби Він не працював за таким способом, то Його робота була б неефективною й не мала б значення. У минулому було сказано, що Бог вибере та здобуде цю громаду, зробить її довершеною в останні дні; у цьому є надзвичайне значення. Що більшу роботу Він виконує всередині вас, то глибша й чистіша ваша любов до Бога. Що більша робота Бога, то більше людина здатна досягнути щось із Його мудрості й то глибше людське знання про Нього. Протягом останніх днів завершаться шість тисяч років Божого плану управління. Чи може він дійсно скінчитися легко? Коли Він завоює людство, чи завершиться Його робота? Чи може це бути так просто? Люди дійсно уявляють, що це настільки просто, але те, що робить Бог, не таке вже й просте. Яку б частину Божої роботи ти не згадав, уся вона є незбагненною для людини. Якби ти був здатен її збагнути, то Божа робота не мала б ні значення, ні цінності. Робота, яку виконує Бог, незбагненна; вона повністю розбігається з твоїми уявленнями, і що більше вона суперечить твоїм уявленням, то більше це показує, що Божа робота змістовна; якби вона була сумісна з твоїми уявленнями, то вона була б беззмістовною. Сьогодні ти відчуваєш, що Божа робота така дивовижна, і що дивовижнішою вона тобі видається, то більше ти відчуваєш, що

Бог незбагнений, і бачиш, які великі Божі вчинки. Якби Він виконував лише якусь поверхову, побіжну роботу із завоювання людини та після цього нічого більше не робив, то людина була б нездатна споглядати значення Божої роботи. Хоча зараз ти приймаєш трохи очищення, це дуже корисно для твого росту в житті; тож для вас украй необхідно пройти через такі тяготи. Сьогодні ти приймаєш трохи очищення, але згодом ти справді зможеш побачити вчинки Божі, і зрештою ти скажеш: «Божі вчинки такі дивовижні!» Це будуть слова у твоєму серці. Переживши певний час Боже очищення (випробування прислужників і час кари), деякі люди врешті казали: «Вірити в Бога справді важко!» Той факт, що вони використовували слова «справді важко», показує, що Божі вчинки є незбагненими, що Божа робота має велике значення та цінність і що Його робота надзвичайно гідна того, щоб люди нею дорожили. Якби після того, як Я виконав стільки роботи, ти не мав ані найменшого знання, то чи могла б Моя робота все ж мати цінність? Це змусить тебе сказати: «Служіння Богу справді важке, вчинки Божі такі дивовижні, а Бог воістину мудрий! Бог такий любий!» Якщо, пройшовши період переживання, ти здатен сказати такі слова, то це доводить, що ти здобув у собі Божу роботу. Одного дня, коли ти поширюватимеш Євангеліє за кордоном і хтось запитає в тебе: «Як твоя віра в Бога?», ти зможеш сказати: «Божі дії такі чудові!» І твій співрозмовник відчує, що твої слова говорять про справжній досвід. Це справжнє свідчення. Ти скажеш, що Божа робота сповнена мудрості, а Його робота в тобі справді переконала тебе та завоювала твоє серце. Ти завжди любитимеш Його, бо Він більше ніж вартий любові людства! Якщо ти можеш говорити про це, ти можеш зворушити серця людей. Усе це є свідченням. Якщо ти здатний гучно засвідчити, зворушити людей до сліз, це показує, що ти справді той, хто любить Бога, бо ти здатний засвідчити, що любиш Бога, і через

тебе можна підтвердити Божі дії у свідченні. Завдяки твоєму свідченню інші спонукаються шукати Божу роботу, переживати Божу роботу, і в якому б оточенні вони її не переживали, вони зможуть бути непохитними. Це єдиний справжній спосіб свідчити, і це саме те, що від тебе зараз вимагається. Ти маєш бачити, що Божа робота вкрай цінна й гідна того, щоб люди нею дорожили, що Бог такий дорогоцінний і такий щедрий; Він може не тільки говорити, але й судити людей, очищати їхні серця, приносити їм утіху, здобувати їх, завойовувати їх і вдосконалювати їх. Зі свого досвіду ти побачиш, що Бог дуже любий. Тож наскільки ти любиш Бога зараз? Чи справді ти можеш сказати таке від щирого серця? Коли ти зможеш висловити ці слова з глибини серця, тоді ти зможеш свідчити. Щойно твій досвід сягне цього рівня, ти зможеш бути свідком Бога, і ти будеш гідним. Якщо ти не сягнеш цього рівня у своєму досвіді, то залишатимешся задалеко. Для людей нормально виявляти слабкості в процесі очищення, але після очищення ти мусиш бути здатним сказати: «Бог такий мудрий у Своїй роботі!» Якщо ти справді зможеш досягти практичного розуміння цих слів, то це стане тобі чимось дорогим, а твій досвід матиме цінність.

Чого тобі слід шукати зараз? Здатен ти свідчити про Божу роботу чи ні, здатен ти стати свідченням і проявом Бога чи ні, придатний ти для використання Ним чи ні, – ось що ти повинен дізнаватися. Скільки роботи Бог справді виконав у тобі? Скільки ти побачив, скільки торкався? Скільки ти пережив і спробував? Незалежно від того, чи випробовував Бог тебе, чи розправлявся з тобою, чи дисциплінував тебе, над тобою було вчинено Його дії та Його роботу. Але, будучи віруючим у Бога та людиною, що хоче шукати Його вдосконалення, чи можеш ти свідчити про Божу роботу на основі свого практичного досвіду? Чи можеш ти втілювати в життя Боже слово через свій практичний досвід?

Чи здатен ти забезпечувати інших через власний практичний досвід і покласти все своє життя на те, щоб свідчити про Божу роботу? Щоб свідчити про Божу роботу, ти мусиш покладатися на свій досвід, знання та ціну, яку ти заплатив. Тільки так можна догодити Богу. Чи ти той, хто свідчить про Божу роботу? Чи є у тебе це прагнення? Якщо ти можеш свідчити про Його ім'я, ба більше – про Його роботу, і якщо ти можеш утілювати в життя образ, якого Він вимагає від Своїх людей, тоді ти свідок Бога. Як тобі насправді потрібно свідчити про Бога? Для цього тобі потрібно прагнути й жадати втілювати Боже слово в життя та, свідчачи своїми словами, дозволяти людям пізнати Його роботу й побачити Його дії. Якщо ти справді прагнеш усього цього, то Бог удосконалим тебе. Якщо все, чого ти прагнеш, – це бути вдосконалим Богом і бути благословенним у самому кінці, тоді твій погляд на віру в Бога не чистий. Ти маєш гнатися за тим, як побачити Божі діла в реальному житті, як догодити Йому, коли Він відкриває тобі Свою волю, і шукати, як ти маєш свідчити про Його дивовижність і мудрість та як свідчити про те, як Він дисциплінує тебе й розправляється з тобою. Усе це – те, над чим ти зараз маєш думати. Якщо твоя любов до Бога є виключно для того, щоб ти міг розділити Божу славу після того, як Він тебе вдосконалим, тоді вона все ще недостатня та не може відповідати вимогам Бога. Тобі потрібно мати здатність свідчити про Божу роботу, вдовольняти Його вимоги та практичним шляхом переживати роботу, яку Він виконав над людьми. Чи то біль, чи то сльози, чи то смуток – усе це ти повинен пережити у своїй практиці. Вони призначені вдосконалити тебе як того, хто свідчить про Бога. Що саме зараз змушує тебе страждати й шукати вдосконалення? Чи справді твоє теперішнє страждання – заради любові до Бога та свідчення про Нього? Чи воно заради благословень плоті, заради твоїх майбутніх перспектив і долі? Усі твої наміри,

мотивації та цілі, які ти переслідуєш, мають бути виправлені й не можуть керуватися твоєю власною волею. Якщо одна людина прагне вдосконалення, щоб отримати благословення та царювати у владі, тоді як інша людина шукає вдосконалення, щоб вдовольнити Бога, щоб практично свідчити про Божу роботу, який із цих двох шляхів пошуку ти б вибрав? Якби ти вибрав перший, то досі був би задалеки від Божих стандартів. Одного разу Я сказав, що Мої дії будуть відкрито відомі в усьому світі та що Я правитиму як Цар у світі. З іншого боку, те, що вам було довірено, – це вийти свідчити про Божу роботу, а не ставати царями та являтися усьому світу. Нехай Божі діла наповнюють космос і небозвід. Нехай усі бачать їх і визнають. Ці слова говоряться стосовно Самого Бога, а людським істотам належить свідчити про Бога. Наскільки ти зараз знаєш Бога? Наскільки ти можеш свідчити про Бога? Яка мета того, що Бог вдосконалює людину? Коли ти зрозумієш Божу волю, як ти маєш виявляти увагу до Його волі? Якщо ти хочеш бути вдосконалим і свідчити про Божу роботу через те, що ти втілюєш у життя, якщо ти маєш цю рушійну силу, тоді немає нічого надто складного. Зараз людям потрібна віра. Якщо в тебе є ця рушійна сила, тоді тобі легко відпустити будь-яку негативність, пасивність, лінь і ув'язнення плоті, філософії життя, бунтівничий характер, емоції тощо.

Коли люди зазнають випробувань, для людей нормально бути слабкими, або мати в собі негативність, або не мати ясності щодо Божої волі чи свого шляху для практики. Але в будь-якому випадку ти мусиш мати віру в Божу роботу й не заперечувати Бога, так само як Йов. Хоча Йов був слабким і прокляв день свого власного народження, він не заперечував, що все в людському житті було даровано Єговою, і що Єгова також є Тим, хто це все забере. Як би його не випробовували, він зберіг цю віру. Якого б очищення ти не зазнавав у своєму досвіді через

Божі слова, те, чого Бог вимагає від людей, – це, якщо коротко, їхня віра та їхня любов до Нього. Те, що Він удосконалює, працюючи таким чином, – це віра, любов і прагнення людей. Бог виконує роботу вдосконалення над людьми, а вони не здатні бачити її, не здатні відчувати її; за таких обставин необхідна твоя віра. Віра людей потрібна тоді, коли чогось не видно неозброєним оком, а твоя віра потрібна тоді, коли ти не можеш відпустити свої власні уявлення. Коли ти не маєш ясності щодо Божої роботи, від тебе вимагається мати віру, зайняти непохитну позицію та свідчити. Коли Йов дійшов до цього, Бог явився йому та заговорив до нього. Тобто лише зсередини твоєї віри ти зможеш побачити Бога, і коли ти матимеш віру, Бог тебе вдосконалисть. Без віри Він не може цього зробити. Бог дасть тобі все, що ти сподіваєшся здобути. Якщо ти не маєш віри, то не можеш бути вдосконалим і не зможеш побачити дії Бога, а тим більше Його всемогутність. Коли ти маєш віру, що побачиш Його дії у своєму практичному досвіді, тоді Бог явиться тобі, і Він просвітить та спрямує тебе зсередини. Без такої віри Бог не зможе цього зробити. Якщо ти втратив надію на Бога, як ти зможеш переживати Його роботу? Тому тільки тоді, коли ти маєш віру та не плекаєш сумнівів щодо Бога, тільки коли ти маєш справжню віру в Нього, що б Він не робив, Він просвітить і освітить тебе через твій досвід, і тільки тоді ти зможеш побачити Його дії. Усе це досягається через віру. Віра приходить тільки через очищення, і без очищення віра не може розвинутися. Що означає це слово «віра»? Віра – це справжнє переконання та щире серце, які мають бути в людей, коли ті не можуть чогось побачити чи торкнутися, коли Божа робота не узгоджується з людськими уявленнями, коли вона поза людською досяжністю. Це та віра, про яку я говорю. Люди потребують віри під час тягот і очищення, а віра – це те, за чим іде очищення; очищення і віру не можна розділяти. Як би Бог не працював, у якому б

оточенні ти не перебував, ти здатен гнатися за життям і шукати істину, і шукати знання про роботу Бога, і мати розуміння Його дій, і ти здатен діяти згідно з істиною. Робити так і значить мати справжню віру, і якщо ти так робиш, це показує, що ти не втратив віру в Бога. Ти можеш мати справжню віру в Бога, лише якщо ти здатен наполегливо шукати істину через очищення, якщо ти здатен по-справжньому любити Бога та не давати сумнівам щодо Нього рости в тобі, якщо незалежно від того, що Він робить, ти все одно втілюєш істину в життя, щоб догодити Богу, і якщо ти здатен шукати Його волю в глибинах і бути уважним до Його волі. У минулому, коли Бог сказав, що ти царюватимеш як король, ти любив Його, і коли Він відкрито явив Себе тобі, ти шукав Його. Але тепер Бог прихований, ти не можеш Його побачити, і тебе спіткали біди, – невже ти тепер втрачаєш надію на Бога? Отже, ти повинен завжди шукати життя та прагнути догодити Богу. Це називається щирою вірою, і це найсправжніший та найпрекрасніший вид любові.

У минулому всі люди приходили до Бога, щоб прийняти рішення, і казали: «Навіть якщо більше ніхто не любить Бога, я повинен любити Його». Але тепер тебе настигає очищення, і оскільки це не узгоджується з твоїми уявленнями, ти втрачаєш віру в Бога. Хіба це справжня любов? Ти багато разів читав про діяння Йова – хіба ти про них забув? Справжня любов може сформуватися лише зсередини віри. Справжня любов до Бога розвивається шляхом очищень, які ти проходиш, і саме завдяки своїй вірі ти здатен бути уважним до Божої волі у своєму практичному досвіді, і також саме через віру ти зрікаєшся власної плоті й шукаєш життя; це те, що повинні робити люди. Якщо ти зробиш це, то ти зможеш побачити Божі дії, але якщо тобі бракує віри, то ти не зможеш бачити Божі дії чи переживати Його роботу. Якщо ти хочеш бути використаним і вдосконаленим Богом, то ти повинен мати все:

готовність страждати, віру, витривалість, послух і здатність переживати Божу роботу, розуміти Його волю, бути уважним до Його скорботи тощо. Вдосконалювати людину нелегко, і кожне очищення, яке ти переживаєш, вимагає твоїх віри й любові. Якщо ти хочеш бути вдосконалим Богом, недостатньо просто мчати вперед по дорозі, і так само недостатньо просто повністю присвятити себе Богові. Потрібно багато чого мати, щоб зуміти стати тим, хто вдосконалим Богом. Коли ти стикаєшся зі стражданнями, ти повинен бути здатним відкинути турботу про плоть і не скаржитися на Бога. Коли Бог ховається від тебе, ти повинен бути здатним мати віру, щоб слідувати за Ним і підтримувати в собі свою попередню любов, не даючи їй похитнутись або розсіятися. Що б не робив Бог, ти мусиш коритися Його задуму й бути готовим проклинати власну плоть замість того, щоб скаржитися на Нього. Коли ти стикаєшся з випробуваннями, ти повинен догодити Богу, хоча ти можеш гірко ридати чи відчувати небажання розлучатися з чимось улюбленим. Тільки це і є справжня любов та віра. Яким би не був твій фактичний духовний стан, ти перш за все мусиш мати як волю терпіти тяготи, так і правдиву віру, а також ти мусиш мати волю зректися плоті. Ти повинен бути готовим витримати особисті труднощі та поступитися своїми особистими інтересами, щоб догодити Богу. Ти також мусиш бути здатним відчувати в серці жаль про себе: раніше ти не міг догодити Богу, а тепер можеш жаліти себе. Тобі не має нічого бракувати в жодному з цих аспектів: саме через ці речі Бог тебе вдосконалив. Якщо ти не можеш задовольнити ці критерії, то ти не можеш бути вдосконалим.

Той, хто служить Богові, повинен не тільки знати, як страждати за Нього; більше того, він повинен розуміти, що мета віри в Бога полягає в пошуку любові до Бога. Бог використовує тебе не лише для того, щоб очистити тебе, чи заради того,

щоб змусити тебе страждати, але радше Він використовує тебе, щоб ти міг пізнати Його дії, пізнати справжнє значення людського життя і, зокрема, щоб ти міг пізнати, що служіння Богові – нелегке завдання. Переживання Божої роботи означає не втішання благодаттю, а радше страждання за любов до Нього. Оскільки ти втішаєшся Божою благодаттю, ти повинен також втішатися Його карою; усе це ти повинен пережити. Ти можеш переживати Боже просвітління в собі, і ти також можеш переживати те, як Він розправляє з тобою й судить тебе. Так твій досвід буде всеосяжним. Бог виконав над тобою Свою роботу суду й кари. Боже слово розправилося з тобою, але не тільки; воно також просвітило й освітило тебе. Коли ти слабкий і негативно налаштований, Бог про тебе хвилюється. Уся ця робота призначена дати тобі знати, що все, що стосується людини, влаштовано Богом. Ти можеш думати, що віра в Бога означає страждання або виконання всіляких речей для Нього; ти міг би подумати, що мета віри в Бога полягає в тому, щоб твоя плоть могла бути в мирі, або щоб усе у твоєму житті йшло гладко, або щоб тобі було комфортно та легко в усьому. Однак ніщо з цього не є ціллю, яку люди повинні пов'язувати зі своєю вірою в Бога. Якщо ти віриш у такі цілі, то твій погляд хибний, і для тебе просто неможливо бути вдосконалим. Божі дії, Божий праведний характер, Його мудрість, Його слова, Його дивовижність і незбагненність – усе це люди повинні розуміти. Маючи це розуміння, ти повинен використати його, щоб позбавити своє серце всіх особистих вимог, сподівань і уявлень. Лише усунувши ці речі, ти можеш відповідати умовам, яких вимагає Бог, і лише зробивши це, ти можеш мати життя й догоджати Богу. Мета віри в Бога полягає в тому, щоб догоджати Йому та втілювати в життя характер, якого Він вимагає, щоб Його дії та слава могли проявлятися через цю громаду негідних людей. Це правильний погляд на віру в Бога, і це також мета,

до якої ти маєш прагнути. Ти повинен мати правильну точку зору на віру в Бога, і ти повинен прагнути отримати Божі слова. Тобі потрібно їсти й пити Божі слова, і ти повинен бути здатним утілювати істину в життя, і, зокрема, ти повинен бути здатним бачити Його практичні вчинки, Його чудові вчинки в усьому світі, а також практичну роботу, яку Він виконує в плоті. Через свій практичний досвід люди можуть оцінити, як саме Бог виконує над ними Свою роботу та яка Його воля щодо них. Метою всього цього є усунути розбещений сатанинський характер людей. Вигнавши всю нечистоту й неправду в тобі, і відкинувши твої хибні наміри, і розвинувши справжню віру в Бога, – тільки зі справжньою вірою ти можеш по-справжньому любити Бога. Ти можеш щиро любити Бога лише на основі своєї віри в Нього. Чи можна досягти любові до Бога, не вірячи в Нього? Оскільки ти віриш у Бога, не можна, щоб твої думки про це були плутаними. Деякі люди сповняються сил, щойно бачать, що віра в Бога принесе їм благословення, але потім утрачають усю енергію, щойно бачать, що повинні зазнати очищень. Хіба це віра в Бога? Зрештою, ти мусиш досягти повного та цілковитого послуху перед Богом у своїй вірі. Ти віриш у Бога, але досі маєш вимоги до Нього, маєш багато релігійних уявлень, які не можеш придушити, особистих інтересів, які не можеш відкинути, і все одно ти прагнеш плотських благословень і хочеш, щоб Бог урятував твою плоть, спас твою душу, – усе це поведінка людей, які мають хибний погляд. Навіть хоча люди з релігійними переконаннями мають віру в Бога, вони не прагнуть змінити свій характер і не шукають знання про Бога, а натомість прагнуть лише задовольнити інтереси своєї плоті. Багато хто з вас має вірування, що належать до категорії релігійних переконань; це не справжня віра в Бога. Щоб вірити в Бога, люди повинні мати серце, яке готове страждати за Нього, і бажання присвятити себе. Якщо люди не відповідають цим двом

умовам, їхня віра в Бога недійсна, і вони не зможуть досягти змін у своєму характері. Тільки люди, які щиро прагнуть істини, шукають знання про Бога та прагнуть до життя, є тими, хто справді вірить у Бога.

Коли тебе спіткають випробування, як ти застосовуватимеш Божу роботу, проходячи через ці випробування? Чи будеш ти негативно налаштованим, а чи розглядатимеш Боже випробування й очищення людини з позитивного боку? Що ти здобудеш за допомогою Божих випробувань і очищень? Чи зросте твоя любов до Бога? Коли ти піддаватимешся очищенню, чи будеш ти здатен застосувати випробування Йова й серйозно взаємодіяти з роботою, яку Бог виконує в тобі? Чи бачиш ти, як Бог перевіряє людину через випробування Йова? Яке натхнення тобі можуть принести випробування Йова? Чи готовий ти будеш свідчити про Бога під час очищень, а чи захочеш задовольнити плоть у комфортному оточенні? Який насправді твій погляд на віру в Бога? Чи справді вона для Нього, а не для плоті? Чи справді у тебе є ціль, яку ти переслідуєш у своїх пошуках? Чи готовий ти пройти очищення, щоб ти міг бути вдосконалим Богом, чи ти радше будеш покараний і проклятий Богом? Яка насправді твоя точка зору на питання свідчення про Бога? Що люди повинні робити в певних оточеннях, щоб насправді свідчити про Бога? Оскільки практичний Бог так багато відкрив у Своїй фактичній роботі в тобі, чому ти постійно думаєш про те, щоб піти? Чи твоя віра в Бога – для Бога? Для більшості з вас ваша віра є частиною розрахунків, які ви робите для власної користі, у пошуку власної особистої вигоди. Дуже мало людей вірить у Бога заради Бога; хіба це не бунтарство?

Метою роботи очищення є передусім удосконалення віри людей. Зрештою досягається те, що ти хочеш піти, але водночас не можеш; деякі люди здатні все одно мати віру, навіть коли вони позбавлені найменшої дрібки надії; і люди більше зовсім

не мають надії щодо власних майбутніх перспектив. Тільки в цей час завершиться Боже очищення. Людина досі не сягнула стадії зависання між життям і смертю, і люди не відчули смаку смерті, тому процес очищення ще не завершено. Навіть ті, хто стояв на щаблі прислужників, не були очищені остаточно. Йов пройшов через надзвичайне очищення, і йому не було на що покластися. Люди повинні пройти через очищення аж до того, коли немає надії й немає на що покластися, – тільки це і є справжнє очищення. У час прислужників, якщо твоє серце завжди було тихим перед Богом і якщо ти завжди корився Його впорядкуванням, хоч би що Він робив і хоч би якою була Його воля для тебе, то в кінці дороги ти зрозумів би все, що зробив Бог. Ти проходиш через випробування Йова, і водночас ти проходиш через випробування Петра. Коли випробовували Йова, він свідчив, і врешті йому відкрився Єгова. Тільки після свідчення він став гідним побачити обличчя Бога. Чому сказано: «Я ховаюся від землі скверни, але являю Себе святому Царству»? Це означає, що лише коли ти святий і свідчиш, ти можеш мати гідність бачити обличчя Бога. Якщо ти не можеш свідчити про Нього, то не маєш гідності побачити Його обличчя. Якщо ти відступаєш або скаржишся на Бога перед лицем очищень, через це не спромагаючись свідчити про Нього та стаючи посміховиськом для сатани, тоді ти не здобудеш явлення Бога. Якщо ти подібний до Йова, який посеред випробувань проклинав власну плоть, і не скаржився на Бога, і був здатен ненавидіти власну плоть, не скаржачись і не грішачи своїми словами, тоді ти будеш свідком. Коли ти певною мірою пройдеши очищення й усе одно зможеш бути, як Йов, абсолютно слухняним перед Богом і не мати інших вимог до нього чи своїх власних уявлень, тоді Бог тобі явиться. Зараз Бог тобі не являється, бо в тебе так багато власних уявлень, особистих упереджень, егоїстичних думок, індивідуальних вимог

і тілесних інтересів, і ти не гідний побачити Його обличчя. Якби ти побачив Бога, ти б виміряв Його через свої власні уявлення, і, зробивши так, ти прибав би Його до хреста. Якщо тебе настигає багато речей, які не узгоджуються з твоїми уявленнями, але ти все ж можеш відкинути їх і здобути з цих речей знання про дії Бога, і якщо посеред очищень ти відкриваєш своє серце, що любить Бога, тоді це є свідченням. Якщо у твоїй домівці панує мир, ти насолоджуєшся тілесними втіхами, ніхто тебе не переслідує, а твої брати й сестри в церкві слухаються тебе, чи можеш ти показати, що твоє серце любить Бога? Чи може таке становище очистити тебе? Лише через очищення може виявитися твоя любов до Бога, і лише через події, що не узгоджуються з твоїми уявленнями, ти можеш бути вдосконалений. За допомогою багатьох суперечливих і негативних речей та використовуючи всілякі прояви сатани – його дії, його звинувачення, його порушення й обмани, – Бог ясно показує тобі огидне обличчя сатани й тим самим удосконалює твою здатність відрізнити сатану, щоб ти міг зненавидіти сатану та зректися його.

Можна сказати, що численні пережиті тобою невдачі, слабкості, часи негативності – це все Божі випробування. Це тому, що все походить від Бога, і все, що є та відбувається, – у Його руках. Чи зазнаєш ти невдачі, чи ти слабкий і спотикаєшся, – усе це залежить від Бога та перебуває в Його владі. З погляду Бога, це випробування для тебе, і якщо ти не можеш цього усвідомити, воно стане спокусою. Існує два стани, які люди повинні розпізнавати: один походить від Святого Духа, а ймовірним джерелом іншого є сатана. Один – це стан, у якому Святий Дух освітлює тебе, і ти отримуєш можливість пізнавати себе, ненавидіти себе та шкодувати про себе, а також мати змогу щиро любити Бога й палко бажати догодити Йому. Інший – це стан, у якому ти пізнаєш себе, але ти слабкий і негативно налаштований. Можна сказати, що цей стан є Божим очищенням, а також що він є сатанинською

спокусою. Якщо ти усвідомлюєш, що це твоє спасіння від Бога, і якщо ти відчуваєш, що тепер ти глибоко в боргу перед Ним, і якщо відтепер ти намагаєшся відплатити Йому та більше не впадати в таку порочність, якщо ти докладаєш зусиль, щоб їсти й пити Його слова, і якщо ти постійно вважаєш себе негідним, а у твоєму серці є прагнення, то це Боже випробування. Коли страждання закінчиться й ти знову рухатимешся вперед, Бог і надалі тебе вестиме, освітлюватиме, просвіщатиме та житиме. Але якщо ти цього не усвідомлюєш, негативно налаштований і просто впадаєш у відчай, якщо ти так думаєш, то тебе настигне сатанинська спокуса. Коли Йов проходив через випробування, Бог і сатана заклалися між собою, і Бог дозволив сатані вразити Йова. Незважаючи на те, що Йова випробовував Бог, насправді його побив сатана. З точки зору сатани, він спокушав Йова, але Йов був на боці Бога. Якби це було не так, то Йов би впав у спокусу. Щойно люди впадають у спокусу, вони потрапляють у небезпеку. Проходження очищення можна назвати випробуванням від Бога, але якщо ти не в доброму стані, це можна назвати спокусою від сатани. Якщо в тебе немає ясності з видінням, сатана звинуватить тебе та затьмарить тобі видіння. Сам того не усвідомлюючи, ти впадеш у спокусу.

Якщо ти не переживаєш Божу роботу, то ти ніколи не зможеш бути вдосконалим. У своєму переживанні ти також повинен заглиблюватись у деталі. Наприклад, які речі спонукають тебе до розвитку уявлень і надлишку мотивів та які підходжі практики ти маєш для вирішення цих проблем? Якщо ти можеш переживати Божу роботу, це значить, що ти маєш духовний стан. А якщо ти лише виглядаєш так, ніби маєш силу, це несправжній духовний стан, і ти точно не зможеш стояти непохитно. Лише тоді, коли ви зможете переживати Божу роботу, і зможете переживати її й розмірковувати про неї будь-коли та будь-де, коли ви зможете залишити пастирів

і жити незалежно, покладаючись на Бога, і зможете побачити справжні Божі дії, – лише тоді волю Божу буде виконано. Зараз більшість людей не знає, як переживати, і коли вони стикаються з проблемою, вони не знають, як її вирішити; вони не здатні переживати Божу роботу й не можуть вести духовне життя. Ти мусиш прийняти Божі слова та роботу у своє практичне життя.

Іноді Бог посилає тобі своєрідне почуття, почуття, яке змушує тебе втрачати свою внутрішню вітуху та втрачати присутність Бога, так що ти занурюєшся в темряву. Це різновид очищення. Щоразу, коли ти щось робиш, воно завжди йде не так або ти видихаєшся. Це Божа дисципліна. Іноді, коли ти робиш якийсь непослух чи бунт перед Богом, ніхто інший може про це не знати – але Бог знає. Він не залишить тебе безкарним, і Він тебе дисциплінує. Робота Святого Духа дуже ґрунтовна. Він дуже уважно спостерігає за кожним словом і дією людей, за кожним їхнім учинком і рухом, за кожною їхньою думкою й ідеєю, щоб люди могли внутрішньо усвідомлювати ці речі. Ти робиш щось раз, і воно йде не так, ти робиш щось знову, і воно все одно йде не так, і поступово ти зрозумієш роботу Святого Духа. Багато разів пройшовши через дисциплінування, ти дізнаєшся, що робити, щоб відповідати Божій волі, а що не відповідає Його волі. Зрештою ти отримаєш точні відповіді на вказівки Святого Духа зсередини тебе. Часом ти будеш бунтівничим, і Бог докорятиме тобі зсередини. Усе це йде від Божої дисципліни. Якщо ти не дорожиш Божим словом, якщо ти нехтуєш Його роботою, тоді Він не звертатиме на тебе уваги. Що серйозніше ти ставишся до Божих слів, то більше Він просвіщатиме тебе. Зараз у церкві є деякі люди, чия віра заплутана й непевна, і вони роблять багато неналежних речей і діють без дисципліни, і тому в них не можна ясно побачити роботу Святого Духа. Деякі люди полишають свої обов'язки заради заробітку, вирушаючи займатися бізнесом без

дисциплінування; така людина в ще більшій небезпеці. Вони не тільки не мають роботи Святого Духа зараз, але їх буде важко вдосколати в майбутньому. Є багато людей, у яких не можна побачити роботу Святого Духа та в яких не можна побачити Божої дисципліни. Це ті, кому не ясна воля Бога та хто не знає Його роботи. Ті, хто може стійко стояти посеред очищень, хто слідує за Богом, що б Він не робив, і хто щонайменше здатний не піти або ж досягти 0,1 % від того, що досяг Петро, чинять добре, але вони не мають цінності з точки зору використання їх Богом. Багато людей швидкі на розуміння, мають справжню любов до Бога та можуть перевершити рівень Петра, і Бог виконує над ними роботу вдосконалення. До таких людей приходять дисципліна та просвітління, і якщо в цих людях є щось, що не відповідає волі Божій, вони можуть це відразу відкинути. Такі люди – золото, срібло й дорогоцінне каміння: їхня цінність найвища! Якщо Бог зробив багато різної роботи, але ти досі подібний до піску чи каменю, тоді ти нічого не вартий!

Божа робота в країні великого червоного дракона чудова й незбагненна. Він удосконалив одну громаду людей і вижене деяких інших, бо в церкві є всякі люди: є ті, хто любить істину, і ті, хто не любить; є ті, хто переживає Божу роботу, і ті, хто ні; є ті, хто виконує свій обов'язок, і ті, хто не виконує; є ті, хто свідчить про Бога, і ті, хто не свідчить, – і частина з них є невірними й лихими людьми, і вони точно будуть вигнані. Якщо в тебе немає ясного знання про Божу роботу, то ти будеш негативно налаштованим; це тому, що Божу роботу можна побачити лише в меншості людей. У цей час стане ясно, хто насправді любить Бога, а хто ні. Ті, хто насправді любить Бога, мають роботу Святого Духа, тоді як ті, хто насправді не любить Його, будуть виявлені через кожний етап Його роботи. Вони стануть тими, хто має бути вигнаний. Ці люди будуть виявлені

в ході роботи завоювання, і це люди, які не мають цінності для того, щоб їх удосконаливати. Ті, хто був удосконалений, були здобуті Богом у всій своїй повноті та здатні любити Бога, як Петро. Ті, хто був завойований, не мають спонтанної любові, а мають тільки пасивну, і вони змушені любити Бога. Спонтанна любов розвивається через розуміння, отримане через практичний досвід. Ця любов займає серце людини та робить її добровільно відданою Богові; Божі слова стають її основою, і людина здатна страждати за Бога. Звісно, все це має той, хто був удосконалений Богом. Якщо ти лише прагнеш бути завойованим, то ти не можеш свідчити про Бога; якби Бог досягнув своєї мети спасіння тільки через завоювання людей, то етап прислужників завершив би справу. Однак завоювання людей не є кінцевою метою Бога, а Його справжня мета – вдосконалити людей. Тож не кажи, що ця стадія є роботою завоювання, а кажи, що це робота вдосконалення та вигання. Деякі люди не були завойовані повністю, і в ході їх завоювання громада людей буде вдоскоалена. Ці дві частини роботи виконуються злагоджено. Навіть за такий тривалий період роботи люди не пішли, і це показує, що мету завоювання досягнуто – це факт завойованості. Очищення потрібні не для того, щоб бути завойованим, а для того, щоб бути вдосконалим. Без очищень людей не можна було б удосконалити. Тож очищення справді цінні! Сьогодні вдоскоалюється та здобувається одна громада людей. Усі десять благословень, згадані раніше, були спрямовані на тих, хто був удосконалений. Усе, що стосується зміни образу на землі, спрямоване на тих, хто був удосконалений. Ті, хто не був удосконалений, не гідні отримати обіцянки Бога.

Лише пройшовши через болісні випробування, ти зможеш пізнати, що Бог гідний любові

Таж наскільки сильно ти сьогодні любиш Бога? І таж скільки ти знаєш про все, що Бог у тобі зробив? Це те, про що ти мусиш дізнатися. Коли Бог приходить на землю, усе, що Він зробив у людині та дозволив людині побачити, – для того, щоб людина Його полюбила та справді Його пізнала. Причина того, що людина здатна страждати за Бога та зуміла дійти так далеко, – це, з одного боку, Божа любов, а з іншого боку – Боже спасіння; ба більше, це й суд та робота кари, яку Бог виконав у людині. Якщо ви позбавлені Божого суду, кари та випробувань, і якщо Бог не змусив вас страждати, то, щиро кажучи, ви насправді не любите Бога. Що більша Божа робота в людині та що більше страждання людини, то очевидніше, наскільки значуща Божа робота, і то більше серце людини здатне справді любити Бога. Як навчитися любити Бога? Без мук і очищення, без болісних випробувань – і більше того, якби Бог давав людині тільки благодать, любов і милосердя, – хіба б ти зміг досягти стадії істинної любові до Бога? З одного боку, під час Божих випробувань людина пізнає свої недоліки й усвідомлює, що вона незначна, нікчемна та ница, що вона є ніщо та нічого не має; з іншого боку, під час Своїх випробувань Бог створює для людини різні обставини, які роблять людину більш здатною відчувати, що Бог гідний любові. Хоча біль великий і часом нездоланий – настільки, що навіть сягає рівня нищівної скорботи, – але переживши його, людина бачить, яка прекрасна та робота, яку Бог у ній вершить, і тільки на цьому підґрунті в людині зароджується справжня любов до Бога. Сьогодні людина бачить, що не здатна по-справжньому пізнати себе лише через Божу благодать, любов і милосердя, а ще менше вона спроможна

пізнати людську сутність. Тільки через Боже очищення та суд і під час самого очищення людина може пізнати свої недоліки й усвідомити, що вона нічого не має. Отже, любов людини до Бога будується на підґрунті Божого очищення та суду. Якщо ти лише втішаєшся Божою благодаттю, маючи мирне сімейне життя або матеріальні благословення, то ти не здобув Бога, і твоя віра в Бога не може вважатись успішною. Бог уже виконав у плоті одну стадію роботи благодаті, і Він уже наділив людину матеріальними благословеннями, та людину не можна зробити досконалою за допомогою самих лише благодаті, любові та милосердя. У своєму життєвому досвіді людина стикається з дрібною Божою любові та бачить Божу любов і милосердя, однак, відчувши їх упродовж певного часу, вона бачить, що Божа благодать і Його любов та милосердя не здатні зробити людину досконалою, не здатні проявити те, що в людині розбещене, і не здатні позбавити людину її розбещеного характеру або зробити її любов і віру досконалими. Божа робота благодаті була роботою одного періоду, і людина не може покладатися на те, що пізнає Бога, втішаючись Божою благодаттю.

Якими засобами вершиться Боже вдосконалення людини? Воно вершиться за допомогою Його праведного характеру. Божий характер переважно складається з праведності, гніву, величі, суду та прокляття, і Він удосконалює людину переважно через Свій суд. Деякі люди не розуміють і питають, чому Бог може зробити людину досконалою лише через суд і прокляття. Вони кажуть: «Якби Бог прокляв людину, хіба б людина не померла? Якби Бог судив людину, хіба б людина не була осуджена? То як її тоді можна зробити досконалою?» Так говорять люди, які не знають Божої роботи. Те, що Бог проkliнає, – це людська непокора, а те, що Він судить, – це людські гріхи. Хоча Він говорить суворо та невблаганно, Він виявляє все, що є всередині людини, викриваючи через ці

жорсткі слова те, що в людині істотне, але через такий суд Він дає людині глибоке знання сутності плоті, і таким чином людина скоряється перед Богом. Людська плоть гріхозна та сатанинська, вона непокірлива, і вона – об'єкт Божої кари. Тож щоб людина змогла пізнати себе, її мають спіткати слова Божого суду, і має бути застосовано всякий вид очищення; тільки тоді Божа робота може бути дією.

Зі слів, промовлених Богом, можна побачити, що Він уже осудив людську плоть. Тож хіба ці слова – не слова прокляття? Слова, промовлені Богом, відкривають справжню сутність людини, і через це одкровення людина постає перед судом, і коли вона бачить, що неспроможна вдовольнити Божу волю, то відчуває всередині скорботу й каяття, вона відчуває, що так завинила Богу, й не може виконати Божу волю. Бувають часи, коли Святий Дух дисциплінує тебе зсередини, і ця дисципліна йде від Божого суду; бувають часи, коли Бог докоряє тобі та ховає від тебе Своє лице, коли Він не звертає на тебе уваги та не вершить у тобі Своєї роботи, беззвучно караючи тебе, щоб тебе очистити. Божа робота в людині призначена переважно для того, щоб виявити Його праведний характер. Яке свідчення людина зрештою дає про Бога? Людина свідчить, що Бог є праведним Богом, що Його характер є праведність, гнів, кара та суд; людина засвідчує праведний Божий характер. Бог використовує Свій суд, щоб зробити людину досконалою, Він любив людину й урятував людину – та скільки містить у собі Його любов? Там є суд, велич, гнів і прокляття. Хоча Бог у минулому проклинав людину, Він не запроторив її повністю в криницю безодню, але скористався цим, як засобом для очищення людської віри; Він не скарав людину смертю, але вчинив так, щоб зробити людину досконалою. Сутність плоті є те, що від сатани – Бог це сказав цілковито правильно, – та факти, виконані Богом, не звершуються за Його словами. Він тебе проклинає, щоб ти міг

Його полюбити та щоб ти міг пізнати сутність плоті; Він тебе карає, щоб ти міг прокинутися, щоб дозволити тобі пізнати недоліки в собі й усвідомити повну людську негідність. Тож Божі прокляття, Його суд і Його велич та гнів – усі вони для того, щоб зробити людину досконалою. Усе, що Бог сьогодні робить, і праведний характер, який Він виявляє всередині вас, – усе це для того, щоб зробити людину досконалою. Така є Божа любов.

У своїх узвичаєних уявленнях людина вірить, що Божа любов – то Його благодать, милосердя та співчуття до людської слабкості. Хоча ці речі – теж Божа любов, вони занадто однобічні, і вони – не головні засоби, які Бог уживає для вдосконалення людини. Деякі люди починають вірити в Бога через хворобу. Ця хвороба – Божа благодать для тебе; без неї ти не повірив би в Бога, і якби ти не вірив у Бога, то не дійшов би так далеко, – тож навіть ця благодать є Божою любов'ю. У час віри в Ісуса люди робили багато такого, чого Бог не любив, бо не розуміли істини, та Бог має любов і милосердя, і Він привів людину так далеко, і хоча людина нічого не розуміє, та Бог усе одно дозволяє їй слідувати за Ним, ба більше – Він привів людину в сьогоднішній день. Хіба це не Божа любов? Те, що виявляється в Божому характері, – це Божа любов, і то цілковито правильно! Коли будівництво церкви сягнуло свого піка, Бог звершив цей етап роботи прислужників і запроторив людину в криницю безодню. Слова часу прислужників усі були прокляттями: прокляттями твоєї плоті, прокляттями твого розбещеного сатанинського характеру та прокляттями тих речей у тобі, що не вдовольняють Божу волю. Робота, виконана Богом на тому етапі, була явлена як велич, після чого Бог незабаром звершив етап роботи кари, і настало випробування смертю. У такій роботі людина побачила Божий гнів, велич, суд і покару, але ще вона побачила Божу благодать, Його любов і Його

милосердя. Усе, що зробив Бог, і все, що було явлене як Його характер, – то була Божа любов до людини, і все, що зробив Бог, змогло вдовольнити потреби людини. Він зробив це для того, щоб удосконалити людину, і Він забезпечив людину за її духовним станом. Якби Бог цього не зробив, людина не змогла б прийти до Нього та ніяк не зуміла б пізнати правдиве Боже лице. Від часів, коли людина вперше почала вірити в Бога, і до сьогодні Бог поступово забезпечував людину у відповідності з її духовним станом, щоб усередині людина поступово пізнала Його. Лише дійшовши сьогодення, людина усвідомлює, наскільки ж чудовий суд Божий. Етап роботи прислужників був першим випадком роботи прокляття від часу створення й до сьогодні. Людина була проклята потрапити в криницю безодню. Якби Бог того не зробив, сьогодні людина не мала б істинного знання Бога; лише через Боже прокляття людина формально стикнулася з Його характером. Людина була виявлена через випробування прислужників. Вона побачила, що її вірність була неприйнятна, що її духовний стан був замалий, що вона була нездатна вдовольнити Божу волю та що її твердження, ніби вона повсякчас вдовольняє Бога, були не більше ніж словами. Хоча Бог прокляв людину на етапі роботи прислужників, та якщо зараз озирнутися на той крок Божої роботи, то він був чудовий: він став для людини відмінним вирішальним моментом і спричинив велику зміну в характері її життя. Перед часом прислужників людина нічого не розуміла про шукання життя та мудрість Божої роботи, про те, що значить вірити в Бога, і так само людина не розуміла, що Божа робота може її випробовувати. Від часу прислужників і до сьогодні людина бачить, яка чудова Божа робота – для людини вона незбагненна. Людина нездатна своїм мозком уявити, як Бог вершить Свою роботу, і вона також бачить, який малий її духовний стан, і що забагато в ній непокірливого. Коли Бог прокляв людину, це

було для отримання певного результату, і Він не скарав людину смертю. Хоча Він прокляв людину, Він це зробив словами, і Його прокляття насправді не спіткали людину, бо це людську непокору Бог прокляв, тож слова Його проклять також були промовлені, щоб зробити людину досконалою. Чи Бог судить людину, чи проклинає, і те і те робить її досконалою: і те і те робиться, щоб зробити досконалим те, що в людині нечисте. Таким чином людина очищується, і те, чого в людині не вистачає, робиться досконалим через Його слова та роботу. Кожний крок Божої роботи – чи то суворі слова, чи то суд, чи кара – робить людину досконалою та є цілковито доречним. Ніколи впродовж віків Бог не вершив такої роботи; сьогодні він творить у вас роботу, щоб ви цінували Його мудрість. Хоча ви терпіли всередині певний біль, ваші серця відчують твердість і мир; мати змогу втішатися цією стадією Божої роботи – то ваше благословення. Що б ви не змогли здобути в майбутньому, уся Божа робота у вас, яку ви сьогодні бачите, – то любов. Якщо людина не пройде через Божий суд і очищення, її дії й насага назавжди залишаться поверхневими, і її характер назавжди залишиться незмінним. Чи можна це вважати за здобуття Богом? Хоча сьогодні в людині досі багато пихатого й зарозумілого, та людський характер став набагато стійкішим. Бог має справу з тобою, щоб спасти тебе, і хоча ти при цьому можеш відчувати певний біль, та прийде той день, коли у твоєму характері станеться зміна. У той час ти озирнешся на минуле та побачиш, яка мудра Божа робота, і в той час ти зможеш справді зрозуміти Божу волю. Сьогодні є деякі люди, які кажуть, ніби вони розуміють Божу волю, та це не надто реалістично. Насправді вони мовлять брехню, бо наразі вони ще не розуміють, у чому полягає Божа воля: чи в тому, щоб спасти людину, чи в тому, щоб її проклясти. Може, зараз ти не можеш цього бачити ясно, та прийде день, коли ти побачиш, що день здобуття Богом слави

настав, і ти побачиш, наскільки це значуще – любити Бога, і таким чином ти пізнаєш людське життя, і твоя плоть житиме у світі любові до Бога, тож твій дух буде звільнений, твоє життя буде повне радості, і ти завжди будеш близький до Бога та сподіватимешся на Нього. У той час ти справді зрозумієш, наскільки цінна сьогоднішня Божа робота.

Сьогодні більшість людей не мають того знання. Вони вірять, що страждання не має цінності, що світ їх не визнає, що їхнє сімейне життя проблемне, що Богу вони не милі, а їхні перспективи похмурі. У деяких людей страждання сягає краю, і їхні думки звертаються до смерті. То не справжня любов до Бога; такі люди – боягузи, вони не мають витривалості, вони слабкі та безсилі! Бог жадає, щоб людина Його любила, та що більше людина Його любить, то більші її страждання, і що більше людина Його любить, то більші її випробування. Якщо ти Його любиш, тоді тебе спіткає всяке страждання, – а якщо не любиш, то, можливо, все для тебе йтиме гладко й усе навколо тебе буде мирним. Коли ти полюбиш Бога, то відчуватимеш, ніби багато що навколо тебе нездоланне, і оскільки твій духовний стан занадто малий, ти будеш очищений; більше того, ти будеш нездатний вдовольнити Бога, і ти завжди відчуватимеш, що воля Божа занадто велична, і людина не в силах до неї дотягнутися. Через усе це ти будеш очищений – усередині ти будеш очищений, бо багато в тобі слабкості й багато такого, що неспроможне вдовольнити Божу волю. Та ви маєте ясно бачити, що чистота здобувається лише очищенням. Тож протягом цих останніх днів ви мусите свідчити про Бога. Яким би великим не було ваше страждання, потрібно дійти до самого кінця, і навіть при останньому подиху все одно потрібно бути вірним Богові та покірним Йому; тільки це є справжня любов до Бога, і тільки це є потужне та гучне свідчення. Коли тебе спокушає сатана, мусиш казати: «Мое серце належить Богові, і Бог уже

мене здобув. Я не можу тебе вдовольнити: я мушу всього себе присвятити тому, щоб вдовольнити Бога». Що більше ти вдовольняєш Бога, то більше Бог благословляє тебе й то більша сила твоєї любові до Бога; ти теж так само матимеш віру та рішучість і відчуватимеш, що немає нічого більш вартісного чи значущого, ніж життя, проведене в любові до Бога. Можна сказати, що поки людина любить Бога, вона не матиме смутку. Хоча бувають часи, коли твоя плоть слабка й тебе обступає багато реальних турбот, у такі часи ти справді покладатимешся на Бога, і у твоєму дусі ти будеш утішений, і ти відчуєш упевненість і те, що тобі є на що покластися. Таким чином ти зможеш перемогти багато обставин, і тому ти не скаржитимешся на Бога через страждання, які ти терпиш. Натомість ти хотітимеш співати, танцювати й молитися, збиратися разом із іншими та спілкуватися, думати про Бога, і ти відчуватимеш, що всі люди, справи та речі навколо тебе, впорядковані Богом, є придатними. Якщо ти не любиш Бога, то все, на що ти дивитимешся, тебе дратуватиме, і ніщо не радуватиме твоє око; у дусі своєму ти будеш не вільний, а пригнічений, твоє серце завжди скаржитиметься на Бога, і ти завжди відчуватимеш, що ти терпиш таку велику муку й вона така несправедлива. Якщо твої шукання будуть не заради щастя, а щоб вдовольнити Бога та не бути звинуваченим сатаною, то такі шукання дадуть тобі велику силу любити Бога. Людина здатна виконати все, що промовлене Богом, і все, що вона робить, здатне вдовольнити Бога, – ось що значить володіти реальністю. Шукати Божого вдоволення значить використовувати свою любов до Бога, щоб утілювати Його слова в життя; незалежно від часу – навіть коли інші знесилені – у тобі все одно є серце, яке любить Бога, яке глибоко прагне Бога та сумує за Ним. Це і є справжній духовний стан. Те, наскільки насправді високий твій духовний стан, залежить від того, наскільки велика твоя любов до Бога, чи

здатен ти стійко триматися під час випробувань, чи слабкий ти, коли тобі трапляються певні обставини, та чи можеш ти стояти на своєму, коли брати й сестри відкидають тебе; прихід фактів покаже, яка насправді твоя любов до Бога. Багато Божої роботи показує, що Бог справді любить людину, хоча очі людського духу ще не відкрилися до кінця, і вона не здатна ясно бачити ні багато чого з Божої роботи та Його волі, ні багато прекрасного, що є в Богові; замало в людини справжньої любові до Бога. Увесь цей час ти вірив у Бога, і сьогодні Бог відрізав усі шляхи відступу. Якщо говорити реалістично, у тебе немає іншого вибору, крім як піти правильним шляхом – тим правильним шляхом, на який тебе привів суворий Божий суд і Його найвище спасіння. Тільки пройшовши через тяготи й очищення, людина пізнає, що Бог любий. Можна сказати, що через свої переживання до сьогодні людина частково пізнала, що Бог гідний любові, та цього все ще недостатньо, бо людині ще багато чого не достає. Людина має пізнати на собі більше чудової Божої роботи та більше всього того очищення через страждання, влаштованого Богом. Лише тоді характер життя людини зможе змінитися.

Лише той, хто любить Бога, по-справжньому вірить у Бога

Сьогодні, коли ви прагнете любити і пізнавати Бога, з одного боку, ви мусите пройти крізь труднощі й очищення, з іншого, ви мусите сплатити ціну. Жоден урок не є настільки глибоким, як урок любові до Бога, і можна сказати, що урок, який люди виносять із життя, прожитого у вірі, полягає в тому, як любити Бога. Це означає: якщо ти віриш у Бога, ти мусиш любити Бога. Якщо ти тільки віриш у Бога, але не любиш Його і не досяг пізнання Бога, і ніколи не любив Бога правдивою любов'ю, яка йде з твого серця, тоді твоя віра в Бога марна; якщо, віруючи

в Бога, ти не любиш Бога, тоді ти даремно живеш, і все твоє життя є найнікчемнішим. Якщо упродовж усього твого життя ти ніколи не любив Бога або не догоджав Йому, то який сенс тобі жити? І який сенс у твоїй вірі в Бога? Хіба це не марнування зусиль? Іншими словами, якщо люди хочуть вірити в Бога і любити Його, тоді вони мусять сплатити ціну. Замість того, щоб намагатися поводитися певним чином назовні, вони повинні прагнути істинного розуміння в глибині своїх сердець. Якщо ти із захватом співаєш і танцюєш, але не спроможний втілювати істину в життя, хіба можна сказати, що ти любиш Бога? Любов до Бога вимагає шукати Божу волю в усіх речах, аби, коли з тобою щось станеться, ти зазирнув глибоко всередину, прагнучи збагнути Божу волю і намагаючись побачити, якою є Божа воля у цьому питанні, чого Він просить тебе досягти і як ти повинен зважати на Його волю. Наприклад: стається щось, що вимагає від тебе пережити труднощі, і в цей час ти повинен зрозуміти, якою є Божа воля і як ти повинен зважати на Його волю. Тобі не можна догоджати собі: спершу відкинь себе вбік. Немає нічого жалюгіднішого за плоть. Ти мусиш прагнути догодити Богу, і ти мусиш виконати свій обов'язок. З такими думками Бог принесе тобі особливе просвітлення у цьому питанні, і твоє серце також знайде розраду. Чи то велика справа, чи маленька, коли щось із тобою стається, ти мусиш передусім відкинути себе вбік і поставитися до плоті, як до найнікчемнішої з-поміж усіх речей. Чим більше ти догоджаєш плоті, тим більше вільностей вона собі дозволяє; якщо ти задовольниш її цього разу, наступного разу вона проситиме більшого. Поки це триває, люди починають любити плоть дедалі більше. Плоть завжди має екстравагантні бажання; вона завжди просить, аби ти догоджав їй і тішив зсередини, чи то в тому, що ти їси, що вдягаєш, чи то в тому, як втрачаєш самовладання або потураєш своїм слабкостям і лінощам... Чим більше ти догоджаєш плоті, тим більшими

стають її бажання і тим розбещенішою стає плоть, доки не дійде до того, коли плоть людська зачаїть ще глибші уявлення і не скориться Богу, звеличить себе і засумнівається у Божій роботі. Чим більше ти догоджаєш плоті, тим сильнішими стають її слабкості; ти завжди відчуватимеш, що ніхто не співчуває твоїм слабкостям, ти повсякчас вважатимеш, що Бог надто далеко зайшов, і ти казатимеш: «Як може Бог бути настільки суворим? Чому Він не дасть людям передиху?» Коли люди догоджають плоті і надто плекають її, вони занапащають себе. Якщо ти по-справжньому любиш Бога і не догоджаєш плоті, ти побачиш, що все, що робить Бог, є надзвичайно правильним і надзвичайно хорошим, і що Його прокляття твого бунтарства і засудження твоєї несправедливості виправдані. Прийде час, коли Бог виправлятиме й дисциплінуватиме тебе, створюючи умови, щоб стримати тебе, змушуючи тебе постати перед Ним, – і ти завжди відчуватимеш, що те, що робить Бог, – прекрасне. Так ти відчуватимеш, наче болю майже немає, і що Бог справді гідний любові. Якщо ж ти потураєш слабкостям плоті і кажеш, що Бог заходить задалеко, тоді ти повсякчас відчуватимеш біль і завжди будеш пригнічений, і тобі буде незрозуміла вся робота Бога, і тобі здаватиметься, наче Бог зовсім не співчуває слабкості людини і не знає про її труднощі. І таким чином ти постійно почуватимешся нещасним і самотнім, наче ти зазнав великої несправедливості, і в цей момент ти почнеш скаржитися. Чим більше ти в такий спосіб потураєш слабкостям плоті, тим більше відчуватимеш, що Бог задалеко заходить, доки не дійде до того, що ти заперечуватимеш роботу Бога і почнеш опиратися Богові і сповнишся непокори. Отже, ти мусиш повстати проти плоті, а не потурати їй: «Мій чоловік (дружина), діти, перспективи, шлюб, сім'я – все це не має значення! У моєму серці є тільки Бог, і я маю щосили намагатися догодити Богові, а не плоті». Ти повинен мати таку рішучість. Якщо ти завжди

сповнений такої рішучості, тоді, коли ти втілюватимеш істину в життя і відкинеш себе, ти зможеш зробити це, доклавши лише трохи зусиль. Кажуть, одного разу якийсь селянин побачив на дорозі змію, яка лежала нерухомо, замерзла. Селянин підібрав її і притис до грудей, і коли змія відігрілась й ожила, вона вкусила селянина до смерті. Людська плоть подібна до цієї змії: її суть – шкодити людському життю, і коли вона повністю опановує тебе, твоє життя стає занапащеним. Плоть належить сатані. У ній закладені екстравагантні бажання, вона думає тільки про себе, вона хоче насолоджуватися комфортом і впиватися дозвіллям, загрузнувши в лінощах і ледарстві, і задовольнивши її до певної межі, ти зрештою будеш з'їдений нею. Тобто, якщо ти задовольниш її цього разу, наступного разу вона проситиме більшого. Вона завжди має екстравагантні бажання й нові вимоги та користується твоїм потуранням плоті, щоб змусити тебе плекати її ще більше і жити серед її вигод, – і якщо ти не здолаєш її, ти зрештою себе занапастиш. Чи зможеш ти здобути життя перед Богом і яким буде твій остаточний кінець, залежить від того, як ти повставатимеш проти плоті. Бог спас тебе, обрав тебе і визначив тебе наперед, але якщо сьогодні ти не бажаєш догодити Йому, ти не бажаєш втілити істину в життя, ти не бажаєш повстати проти власної плоті серцем, яке щиро любить Бога, то зрештою ти занапастиш себе і тому зазнаєш невимовного болю. Якщо ти завжди потураєш плоті, сатана поступово поглине тебе і залишить тебе без життя або дотику Духа, поки не настане день, коли ти станеш повністю темним всередині. Живучи у темряві, ти потрапиш у полон до сатани, у тебе в серці більше не буде Бога, і тоді ти заперечуватимеш існування Бога і покинеш Його. Отже, якщо люди хочуть любити Бога, вони мусять сплатити ціну болю та пережити труднощі. Не потрібно ззовні виявляти запопадливість і старанність, більше читати і більше метушитись; натомість

їм варто відкинути те, що всередині: екстравагантні думки, особисті інтереси, власні міркування, уявлення та наміри. Такою є воля Бога.

Робота Бога із зовнішнім характером людей також є однією з частин Його роботи; робота із зовнішньою, ненормальною людською природою, наприклад, або з їхнім способом життя і звичками, їхньою поведінкою і звичаями, а також із їхнім зовнішнім поводженням та їхньою гарячковістю. Але коли Він просить людей втілити істину в життя і змінити свій характер, то передусім йдеться про наміри та уявлення всередині них. Упоратися лише із твоїм зовнішнім характером нескладно; це однаково, що попросити тебе не їсти те, що ти любиш, – це легко. Однак те, що стосується уявлень всередині тебе, не так просто відпустити. Це вимагає від людей повстати проти плоті, сплатити ціну та постраждати перед Богом. Особливо це стосується людських намірів. Відколи люди почали вірити в Бога, вони виношують чимало неправильних намірів. Коли ти не втілюєш істину в життя, тобі здається, що всі твої наміри є правильними, але коли з тобою щось трапиться, ти побачиш, що всередині тебе багато хибних намірів. Таким чином, коли Бог удосконалює людей, Він змушує їх усвідомити, що в них є багато уявлень, які перешкоджають їхньому пізнанню Бога. Коли ти усвідомиш, що твої наміри є хибними, якщо ти зможеш припинити жити згідно зі своїми уявленнями і намірами, і зможеш свідчити про Бога, і твердо триматимешся своєї позиції в усьому, що з тобою відбувається, це доводить, що ти повстав проти плоті. Коли ти повстанеш проти плоті, всередині тебе неодмінно відбудеться битва. Сатана спробує змусити людей слідувати за ним, спробує змусити людей слідувати уявленням плоті та відстоювати інтереси плоті, – але слова Божі просвітять й освітять людину зсередини, і в цей момент від тебе залежить, чи слідуватимеш ти за Богом, чи за сатаною. Бог просить

людей втілювати істину в життя, перш за все, щоб розібратися з тим, що у них всередині, щоб розібратися з їхніми думками та уявленнями, які не по серцю Богові. Святий Дух торкається серця людей, просвітлює та освітлює їх. Тому за всім, що відбувається, стоїть битва: щоразу, коли люди втілюють істину в життя або втілюють любов до Бога в життя, відбувається велика битва, і хоча може здаватися, що з їхньою плоттю все гаразд, у глибині їхніх сердець насправді точиться битва між життям і смертю, – і лише після цієї затятої битви, після величезної кількості роздумів може бути прийняте рішення про перемогу чи поразку. Не зрозуміло, варто сміятися чи плакати. Оскільки чимало намірів усередині людей є хибними, або й тому, що значна частина Божої роботи має розбіжності з їхніми уявленнями, коли люди втілюють істину в життя, за лаштунками розгортається велика битва. Втіливши цю істину в життя, за лаштунками люди проллють незліченну кількість гірких сліз, перш ніж остаточно приймуть рішення догодити Богу. Саме через цю битву люди зазнають страждань і очищення; це і є справжнє страждання. Коли битва спіткає тебе, якщо ти зможеш по-справжньому стати на сторону Бога, ти зможеш догодити Богові. Втілюючи істину в життя, людина неминуче страждатиме всередині; якби на той момент, коли вони втілюють істину в життя, все всередині людей було правильним, тоді у них не було б потреби бути вдосконаленими Богом, і не було б битви, і вони не страждали б. Саме тому, що в людях є багато такого, що не годиться для використання Богом, і тому, що в них багато бунтарського характеру плоті, людям потрібно ґрунтовніше засвоїти урок повстання проти плоті. Саме це Бог називає стражданням, яке Він попросив людину пройти разом із Ним. Стикаючись із труднощами, поквася помолитися Богу: «О Боже! Я хочу догодити Тобі, я хочу витримати останні труднощі, щоб догодити Твоєму серцю, і наскільки б великі невдачі мене

не спіткали, я однаково мушу догодити Тобі. Навіть якщо мені доведеться віддати все своє життя, однаково я мушу догодити Тобі!». З такою рішучістю, коли ти молишся таким чином, ти зможеш бути непохитним у своєму свідченні. Щоразу, коли вони втілюють істину в життя, щоразу, коли вони проходять очищення, щоразу, коли їх випробовують, і щоразу, коли Божя робота настає їх, людям доводиться терпіти невимовний біль. Усе це є випробуванням для людей, а отже, всередині кожного з них точиться битва. Це є фактична ціна, яку вони платять. Читати більше Божих слів та більше метушитися – це частина цієї ціни. Це те, що люди повинні робити, це їхня відповідальність та обов'язок, який вони повинні виконувати, але люди повинні відкинути те всередині них, що потрібно відкинути. Якщо ти цього не зробиш, то, наскільки б великим не було твоє зовнішнє страждання, скільки б ти не метушився, усе буде марно! Іншими словами, тільки зміни всередині тебе можуть визначити, чи твої зовнішні труднощі мають цінність. Якщо твій внутрішній характер змінився і ти втілює істину в життя, тоді всі твої зовнішні страждання отримають Боже схвалення; якщо ж змін у твоєму внутрішньому характері не відбулось, то скільки б страждань ти не переніс або скільки б не метушився назовні, схвалення від Бога не буде, а труднощі, не підтверджені Богом, є марними. Отже, чи буде сплачена тобою ціна схвалена Богом, залежить від того, чи відбулися всередині тебе зміни, і чи втілює ти істину в життя і чи повстав проти своїх власних намірів та уявлень, щоб здобути задоволення Божої волі, пізнання Бога і вірність Богу. Скільки б ти не метушився, якщо ти ніколи не вміє повставати проти своїх власних намірів, а прагнув лише зовнішніх дій і завзяття, і ніколи не звертав уваги на своє життя, то твої труднощі виявляться марними. Якщо за певних обставин ти захочеш щось сказати, але всередині відчуватимеш, що сказати це буде неправильно, що

це не принесе користі твоїм братам і сестрам і може завдати їм болю, тоді ти не скажеш цього, воліючи терпіти біль усередині, бо ці слова не можуть відповідати волі Бога. У цей момент усередині тебе відбудеться битва, але ти волітимеш терпіти біль і відмовитися від того, що любиш. Ти будеш готовий перенести ці труднощі, щоб догодити Богу, і хоча всередині ти страждатимеш від болю, ти не потуратимеш плоті, і Боже серце буде задоволене, а тому і ти будеш утішений всередині. Це справжня сплата ціни, і це бажана Богом ціна. Якщо ти так чиниш, Бог неодмінно благословить тебе; якщо ж ти не зможеш цього досягти, то скільки б ти не розумів або як би добре не говорив, усе буде даремно! Якщо на шляху до любові до Бога ти зможеш стати на сторону Бога, коли Він змагається з сатаною, і не повернешся до сатани, тоді ти досягнеш любові до Бога і будеш непохитним у своєму свідченні.

Кожен крок роботи, яку Бог виконує серед людей, назовні виглядає наче взаємини між людьми, наче народжене людськими домовленостями або людським втручанням. Але за лаштунками кожен крок роботи і все, що відбувається, є ставкою, що її робить сатана перед Богом, і це вимагає від людей бути непохитними у своєму свідченні перед Богом. Розгляньмо, наприклад, суд над Йовом: за лаштунками сатана бився об заклад із Богом, і те, що сталося з Йовом, було справою рук людських і втручанням людей. За кожним кроком роботи, яку Бог виконує серед вас, стоїть ставка сатани перед Богом, – за всім цим стоїть битва. Наприклад, якщо ти упереджено ставишся до своїх братів і сестер, у тебе будуть слова, які ти захочеш сказати – слова, що, як ти відчуваєш, можуть викликати невдоволення Бога, – але якщо ти їх не скажеш, ти відчуватимеш внутрішній дискомфорт, і в цей момент усередині тебе розгорнеться битва: «Казати мені чи ні?» Це і є битва. Таким чином, у всьому, з чим ти стикаєшся, відбувається битва, і коли всередині тебе відбувається битва,

завдяки твоїй реальній співпраці та справжньому стражданню Бог працює всередині тебе. Зрештою, ти здатний відкинути те, що всередині тебе, і гнів природним чином згасає. Такий результат твоєї співпраці з Богом. Усе, що роблять люди, вимагає від них сплачувати своїми зусиллями певну ціну. Без реальних труднощів вони не здатні догодити Богу; вони навіть не наближаються до того, щоб догодити Богу, і просто виголошують беззмістовні гасла! Чи можуть ці порожні гасла догодити Богові? Коли Бог і сатана стають до герцю в духовній сфері, як ти повинен догоджати Богу і як ти повинен бути непохитним у своєму свідченні про Нього? Ти повинен знати, що все, що з тобою відбувається, – це велике випробування і час, коли ти потрібен Богу для свідчення. Хоча ззовні вони можуть здаватися неважливими, коли такі речі стаються, вони показують, любиш ти Бога чи ні. Якщо любиш, ти зможеш бути непохитним у своєму свідченні про Нього, а якщо ти не втілює любов до Нього в життя, це свідчить, що ти не той, хто втілює істину в життя, що ти без істини й без життя, що ти – полова! Усе, що стається з людьми, відбувається тоді, коли Богові потрібно, аби вони були непохитними у своєму свідченні про Нього. Хоча в цей момент з тобою не відбувається нічого особливого і ти не свідчиш багато, кожна деталь твого повсякденного життя – це справа свідчення про Бога. Якщо ти можеш заслужити на захоплення своїх братів і сестер, членів своєї сім'ї та всіх навколо тебе; якщо одного дня прийдуть безбожники та почнуть захоплюватись усім, що ти робиш, і побачать, що все, що робить Бог, дивовижне, тоді ти успішно свідчив. Хоча у тебе немає проникливості і твоє достоїнство низького рівня, завдяки Божому вдосконаленню тебе ти здатний догодити Йому і зважати на Його волю, показуючи іншим, яку велику роботу Він виконав у людях найнижчого достоїнства. Коли люди пізнають Бога і стають звияттями перед сатаною,

великою мірою відданими Богу, тоді ні в кого немає більшої стійкості, аніж у цієї групи людей, і це – найбільше свідчення. Хоча ти не здатний виконувати велику роботу, ти здатний догодити Богу. Інші не можуть відкинути свої уявлення, а ти можеш; інші не можуть свідчити про Бога у своєму реальному житті, але ти можеш використати свій реальний духовний стан і дії, щоб відплатити за Божу любов і голосно свідчити про Нього. Тільки це вважається справжньою любов'ю до Бога. Якщо ти на це не здатний, ти не свідчиш ані серед членів своєї сім'ї, ані серед братів і сестер, ані перед людьми цього світу. Якщо ти не можеш свідчити перед сатаною, сатана посміється з тебе, він поставиться до тебе як до блазня, як до іграшки, він часто виставлятиме тебе на посміховисько і зведе тебе з розуму. У майбутньому тебе можуть спіткати великі випробування, але сьогодні, якщо ти любиш Бога щирим серцем, і якщо, незважаючи на те, наскільки великі випробування чекають попереду, незалежно від того, що з тобою станеться, ти зможеш залишатися непохитним у своєму свідченні й зможеш догоджати Богові, тоді твоє серце буде втішене, і ти не боятимешся, хай там із якими великими випробуваннями ти зіткнешся в майбутньому. Ви не можете бачити, що станеться у майбутньому; ви можете лише догоджати Богові за сьогоднішніх обставин. Ви не здатні на великі справи і повинні зосередитися на тому, щоб догодити Богу, переживаючи Його слова в реальному житті, і свідчити настільки потужно й гучно, щоб осоромити сатану. Хоча твоя плоть залишиться незадоволеною і постраждає, ти догодиш Богу та осорочиш сатану. Якщо ти завжди чинитимеш так, Бог відкриє перед тобою шлях. Коли одного дня прийде велике випробування, інші впадуть, а ти однаково зможеш залишатися непохитним: завдяки тій ціні, яку ти сплатив, Бог захистить тебе, і ти зможеш бути непохитним і не впасти. Якщо за звичайних умов

ти зможеш втілювати істину в життя і догоджати Богу серцем, яке щиро любить Його, тоді Бог, поза сумнівом, захистить тебе під час майбутніх випробувань. Хоча ти нерозумний, невеликого духовного стану і низького достоїнства, Бог не дискримінує тебе. Це залежить від того, чи правильними є твої наміри. Сьогодні ти здатний догодити Богу, будучи уважним до найдрібніших деталей, ти догоджаєш Богові в усьому, ти маєш серце, яке щиро любить Бога, ти віддаєш своє правдиве серце Богу, і хоча є деякі речі, яких ти не можеш зрозуміти, ти можеш постати перед Богом, щоб виправити свої наміри та шукати Божої волі, і ти робиш усе необхідне, щоб догодити Богу. Можливо, твої брати і сестри покинуть тебе, але твоє серце догоджатиме Богу, і ти не жадатимеш плотських насолод. Якщо ти завжди чинитимеш таким чином, ти будеш захищений, коли тебе спіткають великі випробування.

На який внутрішній стан людей спрямовані випробування? Вони спрямовані на бунтівний характер людей, не здатний догоджати Богові. У людях є багато нечистого, і багато лицемірного, і тому Бог піддає людей випробуванням, аби очистити їх. Але якщо сьогодні ти здатний задовольнити Бога, тоді майбутні випробування стануть для тебе вдосконаленням. Якщо ж сьогодні ти не спроможний догодити Богу, тоді майбутні випробування спокушатимуть тебе, і ти мимоволі занепадеши, і в цей момент ти не зможеш допомогти собі, тому що ти не спроможний встигати за Божою роботою і не маєш справжнього духовного стану. А отже, якщо ти хочеш залишатися непохитним у майбутньому, краще догоджати Богу і слідувати за Ним до самого кінця, сьогодні ти мусиш закласти міцну основу. Ти мусиш догоджати Богу, в усьому втілюючи істину в життя, і зважати на Його волю. Якщо ти завжди чинитимеш так, у тебе всередині буде основа, і Бог вдихне у тебе серце, яке любить Його, і Він дасть тобі віру. Одного дня, коли на тебе дійсно

обрушиться випробування, ти справді можеш відчутися певний біль і певною мірою засмутишся, і зазнаєш нищівної скорботи, так, наче ти помер, – але твоя любов до Бога не зміниться і стане навіть ще глибшою. Такими є благословення Божі. Якщо ти спроможний із покірливим серцем прийняти все, що Бог каже і робить сьогодні, тоді ти неодмінно будеш благословенний Богом, і таким чином ти станеш тим, кого благословить Бог і хто отримає Його обітницю. Якщо сьогодні ти не практикуєш, коли одного дня тебе спіткають випробування, ти будеш без віри або без серця, сповненого любові, і тоді випробування перетвориться на спокусу; ти будеш занурений у спокусу сатани і не матимеш можливості втекти. Сьогодні ти можеш бути непохитним, зіткнувшись із невеликим випробуванням, але ти не обов'язково зможеш залишитися непохитним, коли одного дня на тебе обрушиться велике випробування. Деякі люди марнославні і вважають, що вони вже майже досконалі. Якщо в такі моменти ти не заглиблюватимешся в себе і залишишся самовдоволеним, тоді ти опинишся в небезпеці. Сьогодні Бог не виконує роботу великих випробувань, і все здається чудовим, але коли Бог випробовуватиме тебе, ти з'ясуєш, що тобі багато чого бракує, адже твій духовний стан замалий, і ти не здатний витримати великі випробування. Якщо ти залишишся таким, яким ти є, і перебуватимеш у стані інерції, тоді, коли прийдуть випробування, ти впадеш. Ви повинні часто звертати увагу на те, наскільки малим є ваш духовний стан; тільки таким чином ви зможете просунутися вперед. Якщо тільки під час випробувань ти бачиш, що твій духовний стан такий малий, що твоя сила волі така слабка, що у тебе всередині замало реального і ти є невідповідним для Божої волі, – якщо ти усвідомиш усе це тільки тоді, то буде запізно.

Якщо ти не знаєш Божого характеру, тоді ти неминуче впадеш під час випробувань, тому що ти не свідомий того, як

Бог робить людей досконалими, якими засобами Він робить їх досконалими, і коли Божі випробування обрушаться на тебе, і вони не відповідатимуть твоїм уявленням, ти не зможеш бути непохитним. Справжня любов Бога – це Його характер у всій повноті, і коли Божий характер у всій повноті проявляється перед людьми, що це приносить твоїй плоті? Коли праведний характер Бога проявляється перед людьми, їхня плоть неминуче зазнає сильного болю. Якщо ти не зазнаєш цього болю, тоді ти не зможеш бути вдосконаленим Богом, ані не зможеш присвятити правдиву любов Богу. Якщо Бог удосконалив тебе, Він неодмінно покаже тобі Свій характер у всій повноті. Від часів створення і до сьогодні Бог ніколи не показував людині Свій характер у всій повноті, але в останні дні Він розкриває його цій групі людей, яких Він визначив і обрав, і, вдосконалюючи людей, Він розкриває Свій характер, через який Він робить групу людей довершеними. Такою є правдива любов Бога до людей. Щоб відчувати правдиву любов Божу, людям доводиться терпіти невимовний біль і платити високу ціну. Тільки після цього вони будуть здобуті Богом і зможуть повернути Богові свою правдиву любов, і лише тоді Боже серце буде задоволене. Якщо люди хочуть, щоб Бог зробив їх досконалими, і якщо вони хочуть виконати Його волю і повністю віддати свою правдиву любов Богу, тоді вони повинні перенести багато страждань і багато мук від своїх обставин, щоб зазнати болю, гіршого за смерть. Урешті-решт вони будуть змушені повернути своє правдиве серце Богові. Чи справді хтось любить Бога, чи ні, з'ясується під час труднощів й очищення. Бог очищає людську любов, і це також досягається лише у труднощах і очищенні.

Коротка бесіда про «Тисячолітнє Царство настало»

Що ви думаєте про видіння Тисячолітнього Царства? Деякі люди багато про нього думають, і вони кажуть: «Тисячолітнє Царство триватиме на землі тисячу років, тож якщо старші члени церкви неодружені, чи треба їм одружуватися? У моєї сім'ї немає грошей – чи слід мені почати заробляти гроші? ...» Що таке Тисячолітнє Царство? Чи ви знаєте? Люди недалекоглядні та страждають від великого випробування. Насправді Тисячолітнє Царство ще формально не настало. Протягом стадії вдосконалення людей Тисячолітнє Царство лише формується; у час Тисячолітнього Царства, про яке говорив Бог, людина вже буде вдосконаленою. Раніше було сказано, що люди будуть як святі та твердо стоятимуть у краї Сінім. Лише коли люди будуть вдосконалені – коли вони стануть святими, про яких говорив Бог, – тоді настане Тисячолітнє Царство. Коли Бог робить людей досконалими, Він очищує їх, і що вони чистіші, то більше вони стають вдосконаленими Богом. Коли нечистота, бунтарство, опір і плотські прояви в тобі будуть вигнані, коли ти будеш очищений, тоді Бог полюбить тебе (іншими словами, ти будеш святим); коли Бог зробить тебе досконалим і ти станеш святим, ти опинишся у Тисячолітньому Царстві. Нині період Царства. У період Тисячолітнього Царства люди покладатимуться на Божі слова, щоб жити, і всі народи прийдуть під Боже ім'я, і всі зійдуться читати Божі слова. У той же час хтось телефонуватиме, хтось надсилатиме повідомлення факсом... вони використовуватимуть усі способи, щоб отримати доступ до Божих слів, і ви теж прийдете під Божі слова. Усе це станеться після того, як люди будуть вдосконалені. Сьогодні люди вдосконалюються, очищуються, просвітлюються та скеровуються через слова; це період Царства,

це стадія вдосконалення людей, і вона не пов'язана з періодом Тисячолітнього Царства. Протягом періоду Тисячолітнього Царства люди вже будуть вдосконалені, і їхній внутрішній розбещений характер буде очищено. У той час слова, промовлені Богом, скеровуватимуть людей крок за кроком і виявлятимуть усі таємниці Божої праці від часу створення до сьогодні, і Його слова говоритимуть людям про Божі діяння в усякий період і всякого дня про те, як Він скерує людей зсередини, про роботу, яку Він вершить у духовному світі, і розповідатимуть їм про рушійні сили духовного світу. Лише тоді насправді буде період Слова; зараз він лише у стані формування. Якщо люди не стануть очищеними та вдосконаленими, вони ніяким чином не зможуть прожити тисячу років на землі, і їхня плоть неминуче розпадеться. Якщо ж люди очистяться всередині та більше не належатимуть сатані та плоті, тоді вони зостануться в живих на землі. На цій стадії ти досі недалекоглядний, і все, що ви переживаєте, – це любов до Бога та свідчення про Нього за кожен день, що ви живете на землі.

«Тисячолітнє Царство настало» – то пророцтво, подібне до віщування пророка, у якому Бог передрікає, що станеться в майбутньому. Слова, які Бог мовить у майбутньому, і слова, які Він мовить сьогодні, не ті самі: слова майбутнього скеровуватимуть період, тоді як слова, які Він промовляє сьогодні, роблять людей досконалыми, очищують їх і розбираються з ними. Період Слова в майбутньому відрізняється від періоду Слова сьогодні. Сьогодні всі слова, промовлені Богом, – яким би способом Він не говорив, – призначені для того, щоб зробити людей досконалыми, очистити те, що в них нечисте, зробити їх святими та зробити їх праведними перед Богом. Слова, промовлені сьогодні, і слова, промовлені в майбутньому, – то дві окремі речі. Слова, промовлені в період Царства, призначені змусити людей увійти в усе навчання, в усьому наставити

людей на правильну путь, вигнати все, що в них нечисте. Це Бог і робить у поточний період. Він створює підґрунтя зі Своїх слів у всякій людині, Він робить Свої слова життям усякої людини, і Він використовує Свої слова, щоб постійно просвітлювати людей і скеровувати їх зсередини. І коли вони не зважають на Божу волю, Божі слова будуть усередині них, щоб докоряти їм і дисциплінувати їх. Сьогоднішні слова мають стати життям людини; вони напряду дають усе, чого людина потребує. Усе, чого тобі внутрішньо не вистачає, забезпечується Божими словами, і всі, хто приймає Божі слова, просвітлюються, їдючи та п'ючи слова Його. Слова, промовлені Богом у майбутньому, скеровують людей цілого світу; сьогодні ці слова говоряться лише в Китаї, і вони не відображають ті слова, що мовляться по всьому світу. Бог заговорить до цілого всесвіту, лише коли прийде Тисячолітнє Царство. Знайте, що слова, промовлені Богом сьогодні, усі призначені зробити людей досконалими; слова, промовлені Богом на цій стадії, мають на меті забезпечити потреби людей, а не дозволити тобі пізнати таємниці чи побачити Божі дива. Те, що Він говорить багатьма способами, має на меті забезпечити потреби людей. Період Тисячолітнього Царства ще не прийшов: період Тисячолітнього Царства, про який говориться, – то день Божої слави. Після того, як роботу Ісуса в Юдеї було завершено, Бог переніс Свою роботу в континентальний Китай і розробив інший план. Він вершить у вас іншу частину Своєї роботи, Він творить роботу вдосконалення людей словами, і Він використовує слова так, щоб примусити людей терпіти багато болю, а також здобувати багато Божої благодаті. Ця стадія роботи створить громаду переможців, і після того, як Він створить цю громаду переможців, вони зможуть свідчити про Його діяння, зможуть жити реальністю, стануть по-справжньому догоджати Йому та будуть вірні Йому до смерті, і таким чином Бог здобуде славу.

Коли Бог здобуде славу – тобто коли Він зробить цю громаду людей досконалою, – то буде період Тисячолітнього Царства.

Ісус був на землі тридцять три з половиною роки, Він прийшов виконати роботу розп'яття, і через розп'яття Бог здобув одну частину Своєї слави. Коли Бог прийшов у плоті, Він зміг бути смиренним і непомітним та зміг витерпіти величезні страждання. Хоча Він був Сам Бог, Він усе одно витерпів усі приниження та всю наругу, і Він витерпів великий біль від того, що Його прибили до хреста, щоб довершити роботу спокути. Після того як завершилася ця стадія роботи, хоча люди побачили, що Бог здобув велику славу, це була не вся повнота Його слави; це була лише одна частина Його слави, яку Він здобув від Ісуса. Хоча Ісус зміг витерпіти всі тяготи, бути смиренним і непомітним, бути розіп'ятим для Бога, Бог здобув лише одну частину Своєї слави, і Його слава була здобута в Ізраїлі. Бог досі має іншу частину слави: прихід на землю, щоб звершити практичну роботу та зробити досконалою громаду людей. Протягом Своєї стадії роботи Ісус чинив деякі надприродні речі, але та стадія роботи жодним чином не була лише для того, щоб творити ознаки й чудеса. Вона була насамперед для того, щоб показати, що Ісус зміг постраждати та бути розіп'ятим для Бога, що Ісус зумів витерпіти величезний біль, бо Він любив Бога, та що, хоча Бог покинув Його, Він усе одно був готовий пожертвувати Своїм життям заради Божої волі. Після того як Бог завершив Свою роботу в Ізраїлі й Ісуса прибили до хреста, Бог здобув славу, і Він свідчив перед сатаною. Ви і не знаєте, і не бачили, як Бог став плоттю в Китаї, тож як ви можете побачити, що Бог здобув славу? Коли Бог творить у вас багато роботи завоювання і ви стоїте твердо, то ця стадія Божої роботи успішна, і це є частина Божої слави. Ви бачите лише це, і ви ще маєте бути вдосконалені Богом, ще маєте повністю віддати Богові своє серце. Ви ще маєте вповні

побачити цю славу; ви бачите лише, що Бог уже завоював ваше серце, що ви ніколи не зможете Його покинути та слідуватимете за Богом до самого кінця, і у вашому серці не буде змін, і що це є Божа слава. У чому ви бачите Божу славу? У результатах Його роботи в людях. Люди бачать, що Бог настільки гідний любові, вони мають Бога у своїх серцях і не бажають Його полишати, і це є Божа слава. Коли здійсмається сила братів і сестер із церков та вони можуть любити Бога зі своїх сердець, бачити найвищу могутність роботи, що її вершить Бог, незрівнянну могутність Його слів, коли вони бачать, що Його слова несуть владу та що Він може взятися за Свою роботу в місті-привиді континентального Китаю, коли, хоча люди слабкі, їхні серця схиляються перед Богом і вони готові прийняти Божі слова, і коли, хоча вони слабкі та негідні, вони можуть побачити, що Божі слова такі милі й настільки гідні їхнього плекання, то це і є Божа слава. Коли прийде день, у який люди будуть вдосконалені Богом і зможуть підкоритися Йому, повністю слухатися Бога та передати свої плани на майбутнє та долю в Божі руки, тоді буде повністю здобута друга частина Божої слави. Таким чином, коли робота практичного Бога буде повністю звершена, Його робота в континентальному Китаї дійде кінця. Іншими словами, коли ті, кого Бог наперед вибрав і визначив, будуть вдосконалені, Бог здобуде славу. Бог сказав, що Він приніс на Схід другу частину Своєї слави, та це неможливо побачити неозброєним оком. Бог приніс на Схід Свою роботу: Він уже прийшов на Схід, і це є Божа слава. Сьогодні, хоча Його робота ще не закінчена, вона, безперечно, буде звершена, оскільки Бог вирішив працювати. Бог вирішив, що звершить цю роботу в Китаї, і Він намірився вдосконалити вас. Отже, Він не залишає вам виходу: Він уже завоював ваші серця, і ти маєш продовжувати, хочеш ти чи ні, і коли Бог вас здобуде, Він отримає славу. Сьогодні Бог іще не отримав повну славу, бо ви ще маєте бути вдосконалені. Хоча

ваші серця повернулися до Бога, у вашій плоті досі багато слабкостей, ви нездатні вдовольнити Бога, ви неспроможні зважати на Божу волю, у вас ще є вдосталь лихих речей, яких мусите позбутися, і ви ще маєте пройти багато випробувань і очищень. Лише таким чином зможе змінитися характер вашого життя, і Бог зможе вас здобути.

Лише ті, хто знає Бога, можуть свідчити про Бога

Вірити в Бога і знати Бога – справа, посвячена Небом і визнана землею, і сьогодні – у період, коли втілений Бог Сам робить Свою роботу, – особливо вдалий час для пізнання Бога. Вдовольняти Бога значить будувати на фундаменті розуміння Божої волі, а щоб розуміти Божу волю, необхідно щось знати про Бога. Це знання про Бога – видіння, яке мусить мати кожен, хто вірить у Бога; це основа людської віри в Бога. Без цього знання людська віра в Бога існувала б у невизначеному вигляді, посеред порожньої теорії. Навіть якщо такі люди матимуть рішучість слідувати за Богом, вони нічого не здобудуть. Усі, хто в цьому потоці нічого не здобуде, – це ті, хто буде вигнаний: усі вони дармоїди. Який би етап Божої роботи ти не переживав, твоїм супутником має бути могутнє видіння. Інакше тобі було б тяжко прийняти кожний етап нової роботи, оскільки нова Божа робота лежить поза можливостями людської уяви та поза межами людського розуміння. Тож без пастиря, що глядів би людей, без пастиря, що спілкувався б із ними про видіння, люди не здатні прийняти цю нову роботу. Якщо людина не може прийняти видіння, то вона не може прийняти нову Божу роботу, і якщо людина не може скоритися новій Божій роботі, то вона не зможе зрозуміти Божу волю, тож від знання людини про Бога не буде жодної користі. Перш ніж людина виконає слово Бога,

вона має пізнати слово Бога; себто вона має зрозуміти Божу волю. Тільки так можна виконувати Боже слово безпомилково та згідно з Божою волею. Це повинні мати всі, хто шукає істини, і це також процес, який мусять пройти всі, хто намагається пізнати Бога. Процес пізнання Божого слова – це процес пізнання Бога та Божої роботи. Тож пізнати видіння значить пізнати не лише людську сутність втіленого Бога, а й слово та роботу Бога. Зі слова Бога люди розуміють Божу волю, і з роботи Бога вони пізнають, який у Бога характер і Хто Такий Бог. Віра в Бога – перший крок до пізнання Бога. Процес просування від цієї первинної віри в Бога до найглибшої віри в Нього – це процес пізнання Бога, процес переживання роботи Бога. Якщо ти віриш у Бога, тільки аби вірити, а не заради пізнання Його, то у твоїй вірі немає справжності, і твоя віра не може стати чистою – у цьому немає сумнівів. Якщо під час процесу, шляхом якого людина переживає роботу Бога, вона поступово пізнає Бога, то її характер поступово змінюватиметься, і її віра ставатиме дедалі щирішою. Так людина, здобувши успіх у своїй вірі в Бога, повністю здобуде Бога. Бог не пошкодував таких зусиль, аби втілитись удруге й Самому робити Свою роботу, тому що так люди змогли б пізнати Його й побачити Його. Пізнання Бога^a – це остаточний результат, до якого має привести завершення Божої роботи; це остання вимога, яку Бог ставить людству. Він це робить тому, що це заради остаточного свідчення про Нього; Він робить цю роботу для того, щоб люди повністю й остаточно навернулися до Нього. Людина може полюбити Бога лише через пізнання Бога, і щоб любити Бога, вона має знати Бога. Чого б вона не шукала, чого б не прагнула здобути, вона має бути здатна досягти знання про Бога. Тільки так людина може вдовольнити Боже серце. Лише пізнавши Бога,

^a У тексті оригіналу «робота пізнання Бога».

людина може щиро в Нього повірити, і лише знаючи Бога, вона може щиро Його шанувати та слухатися. Ті, хто не знає Бога, ніколи не прийдуть до щирого послуху та благоговіння перед Богом. Знати Бога означає зокрема знати Його характер, розуміти Його волю та знати, Ким Він є. Але який би з цих аспектів не пізнала людина, кожен із них вимагає від людини сплати певної ціни та готовності слухатися: без цього вона не зможе дійти до кінця. Божа робота занадто несумісна з уявленнями людей. Людині занадто важко пізнати, Хто Такий Бог і який у Бога характер, і все, що говорить і робить Бог, для людини занадто незбагненне: якщо людина хоче слідувати за Богом, та не готова Його слухатися, вона нічого не здобуде. Від створення світу й до сьогодні Бог зробив багато роботи, яка для людей незбагненна та яку людям було важко прийняти, і Бог сказав багато такого, що ускладнює зцілення людських уявлень. Але Він ніколи не припиняв Своєї роботи, хоч би в людей і виникало забагато труднощів; навпаки, Він продовжував працювати й говорити, і навіть хоча численні «воїни» й полягли при узбіччі, Він досі робить Свою роботу та безперервно продовжує вибирати одну за іншою громади людей, готових коритися Його новій роботі. Він не має жалю до тих полеглих «героїв» – натомість Він цінує тих, хто приймає Його нову роботу й слова. Але для чого Він так працює крок за кроком? Чому Він завжди виганяє одних людей і обирає інших? Чому Він завжди робить саме таким чином? Ціль Його роботи – дати людині пізнати Його й так бути Ним здобутою. Принцип Його роботи – працювати над тими, хто здатен коритися Його сьогоднішній роботі, і не працювати над тими, хто кориться Його минулій роботі й при цьому опирається сьогоднішній. Ось у чому причина, з якої Він виганяв і виганяє стільки людей.

Результатів уроку пізнання Бога не можна досягти за день-два: людина мусить достатньо пережити, пройти через

страждання та набути щирої покірності. Перш за все почни з роботи й слів Бога. Украй важливо, щоб ти зрозумів, що входить у знання про Бога, як досягти цього знання та як побачити Бога в тому, що ти переживаєш. Саме це мусять робити всі, хто ще не пізнав Бога. Ніхто не може за раз осягнути роботу й слова Бога, і ніхто не може за короткий час пізнати Бога в усій Його повноті. Існує необхідний процес переживання, без якого ніхто не зміг би пізнати Бога чи щиро за Ним слідувати. Що більше роботи робить Бог, то більше людина Його пізнає. Що більше робота Бога суперечить людським уявленням, то більше поновлюється й поглиблюється людське знання про Нього. Якби Божа робота навіки залишалася сталою та незмінною, то небагато було б у людей знання про Нього. Ви мусите мати повну ясність щодо видінь того, що Бог робив від часу створення й до сьогодні: що Він робив у період Закону, що Він робив у період Благодаті й що Він робить у період Царства. Ви мусите знати Божу роботу. Тільки коли Петро пішов за Ісусом, він поступово дізнався про значну частину роботи, яку Дух зробив в Ісусі. Він сказав: «Самого лише людського досвіду пережитого недостатньо, щоб досягти повного пізнання; робота Бога має принести нам багато нового, що допоможе нам пізнати Його». Спочатку Петро вірив, що Ісус був посланий Богом, як апостол, і не бачив в Ісусі Христа. У цей час, коли він пішов за Ісусом, Ісус спитав його: «Симоне, сину Йонин, чи підеш за Мною?» Петро сказав: «Я мушу йти за тим, кого посилає Небесний Отець. Я мушу визнати того, кого обирає Святий Дух. Я за Тобою піду». З його слів можна побачити, що Петро просто не знав Ісуса; він пережив у своєму досвіді слова Бога, розправився із собою та витерпів труднощі заради Бога, але він не мав знання про Божу роботу. Після періоду переживання Петро побачив в Ісусі багато Божих діл, і Божу красу, і багато Божої природи він побачив в Ісусі. Так само він побачив, що слова, які говорив Ісус, людина

не могла б сказати, і що роботу, яку робив Ісус, людина не могла б зробити. Більше того, в Ісусових словах і ділах Петро побачив багато Божої мудрості й багато роботи божественної природи. У ході пережитого він не просто пізнавав себе, а й ретельно стежив за кожним ділом Ісуса, завдяки чому відкрив багато нового, а саме: що в роботі, яку Бог робив через Ісуса, було багато проявів практичного Бога та що Ісус відрізнявся від звичайної людини словами, які Він говорив, і ділами, які Він робив, а також способом, у який Він глядів церкви, і роботою, яку Він вершив. Отже, Петро отримав від Ісуса багато уроків, які мав вивчити, і до часу, коли Ісуса мусили прибити до хреста, він здобув певне знання про Ісуса – знання, яке стало основою його довічної вірності Ісусу та його розп'яття на хресті вниз головою, якого він зазнав заради Господа. Хоча на початку в Петра були певні уявлення та не було ясного знання про Ісуса, без такого не обходиться ніяка розбещена людина. Перед тим як Ісус мав піти, Він сказав Петру, що його розп'яття було роботою, яку Він прийшов звершити: необхідно було, щоб той період від Нього відмовився і щоб той нечистий старий період прибив Його до хреста; Він прийшов зробити роботу спокути, і після неї Його служіння завершилося б. Коли Петро це почув, його охопила скорбота, і він іще більше прив'язався до Ісуса. Коли Ісуса прибили до хреста, Петро гірко ридав на самоті. До цього він спитав в Ісуса: «Мій Господи! Ти кажеш, що Тебе розіпнуть. Після того як Тебе не стане, коли ми знову Тебе побачимо?» Хіба в його словах не було домішок? Хіба до них не домішувались уявлення? Серцем Петро знав, що Ісус прийшов зробити частину Божої роботи й що Дух залишився б із ним і після того, як Ісус пішов би; навіть хоч Ісус мав бути прибитий до хреста й вознестися на небо, Дух Божий усе одно був би з Петром. У той час Петро мав певне знання про Ісуса: він знав, що Дух Божий послав Ісуса, що Дух Божий був у Ньому

та що Ісус був Сам Бог, що Він був Христос. Але з любові до Ісуса й через свою людську слабкість Петро сказав такі слова. Якщо спостерігати за кожним етапом Божої роботи та речно проживати її в собі, це дасть змогу поступово відкрити для себе Божу красу. А що Павло прийняв за своє видіння? Коли Ісус явився йому, Павло сказав: «Хто Ти, Пане?» А Ісус відказав: «Я Ісус, що Його переслідуєш ти». Таке було Павлове видіння. Петро ж приймав за своє видіння те, що Ісус воскрес і після того явився на 40 днів, і вчення про Ісусове життя, до кінця його подорожі.

Людина переживає Божу роботу, пізнає себе, позбавляється свого розбещеного характеру та шукає росту в житті – і все це заради пізнання Бога. Якщо ти прагнеш лише пізнати себе та розправитися з власним розбещеним характером, але не знаєш, яку роботу Бог вершить над людиною, наскільки велике Його спасіння чи як ти переживаєш Божу роботу та стаєш свідком Його діянь, то цей твій досвід пережитого даремний. Якщо ти думаєш, що зрілість у житті досягається, просто коли людина стає здатна втілювати істину в життя й терпіти, то це значить, що ти досі не усвідомив істинне значення життя чи мету, з якою Бог удосконалює людей. Одного дня, коли ти будеш у релігійних церквах, поміж членів Церкви покаяння чи Церкви життя, ти зустрінеш багато набожних людей, у кого молитви містять «видіння» та хто у своїх шуканнях життя почувається зворушеним і керується словами. Більше того, такі люди багато в чому здатні терпіти та зрікатися себе, а не коритися плоті. У той час ти не зможеш побачити різницю: ти повіриш, ніби все, що вони роблять, правильне та є природним проявом життя, і ніби те, що вони вірять у хибне ім'я, – то превеликий жаль. Хіба такі погляди не дурні? Чому кажуть, що багато людей не має життя? Тому що вони не знають Бога, а отже, про них кажуть, що вони не мають Бога в серці й не мають життя. Якщо твоя

віра в Бога досягла рівня, на якому ти здатен глибоко пізнати діла Бога, реальність Бога та кожну стадію Божої роботи, то ти володієш істиною. А якщо ти не знаєш Божої роботи та притаманного Богу характеру, то в досвіді пережитого тобою досі чогось не вистачає. Як Ісус виконав ту стадію Своєї роботи, як виконується поточна стадія, як Бог робив Свою роботу в період Благодаті та яку саме роботу було зроблено, яка робота робиться на поточній стадії – якщо ти не маєш про все це глибокого знання, то ніколи не почуватимешся впевненим і завжди сумніватимешся. Якщо після періоду переживання ти здатен пізнати зроблену Богом роботу та кожен етап Його роботи, якщо ти здобув глибоке знання цілей, з якими Бог говорив Свої слова, і причин того, що так багато сказаних Ним слів не збулося, то ти можеш сміливо, не стримуючись, іти по дорозі попереду, вільний від тривоги й очищення. Ви мусите бачити, якими засобами Бог звершує так багато Своєї роботи. Він використовує слова, які Він промовляє, очищуючи людину та перетворюючи її уявлення найрізноманітнішими видами слів. Усе страждання, які ви витерпіли, усе очищення, яке ви пройшли, розправа, яку ви прийняли в собі, прозріння, яке ви пережили, – усе це досягнуто промовленими Богом словами. Чому людина слідує за Богом? Людина слідує через Його слова! Божі слова глибоко таємничі, і більше того – вони можуть зворушити людське серце, відкрити глибоко заховане в ньому, змусити його пізнати те, що сталося в минулому, і дати йому проникнути в майбутнє. Тож людина терпить страждання через Божі слова й також удосконалюється через Божі слова: тільки тоді людина слідує за Богом. Що людина мусить робити на цій стадії, то це прийняти слова Бога, і незважаючи на те, чи вона стає вдосконаленою, чи піддана очищенню, найголовніше – це слова Бога. Така робота Божа, і таке й видіння, яке людина мусить знати сьогодні.

Як Бог удосконалює людину? Який характер притаманний Богу? Що містить у собі Його характер? Щоб усе це уточнити: таке називають поширенням Божого імені, таке називають свідченням про Бога й таке називають звеличенням Бога. Зрештою на фундаменті пізнання Бога трансформується й характер життя людини. Що більше людина проходить розправ і очищення, то більше вона сповнюється сил; що численніші етапи Божої роботи, то більше людина вдосконалюється. Сьогодні в тому, що переживає людина, кожен етап Божої роботи б'є у відповідь по його уявленням, і все лежить поза розумом і очікуваннями людини. Бог дає все, що потрібно людині, і це в усьому суперечить її уявленням. Бог говорить Свої слова в час твоєї слабкості; тільки так Він може жити твоє життя. Б'ючи у відповідь по твоїх уявленням, Він змушує тебе прийняти Божу розправу; тільки так ти можеш позбутися своєї розбещеності. Сьогодні втілений Бог працює, з одного боку, у стані божественності, а з іншого – у стані звичайної людини. Коли ти більше не зможеш заперечувати ніяку Божу роботу, коли ти зможеш коритися всьому, що Бог говорить і робить у стані звичайної людини, коли ти зможеш коритись і розуміти незалежно від того, яку звичайність Він являє, і коли ти здобудеш справжній досвід пережитого, – тільки тоді ти зможеш бути певен, що Він Бог, тільки тоді ти припиниш вигадувати уявлення, і тільки тоді ти зможеш іти за Ним до кінця. У Божій роботі є мудрість, і Він знає, як людина може бути непохитною у своєму свідченні про Нього. Він знає, у чому полягає фатальна слабкість людини, і слова, які Він промовляє, можуть уразити тебе у твою фатальну слабкість, але Він також своїми величними та мудрими словами змушує тебе бути непохитним у своєму свідченні про Нього. Такими є дивовижні Божі діла. Людський розум не може уявити роботу, яку робить Бог. Які види розбещення має людина, створіння плотське, і що собою становить сутність

людини – усе це відкривається через Божий суд, який не залишає людини місця, де сховатися від сорому.

Бог вершить роботу суду й кари, щоб людина могла здобути знання про Нього, і задля Його свідчення. Якби Він не судив розбещений характер людини, то людина ніяк не змогла б пізнати Його праведний характер, який не терпить образ, і не змогла б перетворити своє старе знання про Бога на нове. Заради Його свідчення та заради Його управління Він являє людям усю Свою повноту, таким чином через Своє публічне явлення даючи людям можливість прийти до пізнання Бога, пройти трансформацію свого характеру та дати про Бога гучне свідчення. Трансформація характеру людини досягається багатьма різними видами Божої роботи; без таких змін у характері людина не змогла б свідчити про Бога та бути Йому по серцю. Трансформація характеру людини показує, що людина звільнила себе від пут сатани та впливу темряви і справді стала зразком і взірцем Божої роботи, свідком Бога та тим, хто по серцю Богові. Сьогодні втілений Бог прийшов робити Свою роботу на землі, і Він вимагає, щоб людина досягла знання про Нього, послуху Йому, свідчення про Нього, щоб знала Його практичну та звичайну роботу, щоб корилась усім Його словам і роботі, які не узгоджуються з уявленнями людей, та щоб свідчила про всю роботу, яку Він робить для спасіння людства, а також про всі діла, які Він вершить для завоювання людства. Ті, хто свідчить про Бога, мусять знати про Бога; тільки таке свідчення точно й дійсне, і тільки таке свідчення може осоромити сатану. Бог використовує для свідчення про Нього тих, хто пізнав Його, пройшовши Його суд і кару, розправу й обтинання. Він використовує для свідчення про Нього тих, кого розбестив сатана, і також Він використовує для свідчення про Нього тих, у кого змінився характер і хто так отримав Його благословення. Йому не потрібно, щоб людина хвалила

Його своїми вустами, і Йому не потрібні хвала та свідчення від таких, як сатана, яких Він не спас. Тільки ті, хто знає Бога, гідні свідчити про Нього, і тільки ті, чий характер пройшов трансформацію, гідні свідчити про Нього. Бог не дасть людині навмисно осоромити Його ім'я.

Як Петро пізнав Ісуса

Протягом часу, проведеного з Ісусом, Петро побачив у Ньому багато принадливих рис і багато такого, що було варте наслідування чи живило Петра. Хоча Петро бачив в Ісусі численні принадливі риси та багато в чому бачив у Ньому природу Бога, але спершу він не знав Ісуса. Петро пішов за Ісусом, коли йому було 20 років, і слідував за Ним шість років. У той час він так і не пізнав Ісуса; Петро був готовий слідувати за Ним суто через те, що захоплювався Ним. Коли Ісус уперше покликав його з берегів Галілейського моря, то спитав: «Симоне, сину Йонин, чи підеш за Мною?» Петро сказав: «Я мушу йти за посланцем Небесного Отця. Я мушу визнати обранця Святого Духа. Я за Тобою піду». У той час Петро вже чув про людину на ім'я Ісус – найбільшого з пророків і любого Божого Сина – і невтомно сподівався знайти Його й отримати нагоду побачити Його (бо так його вів Святий Дух). Хоча Петро ніколи Його не бачив і лише чув про Нього чутки, поступово в його серці проросли жага й обожнювання Ісуса, і він часто з тугою думав, як би одного дня побачити Ісуса. А як Ісус закликав Петра до служіння? Він теж чув про чоловіка на ім'я Петро, та це не Святий Дух указав Йому: «Піди до Галілейського моря, де є чоловік на ім'я Симон, син Йонин». Це Ісус почув, як хтось говорив, ніби був такий Симон, син Йонин, і що люди чули його проповідь, і що він теж проповідував Євангеліє Царства Небесного, і що люди, які його чули, усі були зворушені до сліз.

Почувши таке, Ісус пішов за тією людиною до Галілейського моря; а коли Петро прийняв поклик Ісуса, то пішов за Ним.

Поки Петро слідував за Ісусом, у нього склалося багато переконань про Ісуса, і він завжди судив Його з особистої точки зору. Хоча Петро певною мірою розумів Духа, та його розуміння було дещо неясне, і це тому він сказав: «Я мушу йти за посланцем Небесного Отця. Я мушу визнати обранця Святого Духа». Він не розумів тих речей, які робив Ісус, і йому бракувало ясності про них. За деякий час після того, як Петро став слідувати за Ісусом, він почав цікавитися Його словами, ділами та Самим Ісусом. Він відчув, що Ісус викликав і любов, і повагу; Петру подобалося спілкуватися з Ним та бути поруч із Ним, а коли Петро слухав Ісусові слова, то вони живили його й допомагали йому. Слідуючи за Ісусом, Петро спостерігав за всім у Його житті: Його словами, діями, рухами, виразами – і глибоко цим проймався. Він здобув глибоке розуміння того, що Ісус був не такий, як звичайні люди. Хоча Його людська зовнішність була вкрай нормальна, та Він був повен любові, милосердя й терпимості до людей. Усе, що Він говорив і робив, дуже допомагало іншим, і Петро побачив і здобув від Нього таке, чого раніше ніколи не бачив і не мав. Він побачив, що хоч Ісус не мав величавої статури та був людиною, як усі, але було в Ньому щось справді незвичне та надзвичайне. Хоча Петро не міг повністю цього пояснити, та він бачив, що Ісус поважився не так, як усі інші, бо діла, які Він робив, дуже відрізнялися від діл звичайних людей. Поки Петро був поруч з Ісусом, він побачив, що Він і характером відрізнявся від звичайних людей. Він завжди поважився впевнено та ніколи не квапився, не перебільшував і не применшував жодного питання, і те, як Він жив, виявляло характер і нормальний, і водночас гідний захоплення. У розмові Ісус говорив просто й великодушно, завжди спілкуючись у веселій, але безтурботній манері, – однак,

роблячи Свою роботу, Він ніколи не втрачав гідності. Петро побачив, що часом Ісус бував мовчазний, а часом говорив не спиняючись. Часом Він бував такий щасливий, що скидався на голуба, який грайливо пурхає в небі, а часом – такий сумний, що зовсім не говорив і виглядав обтяженим горем, наче виснажена, стомлена мати. Часом Він бував сповнений гніву, наче хоробрий воїн, що кидається вбити ворога, а в деяких випадках Він навіть скидався на лева ричучого. Іноді він сміявся, іноді – молився та ридав. Та як би Ісус не поведився, Петрова любов і повага до Нього розрослися до безмежності. Сміх Ісуса сповнював його щастям, Його журба ввергала його в горе, Його гнів його лякав, а Його милосердя, прощення та жорсткі вимоги, які Він ставив людям, змусили Петра щиро полюбити Ісуса та зародили в ньому справжню жагу і пошану до Нього. Звісно, Петро поступово зрозумів усе це лише після того, як кілька років пожив поруч з Ісусом.

Петро був людиною дуже розсудливою та розумною від природи, але поки він слідував за Ісусом, то наробив багато дурниць. На самому початку він мав про Ісуса певні уявлення. Він спитав: «Люди кажуть, що Ти пророк, то чи знав Ти, що Ти Бог, коли був восьмирічний і почав щось тямити? Чи Ти знав, що Тебе було зачато від Святого Духа?» Ісус відповів: «Ні. Хіба Я тобі не видаюся звичайнісінькою людиною? Я такий, як і всі інші. Людина, яку посилає Батько, – нормальна, а не надзвичайна. І хоча Моя робота представляє Мого Небесного Отця, та Мій образ, Моя особистість і це плотське тіло можуть представляти не всього Мого Небесного Отця в Його повноті, а лише одну Його частину. Хоча Я прийшов від Духа, Я все одно нормальна людина, і Мій Отець послав Мене на цю землю як звичайну людину, а не надзвичайну». Лише коли Петро це почув, він трохи зрозумів Ісуса. І лише пройшовши через незліченні години Ісусової роботи, навчання, пастирства

та підкріплення, він здобув набагато глибше розуміння. Коли Ісусові минав 30-й рік, Він розповів Петру про те, що наближалось Його розп'яття та що Він прийшов виконати одну зі стадій роботи – роботу розп'яття, – аби викупити все людство. Ісус також сказав Петрові, що за три дні по розп'ятті Син Людський знов повстане та явиться людям на 40 днів. Почувши ці слова, Петро засумував і глибоко ними пройнявся; відтоді він став іще ближчим до Ісуса. Набувши досвід пережитого за деякий час, Петро усвідомив, що всі діла Ісуса мали природу Бога, і почав думати, що Ісус був винятково принадливий. Лише коли він здобув це розуміння, Святий Дух просвітив його зсередини. І тоді Ісус звернувся до Своїх учнів та інших послідовників і спитав: «Іване, що ти скажеш: хто Я?» Іван відповів: «Ти Мойсей». Тоді Ісус звернувся до Луки: «А ти, Луко, що ти скажеш: хто Я?» Лука відповів: «Ти найбільший із пророків». Тоді Ісус спитав в однієї із сестер, і вона відповіла: «Ти найбільший із пророків, що говорить багато слів від віку й до віку. Ніхто не говорив таких великих пророцтв, як Ти, і ніхто не мав знання більшого, ніж Ти; Ти – пророк». Тоді Ісус звернувся до Петра та спитав: «Петре, що ти скажеш: хто Я?» Петро відповів: «Ти Христос, Син живого Бога. Ти походиш із неба. Ти не від землі. Ти не такий, як Божі створіння. Ми на землі, і Ти тут із нами, та Ти – від неба, а не від цього світу, Ти – не від землі». Святий Дух просвітив його саме через його досвід пережитого, і це дало Петру змогу прийти до такого розуміння. Після цього просвітління він став ще більше захоплюватися всім, що робив Ісус, вважати Його ще принадливішим, і серце його не мало охоти хоч колись розлучатися з Ісусом. Тож коли Ісус уперше відкрив Себе Петрові після розп'яття й воскресіння, Петро, надзвичайно щасливий, вигукнув: «Господи! Ти устав!» Тоді, ридаючи, Петро спіймав величезну рибину, приготував її та подав Ісусові. Ісус посміхнувся, але не заговорив. Хоча

Петро знав, що Ісус воскрес, але не розумів таємниці цього воскресіння. Коли він подав Ісусові рибину, щоб Він поїв, то Ісус не відмовився, але й не заговорив і не сів до столу. Натомість Він раптово зник. Це страшенно вразило Петра, і лише тоді він зрозумів, що воскреслий Ісус був не такий, як Ісус минулих днів. Щойно він це усвідомив, то затужив, але водночас Петра втішило, що Господь завершив Свою роботу. Він знав, що Ісус завершив Свою роботу, що час, поки Він залишався з людьми, було вичерпано та що відтепер люди мали йти власним шляхом. Одного разу вже після воскресіння Ісус сказав йому: «Ти теж мусиш випити з гіркої чаші, з якої пив Я. Ти теж мусиш пройти шлях, який пройшов Я. Ти мусиш покласти своє життя заради Мене». На відміну від сьогоднішньої роботи, тодішня виглядала не як особиста розмова. У період Благодаті робота Святого Духа була особливо прихована, і Петро витерпів багато тягот. Часом йому бувало настільки тяжко, що він вигукував: «Боже! Я не маю нічого, крім цього життя. І хоча воно небагато для Тебе варте, Я бажаю присвятити його Тобі. Хоча люди не гідні Тебе любити, а їхня любов і серця нічого не варті, Я вірю, що Ти знаєш бажання в серцях людей. І навіть хоча людські тіла Ти не приймаєш, я бажаю, щоб Ти прийняв моє серце». Промовляючи такі молитви, він збадьорювався, особливо коли молився так: «Я готовий уповні присвятити Богові моє серце. Навіть хоча я не можу для Бога нічого зробити, я готовий вірно вдовольняти Бога та всім серцем присвятити себе Йому. Я вірю, що Бог мусить поглянути на моє серце». Ще він казав так: «Ні про що я не прошу в моєму житті, крім того, щоб Бог прийняв мої думки про любов до Бога та бажання мого серця. Я так довго був із Господом Ісусом, але ніколи Його не любив; і це мій найбільший борг. Навіть хоча я був із Ним, та не знав Його й навіть казав неналежне в Нього за спиною. Думаючи про таке, я почуваюсь у ще більшому боргу перед Господом Ісусом». Він

завжди так молився. Ще він казав так: «Я менший за порох. Я не можу зробити нічого, крім як присвятити Богові це вірне серце».

У тому, що переживав Петро, був вершинний момент, коли його тіло було майже розбите, але Ісус усе одно підбадьорював його зсередини. І одного разу Він явився Петру. Коли Петро невимовно страждав і йому здавалося, що серце його розбите, Ісус указав йому: «Ти був зі Мною на землі, і Я був тут із тобою. І хоча раніше ми були разом на небі, воно, зрештою, від духовного світу. Тепер Я повернувся в духовний світ, а ти на землі, бо Я не від землі, і хоча ти теж не від землі, та мусиш виконати своє призначення на землі. Ти служитель, тож мусиш виконати свій обов'язок». Почувши, що він зможе повернутися до Бога, Петро втішився. Тоді Петро був у таких муках, що майже не вставав із ліжка; він настільки розкаювався, що сказав: «Я такий розбещений, що не можу вдовольнити Бога». Ісус явився йому та сказав: «Петре, чи ти забув те рішення, яке колись прийняв переді Мною? Чи ти справді забув усе, що Я казав? Чи ти забув те рішення, яке прийняв для Мене?» Побачивши, що це був Ісус, Петро підвівся з ліжка, і Ісус так його втішив: «Я вже казав тобі, що Я не від землі: ти маєш це зрозуміти, – але чи ти забув щось іще, що Я тобі казав? “Ти теж не від землі та не від цього світу”. Зараз у тебе є робота, яку треба зробити. Ти не можеш отак тужити. Ти не можеш отак страждати. Хоча люди й Бог не можуть разом існувати в одному світі, Я маю Свою роботу, а ти маєш свою, і одного дня, коли ти її завершиш, ми будемо разом в одному світі, і Я приведу тебе туди, де ти будеш зі Мною навіки». Почувши ці слова, Петро втішився й заспокоївся. Він знав, що мусив пережити й витерпіти це страждання, і відтоді він був натхненний. Ісус спеціально являвся йому в усі найголовніші моменти, даючи йому особливе просвітління та провід, і робив над ним багато роботи. А про що ж Петро жалкував найбільше? Невдовзі після

того, як Петро сказав: «Ти Син живого Бога», – Ісус поставив йому інше запитання (хоч у Біблії його й не записано саме так). Ісус спитав у нього: «Петре! Чи ти колись Мене любив?» Петро зрозумів, що Він мав на увазі, і сказав: «Господи! Я колись любив Отця на небі, але визнаю, що Тебе я ніколи не любив». Тоді Ісус сказав: «Якщо люди не люблять Отця на небі, як вони можуть любити Сина на землі? І якщо люди не люблять Сина, посланого Богом Отцем, як вони можуть любити Отця на небі? Якщо люди справді люблять Сина на землі, то вони справді люблять Отця на небі». Коли Петро почув ці слова, то зрозумів, чого йому бракувало. Він завжди до сліз розкаювався над своїми словами: «Я колись любив Отця на небі, але Тебе я ніколи не любив». Після воскресіння й вознесіння Ісуса він іще більше каявся та тужив через ці слова. Згадуючи свою попередню роботу й теперішній духовний стан, він часто поставав перед Ісусом у молитві, завжди в жалю та відчуваючи, що завинив, бо не виконав Божу волю та не відповідав Божим стандартам. Це стало його найбільшим тягарем. Він казав: «Одного дня я присвячу Тобі все, що я маю, й усе, чим я є, і я віддам Тобі найцінніше». Ще він казав так: «Боже! Я маю лише одну віру й лише одну любов. Моє життя нічого не варте, і моє тіло нічого не варте. Я маю лише одну віру й лише одну любов. У моєму розумі я маю віру в Тебе, а в моєму серці я маю любов до Тебе; тільки їх я можу Тобі дати, і більше нічого». Петра дуже підбадьорювали Ісусові слова, бо до того, як Ісуса було розп'ято, Він сказав Петру: «Я не від цього світу, і ти теж не від цього світу». Пізніше, коли в Петра настав момент великого болю, Ісус нагадав йому: «Петре, чи ти забув? Я не від цього світу, і раніше Я пішов лише заради Моєї роботи. Ти теж не від цього світу – чи ти справді забув? Я двічі тобі казав – чи ти не пам'ятаєш?» Почувши таке, Петро сказав: «Я не забув!» Тоді Ісус сказав: «Колись ти щасливо був укупі зі Мною на

небі та певний час залишався поруч зі Мною. Тобі не вистачає Мене, а Мені тебе. Хоча в Моїх очах створіння не варті згадки, як Я можу не любити невинну та принадливу людину? Чи ти забув Мою обіцянку? Ти мусиш прийняти Моє доручення на землі; ти мусиш виконати завдання, яке Я тобі довірив. Одного дня Я неодмінно приведу тебе туди, де ти будеш зі Мною». Почувши це, Петро ще більше збадьорився та надихнувся, так що на хресті він зміг сказати: «Боже! Я не можу любити Тебе достатньо! Навіть якщо Ти просиш мене померти, я все одно не можу любити Тебе достатньо. Байдуже, куди Ти пошлеш мою душу, чи виконаєш Ти Свої обіцянки та що зробиш потім: я люблю Тебе та вірю в Тебе». Тим, за що він тримався, була його віра та щира любов.

Одного вечора кілька учнів, зокрема й Петро, були на рибальському човні разом з Ісусом, і Петро задав Ісусу дуже наївне запитання: «Господи! Я хотів би задати Тобі одне запитання, про яке думаю дуже давно». Ісус відповів: «Що ж, питай!» Тоді Петро спитав: «Це Ти звершив ту роботу, що робилась у період Закону?» Ісус посміхнувся, наче кажучи: «Яке воно наївне, це дитя!» Тоді він твердо продовжив: «Вона була не Моя. Її зробили Єгова й Мойсей». Петро почув це й вигукнув: «О! То це не Ти її звершив». Щойно Петро це сказав, Ісус більше не говорив. Петро подумав собі: «Це не Ти її зробив, тож не дивно, що Ти прийшов зруйнувати Закон – адже не Ти вершив ту роботу». І на серці йому також стало легше. Потім Ісус побачив, що Петро був доволі наївний, але оскільки він тоді не мав розуміння, то Ісус більше нічого йому не сказав і не виправив його прямо. Якось Ісус читав проповідь у синагозі, де було багато людей, зокрема й Петро. У Своїй проповіді Ісус сказав: «Єдиний, який прийде від віку й до віку, звершить роботу спокути в період Благодаті, щоб викупити все людство від гріха, але коли Він виводитимете людей із гріха, Його не

сковуватимуть жодні правила. Він вийде із Закону й увійде в період Благодаті. Він викупить усе людство. Він пройде з періоду Закону вперед у період Благодаті, однак ніхто Його не знає, Його, Хто прийшов від Єгови. Робота, яку робив Мойсей, була дана Єговою; Мойсей уклав Закон через роботу, яку зробив Єгова». Коли це було сказано, Він продовжив: «Тих, хто в період Благодаті скасує заповіді періоду Благодаті, поб'є лихо. Вони мусять встати в храмі та прийняти Боже знищення, і на них зійде вогонь». Ці слова справили на Петра певне враження, і протягом періоду його переживання Ісус був для Петра пастирем і живив його, говорячи з ним по душах, що допомогло Петрові трохи краще зрозуміти Ісуса. Коли Петро згадав, що Ісус говорив у Своїй проповіді в той день, яке запитання Петро задав Йому на рибальському човні, як Ісус відповів і як Він посміхнувся, то нарешті Петро все зрозумів. Згодом Святий Дух просвітив Петра, і тільки тоді він зрозумів, що Ісус – Син живого Бога. Розуміння Петра прийшло від просвітлення Святого Духа, але за допомогою певного процесу: Петро задавав запитання, слухав проповіді Ісуса, а далі отримав від Нього особливе спілкування та пастирство, і так Петро усвідомив, що Ісус був Сином живого Бога. Він дійшов до цього не в один день; це був тривалий процес, і це допомогло Петру в пізнішому досвіді. Чому Ісус зробив роботу вдосконалення лише в Петрі, а не в інших людях? Тому що лише Петро зрозумів, що Ісус був Сином живого Бога; більше ніхто цього не знав. Хоча в Ісуса було багато учнів, які багато дізналися, поки йшли за Ним, та їхнє знання було поверховим. Ось чому Ісус вибрав Петра за зразок удосконалення. Те, що Ісус сказав Петру тоді, – це те, що Він сьогодні каже людям, чиє знання та входження в життя мають сягнути Петрових. Бог удосконалив кожного відповідно до саме цієї вимоги та цього шляху. Чому сьогодні від людей вимагається справжня віра та щира любов? Ви теж маєте

пережити те, що пережив Петро; плоди, які Петро здобув із досвіду пережитого, мають проявитись і у вас; і ви також маєте пережити біль, який пережив Петро. Шлях, яким ви йдете, – той самий, яким ішов Петро. Біль, який ви терпите, – той самий, який терпів Петро. Коли ви отримуете славу та коли ви живете реальним життям, то ви втілюєте Петрів образ. Цей шлях той самий, і щоб бути вдосконалим, потрібно ним пройти. Але порівняно з Петром вам дещо бракує духовного рівня, бо часи змінилися, і змінився масштаб розбещеності людей, а Юдея була давнім царством із давньою культурою. Тож ви маєте робити все можливе, щоб підвищити свій духовний рівень.

Петро був людиною дуже розсудливою, проникливою в усіх ділах і вкрай чесною. Він зазнав багатьох невдач. Уперше він стикнувся з громадою в чотирнадцять років, коли ходив у школу та синагогу. Він був дуже завзятий і завжди готовий ходити на збори. Тоді Ісус ще офіційно не почав Свою роботу; це був тільки початок періоду Благодаті. Петро почав спілкуватися з релігійними діячами, коли йому було чотирнадцять; у вісімнадцять років він уже спілкувався з найвизначнішими духовними діячами, та коли він побачив, який безлад панує поміж них, то став триматись осторонь. Побачивши, які ці люди були хитрі, підступні інтригани, Петро відчув величезну відразу (так тоді працював Святий Дух, щоб його вдосконалити. Він особливо його зворушував і робив над ним певну спеціальну роботу), тож у вісімнадцять років Петро покинув синагогу. Його батьки цькували його та не давали вірити (вони були дияволи та невіруючі). Зрештою Петро покинув дім і помандрував по всіх усядах; два роки він рибалив і проповідував, і в цей час він був поводитирем для досить багатьох людей. Тепер у тебе має бути змога ясно бачити, яким саме шляхом ішов Петро. Якщо ти ясно бачиш Петрів шлях, то будеш упевнений у роботі, яка робиться сьогодні, тож не скаржитимешся, не будеш пасивним

і ні за чим не тужитимеш. Ти маєш пережити настрій, який тоді мав Петро: він був згорьований і більше не просив ні майбутнього, ні якихось благословень. Він не шукав у світі вигоди, щастя, слави чи багатства; він прагнув лише жити якнайзмістовнішим життям, а саме віддячувати Богу за Його любов і присвячувати Богу те, що Петрові було найдорожче понад усе. Тоді Петрове серце було б задоволене. Він часто молився Ісусу такими словами: «Господи Ісусе Христе, колись я любив Тебе, та ніколи насправді Тебе не любив. Хоча я казав, що вірив у Тебе, та ніколи не любив Тебе щирим серцем. Я лише рівнявся на Тебе, обожнював Тебе та тужив за Тобою, але я ніколи Тебе не любив і щиро в Тебе не вірив». Він постійно молився, щоб прийняти рішення, і слова Ісуса завжди підбадьорювали та мотивували його. Пізніше, після періоду переживання, Ісус випробував його, викликавши в Петрі ще більшу тугу за Ним. Петро сказав: «Господи Ісусе Христе! Як мені тебе не вистачає, як я прагну на Тебе поглянути. Мені забагато бракує, і ніщо не замінить Твою любов. Молю Тебе, забери мене швидше. Коли я Тобі знадоблюся? Коли Ти мене забереш? Коли я знову погляну на Твоє лице? Я більше не хочу жити в цьому тілі, розбещуватися далі й бунтувати ще більше. Я готовий присвятити Тобі всього себе за першої нагоди, і я не хочу ще більше тебе засмучувати». Так він молився, але тоді він не знав, що Ісус у ньому вдосконалив. Під час мук його випробування Ісус знову йому явився та сказав: «Петре, Я бажаю тебе вдосколати, щоб ти став наче плід, згусток усього, що Я зроблю досконалим у тобі, і щоб Я втішався цим плодом. Чи можеш ти справді свідчити про Мене? Чи ти зробив те, що Я прошу від тебе? Чи ти жив словами, які Я говорив? Колись ти любив Мене, та хоча ти любив Мене, чи ти Мною жив? Що ти для Мене зробив? Ти розумієш, що не вартий Моєї любові, але що ти для Мене зробив?» Петро побачив, що нічого не зробив

для Ісуса, і згадав свою попередню клятву віддати Богові життя. Тож він більше не скаржився, і відтоді його молитви стали набагато кращими. Він молився, кажучи так: «Господи Ісусе Христе! Колись я Тебе покинув, і Ти теж мене колись покинув. Певний час ми були нарізно, а певний час були разом, укупі. Та Ти любиш мене більше за всіх інших. Я знов і знов бунтував проти Тебе, знов і знов Тебе засмучував. Як я можу таке забути? Я завжди пам'ятаю й ніколи не забуваю ту роботу, яку Ти наді мною звершив, і те, що Ти мені довірив. Я зробив усе можливе для роботи, яку Ти наді мною звершив. Ти знаєш, що я можу зробити, як знаєш і те, що за роль я можу зіграти. Я бажаю скоритися Твоєму керівництву, і я присвячу Тобі все, що маю. Лише Ти знаєш, що я можу для Тебе зробити. Хоча сатана так багато мене обманював і я проти Тебе бунтував, та я вірю, що Ти пам'ятаєш мене не за ті переступи й ставишся до мене не лише так, як вимагають ті переступи. Я бажаю присвятити Тобі все своє життя. Я нічого не прошу, і я не маю інших надій чи планів; я лише хочу діяти за Твоїм наміром і виконувати Твою волю. Я вип'ю з Твоєї гіркої чаші, і я підкорюсь усім Твоїм наказам».

Ви маєте ясно бачити шлях, яким ідете; ви маєте ясно бачити шлях, яким підете в майбутньому, і ясно розуміти, що Бог удосконалив і що вам довірено. Можливо, одного дня вас випробують, і якщо ви зможете надихнутися досвідом Петра, коли прийде той час, то це покаже, що ви справді йдете Петровим шляхом. Бог хвалив Петра за щирю віру й любов та за вірність Богу. І за те, що Петро був чесний і тужив за Богом у своєму серці, Бог його вдосконалив. Якщо ти справді маєш таку саму любов і віру, як Петро, то Ісус неодмінно тебе вдосконалив.

Ті, хто любить Бога, вічно житимуть у Його світлі

Сутність віри більшості людей у Бога – це релігійне переконання: вони нездатні любити Бога й можуть лише слідувати за Ним, як роботи, нездатні по-справжньому прагнути Бога чи обожнювати Його. Вони просто мовчки сліднують за Ним. Багато людей вірить у Бога, але дуже мало тих, хто любить Бога; вони лише «шанують» Бога, тому що бояться катастрофи, або ж вони «захоплюються» Богом, тому що Він високий і могутній, – але в їхній пошані та захопленні немає любові чи справжнього прагнення. У своєму досвіді вони шукають дрібні деталі істини або ж якісь незначні таємниці. Більшість людей просто слідує, ловлячи благословення в каламутній воді; вони не шукають істини, і вони не слухаються Бога по-справжньому, щоб отримати Божі благословення. Життя у вірі всіх людей у Бога безглузде, воно не має цінності, і в ньому їхні особисті міркування та прагнення; вони вірять у Бога не для того, щоб любити Бога, а для того, щоб бути благословенними. Багато людей чинить як їм заманеться; вони роблять усе, що хочуть, і ніколи не зважають на інтереси Бога чи на те, чи їхні діла відповідають волі Бога. Такі люди не можуть досягти навіть справжньої віри, не кажучи вже про любов до Бога. Божя сутність – не лише для того, щоб людина в неї вірила; більше того, людині належить її любити. Але багато тих, хто вірить у Бога, не здатні відкрити цю «таємницю». Люди не наважуються любити Бога, і вони не намагаються любити Його. Вони так і не відкрили, що в Богові є настільки багато гідного любові; вони так і не відкрили, що Бог – це Бог, який любить людину, і що Він – Бог, якого людина має любити. Краса Бога виявляється в Його роботі: лише коли люди переживають Його роботу, вони можуть відкрити Його красу; лише у своєму фактичному досвіді

вони можуть оцінити красу Бога; і ніхто не може відкрити Божу красу, не спостерігаючи її в реальному житті. У Богові є так багато чого любити, але без справжнього контакту з Ним люди не здатні це відкрити. Тобто якби Бог не став плоттю, люди були б не здатні дійсно контактувати з Ним, а якби вони не могли дійсно контактувати з Ним, вони також не могли б переживати Його роботу – і, отже, їхню любов до Бога було б запламовано великою кількістю неправди й фантазії. Любов до Бога на небі не така реальна, як любов до Бога на землі, оскільки знання людей про Бога на небі будується на їхніх фантазіях, а не на тому, що люди бачили на власні очі та що вони особисто пережили. Коли Бог приходить на землю, люди можуть споглядати Його справжні діла та Його красу, і вони можуть бачити весь Його практичний і нормальний характер, і все це в тисячі разів реальніше, ніж знання про Бога на небі. Як би сильно люди не любили Бога на небі, у цій любові немає нічого реального, і вона повна людських уявлень. Як би мало люди не любили Бога на землі, ця любов реальна; навіть якщо її мало, вона все одно реальна. Бог спонукає людей пізнати Його через реальну роботу, і через це пізнання Він здобуває їхню любов. Так само й Петро: якби він не жив з Ісусом, то для нього було б неможливо обожнювати Ісуса. Його відданість Ісусу також була побудована на його контакті з Ісусом. Щоб змусити людину полюбити Його, Бог прийшов поміж людей і живе разом із людьми, і все, що Він змушує людину бачити й переживати, є реальністю Бога.

Бог використовує реальність і прихід фактів, щоб удосконалювати людей; Божі слова справджують частину Його вдосконалення людей, і це робота проводу та відкриття шляху. Тобто в Божих словах ти повинен знайти шлях практики та пізнання видінь. Розуміючи ці речі, людина матиме шлях і видіння у своїй фактичній практиці, і вона зможе отримати

просвітління через слова Бога; вона зможе зрозуміти, що ці речі прийшли від Бога, і зможе багато чого розрізнити. Після розуміння людина повинна негайно увійти в цю реальність і повинна використовувати слова Бога, щоб догодити Богу у своєму фактичному житті. Бог скеровуватиме тебе в усьому й дасть тобі шлях практики, і дасть тобі відчуття, що Він особливо любий, і дозволить тобі побачити, що кожен етап Божої роботи в тобі спрямований на те, щоб тебе вдосконалити. Якщо ти хочеш побачити Божу любов, якщо ти хочеш по-справжньому пережити Божу любов, то ти повинен заглибитись у реальність, ти повинен заглибитись у реальне життя й побачити, що все, що робить Бог, є любов'ю та спасінням, що все, що Він робить, – для того, щоб дати людям змогу залишити те, що нечисте, і очистити те всередині людини, що не може догодити Богу. Бог використовує слова, щоб забезпечувати людину; Він улаштовує обставини реального життя, щоб люди могли їх пережити, і якщо люди їдять і п'ють багато Божих слів, то коли вони справді втілюють їх у життя, вони можуть вирішити всі труднощі у своєму житті, використовуючи багато Божих слів. Це означає, що ти повинен мати слова Божі, щоб заглибитись у реальність; якщо ти не їси й не п'єш слів Божих і в тебе немає Божої роботи, то ти не матимеш шляху в реальному житті. Якщо ти ніколи не їси й не п'єш слів Божих, то будеш збентежений, коли з тобою щось станеться. Ти лише знаєш, що повинен любити Бога, але ти нітрохи не здатен відділити одне від іншого та не маєш шляху практики; ти заплутаний і збентежений, і часом ти навіть віриш, що, догоджаючи тілу, ти догоджаєш Богу, – усе це є наслідком того, що ти не їси та не п'єш Божі слова. Тобто якщо ти не маєш допомоги Божих слів і тільки шукаєш навімання всередині реальності, то ти принципово нездатний знайти шлях практики. Такі люди просто не розуміють, що значить вірити в Бога, і тим паче вони не розуміють, що значить

любити Бога. Якщо ти часто молишся, і досліджуєш, і шукаєш, використовуючи просвітління та провід Божих слів, і через це ти відкриваєш те, що повинен утілювати в життя, знаходиш можливості для роботи Святого Духа, справді співпрацюєш із Богом і якщо ти не заплутаний і збентежений, тоді ти матимеш шлях у реальному житті та справді догодиш Богу. Коли ти догодиш Богу, усередині тебе буде Божий провід, і ти будеш особливо благословенний Богом, що дасть тобі відчуття втіхи: ти відчуватимеш особливо велику честь від того, що догодив Богу, усередині ти почуватимешся особливо веселим, а на серці в тебе буде ясно й спокійно. Твоя совість буде втішена й вільна від докорів, і коли ти побачиш своїх братів і сестер, усередині тобі буде приємно. Ось що значить утішатися Божою любов'ю, і тільки це є справжньою втіхою від Бога. Люди здобувають утіху від Божої любові через досвід: переживаючи тяготи й переживаючи втілення істини в життя, вони здобувають Божі благословення. Якщо ти лише кажеш, що Бог дійсно любить тебе, що Бог справді заплатив заради людей тяжку ціну, що Він терпляче й доброзичливо сказав стільки слів і завжди спасає людей, то твоя вимова цих слів є лише однією стороною втіхи від Бога. Проте більша втіха – справжня втіха – це коли люди практикують істину у своєму реальному житті, після чого на серці в них спокійно та ясно. Вони відчуваються всередині дуже зворушеними та відчувають, що Бог найлюбіший. Ти відчуєш, що ціна, яку ти заплатив, більш ніж справедлива. Заплативши велику ціну у своїх зусиллях, ти будеш особливо веселим усередині: ти відчуєш, що справді втішаєшся Божою любов'ю, і ти зрозумієш, що Бог виконав у людях роботу спасіння, що Його очищення людей має на меті зробити їх чистими та що Бог випробовує людей, щоб перевірити, чи справді вони Його люблять. Якщо ти завжди так утілюватимеш істину в життя, то в тебе поступово розвинеться чітке знання про велику частину

Божої роботи, і тоді ти відчуєш, що слова Бога перед тобою ясні, наче кришталь. Якщо ти зможеш чітко розуміти багато істин, ти відчуєш, що все легко втілити в життя, що ти можеш подолати будь-яку проблему й подолати будь-яку спокусу, і ти побачиш, що для тебе ніщо не проблема, що дуже звільнить тебе та визволить. У цю мить ти втішатимешся Божою любов'ю, і на тебе зійде справжня Божа любов. Бог благословляє тих, хто має видіння, хто має істину, хто має знання та хто справді любить Його. Якщо люди хочуть узріти Божу любов, вони повинні практикувати істину в реальному житті, вони повинні бути готові терпіти біль і зрікатися того, що вони люблять, щоб догодити Богу, і, незважаючи на сльози в їхніх очах, вони все одно повинні бути в змозі догодити Божому серцю. Так Бог неодмінно тебе благословить, і якщо ти витримаєш такі тяготи, за ними слідуватиме робота Святого Духа. Через реальне життя та через переживання Божих слів люди можуть побачити Божу красу, і вони можуть по-справжньому полюбити Його, тільки якщо спробували Божу любов.

Ті, хто любить Бога, – це люди, які люблять істину, і що більше ті, хто любить істину, втілюють її в життя, то більше істини вони мають; що більше вони втілюють істину в життя, то більше вони мають Божої любові; і що більше вони втілюєш істину в життя, то більше вони благословенні Богом. Якщо ти завжди практикуватимеш таким чином, Божа любов до тебе поступово дасть тобі змогу бачити, так само як Петро пізнав Бога: Петро сказав, що Бог не тільки має мудрість створити небо, землю і все суще, але що, більше того, Він також має мудрість виконувати в людях реальну роботу. Петро сказав, що Він гідний любові людей не лише через те, що Він створив небо, землю і все суще, але, більше того, через Його здатність створити людину, спасти людину, вдосконалити людину та дати людині Свою любов. Так само Петро сказав, що в Ньому

є багато того, що гідне людської любові. Петро сказав Ісусові: «Хіба створення небес, землі та всього суцього – єдина причина, чому ти заслуговуєш на любов людей? У Тобі є ще багато гідного любові. Ти дієш і рухаєшся в реальному житті, Твій Дух торкається мене всередині, Ти дисциплінуєш мене, Ти докоряєш мені – усе це ще більш варте любові людей». Якщо ти хочеш побачити й пережити Божу любов, то ти повинен досліджувати й шукати в реальному житті та повинен бути готовим відкинути власну плоть. Ти мусиш прийняти це рішення. Ти мусиш бути людиною, яка має рішучість і здатна в усьому догоджати Богу та при цьому не бути лінивою й не жадати втіх плоті, не жити для плоті, а жити для Бога. Іноді ти можеш не відповідати Божій волі. Це тому, що ти не розумієш Божої волі; наступного разу, навіть якщо на це знадобиться більше зусиль, ти повинен догодити Йому, а не плоті. Коли ти переживеш такий досвід, то пізнаєш Бога. Ти побачиш, що Бог може створити небо, землю і все суще, що Він став плоттю, щоб люди могли дійсно бачити Його та дійсно контактувати з Ним; ти побачиш, що Він здатний ходити серед людей і що Його Дух може вдосконалювати людей у реальному житті, дозволяючи їм побачити Його красу і пережити Його дисципліну, Його виправлення та Його благословення. Якщо ти завжди переживатимеш такий досвід, то в реальному житті ти будеш невіддільний від Бога, і якщо одного дня твої стосунки з Богом перестануть бути нормальними, ти зможеш терпіти докори та відчувати каяття. Коли ти матимеш нормальні стосунки з Богом, ти ніколи не захочеш покидати Бога, і якщо одного дня Бог скаже, що покине тебе, ти злякаєшся та скажеш, що краще помреш, аніж залишишся покинутим, без Бога. Щойно в тебе виникнуть ці емоції, ти відчуєш, що не здатний покинути Бога, і таким чином ти матимеш основу та справді втішатимешся Божою любов'ю.

Люди часто говорять про те, що дозволяють Богу бути своїм

життям, але їхній досвід іще до цього не дійшов. Ти просто кажеш, що Бог – твоє життя, що Він щодня тебе скеровує, що ти щодня їси та п'єш Його слова й що ти щодня молишся Йому, тому Він став твоїм життям. Знання тих, хто це говорить, досить поверхове. У багатьох людей немає основи; Божі слова були посаджені в них, але вони ще мають прорости, і тим паче вони не принесли жодних плодів. Якою мірою ти сьогодні набув досвід? Тільки тепер, коли Бог змусив тебе дійти так далеко, ти відчуваєш, що не можеш покинути Бога. Одного дня, коли твій досвід сягне певної межі, ти не зможеш піти, навіть якби Бог тебе змушував. Ти завжди відчуватимеш, що не можеш бути без Бога всередині тебе; ти можеш бути без чоловіка, дружини чи дітей, без сім'ї, без матері чи батька, без утіх плоті, але ти не можеш бути без Бога. Бути без Бога було б наче втратити своє життя; ти не зміг би жити без Бога. Коли ти сягнеш у своєму досвіді цієї межі, ти досягнеш мети у своїй вірі в Бога, і таким чином Бог стане твоїм життям, Він стане основою твого існування. Ти більше ніколи не зможеш покинути Бога. Коли ти набудеш досвід такою мірою, ти справді втішатимешся Божою любов'ю, і коли ти матимеш достатньо тісні стосунки з Богом, Він буде твоїм життям, твоєю любов'ю, і в той час ти помолишся Богу та скажеш: «О Боже! Я не можу Тебе покинути. Ти моє життя. Я можу обійтися без усього іншого – але я не зможу жити далі без Тебе». Такий справжній духовний стан людей; це реальне життя. Деякі люди були змушені дійти так далеко, як дійшли сьогодні: їм доводиться йти далі, хочуть вони того чи ні, і вони завжди почуваються так, наче застрягли між молотом і ковадлом. Ти повинен набути досвід того, що Бог є твоїм життям, того, що якби Бога забрали з твого серця, це було б, наче втратити життя; Бог має бути твоїм життям, і ти мусиш бути нездатним покинути Його. Таким чином ти насправді здобудеш досвід Бога, і в той час, коли ти любитимеш

Бога, ти справді любитимеш Бога, і це буде виняткова, чиста любов. Одного дня, коли твій досвід буде таким, що твоє життя досягне певної межі, коли ти молитимешся Богу, їстимеш і питимеш слова Божі, ти не зможеш покинути Бога всередині, і ти не зможеш забути Його, навіть якби захотів. Бог стане твоїм життям; ти можеш забути світ, ти можеш забути свою дружину, чоловіка чи дітей, але тобі буде важко забути Бога – зробити це було б неможливо, це твоє справжнє життя і твоя справжня любов до Бога. Коли любов людей до Бога досягла певної межі, їхня любов до всього іншого не зрівняється з їхньою любов'ю до Бога; їхня любов до Бога стоїть на першому місці. Це дає змогу відмовитися від усього іншого та бути готовим прийняти від Бога всяку розправу й обтинання. Коли ти досягнеш любові до Бога, яка перевершує все інше, ти житимеш у реальності й у Божій любові.

Щойно Бог стає життям у людях, люди стають нездатними покинути Бога. Хіба це не Боже діяння? Немає більшого свідчення! Бог працював до певної межі; Він сказав людям прислужувати, бути покараними або померти, і люди не відступили, що показує: вони були завойовані Богом. Люди, які мають істину, – це ті, хто у своєму реальному досвіді може бути непохитним у своєму свідченні, бути непохитним у своїй позиції, стояти на боці Бога, ніколи не відступаючи, і хто може мати нормальні стосунки з людьми, які люблять Бога, хто, коли щось із ним трапляється, здатен повністю слухатися Бога та може слухатися Бога аж до смерті. Твоя практика й одкровення в реальному житті – це свідчення про Бога, це втілення людиною в життя та свідчення про Бога, і це справжня втіха від Божої любові; коли ти сягнеш у своєму досвіді цієї межі, належний ефект буде досягнутий. Ти маєш фактичне втілення в життя, а інші із захопленням дивляться на кожний твій вчинок. Твій одяг і зовнішній вигляд нічим не примітні, але ти живеш

життям найбільшої побожності, і коли ти доносиш слова Божі, Він скеровує тебе та просвіщає. Ти здатен висловлювати своїми словами Божу волю, передавати реальність, і ти багато розумієш про служіння в душі. Ти відвертий у своїй мові, ти порядний і чесний, неконфліктний і пристойний, здатний слухатися Божих планів і бути непохитним у своєму свідченні, коли щось із тобою трапляється, і ти спокійний та стриманий, з чим би ти не мав справу. Така людина справді побачила Божу любов. Деякі люди ще молоді, але поводяться як люди середнього віку; вони зрілі, мають істину та викликають в інших захоплення – і це люди, які мають свідчення та є проявом Бога. Тобто коли їхній досвід сягне певної межі, всередині вони матимуть розуміння Бога, і їхній зовнішній характер також стабілізується. Багато людей не втілює істину в життя та не є непохитними у своєму свідченні. У таких людях немає ні любові до Бога, ні свідчення про Бога, і це люди, якими Бог гидує найбільше. Вони читають слова Бога на зібраннях, але те, чим вони живуть, – це сатана, і це ганьба Бога, паплюження Бога та хула Бога. У таких людях немає ознак Божої любові, і вони взагалі не мають роботи Святого Духа. Тож слова та діла людей представляють сатану. Якщо твоє серце завжди в мирі перед Богом і ти завжди звертаєш увагу на людей і речі навколо тебе та на те, що відбувається навколо тебе, і якщо ти пам'ятаєш про Божий тягар, а твоє серце завжди шанує Бога, тоді Бог часто просвіщатиме тебе зсередини. У церкві є люди, які є «наглядачами»: вони прагнуть спостерігати за недоліками інших, а потім копіювати їх і наслідувати. Вони не здатні відділити одне від іншого, вони не ненавидять гріх і не відчувають огиди чи відрази до речей сатани. Такі люди сповнені речей сатани, і зрештою вони будуть повністю покинуті Богом. Твоє серце повинне завжди бути благоговійним перед Богом, ти повинен бути поміркованим у своїх словах і діях та ніколи не бажати противитися Богу чи засмучувати

Його. Ти ніколи не повинен бажати, щоб Божа робота в тобі була марною, або дозволяти, щоб усі тяготи, які ти витерпів, і все, що ти втілював у життя, зійшли нанівець. Ти маєш бути готовим наполегливіше працювати й більше любити Бога на шляху попереду. Такі люди, які мають видіння за основу. Такі люди, що шукають поступу.

Якщо люди вірять у Бога та переживають Божі слова серцем, яке шанує Бога, то в таких людях можна побачити Боже спасіння й Божу любов. Ці люди здатні свідчити про Бога; вони живуть істиною, і те, про що вони свідчать, – це також істина, Божий характер і те, Хто Такий Бог. Вони живуть серед Божої любові й бачили Божу любов. Якщо люди хочуть любити Бога, вони повинні спробувати Божу красу і побачити Божу красу; лише тоді в них може пробудитися серце, яке любить Бога, серце, яке надихає людей вірно віддавати себе Богові. Бог не змушує людей любити Його шляхом слів, проявів або за допомогою їхньої фантазії, і Він не силує людей любити Його. Натомість Він дозволяє їм любити Його з власної волі, і Він дозволяє їм бачити Його красу у Його роботі та висловлюваннях, після чого в них народжується любов до Бога. Тільки таким чином люди можуть справді свідчити про Бога. Люди люблять Бога не тому, що їх до цього спонукали інші, і ця любов – не миттєвий емоційний імпульс. Вони люблять Бога, бо бачили Його красу, бачили, що в Ньому є так багато гідного на людську любов, бо бачили Боже спасіння, мудрість і дивовижні діла, – і в результаті вони справді славлять Бога та справді прагнуть Його, і в них розгорається така пристрасть, що вони не могли б вижити, не здобувши Бога. Причина, з якої ті, хто справді свідчить про Бога, можуть дати гучне свідчення про Нього, полягає в тому, що їхнє свідчення ґрунтується на основі правдивого знання та правдивого прагнення Бога. Таке свідчення пропонується не за емоційним імпульсом, а відповідно до їхнього знання про Бога

та Його характер. Оскільки вони пізнали Бога, вони відчувають, що неодмінно повинні засвідчити про Бога та зробити так, щоб усі ті, хто прагне Бога, пізнали Бога й усвідомили Божу красу і Його реальність. Як і любов людей до Бога, їхнє свідчення є спонтанним; воно реальне та має реальне значення й цінність. Воно не пасивне, не порожнє і не безглузде. Причина, з якої лише ті, хто справді любить Бога, мають найбільшу цінність і сенс у своєму житті, причина, з якої лише вони справді вірять у Бога, полягає в тому, що ці люди здатні жити в Божому світлі та здатні жити заради Божої роботи й управління. Це тому, що вони не живуть у темряві, а живуть у світлі; вони живуть не безглузdim життям, а життям, яке благословив Бог. Тільки ті, хто любить Бога, здатні свідчити про Бога, тільки вони є свідками Бога, тільки вони благословенні Богом, і тільки вони здатні отримати Божі обіцянки. Ті, хто любить Бога, є близькими Богу; вони є людьми, любими Богу, і вони можуть утішатися благословеннями разом із Богом. Тільки такі люди житимуть вічно, і тільки вони довіку житимуть під Божою опікою та захистом. Люди мають любити Бога, і Він гідний любові всіх людей, але не всі люди здатні любити Бога, і не всі люди можуть свідчити про Бога та мати владу з Ним. Ті, хто справді любить Бога, здатні свідчити про Бога та присвятити всі свої зусилля Божій роботі, тому вони можуть ходити будь-де під небесами, і ніхто не наважиться їм протистояти, і вони можуть мати владу на землі та правити всіма Божими людьми. Ці люди зібралися разом з усього світу. Вони говорять різними мовами та мають різний колір шкіри, але їхнє існування має однаковий сенс; усі вони мають серце, яке любить Бога, усі вони свідчать однаково, мають однакову рішучість і однакове бажання. Ті, хто любить Бога, можуть вільно ходити світом, а ті, хто свідчить про Бога, можуть подорожувати всесвітом. Ці люди любі Богу, вони благословенні Богом, і вони вічно житимуть у Його світлі.

Робота Святого Духа та робота сатани

Як можна зрозуміти тонкощі духу? Як Святий Дух працює в людині? Як сатана працює в людині? Як злі духи працюють в людині? Як це проявляється? Коли щось трапляється з тобою, чи походить це від Святого Духа, і чи повинен ти це прийняти, чи відкинути? У реальній практиці людей багато що виникає з людської волі, яка, на тверде переконання людей, походить від Святого Духа. Дещо походить від злих духів, проте люди все одно вважають, що все це від Святого Духа, а інколи Святий Дух скеровує людей ізсередини, але люди бояться, що це настановлення походить від сатани, і тому не наважуються слухатися, тоді як насправді це настановлення є просвітлінням від Святого Духа. Таким чином, не практикуючи розрізнення, людина не може здобути в ньому практичний досвід; без розрізнення немає можливості здобути життя. Як Святий Дух виконує роботу? Як злі духи виконують роботу? Що походить від волі людини? І що народжується з настановлення та просвітління Святим Духом? Якщо ти досягнеш закономірності роботи Святого Духа в людині, тоді в твоєму повсякденному житті та під час твого практичного досвіду ти зможеш примножити свої знання та провести відмінності, ти пізнаєш Бога, ти зможеш розуміти та розпізнавати сатану, тебе буде неможливо збентежити в твоїй слухняності чи в прагненні, і ти будеш тим, чий думки ясні та хто кориться роботі Святого Духа.

Робота Святого Духа – це форма проактивного настановлення та позитивного просвітління. Вона не дозволяє людям бути пасивними. Вона приносить їм утіху й дає їм віру та рішучість, щоб вони прагнули бути вдосконаленими Богом. Коли Святий Дух виконує роботу, люди здатні активно здійснювати входження; вони роблять це не пасивно чи з примусу, а зі своєї власної ініціативи. Коли Святий Дух виконує роботу,

люди приймають це радо та охоче, готові слухатися й щасливі впокоритися. Навіть незважаючи на внутрішній біль і слабкість, вони рішуче налаштовані на співпрацю; вони радо страждають, вони здатні підкорюватися, вони не заплямовані людською волею, не заплямовані людським мисленням і тим більше вони не заплямовані людськими бажаннями та мотивами. Коли люди переживають роботу Святого Духа, вони особливо святі всередині. Ті, що одержимі роботою Святого Духа, живуть любов'ю до Бога та любов'ю до своїх братів і сестер; вони тішаться тим, що тішить Бога, і зневажають те, що Бог зневажає. Люди, яких торкнулася робота Святого Духа, мають нормальну людську сутність, вони постійно прагнуть істини та мають людську сутність. Коли Святий Дух працює в людях, їхній стан стає все кращим і кращим, а їхня людська сутність стає все більш і більш нормальною, і хоча їхня співпраця може бути в чомусь нерозумною, але їхня мотивація правильна, їхнє входження позитивне, вони не намагаються завдати незручностей, і в них немає ніякої недоброзичливості. Робота Святого Духа нормальна та реальна. Святий Дух працює в людині за правилами нормального людського життя, і Він здійснює просвітління та настановлення в людях згідно з реальним прагненням нормальних людей. Коли Святий Дух працює в людях, Він просвітляє та настановляє їх згідно з потребами нормальних людей. Він дає їм по їхнім потребам і Він позитивно настановляє та просвітляє їх у відповідності до того, чого їм не вистачає, та у відповідності з їхніми недоліками. Робота Святого Духа в тому, щоб просвітляти та настановляти людей в реальному житті; тільки якщо вони відчують Божі слова в своєму поточному житті, вони можуть бачити роботу Святого Духа. Якщо у своєму повсякденному житті люди перебувають у позитивному стані та ведуть нормальне духовне життя, тоді вони одержимі роботою Святого Духа. У такому

стані, коли вони їдять та п'ють слова Божі, вони мають віру. Коли вони моляться, вони надихаються. Коли вони зіштовхуються з чимось, вони не пасивні. І коли щось трапляється, вони здатні бачити в цьому уроки, які Бог хоче, щоб вони засвоїли. Вони не пасивні чи слабкі, і хоча у них є реальні труднощі, вони готові слухатися всіх Божих упорядкувань.

Які результати досягаються роботою Святого Духа? Ти можеш бути нерозумним і ти можеш бути позбавленим проникливості, але Святому Духу потрібно тільки діяти, і в тобі буде віра, і ти завжди відчуватимеш, що ти не можеш достатньо любити Бога. Ти хотітимеш співпрацювати, якими б великими не були труднощі попереду. З тобою щось траплятиметься, і тобі буде неясно, чи це походить від Бога, чи від сатани, але ти зможеш чекати, і ти не будеш ні пасивним, ні недбалим. Це нормальна робота Святого Духа. Коли Святий Дух працює в тобі, ти все одно зіштовхуєшся з реальними труднощами: часом вони доводять тебе до сліз, а часом будуть такі, які ти не в змозі подолати, але це всього лише стадія звичайної роботи Святого Духа. Хоча ти не подолав ці труднощі, і хоча в той час ти був слабким і багато скаржився, після того ти все ще міг любити Бога з абсолютною вірою. Твоя пасивність не може завадити тобі здобути нормальний досвід, і, незважаючи на те, що кажуть інші люди та як інші нападають на тебе, ти все одно можеш любити Бога. Під час молитви ти завжди відчуваєш, що в минулому ти заборгував Богу, і вирішуєш догоджати Богу та зрікатися плоті щоразу, коли ти знову зіштовхуєшся з подібним. Така твердість показує, що в тобі є робота Святого Духа. Це нормальний стан роботи Святого Духа.

Яка робота походить від сатани? В роботі, яка походить від сатани, люди не мають визначених видінь, у них немає нормальної людської сутності, мотиви їхніх вчинків хибні, і хоча вони бажають любити Бога, всередині них весь час виникають

звинувачення, і ці звинувачення та думки створюють всередині них постійні перешкоди, стримуючи розвиток їхнього життя та не даючи їм постати перед Богом в нормальному стані. Іншими словами, щойно робота сатани здійснюється в людях, їхні серця вже не можуть знайти спокій перед Богом. Такі люди не знають, куди себе подіти; коли вони бачать, як інші збираються разом, їм хочеться втекти, і вони неспроможні заплющити свої очі, коли інші моляться. Робота злих духів руйнує нормальні стосунки між людиною та Богом, порушує попередні видіння людей чи їхнє колишнє входження на життєвий шлях. У своїх серцях вони ніяк не можуть наблизитися до Бога, і з ними постійно відбуваються речі, які викликають в них порушення та сковують їх. Їхні серця не можуть знайти спокою, в них не залишається сил любити Бога, а їхній дух слабшає. Такими є прояви роботи сатани. Прояви роботи сатани наступні: нездатність стояти на своєму та бути непохитним у своєму свідченні, що змушує тебе стати тим, хто завинив перед Богом і хто не має вірності Богу. Коли сатана втручається, ти втрачаєш любов і відданість Богу в собі, ти позбавляєшся нормальних стосунків із Богом, ти не прагнеш істини чи самовдосконалення, ти регресуєш і стаєш пасивним, ти потураєш собі, нічим не обмежуєш поширення гріха й у тебе немає ненависті до гріха. Більше того, втручання сатани робить тебе розпусним, через що дотик Бога в тобі зникає, спонукаючи тебе скаржитися на Бога та протистояти Йому, змушуючи тебе сумніватися в Бозі. Існує навіть ризик, що ти покинеш Бога. Усе це походить від сатани.

Коли щось відбувається з тобою в твоєму повсякденному житті, як тобі розрізнити, чи це походить від роботи Святого Духа, чи від роботи сатани? Коли стан людей нормальний, тоді й їхнє духовне життя та їхнє життя в плоті нормальне, а їхня розсудливість нормальна та впорядкована. Коли вони в цьому стані, можна сказати, що те, що вони переживають та пізнають

всередині себе, як правило, походить від дотику Святого Духа (те, що люди здобувають прозріння або оволодівають якимось простим знанням, коли їдять та п'ють слова Божі, або що вони залишаються вірними в чомусь, або що мають сили любити Бога в чомусь, – усе це походить від Святого Духа). Робота Святого Духа в людині абсолютно нормальна; людина неспроможна її відчувати, і здається, ніби ця робота здійснюється завдяки самій людині, хоча насправді це робота Святого Духа. У повсякденному житті Святий Дух здійснює роботу, як велику, так і малу, в кожному, і лише ступінь цієї роботи різний. Деякі люди мають хороший духовний рівень, вони швидко все розуміють, і просвітління Святим Духом в них особливо велике. Між тим є люди з низьким духовним рівнем, і їм потрібно більше часу, щоби все зрозуміти, але Святий Дух торкається їх всередині, і вони також здатні стати вірними Богу, – Святий Дух виконує роботу в усіх, хто шукає Бога. Коли в повсякденному житті люди не опираються Богу та не повстають проти Нього, не роблять те, що йде в розріз із управлінням Бога, і не втручаються в роботу Бога, тоді Божий Дух тією чи іншою мірою працює в кожному з них. Він торкається їх, просвітляє їх, вселяє в них віру, дає їм силу та спонукає їх активно діяти, не лінитися, не жадати плотських насолод, бажати практикувати істину та прагнути Божих слів. Усе це робота, що походить від Святого Духа.

Коли стан людей ненормальний, Святий Дух їх зрікається; у своїх думках вони схильні скаржитися, їхні мотивації хибні, вони ліниві, вони потурають плоті, а їхні серця повстають проти істини. Усе це походить від сатани. Коли стан людей ненормальний, коли всередині них темрява й вони втратили свій здоровий глузд, коли Святий Дух їх зрікся й вони неспроможні відчувати Бога в собі, тоді це сатана працює в них. Якщо люди завжди мають силу всередині себе та завжди люблять Бога, тоді,

як правило, коли з ними щось відбувається, це походить від Святого Духа, і кого б вони не зустріли, ця зустріч є результатом Божого впорядкування. Це означає, що коли ти в нормальному стані, коли ти перебуваєш у великій роботі Святого Духа, тоді сатана не в змозі змусити тебе похитнутися. Виходячи з цього, можна сказати, що все походить від Святого Духа, і навіть якщо в тебе є неправильні помисли, ти можеш зректися їх і не слідувати їм. Усе це походить від роботи Святого Духа. В яких ситуаціях втручається сатана? Сатані легко працювати в тобі, коли твій стан ненормальний, коли Бог не торкнувся тебе та коли в тобі немає роботи Бога, коли ти сухий та безплідний всередині, коли ти молишся Богу, але нічого не розумієш, і коли ти їси та п'єш Божі слова, але не отримуєш просвітління та освітлення. Іншими словами, коли Святий Дух тебе покинув, і ти не в змозі відчувати Бога, тоді багато з того, що з тобою відбувається, походить від сатанинської спокуси. Як Святий Дух виконує свою роботу, так і сатана увесь той час теж працює. Святий Дух торкається людини зсередини, і в той же самий час втручається сатана. Однак робота Святого Духа переважає, і люди, стан яких нормальний, можуть торжествувати. Це торжество роботи Святого Духа над роботою сатани. Хоча Святий Дух виконує свою роботу, в людях все ще зберігається розбещений характер, однак під час роботи Святого Духа люди легко виявляють та усвідомлюють свій непослух, мотивацію та вади. Лише тоді люди відчують докори сумління і готові покаятися. У такий спосіб у ході Божої роботи вони поступово позбуваються свого бунтарського та розбещеного характеру. Робота Святого Духа абсолютно нормальна; коли Він працює в людях, вони все ще мають проблеми, все ще плачуть, все ще страждають, все ще слабкі та їм все ще багато чого незрозуміло, але в цьому стані вони спроможні не дати собі регресувати й вони можуть любити Бога, і хоча вони плачуть і страждають, вони все ще здатні

прославляти Бога. Робота Святого Духа абсолютно нормальна та анітрохи не надприродна. Більшість людей вірять, що щойно Святий Дух починає діяти, в стані людей відбуваються зміни, і те, що для них суттєве, видалається. Такі переконання хибні. Коли Святий Дух працює в людині, все, що в ній пасивне, нікуди не дівається, і її духовний стан залишається таким же, але вона здобуває просвітління та освітлення від Святого Духа, і тоді її стан стає більш активним, умови всередині неї стають нормальними, і вона швидко змінюється. В своєму реальному досвіді люди, в першу чергу, зазнають роботи або Святого Духа, або сатани, і якщо вони нездатні усвідомлювати та розрізняти ці стани, тоді про входження в реальний досвід не може бути й мови, не кажучи вже про зміни в характері. Отже, ключ до переживання Божої роботи полягає в здатності бачити подібні речі наскрізь; тоді людям буде простіше її пережити.

Завдяки роботі Святого Духа люди досягають позитивного прогресу, в той час, як робота сатани робить їх негативними та змушує відступати назад, повставати проти Бога й опиратися Йому, втрачати в Нього віру й ставати слабкими у виконанні свого обов'язку. Все, що походить від просвітління Святим Духом, цілком природне та не нав'язується тобі. Якщо ти цьому підкоришся, то здобудеш спокій; якщо ж ні, то в подальшому на тебе чекає осуд. З просвітлінням від Святого Духа ніщо з того, що ти робиш, не зустрічатиме перешкод чи обмежень; ти звільнишся, у твоїх діях буде шлях для практики, і ти нічим не будеш обмежений, але зможеш діяти за волею Бога. Робота сатани багато в чому перешкоджає тобі, вона викликає в тобі небажання молитися, робить занадто лінивим, щоб їсти та пити Божі слова, і неохильним жити життям церкви, та віддаляє тебе від духовного життя. Робота Святого Духа не перешкоджає твоєму повсякденному життю та не перешкоджає твоєму нормальному духовному життю. Ти не можеш розпізнати

багато чого в ту саму мить, коли це відбувається, але через кілька днів на серці в тебе світлішає, а думки прояснюються. Ти здобуваєш певне уявлення про духовні речі та поступово можеш розрізнити, від кого походить якась думка, – від Бога чи від сатани. Деякі речі явно змушують тебе протиставитися Богу та повставати проти Бога, або перешкоджають тобі втілювати слова Бога в життя; усі ці речі походять від сатани. Деякі речі неочевидні, і ти не можеш відразу сказати, що це таке у даний момент. Потім ти можеш побачити їхні прояви та застосувати свою здатність до розпізнання. Якщо ти можеш чітко розпізнати, що походить від сатани, а що скеровується Святим Духом, тоді тебе буде непростом ввести в оману в твоєму досвіді. Часом, коли твій стан нехороший, у тебе виникають певні думки, які виводять тебе з твого пасивного стану. Це доводить, що навіть коли твій стан несприятливий, деякі твої думки все ще можуть походити від Святого Духа. Це не означає, що коли ти пасивний, усі твої думки тобі присилає сатана; якби це було так, то як би ти зміг перейти в позитивний стан? Якщо якийсь час ти був пасивним, Святий Дух дає тобі можливість бути вдосконалим. Він торкається тебе, виводить тебе з пасивного стану, і ти переходиш в нормальний стан.

Знаючи, що таке робота Святого Духа та що таке робота сатани, ти можеш порівняти їх зі своїм власним станом, який ти переживаєш, та зі своїм власним досвідом, і таким чином у твоєму досвіді буде набагато більше істин, що стосуються принципу. Зрозумівши ці істини про принцип, ти зможеш опанувати свій поточний стан, зможеш розбиратися в людях і подіях, і тобі не доведеться докладати так багато зусиль, щоб здобути роботу Святого Духа. Звичайно, це залежить від правильності твоїх мотивів і твоєї готовності шукати та втілювати в життя. Саме така мова – мова, яка стосується принципів, – повинна бути в твоєму досвіді. Без неї твій досвід

буде сповнений втручання сатани та безглузлого знання. Якщо ти не розумієш, як працює Святий Дух, то ти не розумієш, як молитися Богу або як ти повинен здійснювати входження, а якщо ти не розумієш, як діє сатана, аби причаровувати людей і заважати їм, то ти не знаєш, як відкинути сатану й бути непохитним у своєму свідченні. Те, як працює Святий Дух і як діє сатана, – це речі, які люди повинні розуміти, це речі, які людям потрібно пережити у своїй вірі в Бога.

Застереження для тих, хто не втілює істину в життя

Ті з братів і сестер, хто постійно дає вихід своєму негативу, є приспівниками сатани, і вони перешкоджають роботі церкви. Одного дня слід прогнати таких людей, вигнати їх. Якщо у своїй вірі в Бога люди не мають серця благоговіння перед Богом, не мають серця послуху перед Богом, вони не тільки не зможуть виконувати якусь роботу для Нього, а навпаки, стануть тими, хто заважає Його роботі та кидає Йому виклик. Вірити в Бога, але не підкорятися Йому, не благоговіти перед Ним, а натомість противитися Йому, – це найбільша ганьба для віруючого. Якщо віруючі такі ж недбалі та нестримані в своїх висловлюваннях і поведінці, як і безбожники, то вони є ще більшим злом, ніж безбожники; вони типові біси. Тих, хто дає волю своїм отруйним, злим язикам у церкві, хто поширює чутки, розпалює розбрат і створює кліки серед братів і сестер, – тих слід було вигнати з церкви. Але оскільки нині інша епоха Божої роботи, ці люди обмежені, бо їх безсумнівно слід вигнати. Усі розбещені сатаною люди мають зіпсовані схильності. У деяких тільки й є, що зіпсовані схильності, а інші відрізняються: вони мають не лише зіпсовані сатанинські схильності, а й надзвичайно злісну природу. Мало того, що їхні слова і вчинки виявляють

їхні зіпсовані сатанинські схильності, ці люди, крім того, є справжнім дияволом сатаною. Їхня поведінка перериває і порушує Божу працю, заважає входженню братів і сестер у життя та перешкоджає нормальному життю церкви. Рано чи пізно ці вовки в овечій шкурі мають бути вигнані. До цих приспівників сатани має бути безжальне ставлення, ставлення неприйняття. Тільки це означає прийняти сторону Бога, а ті, хто цього не робить, загрузли у трясовині з сатаною. Люди, які щиро вірять в Бога, завжди мають Його в своєму серці, їхнє серце завжди богобоязливе і боголюбиве. Ті, хто вірить у Бога, мають діяти обережно та розважливо, і все, що вони роблять, повинно відповідати Божим вимогам і бути здатним догодити Його серцю. Вони не повинні бути свавільними та робити те, що їм заманеться; це не личить праведній добропорядності. Люди не повинні бігати повсюди, розмахуючи прапором Бога, і в той же час вихвалитися та вдаватися до шахрайства. Це найбільш крамольна поведінка з усіх можливих. Сім'ї мають свої правила, а країни мають свої закони, то хіба це не стосується Божого дому ще більшою мірою? Хіба він не має ще суворіші стандарти? Хіба в ньому не є ще більше адміністративних постанов? Люди вільні робити те, що вони хочуть, але постанови Бога не можна змінювати за бажанням. Бог – це Той, Хто не терпить образ від людей; Він – Бог, який карає людей смертю. Невже люди цього ще не знають?

У кожній церкві є люди, які створюють проблеми для церкви або втручаються в Божу працю. Кожен із них – перевдягнений сатана, який просочився у Божий дім. Такі люди – чудові актори: вони постають переді Мною з великою повагою, кланяючись і розшаркуючись, живучи, як шолудиві собаки, та присвячуючи себе «цілком» досягненню своїх власних цілей, але перед братами і сестрами вони показують свою мерзенну сторону. Коли вони бачать людей, які втілюють

істину в життя, то накидаються на них і відштовхують убік; коли вони бачать людей, більш грізних, ніж вони самі, то підлещуються і прислужуються їм. Вони шаленіють у церкві. Можна сказати, що такі «місцеві задираки», такі «прихвостні» є у більшості церков. Разом вони поведуться по-чортівськи, переморгуючись та обмінюючись секретними сигналами, і жоден із них не втілює істину в життя. У кого більше отрути, той і є «головним демоном», а хто має найбільший авторитет, той і веде їх, високо піднявши прапор. Ці люди лютують у церкві, поширюють свій негатив, сіють смерть, роблять, що хочуть, кажуть, що хочуть, і ніхто не наважується їх зупинити. Вони по вінця сповнені схильностями сатани. Щойно вони здійсмають галас, як до церкви входить подих смерті. Тих у церкві, хто втілює істину в життя, зневажають, і вони не в змозі докласти всіх своїх зусиль, у той час, як ті, хто заважає церкві і поширюють смерть, лютують усередині, – і крім того, більшість людей сліднують за ними. Все просто: в таких церквах панує сатана; диявол – їхній цар. Якщо прихожани не повстануть і не відкинуть цих головних бісів, то рано чи пізно вони також прийдуть до погибелі. Відтепер і надалі проти таких церков мають бути вжиті заходи. Якщо ті, хто хоч трохи здатен втілювати істину в життя, не прагнутимуть цього, то така церква буде стерта з лиця землі. Якщо в церкві немає нікого, хто бажає втілювати істину в життя, і нікого, хто може свідчити про Бога, така церква має бути повністю ізольована, а її зв'язки з іншими церквами мають бути розірвані. Це називається «поховати смерть»; ось що означає зневажати сатану. Якщо в церкві є кілька місцевих задирак, за якими слідує «мошкара», що абсолютно позбавлена розсудливості, і якщо прихожани, навіть побачивши правду, все ще неспроможні звільнитися від пут та маніпуляцій цих задирак, то всі ці нерозумні зрештою будуть вигнані. Хоча ця «мошкара», можливо, й не зробила нічого жахливого, але

вона ще більш брехлива, підступна та вертка, і кожен, хто подібний до неї, буде вигнаний. Не залишиться жодного! Ті, хто належить сатані, будуть повернені сатані, а ті, хто належить Богу, неодмінно вирушать на пошуки істини; це визначено їхньою природою. Нехай згинуть усі, хто слідує за сатаною! До таких людей не буде жалю. Нехай ті, хто шукає істину, будуть забезпечені, і нехай вони досхочу насолоджуються Божим словом. Бог праведний. Він ніколи не став би віддавати комусь перевагу. Якщо ти – диявол, то ти нездатний втілювати істину в життя; якщо ти той, хто шукає істину, ти точно не потрапиш у полон до сатани. У цьому немає жодних сумнівів.

Люди, які не прагнуть розвитку, завжди хочуть, щоб інші були такими ж негативними та бездіяльними, як вони самі. Ті, хто не втілює істину в життя, заздять тим, хто це робить, і завжди намагаються обдурити нетямущих і нерозсудливих. Ці люди дають вихід таким речам, які можуть спровокувати твоє виродження. Ти можеш скотитися донизу, дійти до ненормального стану та наповнитися темрявою. Вони змушують тебе віддалитися від Бога, плекати плоть та потурати собі. Люди, які не люблять істину і завжди поверхово ставляться до Бога, позбавлені самосвідомості, і вдача таких людей спокушає інших чинити гріхи та зневажати Бога. Вони не втілюють істину в життя і не дозволяють іншим її втілювати. Вони плекають гріх і не відчувають огиди до себе. Вони не знають себе і не дають іншим себе пізнати. Вони також не дають іншим бажати істини. Ті, кого вони обманюють, не бачать світла. Вони падають у пільму, не знають себе, не розуміють істину й все більше і більше віддаляються від Бога. Вони не втілюють істину в життя і не дають іншим втілювати її, збираючи усіх цих нерозумних поперед собою. Замість того, щоб говорити, що вони вірять у Бога, краще було б сказати, що вони вірять у своїх предків, або що вони вірять в ідолів у своїх серцях.

Таким людям, які стверджують, що вони йдуть за Богом, було б краще розплющити свої очі та уважно подивитися, в кого саме вони вірять: насправді ти віриш у Бога чи в сатану? Якщо ти знаєш, що ти віриш не в Бога, а в своїх власних ідолів, тоді тобі краще не називати себе віруючим. Якщо ти насправді не знаєш, в кого ти віриш, тоді, знову ж таки, тобі краще не називати себе віруючим. Говорити так було б богозневагою! Ніхто не змушує вас вірити в Бога. Не кажіть, що ви вірите в Мене; з мене досить таких розмов, я більше не хочу їх чути, бо те, у що ви вірите – це ідоли у ваших серцях та місцеві задираки серед вас. Ті, хто хитає головою, коли чує істину, хто посміхається, коли чує розмови про смерть, – всі є виплодками сатани, і саме вони будуть вигнані. Багато хто в церкві не має розсудливості. Коли відбувається щось оманливе, вони зненацька стають на бік сатани. Вони навіть ображаються, коли їх називають приспівниками сатани. Хоча люди можуть говорити, що вони не мають розсудливості, вони чомусь завжди стають на бік, де немає істини, – вони ніколи не стають на бік істини в критичну мить, вони ніколи не піднімаються та не відстоюють істину. Тож чи справді їм бракує розсудливості? Чому вони зненацька стають на бік сатани? Чому вони ніколи не кажуть жодного справедливого та розумного слова на підтримку істини? Чи справді ця ситуація виникла внаслідок їхнього хвилинного сум'яття? Чим менше в людей розсудливості, тим менше вони здатні стати на бік істини. Про що це свідчить? Чи не про те, що нерозсудливі люди люблять зло? Хіба це не свідчить про те, що вони є відданим породженням сатани? Чому так виходить, що вони завжди здатні ставати на бік сатани та говорити його мовою? Кожне їхнє слово і вчинок, вирази їхніх облич є достатнім доказом того, що вони ніякі не любителі істини. Радше, вони зневажають істину. Вони можуть ставати на бік сатани, і цього достатньо, щоб довести, що сатана дуже

любить цих дрібних бісів, які все своє життя борються в ім'я сатани. Хіба усі ці факти недостатньо очевидні? Якщо ти дійсно є людиною, яка любить істину, тоді чому ти не поважаєш тих, хто втілює її в життя, а одразу йдеш за тими, хто не втілює її в життя, варто їм лише поманити? У чому тут проблема? Мені байдуже, чи маєш ти розсудливість, чи ні. Мені байдуже, наскільки високу ціну ти заплатив. Мені байдуже, наскільки великі твої сили, і мені байдуже, чи ти місцевий задирака, чи лідер із прапором. Якщо твої сили великі, то це тільки за допомогою сил сатани. Якщо твій авторитет високий, то це просто тому, що в твоєму оточенні багато таких, хто не втілює істину в життя. Якщо тебе не вигнали, то це тому, що зараз не час проганяти – радше, це час для праці вигнання. Не треба поспішати виганяти тебе зараз. Я просто чекаю на той день, коли я покараю тебе, вигнавши тебе перед цим. Кожен, хто не втілює істину в життя, буде вигнаний!

Люди, які щиро вірять в Бога, – це ті, що бажають здійснювати слово Боже і втілювати істину в життя. Люди, які по-справжньому здатні бути непохитними у своєму свідченні про Бога, – це також ті, що бажають втілювати Його слово в життя і можуть щиро стояти на боці істини. Усім людям, які вдаються до хитрощів і несправедливості, бракує істини, і вони ганьблять Бога. Ті, хто розпалює суперечки в церкві, – це приспівники сатани, вони є втіленням сатани. Такі люди дуже злостиві. Ті, хто не має проникливості та неспроможні стати на бік істини, всі виношують злі наміри і ганьблять істину. Більше того, вони є типовими представниками сатани. Вони не підлягають відкупленню і, зрозуміло, вони будуть вигнані. У Божій сім'ї не дозволено залишатися тим, хто не втілює істину в життя, як і тим, хто свідомо руйнує церкву. Однак час для праці вигнання ще не настав. Таких людей просто викриють і, зрештою, виженуть. Над цими людьми більше

не проводитиметься марна робота; ті, що належать сатані, нездатні стояти на боці істини, тоді як ті, що шукають істину, здатні. Люди, які не втілюють істину в життя, негідні почути шлях істини і негідні свідчити про істину. Вона просто не для їхніх вух; радше, вона спрямована на тих, хто її втілює в життя. Перш, ніж буде явлений кінець кожної людини, тих, хто заважає церкві та перериває Божу працю, спочатку тимчасово залишать в стороні, щоб розібратися з ними пізніше. Щойно працю буде завершено, кожного з цих людей буде викрито, а потім вигнано. Наразі, поки проголошується істина, вони будуть проігноровані. Коли ж уся істина буде розкрита людству, ці люди мають бути вигнані. Тоді настане час, коли всі люди будуть поділені на класи відповідно до їхнього виду. Дрібні витівки тих, хто не має розсудливості, призведуть до їхньої загибелі від рук нечестивих, вони будуть заманюватися ними, щоб ніколи не повернутися. І вони заслуговують на подібне ставлення, бо не люблять істини, тому що вони нездатні стояти на боці істини, тому що вони йдуть за злими людьми і стоять на боці злих людей, бо вступають у змову зі злими людьми та зневажають Бога. Вони прекрасно знають, що ті злі люди випромінюють зло, але вони озлобили свої серця і відвернулися від істини, щоб піти за ними. Хіба всі ці люди, які не втілюють істину в життя, але чинять руйнівні та мерзенні речі, не чинять зло? Хоча серед них є ті, хто називає себе царями, а інші сліднують за ними, хіба їхня богопротивна природа не однакова? Яке вони можуть мати виправдання, стверджуючи, що Бог не рятує їх? Яке вони можуть мати виправдання, стверджуючи, що Бог не праведний? Хіба не їхнє власне зло їх руйнує? Хіба не їхня власна непокірність тягне їх у пекло? Люди, які втілюють істину в життя, зрештою, завдяки істині будуть спасенні та стануть досконалими. Ті, хто не втілює істину в життя, зрештою, через істину накликають на себе погибель. Таким буде кінець тих, хто

втілює істину в життя, і тих, хто її не втілює. Я раджу тим, хто не планує втілювати істину в життя, покинути церкву якомога швидше, щоб не наробити ще більше гріхів. Коли настане час, буде занадто пізно жалкувати. Зокрема, ті, хто утворює кліки та чинять розколи, а також ті місцеві задираки у церкві мають піти ще швидше. Такі люди, що мають злу вовчу природу, нездатні на зміни. Їм краще покинути церкву за першої ж нагоди, ніколи надалі не порушувати звичайне життя братів і сестер і в такий спосіб уникнути Божого покарання. Тим із вас, хто пішов разом із ними, було б добре скористатися цією нагодою, щоб задуматися про себе. Чи вийдете ви з церкви разом із лукавими, чи залишитеся і будете слухняно слідувати за ними? Ви повинні добре подумати над цим питанням. Я даю вам ще одну можливість зробити свій вибір і чекаю на вашу відповідь.

Чи є ти тим, хто ожив?

Лише коли ти відкинеш свій розбещений характер і зумієш втілити в життя нормальну людську сутність, ти зможеш бути вдосконалим. Хоч ти й не зможеш пророкувати чи говорити про будь-які таємниці, ти втілюватимеш у життя та являтимеш образ людини. Бог створив людину, але потім людину розбестив сатана, і такі люди стали «мерцями». Тож коли ти змінишся, то вже не будеш, як ті «мерці». Божі слова є тим, що повертає до життя дух людини та робить так, щоб він переродився, а коли переродиться дух людей, тоді вони оживуть. Коли я говорю про «мерців», то маю на увазі трупи без духу, людей, чий дух помер усередині них. Коли в людському дусі запалюється іскра життя, то люди оживають. Святі, про яких говорили раніше, – це люди, які ожили, які були під впливом сатани, але перемогли його. Обрані люди Китаю постраждали від жорстоких, нелюдських гонінь і лукавства великого червоного дракона, що спустошило

їхній розум і позбавило всякої крихти хоробрості жити. Тож пробудження їхнього духа має початися з їхньої сутності: крихта за крихтою слід пробуджувати їхній дух у їхній сутності. Коли вони одного дня оживуть, більше не буде перепон, і все йтиме гладко. Наразі це досі недосяжно. Більшість людей живе так, що це породжує багато смертельних течій; вони оповиті аурую смерті, і їм стільки всього не вистачає. Слова деяких людей несуть смерть, їхні дії несуть смерть, і майже все, породжене образом їхнього життя, складається зі смерті. Якщо сьогодні люди привселюдно свідчитимуть про Бога, то вони не справляться з цією задачею, адже вони ще мусять уповні ожити, а поміж вас забагато мертвих. Сьогодні деякі люди питають, чому Бог не являє якісь ознаки й чудеса, щоб Він міг швидко поширити Свою роботу поміж язичників. Мертві не можуть свідчити про Бога; це те, що можуть робити лише живі, та більшість людей сьогодні є «мерцями»; забагато людей живе під покровом смерті, під впливом сатани, і не може здобути перемогу. У такому разі, як вони могли б свідчити про Бога? Як вони могли б поширювати працю Євангелія?

Усі, хто живе під впливом темряви, – це ті, що живуть серед смерті, ті, ким володіє сатана. Без Божого спасіння, суду та кари люди не можуть утекти з-під впливу смерті; не можуть стати живими. Ці «мерці» не можуть свідчити про Бога і не можуть бути використані Богом, а тим більше ввійти в Царство. Бог хоче свідчення від живих, а не мертвих, і Він просить, щоб для нього працювали живі, а не мертві. «Мертві» – це ті, хто чинить опір Богу та бунтує проти Нього; ті, хто заціпенів духом і не розуміє Божих слів; ті, хто не втілює істину в життя та не має ні дрібки вірності Богу; ті, хто живе у володіннях сатани, та кого використовує сатана. Мертві проявляють себе протистоянням істині, бунтом проти Бога, а також тим, що вони ниці, нікчемні, злі, жорстокі, брехливі й підступні. Навіть коли такі люди їдять

і п'ють слова Божі, вони неспроможні втілювати Божі слова в життя; хоча вони живі, та вони лише трупи, що ходять і дихають. Мертві абсолютно нездатні вдовольнити Бога, а тим паче цілковито Йому коритися. Вони можуть лише обманювати Його, зневажати Його та зраджувати Його, і все, що вони породжують тим, як живуть, виявляє природу сатани. Якщо люди хочуть стати живими істотами, свідчити про Бога й отримати Його схвалення, то мусять прийняти Боже спасіння; мусять радо скоритися перед Його судом і карою та радо прийняти від Бога обтинання та розправу. Тільки тоді вони зможуть утілити в життя всі істини, яких вимагає Бог, і тільки тоді вони здобудуть Боже спасіння та справді стануть живими істотами. Живих Бог спасає; вони були засуджені та покарані Богом, і вони готові присвятити себе Богові, і щасливі віддати свої життя заради Нього, і раді присвятити Йому все своє життя. Лише коли живі свідчитимуть про Бога, сатана буде осоромлений; лише живі можуть поширювати євангельську роботу Богу, лише живі Богу до душі, і лише живі – то справжні люди. Спершу людина, створена Богом, була жива, та через сатанинське розбещення людина живе серед смерті та живе під впливом сатани, і так люди стали бездуховними мерцями, вони стали ворогами, що чинять опір Богу, вони стали знаряддями сатани, і вони стали в'язнями сатани. Усі живі люди, створені Богом, стали мерцями, і так Бог утратив Своє свідчення, Він утратив людство, яке Він створив, і яке єдине з усього суцього має Його дихання. Якщо Бог має забрати Своє свідчення та забрати тих, кого Він створив Своєю власною рукою, а сатана ув'язнив, то Він повинен їх воскресити, щоб вони стали живими істотами, і Він повинен повернути їх Собі, щоб вони жили в Його світлі. Мертві – це ті, хто не має духу, ті, хто вкрай заціпенів і виступає проти Бога. Це, передусім, ті, хто не знає Бога. Ці люди нітрохи не збираються коритися Богу; вони лише бунтують і чинять Йому опір, а

вірності ні дрібки не мають. Живі – це ті, чий дух переродився, хто вірний Богу та знає, що мусить Йому коритися. Вони одержимі істиною та свідченням, і тільки ці люди приємні Богу в Його домі. Бог спасає тих, хто може ожити, хто може бачити Боже спасіння, може бути Йому вірним і готовий шукати Бога. Він спасає тих, хто вірить у Боже втілення та в Його явлення. Деякі люди можуть ожити, а деякі ні; це залежить від того, чи можна спасти їхню природу, чи ні. Багато людей чуло чимало Божих слів, та вони досі не розуміють Божої волі та неспроможні втілити їх у життя. Такі люди неспроможні втілити в життя жодну істину й до того ж навмисне заважають Божій роботі. Вони нездатні вершити для Бога жодної роботи, не можуть Йому нічого присвятити, ще й потаємно витрачають церковні гроші та задарма їдять у домі Божому. Ці люди мертві, і вони не будуть спасеними. Бог спасає всіх тих, хто серед Його роботи, але є частка людей, які не можуть отримати Його спасіння; насправді, мало хто може отримати Його спасіння. Це тому, що більшість людей заглибоко розбещена та стала мертвою, і їх уже не спасти; вони цілком використовуються сатаною, і вони занадто лихі за своєю природою. Ця меншість людей також не здатна повністю коритися Богові. Вони не ті, хто від початку був цілковито вірний Богу чи мав до Нього найбільшу любов; натомість вони стали покірні Богові через Його працю завоювання, бачать Бога через Його найвищу любов, в їхньому характері сталися зміни завдяки праведному Божому характеру, і вони пізнали Бога через Його роботу, Його роботу, яка є і реальною, і нормальною. Без цієї Божої роботи ті люди досі належали б сатані, вони досі належали б смерті, і вони досі були б мерцями, якими б добрими вони не були. Той факт, що сьогодні ці люди можуть отримати Боже спасіння, справдився лише тому, що вони готові співпрацювати з Богом.

Через свою вірність Богу живі будуть Ним здобуті та

житимуть поміж Його обіцянок, і через свій опір Богу мертві будуть зневажені та відкинуті Богом і житимуть поміж Його проклять і покарання. Таким є праведний Божий характер, який не може змінити жодна людина. Через власні пошуки люди отримують Боже схвалення та живуть у світлі; через їхні лукаві замисли люди прокляті Богом і спускаються в покарання; за лихі вчинки Бог людей карає, а за вірність і прагнення люди отримують Божі благословення. Бог праведний: Він благословляє живих і проклинає мертвих, щоб ті завжди були серед смерті й ніколи не жили в Божому світлі. Бог візьме живих у Своє царство та у Свої благословення, щоб вони були з Ним навіки. Але мертвих Він уразить і віддасть їх на вічну смерть; вони є об'єктом Його руйнування й завжди належатимуть сатані. Бог ні з ким не обходиться несправедливо. Усі ті, хто на правду шукає Бога, безперечно залишаться в Божому домі, а всі ті, хто неслухняний перед Богом і несумісний із Ним, безперечно, житимуть серед Його покари. Можливо, ти не певен щодо Божої роботи в плоті, та одного дня Божа плоть не буде безпосередньо влаштовувати кінець людини; натомість Його Дух вибиратиме місце призначення людини, і тоді люди дізнаються, що Божа плоть і Його Дух – єдині, що Його плоть не може зробити помилку, а Його Дух навіть більше неспроможний на помилку. Зрештою, Він, безперечно, візьме у Своє Царство тих, хто ожив; ні одним більше, ні одним менше. Що ж стосується мертвих, які не ожили, то вони будуть укинута до лігва сатани.

Мати незмінений характер – це бути у ворожнечі з Богом

Після кількох тисяч років розбещення людина оніміла та отупіла; вона зробилася демоном, який протистоїть Богові – аж до такої міри, що людське бунтарство проти Бога було

задокументовано в історичних книгах. Сама ж людина навіть і неспроможна дати повний звіт про свою бунтівну поведінку, бо людина до глибини зіпсована сатаною, вона зведена сатаною настільки, що не знає, куди повернути. Навіть сьогодні людина й далі зраджує Бога: коли вона бачить Бога, вона зраджує Його, і коли вона Бога не бачить, вона й тоді Його зраджує. Є навіть такі, які, ставши свідками Божих проклять і Божого гніву, все одно Його зраджують. І тому Я кажу, що людська розсудливість втратила свою первісну функцію і що людська совість так само втратила свою первісну функцію. Людина, на яку Я дивлюся, – це звір у людській одежині, це отруйна гадюка, і якою б жалюгідною вона не намагалася постати перед Моїми очима, Я ніколи не буду до неї милосердним, бо людина не тямить різниці між чорним і білим, різниці між істиною та не істиною. Людська розсудливість дуже притупилась, але людина все одно бажає отримати благословення; її людська природа настільки ганебна, а вона все одно намагається здобути царське всевладдя. Кому ж вона буде царем, маючи таку розсудливість? Як вона може з такою людською сутністю сидіти на престолі? Направду, не має людина сорому! Людина – це зарозумілий негідник! Тим із вас, хто хоче здобути благословення, Я радив би спершу знайти люстро та подивитися на своє огидне віддзеркалення – хіба є в тебе те, що потрібно для царювання? Хіба твоє обличчя – це обличчя того, хто може здобути благословення? У твоєму характері не було ані найменших змін, жодної істини ти не застосував на практиці, а проте бажаєш чудового завтрашнього дня. Ти себе обманюєш! Людина, народжена у такому брудному краї, була серйозно попсована суспільством, вона підпала під вплив феодальної етики, навчалася у «вищих навчальних закладах». Відстале мислення, зіпсована мораль, підлі погляди на життя, огидна філософія життя, абсолютно нікчемне існування, розпусні спосіб життя

та звичаї – усе це сильно вдерлося в серце людини, сильно підірвало й атакувало її совість. Як наслідок, людина ще більше віддалилася від Бога і ще більше опирається Йому. Характер людини з дня на день стає все більше лихим, і немає жодної людини, яка охоче від чогось відмовиться задля Бога, жодної людини, яка охоче слухатиметься Бога, і, крім того, жодної людини, яка охоче шукатиме Божого з'явлення. Перебуваючи натомість під владою сатани, людина не робить нічого, крім пошуку задоволення, коли вона віддається розбещенню тіла у країні бруду. Навіть коли люди чують істину, ті, хто живе у темряві, не замислюються про застосування почутого на практиці, вони не схильні шукати Бога, навіть побачивши Його з'явлення. Як може таке зіпсоване людство мати хоча б якийсь шанс на спасіння? Як може таке занепале людство жити у світлі?

Зміна характеру людини починається з розуміння власної сутності і відбувається завдяки перемінам мислення, природи та розумового світогляду – завдяки фундаментальним змінам. Лише так можна досягти правдивих змін у характері людини. Основна причина появи зіпсованого характеру людини – це обман, розбещення й отрута сатани. Людина скована та контрольована сатаною і страждає від кричущої шкоди, яку сатана заподіяв її мисленню, моралі, розумінню та розсудливості. Такий стан викликаний саме тим, що фундаментальні засади людини були зіпсовані сатаною і тепер є абсолютно не такими, якими Бог створив їх на початку, так що людина противиться Богові та не приймає істини. А тому зміни у характері людини мають починатися зі змін у її мисленні, розумінні та розсудливості, завдяки яким зміниться її пізнання Бога та її знання істини. Ті, хто народилися у країнах з найглибшим рівнем розбещеності, мають ще менше розуміння того, хто такий Бог або що означає вірити в Бога. Що більш зіпсутою є людина, то менше вона має пізнання Божого існування, то слабшими є її розсудливість

та розуміння. Джерелом людського спротиву та бунтарства проти Бога є її зіпсутість, заподіяна сатаною. Через зіпсутість, яку здійснив сатана, совість людини стала онімілою; вона зробилася аморальною, у неї деградовані думки та відсталий розумовий світогляд. До того, як людина була зіпсована сатаною, вона природно йшла за Богом та слухалася Його слів, щойно їх чула. Вона від природи мала здорову розсудливість і здорову совість, мала звичайну людську сутність. Після того, як людина була зіпсована сатаною, її первісна розсудливість, її совість та людяність притупилися та були скалічені сатаною. Тому людина втратила послух Богові та любов до Нього. Розсудливість людини відхилилася від норми, її характер став таким, як у тварини, а її бунтарство проти Бога стає дедалі частішим та тяжчим. Але людина й далі цього не знає й не визнає, вона просто сліпо протистить і бунтує. Характер людини виявляється у проявах її розсудливості, розуміння та совісті. Оскільки її розсудливість і розуміння нездорові, а совість вкрай притупилася, її характер є бунтівним проти Бога. Якщо розсудливість і розуміння людини не зможуть змінитися, то не може бути й мови про переміни в її характері, щоб він узгоджувався з Божою волею. Якщо у людини нездорова розсудливість, то вона не може служити Богові і є непридатною до того, щоб Бог її використовував. «Нормальна розсудливість» означає послух та вірність Богові, прагнення до Бога, абсолютне спрямування до Бога, відкритість совісті до Бога. Він означає мати одне серце з Богом і бути з Ним однодумним, а не навмисне протистити Богові. Збочена розсудливість не така. Відколи людина стала зіпсованою сатаною, у неї з'явилися власні уявлення про Бога, і не було вірності Богові чи прагнення до Нього, не кажучи вже про відкритість її совісті до Бога. Людина свідомо протистить Богові та осуджує Його, а до того ще й ганить Його за спиною. Людина осуджує Бога

за Його спиною, чітко усвідомлюючи, що Він Бог. У людини немає наміру коритися Богові – вона просто сліпо від Нього щось вимагає та щось у Нього просить. Такі люди – люди зі схибленою розсудливістю – неспроможні усвідомити власну огидну поведінку чи жалкувати з приводу свого бунтарства. Якщо люди спроможні пізнати себе, тоді вони повернули собі трохи розсудливості; що більше бунтарства проти Бога є в тих людях, які поки що не можуть себе пізнати, то менше у них здорової розсудливості.

Джерелом для виявлення зіпсованого характеру людини є не що інше, як притуплена совість людини, її злісна природа та її нездорова розсудливість. Якщо совість та розсудливість людини зможуть знову стати нормальними, тоді й людина стане придатною до використання перед Богом. Так є тому, що совість людини завжди була онімілою, а її розсудливість, яка ніколи не була здоровою, дедалі тупіє, чим більше людина бунтується проти Бога, – настільки, що людина навіть прибила Ісуса до хреста і не дає Божому втіленню в останні дні увійти до свого дому, засуджує Божу плоть та вважає Божу плоть чимось низьким. Якби людина мала хоч трохи людяності, вона не ставилася б із такою жорстокістю до Божої втіленої плоті; якби у неї було хоч трохи розсудливості, то вона не була б такою злісною у своєму ставленні до плоті втіленого Бога; якби у неї було хоч трохи сумління, то вона б так не «дякувала» втіленому Богові. Людина живе в епоху, коли Бог став плоттю; але вона неспроможна дякувати Богові за те, що Він дав їй таку можливість, і натомість проклинає Божий прихід або повністю нехтує фактом Божого втілення; здається, вона проти нього або цей факт її втомлює. Та як би людина не ставилася до Божого приходу, Бог, якщо коротко, завжди терпляче продовжував Свою працю, хоча людина анітрохи Його не вітала і лише сліпо щось у Нього просить. Характер людини став украй злісним,

її розсудливість у край притупилася, її совість, повністю розтоплена лукавим, давно вже перестала бути первісною людською совістю. Людина не лише невдячна втіленому Богові за щедre обдарування людства життям та благодаттю – вона ще й обурюється на Бога за те, що Він дає їй істину. Через те, що людина не має анінайменшої зацікавленості в істині, вона стала обуреною на Бога. Людина не лише не здатна покласти своє життя за втіленого Бога – вона ще й намагається домогтися від Нього якихось ласк та претендує на вигоду, що в десятки разів перевищує те, що Богові дала вона. Люди з такою совістю та з такою розсудливістю думають, що це не якась суттєва справа, вони досі вважають, що дуже багато витратили себе для Бога, а Бог дав їм занадто мало. Є люди, які, давши Мені кухоль води, простягають руку та вимагають, щоб Я заплатив їм за два кухлі молока, або, давши мені кімнату на одну ніч, вимагають, щоб я заплатив за кілька. Із такою людяністю і з такою совістю як ви можете й далі бажати здобути життя? Які ж ви мерзенні негідники! Через таку людяність та таку совість в людині втілений Бог змушений поневіритися по землі, не маючи для Себе притулку. Ті, хто дійсно має сумління та людяність, повинні поклонитися та всім серцем служити втіленому Богові – і не через те, як багато Він здійснив, а навіть у тім разі, якби Він і не робив нічого взагалі. Ось що мусять робити ті, хто має здорову розсудливість; це обов'язок людини. Більшість людей говорять навіть про якісь умови їхнього служіння Богові. Їм байдуже, Бог Він чи людина, вони говорять лише про свої власні умови та прагнуть лише задоволення власних бажань. Коли ви готуєте для Мене, ви вимагаєте платні за службу; коли ви біжите для Мене, ви просите платні за біг; коли ви працюєте для Мене, ви вимагаєте платні за працю; коли ви перете Мою одержу, ви вимагає платні за прання; коли забезпечуєте церкву потрібним, ви вимагаєте відшкодування витрат; коли звертаєтесь зі

словом, ви вимагаєте платні за виступ; коли роздасте книги, ви вимагаєте платні за розповсюдження матеріалів; а коли пишете, вимагаєте платні за авторство. Ті, з ким Я мав справу, навіть вимагають від Мене відплати, а ті, кого Я відправив додому, вимагають відшкодування за збитки, заподіяні їхньому імені; ті, хто не в шлюбі, вимагають приданого або відшкодувань за втрачену молодість; ті, хто зарізав курку, вимагають, щоб їм було заплачено, немов м'ясникові; хто смажить їжу, вимагають платні за смаження, а хто готує суп, теж вимагають за це платні... Ось ваша висока і могутня людяність, ось дії, продиктовані вашим теплим сумлінням. Де ваша розсудливість? Де ваша людяність? Я вам скажу! Якщо ви так продовжуватимете далі, то Я перестану серед вас працювати. Я не буду працювати серед зграї звірів у людському вбранні, Я так не страждатиму за таке збіговисько людей, які під личиною своїх гарних облич приховують здичавілі серця, Я не буду терпіти за таку зграю тварин, які не мають анінайменшої можливості спасіння. День, коли Я відвернуся від вас – це день, коли ви помрете, це день, коли зійде на вас пітьма, і день, коли світло вас покине. Я вам скажу! Я ніколи не буду доброзичливим до такого збіговиська, як ви – до групи, нижчої навіть за тварин! Моїм словам і діям є межі, і з такою людяністю та совістю, як у вас, Я не чинитиму більше праці, бо вам занадто бракує совісті, ви завдали Мені забагато болю, а ваша мерзенна поведінка викликає у Мене завелику огиду. Люди, яким так бракує людяності та совісті, ніколи не матимуть шансу на спасіння, Я ніколи не спас би таких безсердечних і невдячних людей. Коли прийде Мій день, Я всю вічність зливатиму Мій палючий вогонь на дітей непослуху, які колись викликали Мій лютий гнів, Я накладу вічну кару на тих тварин, які зводили на Мене гану та покинули Мене, Я повсякчас палитиму вогнем Свого гніву синів непослуху, які колись зі Мною їли і зі Мною жили, але у Мене

не вірили, які ображали і зраджували Мене. Я піддам покаранню всіх тих, хто викликав Мій гнів, Я зливатиму повноту Свого гніву на тих тварин, які колись хотіли стати біля Мене як рівня Мені, але не поклонялися і не корилися Мені; палиця, якою Я б'ю людину, вдарить по тих звірах, які колись користали з Моєї турботи та насолоджувалися таємницями, які Я промовляв, і які колись пробували отримати від Мене матеріальні насолоди. Я не прощатиму жодній людині, яка намагається захопити Моє місце, Я не пошкодую нікого з тих, хто намагається вирвати в Мене їжу та одєжу. Поки що ви залишаєтеся неушкодженими і продовжуєте виходити за всякі межі у своїх вимогах до Мене. Коли прийде день гніву, тоді ви нічого від Мене не вимагатимете; Я тоді дозволю вам «насолодитися» досхочу, Я втопчу ваше обличчя в землю, і ви ніколи не зможете підвестися! Рано чи пізно Я «відплачу» вам цей борг – і сподіваюся, що ви терпляче чекаєте на прихід того дня.

Якщо ці нікчемні люди дійсно зможуть відкинути свої навіжені бажання та повернутися до Бога, тоді у них ще залишається шанс на спасіння; якщо серце людини дійсно прагне Бога, то така людина не буде покинута Богом. Людині не вдається здобути Бога не тому, що у Бога є почуття чи Бог не бажає, щоб Його досягла людина, а тому, що людина не хоче здобути Бога, людина не шукає Бога з усією настійністю. Як може хтось із тих, хто щиро шукає Бога, бути Богом проклятий? Як може хтось із здоровою розсудливістю та чуйною совістю бути Богом проклятий? Як може той, хто правдиво поклоняється Богові і служить Йому, бути поглиненим вогнем Його гніву? Як може той, кому в радість коритися Богові, бути вигнаний з Божого дому? Як може той, хто не може налюбитися Богом, жити у Божому покаранні? Як може той, хто залюбки відмовиться від всього заради Бога, залишитися без нічого? Людина не бажає шукати Бога, не бажає витратити свої статки

заради Бога, не бажає присвячувати Богові зусилля цілого свого життя; натомість вона каже, що Бог зайшов занадто далеко, що багато чого, пов'язаного з Богом, йде всупереч уявленням людини. З такою людяністю, навіть якби ви були неспинними у своїх зусиллях, ви все одно не спромоглися б здобути Боже схвалення, не згадуючи вже про те, що ви й не шукаєте Бога. Хіба ви не знаєте, що ви бракований товар людства? Хіба ви не знаєте, що ницішої людяності за вашу навіть не існує? Хіба ви не знаєте, як інші вас називають, щоб вас вшанувати? Ті, хто правдиво любить Бога, називають вас вовчим батьком, вовчою матір'ю, вовчим сином і вовчим внуком; ви нащадки вовків, вовчий народ, ви повинні знати, хто ви такі, і ніколи про це не забувати. Не треба думати, що ви якась вища персона, – ви найбільш злісне збіговисько нелюдів серед усього людства. Хіба ви нічого цього не знаєте? Чи знаєте ви, як сильно Я ризикую, працюючи поміж вами? Якщо ваша розсудливість не може знову стати нормальною, якщо ваша совість не може нормально працювати, тоді ви ніколи не скинете з себе ім'я «вовк», ви ніколи не уникнете дня прокляття і ніколи не втечете від дня свого покарання. Ви народилися неповноцінними – ви річ, що не має жодної цінності. За природою ви згря голодних вовків, купа уламків і сміття, і на відміну від вас Я не працюю над вами для того, щоб здобути якісь ласки, Я працюю тому, що ця праця потрібна. Якщо ви продовжуватимете так далі бунтувати, тоді Я припиню Свою працю і вже ніколи над вами не працюватиму знову – навпаки, Я перенесу Свою працю до іншої групи, яка Мені догоджає, і ось так Я вас залишу навіки, бо Я не бажаю дивитися на тих, хто перебуває у ворожнечі зі Мною. Тож ви хочете бути у згоді зі Мною чи ворогувати проти Мене?

Усі люди, які не знають Бога, є людьми, які Богові противляться

Зрозуміти мету Божої роботи, вплив, який Його робота справляє на людину, і в чому власне полягає Його воля для людини – саме цього має досягати кожна людина, яка слідує за Богом. У наші дні знання про Божу роботу – це те, чого бракує всім людям. Діла, які Бог учинив над людьми, повнота Божої роботи й те, у чому власне полягає Божа воля для людини від створення світу до теперішнього часу – це те, чого людина не знає й не розуміє. Така недостатність спостерігається не лише у всьому релігійному світі, але й серед усіх тих, хто вірить у Бога. Коли настане день і ти справді побачиш Бога, коли посправжньому оціниш Його мудрість, коли побачиш усі діла, які Бог учинив, коли зрозумієш, Ким є Бог і що в Нього є – коли побачиш Його щедрість, мудрість, диво та все те, що Він учинив над людьми, – саме тоді ти досягнеш успіху у твоїй вірі в Бога. Кажуть, що Бог усеосязний та всеблагий, але яким саме чином Він усеосязний і яким саме чином Він усеблагий? Якщо ти цього не розумієш, то не можеш уважатися тим, хто вірить у Бога. Чому Я кажу, що люди в релігійному світі є не віруючими у Бога, а лиходіями, подібними до диявола? Коли Я кажу, що вони лиходії, то кажу це тому, що вони не розуміють Божої волі та не є спроможними побачити Його мудрість. Бог ніколи не виявляє їм Свою роботу. Вони сліпі; вони не можуть побачити Божих діл, вони були залишені Богом, і їм цілковито бракує Божих турботи та захисту, не кажучи вже про роботу Святого Духа. Усі ті, в кого немає Божої роботи, – це лиходії та супротивники Бога. Божі супротивники, про яких Я веду мову, – це ті, хто не знає Бога, хто визнає Бога своїми вустами, але при цьому не знає Його, ті, хто йде за Богом, але не слухається Його, і ті, хто впивається Божою благодаттю, але не може свідчити

про Нього. Без розуміння мети Божої роботи або розуміння роботи, яку Бог здійснює в людині, людина не може бути в згоді з Божою волею, а також не може свідчити про Бога. Причина, з якої людина противиться Богу, випливає, з одного боку, з її зіпсованого характеру, а з іншого – з незнання Бога та з браку розуміння тих принципів, за якими Бог працює, та Його волі для людини. Ці два аспекти, взяті разом, складають історію людського опору Богові. Новачки у вірі противляться Богові, тому що такий спротив лежить у їхній природі, тоді як спротив Богові з боку тих, хто у вірі вже багато років, є наслідком їхнього незнання Бога на додачу до їхнього зіпсованого характеру. У час, коли Бог ще не став плоттю, основою для оцінки того, чи протистоїть людина Богові, було те, чи дотримується вона постанов, встановлених Богом на небесах. Наприклад, у період Закону будь-яка людина, яка не дотримувалася законів Єгови, вважалася такою, що опирається Богові; той, хто крав пожертвуване Єгови або протистояв тим, до кого Єгова виявляв Свою прихильність, вважався людиною, що опирається Богові, і таких людей каменували до смерті; хто не шанував батька або матір, хто бив або проклинав іншого, вважався людиною, що не дотримується законів. І всі ті, хто не дотримувався законів Єгови, вважалися людьми, що протистоять Йому. Уже не так було в період Благодаті, коли будь-яка людина, що чинила опір Ісусу, вважалася такою, що чинить опір Богу, і будь-хто, хто не слухався слів, промовлених Ісусом, вважався тим, хто чинить опір Богу. У цей час спосіб визначення спротиву Богові став точнішим та практичнішим. У час, коли Бог ще не став плоттю, основою для оцінки того, чи противиться людина Богові, було те, чи поклонялася вона невидимому Богові на небі чи шанувала Його. Спосіб, у який у той час визначався спротив Богові, був не дуже практичним, оскільки людина не могла бачити Бога і не знала, яким був образ Божий або як Бог працював і промовляв.

Людина не мала жодних уявлень про Бога, вона вірила в Бога невиразно, оскільки Бог тоді ще не явився людині. Тому як би людина не вірила в Бога у своїй уяві, Бог не засуджував людину й не висував до неї занадто багато вимог, тому що людина була абсолютно нездатна бачити Бога. Коли Бог стає плоттю та приходить працювати поміж людей, усі споглядають Його та чують Його слова, і всі бачать діла, які Бог чинить зі Свого плотського тіла. У ту мить сі людські уявлення перетворюються на піну. Щодо тих, хто бачив, як Бог з'являється в плоті, то вони не будуть засуджені, якщо добровільно підкоряться Йому; ті ж, хто цілеспрямовано протистоять Йому, будуть вважатися супротивниками Бога. Такі люди є антихристами, ворогами, які свідомо протистоять Богу. Ті, хто носить у собі уявлення про Бога, але все ще має готовність та бажання коритися Його волі, не будуть засуджені. Бог засуджує людину на підставі її намірів та вчинків – у жодному разі не за її думки та ідеї. Якби Він засуджував людину на підставі її думок та ідей, тоді жодна людина не змогла б врятуватися з гнівних Божих рук. Ті, хто свідомо чинить опір втіленому Богу, будуть покарані за свій непослух. Що стосується цих людей, які свідомо чинять опір Богові, то їхній спротив випливає з того, що вони носять у собі уявлення про Бога, що, своєю чергою, веде їх до дій, які порушують Божу роботу. Ці люди навмисне противляться Божій роботі та руйнують її. Вони не просто мають уявлення про Бога – вони ще й займаються справами, які порушують Його роботу, і з цієї причини люди такого типу будуть засуджені. Ті, хто свідомо не порушує Божої роботи, не будуть засуджені як грішники, оскільки вони спроможні добровільно коритися та не займатися справами, які викликають порушення та збурення. Такі люди не будуть засуджені. Одначе, якщо люди, які впродовж багатьох років переживали Божу роботу, продовжують носити в собі уявлення про Бога та залишаються нездатними

пізнати роботу втіленого Бога, і якщо, попри всі ті роки, коли вони переживали Його роботу, вони й надалі продовжують наповнюватися уявленнями про Бога та залишаються нездатними прийти до пізнання Його, то, хай би навіть вони і не займалися справами, що спричиняють порушення, їхні серця все одно наповнені численними уявленнями про Бога, і, навіть якщо ці уявлення не робляться явними, такі люди жоднісіньким чином не сприяють Божій роботі. Вони не здатні поширювати Євангеліє для Бога або свідчити про Нього. Такі люди – це потолоч і йолопи. Оскільки вони не знають Бога і, крім того, є абсолютно неспроможні відкинути свої уявлення про Нього, вони засуджені. Можна сказати так: для новачків у вірі триматися уявлень про Бога або нічого не знати про Нього – це нормально, але для того, хто вже протягом багатьох років вірив у Бога і пережив чимало Його роботи, – для такої людини було б ненормально продовжувати триматися таких уявлень, і ще менш нормально для такої людини було б не мати знання про Бога. Саме тому, що це ненормальний стан, вони засуджені. Ці ненормальні люди – це сміття; це ті, хто найбільше противиться Богові і хто даремно користується Божою благодаттю. Усі такі люди врешті-решт будуть вигнані!

Кожен, хто не розуміє мети Божої роботи, є людиною, яка протистоїть Йому, а той, хто зрозумів мету Божої роботи, але й надалі не прагне догоджати Богові, ще більше може вважатися Божим супротивником. Є люди, які читають Біблію у величних церквах і цілоденно цитують її, але жоден серед них не розуміє мети Божої роботи. Жоден серед них не здатен пізнати Бога; і тим більше жоден із них не може бути в згоді з Божою волею. Усі вони нікчемні, огидні люди, кожен із них несеться високо, щоб читати Богові лекції. Вони свідомо протистоять Богові, навіть несучи Його стяг. Заявляючи про свою віру в Бога, вони продовжують їсти людську плоть та пити людську кров. Усі такі

люди – це біси, які пожирають душу людини, головні демони, які навмисне встають на шляху тих, хто намагається ступити на правильний шлях, і камені спотикання, які заважають тим, хто шукає Бога. Вони можуть видаватися людьми «здорової статури», але звідки їхнім послідовникам знати, що вони не хто інші, як антихристи, які ведуть людей до спротиву Богові? Звідки їхнім послідовникам знати, що це живі біси, віддані пожиранню людських душ? Ті, хто про себе високої думки в Божій присутності, – це найнижчі з людей, ті ж, хто вважає себе низьким, – найшанованіші. А ті, хто вважає, що знає Божу роботу, і хто, до того ж, здатний проголошувати роботу Бога іншим з великою помпою, дивлячись прямо на Нього, – це найбільші невігласи серед людей. Такі люди без Божого свідчення, вони пихаті та сповнені зарозумілості. Ті, хто вважає, що має замало пізнання Бога попри свій фактичний досвід та практичне пізнання Його, – це ті, кого Він найбільше любить. Лише такі люди справді мають свідчення та справді здатні бути удосконаленими Богом. Ті, хто не розуміє Божої волі, – це Божі супротивники; ті, хто розуміє Божу волю, але не втілює істину в життя, – це Божі супротивники; ті, хто їсть і п'є Божі слова, але йде проти сутності Божих слів, – це Божі супротивники; ті, хто має уявлення про втіленого Бога, і на додачу до того ще й має бажання брати участь у бунті, – це Божі супротивники; ті, хто виносить суд над Богом, – це Божі супротивники; і кожен, хто не може пізнати Бога або свідчити про Нього, – це Божий супротивник. Тому Я закликаю вас: якщо ви дійсно маєте віру в те, що можете пройти цим шляхом, то продовжуйте ним іти. Але якщо ви не здатні утриматися від протистояння Богові, то вам ліпше піти геть, поки не пізно. В іншому разі ймовірність того, що все обернеться для вас погано, надзвичайно висока, тому що ваша природа просто занадто зіпсована. Вірності, чи послуху, чи серця, яке жадає праведності

та істини, або любові до Бога у вас немає ані на йоту. Можна сказати, що ваша ситуація перед Богом – це повна руїна. Ви не можете дотримуватися того, чого мали б дотримуватися, і неспроможні сказати те, що має бути сказано. Те, що ви мали втілювати у життя, ви не втілили; і функцію, яку ви мали виконувати, виконати ви не спромоглися. У вас немає вірності, совісті, послуху або рішучості, які ви повинні були б мати. Ви не витерпіли страждань, які вам належало б витерпіти, і у вас немає віри, яку ви мали б мати. Простіше кажучи, ви абсолютно позбавлені будь-яких заслуг – і не соромно вам далі жити? Я хотів би вас переконати, що вам краще було б стулити очі у вічному спочинку, тим самим позбавивши Бога переживань за вас та страждань заради вас. Ви вірите в Бога, але при цьому не знаєте Його волі; ви їсте та п'єте Божі слова, але при цьому не можете дотримуватися того, що Бог вимагає від людини. Ви вірите в Бога, але при цьому не знаєте Його, ви залишаєтеся при житті без мети, до якої варто прагнути, без жодних цінностей, без будь-якого сенсу. Ви живете як людина, але не маєте анінайменшої міри совісті, порядності або довіри – чи можете ви все ще називати себе людьми? Ви вірите в Бога, але при цьому обманюєте Його, ба більше, ви забираєте Божі гроші та з'їдаєте жертви, які приносяться Йому. І все ж, урешті-решт, ви все одно не виявляєте анінайменшої уваги до Божих почуттів або найменшого сумління до Нього. Навіть найтривіальнішу з Божих вимог – і тієї ви не можете виконати. Чи можете ви все ще називати себе людьми? Ви їсте їжу, яку вам дає Бог, і дихаєте киснем, який Він дає вам, насолоджуючись Його благодаттю, але все одно, врешті-решт, у вас немає анінайменшого пізнання Бога. Навпаки, ви стали потолочню, яка противиться Богові. Хіба це не робить вас звіром навіть нижчим за пса? Чи є серед тварин злісніші за вас?

Ті пастори та пресвітери, які стоять за високими кафедрами

Й навчають інших, – це супротивники Бога та союзники сатани; а ті з вас, хто не стоїть за високою кафедрою і не навчає інших, хіба не були б ще більшими супротивниками Бога? Хіба ви не в змові з сатаною ще більше, ніж вони? Ті, хто не розуміє мети Божої роботи, не знають, як бути в згоді з Божою волею. Звісно, неможливо, щоб ті, хто розуміє мету Божої роботи, не знали, як бути в згоді з Божою волею. Робота Бога ніколи не буває помилковою – скоріше, вади мають прагнення людини. Хіба виродки, які свідомо протистоять Богові, не є ще більш згубливими та зловмисними, ніж ті пастори та пресвітери? Тих, хто протистоїть Богові, багато, але серед них також чимало різних способів, якими вони протистоять Богові. Як є найрізноманітніші віруючі люди, так само є й найрізноманітніші люди, які протистоять Богові, і кожен із них не такий, як інші. Жоден із тих, хто не може чітко усвідомити мету Божої роботи, не може бути спасений. Яким би способом людина не чинила опір Богу в минулому, коли вона приходить до розуміння мети Божої роботи та присвячує свої зусилля догоджанню Богові, Бог начисто витре всі її колишні гріхи. Поки людина шукає істину та втілює істину в життя, Бог не пам'ятатиме про те, що вона зробила. Крім того, Бог виправдовує людину саме на підґрунті втілення нею істини в життя. Це Божа праведність. До того, як людина побачила Бога або пережила Його роботу, якими б не були її дії щодо Бога, Він цього не пам'ятає. Однак щойно людина побачила Бога та пережила Його роботу, усі вчинки та дії людини будуть вноситися Богом в «аннали», оскільки людина побачила Бога та стала жити посеред Його роботи.

Коли людина справді побачить, що Бог має і Ким Він є, коли вона побачить Його верховенство, коли вона справді прийде до пізнання Божої роботи і, крім того, коли старий характер людини зміниться, тоді людина повністю відкине свій бунтівний характер, який протистоїть Богові. Можна сказати, що

всі в якийсь час протистояли Богу і всі в якийсь час бунтували проти Бога. Проте, якщо ти охоче слухаєшся втіленого Бога й з цього моменту догоджаєш Божому серцю своєю вірністю, втілюєш у життя істину, яку маєш втілювати, виконуєш свій обов'язок, який маєш виконувати, та дотримуєшся норм, яких маєш дотримуватися, тоді ти є людиною, яка готова відкинути своє бунтарство, щоб догоджати Богові, і яка може бути вдосконаленою Богом. Якщо ти вперто відмовляєшся бачити свої помилки й не маєш жодного наміру каятися, якщо ти триматимешся своєї бунтівної поведінки без найменшого наміру співпрацювати з Богом і догоджати Йому, тоді така норовлива і невіправна людина, як ти, неодмінно буде покарана і, безумовно, ніколи не буде тим, кого Бог удосконалюватиме. Якщо все так, то сьогодні ти ворог Богові, і завтра будеш Божим ворогом, і так само залишишся Божим ворогом і післязавтра; ти завжди будеш Божим супротивником і ворогом Богові. У такому разі як Бог міг би тебе відпустити? Противитися Богові – в природі людини, але людина не повинна навмисно шукати «секрет» протистояння Богові просто тому, що змінити свою природу є нездоланим завданням. Якби це було так, то тобі краще було б піти, поки ще не запізно, щоб твоє покарання в майбутньому не стало суворішим і щоб твоя звіряча природа не вибухнула й не стала некерованою, доки твоє плотське тіло не було б врешті-решт знищене Богом. Ти віриш у Бога, щоб отримувати благословення, але якщо врешті-решт тебе спіткає лише нещастя, то хіба це буде не ганьба? Я закликаю вас: краще складіть інший план. Вам було б краще не вірити в Бога, а займатися будь-чим іншим – безумовно, не може бути так, щоб існував лише цей один шлях. Хіба ж ви не виживали б і надалі, якби не шукали істини? Навіщо вам саме в такий спосіб бути в суперечці з Богом?

Бачення роботи Бога (1)

Іван сім років трудився задля Ісуса і вже проклав шлях на момент, коли прийшов Ісус. До цього Євангеліє Царства Небесного, проповідуване Іваном, було почуто по всій землі, так що воно поширилося по всій Юдеї, і всі називали його пророком. У той час цар Ірод хотів убити Івана, але не наважився, тому що народ щиро поважав Івана, й Ірод боявся, що, якщо він уб'є Івана, вони повстануть проти нього. Робота, виконана Іваном, пустила коріння серед простих людей, і він зробив із юдеїв віруючих. Протягом семи років він прокладав шлях для Ісуса, аж до того часу, коли Ісус почав здійснювати Своє служіння. Із цієї причини Іван був найбільшим із усіх пророків. Тільки після того, як Івана було кинуто до в'язниці, Ісус почав свою офіційну роботу. До Івана ніколи не було пророка, який проклав шлях для Бога, тому що до Ісуса Бог ніколи раніше не ставав плоттю. Отже, із усіх пророків аж до його часу, Іван був єдиним, хто проклав шлях втіленому Богу, і таким чином Іван став найбільшим пророком Старого і Нового Заповітів. Іван почав поширювати Євангеліє Царства Небесного за сім років до хрещення Ісуса. Людям робота, яку він робив, здавалася вищою, ніж пізніша робота Ісуса, але, тим не менш, він був усього лише пророком. Він працював і говорив не в храмі, а в містах і селах за його межами. Це він робив, звичайно, серед людей юдейського народу, особливо серед тих, хто був бідний. Іван рідко контактував із людьми з вищих верств суспільства, і він поширював Євангеліє тільки серед простих людей Іудеї. Це було зроблено для того, щоб підготувати потрібних людей для Господа Ісуса і підготувати відповідні місця для виконання Ним роботи. Із таким пророком, як Іван, який проклав шлях, Господь Ісус зміг відразу ж після Свого прибуття стати на Свій хресний шлях. Коли Бог став плоттю, щоб виконувати Свою роботу,

Йому не потрібно було виконувати роботу з вибору людей, і Йому також не потрібно було особисто шукати людей або місце, в якому можна було б працювати. Він не робив такої роботи, коли прийшов; потрібна людина вже приготувала для Нього такі речі ще до Його приходу. Іван вже завершив цю роботу до того, як Ісус почав Свою роботу, бо, коли втілений Бог прибув, щоб виконати Свою роботу, Він відразу ж приступив до роботи над тими, хто давно чекав на Нього. Ісус прийшов не для того, щоб здійснювати людську роботу щодо виправлення. Він прийшов тільки для того, щоб виконати служіння, яке повинен був виконати Він; усе інше не мало до Нього ніякого відношення. Коли прийшов Іван, він не зробив нічого, крім як вивів із храму і з-посеред юдеїв групу тих, хто прийняв Євангеліє Царства Небесного, щоб вони могли стати об'єктами роботи Господа Ісуса. Іван працював протягом семи років, тобто поширював Євангеліє протягом семи років. Під час своєї роботи Іван зробив не так вже й багато чудес, бо його робота полягала в тому, щоб прокладати шлях; його робота була роботою підготовки. Уся інша робота, яку збирався здійснити Ісус, не мала до нього жодного відношення; він тільки просив людей сповідувати свої гріхи і каятися і хрестив людей, щоб вони могли отримати спасіння. Хоча він зробив нову роботу і відкрив шлях, яким людина ніколи раніше не йшла, все ж він тільки проклав шлях для Ісуса. Він був просто пророком, який виконував підготовчу роботу, і він був нездатний виконати роботу Ісуса. Хоча Ісус не був першим, хто проповідував Євангеліє Царства Небесного, і хоча Він продовжував іти шляхом, на який ступив Іван, все ж не було нікого іншого, хто міг би виконувати Його роботу, і вона була вищою, ніж робота Івана. Ісус не міг підготувати Свій власний шлях; Його робота виконувалася безпосередньо від імені Бога. І тому, скільки б років не працював Іван, він усе одно був пророком і тим, хто прокладав шлях. Три роки роботи,

виконаної Ісусом, перевершили сім років роботи Івана, бо суть Його роботи була іншою. Коли Ісус почав нести Своє служіння, тобто коли робота Івана добігла кінця, Іван підготував достатньо людей і місць для використання Господом Ісусом, і цього було достатньо для того, щоб Господь Ісус розпочав трирічну роботу. І ось, як тільки робота Івана була завершена, Господь Ісус офіційно почав Свою власну роботу, і слова, сказані Іваном, були відкинуті в сторону. Це тому, що робота, виконана Іваном, була тільки заради переходу, і його слова не були словами життя, які привели б людину до нового зростання; у кінцевому підсумку, його слова були лише для тимчасового використання.

Робота, яку здійснив Ісус, не була надприродною; у ній був певний процес, і все це рухалося вперед відповідно до звичайних законів речей. Станом на останні шість місяців Свого життя Ісус із упевненістю знав, що Він прийшов, щоби зробити цю роботу, і Він знав, що Він прийшов, щоби бути прибитим цвяхами до хреста. Перш ніж бути розп'ятим, Ісус постійно молився Богу Отцю, так само, як Він тричі молився в Гетсиманському саду. Після хрещення Ісус здійснював Своє служіння протягом трьох із половиною років, а Його офіційна робота тривала два з половиною роки. Протягом першого року Його звинувачував сатана, переслідували люди і Він зазнав людської спокуси. Виконуючи Свою роботу, Він подолав багато спокус. В останні шість місяців, коли Ісус скоро мав бути розп'ятий, із вуст Петра вийшли слова про те, що Він був Сином Бога живого, що Він був Христом. Тільки тоді Його робота стала відома всім, і тільки тоді Його особистість була розкрита загалу. Після цього Ісус сказав Своїм учням, що Він повинен бути розп'ятий за людей і що через три дні Він воскресне; що Він прийшов, щоб здійснити справу відкуплення, і що Він – Спаситель. Тільки в останні шість місяців Він розкрив свою особистість і роботу, яку мав намір виконати. Це також був час

Бога, і саме так повинна була бути виконана та робота. У той час частина роботи Ісуса відповідала Старому Заповіту, а також законам Мойсея і словам Єгови в період Закону. Усе це Ісус використовував для виконання частини Своєї роботи. Він проповідував людям і навчав їх у синагогах, і Він використовував передбачення пророків у Старому Заповіті, щоб викрити фарисеїв, які були ворожими до Нього, і використовував слова з Писання, щоб виявити їхній непослух і таким чином засудити їх. Бо вони зневажали те, що зробив Ісус; зокрема, велика частина роботи Ісуса не була виконана відповідно до законів Писання, і, більше того, те, чого Він навчав, було вище їхніх власних слів і навіть вище того, що було передвіщено пророками в Писанні. Робота Ісуса була звершена тільки заради відкуплення людини і заради розп'яття, і тому Йому не було потреби говорити більше слів, щоб завоювати будь-яку людину. Багато чого з того, чому Він навчав людей, було взято зі слів Писання, і навіть якщо Його робота не перевершувала Писання, все ж Він був здатний здійснити роботу розп'яття. Його робота була не роботою слова і не роботою, спрямованою на підкорення людства, але роботою, мета якої полягала у відкупленні людства. Він діяв тільки як жертва за гріх людства, і не діяв як джерело слова для людства. Він не здійснював роботу язичників, яка була роботою із завоювання людини, але роботу розп'яття, роботу, яка виконувалася серед тих, хто вірив в існування Бога. Незважаючи на те, що Його робота була виконана на підставі Писання, і навіть незважаючи на те, що Він використовував те, що було передбачено старими пророками, щоб засудити фарисеїв, цього було достатньо, щоб завершити роботу розп'яття. Якби сьогодняшня робота все ще здійснювалася на основі передбачень старих пророків у Писанні, тоді було б неможливо вас підкорити, оскільки в Старому Заповіті немає записів про непослух і гріхи вас, китайського народу, і немає

історії про ваші гріхи. Отже, якби ця робота все ще залишалася в Біблії, ви би ніколи не поступилися. Біблія описує лише обмежену історію ізраїльтян, таку, на підставі якої не можна встановити, чи є ви злими чи добрими, або судити вас. Уявіть, що Я мав би судити вас відповідно до історії ізраїльтян – чи йшли б ви услід за Мною, як ви це робите сьогодні? Чи ви знаєте, наскільки складними ви є? Якби на цьому етапі не було вимовлено ні слова, то було б неможливо завершити роботу підкорення. Оскільки Я прийшов не для того, щоб бути прибитим цвяхами до хреста, Я повинен говорити слова, які відокремлені від Біблії, щоб ви могли бути підкорені. Робота, виконана Ісусом, була просто на етап вище, ніж Старий Заповіт; вона була використана для того, щоб дати початок періоду і для ведення цього періоду. Чому Він сказав: «Я прийшов не для того, щоб зруйнувати Закон, але щоб виконати Закон»? Проте в Його роботі було багато чого, що відрізнялося від законів і заповідей, яких дотримувалися ізраїльтяни Старого Заповіту, бо Він прийшов не для того, щоб коритися закону, а для того, щоб виконати його. Процес його виконання включав у себе багато практичних речей: Його робота була більш практичною і реальною, і, крім того, вона була більш живою, а не сліпим дотриманням правил. Хіба ізраїльтяни не дотримувалися суботи? Коли прийшов Ісус, Він не дотримувався суботи, бо Він сказав, що Син Людський є Господом суботи, і коли прийшов Господь суботи, Він діяв так, як Сам бажав. Він прийшов, щоб виконати закони Старого Заповіту і змінити закони. Усе, що робиться сьогодні, засноване на сьогоднішні, однак воно все ще ґрунтується на фундаменті роботи Єгови в період Закону, і воно не виходить за ці рамки. Стежити за своїм язиком і не чинити перелюб, наприклад, – хіба це не закони Старого Заповіту? Сьогодні те, що вимагається від вас, не обмежується лише Десятьма заповідями, але складається із заповідей і законів

вищого порядку, ніж ті, що були раніше. Однак це не означає, що те, що було раніше, було скасовано, бо кожен етап Божої роботи здійснюється на основі попереднього етапу. Що стосується роботи, яку Єгова тоді зробив в Ізраїлі, наприклад, вимагаючи від людей приносити жертви, шанувати своїх батьків, не поклонятися ідолам, не нападати і не проклинати інших, не чинити перелюб, не курити і не пити, не їсти мертвечину і не пити кров – хіба це не складає основу вашої практики навіть сьогодні? Саме на фундаменті минулого ця робота проводиться аж до сьогоднішнього дня. Хоча закони минулого більше не згадуються і до тебе пред'явлено нові вимоги, ці закони аж ніяк не скасовані, а навпаки, підвищені. Сказати, що вони були скасовані, означає, що попередній період застарів, у той час як є деякі заповіді, яких ти повинен дотримуватися всю вічність. Заповіді минулого вже втілені на практиці, уже стали буттям людини, і немає необхідності робити особливий акцент на таких заповідях, як «не кури», «не пий» тощо. На цьому фундаменті встановлюються нові заповіді відповідно до ваших сьогоднішніх потреб, відповідно до вашого духовного стану та відповідно до сьогоднішньої роботи. Установлення заповідей для нового періоду означає не скасування заповідей старого періоду, а піднесення їх на вищий рівень на цій основі, щоб зробити дії людини більш досконалими і більш відповідними реальності. Якби сьогодні від вас вимагалось тільки виконувати заповіді й дотримуватися законів Старого Заповіту у такий же спосіб, як від ізраїльтян, і якби від вас навіть вимагалось запам'ятовувати закони, встановлені Єговою, не було б жодної можливості того, що ви могли б змінитися. Якщо б ви дотримувалися лише цих небагатьох обмежених заповідей або запам'ятовували незліченні закони, ваш старий характер залишився б глибоко вкоріненим, і не було б жодного способу викорінити його. Таким чином, ви ставали б усе більш

розбещеними, і жоден із вас не став би слухняним. Це означає, що кілька простих заповідей або незліченні закони нездатні допомогти вам пізнати діяння Єгови. Ви не такі, як ізраїльтяни: дотримуючись законів і запам'ятовуючи заповіді, вони змогли бути свідками діянь Єгови і присвятити свою відданість Йому одному. Але ви не здатні досягти цього, і кілька заповідей Старого Заповіту не тільки не можуть спонукати вас віддати своє серце або захистити вас, але натомість зроблять вас слабкими та змусять вас упасти в ад. Бо Моя робота – це робота завоювання, і вона спрямована на ваш непослух і ваш старий характер. Добрі слова Єгови та Ісуса далекі від суворих слів суду сьогодні. Без таких суворих слів було б неможливо підкорити вас, «експертів», які були неслухняні протягом тисяч років. Закони Старого Заповіту давно втратили свою силу над вами, а суд сьогоднішнього дня набагато більш грізний, ніж давні закони. Те, що найбільше підходить для вас, – це суд, а не дріб'язкові обмеження на підставі законів, бо ви – не людство періоду самого початку, а людство, яке було зіпсованим протягом тисячоліть. Те, чого людина повинна досягти зараз, відповідає реальному стану сучасної людини, відповідно до духовного рівня й фактичного духовного стану сучасної людини, і це не вимагає виконання тобою правил. Це робиться для того, щоб можна було досягнути змін у твоєму старому характері, і для того, щоб ти міг відкинути свої уявлення. Ти вважаєш, що заповіді – це правила? Можна сказати, що вони є нормальними вимогами до людини. Це не правила, яких ти повинен дотримуватися. Візьмемо, наприклад, заборону куріння – чи це правило? Це не правило! Цього вимагає нормальна людська сутність; це не правило, а щось, визначене для всього людства. Сьогодні десяток заповідей, які були викладені, також не є правилами; це те, що потрібно для досягнення нормальної людської сутності. Люди не володіли

такими речами або не знали про них у минулому, і тому люди повинні досягти їх сьогодні, і такі речі не вважаються правилами. Закони – це не те ж саме, що правила. Правила, про які Я говорю, відносяться до церемоній, формальностей або збочених і помилкових практик людини; це – настанови, які не допомагають людині, не приносять їй жодної користі; вони формують курс дій, який не має сенсу. Це – підсумок правил, і такі правила повинні бути відкинуті, оскільки вони не приносять ніякої користі людині. Саме те, що приносить користь людині, має бути застосовано на практиці.

Бачення роботи Бога (2)

Євангеліє покаяння було проповідано в період Благодаті, і якби людина увірувала, вона була б спасенною. Сьогодні замість спасіння мова йде тільки про завоювання і вдосконалення. Ніколи не говориться про те, що, якщо одна людина повірить, уся її сім'я буде благословенна, або що той, хто одного разу отримав спасіння, назавжди спасений. Сьогодні ніхто не вимовляє цих слів, і такі речі застаріли. У той час робота Ісуса була роботою з відкуплення всього людства. Гріхи всіх, хто вірив у Нього, були прощені; за умови, що ти вірив у Нього, Він відкупив тебе; якщо ти вірив у Нього, ти більше не був грішником, тебе було звільнено від твоїх гріхів. Ось що означало бути врятованим і бути виправданим через віру. І все ж у тих, хто увірував, залишалося те, що було бунтівним і протистояло Богу, і що все ж повинно було бути поступово видалено. Спасіння не означало, що людина була повністю здобута Ісусом, але що людина більше не була у гріху, що їй були прощені її гріхи. За умови, що ти вірував, ти ніколи більше не перебував у гріху. У той час Ісус виконав багато роботи, яка була незрозуміла Його учням, і сказав багато такого, чого люди не розуміли.

Таким чином, через кілька років після Його відходу Матвій склав родовід Ісуса, а інші також виконали багато роботи з волі людини. Ісус прийшов не для того, щоб удосконалити і здобути людину, а для того, щоб виконати один етап роботи: принести Євангеліє Царства Небесного і завершити роботу розп'яття. І ось, як тільки Ісус був розп'ятий, Його робота була повністю завершена. Але на нинішньому етапі – під час роботи завоювання – має бути сказано більше слів, має бути зроблено більше роботи, і має відбуватися багато процесів. Точно так само повинні бути розкриті таємниці роботи Ісуса і Єгови, щоб усі люди могли мати розуміння та ясність у своїй вірі, бо це робота останніх днів, а останні дні – це кінець Божої роботи, час завершення роботи. Цей етап роботи роз'яснить тобі закон Єгови і відкуплення Ісуса, і головним чином є для того, щоб ти міг зрозуміти всю роботу Божого шеститисячолітнього плану управління і оцінити всю значущість і суть цього шеститисячолітнього плану управління, і зрозуміти мету всієї роботи, виконаної Ісусом, і слів, які Він говорив, і навіть твоєї сліпої віри в Біблію і поклоніння їй. Цей етап дозволить тобі усе це ґрунтовно зрозуміти. Ти прийдеш до розуміння як роботи, виконаної Ісусом, так і роботи Бога сьогодні; ти зрозумієш і побачиш усю істину, життя і шлях. На етапі роботи, виконаної Ісусом, чому Ісус пішов, не виконавши заключну роботу? Тому що етап роботи Ісуса не був завершальною роботою. Коли Його було прибито до хреста, Його слова також завершилися; після Його розп'яття Його робота повністю завершилася. Теперішній етап відрізняється: тільки після того, як слова будуть вимовлені сповна і вся Божа робота добіжить свого кінця, Його робота завершиться. На етапі роботи Ісуса було багато слів, які залишилися невимовленими або не були повністю сформульовані. Однак Ісуса не турбувало, що Він говорив чи не говорив, тому що Його служіння не було служінням слів, і тому після того, як

Він був прибитий до хреста, Він відійшов. Цей етап роботи був головним чином заради розп'яття і відрізняється від нинішнього етапу. Цей поточний етап роботи призначений головним чином для завершення, розчищення і доведення всієї роботи до кінця. Якщо слова не будуть вимовлені до самого кінця, не буде ніякого способу завершити цю роботу, оскільки на цьому етапі роботи вся робота доводиться до кінця і виконується за допомогою слів. У свій час Ісус виконав багато роботи, яка була незбагненною для людини. Він тихо пішов, і сьогодні все ще є багато тих, хто не розуміє Його слів, чиє розуміння хибне, хоча вони вірять у те, що воно правильне, і не знають, що вони помиляються. Заключний етап приведе Божу роботу до повного виконання і забезпечить її завершення. Усі прийдуть до розуміння і знання Божого плану управління. Уявлення людини, її наміри, її помилкове і абсурдне розуміння, її уявлення про роботу Єгови та Ісуса, її погляди на язичників та інші її відхилення і помилки буде виправлено. І людина зрозуміє всі правильні життєві шляхи, і всю працю, виконану Богом, і всю істину. Коли це станеться, цей етап роботи добіжить свого кінця. Робота Єгови полягала в створенні світу, це був початок; цей етап праці є закінченням праці, і це завершення. На початку Божа праця здійснювалася серед обраних Ізраїлю, і це був світанок нової епохи в найсвятішому з усіх місць. Останній етап праці здійснюється в найбільш нечистій із усіх країн, щоб судити світ і покласти край цьому періоду. На першому етапі Божа праця виконувалася в найсвітлішому з усіх місць, а останній її етап відбувається в найтемнішому з усіх місць, і ця темрява буде вигнана, світло проявиться, і всі люди будуть підкорені. Коли люди цього найбільш нечистого і найтемнішого з усіх місць будуть підкорені, і все населення визнає, що є Бог, який є істинним Богом, і кожна людина буде повністю переконана, тоді цей факт буде використаний для виконання

праці щодо завоювання по всьому всесвіту. Цей етап праці є символічним: як тільки праця цього періоду буде завершена, робота шеститисячолітнього управління добіжить кінця. Як тільки ті, хто знаходиться в найтемнішому з усіх місць, будуть підкорені, само собою зрозуміло, що так буде і всюди. Таким чином, тільки праця з підкорення в Китаї несе в собі значимий символізм. Китай уособлює всі сили темряви, а народ Китаю представляє всіх тих, хто від плоті, від сатани, від плоті й крові. Саме китайський народ найбільше був розбещений великим червоним драконом, у якого найсильніше протистояння Богу, чия людська сутність найбільш низька і нечиста, і тому вони є зразком усього розбещеного людства. Це не означає, що в інших країнах взагалі немає проблем; уявлення у всіх людей однакові, і хоча люди в цих країнах можуть мати високий духовний рівень, якщо вони не знають Бога, то, певно, що вони чинять Йому опір. Чому євреї також чинили опір Богу й кидали Йому виклик? Чому фарисеї теж виступали проти Нього? Чому Юда зрадив Ісуса? У той час багато хто з учнів не знав Ісуса. Чому після того, як Ісус був розп'ятий і воскрес, люди все ще не вірили в Нього? Хіба людський непослух не однаковий? Справа просто в тому, що народ Китаю ставлять у приклад, і коли він буде завойований, він стане прикладом і зразком для наслідування та послужить орієнтиром для інших. Чому Я завжди говорив, що ви є доповненням до Мого плану управління? Саме в народі Китаю розтління, нечистота, неправедність, опір і бунтарство проявляються найбільш повно і постають у всіх їхніх різноманітних формах. З одного боку, вони мають низький духовний рівень, а з іншого, їхні життя та образ думок відсталі, а їхні звички, соціальне оточення, сім'я за народженням – всі бідні і найбільш відсталі. Їхній статус теж низький. Робота в цьому місці символічна, і після того, як ця пробна робота буде виконана повністю, подальша Божа робота

буде набагато легшою. Якщо цей етап роботи може бути завершений, то й само собою зрозуміло, що подальша робота також. Як тільки цей етап роботи буде завершено, буде повністю досягнуто великого успіху, і робота із завоювання по всьому всесвіті прийде до повного завершення. Насправді, як тільки робота серед вас буде успішною, це буде рівносильно успіху у всьому всесвіті. У цьому значимість того, чому Я спонукаю вас діяти як взірць та зразок. Бунтарство, опір, нечистота, несправедливість – усе це присутнє в цих людях, і в них представлена вся бунтарська суть людства. Вони особливі у своєму роді. Таким чином, вони є втіленням суті роботи з підкорення, і як тільки вони будуть підкорені, вони, природно, стануть взірцями та зразками для наслідування для інших. Ніщо не було більш символічним, ніж перший етап цієї праці, здійснений в Ізраїлі: ізраїльтяни були найсвятішим і найменш розбещеним з усіх народів, і тому світанок нової епохи на цій землі мав першорядне значення. Можна сказати, що прашури людини походять із Ізраїлю, і що Ізраїль був місцем народження Божої праці. На початку ці люди були найсвятішими, і всі вони поклонялися Єгови, і Божа праця в них змогла принести найбільші результати. Уся Біблія описує роботу двох періодів: одна була роботою періоду Закону, а інша – роботою періоду Благодаті. У Старому Заповіті записані слова Єгови, звернені до ізраїльтян, і Його робота в Ізраїлі; в Новому Заповіті записана робота Ісуса в Юдеї. Але чому в Біблії немає ніяких китайських імен? Тому що перші дві частини Божої роботи були виконані в Ізраїлі, тому що народ Ізраїлю був обраним, тобто вони були першими, хто прийняв роботу Єгови. Вони були найменш розбещеними з усього людства, і на початку вони були налаштовані шанувати Бога та благоговіти перед Ним. Вони корилися словам Єгови, і завжди служили в храмі, і носили священицький одяг або корони. Вони були першими людьми,

які поклонялися Богу, і найбільш раннім об'єктом Його роботи. Ці люди були зразками і взірцями для всього людства. Вони були зразками і взірцями святості, праведних людей. Такі люди, як Йов, Авраам, Лот або Петро і Тимофій, – усі вони були ізраїльтянами і найсвятішими зі зразків та взірців. Ізраїль був найпершою країною, де людство поклонялося Богу, і звідси вийшло більше праведних людей, ніж із будь-якої іншої країни. Бог працював у них для того, щоб у майбутньому Він міг краще управляти людством по всій землі. Їхні досягнення і праведні дії в поклонінні Єгови були записані, щоб вони могли служити зразками і взірцями для людей за межами Ізраїлю в період Благодаті; і їхні дії підтримують кілька тисячоліть роботи, аж до сьогоднішнього дня.

Після заснування світу перший етап Божої роботи був здійснений в Ізраїлі, і, таким чином, Ізраїль був місцем народження Божої роботи на землі і основою Божої роботи на землі. За обсягом праця Ісуса охоплювала всю Юдею. Під час Його роботи дуже мало хто з тих, хто знаходився за межами Юдеї, знав про неї, тому що Він не виконував жодної роботи поза межами Юдеї. Сьогодні Божа робота була принесена в Китай, і вона здійснюється виключно в цих рамках. На цьому етапі жодна робота не розпочинається за межами Китаю; її поширення за межі Китаю – це робота, яка буде виконана згодом. Цей етап роботи йде услід за етапом роботи Ісуса. Ісус звершив роботу спокути, а цей етап – це робота, яка впливає з тієї роботи; робота спокути завершена, і на цьому етапі немає необхідності в зачатті Святим Духом, тому що цей етап роботи відрізняється від попереднього етапу, і, більше того, тому що Китай – не такий, як Ізраїль. Ісус виконав один етап роботи відкуплення. Людина узріла Ісуса, і незабаром після цього Його робота почала поширюватися серед язичників. Сьогодні в Америці, Сполученому Королівстві та Росії є багато тих, хто

вірять у Бога, так чому ж у Китаї менше людей, які вірять? Тому що Китай – найбільш закрита нація. Таким чином, Китай був останнім, хто прийняв шлях Бога, і навіть зараз пройшло менше ста років з тих пір, як він це зробив – набагато пізніше, ніж Америка та Сполучене Королівство. Останній етап Божої роботи відбувається на землі Китаю, щоб довести Його роботу до кінця і щоб уся Його робота могла бути звершена. Усі люди в Ізраїлі називали Єгови своїм Господом. У той час вони вважали Його главою своєї сім'ї, і весь Ізраїль став великою сім'єю, в якій всі поклонялися своєму Господу Єгові. Дух Єгови часто з'являвся їм, і Він говорив і промовляв Своїм голосом до них, і використовував хмарний стовп і звук, щоб направляти їхні життя. У той час Дух безпосередньо керував Ізраїлем, кажучи і промовляючи Своїм голосом до людей, і вони бачили хмари і чули гуркіт грому, і так Він керував їхнім життям протягом декількох тисяч років. Таким чином, тільки народ Ізраїлю завжди поклонявся Єгові. Вони вірять, що Єгова – їхній Бог, і що він не є Богом язичників. Це не дивно: зрештою, Єгова працював серед них майже чотири тисячі років. На землі Китаю, після тисячоліть летаргічного сну, тільки зараз виродженці усвідомили, що небеса, земля і все суще сформувалися не природним шляхом, а були створені Творцем. Оскільки це Євангеліє прийшло з-за кордону, ці феодальні, реакційні уми вважають, що всі ті, хто приймають це Євангеліє, є зрадниками, що вони – покидьки, які зрадили Будду, їхнього прашура. Більше того, багато хто з цих феодальних умів запитує: «Як може китайський народ вірити в Бога іноземців? Хіба вони не зраджують своїх предків? Хіба вони не чинять зла?» Сьогодні люди вже давно забули, що Єгова – їхній Бог. Вони вже давно відтіснили Творця на задвірки свого розуму і замість цього вірять в еволюцію, маючи на увазі, що людина походить від мавпи і що природний світ виник, як щось само собою

зрозуміле. Уся смачна їжа, якою насолоджується людство, дана природою, у житті і смерті людини є порядок, і не існує Бога, Який править над усім цим. Більше того, є багато атеїстів, які вважають, що Бог, Який править усім, є забобою і не є науковим баченням. Та ж чи може наука замінити роботу Бога? Чи може наука правити людством? Проповідувати Євангеліє в країні, де править атеїзм, – нелегке завдання, і воно пов'язане з великими перешкодами. Хіба сьогодні мало тих, хто таким чином протистойть Богу?

Коли Ісус прийшов, щоб виконати Свою роботу, багато людей порівнювали Його роботу з роботою Єгови і, знайшовши їх несумісними, прибили Ісуса до хреста. Чому вони не знайшли узгодженості між Їхньою роботою? Частково це сталося тому, що Ісус зробив нову роботу, а також тому, що до того, як Ісус почав Свою роботу, ніхто не написав Його родовід. Було б добре, якби хтось це зробив – хто б тоді прибив Ісуса до хреста? Якби Матвій написав родовід Ісуса кількома десятиліттями раніше, то Ісус не пройшов би через такі великі гоніння. Хіба це не так? Як тільки люди прочитали б про родовід Ісуса – про те, що Він був сином Авраама і нащадком Давида, – тоді вони припинили б переслідувати Його. Хіба не шкода, що Його родовід був написаний занадто пізно? І як шкода, що Біблія описує тільки два етапи Божої роботи: один етап, який був роботою періоду Закону, і один, який був роботою періоду Благодаті; один етап, який був роботою Єгови, і один, який був роботою Ісуса. Наскільки краще було б, якби якийсь великий пророк передрік сьогоднішню роботу. У Біблії був би додатковий розділ під заголовком «Праця останніх днів» – хіба це не було б набагато краще? Чому сьогодні людина повинна піддаватися таким великим труднощам? Вам так складно! Якщо хто і заслуговує на ненависть, так це Ісаїя й Даниїл за те, що вони не передвістили роботу останніх днів; і якщо

хтось і винен, так це апостоли Нового Заповіту, які раніше не описали родовід Бога, що вдруге втілювався. Яка це ганьба! Вам доводиться всюди шукати докази, і навіть знайшовши кілька фрагментів невеликих слів, ви все одно не можете сказати, чи дійсно вони є доказом. Як ніяково! Чому Бог такий скритний у Своїй роботі? Сьогодні багатьом людям ще належить знайти переконливі докази, але вони також не в змозі це заперечувати. Так що ж їм робити? Вони не можуть рішуче слідувати за Богом, але і не можуть рухатися вперед, перебуваючи в таких сумнівах. І тому багато «розумних і обдарованих вчених» дотримуються позиції «спробуй і побачиш», коли вони сліднують за Богом. У цьому занадто багато клопоту! Хіба все не було б набагато простіше, якби Матвій, Марк, Лука та Іван могли передбачати майбутнє? Було б краще, якби Іван побачив внутрішню правду життя у царстві – як шкода, що він мав тільки видіння і не бачив реальної, матеріальної роботи на землі. Це така ганьба! Що не так із Богом? Чому, після того як Його робота пройшла так добре в Ізраїлі, Він тепер прибув до Китаю, і чому Йому довелося стати плоттю, й особисто працювати і жити серед людей? Бог занадто неуважний до людини! Він не тільки не попередив людей заздалегідь, але й раптово приніс Своє покарання і суд. Це дійсно не має жодного сенсу! Першого разу, коли Бог став плоттю, Він зазнав багато труднощів через те, що не розповів людям заздалегідь про всю внутрішню правду. Звичайно ж, Він не міг того забути? Тож чому Він цього разу все одно не повідомляє людям? Як шкода сьогодні, що в Біблії є всього шістдесят шість книг. Просто потрібне ще одне передбачення про роботу останніх днів! Як гадаєте? Навіть Єгова, Ісая і Давид не згадували про сьогоднішню роботу. Вони були ще більше віддалені від сьогоднішнього, розділені в часі більш ніж на чотири тисячі років. Ісус також не передбачив повністю сьогоднішню роботу, сказавши лише небагато про неї, і все ж людина

знаходить недостатні докази. Якщо ти порівняєш сьогоднішню роботу з попередньою, як вони можуть співвідноситися між собою? Етап роботи Єгови був спрямований на Ізраїль, тому, якщо ти порівняєш із ним сьогоднішню роботу, виникне ще більший дисонанс; їх просто не можна порівнювати. Ти ані з Ізраїлю, ані єврей; твій рівень і все, що у тобі є, недостатнє – як ти можеш порівнювати себе з ними? Чи можливо це? Знай, що сьогодні – період Царства, і він відрізняється від періоду Закону і періоду Благодаті. У будь-якому випадку, не намагайся застосовувати формулу; Бога не можна знайти в жодній із таких формул.

Як жив Ісус протягом 29-ти років після Свого народження? Біблія нічого не повідомляє про Його дитинство і юність; чи ти знаєш, якими вони були? Чи може бути, що в Нього не було ні дитинства, ні юності, і коли він народився, йому було вже 30 років? Ти знаєш занадто мало, тому не будь настільки недбалим у викладенні своїх поглядів. Це не приносить тобі жодної користі! У Біблії записано тільки, що перед Своїм 30-річчям Ісус був хрещений і відведений Святим Духом в пустелю, щоб там бути спокушуваним дияволом. І в чотирьох Євангеліях записані Його три з половиною роки роботи. Записи про Його дитинство та юність відсутні, але це не доводить, що у Нього не було дитинства і юності; просто спочатку Він не займався ніякою роботою і був нормальною людиною. Міг би ти тоді сказати, що Ісус прожив 33 роки без юності або дитинства? Чи міг Він раптово дожити до 33-х із половиною років? Усе, що ці люди думають про Нього, є надприродним і нереальним. Немає жодних сумнівів у тому, що втілений Бог володіє звичайною і нормальною людською сутністю, але коли Він виконує Свою роботу, це безпосередньо пов'язано з Його неповною людською сутністю і повною божественною природою. Саме через це у людей виникають сумніви з приводу сьогоднішньої роботи і

навіть із приводу роботи Ісуса. Хоча Божа робота відрізняється між двома разами, коли Він став плоттю, Його сутність та сама. Звичайно, якщо ти прочитаєш записи чотирьох Євангелій, відмінності будуть великі. Як ти можеш повернутися до життя Ісуса за часів Його дитинства і юності? Як ти можеш зрозуміти нормальну людську сутність Ісуса? Можливо, у тебе є сильне розуміння людської сутності сьогоденного Бога, але ти не маєш уявлення про людську сутність Ісуса, а тим більше не розумієш її. Якби це не було записано Матвієм, ти не мав би ні найменшого уявлення про людську сутність Ісуса. Можливо, коли Я розповім тобі історії Ісуса під час Його життя і розповім тобі про внутрішні правди щодо дитинства і юності Ісуса, ти похитаєш головою і скажеш: «Ні! Він не міг бути таким. У Нього не може бути ніякої слабкості, а тим більше у Нього не повинно бути ніякої людської сутності!» Ти навіть кричатимеш і волатимеш. Саме через те, що ти не розумієш Ісуса, у тебе є уявлення про Мене. Ти віриш, що Ісус занадто божественний, що в Ньому немає нічого від плоті. Але факти залишаються фактами. Ніхто не хоче говорити всупереч правдивості фактів, тому що, коли Я говорю, це відноситься до правди; це не роздуми і не пророцтво. Знай, що Бог може піднятися на великі висоти і, більше того, що Він може сховатися у великих глибинах. Він не є чимось, що ти придумав у своєму розумі; Він – Бог усіх створінь, а не персональний Бог, придуманий окремою людиною.

Бачення роботи Бога (3)

Першого разу Бог став плоттю через зачаття Святим Духом, і це мало відношення до роботи, яку Він мав намір виконати. Період благодаті почався з імені Ісуса. Коли Ісус почав здійснювати Своє служіння, Святий Дух почав свідчити про

ім'я Ісус, а ім'я Єгова більше не згадувалося; натомість Святий Дух розпочав нову роботу головним чином під ім'ям Ісус. Ті, хто увірував у Нього, засвідчили про Ісуса Христа, і робота, яку вони виконували, також була для Ісуса Христа. Завершення старозаповітного періоду Закону означало, що робота, яка в основному здійснювалася під ім'ям Єгови, добігла свого кінця. Відтепер Ім'я Бога більше не було Єгова; натомість Його звали Ісусом, і з цього моменту Святий Дух почав свою роботу головним чином під ім'ям Ісус. Отже, люди, які сьогодні все ще їдять і п'ють слова Єгови і все ще роблять усе відповідно до роботи періоду Закону – хіба ви не сліпо підкоряєтеся правилам? Хіба ви не застрягли у минулому? Тепер ви знаєте, що настали останні дні. Чи може бути так, що, коли прийде Ісус, Його все ще будуть називати Ісусом? Єгова сказав народу Ізраїлю, що прийде Месія, і все ж, коли Він прийшов, Його називали не Месією, а Ісусом. Ісус сказав, що прийде знову, і що Він прийде так само, як і пішов. Це були слова Ісуса, але чи бачив ти, яким чином Ісус пішов? Ісус відійшов, стоячи на білій хмарі, але чи може бути так, що Він особисто повернеться до людей на білій хмарі? Якби це було так, хіба Він усе ще не називався б Ісусом? Коли Ісус прийде знову, період уже зміниться, тож чи міг би Він, як і раніше, називатися Ісусом? Невже Бога можна пізнати тільки під іменем Ісус? Хіба Він не може бути названий новим ім'ям у новому періоді? Чи може образ однієї людини і одне конкретне ім'я представляти Бога у всій Його повноті? У кожному періоді Бог здійснює нову працю і називається новим ім'ям; як Він може виконувати одну й ту ж працю в різних періодах? Як Він може чіплятися за старе? Ім'я Ісуса було взято заради справи відкуплення; тож чи буде Він, як і раніше, називатися тим же ім'ям, коли повернеться в останні дні? Чи буде Він, як і раніше, здійснювати роботу відкуплення? Чому Єгова й Ісус – одне ціле, але в різних періодах Їх називають

різними іменами? Чи не тому, що періоди, в які Вони виконували відповідну працю, різні? Чи може одне-єдине ім'я представляти Бога у всій Його повноті? З огляду на це, Бога необхідно називати певним ім'ям у певний період, і Він повинен використовувати таке ім'я, щоб змінити певний період і щоб представляти певну епоху. Бо жодне ім'я не може повністю відображати Самого Бога, і кожне ім'я здатне представляти тільки виявлений у певному часі аспект Божого характеру в той чи інший період; усе, що вимагається від імені, – це представляти Його працю. Отже, Бог може вибрати будь-яке ім'я, відповідне Його характеру, щоб представляти цілий період. Незалежно від того, чи є це періодом Єгови чи періодом Ісуса, кожен період представлений ім'ям. Після завершення періоду Благодаті настав останній період, й Ісус уже прийшов. Як Він міг усе ще називатися Ісусом? Як Він міг усе ще приймати вигляд Ісуса серед людей? Чи ви забули, що Ісус був не більше ніж образом назарянина? Чи ви забули, що Ісус був тільки Викупителем людства? Як Він міг взятися за роботу із завоювання і вдосконалення людини в останні дні? Ісус відійшов на білій хмарі – що є фактом – але як Він міг би повернутися на білій хмарі у середовище людей і, як і раніше, називатися Ісусом? Якби Він дійсно прийшов на хмарі, яким би чином людині не вдалося впізнати Його? Невже люди в усьому світі не впізнали б Його? У такому випадку, хіба тільки Ісус не був би Богом? У цьому випадку образ Божий був би зовнішністю юдея і, більше того, залишався б таким самим назавжди. Ісус сказав, що Він прийде так само, як і пішов, але чи відоме тобі справжнє значення Його слів? Чи може бути так, що Він розказав вашій групі? Усе, що ти знаєш, так це те, що Він прибуде так само, як і пішов, на хмарі, але чи ти знаєш точно, як Сам Бог виконує Свою роботу? Якщо ти дійсно міг би бачити, то як можна пояснити слова, сказані Ісусом? Він сказав: коли Син Людський

прийде в останні дні, Він Сам не знатиме, ангели не знатимуть, посланці на небесах не знатимуть, і все людство не знатиме. Тільки Отець знатиме, тобто тільки Дух буде знати. Навіть Сам Син Людський не знає, а ти здатен бачити і знати? Якби ти був здатен знати і бачити своїми власними очима, хіба ці слова не були би сказані марно? І що сказав Ісус у той час? «А про день той й годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, лише Сам Отець. Як було за днів Ноевих, так буде і прихід Сина Людського. ... Тому будьте готові й ви, бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаете!» Коли цей день настане, Сам Син Людський не знатиме про це. Син Людський означає втілену плоть Бога, нормальну та звичайну людину. Навіть Сам Син Людський не знає, так як же ти можеш знати? Ісус сказав, що Він прийде так само, як і пішов. Коли Він прийде, навіть Він сам не знає, то чи може він повідомити про це тобі заздалегідь? Ти можеш побачити Його пришествя? Хіба це не жарт? Кожен раз, коли Бог приходить на землю, Він змінює своє ім'я, Свою стать, Свій образ і Свою роботу; Він не повторює Свою роботу. Він – Бог, який завжди новий і ніколи не старий. Коли Він приходив раніше, Його звали Ісусом; чи може Він усе ще називатися Ісусом на цей раз, коли Він прийде знову? Коли Він прийшов раніше, Він був чоловіком; чи може Він знову стати чоловіком цього разу? Його робота, коли Він прийшов у період Благодаті, полягала в тому, щоб бути прибитим до хреста; коли Він прийде знову, чи може Він усе ще спокутувати людство від гріха? Чи може Він знову бути прибитий до хреста? Хіба це не означало б повторення Його роботи? Хіба ти не знав, що Бог завжди новий і ніколи не старий? Є ті, хто говорить, що Бог незмінний. Це вірно, але це стосується незмінності Божого характеру і Його сутності. Зміни в Його імені та роботі не доводять, що Його сутність змінилася; іншими словами, Бог завжди буде Богом, і це ніколи не зміниться. Якщо ти кажеш, що

робота Бога незмінна, тоді чи міг би Він завершити свій шеститисячолітній план управління? Ти знаєш тільки те, що Бог навіки незмінний, але чи відомо тобі, що Бог завжди новий і ніколи не старий? Якщо робота Бога незмінна, то чи міг Він вести людство впродовж усього шляху аж до сьогоднішнього дня? Якщо Бог незмінний, то чому Він уже здійснив роботу двох періодів? Його робота ніколи не перестає рухатися вперед, а це означає, що Його характер поступово розкривається людині, і те, що розкривається, є притаманним Йому характером. На початку Божий характер був прихований від людини, Він ніколи відкрито не відкривав Свій характер людині, і людина просто не знала про Нього. Через це Він використовує Свою роботу, щоб поступово розкривати Свій характер людині, але виконання роботи у такий спосіб не означає, що Божий характер змінюється в кожному періоді. Це не той випадок, коли Божий характер постійно змінюється, тому що Його воля завжди змінюється. Радше, справа в тому, що, оскільки періоди Його роботи різні, Бог бере Свій вроджений характер у всій його повноті і крок за кроком відкриває його людині, щоб людина могла пізнати Його. Але це в жодному разі не є доказом того, що у Бога спочатку не було певного характеру або що Його характер поступово змінювався з плином періодів – таке розуміння було б помилковим. Бог відкриває людині притаманний Йому й особливий характер – те, Ким Він є, – відповідно до плину періодів; робота одного періоду не може виразити весь характер Бога. Отже, слова «Бог завжди новий і ніколи не старий» відносяться до Його роботи, а слова «Бог незмінний» відносяться до того, що Бог за Своєю суттю має і Ким Він є. Як би там не було, ти не можеш зробити так, щоб робота шести тисяч років залежала від однієї точки, або описати її мертвими словами. Такою є людська безглуздість. Бог не такий простий, як уявляє собі людина, і Його робота не може затримуватися в якомусь

одному періоді. Єгова, наприклад, не може завжди означати ім'я Бога; Бог також може виконувати свою роботу під ім'ям Ісус. Це ознака того, що Божа робота завжди рухається вперед.

Бог завжди є Богом, і Він ніколи не стане сатаною; сатана завжди є сатаною, і він ніколи не стане Богом. Божа мудрість, Божа дивовижність, Божа праведність і Божа велич ніколи не зміняться. Його сутність і те, що у Нього є і Ким Він є, ніколи не зміниться. Однак що стосується Його роботи, то вона завжди просувається вперед, завжди йде глибше, тому що Він завжди новий і ніколи не старіє. У кожен період Бог приймає нове ім'я, у кожен період Він робить нову роботу, і в кожен період Він дозволяє Своїм творінням побачити Його нову волю і новий характер. Якщо в новий період люди не зможуть побачити вираження нового Божого характеру, хіба вони не прибіють Його до хреста назавжди? І, чинячи так, хіба вони не визначили б Бога? Якби Бог прийшов у плоті тільки як чоловік, люди визначили б його як чоловіка, як Бога чоловіків, і ніколи б не повірили, що Він – Бог жінок. Тоді чоловіки вважали б, що Бог тієї ж статі, що й чоловіки, що Бог – глава чоловіків, але як тоді бути з жінками? Це несправедливо; хіба це не упереджене ставлення? Якби це було так, то всі ті, кого спас Бог, були б такими ж чоловіками, як Він, і жодна жінка не була б спасенною. Коли Бог творив людей, Він створив Адама і Єву. Він створив не тільки Адама, але створив чоловіка і жінку за Своїм образом. Бог – не тільки Бог чоловіків, але і Бог жінок. Бог вступає в новий етап роботи в останні дні. Він розкриє ще більше рис Свого характеру, і це не буде співчуттям і любов'ю часів Ісуса. Оскільки у Нього в руках нова робота, ця нова робота буде супроводжуватися новим характером. Отже, якби ця робота була здійснена Духом – якби Бог не став плоттю, а натомість Дух говорив безпосередньо через грім, так що в людини не було б можливості вступити з Ним у контакт, чи

змогла би людина дізнатися про Його характер? Якби тільки Дух здійснював цю роботу, тоді у людини не було б жодного способу пізнати Божий характер. Люди можуть побачити Божий характер своїми власними очима тільки тоді, коли Він стає плоттю, коли Слово являється у плоті, і Він виражає весь Свій характер через плоть. Бог дійсно і воістину живе серед людей. Він відчутний; людина дійсно може взаємодіяти з Його характером, взаємодіяти з тим, що у Нього є і Ким Він є; тільки так людина може по-справжньому пізнати Його. У той же час Бог також завершив роботу, у якій «Бог є Богом чоловіків і Богом жінок», і завершив усю Свою роботу в плоті. Він не повторює роботу у жодному періоді. Оскільки настали останні дні, Він буде виконувати роботу, яку Він робить в останні дні, і розкриє весь Свій характер, який має в останні дні. Щодо останніх днів, мова йде про окремий період, в якому Ісус сказав, що ви обов'язково зустрінете лиха і зіткнетеся з землетрусами, голодом і епідеміями, які покажуть, що це новий період, і вже більше не старий період Благодаті. Припустимо, що, як кажуть люди, Бог вічно незмінний, Його характер завжди співчутливий і люблячий, що Він любить людину як Самого Себе, і Він пропонує кожній людині порятунок і ніколи не ненавидить людину, чи зможе Його робота коли-небудь добігти свого кінця? Коли Ісус прийшов і був прибитий до хреста, пожертвувавши Собою за всіх грішників і поклавши Себе на вівтар, Він уже завершив роботу спокути і поклав кінець періоду Благодаті. То який сенс повторювати роботу того періоду в останні дні? Хіба виконання тієї ж роботи не було б запереченням справи Ісуса? Якби Бог не зробив роботу розп'яття, коли Він прийшов на цьому етапі, але залишився люблячим і співчутливим, то чи зміг би Він покласти край цьому періоду? Чи зміг би люблячий і співчутливий Бог покласти край цьому періоду? У Своїй заключній роботі щодо завершення періоду Божий характер –

це характер кари й суду, в якому Він відкриває все несправедне, щоби публічно судити всі народи і вдосконалювати тих, хто любить Його щирим серцем. Тільки такий характер, як цей, може покласти край періоду. Останні дні вже настали. Усе творіння буде розрізнене відповідно до його виду і розподілене на різні категорії в залежності від його природи. Це – момент, коли Бог відкриває підсумок і кінцеву точку призначення людства. Якщо люди не пройдуть через кару й суд, не буде жодного способу викрити їхні непослух і несправедність. Тільки через кару й суд може бути розкритий підсумок усього творіння. Людина показує своє справжнє обличчя тільки тоді, коли її карають і судять. Зло буде з'єднане зі злом, добро з добром, і все людство буде розділено відповідно до виду. Через кару й суд буде відкрито підсумок усього творіння, щоб зло могло бути покарано, а добро – винагороджено, а всі люди підпадуть під панування Бога. Уся ця робота повинна бути досягнута через праведну кару й суд. Оскільки розбещеність людини досягла свого піку, а її непослух став надзвичайно тяжким, тільки праведний характер Бога, який принципово складається з кари й суду і розкривається в останні дні, може повністю перетворити людину та зробити її довершеною. Тільки такий характер може викрити зло і таким чином суворо покарати всіх несправедних. Тому такий характер сповнений значимості періоду, а одкровення й прояв Його характеру стають явними заради роботи кожного нового періоду. Справа не в тому, що Бог розкриває Свій характер довільно і без будь-якого значення. Припустимо, що, розкриваючи підсумок людини в останні дні, Бог все ж дарував би людині нескінченне співчуття і любов і продовжував би любити її, не піддаючи людину праведному суду, а скоріше проявляючи до неї терпимість, терпіння і прощення, і прощаючи людей, якими б тяжкими не були їхні гріхи, без найменшого натяку на праведний суд: коли ж тоді

завершилося б усе Боже управління? Коли такий характер міг би привести людей до належного місця призначення людства? Візьмемо, наприклад, суддю, який завжди проявляє любов, суддю з добрим обличчям і ніжним серцем. Він любить людей незалежно від злочинів, які вони могли б вчинити, і він ставиться з любов'ю й поблажливістю до них, ким би вони не були. У такому випадку, коли він зможе винести справедливий вирок? В останні дні тільки праведний суд може розділити людей відповідно до їхнього виду й привести людину в новий світ. Таким чином, увесь період приходить до кінця завдяки Божому праведному характеру суду й карі.

Робота Бога протягом усього Його управління абсолютно зрозуміла: період Благодаті – це період Благодаті, а останні дні – це останні дні. Між кожним періодом існують чіткі відмінності, бо в кожному періоді Бог здійснює роботу, характерну для цього періоду. Щоб робота останніх днів була виконана, повинні бути спалення, суд, кара, гнів і руйнування, щоб покласти край періоду. Останні дні відносяться до останнього періоду. Хіба під час останнього періоду Бог не завершить цей період? Щоб завершити період, Бог повинен принести з Собою кару й суд. Тільки так Він може завершити цей період. Мета Ісуса полягала в тому, щоб людина могла продовжувати виживати, жити далі і щоб вона могла існувати кращим чином. Він врятував людину від гріха, щоб вона могла припинити своє падіння в розпусту і більше не жити в аді й пеклі, і, рятуючи людину від аду й пекла, Ісус дозволив їй продовжувати жити. Тепер уже настали останні дні. Бог знищить людину і повністю знищить людську расу, тобто Він трансформує бунт людства. Із цієї причини, зі співчутливим і люблячим характером минулого, було б неможливо Богові покласти кінець періоду або сповна здійснити Його шеститисячолітній план управління. Кожен період характеризується особливим представленням Божого

характеру, і кожен період містить роботу, яка має бути виконана Богом. Отже, робота, що здійснюється Самим Богом у кожен період, містить вираження Його істинного характеру, і як Його ім'я, так і робота, яку Він здійснює, змінюються разом із періодом – усі вони нові. У період Закону робота скерування людства здійснювалася під ім'ям Єгова, і перша стадія роботи була розпочата на землі. На цій стадії робота полягала в будівництві храму й вівтаря, а також у використанні закону для скерування народу Ізраїлю і виконання роботи серед нього. Направляючи народ Ізраїлю, Він заклав основу для Своєї роботи на землі. Виходячи з цієї основи, Він розширив Свою роботу за межі Ізраїлю, тобто, почавши з Ізраїлю, Він поширив Свою роботу назовні, щоб пізніші покоління поступово дізналися, що Єгова був Богом, і що саме Єгова сотворив небеса, землю і все суще, і що саме Єгова сотворив усіх істот. Він поширював Свою роботу через народ Ізраїлю за його межі. Земля Ізраїлю була першим святим місцем роботи Єгови на землі, і саме в Ізраїлі Бог вперше почав працювати на землі. Це була робота періоду Закону. Під час періоду Благодаті Ісус був Богом, Який спас людей. Те, що Він мав і Ким Він був, – це благодать, любов, співчуття, поблажливість, терпіння, смирення, турбота і терпимість, і багато чого з того, що Він робив, було заради спокути людини. Його характер був сповнений співчуття і любові, і оскільки Він був співчутливим і люблячим, Він повинен був бути прибитий до хреста за людину, щоб показати, що Бог любить людину, як Самого Себе, настільки сильно, що Він пожертвував Собою у всій Своїй повноті. Протягом періоду Благодаті ім'я Бога було Ісус, тобто Бог був Богом, Який врятував людину, і Він був співчутливим та люблячим Богом. Бог був із людиною. Його любов, Його співчуття та Його спасіння супроводжували кожну людину. Тільки прийнявши Ім'я Ісуса і Його присутність, людина могла знайти мир і

радість, отримати Його благословення, Його великі й численні милості і Його спасіння. Через розп'яття Ісуса всі ті, хто пішов за Ним, отримали спасіння і прощення своїх гріхів. У період Благодаті ім'ям Бога було Ісус. Іншими словами, робота періоду Благодаті здійснювалася головним чином під ім'ям Ісус. Під час періоду Благодаті Бога називали Ісусом. Він звершив стадію нової роботи, що виходить за рамки Старого Заповіту, і Його робота закінчилася розп'яттям. У цьому полягала вся Його робота. Отже, в період Закону Єгова було ім'ям Бога, а в період Благодаті Бога представляло ім'я Ісус. В останні дні Його ім'я – Всемогутній Бог – Всемогутній, Який використовує Свою силу, щоб направляти людину, завойовувати людину і здобувати людину, і, врешті-решт, завершити цей період. У кожному періоді, на кожній стадії Його роботи Божий характер є очевидним.

Спочатку направлення людини в старозаповітний період Закону було подібно скеровуванню життя дитини. Найперші люди були новонародженими від Єгови; вони були ізраїльцями. У них не було ніякого розуміння того, як шанувати Бога або як жити на землі. Іншими словами, Єгова створив людство, тобто Він створив Адама і Єву, але Він не дав їм здібностей, щоб зрозуміти, як шанувати Єгову або дотримуватися законів Єгови на землі. Без прямого керівництва Єгови ніхто не міг би знати це безпосередньо, бо на початку людина не володіла такими здібностями. Людина знала тільки, що Єгова був Богом, але щодо того, як шанувати Його, яку поведінку можна назвати шануванням Його, із яким розумом потрібно шанувати Його або що приносити в жертву на знак поваги до Нього, людина не мала абсолютно ніякого уявлення. Людина знала тільки, як насолоджуватися тим, чим можна насолоджуватися з усього, що створено Єговою, але про те, яке життя на землі гідне Божого створіння, людина не мала анінайменшого уявлення. Без когось,

хто наставляв би їх, без когось, хто особисто спрямовував би їх, це людство ніколи б не жило життям, яке личить людям, а тільки таємно перебувало б у полоні сатани. Єгова створив людство, тобто Він створив прашурів людей, Єву й Адама, але Він не наділив їх будь-яким додатковим інтелектом або мудрістю. Хоча вони вже жили на землі, вони майже нічого не розуміли. Отже, робота Єгови зі створення людства була завершена лише наполовину і була далека від завершення. Він усього лише сформував модель людини з глини і вдихнув у неї Своє дихання, але не дарував людині достатньої готовності шанувати Його. На початку людина не була схильна ні шанувати Його, ні боятися Його. Людина знала тільки, як слухати Його слова, але не мала базових знань для життя на землі і не відала звичайних правил людського життя. Отже, хоча Єгова створив чоловіка і жінку і завершив семиденний проект, Він у жодному разі не завершив створення людини, бо людина була всього лише оболонкою, і їй не вистачало реальності людського буття. Людина знала тільки, що саме Єгова створив людство, але у неї не було анінайменшого уявлення про те, як дотримуватися слів або законів Єгови. Отже, після появи людства робота Єгови була далека від завершення. Він усе ще повинен був повністю направляти людство, щоб воно прийшло до Нього, щоб люди могли жити разом на землі і шанувати Його, і щоб вони могли під Його керівництвом стати на правильний шлях нормального людського життя на землі. Тільки таким чином була повністю завершена робота, яка в основному велася під ім'ям Єгова; тобто тільки таким чином була повністю завершена робота Єгови зі створення світу. І тому, створивши людство, Він повинен був керувати життям людства на Землі протягом декількох тисяч років, щоб людство могло дотримуватися Його настанов і законів та брати участь у всіх діях нормального людського життя на землі. Тільки тоді робота Єгови була повністю завершена. Він узявся за цю роботу

після створення людства і продовжував її до доби Якова, коли Він перетворив дванадцять синів Якова в дванадцять колін Ізраїлевих. Із цього часу і далі весь народ Ізраїлю став людською расою, якою Він офіційно керував на землі, а Ізраїль став особливим місцем на землі, де Він здійснював Свою роботу. Єгова зробив цих людей першою групою людей, над якими Він офіційно виконував Свою роботу на землі, і Він зробив всю землю Ізраїлю відправною точкою для Своєї роботи, використовуючи їх як початок ще більшої роботи, щоб усі люди, народжені від Нього на землі, знали, як шанувати Його і як жити на землі. І ось, діяння ізраїльтян стали прикладом для наслідування для язичницьких народів, і те, що було сказано серед народу Ізраїлю, стало словами, до яких прислухалися люди з язичницьких народів. Бо вони були першими, хто отримав закони й заповіді Єгови, і тому вони також були першими, хто дізнався, як шанувати шляхи Єгови. Вони були предками людської раси, які знали шляхи Єгови, а також представниками людської раси, обраними Єговою. Коли настав період Благодаті, Єгова більше не направляв людей у такий спосіб. Людина згрішила і віддалася гріху, і тому Він почав рятувати людей від гріха. Таким чином, Він докоряв людині доти, доки людина не була повністю врятована від гріха. В останні дні людина опустилася до такої міри розпусти, що робота на цьому етапі може бути виконана тільки через суд і кару. Тільки таким чином ця робота може бути виконана. Це була робота декількох періодів. Іншими словами, Бог використовує Своє ім'я, Свою роботу і різні образи Бога, щоб відділити період від періоду і зробити перехід між ними; ім'я Бога і Його робота представляють Його період і представляють Його роботу в кожному періоді. Якщо припустити, що робота Бога в кожному періоді завжди одна і та ж, і що Він завжди називається одним і тим же ім'ям, то як би людина знала Його?

Бога потрібно називати Єговою, а крім Бога на ім'я Єгова, кожен, кого називають будь-яким іншим ім'ям, не є Богом. Або ж Бог може бути тільки Ісусом, і, крім імені Ісус Він не може називатися жодним іншим ім'ям; окрім Ісуса, Єгова не є Богом, і Всемогутній Бог також не є Богом. Людина вірить, що це правда, що Бог Всемогутній, але Бог – це Бог, який із людиною, і Його слід називати Ісусом, тому що Бог із людиною. Робити це – значить відповідати доктрині і обмежувати Бога певними рамками. Отже, у кожному періоді робота, яку здійснює Бог, ім'я, яким Його називають, і образ, який Він приймає, – робота, яку Він здійснює на кожній стадії аж до сьогоднішнього дня, – усе це не підкоряється жодному правилу і не підпадає під будь-які обмеження взагалі. Він – Єгова, але Він також й Ісус, а також Месія і Всемогутній Бог. Його робота може зазнавати поступової трансформації з відповідними змінами в Його імені. Жодне ім'я не може повністю представляти Його, але всі імена, якими Він названий, здатні представляти Його, і робота, яку Він здійснює в кожен період, представляє Його характер. Припустимо, що, коли настануть останні дні, Бог, Якого ти бачиш, як і раніше є Ісусом, і більше того, Він знаходиться на білій хмарі, і в Нього все ще зовнішність Ісуса, і слова, які Він промовляє, як і раніше, є словами Ісуса: «Ви маєте любити свого ближнього, як самих себе, ви маєте постити і молитися, любити своїх ворогів так, як своє власне життя, бути поблажливими до інших, а також терплячими і смиренними. Ви повинні виконувати все це, перш ніж ви зможете стати Моїми учнями. І, роблячи все це, ви зможете увійти в Моє царство». Хіба це не стосується роботи періоду Благодаті? Чи те, що Він говорить, не буде шляхом періоду Благодаті? Що б ви відчули, якби почули ці слова? Хіба ви не відчували б, що це все ще робота Ісуса? Чи не було б це її повторенням? Чи може людина знаходити в цьому задоволення? Ви відчули б, що робота Бога може залишатися тільки такою,

якою вона є зараз, і не рухатися вперед. У Нього є тільки певна кількість сили, і більше немає ніякої нової роботи, яку потрібно зробити, і Він використав Свою силу сповна. Дві тисячі років тому був період Благодаті, а дві тисячі років по тому Він усе ще проповідує шлях періоду Благодаті і все ще спонукає людей до каяття. Люди сказали б: «Боже, у Тебе не так багато влади. Я вірив, що Ти такий мудрий, але Ти знаєш тільки поблажливість і дбаєш тільки про терпіння. Ти знаєш тільки, як любити Свого ворога, і нічого більше». У свідомості людини Бог завжди буде таким, яким Він був у період Благодаті, і людина завжди буде вірити, що Бог люблячий і співчутливий. Чи ти вважаєш, що робота Божа завжди буде йти по одній і тій же старій землі? Отже, на цій стадії етапі Його роботи Він не буде розп'ятий, і все, що ви побачите і відчуєте на дотик, буде несхоже ні на що з того, що ви собі уявляли або про що чули. Сьогодні Бог не контактує з фарисеями і не дозволяє світу дізнаватися, і ті, хто знає Його, – це тільки ви, хто прямує за Ним, бо Він не буде розп'ятий знову. У період Благодаті Ісус відкрито проповідував по всій землі заради Своєї євангельської роботи. Він контактував із фарисеями заради справи розп'яття; якби Він не контактував із фарисеями, а можновладці ніколи не дізналися би про Нього, як би Він міг бути засудженим, а потім зрадженим і прибитим до хреста? І ось, Він мав справу з фарисеями заради розп'яття. Сьогодні Він робить Свою роботу таємно, щоб уникнути спокуси. У двох втіленнях Бога робота і значущість різні, і обстановка також різна, тож як робота, яку Він виконує, може бути повністю однаковою?

Чи може Ім'я Ісуса – «Бог із нами» – представляти Божий характер у всій його повноті? Чи могло б воно повністю виразити Бога? Якщо людина говорить, що Бога можна називати тільки Ісусом і у Нього не може бути ніякого іншого імені, тому що Бог не може змінювати Свій характер, то ці слова дійсно є

богохульством! Чи віриш ти, що тільки ім'я Ісус, Бог із нами, може представляти Бога у всій Його повноті? Бога можна називати багатьма іменами, але серед цієї безлічі імен немає жодного, яке могло б вмістити в себе всього Бога, жодного, яке могло б повністю представляти Бога. Отже, у Бога багато імен, але ці численні імена не можуть повністю висловити Божий характер, бо Божий характер настільки багатий, що він просто перевершує здатність людини пізнати Його. Людині неможливо, використовуючи людську мову, вичерпно описати Бога. У людства є лише обмежений словниковий запас, за допомогою якого можна висловити все, що вони знають про Божий характер: великий, шанований, чудовий, незбагнений, вищий, святий, праведний, мудрий і так далі. Так багато слів! Цей обмежений словниковий запас не здатний описати те незначне, чому людина стала свідком у Божому характері. Із часом багато інших людей додали слова, які, на їхню думку, краще можуть описати запал у їхніх серцях: Бог такий великий! Бог такий святий! Бог такий прекрасний! Сьогодні людські висловлювання, подібні до цих, досягли свого піку, але людина все ще не здатна висловлюватися чітко. Отже, з точки зору людини у Бога багато імен, але у Нього немає єдиного імені, і це тому, що Божа сутність така багата, а мова людини така бідна. Одне окреме слово або ім'я не здатне представити Бога у всій Його повноті, тож чи ти гадаєш, що Його ім'я може залишатися незмінним? Бог настільки великий і настільки святий, і все ж ти не дозволяєш Йому змінювати Своє ім'я в кожному новому періоді? Тому в кожен період, в який Бог особисто виконує Свою власну роботу, Він використовує ім'я, відповідне періодові, щоб описати роботу, яку Він має намір зробити. Він використовує це конкретне ім'я, що має значущість у певному часовому проміжку, щоб представити Свій характер у відповідний період. Так Бог використовує мову людства, щоб

висловити Свій власний характер. Навіть у цьому разі багато людей, які мали духовний досвід і особисто бачили Бога, тим не менш, відчувають, що це одне певне ім'я не здатне представляти Бога у всій Його повноті – на жаль, із цим нічого не вдієш – тому людина більше не звертається до Бога, використовуючи будь-яке ім'я, а просто називає Його «Бог». Це так, як ніби серце людини було повне любові і в той же час переповнене протиріччями, бо людина не знає, як пояснити Бога. Те, що Бог є настільки багатим, просто неможливо описати. Немає жодного імені, яке могло б узагальнити Божий характер, і немає жодного імені, яке могло б описати все, що є у Бога і Ким Він є. Якщо хтось запитав Мене: «Яке саме ім'я ти використовуєш?» Я скажу їм: «Бог є Бог!» Хіба це не найкраще Ім'я для Бога? Хіба це не найкраще втілення Божого характеру? Якщо це так, то чому ви витрачаєте так багато зусиль на пошуки імені Бога? Навіщо ламати собі голову, обходячись без їжі і сну, і все це заради імені? Настане день, коли Бога не називатимуть Єговою, Ісусом або Месією – Він буде просто Творцем. У той час усі імена, які Він прийняв на землі, перестануть існувати, бо Його робота на землі добіжить свого кінця, після чого Його імен більше не буде. Коли все суще потрапить під владу Творця, яка Йому буде потреба в дуже відповідному, але неповному імені? Ти все ще шукаєш ім'я Бога зараз? Ти досі наважуєшся говорити, що Бога називають тільки Єговою? Ти все ще наважуєшся говорити, що Бога можна називати тільки Ісусом? Чи ти здатен брати на себе гріх богохульства проти Бога? Тобі слід знати, що у Бога спочатку не було імені. Він узяв тільки одне, або два, або багато імен, тому що в Нього була робота і Він повинен був управляти людством. Яким би ім'ям Його не називали – хіба Він Сам не вибрав його з власної волі? Чи потрібен би був Йому ти – одне з його творинь – щоб вирішити це? Ім'я, яким називають Бога, – це ім'я, яке узгоджується з тим, що людина здатна сприйняти за

допомогою людської мови, але це ім'я не є чимось, що людина може охопити. Ти можеш тільки сказати, що є Бог на небесах, що Він називається Богом, що Він Сам Бог із великою силою, Який є таким мудрим, таким піднесеним, таким чудовим, таким таємничим і таким всемогутнім, і тоді ти більше нічого не можеш сказати; оця крихітна частка – це все, що ти можеш знати. Якщо це так, то чи може просте ім'я Ісус представляти самого Бога? Коли настануть останні дні, навіть незважаючи на те, що Бог, як і раніше, здійснює Свою роботу, Його ім'я має змінитися, тому що це – інший період.

Будучи найвеличнішим у всьому всесвіті й над усесвітом, чи міг би Бог повністю пояснити Себе, використовуючи образ плоті? Бог одягається в цю плоть, щоб виконати одну стадію Своєї роботи. У цьому образі плоті немає ніякого особливого значення; він не має жодного відношення до плину періодів, як і не має він ніякого стосунку до Божого характеру. Чому Ісус не дозволив своєму образу залишитися? Чому Він не дозволив людині намалювати Його образ, щоб він міг бути переданий наступним поколінням? Чому Він не дозволив людям визнати, що Його образ був образом Божим? Хоча образ людини був створений за образом Божим, чи можливо було, щоб зовнішній вигляд людини представляв величний образ Божий? Коли Бог стає плоттю, Він просто сходить із небес у ту чи іншу плоть. Саме Його Дух сходить у плоть, через яку Він здійснює роботу Духа. Саме Дух виражається у плоті, і саме Дух здійснює Свою працю в плоті. Праця, яка здійснюється у плоті, повністю представляє Дух, а плоть існує заради праці, але це не означає, що образ плоті замінює істинний образ Самого Бога; це не мета або значущість того, що Бог став плоттю. Він стає плоттю тільки для того, щоб Дух міг знайти місце для проживання, яке відповідає Його праці, щоб краще звершувати Свою роботу в плоті, щоб люди могли бачити Його справи, розуміти Його

характер, чути Його слова і знати чудо Його праці. Його ім'я представляє Його характер, Його робота представляє Його особистість, але Він ніколи не говорив, що Його поява в плоті представляє Його образ; це просто людське уявлення. Отже, найважливішими аспектами втілення Бога є Його ім'я, Його робота, Його характер і Його стать. Вони використовуються для представлення Його управління в цей період. Його поява в плоті не має ніякого відношення до Його управління, а просто відбулася заради Його роботи в той час. Однак неможливо, щоб втілений Бог не мав ніякого зовнішнього вигляду, і тому Він обирає відповідну сім'ю, щоб визначити свій вигляд. Якби зовнішність Бога мала репрезентативне значення, то всі ті, хто володіє рисами обличчя, схожими на Його, також би представляли Бога. Хіба це не було б кричущою помилкою? Портрет Ісуса був написаний людиною для того, щоб людина могла поклонитися Йому. У той час Святий Дух не давав жодних особливих вказівок, і тому людина передавала цей вигаданий портрет аж до сьогодення. По правді кажучи, згідно з початковим задумом Бога, людина не повинна була цього робити. Тільки запал людини призвів до того, що портрет Ісуса зберігся до наших днів. Бог є Дух, і людина ніколи не буде у змозі охопити те, чим є Його образ у кінцевому підсумку. Його образ може бути представлений тільки Його характером. Що стосується зовнішнього вигляду Його носа, Його рота, Його очей і Його волосся, то це виходить за рамки твоєї можливості це збагнути. Коли одкровення прийшло до Івана, він побачив образ Сина Людського: із Його вуст виходив гострий двосічний меч, Його очі були, як полум'я вогню, Його голова і волосся були білими, як вовна, Його ноги були, як блискуча бронза, і Він був підперезаний по грудях золотим поясом. Хоча його слова були надзвичайно яскравими, образ Бога, який він описав, не був образом створеної істоти. Те, що він побачив, було всього

лише видінням, а не образом людини з матеріального світу. Іван бачив видіння, але він не був свідком істинної зовнішності Бога. Образ втіленої плоті Бога, будучи образом створеної істоти, не здатний представляти Божий характер у всій його повноті. Коли Єгова створив людство, Він сказав, що зробив це за Своїм образом і подобою і створив чоловіка й жінку. У той час Він сказав, що створив чоловіка й жінку за образом Божим. Хоча образ людини нагадує образ Бога, це не може бути витлумачено як щось, що означає, що зовнішній вигляд людини є образом Бога. Також ти не можеш використовувати людську мову, щоб повністю передати образ Божий, адже Бог такий піднесений, такий великий, такий чудовий і незбагнений!

Коли Ісус прийшов, щоб виконати Свою роботу, це було під керівництвом Святого Духа; Він робив так, як хотів Святий Дух, а не відповідно до старозаповітного періоду Закону чи відповідно до роботи Єгови. Хоча робота, для виконання якої прийшов Ісус, полягала не в тому, щоб дотримуватися законів Єгови або заповідей Єгови, Їхнє джерело було одним. Робота, яку здійснив Ісус, представляла Ім'я Ісуса, і вона представляла період Благодаті; що стосується роботи, виконаної Єговою, вона представляла Єгову, і вона представляла період Закону. Їхня робота була роботою одного Духа в два різних періоди. Робота, яку здійснив Ісус, могла представляти тільки період Благодаті, а робота, яку здійснив Єгова, могла представляти тільки старозаповітний період Закону. Єгова тільки вів народи Ізраїлю і Єгипту, а також усі народи поза межами Ізраїлю. Робота Ісуса в новозаповітний період Благодаті була роботою Бога під ім'ям Ісус, коли Він керував тим періодом. Якщо ти скажеш, що робота Ісуса була заснована на роботі Єгови, що Він не розпочав ніякої нової роботи, і що все, що Він робив, було згідно зі словами Єгови, згідно з роботою Єгови і пророцтвами Ісаї, тоді Ісус не був би Богом, Який став плоттю. Якби Він звершував

Свою роботу таким чином, Він був би апостолом або працівником періоду Закону. Якщо це так, як ти кажеш, то Ісус не міг би ні почати епоху, ні виконати будь-яку іншу роботу. Так само Святий Дух повинен головним чином здійснювати Свою роботу через Єгови, і без Єгови Святий Дух не міг би зробити ніякої нової роботи. Людині неправильно розуміти роботу Ісуса таким чином. Якщо людина вірить, що робота, виконана Ісусом, була виконана відповідно до слів Єгови і пророцтв Ісаї, тоді чи був Ісус втіленим Богом, а чи Він був одним із пророків? Відповідно до цієї точки зору, не було б періоду Благодаті, й Ісус не був би втіленням Бога, оскільки робота, яку Він зробив, не могла представляти період Благодаті і могла представляти тільки старозаповітний період Закону. Новий період міг настати тільки тоді, коли Ісус прийшов, щоб виконати нову роботу, почати новий період, здійснити прорив через роботу, раніше виконану в Ізраїлі, і звершити Свою роботу не відповідно до роботи, виконаної Єговою в Ізраїлі, або до Його старих правил, або відповідно до будь-яких правил, а радше для виконання нової роботи, яку Він повинен звершити. Сам Бог приходить, щоб розпочати період, і Сам Бог приходить, щоб покласти край періоду. Людина не здатна виконати роботу задля початку періоду і задля завершення періоду. Якби Ісус не довів справу Єгови до кінця після Свого приходу, то це було б доказом того, що Він був усього лише людиною і був нездатний представляти Бога. Саме тому, що Ісус прийшов і завершив роботу Єгови, продовжив роботу Єгови і, більше того, виконав Свою власну роботу, нову роботу, це доводить, що це був новий період, і що Ісус був Самим Богом. Вони виконали дві абсолютно різні стадії роботи. Одна стадія була здійснена в храмі, а інша – поза храмом. Одна стадія полягала у тому, щоб керувати життям людей відповідно до Закону, а інша – в принесенні жертви за гріх. Ці дві стадії роботи помітно відрізнялися одна від одної; це

відрізняє новий період від старого, і абсолютно правильно казати, що це два різні періоди. Місце виконання Їхньої роботи було різним, і зміст Їхньої роботи був різним, і мета Їхньої роботи була різною. Як такі, їх можна розділити на два періоди: Новий і Старий Заповіти, тобто новий і старий періоди. Коли Ісус прийшов, Він не увійшов до храму, що доводить, що епоха Єгови закінчилася. Він не увійшов до храму, тому що робота Єгови в храмі закінчилася, і її не потрібно було виконувати знову, а зробити це знову означало би повторити її. Тільки покинувши храм, розгорнувши нову роботу і започаткувавши новий шлях за межами храму, Він зміг довести Божу роботу до її найвищої точки. Якби Він не вийшов із храму, щоб виконати Свою роботу, робота Божа зупинилася б на підвалинах храму, і ніколи не відбулося б жодних нових змін. І ось, коли прийшов Ісус, Він не увійшов до храму і не робив Своїєї роботи в храмі. Він виконував Свою роботу за межами храму і, ведучи за собою учнів, вільно виконував Свою роботу. Відхід Бога з храму для виконання Своїєї роботи означав, що в Бога був новий план. Його робота повинна була проводитися за межами храму, і це повинна була бути нова робота, яка не була обмежена у способі її виконання. Як тільки Ісус прийшов, Він поклав край роботі Єгови в період Старого Заповіту. Хоча Вони називалися двома різними іменами, обидві стадії роботи були виконані одним і тим же Духом, і звершена робота була безперервною. Оскільки імена були різними, і зміст роботи був різним, іншим був і період. Коли прийшов Єгова, це був період Єгови, а коли прийшов Ісус, це був період Ісуса. Тож із кожним пришествям Бога називають одним ім'ям, Він представляє один період, і Він започатковує новий шлях; і на кожному новому шляху Він приймає нове ім'я, яке показує, що Бог завжди новий і ніколи не старий, і що Його праця ніколи не припиняє рух уперед. Історія завжди рухається вперед, і праця Божа завжди рухається вперед.

Щоб Його шеститисячолітній план управління досяг свого кінця, він повинен рухатися вперед. Щодня Він повинен виконувати нову працю, щороку Він повинен виконувати нову працю; Він повинен прокладати нові шляхи, започатковувати нові епохи, починати нову і величнішу працю, і разом з цим приносити нові імена і нову роботу. Від одного моменту до іншого Дух Божий здійснює нову роботу, ніколи не чіпляючись за старі шляхи чи правила. І Його робота ніколи не припиняється, а відбувається кожної миті. Якщо ти кажеш, що робота Святого Духа незмінна, тоді чому Єгова просив священників служити Йому в храмі, але Ісус не ввійшов до храму, незважаючи на те, що, коли Він прийшов, люди також казали, що Він був первосвящеником, і що Він був із дому Давидового, а також первосвящеником і великим Царем? І чому Він не робив жертвоприношень? Входити в храм або не входити в храм – хіба все це не справа Самого Бога? Якщо, як уявляє людина, Ісус прийде знову і в останні дні, як і раніше, буде називатися Ісусом і, як і раніше, прийде на білій хмарі, сходячи згори до людей в образі Ісуса, чи не буде це повторенням Його роботи? Чи може Святий Дух триматися за старе? Усе, у що вірить людина, – це поняття, і все, що людина розуміє, відповідає буквальному значенню, а також її уяві; такі поняття суперечать принципам роботи Святого Духа і не відповідають намірам Бога. Бог не став би діяти таким чином; Бог не такий нерозсудливий і безглуздий, і Його робота не така проста, як ти собі уявляєш. Грунтуючись на всьому, що уявляє собі людина, Ісус прийде на хмарі і спуститься до вас. Ви узрите Того, Хто, будучи на хмарі, скаже вам, що Він – Ісус. Ви також узрите сліди від цвяхів на Його руках і дізнаєтеся, що Він – Ісус. І Він знову врятує вас і буде вашим могутнім Богом. Він врятує вас, подарує вам нове ім'я і дасть кожному з вас білий камінь, після чого вам буде дозволено увійти в царство небесне і бути прийнятими в рай.

Хіба такі вірування не є уявленнями людини? Чи діє Бог відповідно до уявлень людини, а чи Він діє всупереч уявленням людини? Хіба всі уявлення людини не походять від сатани? Хіба не все в людині було зіпсовано сатаною? Якби Бог виконував Свою роботу відповідно до уявлень людини, чи не став би Він тоді сатаною? Хіба Він не був би того ж роду, що і Його власні творіння? Оскільки Його творіння тепер настільки зіпсовані сатаною, що людина стала втіленням сатани, якби Бог діяв відповідно до справ сатани, хіба Він тоді не був би в союзі з сатаною? Як може людина досягнути Божу роботу? Отже, Бог ніколи не діяв би відповідно до уявлень людини і ніколи не діяв би так, як ти собі уявляєш. Є ті, хто каже, що Сам Бог сказав, що Він прийде на хмарі. Це правда, що Бог Сам так сказав, але хіба ти не знаєш, що жодна людина не може досягнути таємниці Бога? Хіба ти не знаєш, що жодна людина не може пояснити слова Бога? Чи впевнений ти, без тіні сумніву, що ти був просвітлений та осяяний Святим Духом? Це ж не Святий Дух показав тобі це в такий безпосередній спосіб? Чи був це Святий Дух, який наставляв тебе, а чи твої власні уявлення змусили тебе так думати? Ти сказав: «Це було сказано Самим Богом». Але ми не можемо використовувати наші власні поняття і уми, щоб виміряти слова Бога. Що стосується слів, сказаних Ісаєю, чи можеш ти з абсолютною впевненістю пояснити його слова? Чи ти наважишся пояснити його слова? Оскільки ти не наважуєшся пояснити слова Ісаї, чому ти наважуєшся пояснити слова Ісуса? Хто більший – Ісус чи Ісая? Оскільки відповідь на це питання – Ісус, чому ти пояснюєш слова, сказані Ісусом? Чи Бог розповів би тобі про Свою роботу заздалегідь? Жодна істота не може знати, навіть посланці на небесах, ні Син Людський, то як же ти міг би знати? Людині занадто багато не вистачає. Що зараз вкрай важливо для вас, так це знати три стадії роботи. Від роботи Єгови до роботи Ісуса і від роботи

Ісуса до цієї поточної стадії, ці три стадії охоплюють безперервною ниткою всю гаму Божого управління, і всі вони є роботою одного Духа. Із моменту створення світу Бог завжди працює, управляючи людством. Він – Початок і Кінець, він – Перший і Останній, і Він – Той, хто починає період, і Той, хто підводить період до завершення. Три стадії роботи в різні періоди і в різних місцях безпомилково є працею одного Духа. Усі ті, хто відокремлює ці три стадії одна від одної, протистоять Богу. Тепер тобі належить зрозуміти, що вся праця від першої стадії до сьогоднішнього дня – це праця одного Бога, праця одного Духа. У цьому не може бути жодних сумнівів.

Таїнство втілення (1)

У період Благодаті Іван проклав шлях для Ісуса. Іван не міг виконувати роботу Самого Бога, а просто виконував обов'язок людини. Хоча Іван був предтечею Господа, він не міг представляти Бога; він був лише людиною, яку використовував Святий Дух. Після того, як Ісус прийняв хрещення, Святий Дух зійшов на Нього, як голуб. Потім Він розпочав Свою роботу, тобто Він почав нести служіння Христа. Ось чому Він прийняв ідентичність Бога, адже Він прийшов від Бога. Незалежно від того, якою була Його віра до того – можливо, іноді вона була слабкою, а іноді – сильною, – усе це відносилось до нормального людського життя, яким Він жив до здійснення Свого служіння. Після того, як Він був хрещений (тобто помазаний), сила і слава Божа негайно були з Ним, і так Він почав здійснювати Своє служіння. Він міг творити знамення і чуда, робити чудеса, і у Нього була сила і влада, тому що Він діяв безпосередньо від імені Самого Бога; Він виконував роботу Духа замість Нього і висловлював голос Духа. Отже, Він був Самим Богом; це безперечно. Іван був тим, кого

використовував Святий Дух. Він не міг представляти Бога, і для нього не було можливо представляти Бога. Якби він захотів це зробити, Святий Дух не дозволив би йому цього, тому що він був нездатний виконати роботу, яку Сам Бог мав намір виконати. Можливо, в ньому було багато чого від людської волі або чогось ненормального; за жодних обставин він не міг безпосередньо представляти Бога. Його помилки й безглуздість представляли тільки його самого, але його робота представляла Святого Духа. Усе ж, ти не можеш сказати, що все в ньому представляло Бога. Чи може його відхилення і хибність також представляти Бога? Помилятися в представленні людини – це нормально, але якщо хтось відхиляється в представленні Бога, то хіба це не безчестить Бога? Хіба це не було б богохульством проти Святого Духа? Святий Дух не дозволяє людині легко зайняти місце Бога, навіть якщо її звеличують інші. Якщо вона – не Бог, то врешті-решт вона не зможе встояти на ногах. Святий Дух не дозволяє людині представляти Бога так, як їй заманеться! Наприклад, саме Святий Дух свідчив про Івана, і саме Святий Дух відкрив йому, що він – той, хто прокладе шлях для Ісуса, але робота, виконана над ним Святим Духом, була добре виміряна. Усе, що вимагалось від Івана, – це бути тим, хто прокладе шлях для Ісуса, підготувати для Нього дорогу. Тобто Святий Дух тільки підтримував його роботу з прокладання шляху і дозволяв йому виконувати тільки таку роботу – йому не дозволялося виконувати жодної іншої роботи. Іван представляв Іллю, і він представляв пророка, який проклав шлях. Святий Дух підтримував його в цьому; допоки його робота полягала в тому, щоб прокладати шлях, Святий Дух підтримував його. Однак, якби він проголосив себе Самим Богом і сказав, що прийшов завершити справу відкуплення, Святому Духу довелося б дисциплінувати його. Незалежно від того, наскільки великою була робота Івана, і навіть незважаючи на те, що її

підтримував Святий Дух, його робота не була безмежною. За умови, що Святий Дух дійсно підтримував його роботу, сила, дана йому в той час, обмежувалася його зусиллями щодо прокладання шляху. Він узагалі не міг виконувати жодної іншої роботи, тому що він був усього лише Іваном, який проклав шлях, а не Ісусом. Тому свідчення Святого Духа є ключовим, але робота, яку Святий Дух дозволяє людині виконувати, ще важливіша. Хіба Іван не отримав у той час гучного свідчення? Хіба його робота не була також великою? Але робота, яку він виконував, не могла перевершити роботу Ісуса, тому що він був не більше ніж людиною, яку використовував Святий Дух, і не міг безпосередньо представляти Бога, і тому виконувана ним робота була обмеженою. Після того, як він закінчив роботу з прокладання шляху, Святий Дух більше не підтримував його свідчення, далі не відбулося жодної нової роботи за його участі, і він відійшов, коли розпочалася робота Самого Бога.

Є люди, одержимі злими духами, які голосно кричать: «Я – Бог!» І все ж, врешті-решт, їх викривають, бо вони помиляються в тому, що вони представляють. Вони представляють сатану, і Святий Дух не звертає на них жодної уваги. Як би високо ти себе не підносив або як би сильно ти не викрикував, ти все одно є створеною істотою і належиш сатані. Я ніколи не кричу: «Я – Бог, Я – улюблений Син Божий!» Але робота, яку Я виконую, – це Божа робота. Чи потрібно Мені кричати? Немає необхідності у звеличенні. Бог Сам виконує Свою роботу і не потребує того, щоб людина присвоювала Йому статус або давала Йому почесний титул: Його робота відображає Його особистість і статус. Хіба до Свого хрещення Ісус не був Самим Богом? Хіба Він не був втіленою плоттю Бога? Звичайно, не можна сказати, що тільки після отримання свідoctва Він став єдиним Сином Божим? Задовго до того, як Він почав Свою роботу, хіба вже не було людини на ім'я Ісус? Ти нездатний

прокладати нові шляхи або представляти Духа. Ти не можеш висловити роботу Духа або слова, які Він промовляє. Ти не в змозі виконувати роботу Самого Бога, і роботу Духа виконувати ти не можеш. Мудрість, чудо і незбагненність Бога, а також повнота характеру, за допомогою якого Бог карає людину, – усе це знаходиться за межами твоєї здатності вираження. Тому було б марно намагатися претендувати на те, щоб бути Богом; у тебе було б тільки ім'я і нічого від самої сутності. Сам Бог прийшов, але ніхто не визнає Його, і все ж Він продовжує Свою роботу і робить це в представленні Духа. Те, чи ти називаєш Його людиною або Богом, Господом або Христом, або називаєш Її сестрою, не має значення. Але робота, яку Він виконує, – це робота Духа і вона представляє роботу Самого Бога. Його не хвилює ім'я, яким Його називає людина. Чи може те ім'я визначати Його роботу? Незалежно від того, як ти Його називаєш, що стосується Бога, Він є втіленою плоттю Духа Божого; Він представляє Дух і схвалений Духом. Якщо ти не в змозі прокласти шлях для нового періоду, або покласти край старому, або дати початок новому періоду, або зробити нову роботу, тоді ти не можеш називатися Богом!

Навіть людина, яку використовує Святий Дух, не може представляти Самого Бога. Це означає не тільки те, що така людина не може представляти Бога, а й те, що робота, яку вона виконує, не може безпосередньо представляти Бога. Іншими словами, людський досвід не може бути поміщений безпосередньо в управління Бога, і він не може представляти управління Бога. Робота, яку виконує Сам Бог, – це повністю та робота, яку Він має намір виконати у Своєму власному плані управління, і вона стосується великого управління. Робота, яку виконує людина, полягає у наданні їй індивідуального досвіду. Вона полягає в тому, щоб знайти новий шлях досвіду, відмінний від того, яким ішли ті, хто був раніше, і направляти своїх братів

і сестер, перебуваючи під керівництвом Святого Духа. Те, що привносять ці люди, – це їхній індивідуальний досвід або духовні писання духовних людей. Хоча цих людей використовує Святий Дух, робота, яку вони виконують, не має відношення до великої роботи управління в шеститисячолітньому плані. Це просто ті, кого поставив Святий Дух у різні періоди, щоб вести людей у потоці Святого Духа, доки функції, які вони можуть виконувати, не закінчаться або доки не сплине їхнє життя. Робота, яку вони виконують, полягає лише в тому, щоб підготувати відповідний шлях для Самого Бога або продовжити певний аспект управління, здійснюваного Самим Богом на землі. Самі по собі ці люди не в змозі виконати більшу роботу Його управління, вони також не можуть відкрити нові шляхи виходу, і тим паче ніхто з них не може довести до кінця всю Божу роботу колишнього періоду. Тому робота, яку вони виконують, представляє тільки створену істоту, яка виконує свою функцію, і не може представляти Самого Бога, який виконує Своє служіння. Це відбувається тому, що робота, яку вони виконують, не схожа на ту, яку виконує Сам Бог. Робота із започаткування нового періоду – це не те, що може бути зроблено людиною замість Бога. Її не може виконати ніхто, крім Самого Бога. Уся робота, яку здійснює людина, полягає у виконанні її обов'язків як створеної істоти і виконується, коли людиною рухає або людину освітлює Святий Дух. Керівництво, яке забезпечують ці люди, полягає виключно в тому, щоб показувати людині шлях практики в повсякденному житті і те, як вона повинна діяти в гармонії з Божою волею. Робота людини не включає в себе Боже управління і не представляє роботу Духа. Як приклад можна навести роботу свідка Лі та сторожа Ні, яка мала вказувати шлях. Яким би не був шлях, новим або старим, робота була заснована на принципі перебування в рамках Біблії. Будь то відновлення помісної церкви або будівництво

помісної церкви, їхня робота була пов'язана з започаткуванням церков. Робота, яку вони виконували, продовжила роботу, яку Ісус і Його апостоли залишили незавершеною або якій вони не дали подальшого розвитку в період Благодаті. Що вони робили у своїй роботі, так це відновлювали те, про що Ісус у Своїй роботі того часу просив прийдешні після Нього покоління, наприклад, тримати голову покритою, приймати хрещення, ламати хліб або пити вино. Можна сказати, що їхня робота полягала в тому, щоб дотримуватися Біблії і шукати шляхи в межах Біблії. Вони не зробили жодних нових кроків будь-якого роду. Тому в їхній роботі можна побачити тільки відкриття нових шляхів у рамках Біблії, а також кращих і більш реалістичних практик. Але в їхній роботі не можна знайти теперішню волю Божу, а тим більше нову роботу, яку Бог планує звершити в останні дні. Це тому, що шлях, яким вони йшли, усе ще був старим – не було ні оновлення, ні просування вперед. Вони продовжували дотримуватися факту розп'яття Ісуса, дотримуватися практики просити людей покаятися і сповідати свої гріхи, дотримуватися висловлювань про те, що той, хто витримає до кінця, буде спасений, і що чоловік – глава жінки, а жінка повинна коритися своєму чоловікові, і, більше того, триматися традиційного уявлення про те, що сестри не можуть проповідувати, а тільки коритися. Якби дотримання такої манери керівництва продовжувалося, Святий Дух ніколи не зміг би виконувати нову роботу, звільняти людей від правил або вести їх до царства свободи й краси. Тому цей етап роботи, який змінює період, вимагає, щоб Сам Бог працював і говорив; в іншому випадку жодна людина не зможе зробити це замість Нього. Станом на зараз уся робота Святого Духа за межами цього потоку зупинилася, і ті, кого використовував Святий Дух, втратили орієнтацію. Отже, оскільки робота людей, яких використовує Святий Дух, відрізняється від роботи, виконуваної

Самим Богом, їхні особистості і суб'єкти, від імені яких вони діють, також різні. Це відбувається тому, що робота, яку Святий Дух має намір виконати, відрізняється, і з цієї причини тим, хто однаково виконує роботу, присвоюються різні особистості і статуси. Люди, яких використовує Святий Дух, можуть також виконувати деяку нову роботу і можуть також не брати до уваги якусь роботу, виконану в колишньому періоді, але те, що вони роблять, не може виражати характер і волю Бога в новому періоді. Вони працюють тільки для того, щоб завершити роботу колишнього періоду, а не для того, щоб здійснювати нову роботу з метою безпосереднього представлення характеру Самого Бога. Таким чином, незалежно від того, скільки застарілих практик вони скасовують або скільки нових практик вони впроваджують, вони все одно представляють людину і створених істот. Однак, коли Сам Бог виконує роботу, Він відкрито не проголошує скасування практик старого періоду або прямо не оголошує про початок нового періоду. Він прямий і відвертий у Своїй роботі. Він щирий у виконанні роботи, яку має намір виконати; тобто Він безпосередньо висловлює роботу, яку Він зробив, безпосередньо виконує Свою роботу так, як було задумано спочатку, висловлюючи Свою природу й характер. Із точки зору людини, Його характер і, отже, Його робота відрізняються від тих, що мали місце в минулі періоди. Однак, із точки зору Самого Бога, це всього лише продовження і подальший розвиток Його роботи. Коли діє Сам Бог, Він висловлює Своє слово і безпосередньо приносить нову роботу. І навпаки, коли людина працює, це відбувається шляхом обмірковування і вивчення, або це розширення знань і систематизація практики, заснованої на роботі інших. Тобто суть роботи, виконуваної людиною, полягає в тому, щоб слідувати встановленому порядку і «йти старими шляхами в новому взутті». Це означає, що навіть шлях, яким ідуть люди, яких використовує Святий Дух, побудований

на шляху, розпочатому Самим Богом. Отже, підсумовуючи все сказане, людина все ще залишається людиною, а Бог усе ще залишається Богом.

Іван був народжений за обітницею, подібно до того, як Ісаак був народжений в Авраама. Він проклав шлях для Ісуса і виконав значний обсяг роботи, але він не був Богом. Радше, він був одним із пророків, тому що він тільки приготував шлях для Ісуса. Його робота також була великою, і тільки після того, як він проклав шлях, Ісус офіційно почав Свою роботу. По суті, він просто працював для Ісуса, і робота, яку він виконував, була служінням справі Ісуса. Після того, як він закінчив прокладати шлях, Ісус почав Свою роботу, роботу, яка була більш новою, більш конкретною і більш детальною. Іван виконав тільки початкову частину роботи; більша частина нової роботи була виконана Ісусом. Іван також виконував нову роботу, але не він був тим, хто започаткував новий період. Іван був народжений за обітницею, і його ім'я було дано ангелом. У той час деякі хотіли назвати його на честь його батька Захарії, але його мати висловилася відверто, сказавши: «Цю дитину не можна називати таким ім'ям. Його треба наректи Іваном». Усе це було за велінням Святого Духа. Ісус також був названий за велінням Святого Духа, Він був народжений від Святого Духа, і Він був обіцяний Святим Духом. Ісус був Богом, Христом і Сином Людським. Але, оскільки робота Івана також була великою, чому його не назвали Богом? У чому саме полягала різниця між роботою, виконаною Ісусом, і роботою, виконаною Іваном? Чи була це єдина причина, з якої Іван був тим, хто проклав шлях для Ісуса? Або тому, що це було наперед визначено Богом? Хоча Іван також сказав: «Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне», і він теж проповідував Євангеліє Царства Небесного, його робота не отримала подальшого розвитку і була лише початком. На відміну від цього, Ісус відкрив новий

період, а також поклав кінець старому періоду, але Він також виконав закон Старого Заповіту. Робота, яку Він звершив, була більшою, ніж робота Івана, і, більше того, Він прийшов, щоб спокутувати все людство – Він виконав той етап роботи. Що стосується Івана, він просто підготував шлях. Хоча його робота була великою, його слова – численними, а учнів, що пішли за ним, було багато, його робота не принесла людям нічого більшого, ніж новий початок. Ніколи людина не отримувала від нього життя, шлях або глибші істини, і ніколи людина не отримувала через нього розуміння волі Божої. Іван був великим пророком (Іллею), який створив нове підґрунтя для роботи Ісуса і підготував обраних; він був предтечею періоду Благодаті. Такі речі не можна розпізнати, просто спостерігаючи за їхнім звичайним людським виглядом. Це тим більше доречно з огляду на те, що Іван також виконав досить значну роботу, і, більше того, він був обіцаний Святим Духом, і його роботу підтримував Святий Дух. Оскільки це так, тільки завдяки роботі, яку вони виконують, можна розрізнити їхні відповідні особистості, бо немає жодного способу відрізнити сутність людини від її зовнішнього вигляду, як і немає в людини жодного способу визначити, що є свідченням Святого Духа. Робота, виконана Іваном, і робота, виконана Ісусом, були несхожі і мали різну природу. Саме на підставі цього можна визначити, чи був Іван Богом чи ні. Робота Ісуса полягала в тому, щоб почати, продовжити, завершити і довести до кінця. Він виконав кожен із цих кроків, тоді як робота Івана була не більше ніж початком. Спочатку Ісус поширював Євангеліє і проповідував шлях покаяння, а потім почав хрестити людей, зцілювати хворих і виганяти демонів. Зрештою, Він відкупив людство від гріха і завершив Свою роботу за весь період. Він також ходив усюди, проповідуючи людям і поширюючи Євангеліє Царства Небесного. У цьому відношенні Він та Іван

були схожі; різниця полягала в тому, що Ісус відкрив новий період і приніс людині період Благодаті. Із Його вуст виходило слово про те, що людина повинна практикувати і яким шляхом вона повинна слідувати в період Благодаті, і, врешті-решт, Він завершив роботу відкуплення. Іван ніколи не зміг би виконати цю роботу. І таким чином, саме Ісус звершив роботу Самого Бога, і Він є Самим Богом і Тим, хто безпосередньо представляє Бога. Згідно з людськими уявленнями, усі ті, хто народжений за обітницею, народжений від Духа, підтриманий Святим Духом і хто відкриває нові шляхи, є Богом. Згідно з цим міркуванням, Іван теж був би Богом, і Мойсей, Авраам і Давид... – усі вони теж були б Богом. Хіба це не довершений жарт?

До здійснення Свого служіння Ісус теж був усього лише звичайною людиною, яка діяла відповідно до всього, що робив Святий Дух. Незалежно від того, чи усвідомлював Він у той час Свою власну особистість, Він корився всьому, що виходило від Бога. Святий Дух ніколи не відкривав Його особистість до початку Його служіння. Тільки після того, як Він почав нести Своє служіння, Він скасував ці правила і ці закони, і тільки після того, як Він офіційно почав виконувати Своє служіння, Його слова наповнилися авторитетом і силою. Тільки після того, як Він почав своє служіння, почалася Його робота зі впровадження нового періоду. До цього Святий Дух залишався прихованим у Ньому протягом 29 років, упродовж яких Він представляв тільки людину і не мав тотожності з Богом. Божа робота розпочалася з того, що Він працював і виконував Своє служіння, Він виконував Свою роботу відповідно до Свого внутрішнього плану, не звертаючи уваги на те, як багато люди знали про Нього, і робота, яку Він виконував, була прямим виразом Самого Бога. У той час Ісус запитав тих, хто Його оточував: «За кого ви Мене маєте?» Вони відповіли: «Ти – найбільший з пророків і наш відмінний лікар». А деякі відповіли: «Ти наш первосвященик» і так далі.

Було дано найрізноманітніші відповіді, деякі навіть говорили, що Він був Іваном, що Він був Іллею. Потім Ісус повернувся до Симона Петра і запитав: «За кого ти Мене приймаєш?» Петро відповів: «Ти Христос, Син Бога Живого». Із тих пір люди усвідомили, що Він був Богом. Коли Його особистість стала відома, саме Петро першим дізнався про це, і саме з його вуст це було виголошено. Потім Ісус заявив: «Те, що ви сказали, було відкрито не плоттю і кров'ю, але Моїм Отцем». Після Його хрещення, незалежно від того, знали про це інші чи ні, робота, яку Він виконував, виконувалася від імені Бога. Він прийшов для того, щоб виконувати Свою роботу, а не розкривати Свою особистість. Тільки після того, як Петро заговорив про це, Його особистість стала публічно відомою. Незалежно від того, чи усвідомлював ти, що Він був Самим Богом, коли прийшов час, Він почав Свою роботу. І незалежно від того, чи знав ти про це чи ні, Він продовжував Свою роботу, як і раніше. Навіть якби ти заперечував це, Він усе одно виконував би Свою роботу і виконав би її, коли на те прийшов час. Він прийшов для того, щоб здійснювати Свою роботу і нести Своє служіння, не для того, щоб людина могла пізнати Його плоть, а для того, щоб людина прийняла Його роботу. Якщо ти не зміг усвідомити, що етап роботи в цей день – це робота Самого Бога, то це тому, що у тебе немає бачення. Тим не менш, ти не можеш заперечувати цей етап роботи; твоя нездатність розпізнати її не доводить, що Святий Дух не діє або що Його робота неправильна. Є ті, хто навіть порівнюють роботу теперішнього з роботою Ісуса в Біблії і використовують будь-які невідповідності, щоб заперечувати цей етап роботи. Хіба це не дія сліпих? Те, що записано в Біблії, обмежене; воно не може представляти Божу роботу у всій її повноті. Усього в чотирьох Євангеліях менше ста глав, в яких описано кінцеве число подій, таких як та, коли Ісус проклинає фігове дерево, три зречення Петром Господа, поява Ісуса учням

після Його розп'яття і воскресіння, вчення про піст, вчення про молитву, вчення про розлучення, народження і родовід Ісуса, призначення Ісусом учнів і так далі. Однак людина цінує їх немов скарб, навіть порівнюючи з ними роботу сьогодення. Вони навіть вірять, що вся робота, виконана Ісусом протягом Його життя, мала лише певний обсяг, так, ніби Бог здатний зробити саме стільки і не більше. Хіба це не абсурд?

Час, який Ісус провів на землі, склав тридцять три з половиною роки, тобто Він прожив на землі тридцять три з половиною роки. Тільки три з половиною роки з цього часу Він провів у Своему служінні; решту часу Він просто жив звичайним людським життям. Спершу Він відвідував служіння в синагозі і там слухав тлумачення священниками Писання й проповіді інших людей. Він отримав багато знань про Біблію: Він не народився з такими знаннями, а здобув їх тільки завдяки читанню і слуханню. У Біблії ясно записано, що у віці дванадцяти років Він поставив запитання вчителям в синагозі: які були пророцтва древніх пророків? А як же закони Мойсея? Старий Заповіт? А як щодо людини, яка служить Богу в священницьких оджах у храмі? ... Він ставив багато запитань, тому що у Нього не було ні знань, ні розуміння. Хоча Він був зачатий Святим Духом, Він народився абсолютно нормальною людиною; незважаючи на деякі особливі характеристики, якими Він володів, Він усе ще був нормальною людиною. Його мудрість постійно зростала пропорційно до Його духовного стану і Його віку, і Він проходив через фази життя звичайної людини. В уяві людей у Ісуса не було ні дитинства, ні юності; Він почав життя тридцятирічного чоловіка, як тільки народився, і був розп'ятий після завершення Своєї роботи. Ймовірно, Він не проходив через фази життя нормальної людини; Він не їв і не спілкувався з іншими людьми, і людям було нелегко мигцем побачити Його. Імовірно, Він був відхиленням від норми, і лякав би тих, хто Його бачив, тому що

Він був Богом. Люди вірять, що Бог, Який прийшов у плоті, безумовно живе не так, як звичайна людина; вони вірять, що Він чистий без необхідності чистити зуби або вмиватися, тому що Він – свята людина. Хіба це не чисто людські уявлення? Біблія не повідомляє про життя Ісуса як людини, тільки про Його роботу, але це не доводить, що у Нього не було нормальної людської сутності або що Він не жив нормальним людським життям до досягнення тридцятирічного віку. Він офіційно розпочав Свою роботу у віці 29 років, але ти не можеш списати з рахунків усе Його людське життя до того віку. Записи про цей період просто не увійшли до Біблії; оскільки це було Його життя як звичайної людини, а не період Його божественної роботи, не було необхідності записувати його. Бо до хрещення Ісуса Святий Дух не діяв безпосередньо, а просто підтримував Його в Його житті як звичайну людину до того дня, коли Ісус повинен був почати нести Своє служіння. Хоча Він був втіленням Бога, Він пройшов процес дорослішання, як це робить звичайна людина. Цей процес дорослішання не увійшов до Біблії. Його було пропущено, тому що він не міг дати велику допомогу зростанню людини в житті. Період до Його хрещення був прихованим періодом, протягом якого Він не творив ніяких знамень і чудес. Тільки після Свого хрещення Ісус почав усю роботу з відкуплення людства, роботу, яка рясна і сповнена благодаті, істини, любові, й милосердя. Початок цієї роботи був також початком періоду Благодаті; із цієї причини вона була записана і дійшла до теперішнього часу. Це було зроблено для того, щоб відкрити вихід і звершити все для тих, хто жив у період Благодаті, щоб вони стали на шлях періоду Благодаті і шлях хреста. Хоча це виходить із записів, зроблених людиною, усе це є фактом, за винятком того, що подекуди можна знайти невеликі помилки. Проте, не можна сказати, що ці записи не відповідають дійсності. Записані справи повністю засновані на

фактах, тільки під час їх запису люди допускали помилки. Дехто скаже, що, якщо Ісус був із нормальною й звичайною людською сутністю, як могло бути так, що Він був здатний творити знамення і чудеса? Сорок днів спокуси, яких зазнав Ісус, були чудесним знаменням, на яке звичайна людина була б нездатна. Його сорок днів спокуси були за своєю природою дією Святого Духа; як же тоді можна сказати, що в Ньому не було ні краплі надприродного? Його здатність творити знамення і чудеса не доводить, що Він був незвичайною людиною, а не нормальною людиною; просто Святий Дух діяв у такій нормальній людині, як Він, що дозволило Йому творити чудеса і здійснювати ще більшу роботу. До того, як Ісус здійснив Своє служіння, або, як говориться в Біблії, до зішестя на Нього Святого Духа, Ісус був усього лише звичайною людиною і жодним чином не був надприродним. Коли на Нього зійшов Святий Дух, тобто коли Він почав здійснювати Своє служіння, Він сповнився надприродним. Таким чином, людина приходить до переконання, що втілена плоть Бога не має нормальної людської сутності; більш того, вона помилково думає, що втілений Бог володіє тільки божественністю, а не людською сутністю. Звичайно, коли Бог приходить на землю, щоб виконати Свою роботу, усе, що людина бачить, – це надприродні події. Те, що вони бачать своїми очима, і те, що вони чують своїми вухами, – усе це надприродно, бо Його робота і Його слова незбагненні і недосяжні для них. Якщо щось небесне принесено на землю, як це може бути чимось іншим, ніж надприродним? Коли таємниці Царства Небесного приходять на землю, таємниці, які незбагненні і неосяжні для людини, які занадто дивні й мудрі, – хіба всі вони не надприродні? Однак тобі слід знати, що яким би надприродним це не було, усе відбувається в рамках Його нормальної людської сутності. Втілена плоть Бога наповнена людською сутністю; якби це було не так, то Він не був би

втіленою плоттю Бога. Свого часу Ісус сотворив велику кількість чудес. Те, що бачили ізраїльтяни свого часу, було сповнене надприродних речей; вони бачили ангелів і посланців, і вони чули голос Єгови. Хіба все це не було надприродним? Звичайно, сьогодні є деякі злі духи, які обманюють людину за допомогою надприродного; це не що інше, як імітація з їхнього боку, щоб обдурити людину через роботу, яка в цей час не виконується Святим Духом. Багато людей роблять чудеса, зцілюють хворих і виганяють демонів; це не що інше, як робота злих духів, бо Святий Дух більше не робить такої роботи в наші дні, і всі ті, хто з тих пір імітує роботу Святого Духа, дійсно є злими духами. Уся робота, що виконувалася в Ізраїлі в той час, була роботою надприродного характеру, хоча Святий Дух зараз не діє таким чином, і будь-яка така робота зараз є імітацією і маскуванням сатани та його заворушенням. Але ти не можеш сказати, що все надприродне виходить від злих духів – це буде залежати від періоду Божої роботи. Поглянь на роботу, виконувану втіленим Богом у наші дні: який аспект її не є надприродним? Його слова незрозумілі і недосяжні для тебе, і робота, яку Він виконує, не може бути виконана жодною людиною. Те, що Він розуміє, людина не може зрозуміти, а що стосується Його знання, то людині не відомо, звідки воно приходить. Є ті, хто каже: «Я теж нормальний у тому ж сенсі, що і Ти, але як вийшло, що я не знаю того, що знаєш Ти? Я старший і маю багатший досвід, але як Ти можеш знати про те, чого не знаю я?» Що стосується людини, усе це є чимось, чого людина не може досягти. Потім є ті, хто каже: «Ніхто не знає про роботу, яка була здійснена в Ізраїлі, і навіть тлумачі Біблії не можуть запропонувати жодних пояснень; звідки про це знаєш Ти?» Хіба все це не відноситься до надприродного? У Нього немає досвіду чудес, але Він знає все; Він говорить і висловлює істину з найбільшою легкістю. Хіба це не надприродно? Його

робота перевершує те, чого може досягти плоть. Це недосяжно для думок будь-якої людини з плотським тілом і абсолютно незбагненно для міркувань людського розуму. Хоча Він ніколи не читав Біблію, Він розуміє роботу Бога в Ізраїлі. І хоча Він стоїть на землі, коли говорить, Він говорить про таємниці третього неба. Коли людина прочитає ці слова, її охопить таке відчуття: «Хіба це не мова третього неба?» Хіба все це не перевершує те, на що здатна нормальна людина? У той час, коли Ісус постив сорок днів, хіба це не було надприродним? Якщо ти говориш, що сорокаденний піст у всіх випадках є надприродним, дією злих духів, то хіба ти не осуджуєш Ісуса? До здійснення Свого служіння Ісус був як нормальна людина. Він теж ходив до школи; як іще Він міг навчитися читати і писати? Коли Бог став плоттю, Дух був прихований усередині плоті. Проте, будучи нормальною людиною, Йому було необхідно пройти процес росту і дозрівання, і тільки після того, як Його когнітивні здібності дозріли, і Він зміг мати розуміння, Його можна було вважати нормальною людиною. Тільки після того, як Його людська сутність дозріла, Він зміг виконувати Свое служіння. Як Він міг виконувати Свое служіння, коли Його нормальна людська сутність була ще незрілою, а Його міркування непевним? Звичайно, не можна було очікувати, що Він буде виконувати Свое служіння у віці шести або семи років! Чому Бог не проявив Себе відкрито, коли вперше став плоттю? Це було тому, що людська сутність Його плоті була ще незрілою; когнітивні процеси Його плоті, так само як і нормальна людська сутність цієї плоті, не були повністю в Його розпорядженні. Із цієї причини Йому було абсолютно необхідно володіти нормальною людською сутністю і здоровим глуздом нормальної людини – до тієї міри, у якій Він був достатньо підготовлений для виконання Своїєї роботи в плоті, – перш ніж Він міг почати Свою роботу. Якби Він не досягнув необхідного рівня, Йому

було б необхідно продовжувати рости і дорослішати. Якби Ісус почав Свою роботу у віці семи або восьми років, хіба люди не вважали б Його диво-дитям? Хіба всі люди не вважали б Його дитиною? Хто б вважав Його переконливим? Дитина семи або восьми років, зростом не вище подіуму, за яким Він стояв, – годився б Він для проповіді? Перш ніж Його нормальна людська сутність дозріла, Він не міг впоратися з цим завданням. Що стосується Його ще незрілої людської сутності, то значна частина роботи була просто недосяжна. Робота Божого Духа у плоті також керується своїми власними принципами. Тільки коли Він наділений нормальною людською сутністю, Він може взятися за роботу і взяти на себе відповідальність Отця. Тільки тоді Він може приступити до Своєї роботи. У дитинстві Ісус просто нічого не міг зрозуміти з того, що відбувалося в стародавні часи, і тільки розпитавши вчителів у синагозі, Він дійшов розуміння. Якби Він почав Свою роботу, як тільки навчився говорити, як би Він міг не робити помилок? Як міг Бог припускатися помилок? Тому Він почав Свою роботу тільки після того, як зміг працювати; Він не виконував жодної роботи, доки не був повністю здатний її виконувати. У віці 29-ти років Ісус був уже цілком зрілою людиною, і Його людська сутність була достатньою, щоб взятися за ту роботу, яку Він повинен був виконати. Тільки тоді Дух Божий офіційно почав діяти в Ньому. У той час Іван готувався протягом семи років, щоб відкрити Йому шлях, і після завершення його роботи його було кинуто до в'язниці. Тоді тягар повністю ліг на Ісуса. Якби Він узявся за цю роботу у віці 21 або 22 років, у той час, коли Його людська сутність усе ще не була достатньою, коли Він тільки вступив у молоде доросле життя, і було багато речей, які Він усе ще не розумів, тоді Він був би нездатний мати відповідний контроль. У той час Іван уже виконував свою роботу протягом деякого часу, перш ніж Ісус почав Свою роботу, і до того часу Він уже

досягнув середнього віку. У тому віці Його нормальна людська сутність була достатньою, щоб виконувати ту роботу, яку Він повинен був виконувати. Зараз утілений Бог також володіє нормальною людською сутністю, і, хоча Він далекий від зрілості в порівнянні зі старшими серед вас, цієї людської сутності вже достатньо для виконання Його роботи. Обставини, пов'язані з сьогодишньою роботою, не зовсім такі ж, як за часів Ісуса. Чому Ісус вибрав дванадцять апостолів? Усе це було зроблено задля сприяння Його роботі і було узгоджено з нею. З одного боку, це повинно було закласти основу для Його роботи в той час, а з іншого – закласти основу для Його роботи в майбутньому. Відповідно до роботи того часу, волею Ісуса було обрати дванадцять апостолів, оскільки це була воля Самого Бога. Він вірив, що повинен обрати дванадцять апостолів, а потім вести їх, щоб проповідувати всюди. Але сьогодні в цьому немає необхідності серед вас! Коли втілений Бог діє у плоті, існує багато принципів, і є багато речей, які людина просто не розуміє; людина постійно використовує свої власні уявлення, щоб оцінити Його або пред'являти надмірні вимоги до Бога. Проте, до цього дня багато людей абсолютно не усвідомлюють, що їхні знання складаються виключно з їхніх власних уявлень. Незалежно від періоду або місця, в якому Бог утілювався, принципи Його роботи у плоті залишаються незмінними. Він не може стати плоттю і все ж перевершити плотть у Своїй роботі; тим паче Він не може стати плоттю і не працювати в рамках нормальної людської сутності плоті. У протилежному випадку значення втілення Бога було б повністю нівельоване, і Слово, що стало плоттю, стало б цілковито беззмістовним. Більш того, тільки Отець Небесний (Дух) знає про втілення Бога, і ніхто інший, навіть сама плотть або посланці небес. Якщо це так, то Божа робота у плоті тим більше нормальна і тим краще здатна продемонструвати, що Слово дійсно стало

плоттю, а плоть означає звичайну і нормальну людину.

Дехто може спитати себе: «Чому цей період повинен бути розпочатий Самим Богом? Хіба створена істота не може замінити Його?» Ви всі знаєте, що Бог стає плоттю з явною метою дати початок новому періоду, і, звичайно, коли Він починає новий період, Він одночасно завершує попередній період. Бог є Початок і Кінець; саме Він Сам приводить в рух Свою роботу, і тому Він Сам повинен завершити попередній період. Це доказ Його перемоги над сатаною і Його завоювання світу. Кожен раз, коли Він Сам працює серед людей, – це початок нової битви. Без початку нової роботи, природно, не було б завершення старої. І коли немає завершення старого, це доказ того, що битва з сатаною ще не завершена. Тільки якщо Сам Бог прийде і зробить нову роботу серед людей, людина зможе повністю звільнитися від влади сатани і отримати нове життя і новий початок. В іншому випадку людина буде навіки жити в старому періоді й вічно перебувати під старим впливом сатани. Із кожним періодом, веденим Богом, частина людини звільняється, і таким чином людина просувається разом із Божою роботою до нового періоду. Перемога Бога означає перемогу для всіх тих, хто слідує за Ним. Якби расі створених людських істот було доручено завершити період, то чи з точки зору людини, а чи сатани, це було б не більше ніж актом протистояння або зради Бога, а не актом послуху Богу, і робота людини стала б інструментом сатани. Тільки якщо людина кориться Богу і слідує за Ним у період, розпочатий Самим Богом, сатана може бути повністю подоланий, адже це – обов'язок створеної істоти. Тому Я кажу, що вам потрібно тільки слідувати і коритися, і від вас більше нічого не вимагається. Це те, що мається на увазі під тим, що кожен виконує свій обов'язок і кожен виконує свою відповідну функцію. Бог робить Свою власну роботу, і Йому не потрібно, щоб людина робила це замість Нього, і Він не бере

участі в роботі створених істот. Людина виконує свій власний обов'язок і не бере участі в роботі Бога. Тільки це є послухом і доказом поразки сатани. Після того, як Сам Бог завершив започаткування нового періоду, Він більше не сходить, щоб особисто працювати серед людства. Тільки тоді людина офіційно вступає в новий період, щоб виконати свій обов'язок і виконати свою місію як створена істота. Це – принципи, за якими діє Бог, які ніхто не може порушити. Тільки така робота є розсудливою і доцільною. Робота Божа повинна бути виконана Самим Богом. Саме Він приводить Свою роботу в рух, і саме Він завершує Свою роботу. Саме Він планує роботу, і саме Він керує нею, і навіть більше того, саме Він доводить роботу до кінця. Як сказано в Біблії: «Я – Початок і Кінець; Я – Сіяч і Жнець». Усе, що стосується роботи Його управління, виконує Сам Бог. Він – Правитель шеститисячолітнього плану управління; ніхто не може виконати Його роботу замість Нього, і ніхто не може довести Його роботу до кінця, бо саме Він тримає все в Своїй руці. Створивши світ, Він приведе весь світ до життя в Його світлі, і Він також завершить увесь період, тим самим повністю впровадивши Свій план!

Таїнство втілення (2)

У той час, коли Ісус виконував роботу в Юдеї, Він робив це відкрито, але тепер Я працюю й говорю серед вас таємно. Безбожники перебувають у повному невіданні щодо цього. Моя робота серед вас закрита для тих, хто зовні. Ці слова, ці карі й суди відомі тільки вам і нікому іншому. Уся ця робота відбувається серед вас і відкрита тільки вам; ніхто з безбожників не знає про неї, бо час ще не настав. Ці люди тут близькі до того, щоб стати довершеними після перенесених кар, але ті, хто зовні, нічого про це не відають. Ця робота занадто

прихована! Для них Бог, який став плоттю, прихований, але для тих, хто знаходиться в цьому потоці, можна сказати, що Він відкритий. Хоча в Богові все відкрито, все об'явлено та все звільнено, це має місце тільки у випадку тих, хто вірить у Нього; що стосується інших, безбожників, то нічого їм ні про що не повідомлено. Робота, яка наразі проводиться серед вас і в Китаї, суворо ізольована, щоб вони не знали. Якщо їм стане відомо про цю роботу, то все, що вони зроблять, – це засудять її та піддадуть гонінням. Вони б у неї не повірили. Працювати в країні великого червоного дракона, у цьому найвідсталішому з місць, – нелегке завдання. Якби ця робота була виставлена на загальний огляд, продовжувати її було б неможливо. Цей етап роботи просто не може бути виконаний у цьому місці. Якби ця робота проводилася відкрито, як вони могли б дозволити їй рухатися вперед? Чи не піддало б це таку роботу ще більшому ризику? Якби ця робота не була прихована, а радше здійснювалася, як за часів Ісуса, коли Він ефектно зціляв хворих і виганяв демонів, то хіба вона не була б давно «захоплена» дияволами? Чи змогли б вони терпіти існування Бога? Якби Я зараз увійшов у синагоги, щоб проповідувати й повчати людей, хіба Мене б давно не розірвали на шматки? І якби це сталося, як могла б Моя робота продовжуватися? Причина, з якої жодні знамення та чудеса взагалі не проявляються відкрито, полягає в приховуванні. Отже, для безбожників Моя робота не може бути поміченою, відомою або виявленою. Якби цей етап роботи виконувався таким же чином, як у випадку Ісуса в період Благодаті, вона не могла б бути такою стійкою, як зараз. Тож таємна робота таким чином приносить користь вам і роботі загалом. Коли Божа робота на землі добіжить кінця, тобто коли завершиться ця таємна робота, тоді цей етап роботи стане відомим. Усі будуть знати, що в Китаї є група переможців; усі будуть знати, що Бог, який став плоттю, знаходиться в Китаї,

і що Його робота добігла свого кінця. Тільки тоді людину осінить: чому Китай досі не продемонстрував занепад або крах? Виявляється, що Бог особисто виконує Свою роботу в Китаї та вдосконалив групу людей, перетворивши їх на переможців.

Бог, Який став плоттю, проявляє Себе тільки для частини людей, які сліднують за Ним у цей період, коли Він особисто виконує Свою роботу, а не для всіх створінь. Він став плоттю тільки для того, щоб завершити один етап Своєї роботи, а не для того, щоб показати людині Свій образ. Однак Його робота повинна виконуватися Ним Самим, тому Йому необхідно так діяти в плоті. Коли ця робота завершиться, Він покине людський світ; Він не може залишатися надовго серед людства, щоб не завадити майбутній роботі. Те, що Він являє натовпу, – це тільки Його праведний характер і всі Його справи, а не образ того, коли Він двічі ставав плоттю, бо образ Божий може бути показаний тільки через Його характер і не може бути замінений образом Його втіленої плоті. Образ Його плоті явлений тільки обмеженій кількості людей, тільки тим, хто слідує за Ним, коли Він діє в плоті. Ось чому робота, що проводиться зараз, проводиться так таємно. Так само Ісус показував Себе євреям тільки тоді, коли виконував Свою роботу, і ніколи публічно не показував Себе жодному іншому народу. Таким чином, як тільки Він завершив Свою роботу, Він відразу ж пішов із людського світу й не залишився в ньому; після цього не Він був цим образом людини, який явив Себе людині, але Святий Дух, який безпосередньо виконав роботу. Щойно робота Бога, що став плоттю, буде повністю завершена, Він покине світ смертних і ніколи більше не буде виконувати ніякої роботи, подібної до тієї, яку Він звершав, будучи в плоті. Після цього вся робота виконується безпосередньо Святим Духом. У цей період людина навряд чи здатна побачити образ Його плотського тіла; Він узагалі не показує Себе людині, але залишається

постійно схованим. Час для роботи Бога, який став плоттю, обмежений. Вона проводиться в певний період, проміжок часу, у певній нації та серед конкретних людей. Ця робота представляє тільки роботу в період втілення Бога; вона є характерною для відповідного періоду, і вона представляє роботу Духа Божого в одному конкретному періоді, а не всю Його роботу. Тому образ Бога, Який став плоттю, не буде показаний усім народам. Що показано великій кількості людей, – то це праведність Бога та Його характер у всій повноті, а не Його образ тоді, коли Він двічі став плоттю. Це не один-єдиний образ, показаний людині, і не два об'єднані образи. Тому вкрай важливо, щоб утілена плоть Бога покинула землю після завершення роботи, яку Він повинен виконати, бо Він приходить тільки для того, щоб виконати роботу, яку Він повинен виконати, а не для того, щоб показати людям Свій образ. Навіть незважаючи на те, що значення втілення вже було реалізовано Богом, Який двічі став плоттю, Він усе одно не явить Себе відкрито жодному народу, який ніколи раніше Його не бачив. Ісус ніколи більше не явить Себе євреям як сонце праведності, і Він не буде стояти на вершині Оливної гори та являтися всім народам; усе, що бачили євреї, – це портрет Ісуса під час Його перебування в Юдеї. Це тому, що робота Ісуса в Його втіленні закінчилася дві тисячі років тому; Він не повернеться в Юдею в образі єврея, а тим більше не явить Себе в образі єврея жодному з язичницьких народів, бо образ Ісуса, Який став плоттю, – це просто образ єврея, а не образ Сина Людського, Якого бачив Іван. Незважаючи на те, що Ісус обіцяв Своїм послідовникам, що Він прийде знову, Він не покаже Себе просто в образі єврея всім тим, хто живе в язичницьких країнах. Ви повинні знати, що робота Бога, Який став плоттю, полягає в тому, щоб відкрити період. Ця робота обмежена кількома роками, і Він не може завершити всю роботу Духа Божого, точно так само, як образ Ісуса як єврея міг представляти тільки образ Бога,

коли Він працював в Юдеї, і Він міг виконувати тільки роботу розп'яття. У той період, коли Ісус був у плоті, Він не міг виконати роботу із завершення періоду або знищення людства. Тому, після того як Він був розп'ятий і завершив Свою роботу, Він вознісся на найвищу висоту й назавжди приховав Себе від людей. Із тих пір ці вірні віряни з язичницьких народів не могли бачити прояв Господа Ісуса, а тільки Його портрет, який вони наклеїли на стіну. Цей портрет – усього лише портрет, намальований людиною, а не образ Бога, через який Він являє Себе людині. Бог не буде відкрито показувати Себе натовпу в образі, в якому Він двічі ставав плоттю. Робота, яку Він виконує серед людей, полягає в тому, щоб дозволити їм зрозуміти Його характер. Усе це показано людині за допомогою роботи різних періодів; це досягається через характер, який Він виявив, і роботу, яку Він виконав, а не через вияв Ісуса. Тобто образ Божий відкривається людині не через втілений образ, а радше через роботу, виконувану втіленим Богом, Який має і образ, і форму; і через Його роботу проявляється Його образ і стає відомим Його характер. У цьому значення роботи, яку Він бажає звершити в плоті.

Щойно робота двох втілень Бога добіжить кінця, Він почне проявляти Свій праведний характер серед усіх безбожних народів, дозволяючи великій кількості людей побачити Його образ. Він проявить Свій характер і таким чином чітко покаже кінець різних категорій людей, тим самим повністю поклавши край старому періоду. Причина, з якої Його робота в плоті не поширюється на великий простір (так само, як Ісус працював тільки в Юдеї, і сьогодні Я працюю тільки серед вас), полягає в тому, що Його робота в плоті має кордони та межі. Він просто виконує короткострокову роботу в образі звичайної та нормальної плоті; Він не використовує цю втілену плоть для виконання роботи вічності або роботи щодо з'явлення людям із безбожних народів. Робота в плоті може бути тільки обмеженою

за обсягом (наприклад, робота тільки в Юдеї або тільки серед вас), а потім, за допомогою роботи, виконуваної в цих рамках, її обсяг може бути розширено. Звичайно, робота з розширення повинна виконуватися безпосередньо Його Духом, і тоді вона більше не буде роботою Його втіленої плоті. Бо робота в плоті має межі та не поширюється на всі куточки всесвіту – цього вона не може досягти. Через роботу в плоті Його Дух виконує роботу, яка повинна настати опісля. Отже, робота, що здійснюється в плоті, має вступний характер і виконується в певних межах; після цього Його Дух продовжує цю роботу і, більш того, Він робить це в розширеному обсязі.

Бог приходить виконувати роботу на землю тільки для того, щоб направляти період; Він має намір тільки відкрити новий період і завершити старий. Він прийшов не для того, щоб прожити весь життєвий шлях людини на землі, випробувати на Собі радощі й прикрощі життя людського світу, або вдосконалити певну людину Своїми руками, або особисто спостерігати за певною людиною в міру її зростання. Це не Його робота; Його робота полягає лише в тому, щоб почати новий період і покласти край старому. Тобто Він особисто почне період, особисто завершить інший період і переможе сатану, особисто виконуючи Свою роботу. Кожен раз, коли Він особисто виконує Свою роботу, це так, ніби Він ступає на поле битви. По-перше, Він перемагає світ і долає сатану, перебуваючи в плоті; Він здобуває всю славу й піднімає завісу над усією роботою двох тисяч років, роблячи так, щоб у всіх людей на землі був правильний шлях і життя в мирі й радості. Однак Бог не може довго жити з людьми на землі, тому що Бог є Бог і, врешті-решт, Він не такий, як людина. Він не може прожити життя нормальної людини, тобто Він не може жити на землі як людина, в якій немає нічого незвичайного, оскільки в Нього є лише мінімальна частина нормальної людської сутності нормальної особи для

того, щоб підтримувати Його людське життя. Іншими словами, як би Бог міг створити сім'ю, зробити кар'єру та ростити дітей на землі? Хіба це не було б для Нього ганьбою? Те, що Він наділений нормальною людською сутністю, призначене тільки для того, щоб нормально виконувати роботу, а не для того, щоб дозволити Йому мати сім'ю й кар'єру, як це зробила б нормальна людина. Його нормальна розсудливість, нормальний розум і нормальне харчування та одяг для Його плоті є достатніми, щоб довести, що Він володіє нормальною людською сутністю; Йому не потрібно мати сім'ю чи кар'єру, щоб довести, що Він наділений нормальною людською сутністю. У цьому не було б жодної необхідності! Пришестя Бога на землю – це Слово, що стало плоттю; Він просто дає людині зрозуміти Своє слово та побачити Своє слово, тобто дає людині можливість побачити роботу, виконувану плоттю. Його намір полягає не в тому, щоб люди поводитися з Його плоттю певним чином, а тільки в тому, щоб людина була слухняною до кінця, тобто дотримувалася всіх слів, що виходять із Його вуст, і підкорялася всій роботі, яку Він виконує. Він просто працює в плоті; Він навмисно не просить людину прославляти велич і святість Його плоті, але замість цього показує людині мудрість Своєї роботи та всю владу, яку Він має. Тому, незважаючи на те, що Він має видатну людську сутність, Він не робить ніяких заяв і зосереджується тільки на тій роботі, яку Він повинен виконувати. Ви повинні знати, чому Бог став плоттю і все ж не поширює серед загалу й не свідчить про Свою нормальну людську сутність, а замість цього просто виконує роботу, яку Він бажає виконати. Отже, все, що ви можете бачити від утіленого Бога, – це те, Ким Він є за Своєю божественною природою; це тому, що Він ніколи не проголошує, ким Він є за людською природою, яку людина може наслідувати. Тільки коли людина веде людей, вона говорить про те, ким вона є за людською сутністю, щоб краще здобути їхнє захоплення та

прихильність і тим самим домогтися лідерства над іншими. Бог же, навпаки, перемагає людину тільки Своєю роботою (тобто роботою, недосяжною для людини); неважливо, чи захоплюється Ним людина або чи Він змушує людину поклонятися Йому. Усе, що Він робить, – це вселяє людині почуття благоговіння перед Ним або відчуття Його незбагненності. Богу не потрібно справляти враження на людину; усе, що Йому потрібно, – це щоб ти благоговів перед Ним, щойно ти став свідком Його характеру. Робота, яку здійснює Бог, належить Йому Самому; вона не може бути виконана людиною замість Нього, і вона не може бути досягнута людиною. Тільки Сам Бог може виконувати Свою власну роботу та відкривати новий період, щоб привести людину до нових способів життя. Робота, яку Він виконує, полягає в тому, щоб дати людині можливість оволодіти новим життям і вступити в новий період. Решта роботи передається тим, у кого є нормальна людська сутність, якими захоплюються інші. Тому в період Благодаті Він завершив двохтисячолітню роботу всього за три з половиною роки зі Своїх тридцяти трьох років, проведених у плоті. Коли Бог приходить на землю, щоб виконати Свою роботу, Він завжди завершує роботу, розраховану на дві тисячі років або цілий період, протягом найкоротшого проміжку часу тривалістю кілька років. Він не зволікає й не відкладає; Він просто ущільнює багаторічну роботу так, щоб вона була завершена всього за кілька коротких років. Це тому, що робота, яку Він виконує особисто, цілковито спрямована на те, щоб відкрити новий шлях і очолити новий період.

Таїнство втілення (3)

Коли Бог виконує Свою роботу, Він приходить не для того, щоб брати участь у будь-якому будівництві або рухах, а для того, щоб виконати Своє служіння. Кожен раз, коли Він стає

плоттю, це робиться тільки для того, щоб завершити стадію роботи й почати новий період. Тепер настав період Царства, а також навчання царства. Ця стадія роботи не є роботою людини, і вона полягає не в тому, щоб працювати над людиною до певної міри, а лише в тому, щоб завершити частину Божої роботи. Те, що Він робить, – це не робота людини, це не досягнення певного результату в роботі над людиною перед тим, як покинути землю; це для того, щоб виконати Своє служіння і завершити роботу, яку Він повинен виконати, тобто належним чином підготуватися до Своєї роботи на землі і тим самим здобути славу. Робота втіленого Бога відрізняється від роботи людей, яких використовує Святий Дух. Коли Бог приходить, щоб виконати Свою роботу на землі, Він піклується тільки про виконання Свого служіння. Що стосується всіх інших питань, не пов'язаних із Його служінням, то Він майже не бере в них участі, аж до того, що закриває на них очі. Він просто виконує роботу, яку повинен виконувати, і найменше Його турбує робота, яку повинна виконувати людина. Робота, яку Він виконує, – це виключно те, що відноситься до періоду, в якому Він знаходиться, і до служіння, яке Він повинен виконувати, так ніби всі інші питання знаходяться поза Його компетенцією. Він не здобуває собі більш елементарних знань про те, як жити як єдине ціле серед людства, не опановує більше соціальних навичок і не набуває щось іще, що людина розуміє. Усе, чим повинна володіти людина, Його абсолютно не переймає, і Він просто виконує роботу, яка є Його обов'язком. І тому, на думку людини, втілений Бог настільки недосконалий, що Він навіть не звертає уваги на багато речей, якими повинна володіти людина, і в Нього немає розуміння в таких питаннях. Такі речі, як загальні знання про життя, а також принципи, що регулюють особисту поведінку і взаємодію з іншими, як видається, не мають до Нього жодного відношення. Але ти просто не можеш відчувати

у втіленому Богові анінайменшого натяку на ненормальність. Тобто Його людська сутність тільки підтримує Його життя як нормальної людини й здоровий глузд Його мозку, даючи Йому здатність розрізняти між правильним і неправильним. Однак Він не забезпечений нічим іншим, усім тим, чим має володіти тільки людина (створена істота). Бог стає плоттю тільки для того, щоб виконати Своє власне служіння. Його робота спрямована на цілий період, не на якусь одну людину або місце, а на весь усевіт. Таким є напрямок Його роботи й принцип, за яким Він працює. Ніхто не може це змінити, і людина не має можливості долучитися до цього. Кожен раз, коли Бог стає плоттю, Він приносить із Собою роботу того періоду і не має наміру жити поруч із людиною двадцять, тридцять, сорок або навіть сімдесят чи вісімдесят років, щоб вона могла краще зрозуміти Його і сформуванати глибинне бачення Його. У цьому немає необхідності! Це жодним чином не поглибило б знання людини про притаманний Богу характер; натомість це тільки доповнило б її уявлення і призвело б до скам'яніння її поглядів і думок. Тому вам усім належить точно зрозуміти, у чому полягає робота втіленого Бога. Звичайно, ви не можете не зрозуміти слова, які Я сказав вам: «Я прийшов не для того, щоб спробувати життя нормальної людини»? Чи ви забули ці слова: «Бог приходить на землю не для того, щоб жити життям звичайної людини»? Ви не розумієте Божої мети у тому, щоб стати плоттю, і ви не знаєте значення питання «Як міг Бог прийти на землю з наміром спробувати життя створеної істоти?» Бог приходить на землю виключно для того, щоб завершити Свою роботу, і тому Його робота на землі недовговічна. Він приходить на землю не з наміром змусити Дух Божий виростити Його плотське тіло в надлюдину, яка буде керувати Церквою. Коли Бог приходить на землю, це Слово стає плоттю; однак людина не знає про Його роботу і примусово приписує Йому щось. Але ви всі

повинні розуміти, що Бог – це Слово, яке стало плоттю, а не плотське тіло, яке було вирошене Духом Божим, щоб узяти на себе роль Бога в певний момент часу. Сам Бог не є результатом удосконалення, але є Словом, що стало плоттю, і сьогодні Він офіційно виконує Свою роботу серед усіх вас. Ви всі знаєте, а також визнаєте, що втілення Бога – це фактична правда, але ви поводитесь так, ніби ви її розумієте. Від роботи втіленого Бога до значення й суті Його втілення, ви навіть у найменшій мірі не здатні зрозуміти ці речі й тільки не затинаячись повторюєте слова по пам'яті услід за іншими. Чи віриш ти, що втілений Бог такий, яким ти Його собі уявляєш?

Бог стає плоттю виключно для того, щоб керувати періодом і приводити в рух нову роботу. Вам необхідно зрозуміти цей момент. Це значно відрізняється від функції людини, і ці дві функції не можна згадувати паралельно. Людині потрібне культивування та вдосконалення протягом тривалого періоду, перш ніж її можна буде використовувати для виконання роботи, і той вид людської сутності, який є необхідним, належить до особливо високого рівня. Людина повинна не тільки підтримувати розсудливість нормальної людської сутності, але також розуміти багато принципів і правил, що регулюють її поведінку відносно інших, і, більше того, вона повинна присвятити себе ще більшому вивченню мудрості й етичних знань людей. Це те, чим має бути забезпечена людина. Однак це не так у випадку Бога, Який став плоттю, оскільки Його робота ані представляє людину, ані є роботою людини; це, радше, пряме вираження Його істоти і безпосереднє здійснення роботи, яку Він повинен виконувати. (Само собою зрозуміло, що Його робота виконується у відповідний час, а не випадково або навмання, і вона починається, коли приходить час виконувати Його служіння.) Він не бере участі ні в житті людини, ні в роботі людини, тобто Його людська сутність не наділена нічим

із цього (хоча це не впливає на Його роботу). Він виконує Своє служіння тільки тоді, коли Йому приходить час це робити; яким би не був Його статус, Він просто рухає вперед роботу, яку Він повинен виконувати. Що б людина не знала про Нього і яку б думку про Нього людина не мала, на Його роботу це взагалі не впливає. Наприклад, коли Ісус виконував Свою роботу, ніхто точно не знав, Ким Він був, але Він просто просувався вперед у Своїй роботі. Ніщо з цього не заважало Йому виконувати ту роботу, яку Він повинен був виконувати. Тому Він спочатку не зізнавався у Своїй власній особі і не проголошував її, а просто велів людині слідувати за Ним. Звісно ж, це було не тільки смирення Боже, а й спосіб, у який Бог працював у плоті. Він міг працювати тільки таким чином, тому що людина не могла розпізнати Його неозброєним оком. І навіть якби людина впізнала Його, вона не змогла б допомогти в Його роботі. Більш того, Він став плоттю не для того, щоб людина пізнала Його плоть; це було зроблено для того, щоб чинити роботу й виконати Його служіння. Із цієї причини Він не надавав жодного значення публічному розкриттю Своєї особи. Коли Він завершив усю роботу, яку Він повинен був виконати, уся Його особа й статус закономірно стали зрозумілі людині. Бог, Який став плоттю, зберігає мовчання й ніколи не робить жодних заяв. Він не звертає уваги ні на людину, ні на те, як людині вдається слідувати за Ним, а просто просувається вперед, несучи Своє служіння й виконуючи роботу, яку Він повинен виконувати. Ніхто не може стати на шляху Його роботи. Коли Йому прийде час завершити Свою роботу, вона неодмінно буде завершена й доведена до кінця, і ніхто не в змозі диктувати інше. Тільки після того, як Він відійде від людини, завершивши Свою роботу, людина зрозуміє роботу, яку Він виконує, хоча все ще не до кінця чітко. І людині знадобиться багато часу, щоб повністю зрозуміти намір, із яким Він уперше виконав

Свою роботу. Іншими словами, робота періоду втіленого Бога розділена на дві частини. Одна частина складається з роботи, яку здійснює втілена плоть Самого Бога, і слів, які промовляє втілена плоть Самого Бога. Як тільки служіння Його плоті буде повністю виконано, інша частина роботи залишиться за тими, кого використовує Святий Дух. Саме в цей час людина повинна виконати свою функцію, бо Бог уже відкрив дорогу, і людині потрібно йти нею самій. Тобто Бог, Який став плоттю, виконує одну частину роботи, а потім Святий Дух і ті, кого використовує Святий Дух, стануть наступниками в цій роботі. Тому людина повинна знати, що передбачає робота, яка в першу чергу виконується Богом, Який став плоттю, на цій стадії, і вона повинна точно розуміти, у чому полягає значущість того, що Бог став плоттю, і якою є робота, яку Він повинен виконувати, а не ставити Богові вимоги відповідно до вимог, що ставляться людині. У цьому полягає помилка людини, її уявлення і, більше того, її непослух.

Бог стає плоттю не з наміром дозволити людині пізнати Його плоть або дозволити людині розрізняти відмінності між плоттю втіленого Бога й плоттю людини; і Бог не стає плоттю, щоб тренувати здатність людини до розрізнення, і тим паче Він не робить цього з наміром дозволити людині поклонятися втіленій плоті Бога, тим самим завойовуючи велику славу. Ніщо з цього не є наміром Бога, що лежить в основі того, що Він став плоттю. Бог не стає плоттю ні для того, щоб засудити людину, ні для того, щоб навмисно викрити людину, ні для того, щоб ускладнити їй життя. Ніщо з цього не відноситься до наміру Бога. Кожного разу, коли Бог стає плоттю, це – неминуча форма роботи. Саме заради Своєї більшої роботи і Свого більшого управління Він діє так, як Він діє, а не з причин, які уявляє людина. Бог приходить на землю тільки тоді, коли цього вимагає Його робота, і тільки в разі потреби. Він приходить на землю не

з наміром просто подивитися довкола, а для того, щоб виконати ту роботу, яку Він повинен виконати. Інакше навіщо Йому було б брати на себе такий важкий тягар і йти на такий великий ризик, щоб виконати цю роботу? Бог стає плоттю тільки тоді, коли йому це необхідно, і завжди з унікальною значущістю. Якби це було тільки заради того, щоб дозволити людям поглянути на Нього й розширити свій кругозір, тоді Він би, з абсолютною впевненістю, ніколи не з'явився серед людей так легко. Він приходить на землю заради Свого управління і Своєї більшої роботи, а також для того, щоб здобути більше людей. Він приходить, щоб представляти період, Він приходить, щоб перемогти сатану, і Він одягається у плоть, щоб перемогти сатану. Більше того, Він приходить для того, щоб спрямовувати всю людську расу в її житті. Усе це відноситься до Його управління, і це стосується роботи всього всесвіту. Якщо Бог став плоттю тільки для того, щоб дозволити людині пізнати Його плоть і відкрити людям очі, тоді чому б Йому не прийти до кожного народу? Хіба це не було б надзвичайно легкою справою? Але Він цього не зробив, натомість обравши відповідне місце, щоб оселитися в ньому й розпочати роботу, яку Він повинен був звершити. Одна тільки ця плоть має велике значення. Він представляє цілий період, а також виконує роботу цілого періоду; Він одночасно завершує попередній період і відкриває новий. Усе це є важливим питанням, яке стосується Божого управління, і все це є значенням однієї стадії роботи, для виконання якої Бог приходить на землю. Коли Ісус прийшов на землю, Він тільки промовив певні слова й виконав певну роботу; Він не переймався життям людини, і Він відійшов, як тільки завершив Свою роботу. Сьогодні, коли Я закінчу говорити й передам Свої слова вам, і коли ви все зрозумієте, цей етап у Моїй роботі завершиться, незалежно від того, яким буде ваше життя. У майбутньому повинні бути люди, які продовжать

цей крок у моїй роботі й продовжать працювати на землі відповідно до цих слів; у той час розпочнеться робота людини й будівництво людини. Але наразі Бог здійснює Свою роботу тільки для того, щоб виконати Своє служіння й завершити один крок Своєї роботи. Бог діє в спосіб, не схожий на людський. Людині подобаються зібрання й форуми, і вона надає великого значення церемоніям, тоді як Бог ненавидить найбільш за все саме зібрання і зустрічі людей. Бог спілкується й говорить із людиною неформально; це – робота Бога, яка є виключно вільною, а також звільняє й вас. Проте Я маю цілковиту відразу до зібрання з вами, і Я не можу звикнути до настільки регламентованого життя, як ваше. Найбільшу відразу Я маю до правил; вони накладають обмеження на людину до такої міри, що вона боїться зробити крок, боїться говорити й боїться співати, і пильно дивиться прямо на тебе. Мені вкрай огидна ваша манера збиратися, і Я цілковито ненавиджу великі зібрання. Я просто відмовляюся збиратися з вами в такий спосіб, тому що такий спосіб життя змушує відчувати себе скутим, і ви дотримуетесь занадто багатьох церемоній і занадто великої кількості правил. Якби вам було дозволено вести, ви б привели всіх людей у царство правил, і в них не було б можливості відкинути правила під вашим керівництвом; натомість атмосфера релігії ставала б усе більш напруженою, а людські практики продовжували б тільки множитися. Деякі люди продовжують говорити й розмовляти, коли збираються разом, і вони ніколи не відчувають втоми, а деякі можуть проповідувати десяток днів без зупинки. Усе це вважається великими зібраннями й зустрічами людей; вони не мають нічого спільного з життям, що містить їжу й пиття, насолоди або звільнення духу. Це все зібрання! Ваші збори колег, а також великі й малі зібрання викликають у Мене огиду, і Я ніколи не відчував до них жодного інтересу. Ось принцип, за яким Я

працюю: Я не бажаю проповідувати під час зібрань, і Я не хочу проголошувати будь-що на великих громадських зборах, а тим паче скликати вас усіх на кілька днів для проведення спеціальної конференції. Мені не видається приємним те, що ви всі маєте сидіти, манірні й правильні, на зборах; Мені огидно бачити, як ви живете в рамках будь-якої конкретної церемонії, і більше того, Я відмовляюся брати участь у такій вашій церемонії. Чим більше ви це робите, тим більш огидним Я це вважаю. У Мене немає анінайменшого інтересу до цих ваших церемоній і правил; незалежно від того, наскільки добре вам вони вдаються, Я вважаю їх усі огидними. Справа не в тому, що ваші заходи непідхожі або що ви занадто низькі; справа в тому, що Я почуваю відразу до вашого способу життя і, більше того, Я не можу звикнути до нього. Ви аніскілечки не розумієте роботу, яку Я бажаю виконати. Коли Ісус виконував Свою роботу у відповідний час, після проповіді в якомусь місці, Він виводив Своїх учнів за місто і говорив з ними про те, як їм слід розуміти. Він часто працював таким чином. Його робота серед натовпу була рідкісною. Відповідно до того, що ви просите в Нього, Бог, Який став плоттю, не повинен вести життя звичайної людини; Він повинен виконувати Свою роботу, і, незалежно від того, сидить Він, стоїть або ходить, Він повинен говорити. Він повинен працювати весь час і ніколи не може припинити «діяльність», інакше Він знехтував би Своїми обов'язками. Чи відповідають ці вимоги людини людській розсудливості? Де ваша чесність? Чи не занадто багато ви просите? Чи Мені потрібно, щоб ти оглядав Мене під час Моєї роботи? Чи Мені потрібно, щоб ти наглядав за тим, як Я виконую Своє служіння? Я добре знаю, яку роботу Я повинен виконувати і коли Я повинен її виконувати; іншим немає необхідності втручатися. Можливо, тобі може здатися, що Я зробив не так вже й багато, але до того часу Моя робота буде завершена. Візьмемо,

наприклад, слова Ісуса в чотирьох Євангеліях: чи не були вони також обмежені? У той час, коли Ісус увійшов до синагоги й виголосив проповідь, Він завершив її не більш ніж за кілька хвилин, і коли Він закінчив говорити, Він повів Своїх учнів у човен і відбув без будь-яких пояснень. Як максимум, ті, хто був у синагозі, обговорили це між собою, але Ісус не брав у цьому участі. Бог робить тільки ту роботу, яку Він повинен робити, і нічого понад те. Тепер багато хто хоче, щоб Я говорив більше й спілкувався більше, принаймні, кілька годин на день. На ваш погляд, Бог перестає бути Богом, якщо Він не говорить, і тільки Той, Хто говорить, є Богом. Ви всі сліпі! Усі звірі! Ви всі – необізнані істоти без жодної розважливості! У вас занадто багато уявлень! Ваші вимоги заходять занадто далеко! Ви нелюди! Ви анітрохи не розумієте, Ким є Бог! Ви вірите, що всі промовці й оратори – це Бог, і що кожен, хто готовий дати вам слова, є вашим батьком. Скажіть Мені, чи всі з вас, із вашими добре сформованими рисами обличчя й непересічною зовнішністю, усе ще мають хоч краплю розважливості? Ти вже знаєш небесне сонце! Кожен із вас схожий на жадібного і корумпованого чиновника, тож як ви можете бачити розсудливість? Як ви можете розрізнити правильне й неправильне? Я дарував вам багато, але чи багато хто з вас надав цьому значення? Хто повністю володіє ним? Ви не знаєте, хто саме відкрив шлях, яким ви йдете сьогодні, тому ви продовжуєте висувати Мені вимоги, ставити переді Мною ці безглузді й абсурдні вимоги. Хіба ви не червонієте від зніяковіння? Хіба Я недостатньо сказав? Хіба Я недостатньо зробив? Хто з вас може посправжньому цінувати Мої слова як скарб? Ви лестите Мені, коли знаходитесь в Моїй присутності, але брешете й обманюєте, коли Я не поряд! Ваші дії занадто мерзенні, і вони обурюють Мене! Я знаю, що ви просите Мене говорити й працювати тільки для того, щоб порадувати ваші очі й розширити ваш

кругозір, а не заради перетворення ваших життів. Я вже так багато говорив до вас. Ваші життя повинні були вже давно змінитися, так чому ж тоді ви досі продовжуєте повертатися до своїх старих станів? Чи може бути так, що Мої слова були вкрадені у вас, і ви не отримали їх? По правді кажучи, Я не хочу більше нічого говорити таким виродкам, як ви, – це було б марно! Я не хочу робити стільки марної роботи! Ви хочете тільки розширити свій кругозір або помилуватися чимось, а не отримати життя! Ви всі обманюєте себе! Я запитую вас, скільки з того, що Я говорив вам віч-на-віч, ви застосували на практиці? Усе, що ви робите, – це витівки, щоб обдурити інших! Я ненавиджу тих із вас, хто любить спостерігати як глядачі, і Я вважаю, що ваша цікавість дуже огидна. Якщо ви тут не для того, щоб слідувати істинному шляху або прагнути істини, тоді ви – предмети Моєї відрази! Я знаю, що ви слухаєте, як Я промовляю, виключно для того, щоб задовольнити свою цікавість або виконати те чи інше зі своїх жадібних бажань. У вас немає й думки про те, щоб шукати існування істини або досліджувати правильний шлях для входження в життя; таких поривань серед вас просто не існує. Усе, що ви робите, – це ставитеся до Бога, як до іграшки, яку ви вивчаєте і якою захоплюєтеся. У вас занадто мало пристрасті до пошуку життя, але багато бажання бути допитливим! Пояснювати таким людям шлях життя рівносильно розмові з порожнім повітрям; із таким же успіхом Я можу взагалі не говорити! Дозвольте Мені сказати вам: якщо ви просто хочете заповнити порожнечу у своєму серці, то вам краще було не приходити до Мене! Ви повинні надавати великого значення здобуттю життя! Не обманюйте себе! Вам краще не базувати свої пошуки життя на підґрунті вашої допитливості або не мати її як привід для того, щоб просити Мене говорити до вас. Це все – хитрощі, в яких ви дуже вправні! Я запитую вас ще раз: у скільки з того, у що Я прошу вас увійти,

ви дійсно увійшли? Чи зрозуміли ви все, що Я вам говорив? Чи вдалося вам застосувати на практиці все, що Я вам говорив?

Роботу кожного періоду розпочинає Сам Бог, але ви повинні знати, що, яким би чином Бог не працював, Він приходить не для того, щоб започаткувати рух або провести спеціальні конференції, або заснувати будь-яку організацію від вашого імені. Він приходить виключно для того, щоб виконувати ту роботу, яку Він повинен виконувати. Його робота не підпадає під обмеження з боку будь-якої людини. Він робить Свою роботу так, як Сам того бажає; незалежно від того, що людина думає або знає про це, Він дбає тільки про виконання Своєї роботи. Від створення світу до теперішнього часу вже було три стадії роботи; від Єгови до Ісуса й від періоду Закону до періоду Благодаті Бог ніколи не скликав спеціальну конференцію для людей, і Він ніколи не збирав усе людство разом, щоб скликати спеціальну всесвітню робочу конференцію і тим самим розширити сферу Своєї роботи. Усе, що Він робить, – це виконує початкову роботу цілого періоду у відповідний час і в відповідному місці, тим самим відкриваючи період і ведучи людство в тому, як жити своїм життям. Спеціальні конференції – це зібрання людей; збирати людей разом для святкування свят – це робота людини. Бог не дотримується свят і, більше того, вважає їх огидними; Він не скликає спеціальних конференцій і, більше того, вважає їх відразливими. Тепер тобі слід точно розуміти, чим є робота, яку виконує втілений Бог!

Таїнство втілення (4)

Вам слід знати про передісторію Біблії, і про її створення. Це знання не належить тим, хто не прийняв нову роботу Бога. Вони не знають. Якби ти прямо говорив із ними про ці істотні питання, вони б більше не були такими палкими

прихильниками Біблії, як ти. Вони постійно копаються в тому, що було передвіщено: чи збулося це твердження? Чи здійснилося те твердження? Їхнє прийняття Євангелія відповідає Біблії, і вони проповідують Євангеліє відповідно до Біблії. Їхня віра в Бога ґрунтується на словах Біблії; без Біблії вони не будуть вірити в Бога. Ось так вони живуть, піддаючи Біблію дріб'язковій перевірці. Коли вони вкотре почнуть копатися в Біблії і попросять у тебе пояснень, скажи: «По-перше, давайте не будемо перевіряти кожне твердження. Натомість давайте подивимося, як працює Святий Дух. Давайте візьмемо шлях, по якому ми йдемо, і порівняємо його з істиною, щоб побачити, чи дійсно цей шлях є роботою Святого Духа, і давайте використаємо роботу Святого Духа, щоб перевірити, чи є такий шлях правильним. Що стосується того, чи збулося те чи інше твердження, як було провіщено, ми, люди, не повинні пхати в це свого носа. Натомість, краще поговоримо про роботу Святого Духа і про найбільш недавню роботу, яку здійснює Бог». Пророцтва в Біблії – це слова Бога, передані в той час пророками, і слова, написані людьми, яких Бог використовував і які отримали натхнення; тільки Сам Бог може пояснити ці слова, тільки Святий Дух може відкрити значення цих слів, і тільки Сам Бог може зламати сім печаток і розгорнути сувій. Ти кажеш: «Ти не Бог, і я теж, так хто ж наважиться легковажно пояснювати слова Бога? Чи ти наважишся пояснити ті слова? Навіть якби прийшли пророки Єремія, Іван та Ілля, вони не наважилися б спробувати пояснити ці слова, тому що вони – не Агнець. Тільки Агнець може зламати сім печаток і розгорнути сувій, і ніхто інший не може пояснити Його слова. Я не смію привласнювати собі ім'я Бога, а тим більше намагатися пояснити Божі слова. Я можу бути тільки тим, хто кориться Богу. Чи ти Бог? Жодне з Божих створінь не наважується розгорнути сувій або пояснити ці слова, і тому я теж не наважуюся їх

пояснювати. Тобі краще не намагатися їх пояснити. Нікому не слід намагатися їх пояснити. Поговорімо про роботу Святого Духа; на це людина здатна. Я трохи знаю про роботу Єгови та Ісуса, але оскільки у мене немає особистого досвіду такої роботи, я можу говорити про неї лише в незначній мірі. Що стосується значення слів, які Ісая або Ісус говорили свого часу, я не буду давати жодних пояснень. Я не вивчаю Біблію, а радше стежу за поточною роботою Бога. Ти насправді розглядаєш Біблію як маленький сувій, але хіба це не те, що може відкрити тільки Агнець? Окрім Агнця, хто ще може його відкрити? Ти не Агнець, а я тим паче не наважуюся стверджувати, що я – Сам Бог, тож давайте не будемо аналізувати Біблію або піддавати її дріб'язковій перевірці. Набагато краще – обговорювати роботу, виконувану Святим Духом, тобто теперішню роботу, виконувану Самим Богом. Подивімося, якими є принципи, за якими діє Бог, і в чому суть Його роботи, використовуючи їх, щоб перевірити, чи шлях, яким ми йдемо сьогодні, є правильним, і таким чином переконатися в цьому». Якщо ви хочете проповідувати Євангеліє, особливо тим, хто належить до релігійного світу, ви повинні розуміти Біблію і володіти її внутрішньою історією; в іншому випадку в тебе не буде можливості проповідувати Євангеліє. Щойно ти опануєш загальну картину й перестанеш із дріб'язковою ретельністю вивчати мертві слова Біблії, а говоритимеш тільки про роботу Бога й істину життя, тоді ти зможеш здобути тих, хто шукає зі щирим серцем.

Робота Єгови, закони, які Він установив, і принципи, за якими Він спрямовував людей у їхньому житті, зміст роботи, яку Він виконував у період Закону, значення введення Ним Своїх законів у дію, значення Його роботи для періоду Благодаті, і яку роботу Бог здійснює на цій заключній стадії, – ось те, що вам слід зрозуміти. Перша стадія – це робота періоду Закону, друга – робота періоду Благодаті, а третя – робота останніх днів.

Ви повинні чітко розуміти ці стадії Божої роботи. Усього від початку до кінця є три стадії. У чому суть кожної стадії роботи? Скільки стадій здійснюється в роботі шеститисячолітнього плану управління? Як виконуються ці стадії й чому кожна з них виконується по-своєму? Усе це – ключові запитання. Робота кожного періоду несе в собі репрезентативну цінність. Яку роботу виконав Єгова? Чому Він виконав її саме таким чином? Чому Його називали Єговою? Знову ж таки, яку роботу виконав Ісус у період Благодаті та яким чином Він її виконав? Які аспекти Божого характеру представлені на кожній стадії роботи і в кожному періоді? Які аспекти Його характеру проявилися в період Закону? І які в період Благодаті? І які в останній період? Це – суттєві питання, які ви повинні чітко розуміти. Увесь Божий характер був розкритий у ході шеститисячолітнього плану управління. Він відкривається не тільки в період Благодаті, не тільки в період Закону, і тим більше не тільки в цей період останніх днів. Робота, що виконується в останні дні, являє собою суд, гнів і кару. Робота, що виконується в останні дні, не може замінити роботу періоду Закону або періоду Благодаті. Однак три стадії, з'єднуючись, утворюють єдине ціле, і всі вони є роботою одного Бога. Зрозуміло, що виконання цієї роботи розділене на окремі періоди. Робота, що здійснюється в останні дні, завершує все; робота, виконана в період Закону, була роботою початку; а робота, виконана в період Благодаті, була роботою відкуплення. Що стосується бачень роботи у всьому цьому шеститисячолітньому плані управління, ніхто не в змозі проникнути в суть або зрозуміти, і ці бачення залишаються загадками. В останні дні відбувається тільки робота слова, щоб дати початок періоду Царства, але вона не є типовою для всіх періодів. Останні дні – це не більше ніж останні дні і не більше ніж період Царства, і вони не є представленням періоду Благодаті або періоду Закону. Просто в останні дні вам відкривається вся

робота в шеститисячолітньому плані управління. Це – розкриття таємниці. Такого роду таємниця – це те, що не може бути розкрито жодною людиною. Незалежно від того, наскільки добре людина розуміє Біблію, вона залишається не більше ніж словами, бо людина не розуміє суті Біблії. Читаючи Біблію, людина може зрозуміти деякі істини, пояснити деякі слова або піддати деякі відомі уривки і глави ретельному вивченню, але вона ніколи не зможе виокремити сенс, уміщений у цих словах, тому що все, що бачить людина, – це мертві слова, а не епізоди роботи Єгови й Ісуса, і в людини немає жодного способу розгадати таємницю цієї роботи. Тому таємниця шеститисячолітнього плану управління є найбільшою таємницею, найбільш глибоко прихованою та цілковито незбагненною для людини. Ніхто не може безпосередньо осягнути волю Божу, якщо Сам Бог не пояснить і не відкриє її людині; в іншому випадку ці речі завжди будуть загадками для людини, залишаючись запечатаними навіки таємницями. Не кажучи вже про людей релігійного світу, якби вам не сказали сьогодні, ви теж не зрозуміли б цього. Ця робота, що тривала шість тисяч років, більш таємнича, ніж усі пророцтва пророків. Це – найбільша таємниця від створення світу до наших днів, і ніхто серед пророків протягом століть ніколи не був у змозі осягнути її, бо ця таємниця відкривається тільки в останній період і ніколи раніше не була. Якщо ви зможете осягнути цю таємницю, і якщо ви зможете прийняти її у всій повноті, тоді всі релігійні люди будуть переможені цією таємницею. Тільки це – найбільше з видінь; це те, що людина найбільш гостро прагне зрозуміти, але це також і те, що для неї є найменш ясним. Коли ви були в періоді Благодаті, ви не знали, в чому полягала робота, здійснена Ісусом або Єговою. Люди не розуміли, чому Єгова встановив закони, чому Він просив народ дотримуватися законів або чому повинен був бути побудований храм, і ще менше люди розуміли, чому ізраїльський народ було

виведено з Єгипту в пустелю, а потім до Ханаану. Ці питання були виявлені тільки у сьогоденні.

Робота в останні дні – це заключна третя стадія. Це – робота іншого нового періоду, і вона не відображає всієї роботи управління в цілому. Шеститисячолітній план управління розділений на три стадії роботи. Жодна стадія окремо не може представляти загалом роботу трьох періодів, а тільки одну частину цілого. Ім'я Єгова не може представляти весь Божий характер. Той факт, що Він виконував Свою роботу в період Закону, не доводить, що Бог може бути Богом тільки за законом. Єгова встановив закони для людей і передав їм заповіді, просячи людей побудувати храм і жертовники; робота, яку Він виконав, представляє тільки період Закону. Ця виконана Ним робота не доводить, що Бог – це тільки Бог, який просить людину дотримуватися закону, або що Він – Бог у храмі, або що Він – Бог перед вівтарем. Сказати це було б неправдою. Робота, що виконується відповідно до закону, може представляти тільки один період. Отже, якби Бог здійснював роботу тільки в період Закону, тоді людина обмежила б Бога таким визначенням, сказавши: «Бог – це Бог у храмі, і для того, щоб служити Богу, ми повинні зодягнутися в священницькі шати й увійти в храм». Якби робота в період Благодаті ніколи не була виконана, а період Закону тривав би до теперішнього часу, людина не знала б, що Бог також є милостивим і велелюбним. Якби роботу в період Закону не було здійснено, а замість цього було виконано тільки роботу в період Благодаті, тоді все, що людина знала б, – це те, що Бог може тільки спокутувати людину та прощати її гріхи. Людина знала б тільки те, що Він – святий і невинний, і що заради людини Він здатний пожертвувати Собою й бути розп'ятим. Людина знала б тільки ці речі, але не розуміла б нічого іншого. Таким чином, кожен період представляє одну частину Божого характеру. Що стосується того, які аспекти

Божого характеру представлені в період Закону, які в період Благодаті, а які на цій нинішній стадії: тільки коли всі три стадії об'єднані в одне ціле, вони можуть розкрити повноту Божого характеру. Тільки коли людина пізнає всі три стадії, вона зможе повністю зрозуміти це. Жодну з трьох стадій не можна пропустити. Ти побачиш Божий характер у всій його повноті тільки після того, як ознайомишся з цими трьома стадіями роботи. Той факт, що Бог завершив Свою роботу в період Закону, не доводить, що Він є тільки Богом за законом, і той факт, що Він завершив Свою роботу відкуплення, не означає, що Бог буде вічно спокутувати людство. Усе це – висновки, зроблені людиною. Оскільки період Благодаті добіг свого кінця, ти не можеш відтак сказати, що Бог належить тільки хресту і що тільки хрест представляє Боже спасіння. Зробити це означало б дати визначення Богу. На теперішній стадії Бог в основному виконує роботу слова, але ти не можеш сказати, що Бог ніколи не був милостивий до людини і що все, що Він приніс, – це тільки кару й суд. Робота в останні дні проливає світло на роботу Єгови та Ісуса і всі таємниці, незрозумілі людині, щоб виявити призначення та кінець людства покласти край усій роботі спасіння серед людей. Ця стадія праці роботи в останні дні підводить усе до кінця. Усі таємниці, незрозумілі людині, повинні бути розкриті, щоб дозволити людині проникнути в їх глибини й мати абсолютно чітке розуміння у своєму серці. Тільки тоді людська раса може бути класифікована відповідно до виду. Тільки після того, як шеститисячолітній план управління буде завершено, людина прийде до розуміння Божого характеру у всій його повноті, бо тоді Його управління добіжить свого кінця. Тепер, коли ви відчули на собі Божу роботу в останньому періоді, яким є Божий характер? Чи ти наважишся сказати, що Бог – це Бог, Який просто промовляє слова і не більше того? Ти не наважився б зробити такий

висновок. Дехто сказав би, що Бог – це Бог, Який відкриває таємниці, що Бог – це Агнець і Той, Хто ламає сім печаток. Але ніхто не наслідуюється зробити такий висновок. Інші можуть сказати, що Бог – це втілена плоть, але це все ж було б неправильно. Треті можуть сказати, що втілений Бог говорить тільки слова, а не чинить ознаки й чуда, але ти тим більше не наважився б говорити таким чином, бо Ісус став плоттю й творив ознаки й чуда, тому ти не наважився б так легко визначати Бога. Уся робота, виконана протягом шеститисячолітнього плану управління, тільки зараз добігла кінця. Тільки після того, як уся ця робота буде відкрита людині й здійснена посеред людства, людство дізнається весь Божий характер, як і те, що Він має та Ким Він є. Коли роботу цієї стадії буде повністю завершено, усі таємниці, незрозумілі людині, будуть виявлені, усі до цього незбагненні істини будуть прояснені, і людському роду буде сказано про його майбутній шлях і призначення. Це – вся робота, яка повинна бути виконана на теперішній стадії. Незважаючи на те, що шлях, яким людина йде сьогодні, також є шляхом хреста і шляхом страждань, те, що людина практикує, і те, що вона їсть, п'є та чим насолоджується сьогодні, сильно відрізняється від того, що випало на частку людини за законом і в період Благодаті. Те, що вимагається від людини сьогодні, не схоже на те, що вимагалось в минулому, і ще більше не схоже на те, що вимагалось від людини в період Закону. Отож, що вимагалось від людини за законом, коли Бог здійснював Свою роботу в Ізраїлі? Нічого окрім того, що людина повинна була дотримуватися суботи й законів Єгови. Ніхто не повинен був працювати в суботу або порушувати закони Єгови. Але нині це не так. У суботу люди працюють, збираються й моляться, як зазвичай, і на них не накладаються жодні обмеження. Ті, хто був у період Благодаті, повинні були хреститися, і їх також просили постити, ламати хліб, пити вино, покривати свої голови й омивати ноги

іншим. Тепер ці правила скасовано, але до людини ставляться більш високі вимоги, бо робота Божа стає дедалі глибшою, а входження людини досягає все більших висот. У минулому Ісус покладав руки на людину й молився, але тепер, коли все сказано, яка користь від покладання рук? Одними словами можна досягнути результатів. Коли Він покладав Свої руки на людину в минулому, це було для того, щоб благословити людину, а також зцілити її від хвороб. Так діяв Святий Дух у той час, але зараз це не так. Тепер Святий Дух використовує слова для того, щоб працювати й досягати результатів. Його слова були роз'яснені вам, і ви повинні застосовувати їх на практиці саме так, як вам було сказано. Його слова – це Його воля; це робота, яку Він бажає виконати. Через Його слова ви зрозумієте Його волю і те, чого Він просить вас досягнути, і ви можете просто застосувати Його слова безпосередньо на практиці без будь-якої необхідності в покладанні рук. Дехто може казати: «Поклади на мене Свої руки! Поклади на мене Свої руки, щоб я міг отримати Твоє благословення і щоб я міг причаститися Тебе». Усе це – застарілі практики з минулого, нині віджили, бо період змінився. Святий Дух діє відповідно до періоду, не навмання і не відповідно до встановлених правил. Період змінився, і новий період обов'язково приносить із собою нову роботу. Це стосується кожної стадії роботи, і тому Його робота ніколи не повторюється. У період Благодаті Ісус зробив чимало такого роду справ, таких як зцілення хвороб, вигнання демонів, покладання рук на людину, щоб помолитися за неї, і благословляння людини. Однак робити це знову в наші дні не мало б сенсу. Святий Дух працював таким чином у той час, тому що це був період Благодаті, і для людини було достатньо благодаті. Від неї не вимагалось ніякої плати, і за умови, що вона мала віру, вона отримувала благодать. Ставлення до всіх було повне милості. Тепер період змінився, і робота Божа пішла далі; саме через кару й суд непокірність

людини і скверна всередині людини будуть очищені. Оскільки та стадія була стадією спокути, Богу належало діяти таким чином, виявляючи достатньо благодаті для людини, щоб людина могла бути від гріха і за допомогою благодаті отримати прощення своїх гріхів. Нинішня стадія полягає в тому, щоб викрити несправедливість усередині людини за допомогою кари, суду, картання словами, а також дисципліни й одкровення слів, щоб опісля людство могло бути спасенне. Це – більш глибока робота, ніж спокута. У період Благодаті людина достатньо насолодилася благодаттю; тепер, коли людина вже відчула на собі цю благодать, їй більше не насолоджуватися нею. Час цієї роботи минув, і її більше не можна виконувати. Тепер людина повинна бути врятована через суд слова. Після того, як людину засуджено, покарано й очищено, змінюється її характер. Хіба це все не через ті слова, які Я промовив? Кожна стадія роботи виконується відповідно до поступу всього людства та згідно з періодом. Уся ця робота має велике значення, і все це робиться заради остаточного спасіння, щоб у людства було хороше місце призначення в майбутньому, і щоб людство могло бути класифіковано відповідно до виду в кінці.

Робота останніх днів полягає в тому, щоб промовляти слова. Великі зміни можуть бути зроблені в людині за допомогою слів. Зміни, які зараз відбуваються в цих людях, коли вони приймають ці слова, набагато більші, ніж ті, які відбуваються в людях, коли вони приймають ознаки й чудеса періоду Благодаті. Тому що в період Благодаті демонів виганяли з людей покладанням рук і молитвою, але зіпсована природа людини все ще залишалася. Людей зіцлювали від хвороб і прощалися їхні гріхи, але що стосується того, як саме людина повинна була очиститися від присутніх у ній розбещених сатанинських нахилів, то ця робота ще не була виконана. Людина отримала спасіння та прощення гріхів тільки завдяки своїй вірі, однак гріховна

природа людини не була викорінена і все ще залишалася у ній. Гріхи людини були прощені завдяки втіленому Богові, але це не означало, що в людині більше не було гріха. Гріхи людини можуть бути прощені через принесення жертви за гріх, але що стосується того, як можна примусити людину більше не грішити і як її гріховна природа може бути повністю викорінена й перетворена, у неї немає способу вирішити цю проблему. Гріхи людини були прощені, і це завдяки роботі Божого розп'яття, але людина продовжувала жити в рамках свого старого розбещеного сатанинського характеру. Оскільки це так, людина повинна бути повністю спасенною від свого зіпсованого сатанинського характеру, щоб її гріховна природа могла бути повністю викорінена й ніколи більше не розвиватися знову, що дозволило б перетворити характер людини. Це вимагало б від людини усвідомлення дороги зростання в житті, розуміння дороги життя та розуміння шляху для зміни свого характеру. Більше того, це вимагало б від людини діяти відповідно до цього шляху, щоб її характер міг поступово змінитися, і щоб вона могла жити у сяйві світла, із тим, щоб усе, що вона робить, могло відповідати волі Божій, щоб вона могла відкинути свій зіпсований сатанинський характер, і щоб вона могла звільнитися від сатанинського впливу темряви, при цьому повністю звільнившись від гріха. Тільки тоді людина отримає повне спасіння. У той час, коли Ісус здійснював Свою роботу, людські знання про Нього були все ще невизначеними й неясними. Люди завжди вірили, що Він син Давида, і проголошували Його великим пророком, великодушним Господом, Який спокутував гріхи людини. Деякі, завдяки силі своєї віри, зцілювалися, просто доторкнувшись до краю Його одягу; сліпі прозрівали, і навіть мертві могли бути повернуті до життя. Однак людина не змогла виявити глибоко вкорінений у ній розбещений сатанинський характер і не знала, як позбутися його. Людина

отримала багато благодаті, такої як мир і щастя плоті, віра одного члена сім'ї, що приносить благословення всій родині, зцілення від хвороб тощо. Рештою були добрі справи людини та її благочестива зовнішність; якщо хтось міг жити на основі цього, він вважався прийнятним віруючим. Тільки такі віруючі могли потрапити на небеса після смерті, що означало, що вони були спасенні. Але за життя ці люди абсолютно не розуміли дорогу життя. Усе, що вони робили, – так це вчиняли гріхи, а потім сповідували свої гріхи в постійному циклі без будь-якого шляху для зміни свого характеру: такий був стан людини в період Благодаті. Чи отримала людина повне спасіння? Ні! Тому, після того, як ця стадія роботи була завершена, усе ще залишалася робота суду й карі. Ця стадія полягає в тому, щоб зробити людину чистою за допомогою слова і тим самим вказати їй шлях, яким іти. Ця стадія не була б плідною або значущою, якби вона продовжилася вигнанням демонів, оскільки вона не змогла б викорінити гріховну природу людини, і людина зупинилася б на прощенні своїх гріхів. Через жертву за гріх людині були прощені її гріхи, бо робота розп'яття вже добігла кінця, і Бог здобув перемогу над сатаною. Але зіпсований характер людини все ще залишається в ній, людина все ще може грішити та противитися Богу, і Бог ще не здобув людство. Ось чому на цій стадії роботи Бог використовує слово, щоб викрити зіпсований характер людини, спонукаючи її на практиці йти правильним шляхом. Ця стадія більш значуща, ніж попередня, а також більш плідна, оскільки тепер саме слово безпосередньо забезпечує людське життя та дозволяє повністю оновити характер людини; це набагато ґрунтовніша стадія роботи. Таким чином, втілення в останні дні довершило значення Божого втілення та повністю завершило Божий план управління задля спасіння людини.

Боже спасіння людини не здійснюється безпосередньо з використанням методу Духа і особи Духа, бо людина не може ні

доторкнутися до Його Духа, ні побачити Його; не може людина і наблизитися до Нього. Якби Він спробував врятувати людину безпосередньо, використовуючи спосіб роботи Духа, людина не змогла б отримати Його спасіння. Якби Бог не зодягнувся в зовнішню форму створеної людини, у людини не було б можливості отримати це спасіння. Бо в людини немає можливості наблизитися до Нього, так само як ніхто не міг наблизитися до хмари Єгови. Тільки ставши створеною людиною, тобто тільки вклавши Своє слово в тіло з плоті, яким Він збирається стати, Він може особисто працювати словом у всіх, хто слідує за Ним. Тільки тоді людина може особисто побачити й почути Його слово, і більше того, увійти у володіння Його словом, і таким чином прийти до повного спасіння. Якби Бог не став плоттю, ніхто з плоті й крові не зміг би отримати такого великого спасіння, і жодна людина не була б врятована. Якби Дух Божий діяв безпосередньо в середовищі людства, все людство було б уражене, або ж, не маючи можливості отримати дотик Бога, люди були б повністю поневолені сатаною. Перше втілення було покликане спокутувати людину від гріха, відкупити її за допомогою Ісусового тіла з плоті, тобто Він урятував людину від хреста, але в людини все ще залишився зіпсутий сатанинський характер. Друге втілення більше не призначене для того, щоб служити жертвою за гріх, а для повного спасіння тих, хто був відкуплений від гріха. Це робиться для того, щоб ті, хто був прощений, могли звільнитися від своїх гріхів і повністю очиститися, а також, домігшись зміненого характеру, позбутися сатанинського впливу темряви й повернутися до престолу Божого. Тільки так людина може бути повністю освячена. Після того, як період Закону добіг кінця, і почався період Благодаті, Бог почав роботу спасіння, яка триває до останніх днів, коли, судячи й караючи людський рід за його непокору, Він повністю очистить людство. Тільки тоді Бог завершить Свою роботу

спасіння й увійде в спокій. Отже, на трьох стадіях роботи тільки двічі Бог ставав плоттю, щоб Самому виконувати Свою роботу серед людей. Це тому, що тільки одна з трьох стадій роботи полягає в тому, щоб скеровувати людей у веденні їхнього життя, у той час як дві інших складаються з роботи спасіння. Тільки ставши плоттю, Бог може жити пліч-о-пліч із людиною, відчувати страждання світу та жити в нормальному тілі з плоті. Тільки таким чином Він може забезпечити людей практичним шляхом, який вони потребують як створені істоти. Саме через втілення Бога людина отримує повне спасіння від Бога, а не безпосередньо з небес у відповідь на свої молитви. Бо, будучи з плоті й крові, людина не має можливості побачити Духа Божого, а тим більше наблизитися до Його Духа. Єдине, з чим людина може мати контакт, – це втілена плоть Бога, і тільки завдяки цьому людина здатна досягнути всі шляхи і всі істини та отримати повне спасіння. Другого втілення буде достатньо, щоб видалити гріхи людини й повністю очистити її. Отже, з другим втіленням уся Божа робота в плоті буде завершена, і значення Божого втілення стане довершеним. Починаючи з цього моменту, робота Бога в плоті буде повністю завершеною. Після другого втілення Він не стане плоттю втретє задля Своєї роботи. Бо все Його управління добіжить кінця. Втілення останніх днів повністю здобуде Його обраний народ, і все людство в останні дні буде класифіковано за видом. Він більше не буде виконувати роботу спасіння й не повернеться в плоть, щоб здійснювати будь-яку роботу. У роботі останніх днів слово сильніше, ніж вияв ознак і чудес, і авторитет слова перевершує авторитет ознак і чудес. Слово викриває всі порочні характери, приховані глибоко в серці людини. У тебе немає можливості розпізнати їх самотужки. Коли вони будуть розкриті перед тобою через слово, ти природним чином прийдеш до їх відкриття; ти не зможеш заперечувати їх, і ти будеш повністю переконаний. Хіба це не

влада слова? Це – результат, досягнутий роботою слова сьогодні. Отже, не через зіцлення від хвороб і вигнання демонів людина може бути повністю врятована від своїх гріхів, як не може вона бути зроблена повністю довершеною завдяки вияву ознак і чудес. Влада виліковувати хвороби й виганяти демонів дає людині тільки благодать, але плоть людини все ще належить сатані, і зіпсований сатанинський характер усе ще залишається всередині людини. Іншими словами, те, що не було очищено, усе ще відноситься до гріха й бруду. Тільки після очищення через слово, людина може бути здобута Богом і стати освяченою. Коли демонів було вигнано з людини і її було відкуплено, це означало тільки те, що її було вирвано з рук сатани й повернено Богові. Однак, не будучи очищеною або зміненою Богом, вона залишається зіпсованою людиною. Усередині людини все ще існують бруд, опір та бунтарство; людина повернулася до Бога тільки через Його спокуту, але в неї немає анінайменшого знання про Бога, і вона все ще здатна чинити опір і зраджувати Його. До того, як людину було відкуплено, велику кількість отрути сатани вже було введено в неї, і після тисячоліть розбещення сатаною в ній укоренилася природа, яка чинить опір Богу. Тому, коли людину було відкуплено, це не що інше, як випадок спокути, в якому людина куплена дорогою ціною, але отруйну природу всередині неї не було видалено. Людина, яка настільки осквернена, повинна пережити зміну, перш ніж стати гідною служити Богу. За допомогою цієї роботи суду й кари людина повністю пізнає брудну й розбещену сутність усередині себе, і зможе повністю змінитися та стати чистою. Тільки так людина може стати гідною того, щоб повернутися до престолу Божого. Уся робота, виконана в сьогоднішні, спрямована на те, щоб людина могла бути очищеною і зміненою; через суд і кару словом, а також через очищення людина може позбутися свого розбещення й стати чистою. Замість того, щоб вважати цю

стадію роботи роботою спасіння, було б більш доречно сказати, що це робота очищення. Насправді, ця стадія – стадія завоювання, а також друга стадія в роботі спасіння. Саме через суд і кару словом людина приходить до здобуття її Богом, і саме через використання слова для очищення, суду й кари повністю розкриваються всі скверни, уявлення, мотиви та індивідуальні прагнення в серці людини. Той факт, що людину було викуплено, а її гріхи прощено, можна розглядати тільки як те, що Бог не пам'ятає про переступи людини й не ставиться до людини відповідно до її переступів. Однак, коли людину, яка живе в тілі з плоті, не було звільнено від гріха, вона може тільки продовжувати грішити, нескінченно виявляючи свій зіпсований сатанинський характер. Це життя, яке проживає людина, нескінченний цикл гріхів і отримання прощення. Більшість людей грішать протягом дня тільки для того, щоб сповідатися ввечері. Таким чином, навіть якщо жертва за гріх назавжди залишиться дієвою для людини, вона не зможе врятувати людину від гріха. Тільки половину роботи спасіння було завершено, бо в людини все ще зіпсований характер. Наприклад, коли люди усвідомили, що вони походять від Моава, вони виголосили слова нарікань, перестали прагнути до життя та стали суцільно негативними. Хіба це не показує, що людство й досі не в змозі повністю підкоритися пануванню Бога? Хіба це не саме їхній розбещений сатанинський характер? Коли ти не піддавався карі, твої руки були підняті вище, ніж у всіх інших, навіть ніж у Ісуса. І ти вигукував гучним голосом: «Будь улюбленим сином Божим! Будь близьким до Бога! Ми швидше помremo, ніж схилимося перед сатаною! Повстань проти старого сатани! Повстань проти великого червоного дракона! Хай великий червоний дракон принижено позбудеться влади! Нехай Бог зробить нас довершеними!» Твої крики були голосніші за всі інші. Але потім прийшов час кари, і знову

проявився зіпсований характер людства. Тоді їхні крики припинилися, і їхня рішучість зів'яла. Це – розбещення людини; воно глибше від гріха, це щось, посаджене сатаною і глибоко вкорінене в людині. Людині нелегко усвідомити свої гріхи; у неї немає способу розпізнати свою власну глибоко вкорінену природу, і вона повинна покладатися на суд слова, щоб досягти цього результату. Тільки так можна поступово змінити людину з цього моменту й надалі. Людина кричала так у минулому, тому що не розуміла свій вроджений розбещений характер. Це – скверни, які існують усередині людини. Протягом такого довгого періоду суду й кари людина жила в атмосфері напруги. Хіба все це не було досягнуто за допомогою слова? Хіба ти також не кричав дуже гучним голосом перед судом над прислужниками? «Увійдіть у царство! Усі ті, хто приймає це ім'я, увійдуть у царство! Усі матимуть частку в Бозі!» Коли настав суд над прислужниками, ви більше не кричали. На самому початку всі вигукнули: «О Боже! Куди б Ти не помістив мене, я підкорюся Твоєму керуванню». Прочитавши слова Бога: «Хто буде Моїм Павлом?», люди сказали: «Я хочу!» Потім вони побачили слова: «А як щодо віри Йова?» і сказали: «Я хочу прийняти на себе віру Йова. Боже, будь ласка, випробуй мене!» Коли настав суд над прислужниками, вони відразу ж упали додолу й ледве змогли знову звестися на ноги. Після того, поволі, скверни в їхніх серцях поступово зменшувалися. Хіба це не було досягнуто через слово? Отже, те, що ви переживаєте сьогодні, – це результати, досягнуті через слово, навіть більші, ніж ті, які були досягнуті через вчинення Ісусом ознак і чудес. Славу Божу, яку ти бачиш, і владу Самого Бога, яку ти бачиш, видно не тільки за допомогою розп'яття, за допомогою зцілення хвороб і вигнання демонів, але навіть більшою мірою за допомогою суду Його слова. Це показує тобі, що влада і сила Божа полягають не тільки в творенні ознак, зціленні хвороб і

вигнанні демонів, але і в тому, що суд Божого слова краще здатний представляти владу Бога й виявляти Його всемогутність.

Те, чого людина досягла зараз – її нинішні духовний стан, знання, любов, вірність, слухняність і проникливість, – це результати, досягнуті завдяки суду слова. Те, що ти здатен зберігати вірність і залишатися стійким аж до цього дня, досягається за допомогою слова. Тепер людина бачить, що робота втіленого Бога дійсно незвичайна, і в ній є багато того, чого не може досягти людина, і це таємниці й чуда. Тому багато хто підкорився. Деякі ніколи не підкорялися жодній людині з дня свого народження, але коли вони бачать слова Бога цього дня, вони повністю підкоряються, не помічаючи, що зробили це, і вони не наважуються критично вивчати або говорити що-небудь ще. Людство потрапило під слово й лежить ниць під судом слова. Якби Дух Божий говорив безпосередньо з людиною, все людство підкорилося б тому голосу, падаючи додолу без слів одкровення, подібно до того, як Павло впав на землю у світлі по дорозі в Дамаск. Якби Бог продовжував діяти таким чином, людина ніколи не змогла б пізнати свою власну зіпсованість через суд слова й тим самим досягти спасіння. Тільки ставши плоттю, Бог може особисто донести Свої слова до вух кожної людини, щоб усі, у кого є вуха, могли почути Його слова й прийняти Його роботу суду словом. Тільки це – результат, досягнутий Його словом, а не прояв Духа, щоб налякати людину й змусити її підкоритися. Тільки завдяки цій практичній і в той же час незвичайній роботі старий характер людини, прихований глибоко всередині протягом багатьох років, може бути повністю викритий, щоб людина могла розпізнати й змінити його. Усе це – практична робота втіленого Бога, в якій, промовляючи й здійснюючи суд у практичний спосіб, Він досягає результатів суду над людиною через слово. Це влада втіленого Бога та значення втілення Бога. Це робиться для того, щоб показати

владу втіленого Бога, явити результати, досягнуті роботою слова, і показати, що Дух прийшов у плоті й демонструє Свою владу, судячи людину словом. Хоча Його плоть є зовнішньою формою звичайної й нормальної людської сутності, саме результати, яких досягають Його слова, показують людині, що Він сповнений влади, що Він – Сам Бог і що Його слова є проявом Самого Бога. Таким чином усьому людству показано, що Він – Сам Бог, що Він – Сам Бог, Який став плоттю, що Його ніхто не повинен ображати, і що ніхто не може перевершити Його суд словом, і жодна сила темряви не може взяти верх над Його владою. Людина повністю підкоряється Йому, тому що Він є Слово, що стало плоттю, завдяки Його владі й завдяки Його суду словом. Робота, принесена Його втіленою плоттю, – це влада, якою Він володіє. Причина, з якої Він стає плоттю, полягає в тому, що плоть також може мати владу, і Він здатний виконувати практичну роботу серед людства таким чином, щоб вона була видимою й відчутною для людини. Ця робота набагато більш реалістична, ніж робота, що виконується безпосередньо Духом Божим, Який володіє всією владою, і її результати також очевидні. Це відбувається тому, що втілена плоть Бога може говорити і діяти у практичний спосіб. Зовнішня форма Його плоті не має влади, і до неї може наблизитися людина, тоді як Його сутність дійсно несе в собі владу, але Його влада для всіх невидима. Коли Він говорить і працює, людина не може виявити існування Його влади; це полегшує Йому виконання роботи практичного характеру. Уся ця практична робота може принести результати. Навіть якщо жодна людина не усвідомлює, що Він володіє владою, або не бачить, що Його не можна ображати, або не бачить Його гніву, Він досягає намічених результатів Своїх слів завдяки Своїй прихованій владі, Своєму прихованому гніву та словам, які Він відкрито промовляє. Іншими словами, завдяки Його тону голосу, строгості Його мови і всієї мудрості

Його слів людина стає повністю переконаною. Таким чином, людина підкоряється слову втіленого Бога, яке, як видається, не має жодної влади, тим самим виконуючи Божу мету щодо спасіння людини. Це – ще один аспект значення Його втілення: говорити більш реалістично й дозволити реальності Його слів впливати на людину, щоб людина могла засвідчити силу слова Божого. Тому, якби ця робота не була виконана за допомогою втілення, вона не досягла б анінайменших результатів і не змогла б повністю врятувати грішних людей. Якби Бог не став плоттю, Він залишився б Духом, який одночасно невидимий і невідчутний для людини. Людина – істота з плоті, вона та Бог належать до двох різних світів і володіють різною природою. Дух Божий несумісний з людиною, яка складається з плоті, і між ними просто немає способу встановити відносини, не кажучи вже про те, що людина не здатна перетворитися на дух. Із огляду на це, Дух Божий повинен стати створеною істотою, щоб виконувати Свою первісну роботу. Бог може як піднятися на найвище місце, так і змиритися, щоб стати людським створінням, виконуючи роботу серед людей і живучи серед них, але людина не може піднятися на найвище місце та стати духом, і тим паче не може вона опуститися до найнижчого місця. Ось чому Бог повинен стати плоттю, щоб виконувати Свою роботу. Так само й під час першого втілення тільки плоть втіленого Бога могла спокутувати людину через Його розп'яття, тоді як Дух Божий не міг бути розп'ятий як жертва за гріх для людини. Бог міг безпосередньо стати плоттю, щоб служити жертвою за гріх для людини, але людина не могла безпосередньо підвестися на небеса, щоб прийняти жертву за гріх, яку Бог приготував для неї. Оскільки це так, все, що було б можливо, – це попросити Бога кілька разів метнутися туди й назад між небом і землею, щоб людина не возносилася на небеса, аби прийняти це спасіння, тому що людина впала і, більше того, людина просто не могла

підвестися на небеса, не кажучи вже про те, щоб отримати жертву за гріх. Тому Ісусу було необхідно прийти до людства й особисто зробити роботу, яка просто не могла бути виконана людиною. Щоразу, коли Бог стає плоттю, це відбувається через абсолютну необхідність. Якби будь-яку зі стадій можна було виконати безпосередньо Духові Божому, Він не упокорив би себе для приниження через втілення.

На цій заключній стадії роботи результати досягаються за допомогою слова. Через слово людина приходить до розуміння багатьох таємниць і роботи, яку Бог здійснював протягом минулих поколінь; через слово людина просвітлюється Святим Духом; через слово людина приходить до розуміння таємниць, ніколи раніше не розгаданих минулими поколіннями, а також роботи пророків і апостолів минулих часів та принципів, за якими вони діяли; через слово людина також приходить до розуміння характеру Самого Бога, а також непокірності й опору людини, і вона пізнає свою власну сутність. Через ці стадії роботи та через усі сказані слова людина пізнає роботу Духа, роботу, яку здійснює втілена плоть Бога, і навіть більше, увесь Його характер. Твої знання про Божу роботу управління протягом шести тисяч років також були отримані через слово. Хіба знання про твої колишні уявлення та твій успіх у їх відкиданні не були також досягнуті через слово? На попередній стадії Ісус чинив ознаки й чудеса, але на цій стадії немає жодних ознак і чудес. Хіба твоє розуміння того, чому Бог не являє ознак й чудес, не було також досягнуто через слово? Тому слова, сказані на цій стадії, перевершують роботу, виконану апостолами й пророками минулих поколінь. Навіть пророцтва, сказані пророками, не могли б досягти такого результату. Пророки проголошували тільки пророцтва, вони говорили про те, що станеться в майбутньому, але не про роботу, яку Бог бажав зробити в той час. Вони також не говорили для того, щоб

направляти людство в їхньому житті, або дарувати людству істини, або відкривати їм таємниці, не кажучи вже про те, щоб дарувати життя. У словах, сказаних на цій стадії, є пророцтво й істина, але в основному ці слова служать для того, щоб дарувати людині життя. Нинішні слова не схожі на пророцтва пророків. Це – стадія роботи для життя людини, щоб змінити характер життя людини, а не заради того, щоб проголошувати пророцтва. Першою стадією була робота Єгови: Його робота полягала в тому, щоб підготувати шлях для людини до поклоніння Богу на землі. Це була робота початку – знайти місце походження для роботи на землі. У той час Єгова навчав ізраїльтян дотримуватися суботи, шанувати своїх батьків і жити в мирі один із одним. Це було тому, що люди того часу не розуміли, що являє собою людина, і не розуміли, як жити на землі. На першій стадії роботи Йому було необхідно спрямовувати людство в його житті. Усе, що Єгова говорив їм, раніше не було відомо людству і не знаходилося в його розпорядженні. У той час Бог поставив багатьох пророків, щоб вони промовляли пророцтва, і всі вони робили це під керівництвом Єгови. Це був лише один пункт у Божій роботі. На першій стадії Бог не став плоттю, і тому Він наставляв усі племена й народи через пророків. Коли Ісус працював у Свій час, Він не говорив так багато, як у наші дні. Ця стадія роботи слова в останні дні ніколи не виконувалася в минулі періоди й покоління. Хоча Ісая, Даниїл та Іван промовили багато пророцтв, їхні пророцтва повністю відрізнялися від слів, що промовляються нині. Те, що вони говорили, було всього лише пророцтвами, але слова, сказані зараз, такими не є. Якби Я перетворив усе, про що Я зараз говорю, в пророцтва, чи змогли б ви зрозуміти? Припустімо, що те, про що Я говорив, стосувалося справ уже після того, як Я пішов, то як би ви могли тоді отримати розуміння? Робота слова ніколи не здійснювалася ні за часів Ісуса, ні в період Закону. Можливо, хтось скаже:

«Хіба Єгова також не промовляв слова під час Своєї роботи? Хіба Ісус, окрім зцілення хвороб, вигнання демонів і творення ознак і чудес, не говорив також слова в той час, коли звершував Свою роботу?» Є відмінності між тим, що говориться. У чому полягала суть слів, промовлених Єговою? Він тільки спрямовував людство, щоб воно вело своє життя на землі, що не стосувалося духовних питань у житті. Чому сказано, що коли Єгова говорив, це було для того, щоб наставляти людей у всіх місцях? Слово «наставляти» означає прямо вказувати і безпосередньо наказувати. Він не давав людині життя; радше, Він просто брав людину за руку і вчив її, як шанувати Його, не занадто вдаючись до притч. Робота, яку Єгова здійснював в Ізраїлі, полягала не в тому, щоб розправитися з людиною, дисциплінувати її або звершити суд і кару, а в тому, щоб направляти її. Єгова наказав Мойсееві сказати Його народові збирати манну в пустелі. Щоранку до сходу сонця вони повинні були збирати манну, рівно стільки, щоб їм вистачило на один день. Манну не можна було зберігати до наступного дня, бо в такому разі вона запліснявіла б. Він не читав людям лекцій і не викривав їхню природу, а також не викривав їхні ідеї й думки. Він не змінював людей, а радше направляв їх у їхньому житті. Люди того часу були подібні до дітей, нічого не розуміючих і здатних тільки на деякі елементарні механічні рухи, і тому Єгова видавав закони тільки для того, щоб направляти народ.

Задля того, щоб поширювати Євангеліє, щоб усі, хто шукає з істинним серцем, могли дізнатися про роботу, яка звершується сьогодні, і бути повністю переконаними, ти повинен дійти до чіткого розуміння внутрішньої історії, суті та значення роботи, виконаної на кожній стадії. Зроби так, щоб інші, будучи з тобою в спілкуванні, могли зрозуміти роботу Єгови, роботу Ісуса і, більше того, усю роботу Бога сьогодні, а також зв'язки і відмінності між цими трьома стадіями роботи. Зроби

так, щоб після того, як вони тебе вислухали, інші побачили, що ці три стадії не заважають одна одній, але що всі вони є роботою одного Духа. Хоча Вони працюють у різні періоди, зміст виконуваної Ними роботи різний, і слова, які Вони промовляють, різні, але принципи, за якими Вони працюють, одні й ті ж. Це – найзначніші бачення, які повинні розуміти всі люди, які сліднують за Богом.

Два втілення доповнюють значущість втілення

Кожен етап праці, виконаної Богом, має своє практичне значення. Тоді, коли прийшов Ісус, Він прийшов у вигляді чоловіка, а коли Бог приходить цього разу, Він має вигляд жінки. Із цього ви можете бачити, що Боже створення і чоловіків, і жінок може бути корисним у Його роботі, і у Нього немає відмінності за ознакою статі. Коли приходить Його Дух, Він може зодягтися в будь-яке тіло, яке забажає, і це тіло може представляти Його; будь то тіло чоловіка або жінки, воно може представляти Бога, доти, доки воно є Його втіленою плоттю. Якби Ісус у час Свого приходу з'явився як жінка, іншими словами, якби Святий Дух зачав дівчинку, а не хлопчика, цей етап праці однаково був би завершений. Якби це було так, то нинішній етап праці мав би бути завершений чоловіком, але робота все одно була б виконана. Робота, виконана на кожному етапі, має своє значення; жоден етап роботи не повторюється і не суперечить іншому. У той час Ісуса, який здійснював Свою роботу, називали єдиним Сином, а поняття «син» передбачає чоловічий рід. Чому на даному етапі не згадується єдиний Син? Тому що умови виконання праці вимагають зміни статі в порівнянні зі статтю Ісуса. У Бога немає розрізнення за статтю. Він робить Свою роботу так, як Йому хочеться, і, виконуючи

Свою роботу, Він не підпадає під жодні обмеження, а є особливо вільним. Однак кожен етап роботи має своє практичне значення. Бог двічі ставав тілом, і само собою зрозуміло, що Його втілення в останні дні – це останній раз. Він прийшов, щоб відкрити всі Свої діяння. Якби на цій стадії Він не став тілом, щоб особисто звершувати працю, маючи людей за свідків, людина назавжди залишилася б прихильником уявлення про те, що Бог – тільки чоловік, а не жінка. До цього все людство вірило в те, що Бог може бути лише чоловіком, а жінка не може називатися Богом, оскільки все людство вважало чоловіків за тих, хто має владу над жінками. Люди вірили, що жодна жінка не може перебрати на себе владу, лише чоловіки. Що більше, вони навіть казали, що чоловік – це голова жінки, і що жінка мусить коритися чоловікові і не може перевершити його. У минулі часи, коли казали, що чоловік є головою жінки, це стосувалось спокушених змієм Адама і Єви, а не чоловіка і жінки, якими їх створив Єгова на початку. Звичайно, жінка повинна слухатися і любити свого чоловіка, а чоловік повинен навчитися годувати та утримувати свою сім'ю. Це закони і настанови, встановлені Єговою, яких людство має дотримуватись у своєму житті на землі. Єгова сказав жінці: «До мужа твого пожадання твоє, авін буде панувати над тобою». Він сказав це тільки для того, щоб людство (тобто і чоловік, і жінка) могло жити нормальним життям під владою Єгови, і щоб життя людства мало структуру і не випадало з належного порядку. Тому Єгова запровадив відповідні правила того, як чоловік і жінка повинні поводитись, однак це стосувалося лише всіх створінь, що живуть на землі, і не мало жодного відношення до плоті втіленого Бога. Як Бог міг бути таким самим, як і створені Ним істоти? Його слова були звернені лише до створеного Ним людства; саме для того, аби людство могло жити нормальним життям, Він установив правила для чоловіка та жінки. На початку, коли Єгова створив

людство, Він створив два види людських істот – як чоловічої, так і жіночої статі; тому і в Його втілених плотських тілах існує поділ на чоловіче та жіноче. Він не приймав рішення щодо Своєї роботи на основі слів, промовлених Ним до Адама та Єви. Ті два рази, коли Він ставав плоттю, були визначені цілковито згідно з Його думками в той час, коли Він уперше створив людство; тобто Він завершив роботу двох Своїх утілень на основі чоловічого і жіночого до того, як вони були зіпсуті. Якби людство взяло слова, сказані Єговою Адаму та Єві, які були зваблені змієм, і застосувало їх до роботи Божого втілення, хіба Ісус не повинен був би також любити Свою дружину, як Йому належить? У такому разі, хіба Бог залишився б Богом? І якщо це так, то чи міг би Він усе ще завершити Свою роботу? Якщо Богу було б неправильно втілитись у жіночому тілі, то чи не було б для Бога також найбільшою помилкою створити жінку? Якщо люди досі вірять, що для Бога було б неправильно втілитись у жіночій подобі, то хіба Ісус, який не одружився і тому не міг любити Свою дружину, не був би такою ж помилкою, як і нинішнє втілення? Оскільки ти використовуєш слова, сказані Єговою Єві, щоб оцінити правду Божого втілення в наші дні, тоді ти повинен використовувати слова Єгови до Адама, щоб судити про Господа Ісуса, Який став плоттю в період Благодаті. Хіба це не одне й те саме? Оскільки ти оцінюєш Господа Ісуса згідно з чоловіком, який не був спокушений змієм, то ти не можеш судити про правду сьогоденного втілення згідно з жінкою, яка була спокушена змієм. Це було б несправедливо! Оцінювання Бога в такий спосіб доводить, що тобі бракує раціональності. Коли Єгова двічі ставав плоттю, стать Його плоті була пов'язана із чоловіком і жінкою, які не були спокушені змієм; саме відповідно до чоловіка і жінки, які не були спокушені змієм, Він двічі став плоттю. Не думайте, що чоловічість Ісуса була такою

ж, як в Адама, якого звабив змії. Ці двоє абсолютно не пов'язані між собою, вони є двома різними за своєю природою чоловіками. Вочевидь не може так бути, щоб чоловічість Ісуса підтверджувала, що Він є головою усіх жінок, але не всіх чоловіків? Хіба Він не Цар усіх юдеїв (і чоловіків, і жінок включно)? Він – Сам Бог, не лише голова жінки, а й голова чоловіка. Він – Господь усіх створінь і голова усіх створінь. Як ти міг би визначити чоловічість Ісуса як символ головування над жінкою? Чи не було б це блюзнірством? Ісус – чоловік, який не був розбещений. Він – Бог; Він – Христос; Він – Господь. Як міг би Він бути чоловіком на кшталт Адама, який був розбещений? Ісус – це плоть, в яку увібрався Найсвятіший Дух Божий. Як міг ти сказати, що Він – Бог, який володіє чоловічою природою Адама? У такому разі, хіба вся Божа робота не була б хибною? Хіба Єгова вклав би в Ісуса чоловічість Адама, спокушеного змієм? Хіба теперішнє втілення не є ще одним прикладом роботи втіленого Бога, який відрізняється за статтю від Ісуса, але подібний до Нього за природою? Невже ти досі наважуєшся стверджувати, що втілений Бог не може бути жінкою, оскільки жінка першою була спокушена змієм? Невже ти все ще наважуєшся стверджувати, що, оскільки жінка є найбільш нечистою і джерелом розбещення людства, Бог у жодному разі не міг втілитись у жіночій подобі? Невже ти наважуєшся наполягати, стверджуючи, що «жінка повинна завжди коритися чоловікові і ніколи не може проявляти або безпосередньо представляти Бога»? Ти не зрозумів у минулому, але чи можеш ти зараз продовжувати хулити роботу Божу, особливо втілену Божу плоть? Якщо це тобі не ясно, краще притримай свого язика, аби твою дурість і невігластво не було викрито і твою потворність не було виставлено напоказ. Не думай, що ти все розумієш. Я кажу тобі, що всього, що ти бачив та пережив, недостатньо для того, аби ти зрозумів навіть

тисячну частку Мого плану управління. То чому ж ти так пихато поводишся? Тієї малої частки таланту і крихітної частки знань, які ти маєш, недостатньо для того, щоб Ісус використав їх навіть для однієї секунди Своєї роботи! Скільки досвіду ти насправді маєш? Те, що ти бачив, і все, що ти чув за своє життя, і те, що ти уявляв, є меншим за ту роботу, яку Я виконую в одну мить! Тобі краще не чіплятися і не шукати недоліків. Ти можеш бути настільки зарозумілим, наскільки хочеш, але ти не більш ніж створіння, не рівне навіть мурасі! Усе, що ти тримаєш у своєму животі, є меншим за те, що є в животі у мурахи! Не думай, що лише тому, що ти здобув деякий досвід і старшинство, це надає тобі право бурхливо жестикулювати і зарозуміло говорити. Хіба твій досвід і твоє старшинство не є результатом тих слів, які Я промовив? Невже ти вважаєш, що вони здобуті в обмін на твою власну тяжку працю та старання? Сьогодні ти бачиш, що Я став плоттю, і лише з цього приводу у тебе з'явилось безліч концепцій, і немає кінця уявленням, що походять від них. Якби не Моє втілення, навіть якби ти володів надзвичайними талантами, у тебе не було б стільки концепцій; а хіба не з них походять твої уявлення? Якби Ісус не став плоттю тоді вперше, чи дізнався б ти взагалі про втілення? Чи не тому, що перше втілення дало тобі знання, ти маєш зухвалість судити про друге втілення? Чому, замість того, щоб бути слухняним послідовником, ти піддаєш його вивченню? Коли ти увійшов у цей потік і постав перед утіленим Богом, чи дозволив би Він тобі досліджувати Його? Ти можеш досліджувати історію своєї сім'ї, але якщо ти спробуєш дослідити «історію сім'ї» Бога, чи дозволить тобі сьогоднішній Бог проводити таке дослідження? Чи ти не сліпий? Хіба ти не наражаєшся на зневагу?

Якби була виконана тільки робота Ісуса і не була б доповнена роботою на цьому етапі останніх днів, людина назавжди б учепилася за уявлення про те, що тільки Ісус є єдиним Сином

Божим, тобто, що у Бога є тільки один син, і що будь-хто, хто прийде згодом під іншим ім'ям, не буде єдиним Сином Божим, не кажучи вже про Самого Бога. Людина має переконання, що будь-хто, хто служить жертвою за гріх або хто бере на себе владу від імені Бога і спокутує все людство, є єдиним Сином Божим. Є й такі, хто вважає, що доки Той, хто приходить, є чоловіком, Він може вважатися єдиним Сином Божим і представником Бога. Є навіть ті, хто каже, що Ісус – це Син Єгови, Його єдиний Син. Хіба такі переконання не є перебільшеними? Якби цей етап роботи не був виконаний в останній період, то для Бога все людство було би вкрите похмурою тінню. Якби це було так, чоловік вважав би себе вищим за жінку, а жінки ніколи не могли б підвести голови, і тоді жодна жінка не могла б бути спасенною. Люди завжди вірять, що Бог – чоловічого роду, і більше того, що Він одвіку зневажав жінку і не дав би їй спасіння. Якби це було так, хіба це не означало б, що всі жінки, які були створені Єговою і які також були розбещені, ніколи не мали б можливості бути спасеними? Тоді хіба не було б безглуздо для Єгови створювати жінку, тобто створити Єву? І хіба жінка не загинула б навіки? З цієї причини цей етап роботи в останні дні виконується для того, щоб спасти все людство, а не лише жінку. Якби хтось гадав, що, якби Бог втілювався у жіночій подобі, це було б зроблено виключно заради спасіння жінки, то така людина була б справді дурна!

Сьогоднішня робота сприяла поступу роботи періоду Благодаті; тобто робота згідно з усім шеститисячолітнім планом управління просунулася вперед. Хоча період Благодаті скінчився, у Божій роботі відбувся прогрес. Чому я знову і знову повторюю, що цей етап роботи спирається на період Благодаті та період Закону? Тому що робота цього дня є продовженням роботи, виконаної в період Благодаті, і поступом у порівнянні зі здійсненим у період Закону. Ці три етапи тісно взаємозв'язані, і кожна ланка у цьому ланцюзі тісно пов'язана з наступною. Чому

Я також кажу, що цей етап роботи ґрунтується на тому, що було зроблено Ісусом? Припустимо, що цей етап не спирався б на роботу, виконану Ісусом, тоді на цьому етапі мало б відбутися ще одне розп'яття, і роботу спокути попереднього етапу довелося б виконувати знову. У цьому не було б сенсу. Тому справа не в тому, що роботу повністю завершено, а в тому, що період просунувся вперед, і рівень роботи було піднято на вищий щабель, аніж раніше. Можна сказати, що цей етап роботи збудований на фундаменті періоду Закону та на скелі Ісусової роботи. Божя робота будується етап за етапом, і цей етап не є новим початком. Лише поєднання цих трьох етапів роботи може вважатися шеститисячолітнім планом управління. Робота цього етапу виконується на фундаменті роботи періоду Благодаті. Якщо ці два етапи роботи були не пов'язані між собою, тоді чому розп'яття не повторюється на цьому етапі? Чому Я не несу людських гріхів, а натомість приходжу безпосередньо судити і карати людину? Якби Моя робота суду і покарання людини не слідувала за розп'яттям, враховуючи, що Моє теперішнє пришествя не від зачаття Святим Духом, то Я не мав би права судити і карати людину. Саме тому, що Я єдиний з Ісусом, Я приходжу безпосередньо судити та карати людину. Робота на цьому етапі повністю будується на роботі попереднього етапу. Ось чому тільки така робота може крок за кроком привести людину до спасіння. Ісус і Я походимо від одного Духа. Хоча Ми не споріднені у Нашій плоті, Наш Дух єдиний; хоча зміст того, що Ми робимо, і робота, за яку Ми беремося, не однакові, Ми подібні у Своїй сутності; Наша плоть набуває різних форм, але це пов'язано зі зміною епохи та різними вимогами Нашої роботи; Наші служіння не схожі, тому й робота, яку Ми виконуємо, і характер, який Ми розкриваємо людині, також є відмінними. Ось чому те, що людина бачить і розуміє сьогодні, не схоже на те, що було в минулому, що пояснюється зміною

епохи. Попри те, що Вони відмінні за статтю і формою Їхньої плоти, і що Вони не були народжені в одній сім'ї, а тим більше не в один і той самий період часу, Їхній Дух, тим не менш, єдиний. Попри те, що Їхня плоть не має ані кровної, ані будь-якої фізичної спорідненості, неможливо заперечувати, що Вони – втілена плоть Бога у двох різних часових періодах. Те, що Вони є втіленими тілами Бога, є незаперечною правдою. Однак, Вони не належать до одного роду і не поділяють спільної людської мови (один із них був чоловіком, який говорив мовою юдеїв, а інша – жінкою, яка розмовляє лише китайською). Саме з цих причин Вони жили в різних країнах, щоб виконувати роботу, яку кожному з Них належить виконувати, також і в різні періоди часу. Незважаючи на те, що Вони є одним і тим самим Духом, який володіє однією і тією ж сутністю, між зовнішніми оболонками Їхньої плоти немає абсолютної схожості. Усе, що Їх об'єднує, – це спільна людська природа, але якщо йдеться про зовнішній вигляд Їхньої плоти та обставини Їхнього народження, то Вони не схожі. Ці речі не впливають на Їхню відповідну роботу або на знання, які людина має про Них, бо, врешті-решт, Вони – це один і той самий Дух, і ніхто не може Їх розділити. Хоча Вони не споріднені по крові, уся Їхня природа керується Їхніми Духами, які доручають Їм різну роботу в різні періоди часу, а Їхні тіла належать до різних родоводів. Дух Єгови не є батьком Духа Ісуса, а Дух Ісуса не є сином Духа Єгови: Вони є одним і тим самим Духом. Так само втілений Бог сьогодення та Ісус не є родичами по крові, але Вони єдині, тому що Їхні Духи єдині. Бог може чинити роботу милості й милосердя, а також праведного суду й покарання людини, як і насилання на людину проклять; і зрештою, Він може виконати роботу поруйнування світу та покарання нечестивих. Хіба Він не робить усе це Сам? Хіба це не всемогутність Бога? Він міг як оприлюднювати закони для

людини, так і давати їй заповіді, і Він також міг керувати першими ізраїльтянами у їхньому житті на землі та наставляти їх у будівництві храму й жертovníків, тримаючи всіх ізраїльтян під Своїм пануванням. Завдяки Своїй владі Він жив на землі з народом Ізраїлю протягом двох тисяч років. Ізраїльтяни не наважувалися повставати проти Нього; усі шанували Єгови і дотримувалися Його заповідей. Такою була робота, виконана силою Його влади та Його всемогутності. Потім, упродовж періоду Благодаті, Ісус прийшов, щоб викупити все занепале людство (не лише ізраїльтян). Він виявив милість та милосердя до людини. Ісус, якого люди бачили в період Благодаті, був сповнений милосердя і повсякчас виявляв любов до людей, адже Він прийшов спасти людство від гріха. Він міг прощати людям їхні гріхи доти, доки Його розп'яття повністю не викупило людство від гріха. У цей період Бог з'явився перед людиною з милістю та милосердям; тобто Він став жертвою за гріх людини і був розп'ятий за людські гріхи, аби вони назавжди були прощені. Він був милосердним, співчутливим, терплячим і люблячим. І всі ті, хто слідував за Ісусом у період Благодаті, також прагнули бути терплячими та люблячими в усьому. Вони були довготерпеливими і ніколи не чинили опору, навіть коли їх били, проклинали або закидали камінням. Але на останньому етапі так далі не може тривати. Робота Ісуса та Єгови не була цілковито однаковою навіть попри те, що Вони були від одного Духа. Робота Єгови не завершила цей період, а спрямовувала його, започаткувавши життя людства на землі, а робота сьогодішнього дня полягає в тому, щоб завоювати глибоко розбещені язичницькі народи і очолити не лише обраний Богом народ у Китаї, а й увесь всесвіт і все людство. Тобі може здаватися, що ця робота провадиться лише в Китаї, але насправді вона вже почала поширюватися за кордоном. Чому люди за межами Китаю знову і знову шукають шлях істинний?

Це тому, що Дух уже взявся до роботи, і слова, промовлені сьогодні, звернені до людей по всьому всесвіту. Завдяки цьому половина роботи вже триває. Від створення світу до наших днів Дух Божий привів у рух цю велику роботу, причому виконав різну роботу в різні періоди та серед різних народів. Люди кожного періоду бачать різний Його характер, який природним чином проявляється у різних справах, які Він робить. Він – Бог, сповнений милості та милосердя; Він – жертва за гріх людини та людський пастир; але Він також є людським судом, покаранням і прокляттям. Він зміг керувати людським життям на землі упродовж двох тисяч років, а також викупити розбещене людство із гріха. Сьогодні Він також здатний завоювати людство, яке не знає Його, і змусити його вклонитися Своему пануванню, щоб усі повністю скорилися Йому. Урешті-решт, Він спалить усе нечисте і неправедне в людях по всьому всесвіту, щоб показати їм, що Він не лише милосердний і люблячий Бог, не лише Бог мудрості та чудес, не лише святий Бог, але ще й Бог, який судить людину. Для злих з-поміж роду людського Він – це спалення, суд і покарання; для тих, хто має бути удосконалений, Він – це страждання, очищення та випробування, а також розрада, пожива, забезпечення словами, розправа й обтинання. А для тих, кого вигнано, Він – покарання та відплата. Скажи Мені, хіба Бог не всемогутній? Він здатний на будь-яку і всіляку роботу, а не тільки на розп'яття, як ти собі уявляєш. Ти замалої думки про Бога! Ти гадаєш, що все, що Він може зробити, це викупити все людство через Своє розп'яття, – і це й усе? І після цього ти прослідуєш за Ним на небо, щоб їсти плоди з дерева життя і пити з річки життя? ... Хіба це може бути настільки просто? Скажи Мені, чого ти досяг? У тебе є життя Ісуса? Ти дійсно був викуплений Ним, але розп'яття було справою Самого Ісуса. Який обов'язок виконав ти як людина? Ти маєш лише зовнішню побожність, але ти не розумієш Його

шляху. Чи так ти проявляєш Його? Якщо ти не досяг життя Божого і не бачив Його праведного характеру у всій повноті, то ти не можеш претендувати на те, що ти маєш життя, і ти негідний пройти крізь браму Царства Небесного.

Бог не лише Дух, Він також може стати плоттю. Що більше, Він є тілом слави. Ісуса, хоч ви Його не бачили, та бачили ізраїльтяни – євреї того часу. Спочатку Він був плотським тілом, але після того, як Його розіпнули, Він став тілом слави. Він є всеохопним Духом і може виконувати роботу в кожному місці. Він може бути Єговою, або Ісусом, або Месією; зрештою, Він також може стати Всемогутнім Богом. Він – праведність, суд і покарання; Він – прокляття та гнів; але Він також милість і милосердя. Уся робота, яку Він виконав, може представляти Його. Яким Богом, за твоїми словами, Він є? Ти не можеш пояснити. Якщо ти справді не можеш пояснити, тобі не слід робити висновків про Бога. Не роби висновку про те, що Бог повсякчас є Богом милості й милосердя лише тому, що Він виконав роботу спокути на одному етапі. Ти можеш бути впевненим, що Він лише милосердний і люблячий Бог? Якщо Він просто милосердний і люблячий Бог, то чому Він покладе край цьому періоду в останні дні? Чому Він нашле стільки лих? Згідно з людськими уявленнями та думками, Бог повинен бути милосердним і люблячим аж до самого кінця, щоб усі до єдиного представники людства могли бути спасеними. Але чому в останні дні Він посилає такі великі лиха, як землетруси, мор і голод, щоб знищити це зле людство, яке вважає Бога за ворога? Чому Він дозволяє людям страждати від цих лих? Що ж до того, який Він Бог, то ніхто з вас не наважується сказати, і ніхто не може пояснити. Ти можеш бути певним, що Він є Духом? Ти наважишся сказати, що Він – ніхто інший, як плоть Ісуса? І чи наважишся ти сказати, що Він – Бог, Якого завжди будуть розпинати заради людини?

Чи існує Трійця?

Після того, як з'явилася правда про Ісуса, який став плоттю, люди повірили, що на небесах є не тільки Отець, а й Син, і навіть Дух. Це – загальноприйняте уявлення, якого дотримується людина, що на небесах є такий Бог: триєдиний Бог, Який є Отець, Син і Святий Дух. У всього людства є такі уявлення: Бог – єдиний Бог, але складається з трьох частин, які всі ті, хто глибоко вкоренився в загальноприйнятих уявленнях, вважають Отцем, Сином і Святим Духом. Тільки всі ті три частини, які утворюють одне ціле, є від Бога. Без Святого Отця Бог не був би цілісним. Подібно до цього, Бог не був би цілісним без Сина або Святого Духа. За їхніми уявленнями, вони вірять, що ані Отець окремо, ані Син окремо не можуть вважатися Богом. Тільки Отець, Син і Святий Дух разом можуть вважатися Самим Богом. Зараз усі релігійні віруючі і навіть кожен послідовник серед вас має таке вірування. Проте, що стосується того, чи правильне це вірування, цього ніхто не може пояснити, тому що ви завжди перебуваєте в тумані замішання щодо питань про Самого Бога. Хоча це є переконаннями, ви не знаєте, правильні вони чи неправильні, тому що ви занадто тяжко заразилися релігійними уявленнями. Ви занадто глибоко прийняли ці традиційні релігійні погляди, і ця отрута просочилася занадто глибоко у вас. Отже, і в цьому питанні ви піддалися цьому згубному впливу, бо триєдиного Бога просто не існує. Тобто Трійці Отця, Сина і Святого Духа просто не існує. Усе це загальноприйнятні людські уявлення і помилкові вірування людини. Протягом багатьох століть люди вірили в цю Трійцю, створену на основі уявлень у свідомості людини, сфабриковану людиною і ніколи раніше не бачену людиною. Протягом цих багатьох років було багато тлумачів Біблії, які пояснювали «справжнє значення» Трійці, але такі пояснення триєдиного Бога як трьох різних

єдиносущних осіб були невизначеними і неясними, і всі люди збиті з пантелику цією «структурою» Бога. Жодна велика людина ніколи не була в змозі запропонувати вичерпне пояснення; більшість пояснень проходять перевірку в плані міркувань і на папері, але жодна людина не має цілковито чіткого розуміння їхнього значення. Це відбувається тому, що цієї великої Трійці, яку людина тримає в серці, просто не існує. Бо ніхто ніколи не бачив справжнього лику Божого, і нікому не пощастило піднятися в оселю Бога для відвідин, щоб дослідити, які предмети присутні в тому місці, де знаходиться Бог, щоб точно визначити, скільки десятків тисяч або сотень мільйонів поколінь знаходяться в «домі Божому», або вивчити, зі скількох саме частин складається притаманна Богові структура. Що необхідно вивчити головним чином, так це наступне: період Отця і Сина, а також Святого Духа; відповідна зовнішність кожної з осіб; як саме Вони розділилися і як вийшло, що Вони є одним цілим. На жаль, за всі ці довгі роки жодна людина не змогла визначити правду цих питань. Усі вони просто будують здогадки, бо жодна людина ніколи не підносила на небеса з візитом і не поверталася зі «звітом про вивчення» для всього людства, щоб повідомити про правду суті справи всім тим палким і побожним релігійним вірянам, яких хвилює питання Трійці. Звичайно, не можна покласти провину на людину за формування таких уявлень, бо чому Єгова-Отець не дозволив Ісусу-Синові супроводжувати Його, коли Він створив людство? Якби на початку всі використовували ім'я Єгова, це було б краще. Якщо потрібно покласти на когось провину, нехай вона буде покладена на короткочасну помилку Бога Єгови, який не викликав Сина і Святого Духа до Себе під час творіння, а радше виконав Свою роботу самотужки. Якби всі Вони працювали одночасно, хіба Вони не стали б єдиним цілим? Якби з самого початку і до кінця існувало тільки ім'я Єгова, а не ім'я Ісус із

періоду Благодаті, або якби Його тоді все ще називали б Єговою, то хіба Бог не був би позбавлений страждань через цей поділ з боку людства? Звичайно, Єгову не можна звинувачувати у всьому цьому; якщо провина повинна бути покладена на когось, нехай вона буде покладена на Святого Духа, який протягом тисячоліть продовжував Свою роботу ім'ям Єгови, Ісуса і навіть Святого Духа, одурманюючи і збиваючи з пантелику людей так, що людина не могла точно знати, хто такий Бог. Якби Сам Святий Дух діяв без форми або образу, і більше того, без такого імені, як Ісус, і людина не могла б ні доторкнутися до Нього, ні побачити Його, тільки чуючи звуки грому, то хіба така робота не принесла б більше користі людству? Тож що можна зробити зараз? Людські уявлення накопичилися і стали високими, як гора, і широкими, як море, до такої міри, що Бог сьогоднішнього дня більше не може їх виносити і знаходиться в повній розгубленості. У минулому, коли були тільки Єгова, Ісус і між Ними Святий Дух, людина вже була в розгубленості щодо того, як впоратися, а тепер з'явився ще й Всемогутній, який, як кажуть, теж є частиною Бога. Хто знає, Хто Він такий і в якій особі Трійці Він був змішаний або прихований протягом скількох би то не було років? Як може людина винести це? Одного триєдиного Бога було достатньо, щоб людині потрібно було ціле життя для пояснення цього, але тепер є «один Бог у чотирьох іпостасях». Як це можна пояснити? Ти це можеш пояснити? Брати і сестри! Як ви вірили в такого Бога до цього дня? Я знімаю перед вами Свого капелюха. Триєдиного Бога вже було більш ніж достатньо, щоб винести; як ви могли продовжувати мати таку непохитну віру в цього єдиного Бога в чотирьох іпостасях? Вас настійно просили схаменутися, але ви відмовляєтеся. Як незбагненно! Ви просто таки дивуете! Людина дійсно може піти так далеко, щоб повірити в чотирьох Богів і не перейматися через це; ви не думаєте, що це чудо?

Дивлячись на вас, ніхто б і гадки не мав, що ви здатні сотворити таке велике диво! Дозвольте Мені сказати вам, що, насправді, триєдиний Бог не існує ніде в цьому всесвіті. У Бога немає ні Отця, ні Сина, і тим більше не існує концепції, згідно з якою Отець і Син спільно використовують Святого Духа як інструмент. Усе це є найбільшою помилкою у цьому світі і просто не існує! Проте, навіть така помилка має своє походження і не є цілком безпідставною, бо ваші уми не такі прості, і ваші думки не позбавлені глузду. Радше, вони цілком доречні і винахідливі, настільки, що неприступні навіть для сатани. Шкода, що всі ці думки є помилками і просто не відповідають дійсності! Ви взагалі не бачили справжньої правди; ви просто будуете здогадки і уявляєте, а потім фабрикуєте все це в історію, щоб обманним шляхом завоювати довіру інших і домогтися панування над найбільш простацькими людьми без розуму чи розсудливості, щоб вони повірили у ваші великі і відомі «експертні вчення». Чи це істина? Хіба це та дорога життя, яку повинна прийняти людина? Все це нісенітниця! Жодне слово не є доречним! Протягом усіх цих багатьох років Бог був розколотий вами таким чином, розколюючись на все тонші й тонші частини з кожним поколінням, до такої міри, що один Бог був відкрито розколотий на трьох Богів. І тепер для людини просто неможливо возз'єднати Бога в єдине ціле, тому що ви розділили Його на занадто багато частин! Якби не Моя своєчасна робота, до того як стало б занадто пізно, важко сказати, як довго ви б нахабно продовжували діяти у такий спосіб! Якщо ви продовжуєте розділяти Бога таким чином, як Він може все ще бути вашим Богом? Ви б усе ще впізнали Бога? Ви б усе ще відшукали своє походження? Якби Я прибув трохи пізніше, цілком імовірно, що ви відправили б «Отця і Сина», Єгови та Ісуса, назад в Ізраїль і заявили, що ви самі є частиною Бога. На щастя, зараз тривають останні дні. Нарешті цей день,

якого Я так довго чекав, настав, і тільки після того, як Я виконав цей етап роботи Своїми власними руками, розділення вами Самого Бога було зупинено. Якби цього не сталося, ви б пішли ще далі, навіть помістивши всіх бісів серед вас на ваші столи для поклоніння. Це – ваша вигадка! Це ваш засіб для розколу Бога! Чи будете ви продовжувати чинити так зараз? Дозвольте запитати вас: скільки існує Богів? Який Бог принесе вам спасіння? Першому Богові, другому чи третьому ви завжди молитесь? У якого ви постійно вірите? Це Отець? Чи Син? Чи це Дух? Скажи мені, в кого саме ти віриш. Хоча з кожним вашим словом ви говорите, що вірите в Бога, те, у що ви насправді вірите, – це ваш власний мозок! У вас просто немає Бога у ваших серцях! І все ж у ваших умах є низка таких Трійць! Ви не згодні?

Якщо три етапи роботи оцінити відповідно до цієї концепції Трійці, то повинно бути три Бога, оскільки робота, виконувана кожним із Них, не однакова. Якщо хто-небудь із вас скаже, що Трійця дійсно існує, тоді пояснить, що саме являє собою цей єдиний Бог у трьох іпостасях. Що таке Святий Отець? Що таке Син? Що таке Святий Дух? Чи Єгова є Святим Отцем? Чи Ісус – Син? Тоді як щодо Святого Духа? Хіба Отець не Дух? Хіба сутність Сина не є також Духом? Хіба робота Ісуса не була роботою Святого Духа? Хіба робота Єгови в той час не була виконана таким само Духом, як робота Ісуса? Скільки Духів може бути в Бога? Згідно з вашим поясненням, три особи Отця, Сина і Святого Духа єдині; якщо це так, то є три Духа, але наявність трьох Духів означає, що є три Боги. Це означає, що немає єдиного істинного Бога; як може такий Бог усе ще володіти властивою Йому сутністю Бога? Якщо ти приймаєш те, що є тільки один Бог, тоді як Він може мати сина і бути батьком? Хіба все це не просто твої уявлення? Є тільки один Бог, тільки одна особа в цьому Бозі і тільки один Дух Божий,

саме так, як у Біблії написано, що «є тільки один Святий Дух і тільки один Бог». Незалежно від того, чи є Отець і Син, про Яких ти говориш, в кінці кінців, є тільки один Бог, і сутність Отця, Сина і Святого Духа, в які ви вірите, – це сутність Святого Духа. Іншими словами, Бог – це Дух, але Він здатний стати плоттю і жити серед людей, а також бути вище всього сущого. Його Дух всеосяжний і всюдисущий. Він може одночасно перебувати у плоті й у всесвіті та понад ним. Оскільки всі люди говорять, що Бог – єдиний істинний Бог, значить, існує єдиний Бог, ніким свавільно не поділений! Бог – це тільки один Дух і тільки одна особа; і це Дух Божий. Якщо це так, як ти кажеш, Отець, Син і Святий Дух, то хіба Вони не три Боги? Святий Дух – це одне, Син – інше, а Отець – ще інше. Їхні особи різні, і Їхні сутності різні, то як же тоді кожен із Них може бути частиною єдиного Бога? Святий Дух – це Дух; це людині зрозуміти легко. Якщо це так, то Отець тим паче є Духом. Він ніколи не спускався на землю і ніколи не ставав плоттю; Він – Бог Єгова в серці людини, і Він, безумовно, також є Духом. Тоді які стосунки між Ним і Святим Духом? Це відносини між Отцем і Сином? Чи це стосунки між Святим Духом і Духом Отця? Чи сутність кожного Духа однакова? Чи Святий Дух – це інструмент Отця? Як це можна пояснити? І тоді які стосунки між Сином і Святим Духом? Це відносини між двома Духами чи відносини між людиною і Духом? Усе це питання, які не можуть мати жодного пояснення! Якщо всі Вони – один Дух, то не може бути й мови про трьох осіб, бо ними володіє один Дух. Якби Вони були різними особами, то Їхні Духи розрізнялися би за силою, і Вони просто не могли би бути одним Духом. Ця концепція Отця, Сина і Святого Духа надзвичайно абсурдна! Вона сегментує Бога і розділяє Його на три особи, кожна з яких має статус і Дух; як же тоді Він усе ще може бути одним Духом і одним Богом? Скажи Мені, чи були небеса і земля і все суще

створені Отцем, Сином чи Святим Духом? Дехто каже, що Вони створили все це разом. Тоді хто ж відкупив людство? Це був Святий Дух, Син чи Отець? Дехто каже, що саме Син відкупив людство. Тоді хто ж по суті є Сином? Хіба Він не є втіленням Духа Божого? Втілення називає Бога на небесах ім'ям Отця з точки зору створеної людини. Хіба ти не усвідомлюєш, що Ісус народився через зачаття Святого Духа? Усередині Нього знаходиться Святий Дух; що б ви не говорили, Він усе одно єдиний з Богом на небесах, бо Він є втіленням Духа Божого. Це уявлення про Сина просто невірне. Це один Дух, Який виконує всю роботу; тільки Сам Бог, тобто Дух Божий, виконує Свою роботу. Хто такий Дух Божий? Хіба це не Святий Дух? Хіба це не Святий Дух, Який діє в Ісусі? Якби робота не була виконана Святим Духом (тобто Духом Божим), то чи могла Його робота представляти Самого Бога? Коли Ісус під час молитви називав Бога на небесах ім'ям Отець, це робилося тільки з точки зору створеної людини, тільки тому, що Дух Божий зодягнувся в звичайне і нормальне тіло та мав зовнішню оболонку створеної істоти. Навіть якщо в Ньому був Дух Божий, Його зовнішній вигляд усе ще був виглядом звичайної людини; іншими словами, Він став «Сином Людським», про Якого говорили всі люди, включаючи Самого Ісуса. Оскільки Його називають Сином Людським, Він є особистістю (чоловіком або жінкою, у будь-якому випадку з зовнішньою оболонкою людської істоти), народженою в нормальній сім'ї звичайних людей. Отже, те, що Ісус називав Бога на небесах ім'ям Отець, було таким же, як і те, що ви спершу називали його Отцем; Він робив це з точки зору створеної людини. Ви все ще пам'ятаєте Молитву Господню, якої Ісус навчав вас? «Отче наш, що єси на небесах...» Він просив усіх людей називати Бога на небесах ім'ям Отець. І оскільки Він теж називав Його Отцем, Він робив це з точки зору того, хто є рівнею вам усім. Оскільки ви називали Бога на

небесах ім'ям Отець, Ісус бачив себе на одному рівні з вами і людиною на землі, обраною Богом (тобто Сином Божим). Якщо ви називаєте Бога Отцем, хіба це не тому, що ви – створені істоти? Якою великою не була б влада Ісуса на землі, до розп'яття Він був усього лише Сином Людським, керованим Святим Духом (тобто Богом), і одним зі створених істот на землі, оскільки йому ще належало завершити Свою роботу. Тому те, що Він називав Бога на небесах Отцем, було виключно Його смиренням і слухняністю. Однак Його звернення до Бога (тобто до Духа на небесах) у такий спосіб не доводить, що Він був сином Духа Божого на небесах. Радше, справа була просто в тому, що Його точка зору була іншою, а не в тому, що Він був іншою особою. Існування окремих осіб – це помилка! До Свого розп'яття Ісус був Сином Людським, скованим обмеженнями плоті, і Він не володів у повній мірі владою Духа. Ось чому Він міг шукати волю Бога-Отця тільки з точки зору створеної істоти. Це так, як Він тричі молився в Гефсиманії: «Не як Я хочу, а як Ти». До того, як Він був покладений на хрест, Він був усього лише Царем Іудейським; він був Христом, Сином Людським, а не прославленим тілом. Ось чому, з точки зору створеної істоти, Він називав Бога Отцем. Отже, ти не можеш сказати, що всі, хто називає Бога Отцем, є Сином. Якби це було так, то хіба ви не стали б усі Сином, відразу як Ісус навчив вас Молитві Господній? Якщо ви все ще не переконані, то скажіть Мені, хто є Той, кого ви називаєте Отцем? Якщо ви маєте на увазі Ісуса, то хто, по-вашому, є Отцем Ісуса? Після того, як Ісус пішов, цієї ідеї про Отця і Сина більше не було. Ця ідея була доречна тільки в ті роки, коли Ісус став плоттю; за всіх інших обставинах це відносини між Господом творіння і створеною істотою, коли ви називаєте Бога Отцем. Немає такого часу, коли ця ідея Трійці Отця, Сина і Святого Духа могла би встояти; це помилка, що рідко зустрічається протягом віків, і її не існує!

Більшості людей це може нагадати слова Бога з Книги Буття: «Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою» (Буття 1:26). Враховуючи, що Бог говорить: «Створімо людину за образом Нашим», тоді «Ми» означає двох або більше; оскільки Він сказав «Ми», то існує не тільки один Бог. Таким чином, людина почала мислити абстрактно про окремі особи, і з цих слів виникла ідея Отця, Сина і Святого Духа. Який же тоді Отець? Яким є Син? І яким є Святий Дух? Чи може бути так, що сучасне людство було створено за образом одного, об'єднаного з трьох? Тоді образ людини подібний до образу Отця, Сина чи Святого Духа? За образом і подобою якої з осіб Бога є людина? Ця людська ідея просто невірна і безглузда! Вона може тільки розділити одного Бога на кілька Богів. У той час, коли Мойсей писав Книгу Буття, це було після того, як людство було створено після створення світу. На самому початку, коли почався світ, Мойсея не існувало. І тільки набагато пізніше Мойсей написав Біблію, тож як же він міг знати, що саме говорив Бог на небесах? Він не мав ні найменшого уявлення про те, як Бог сотворив світ. У Старому Заповіті Біблії немає згадки про Отця, Сина і Святого Духа, тільки про єдиного істинного Бога, Єгови, що виконує свою роботу в Ізраїлі. Його називають різними іменами у різні періоди, але це не може слугувати доказом того, що кожне ім'я стосується іншої особи. Якби це було так, то хіба не було б незліченних іпостасей у Богові? Те, що написано в Старому Заповіті, – це робота Єгови, етап роботи Самого Бога, який мав розпочатися в період Закону. Це була робота Бога, за якої, як Він промовляв, так і було, і як Він велів, так і ставалося. Єгова ніколи не говорив, що Він був Отцем, Який прийшов для виконання роботи, і Він ніколи не пророкував про прихід Сина задля відкуплення людства. Коли настав час Ісуса, було сказано тільки, що Бог став плоттю, щоб спокутувати все людство, а не те, що прийшов Син. Оскільки

періоди не схожі один на одного, і робота, яку здійснює Сам Бог, також відрізняється, Йому потрібно виконувати Свою роботу в різних світах. Таким чином, особа, яку Він представляє, також відрізняється. Людина вірить, що Єгова – Отець Ісуса, але цього насправді не визнавав Ісус, котрий сказав: «Ми ніколи не виокремлювалися як Отець і Син; Я і Отець Небесний – одне ціле. Отець у Мені, і Я в Отці; коли людина бачить Сина, вона бачить Небесного Отця». Зважаючи на всі аргументи, чи то Отець, а чи Син, Вони – один Дух, не розділений на окремі особи. Як тільки людина намагається пояснити, все ускладнюється ідеєю окремих осіб, а також відносинами між Отцем, Сином і Духом. Коли людина говорить про окремих осіб, хіба це не матеріалізує Бога? Людина навіть класифікує цих осіб як першу, другу й третю; усе це лише фантазії людини, які не заслуговують згадки і які є абсолютно нереалістичними! Якби ти запитав людину: «Скільки існує Богів?», вона сказала б, що Бог – це Трійця Отця, Сина і Святого Духа: єдиний істинний Бог. Якби ти поставив наступне запитання: «Хто такий Отець?», вона би відповіла: «Отець – це Дух Божий на небесах; Він керує усім і є Господарем небес». «Тоді чи Єгова – це Дух?» Вона би сказала: «Так!» Якби ти потім запитав людину: «Хто такий Син?», вона, звичайно, відповіла б, що Ісус – це Син. «Тоді якою є історія Ісуса? Звідки Він прийшов?» Вона би сказала: «Ісус народився у Марії через зачаття від Святого Духа». Тоді хіба Його сутність не є також і Духом? Хіба Його робота не є також такою, що представляє Святого Духа? Єгова – це Дух, так само як і сутність Ісуса. Тепер, в останні дні, є менше необхідності говорити, що це все ще Дух; як Вони можуть бути різними особами? Хіба це не просто Дух Божий, який виконує роботу Духа з різних точок зору? Як такої, немає жодної різниці між особами. Ісус був зачатий Святим Духом, і, безсумнівно, Його робота була саме роботою Святого Духа. На першому етапі

роботи, виконаної Єговою, Він не став плоттю і не з'явився людині. Тож людина ніколи не бачила Його зовнішності. Яким би величним і високим Він не був, Він усе одно залишався Духом, Самим Богом, Який створив людину на початку. Тобто Він був Духом Божим. Він говорив із людиною через хмари, просто Дух, і ніхто не був свідком Його вигляду. Тільки в період Благодаті, коли Дух Божий зійшов у плоть і втілювався в Юдеї, людина вперше побачила образ втілення у вигляді юдея. У Ньому не було нічого від Єгови. Однак Він був зачатий Святим Духом, тобто зачатий Духом Самого Єгови, й Ісус усе одно народився як втілення Духа Божого. Те, що людина вперше побачила, було Святим Духом, що сходить, як голуб, на Ісуса; це був не Дух, властивий виключно Ісусу, а радше Святий Дух. Тоді чи може Дух Ісуса бути відділений від Святого Духа? Якщо Ісус – це Ісус, Син, а Святий Дух – це Святий Дух, тоді як Вони можуть бути одним цілим? У цьому випадку робота не могла би бути виконана. Дух всередині Ісуса, Дух на небесах і Дух Єгови – все це одне. Він називається Святим Духом, Духом Божим, семикратно посиленням Духом і всеосяжним Духом. Дух Божий може звершувати багато роботи. Він здатний створити світ і знищити його, потопивши землю; Він може спокутувати все людство, і більше того, Він може завоювати і знищити все людство. Уся ця робота виконується Самим Богом і не може бути виконана жодною з іпостасей Бога замість Нього. Його Дух може бути названий іменами Єгова та Ісус, а також Всемогутній. Він є Господь і Христос. Він також може стати Сином Людським. Він на небесах, а також на землі; Він високо над всесвітами і серед натовпу. Він – єдиний Повелитель небес і землі! Із часу створення світу і донині ця робота виконується Самим Духом Божим. Чи то робота на небесах, а чи в плоті, усе виконується Його власним Духом. Усі творіння, як на небі, так і на землі, знаходяться на долоні Його всемогутньої руки;

усе це – робота Самого Бога, і ніхто інший не може виконати її замість Нього. На небесах Він – Дух, але також і Сам Бог; серед людей Він – плоть, але залишається Самим Богом. Хоча Його можуть називати сотнями тисяч імен, Він усе одно залишається Самим Собою, прямим вираженням Свого Духа. Спокута всього людства через Його розп'яття була прямою працею Його Духа, і те ж саме стосується проголошення всім народам і всім країнам в останні дні. У всі часи Бога можна називати тільки всемогутнім і єдиним істинним Богом, всеосяжним Самим Богом. Окремих осіб не існує, а тим більше цієї ідеї Отця, Сина і Святого Духа. Є тільки один Бог на небесах і на землі!

Божий план управління охоплює шість тисяч років і розділений на три періоди, засновані на відмінностях у Його роботі: перший період – це старозаповітний період Закону; другий – період Благодаті; і третій – період останніх днів – період Царства. У кожному періоді представлена окрема особистість. Це має місце тільки через різницю в роботі, тобто через вимоги до роботи. Перший етап роботи в період Закону був здійснений в Ізраїлі, а другий етап завершення роботи відкуплення був виконаний у Юдеї. Для справи відкуплення Ісус був народжений через зачаття Святим Духом і як єдиний Син. Усе це було пов'язано з вимогами роботи. В останні дні Бог бажає поширити Свою роботу на язичницькі народи і завоювати тамтешніх людей, щоб Його ім'я було великим серед них. Він бажає направляти людину в розумінні і входженні у повну істину. Усю цю роботу виконує один Дух. Хоча Він може робити це з різних точок зору, характер і принципи роботи залишаються незмінними. Як тільки ти ознайомишся з принципами і характером виконуваної Ними роботи, ти зрозумієш, що все це виконує один Дух. І все ж дехто може сказати: «Отець є Отець; Син є Син; Святий Дух є Святий Дух, і врешті-решт Вони стануть одним цілим». Тоді як ти маєш зробити їх одним

цілим? Як Отець і Святий Дух можуть стати одним цілим? Якби Вони були за своєю суттю двома, то незалежно від того, як Вони з'єднані разом, хіба Вони не залишалися б двома частинами? Коли ти говориш про те, щоб зробити Їх одним цілим, хіба це не просто з'єднання двох окремих частин в одне ціле? Але хіба Вони не були двома частинами до того, як стали одним цілим? Кожен дух володіє чітко виразною сутністю, і два духи не можуть бути об'єднані в один. Дух не є матеріальним об'єктом і не схожий ні на що в матеріальному світі. Із точки зору людини, Отець – це один Дух, Син – інший, а Святий Дух – ще один, тоді три Духа змішуються, як три склянки води, в одне ціле. Хіба не саме тоді троє стають одним цілим? Це цілковито помилкове і абсурдне пояснення! Хіба це не розколювання Бога на частини? Як Отець, Син і Святий Дух усі можуть стати одним цілим? Чи Вони не три частини, кожна з яких має різну природу? Є інші, які кажуть: «Хіба Бог не сказав прямо, що Ісус – Його улюблений Син?» Ісус – улюблений Син Божий, в Якому Його благовоління – це, безсумнівно, було сказано Самим Богом. Це був Бог, Який свідчив про Себе, але просто з іншої точки зору, з точки зору Духа на небесах, що свідчить про Своє власне втілення. Ісус – це Його втілення, а не Його Син на небесах. Ти розумієш? Хіба слова Ісуса: «Я в Отці, а Отець у Мені» не вказують на те, що Вони – один Дух? І хіба не через втілення Вони були розділені між небом і землею? Насправді Вони все ще одне ціле; незважаючи ні на що, це просто Бог, Який свідчить про Себе. Через зміну періодів, вимоги роботи і різні етапи Його плану управління, ім'я, яким людина називає Його, також різниться. Коли Він прийшов, щоб виконати перший етап роботи, Його можна було називати тільки Єговою, який є пастирем ізраїльтян. На другому етапі втіленого Бога можна було називати тільки Господом і Христом. Але в той час Дух на небесах заявив тільки, що Він був улюбленим Сином Божим,

і не згадав про те, що Він був єдиним Сином Божим. Цього просто не сталося. Як у Бога могла бути одна єдина дитина? Тоді хіба Бог не став би людиною? Оскільки Він був втіленням, Його називали улюбленим Сином Божим, і з цього випливали стосунки між Отцем і Сином. Це було просто через розділення між небом і землею. Ісус молився з точки зору плоті. Оскільки Він зодягнувся в плоть такої нормальної людської природи, саме з точки зору плоті Він сказав: «Моя зовнішня оболонка – це оболонка створеної істоти. Оскільки Я зодягнувся в плоть, щоб прийти на цю землю, Я тепер дуже, дуже далеко від небес». Із цієї причини Він міг молитися Богу Отцю тільки з точки зору плоті. Це був Його обов'язок, і це було те, чим повинен бути наділений втілений Дух Божий. Не можна сказати, що Він не був Богом просто тому, що Він молився Отцю з точки зору плоті. Хоча Його було названо улюбленим Сином Божим, Він усе ще був Самим Богом, бо Він був усього лише втіленням Духа, і Його сутність усе ще була Духом. Люди дивуються, чому Він молився, якщо Він був Самим Богом. Це тому, що Він був втіленим Богом, Богом, що живе у плоті, а не Духом на небесах. Із точки зору людини, Отець, Син і Святий Дух усі є Богом. Тільки всі троє, ставши як одне ціле, можуть вважатися єдиним істинним Богом, і, таким чином, Його сила виключно велика. Є ті, хто говорить, що тільки таким чином Він є семикратно посиленням Духом. Коли Син молився після Свого пришествя, Він молився саме тому Духу. Насправді Він молився з точки зору створеної істоти. Оскільки плоть не цілісна, Він не був цілісним і мав багато слабкостей, коли прийшов у плоть, і Він був у значній мірі стурбованим, коли виконував Свою роботу у плоті. Ось чому Він тричі молився Богу Отцю перед Своїм розп'яттям, а також багато разів навіть до того. Він молився серед своїх учнів; Він молився на самоті на горі; Він молився на борту рибальського човна; Він молився серед натовпів людей; Він молився, ламаючи

хліб; і Він молився, благословляючи інших. Чому Він так чинив? Саме Духу Він молився; Він молився Духу, Богу на небесах, з точки зору плоті. Отже, з точки зору людини, Ісус став Сином на тому етапі роботи. Однак на цьому етапі Він не молиться. Чому це так? Це тому, що те, що Він приносить, – це робота слова, а також суд і кара слова. Він не потребує молитов, і Його служіння полягає в тому, щоб говорити. Він не піднесений на хресті, і люди не передали Його можновладцям. Він просто виконує Свою роботу. У той час, коли Ісус молився, Він молився Богу Отцю про сходження Царства Небесного, про те, щоб здійснилася воля Отця, і про майбутню роботу. На цьому етапі Царство Небесне вже зійшло, так чи потрібно Йому все ще молитися? Його робота полягає в тому, щоб покласти край періоду, і нових періодів більше немає, тож чи є необхідність молитися про наступний етап? Боюся, що немає!

У поясненнях людини є багато протиріч. Дійсно, усе це – уявлення людини; без подальшого їх вивчення ви всі повірили б, що вони вірні. Хіба ви не знаєте, що такі ідеї, як триєдиний Бог, – це всього лише уявлення людей? Жодне людське знання не є повним і ґрунтовним. Завжди є домішки, і у людини занадто багато ідей; це показує, що створена істота просто не може пояснити роботу Бога. У людському розумі занадто багато всього, що виходить із логіки і мислення і що суперечить істині. Чи може твоя логіка ретельно проаналізувати роботу Бога? Чи ти можеш набути розуміння всієї роботи Єгови? Це ти як людина, яка може бачити все це наскрізь, чи це Сам Бог, Який здатний бачити від вічності до вічності? Це ти можеш бачити від давньої вічності – до вічності прийдешньої, а чи це Бог, Який може це робити? Що ти скажеш? Яким чином ти є гідним того, щоб тлумачити Бога? На чому ґрунтується твоє тлумачення? Хіба ти Бог? Небеса і земля, і все суще були створені Самим Богом. Це не твоїх рук чин, тож чому ти даєш неправильні

пояснення? Отже, ти продовжуєш вірити в триєдиного Бога? Тобі не здається, що так є занадто обтяжливо? Для тебе було би найкраще вірити в одного Бога, а не в трьох. Найкраще бути легким, бо тягар Господа легкий.

Внутрішня правда роботи завоювання (1)

Людство, так докорінно розбещене сатаною, не знає, що є Бог, і перестало поклонятися Богові. На початку, коли були створені Адам і Єва, слава і свідчення Єгови завжди повсякчас присутні. Але після розбещення людина втратила славу і свідчення, адже всі збунтувалися проти Бога і взагалі перестали Його шанувати. Сьогоднішня робота завоювання полягає в тому, щоб відновити все свідчення та всю славу, і щоб усі люди поклонялися Богові, аби було свідчення поміж сотворених; ось робота, яку належить виконати на цьому етапі. Як саме має бути завойоване людство? За допомогою роботи слів на цьому етапі, щоб повністю переконати людину; за допомогою розголошення, суду, кари та безжального прокляття, щоб остаточно переконати її; розкриваючи бунтарство людини й судячи її опір, аби вона могла дізнатися про несправедність і скверну людства, і таким чином використати ці речі як тло для відтінення праведного Божого характеру. Переважно за допомогою саме цих слів людина завойовується та цілковито переконується. Слова – це засіб для остаточного завоювання людства, і всі, хто приймає Боже завоювання, мусять прийняти побиття та суд Його слів. Процес мовлення сьогодні – це саме процес завоювання. І як же люди повинні співпрацювати? Знаючи, як їсти й пити ці слова, та досягаючи їх розуміння. Що ж до того, як завойовуються люди, то це не те, що вони можуть зробити самі по собі. Усе, що ти можеш зробити за допомогою їди та пиття цих слів, – це

усвідомити свою розбещеність і скверну, своє бунтарство й свою несправедливість, – і впасти ниць перед Богом. Якщо, збагнувши Божу волю, ти зможеш втілити її в життя, і якщо ти матимеш видіння і зможеш повністю скоритися цим словам і не робити жодного вибору самостійно, тоді ти будеш завойований – і це стане результатом цих слів. Чому людство втратило свідчення? Тому що ніхто не має віри в Бога, тому що Богові немає місця в людських серцях. Завоювання людства – це відновлення віри людства. Люди завжди хочуть поринути з головою в мирське життя, вони плекають забагато надій, хочуть забагато для свого майбутнього й мають забагато екстравагантних вимог. Вони завжди думають про плоть, будують плани для плоті й не виявляють жодного інтересу до пошуку шляху віри в Бога. Їхні серця були вкрадені сатаною, вони втратили благоговіння перед Богом і вони зациклені на сатані. Але людина була створена Богом. Отже, людина втратила свідчення, тобто вона втратила славу Божу. Мета завоювання людства – повернути славу людського благоговіння перед Богом. Це можна сформулювати так: є чимало людей, які не прагнуть життя; навіть якщо є ті, хто прагне життя, їх лише лічені одиниці. Люди стурбовані своїм майбутнім і зовсім не приділяють уваги життю. Деякі повстають проти Бога й чинять Йому опір, засуджують Його за Його спиною й не сповідують істину. До пори на цих людей не звертають уваги; поки що з цими синами непокори нічого не вчиняють, але в майбутньому ти житимеш у темряві, плачучи і скрегогучи зубами. Ти не відчуваєш цінності світла, коли живеш у ньому, але ти зрозумієш цю цінність, коли житимеш у темряві ночі, і тоді ти пошкодуєш. Зараз ти добре почувашся, але прийде день, коли ти пошкодуєш. Коли цей день настане, і темрява опуститься, і світла більше не буде, буде запізно жалкувати. Саме тому, що ти досі не розумієш роботи сьогоднішнього дня, ти не цінуєш час, який маєш зараз. Щойно

розпочнеться робота всього всесвіту, тобто коли виповниться все, про що Я говорю сьогодні, багато людей схопиться за голову й заплаче гіркими сльозами. І роблячи так, хіба вони не поринуть у пільму, сповнену плачу і скреготу зубів? Усі, хто воістину прагне життя й вдосконалюється, можуть бути використані, тоді як усі сини непокори, які не годяться для використання, впадуть у пільму. Вони будуть позбавлені роботи Святого Духа й не зможуть нічого зрозуміти. Так вони здригатимуться в риданнях, занурені в покарання. Якщо ти добре підготовлений до цієї фази роботи, і ти зріс у своєму житті, тоді ти придатний для використання. Якщо ж ти погано підготовлений, то навіть якщо тебе закличуть до наступного етапу роботи, ти будеш непридатним для використання, – у цей момент у тебе не буде іншого шансу, навіть якщо ти захочеш підготуватися. Бог уже відійде; куди б ти міг піти, щоб знайти таку можливість, яка зараз перед тобою? Куди б ти міг піти, щоб отримати вправу, особисто надану Богом? На той час Бог уже не буде особисто говорити чи подавати Свій голос; усе, що ти зможеш зробити, це читати те, що говориться сьогодні, – як тоді зможе розуміння даватися легко? Як може життя в майбутньому бути кращим, ніж сьогодні? У той момент чи не страждатимеш ти, помираючи заживо, плачучи і скреготучи зубами? Благословення даруються тобі зараз, але ти не знаєш, як ними користуватися; ти живеш у благословенні, але не здаєш собі з цього справи. Це доводить, що ти приречений на страждання! Сьогодні деякі люди опираються, деякі бунтують, деякі роблять те чи інше, а Я просто не звертаю на це уваги, – але не думайте, що Я не знаю, що ви замишляєте. Невже я не розумію вашої сутності? Навіщо продовжуєте протистояти Мені? Хіба ти не віриш у Бога, щоб прагнути життя й благословень заради тебе самого? Хіба не заради самого себе ти маєш віру? Зараз Я виконую роботу завоювання тільки говорячи, і щойно ця робота

завоювання завершиться, твій кінець буде очевидним. Чи Я маю сказати тобі про це прямо?

Сьогоднішня робота завоювання покликана зробити очевидним те, яким буде кінець людини. Чому кажуть, що сьогоднішня кара й суд – це суд перед великим білим престолом останніх днів? Невже ти цього не бачиш? Чому робота завоювання є завершальним етапом? Хіба не саме для того, щоб проявити, який кінець чекає на кожен клас людей? Хіба не для того, щоб дозволити кожному під час роботи завоювання, кари та суду показати свою справжню сутність, а потім згодом бути класифікованим відповідно до свого виду? Замість того, щоб говорити, що це завоювання людства, можливо, краще було б сказати, що це демонстрація того, який кінець чекатиме на кожен клас людей. Йдеться про суд над людськими гріхами, а потім про розкриття різних класів людей, таким чином вирішуючи, чи є вони злими чи праведними. Після роботи завоювання приходить робота винагородження добра та покарання зла. Люди, які цілковито слухаються, – тобто повністю завойовані, – будуть поміщені на наступний етап поширення Божої роботи по всьому всесвіту; нескорені будуть поміщені в темряву й зустрінуть нещастя. Таким чином, люди будуть розподілені за своїм видом: лиходії будуть об'єднані зі злом, щоб ніколи більше не бачити сонячного світла, а праведники об'єднуються з добром, щоб отримати світло й вічно жити у світлі. Кінець усього сущого близький; кінець людини був чітко показаний її очам, і все суще буде розподілене за видами. Як же людям уникнути страждань, пов'язаних із тим, що кожен із них класифікується за своїм видом? Кінець кожного виду людей розкривається, коли близьиться кінець усього сущого, і це відбувається під час роботи завоювання всього всесвіту (включаючи всю роботу завоювання, починаючи з нинішньої роботи). Одкровення про кінець усього людства здійснюється перед суддівським місцем,

у процесі кари та під час роботи завоювання останніх днів. Класифікація людей відповідно до виду не повертає людей до їхніх початкових класів, адже коли людина була створена у момент творіння, існував тільки один вид людей, і єдиний поділ був між чоловіком і жінкою. Не існувало багато різних видів людей. Лише після кількох тисяч років розбещення з'явилися різні класи людей: одні – під владою нечистих бісів, інші – під владою злих духів, а треті, ті, хто шукає шляху життя, – під владою Всемогутнього. Тільки таким чином серед людей поступово виникають класи, і лише так люди поділяються на класи у великій людській родині. У всіх людей з'являються різні «батьки»; не буває так, щоб усі цілковито перебували під владою Всемогутнього, адже людина надто бунтівна. Праведний суд розкриває справжню сутність кожного типу людей, не залишаючи нічого прихованим. На світлі кожен показує своє справжнє обличчя. На даний момент людина вже не та, якою вона була від початку, первісна подоба її предків давно зникла, тому що незліченні нащадки Адама та Єви віддавна були захоплені сатаною, щоб ніколи більше не знати небесного сонця, а також тому, що люди були наповнені найрізноманітнішою отрутою сатани. Отже, люди мають свої відповідні місця призначення. Що більше, саме з огляду на свої відмінні отрути вони класифікуються за видом, тобто вони сортуються за ступенем їхнього завоювання на сьогоднішній день. Людський кінець не є чимось наперед визначеним із моменту створення світу. Це тому, що на початку був лише один клас, який мав загальну назву «людство», і спочатку людина не була розбещена сатаною, і всі люди жили в Божому світлі, і їх не досягала пійма. Але після того, як людина була розбещена сатаною, всі типи і види людей поширилися по всій землі, – всі типи та види людей, які походили із сім'ї під загальною назвою «людство», що складалася з чоловіків і жінок. Усі вони під проводом своїх

предків відступили від своїх найдавніших предків – людства, яке складалося з чоловіка й жінки (тобто від Адама та Єви на початку, їхніх найдавніших предків). На той час ізраїльтяни були єдиними людьми, чиїм життям на землі керував Єгова. Різноманітні типи людей, які вийшли зі всього Ізраїлю (тобто з первісного сімейного клану), потім втратили провід Єгови. Ці перші люди, абсолютно необізнані в питаннях людського світу, згодом разом зі своїми предками стали жити на територіях, на які вони претендували, що триває й донині. Таким чином, вони залишаються в невіданні про те, як вони відступили від Єгови і як вони розбещувались до сьогодні всілякими нечистими бісами та злими духами. Ті, кого докорінно розбещували та отруювали аж до сьогодні, – ті, кого зрештою неможливо врятувати, – не матимуть іншого вибору, окрім як піти зі своїми предками, нечистими бісами, які розбестили їх. Ті ж, хто зрештою може бути спасений, вирушать у відповідне місце призначення людства, тобто до кінця, призначеного для спасених та завойованих. Буде зроблено все можливе, щоб спасти всіх тих, кого можна спасти, – але для людей байдужих і невиліковних єдиним вибором буде прослідувати за своїми предками в бездонну яму кари. Не думай, що твій кінець був визначений наперед від самого початку й лише зараз став відомим. Якщо ти так гадаєш, то невже ти забув, що під час первісного створення людства не було створено окремого сатанинського класу? Хіба ти забув, що було створено лише одне людство, яке складалося з Адама та Єви (тобто були створені лише чоловік і жінка)? Якби ти був нащадком сатани від самого початку, чи не означало б це, що, коли Єгова створив людину, Він включив сатанинську групу у Своє творіння? Хіба міг Він зробити щось подібне? Він створив людину заради Свого свідчення; Він створив людину заради Своєї слави. Навіщо б Він зумисно створював клас нащадків сатани, аби ті свідомо протистояли Йому? Як

міг Єгова зробити таке? Якби Він зробив це, хто сказав би, що Він – праведний Бог? Коли Я зараз кажу, що дехто з вас зрештою підуть із сатаною, це не означає, що ти був із сатаною від самого початку; радше це означає, що ти занепав так низько, що навіть якщо Бог намагався спасти тебе, ти однаково не зміг здобути це спасіння. Немає іншого вибору, окрім як зарахувати тебе до сатани. Це так лише тому, що тебе неможливо спасти, а не тому, що Бог несправедний до тебе й навмисно визначив твою долю як втілення сатани, а потім зараховує тебе до сатани й зумисно хоче, щоб ти страждав. Це не є внутрішньою правдою роботи завоювання. Якщо ти в таке віриш, тоді твоє розуміння є дуже однобічним! Завершальний етап завоювання покликаний спасти людей, а також розкрити кінець кожного. Він призначений викрити людське виродження за допомогою суду, тим самим спонукаючи людей покаятись, повстати і прагнути життя та правильного шляху людського життя. Він покликаний пробудити серця заціпенілих і тупих людей і показати, за допомогою суду, їхнє внутрішнє бунтарство. Однак якщо люди все ще не здатні покаятися, все ще не можуть прямувати правильним шляхом людського життя й не можуть позбутися цих розбещень, тоді їх неможливо спасти, і їх пожере сатана. Такою є значущість Божого завоювання: спасти людей, а також показати їхній кінець. Добрий кінець, поганий кінець – усі вони розкриваються роботою завоювання. Чи будуть люди спасенні чи прокляті – усе це розкривається під час роботи завоювання.

Останні дні – це час, коли все суще буде прокласифіковане за видами через завоювання. Завоювання – це робота останніх днів; іншими словами, засудження гріхів кожної людини – це робота останніх днів. В іншому разі, як можна було б класифікувати людей? Робота класифікації, що проводиться серед вас, є початком такої роботи у всьому всесвіті. Після цього всі ці землі та всі народи також будуть піддані роботі

завоювання. Це означає, що кожна людина у творенні буде класифікована за видом і постане перед суддівським місцем, щоб бути судженою. Жодна людина й жодна річ не зможуть уникнути страждання цієї кари та суду, як і жодна людина чи річ не уникнуть класифікації за видом; кожна людина буде класифікована, адже наближається кінець усього суцього, і все небо і земля досягли свого завершення. Як могла б людина уникнути останніх днів людського існування? А отже, як довго ще можуть тривати ваші акти непослуху? Хіба ви не бачите, що ваші останні дні неминучі? Як можуть ті, хто шанує Бога й прагне Його явлення, не побачити день явлення Божої праведності? Як можуть вони не отримати остаточної нагороди за доброту? Ти той, хто творить добро, чи той, хто чинить зло? Ти той, хто приймає праведний суд і потім підкоряється, чи ти той, хто приймає праведний суд і потім проклинається? Ти живеш перед місцем суду у світлі, чи ти живеш в аду серед темряви? Хіба не ти сам знаєш найчіткіше, чи буде твій кінець нагородою, а чи покаранням? Хіба ти не той, хто знає найчіткіше й розуміє найглибше, що Бог є праведним? Тож якими є твоя поведінка і твоє серце? Коли Я завойовую тебе сьогодні, чи справді потрібно, щоб Я роз'яснив, чи є твоя поведінка доброю чи злою? Як багато ти віддав заради Мене? Наскільки глибоко ти Мені поклоняєшся? Невже ти сам не знаєш найкраще, як ти зі Мною поводишся? Ти краще за будь-кого повинен знати, який кінець на тебе зрештою чекає! Істинно кажу тобі: Я лише створив людство, і Я створив тебе, але Я не віддавав вас сатані; як Я й не примушував вас зумисно бунтувати проти Мене або опиратися Мені й через це бути покараними Мною. Чи не в тому причина всіх цих лих і нещасть, що серця ваші надто черстві, а ваша поведінка – надто ганебна? Тож хіба кінець, який на вас чекає, не визначений вами самими? Хіба ви не знаєте краще за будь-кого іншого у своїх серцях, як ви закінчите? Я завойовую

людей, щоб викрити їх, і тим краще принести тобі спасіння. Це не для того, щоб змусити тебе чинити зло, і не для того, щоб навмисно змусити тебе йти в пекло знищення. Коли прийде час, усі твої безмірні страждання, твій плач і скрегіт зубів – хіба всі вони не будуть наслідком твоїх гріхів? Отже, хіба не твоя власна доброта або твоє власне зло є найкращим судом для тебе? Хіба не це є найкращим доказом того, яким буде твій кінець?

Сьогодні Я працюю серед обраного Богом народу в Китаї, щоб розкрити всі його бунтівничі характери та викрити всю його потворність, і це забезпечує контекст для того, щоб сказати все, що Мені потрібно сказати. Згодом, коли Я виконуватиму наступний етап роботи із завоювання всього всесвіту, Я використовуватиму Свій суд над вами, щоб судити неправедність кожного у всьому всесвіті, адже ви, люди, є представниками усього бунтівничого в людстві. Ті, хто не може піднятися, стануть просто тлом для відтінення та предметами для служіння, тоді як ті, хто може піднятися, будуть використані. Чому Я кажу, що ті, хто не зможе піднятися, слугуватимуть лише тлом для відтінення? Це тому, що всі Мої теперішні слова й робота спрямовані проти вашого походження, а також тому, що ви стали представниками і взірцем бунтарства з-поміж усього людства. Пізніше Я перенесу ці слова, які завоюють вас, у чужі країни й використаю їх для завоювання тамтешніх людей, однак ти їх не здобудеш. Хіба це не зробить тебе тлом для відтінення? Зіпсуті характери всього людства, бунтівничі вчинки людей та потворні образи й обличчя людей – усе це закарбовано сьогодні в словах, які використовуються для вашого завоювання. Потім я використовуватиму ці слова, щоб завоювати людей усіх націй і конфесій, тому що ви є архетипом, прецедентом. Однак Я не збирався зумисне покинути вас; якщо ти не досягнеш успіху у своєму пошуку, а отже, виявишся невиліковним, то хіба ти не станеш просто предметом для служіння і тлом для відтінення?

Якось Я сказав, що Моя мудрість здійснюється на основі планів сатани. Чому Я таке сказав? Хіба це не правда, яка стоїть за тим, що Я кажу й роблю просто зараз? Якщо ти не можеш піднятися, якщо ти не вдосконалюєшся, а натомість зазнаєш покарання, хіба ти не став би тлом для відтінення? Можливо, ти свого часу багато страждав, але ти досі нічого не розумієш; ти неосвічений у всьому, що стосується життя. Незважаючи на те, що ти був покараний і засуджений, ти анітрохи не змінився, і в глибині душі ти не здобув життя. Коли настане час перевірити твою роботу, ти зазнаєш випробування, запеклого, як вогонь, і ще більшого страждання. Цей вогонь перетворить усе твоє єство на попіл. Як той, хто не має життя, той, хто не має ані унції чистого золота всередині, хто досі застряг у старому розбещеному характері, і той, хто не може навіть добре виконати роботу тла для відтінення, як ти можеш бути не вигнаним? Чи може людина, яка вартує менше гроша і не володіє життям, бути хоч чимось корисною для роботи завоювання? Коли прийде цей час, ваші дні будуть тяжчими за дні Ноя та Содом! Тоді твої молитви тобі не допоможуть. Як ти можеш повернутися пізніше й почати каятись заново, коли роботу спасіння уже завершено? Щойно всю роботу спасіння буде виконано, її більше не буде; те, що буде, – це початок роботи покарання злих. Ти опираєшся, ти бунтуєш і робиш речі, що, як ти знаєш, є злими. Хіба ти не мішень для суворого покарання? Я роз'яснюю це тобі сьогодні. Якщо ти обираєш не слухати, то, коли пізніше тебе спіткає лихо, хіба не буде запізно, якщо ти лише тоді почнеш шкодувати й почнеш вірити? Я даю тобі шанс покаятися сьогодні, але ти не бажаєш цього робити. Як довго ти хочеш чекати? До дня кари? Сьогодні Я не пригадую твоїх минулих переступів; Я прощаю тебе знову і знову, відвертаючись від твоєї негативної сторони, щоб дивитися тільки на твою позитивну сторону, тому що всі Мої теперішні слова й робота покликані спасти тебе, і Я не маю

щодо тебе жодного злого наміру. Але ти відмовляєшся ввійти; ти не можеш відрізнити добре від поганого і не знаєш, як цінувати доброту. Хіба такі люди просто не чекають приходу покарання та праведної відплати?

Коли Мойсей ударив по скелі, і потекла вода, дарована Єговою, це було через його віру. Коли Давид грав на лірі на хвалу Мені, Єгови, – із серцем, сповненим радості, – це було через його віру. Коли Йов утратив свою худобу, якою повнилися гори, і незліченні скупчення багатств, а його тіло вкрилося злими гнояками, це було через його віру. Коли він зміг почути голос Мене, Єгови, і побачити славу Мене, Єгови, це було через його віру. Те, що Петро міг слідувати за Ісусом Христом, було зумовлено його вірою. Те, що він зміг бути прибитим до хреста заради Мене та дати славетне свідчення, також було зумовлено його вірою. Коли Іван побачив славетний образ Сина Людського, це було зумовлено його вірою. Коли він бачив видіння останніх днів, це було тим паче зумовлено його вірою. Причина, з якої так звані натовпи язичницьких народів отримали Моє одкровення та дізналися, що Я повернувся в плоті, щоб виконувати Свою роботу серед людей, також полягає в їхній вірі. Усі ті, хто вражений Моїми суворими словами, але все ж отримав від них розраду й був урятований, – хіба це сталося з ними не через їхню віру? Люди отримали так багато завдяки своїй вірі, і це не завжди благословення. Вони можуть не отримати того щастя й радості, які відчував Давид, або не мати води, дарованої Єговою, як Мойсей. Наприклад, Йов був благословенний Єговою за свою віру, але він також зазнав лиха. Незалежно від того, благословенний ти чи страждаєш від лиха, і те, й інше – благословенні події. Без віри ти не зміг би отримати цю роботу завоювання, а тим більше побачити справи Єгови, явлені сьогодні перед твоїми очима. Ти не зміг би побачити, тим більше ти не зміг би отримати. Ці біди, ці нещастя та всі суди, – якби

вони не спіткали тебе, чи зміг би ти сьогодні побачити діяння Єгови? Сьогодні саме віра дозволяє тобі бути завойованим, і саме завоювання тебе дозволяє тобі вірити в кожен вчинок Єгови. Тільки завдяки вірі ти отримуєш таку кару та суд. Завдяки цій карі й суду ти завойовуєшся та вдосконалюєшся. Без таких кари та суду, які ти отримуєш сьогодні, твоя віра була б марною, тому що ти б не знав Бога; хоч би як сильно ти вірив у Нього, твоя віра залишалася б лише порожнім вираженням, без підґрунтя в реальності. Тільки після того, як ти отримаєш цю роботу завоювання, роботу, яка робить тебе цілковито слухняним, твоя віра стане істинною та надійною, і твоє серце обернеться до Бога. Навіть якщо ти зазнаєш великого суду й прокляття через це слово, «віра», ти, тим не менш, маєш істинну віру та отримуєш найсправжнішу, найреальнішу й найдорожчу річ. Це тому, що тільки в процесі суду ти бачиш кінцеве місце призначення Божих створінь; саме в цьому суді ти бачиш, що Творця потрібно любити; тільки в цій роботі завоювання ти бачиш руку Божу; саме в цьому завоюванні ти нарешті повністю розумієш людське життя; саме в цьому завоюванні ти здобуваєш правильний шлях людського життя й починаєш розуміти справжнє значення слова «людина»; тільки в цьому завоюванні ти бачиш праведний характер Всемогутнього і Його прекрасний, славний лик; саме в цій роботі завоювання ти дізнаєшся про походження людини й розумієш усю «безсмертну історію» людства; саме в цьому завоюванні ти приходиш до осмислення предків людства й витоків розбещеності людства; саме в цьому завоюванні ти отримуєш радість і втіху, а також нескінченні покарання, дисципліну та слова докору від Творця до створеного Ним людства; саме в цій роботі завоювання ти отримуєш благословення, а також нещастя, що належать людині... Хіба все це не через твою невелику часточку віри? І хіба твоя віра не зросла після того, як ти здобув ці речі? Хіба ти не здобув

надзвичайно багато? Ти не тільки чув Боже слово й бачив Божу мудрість, а й особисто пережив кожен етап Його роботи. Можливо, ти скажеш, що якби ти не мав віри, то ти й не поніс би такої кари або не зазнав би такого суду. Але ти повинен знати, що без віри ти не тільки не зміг би отримати таку кару або таку турботу від Всемогутнього, а й назавжди втратив би можливість зустрітися з Творцем. Ти ніколи не дізнався б про походження людства й ніколи не досягнув би значущості людського життя. Навіть якби твоє тіло померло, а душа відлетіла, ти однаково не зрозумів би всіх діянь Творця, тим більше ти не знав би, що Творець виконав таку велику роботу на землі після того, як Він створив людство. Чи готовий ти, як член цього створеного Ним людства, отак у невігластві впасти в темряву й понести вічне покарання? Якщо ти відокремлюєш себе від сьогоднішньої кари та суду, то що чекає на тебе? Чи гадаєш ти, що, відокремившись від теперішнього суду, ти зможеш уникнути цього важкого життя? Хіба не правда, що, якщо ти залишиш «це місце», то на тебе чекають болісні тортури або жорстокі знущання диявола? Можливо, на тебе чекають нестерпні дні та ночі? Чи ти думаєш, що тільки тому, що ти уникнув цього суду сьогодні, ти зможеш довіку ухилитись від цих майбутніх тортур? Що чекає на тебе в майбутньому? Чи справді це може бути Шанґрі-Ла, на яку ти сподіваєшся? Чи думаєш ти, що зможеш уникнути цієї майбутньої вічної кари, просто тікаючи від реальності, як ти це робиш зараз? Після сьогоднішнього дня чи зможеш ти колись знову знайти таку можливість і таке благословення? Чи зможеш ти знайти їх, коли тебе спіткає лихо? Чи зможеш ти знайти їх, коли все людство ввійде до спокою? Твоє теперішнє щасливе життя і твоя маленька гармонійна сім'я – чи зможуть вони замінити тобі твоє майбутнє вічне місце призначення? Якщо ти маєш істинну віру, і якщо ти чимало здобуваєш завдяки своїй вірі, тоді все це – те, що ти, створена істота, повинен

здобути, а також те, що ти повинен був мати від самого початку. Немає нічого кориснішого для твоєї віри та життя, ніж таке завоювання.

Сьогодні тобі потрібно зрозуміти, чого Бог вимагає від тих, кого завойовують, яке Його ставлення до тих, кого вдосконалюють, і у що ти повинен у даний момент увійти. Деякі речі тобі потрібно лише трошки зрозуміти. Тобі не потрібно ретельно вивчати деякі таємничі слова; вони не дуже допомагають у житті і потребують лише побіжного погляду. Ти можеш читати таємниці, такі як таємниця Адама та Єви: чим Адам і Єва займалися в ті часи, і яку роботу Бог хоче виконати сьогодні. Ти повинен зрозуміти, що, завойовуючи та вдосконалюючи людину, Бог хоче повернути людину до того, якими були Адам і Єва. У твоєму серці ти повинен мати гарне уявлення про рівень досконалості, який необхідно здобути, щоб відповідати Божим стандартам, і тоді ти мусиш прагнути його досягти. Це стосується твоєї практики, і це те, що ти повинен зрозуміти. Тобі достатньо прагнути увійти відповідно до Божих слів про ці питання. Коли ти читаєш, що «Людству знадобилися десятки тисяч років історії, щоб прийти туди, де воно сьогодні», тобі стає цікаво, і тому ти намагаєшся знайти відповідь разом із братами та сестрами. «Бог каже, що розвиток людства триває шість тисяч років, чи не так? До чого ж тут десятки тисяч років?». Яка користь від спроб знайти відповідь на це запитання? Чи працює Сам Бог десятки тисяч років чи то сотні мільйонів років, – чи справді Йому потрібно, аби ти про це знав? Це не те, про що тобі, як створеній істоті, потрібно знати. Просто дозволь собі на мить уявити подібну розмову й не намагайся зрозуміти її так, наче це було видіння. Ти повинен бути свідомим того, у що ти сьогодні повинен увійти і що зрозуміти, а потім тобі слід міцно за це вхопитися. Тільки тоді ти будеш завойований. Після прочитання викладеного вище у тебе

має виникнути нормальна реакція: Бог згоряє від занепокоєння, Він хоче завоювати нас і здобути славу і свідчення, тож як нам із Ним співпрацювати? Що ми повинні робити, щоб бути повністю завойованими Ним і стати Його свідченням? Що ми повинні робити, щоб дати можливість Богу здобути славу? Що ми повинні робити, щоб дозволити собі жити під Божим пануванням, а не під пануванням сатани? Ось про що повинні думати люди. Кожен із вас повинен чітко усвідомлювати значущість Божого завоювання. Це ваша відповідальність. Тільки після набуття цієї ясності ви матимете входження, ви знатимете цей етап роботи і станете повністю слухняними. В іншому разі ви не досягнете справжнього послуху.

Внутрішня правда роботи завоювання (3)

Результат, який має на меті робота завоювання, передусім полягає в тому, щоб плоть людини більше не бунтувала; тобто, щоб людський розум здобув нове знання про Бога, щоб людське серце повністю слухалося Бога, і щоб людина прагнула існувати для Бога. Люди не вважаються завойованими, коли змінюється їхній темперамент або плоть; коли змінюються людське мислення, людська свідомість і людська розсудливість, тобто коли змінюється все твоє ментальне ставлення – ось тоді можна буде сказати, що ти завойований Богом. Коли ти прийняв рішення скоритися й набути нової ментальності, коли ти більше не привносиш жодних власних уявлень або намірів у слова й роботу Бога, і коли твій мозок може нормально мислити – тобто, коли ти можеш докладати всіх зусиль для Бога від усього серця, – тоді ти належиш до того типу людини, яка повністю завойована. У релігії чимало людей протягом усього свого життя багато страждають: вони підкорюють собі своє тіло й

несуть свій хрест, і навіть на порозі смерті вони продовжують страждати та терпіти! Дехто продовжує постити на ранок своєї смерті. Усе своє життя вони відмовляють собі в гарній їжі та одязі, зосереджуючись лише на стражданнях. Вони здатні підкорити собі своє тіло та зректися своєї плоті. Їхня сила духу, що дозволяє терпіти страждання, гідна похвали. Але їхнє мислення, їхні уявлення, їхнє ментальне ставлення та й узагалі їхня стара природа анітрохи не зазнали розправи. Їм бракує хоча б дешици справжнього знання про себе. Їхній уявний образ Бога – це традиційний образ невизначеного Бога. Їхня готовність страждати заради Бога впливає з їхньої ревності та доброго характеру їхньої людської сутності. Хоча вони вірять у Бога, вони і не розуміють Його, і не знають Його волі. Вони просто працюють і сліпо страждають заради Бога. Вони не надають жодного значення проникливості, мало піклуються про те, як зробити так, щоб їхнє служіння справді виконувало Божу волю, і тим більше вони не свідомі того, як досягти пізнання Бога. Бог, якому вони служать, – це не Бог у властивому Йому образі, а Бог, якого вони уявили, Бог, про якого вони тільки чули або про якого вони лише читали писемні легенди. Потім вони використовують свою плідну уяву й благочестя, щоб страждати заради Бога й виконувати Божу роботу, яку Бог хоче виконати. Їхнє служіння є надто неточним, так що практично ніхто з них не здатний по-справжньому служити відповідно до Божої волі. Незалежно від того, наскільки радо вони страждають, їхній первісний погляд на служіння та їхній ментальний образ Бога залишаються незмінними, тому що вони не пройшли через Божий суд, кару, очищення та вдосконалення, і ніхто не наставив їх, користуючись істиною. Навіть якщо вони вірять в Ісуса Спасителя, жоден із них ніколи не бачив Спасителя. Вони знають про Нього лише з легенд та чуток. Як наслідок, їхнє служіння зводиться до служіння навімання із заплещеними

очима, подібно до того, як сліпий прислужує власному батькові. Чого зрештою можна досягти таким служінням? І хто б його схвалив? Від початку й до кінця їхнє служіння залишається незмінним; вони отримують лише штучні уроки й засновують своє служіння тільки на своїй природності та своїх власних уподобаннях. Яку нагороду це могло б принести? Навіть Петро, який бачив Ісуса, не знав, як служити згідно з Божою волею; він зрозумів це тільки наприкінці, на схилі своїх років. Що ж це говорить про тих сліпців, які не мають ані найменшого досвіду розправи або обтинання, і яких ніхто не наставляв? Хіба служіння багатьох із вас сьогодні не схоже на служіння цих сліпців? Усі ті, хто не отримав суду, не отримав обтинання та розправи, і хто не змінився, – хіба всі вони не завойовані лише частково? Яка користь від таких людей? Якщо твоє мислення, твоє знання про життя і твоє знання про Бога не показують нових змін, і ти нічого насправді не здобуваєш, тоді ти ніколи не досягнеш нічого видатного у своєму служінні! Без видіння та нового знання про Божу роботу ти не завойований. Тоді твій спосіб слідування за Богом буде подібний до тих, хто страждає й постує: невеликої цінності! Саме тому, що в тому, що вони роблять, мало свідчення, Я кажу, що їхнє служіння марне! Упродовж свого життя ці люди страждають і проводять час у в'язниці; вони завжди лагідні, люблячі й постійно несуть хрест, світ їх висміює й відкидає, вони переживають усі можливі труднощі, і хоча вони слухняні до самого кінця, вони все ще не завойовані й не можуть надати жодного свідчення про те, що вони завойовані. Вони дуже багато страждали, але всередині вони зовсім не знають Бога. Нічого з їхнього старого способу мислення, старих уявлень, релігійних практик, штучних знань та людських ідей не було подолано. У них немає ані найменшого натяку на нове знання. Жодна крихта їхніх знань про Бога не є правдивою чи достовірною. Вони неправильно

зрозуміли Божу волю. Чи служить це Богові? Яким би не було твоє знання про Бога в минулому, якщо воно залишається таким самим і сьогодні, і ти продовжуєш ґрунтувати свої знання про Бога на своїх власних уявленнях та ідеях, незалежно від того, що робить Бог, тобто якщо ти не маєш нового, істинного знання про Бога і якщо тобі не вдалося пізнати істинний образ і характер Бога, якщо твоє знання про Бога досі керується феодальним, забобонним мисленням і, як і раніше, породжене людською уявою та переконаннями, тоді ти не завойований. Усі ті численні слова, які Я зараз кажу тобі, покликані оповістити тебе, щоб ці знання привели тебе до новішого, достовірнішого знання; вони також покликані викоренити в тобі старі уявлення й старе знання, щоб ти міг володіти новим знанням. Якщо ти справді їси і п'єш Мої слова, тоді твоє знання суттєво зміниться. Допоки ти їстимеш і питимеш слова Божі із серцем, сповненим послуху, твою точку зору буде змінено. Допоки ти будеш здатний приймати повторювані кари, твоя стара ментальність поступово змінюватиметься. Допоки твоя стара ментальність буде ретельно замінюватися новою, твоя практика також змінюватиметься відповідно. Таким чином, твоє служіння ставатиме дедалі цілеспрямованішим, дедалі більш спроможним виконувати Божу волю. Якщо ти зможеш змінити своє життя, свої знання про людське життя та свої численні уявлення про Бога, тоді твоя природність поступово зменшуватиметься. Це і ніщо інше є наслідком того, що Бог завойовує людей, це зміна, яка відбувається в людях. Якщо у твоїй вірі в Бога все, про що ти знаєш, – це підкорення свого тіла, терпіння та страждання, і ти не знаєш, правильно це чи неправильно, і тим більше не знаєш, заради кого це робиться, то як така практика може привести до зміни?

Зрозумійте, що те, про що Я вас прошу, це не щоб ви тримали своє тіло в неволі або не давали своєму мозку думати

довільні думки. Це не є ані метою роботи, ані роботою, яку потрібно виконати просто зараз. Просто зараз ви повинні мати знання з позитивного боку, аби ви могли себе змінити. Найнеобхідніша дія полягає в тому, щоб ви озброїлися Божими словами, тобто цілковито озброїлися істиною й видінням сьогодення, а потім пішли та втілили їх у життя. Це ваша відповідальність. Я не прошу вас прагнути та здобувати ще більше освітлення. Наразі ви просто не маєте для цього духовного стану. Що від вас вимагається, так це робити все можливе, щоб їсти та пити слова Божі. Ви мусите розуміти роботу Божу й пізнавати свою природу, свою сутність і своє старе життя. Зокрема, вам потрібно знати ті минулі помилкові й абсурдні практики та ті людські діяння, в яких ви брали участь. Щоб змінитися, ви повинні почати зі зміни свого мислення. Перш за все, замініть своє старе мислення на нове, і нехай ваше нове мислення керує вашими словами і вчинками, і вашим життям. Це те, що вимагається від кожного з вас сьогодні. Не практикуйте наосліп і не слідуйте наосліп. У вас має бути основа та мета. Не дуріть себе. Ви повинні знати, для чого саме потрібна ваша віра в Бога, що ви повинні отримати від неї і у що просто зараз ви повинні увійти. Вкрай важливо, щоб ти знав усе це.

Те, у що ви зараз повинні увійти, – це піднесення вашого життя та підвищення вашого духовного рівня. Крім того, вам слід змінити старі погляди зі свого минулого, змінити своє мислення та змінити свої уявлення. Усе ваше життя потребує оновлення. Коли твоє знання про Божі діяння зміниться, коли ти матимеш нове знання про істину всього, що каже Бог, і коли знання всередині тебе поліпшиться, тоді твоє життя зміниться на краще. Усі речі, які люди роблять і кажуть зараз, мають практичне значення. Це не доктрини, а радше речі, які потрібні людям для їхнього життя та якими вони повинні володіти. Це зміна, яка відбувається в людях під час роботи завоювання,

зміна, яку люди повинні пережити, і це наслідок того, що вони завойовані. Коли ти змінив своє мислення, набув нового ментального ставлення, спростував свої уявлення й наміри, і свої минулі логічні розважливості, відкинув ті речі, що глибоко закорінені всередині тебе, і здобув нове знання віри в Бога, тоді свідчення, які ти даєш, будуть піднесеними, і вся твоя природа воістину зміниться. Все це – найпрактичніші, найреалістичніші та найфундаментальніші речі, – речі, які люди не могли досягнути в минулому, речі, з якими вони були нездатні працювати. Вони і є справжньою роботою Духа. Як саме ти розумів Біблію в минулому? Порівняй це з сьогоднішнім – і ти дізнаєшся. У минулому ти подумки підносив Мойсея, Петра, Павла або всі ці біблійні висловлювання й погляди та ставив їх на п’єдестал. Тепер, якби тебе попросили поставити Біблію на п’єдестал, чи ти це зробив би? Ти б побачив, що Біблія містить забагато записів, написаних людиною, і що Біблія – це лише людський переказ двох етапів Божої роботи. Це книга з історії. Чи не означає це, що твої знання про неї змінилися? Якби ти сьогодні поглянув на родовід Ісуса, наведений в Євангелії від Матвія, ти б сказав: «Родовід Ісуса? Дурниця! Це ж родовід Йосипа, а не Ісуса. Між Ісусом та Йосипом немає родинного зв’язку». Коли ти зараз дивишся на Біблію, твоє знання про неї є іншим, тобто твій ракурс змінився, і ти привносиш у неї більш високий рівень знань, ніж провідні науковці-релігієзнавці. Якби хтось сказав, що в цьому родоводі щось є, ти б відповів: «А що в ньому такого? Давайте, поясніть. Ісус та Йосип не є родичами. Хіба ти цього не знаєш? Чи може Ісус мати родовід? Як може Ісус мати предків? Як може Він бути нащадком людини? Його плоть була народжена Марією; Його Дух є Духом Божим, а не духом людини. Ісус – це улюблений Син Божий, тож чи може Він мати родовід? Перебуваючи на землі, Він не був членом людства, тож як Він може мати родовід?». Коли ти проаналізуєш цей

родовід і чітко поясниш внутрішню правду, ділячись тим, що ти зрозумів, цій людині заціпить. Деякі люди будуть посилалися на Біблію й запитувати тебе: «Ісус мав родовід. Чи має родовід твій сьогоднішній Бог?». Тоді ти поділишся з ними своїм знанням, яке є найреальнішим із усіх, і таким чином твоє знання матиме вплив. Насправді, Ісус не був родичем ні Йосипа, ані тим більше Авраама; Він просто народився в Ізраїлі. Бог, однак, не є ізраїльтянином або нащадком ізраїльтян. Народження в Ізраїлі не обов'язково означає, що Бог є Богом лише ізраїльтян. Тільки заради Своєї роботи Він здійснив роботу втілення. Бог є Богом усього створеного по всьому всесвіту. Він просто спочатку виконав один етап своєї роботи в Ізраїлі, після чого Він почав працювати серед язичницьких народів. Однак люди вважали Ісуса Богом ізраїльтян і, що більше, помістили Його серед ізраїльтян та серед нащадків Давида. Біблія каже, що наприкінці днів ім'я Єгови буде великим серед язичницьких народів, тобто Бог працюватиме серед язичницьких народів протягом останніх днів. Те, що Бог втілювався в Юдеї, не вказує на те, що Бог любить лише юдеїв. Це сталося тільки тому, що цього вимагала робота; це не той випадок, коли Бог міг втілитися лише в Ізраїлі (тому що ізраїльтяни були Його обраним народом). Хіба обрані Богом люди не трапляються також і серед язичницьких народів? Саме після того, як Ісус закінчив роботу в Юдеї, ця робота поширилася на язичницькі народи. (Ізраїльтяни називали всі народи, крім Ізраїлю, «язичницькими народами».) Насправді, серед цих язичницьких народів теж були обрані Богом люди; просто на той час там ще не виконувалася робота. Люди так наголошують на Ізраїлі, тому що перші два етапи роботи відбувалися в Ізраїлі, тоді як у язичницьких народах ніякої роботи не провадилось. Серед язичницьких народів робота сьогодні тільки починається, саме тому людям так важко її прийняти. Якщо ти можеш чітко все це

зрозуміти, якщо ти здатен правильно засвоїти й розглянути це, тоді ти матимеш достовірне знання про Бога сьогоднішнього й минулого, і це нове знання буде вищим за знання про Бога, яким володіли всі святі протягом усієї історії. Якщо ж ти відчуєш сьогоднішню роботу на власному досвіді й почувєш сьогодні особисті висловлювання Бога, однак не матимеш знання про Бога в усій повноті, і твоє прагнення залишатиметься таким, яким воно завжди було, і не заміниться нічим новим, особливо якщо ти переживаєш усю цю роботу завоювання, але зрештою в тобі не помітно жодних змін, то хіба твоя віра не схожа на віру тих, хто шукає лише хліба, щоб угамувати свій голод? У такому разі робота завоювання не матиме на тебе жодного впливу. Чи не станеш ти тоді одним із тих, хто підлягає вигнанню?

Коли вся робота завоювання добіжить кінця, украй необхідно, щоб ви всі зрозуміли, що Бог – це Бог не лише ізраїльтян, а й усього створеного. Він створив усе людство, а не лише ізраїльтян. Якщо ти кажеш, що Бог є Богом лише ізраїльтян або що неможливо, щоб Бог втілювався в якомусь народі, окрім Ізраїлю, то ти ще не здобув ніякого знання під час роботи завоювання, і ти не визнаєш анітрохи, що Бог є твоїм Богом; ти просто розумієш, що Бог перемістився з Ізраїлю до Китаю і змушений бути твоїм Богом. Якщо ти досі так це бачиш, тоді Моя робота в тобі була безплідною, і ти не зрозумів нічого з того, що Я сказав. Якщо, зрештою, ти пишеш ще один родовід для Мене, як це зробив Матвій, знайшовши для Мене гідного предка, знайшовши Мого правильного прабатька, – так, щоб у Бога було два родоводи для двох Його втілень, – чи не було б це тоді найбільшим жартом у світі? Хіба ти, ця «людина, сповнена добрих намірів», яка знайшла Мені родовід, не став би тим, хто розділив Бога? Чи здатний ти взяти на себе тягар цього гріха? Після всієї цієї роботи завоювання, якщо ти досі не віриш, що Бог – це Бог усього створеного, якщо ти все ще гадаєш, що Бог – це Бог тільки

ізраїльтян, хіба ти не є тим, хто відкрито чинить спротив Богу? Ціль завоювання тебе сьогодні – змусити тебе визнати, що Бог є твоїм Богом, а також Богом інших людей, і, що найважливіше, Він є Богом усіх, хто любить Його, і Богом усього створеного. Він є Богом ізраїльтян і Богом народу Єгипту. Він є Богом британців та Богом американців. Він є не лише Богом Адама та Єви, а й Богом усіх їхніх нащадків. Він є Богом усього, що є на небесах, і всього, що є на землі. Усі сім'ї, – чи то ізраїльтяни, чи язичники, – усі знаходяться в руках одного Бога. Він не лише діяв в Ізраїлі протягом кількох тисяч років і колись народився в Юдеї, а й сьогодні Він сходить до Китаю, у місце, де лежить, згорнувшись кільцями, великий червоний дракон. Якщо народження в Юдеї робить Його Царем юдеїв, то хіба сходження серед усіх вас сьогодні не робить Його Богом усіх вас? Він очолював ізраїльтян і народився в Юдеї, і Він також народився в язичницькій землі. Хіба вся Його робота виконується не заради цілого людства, яке Він створив? Хіба Він любить ізраїльтян стократ і ненавидить язичників тисячекрат? Хіба не це ваше переконання? Справа не в тому, що Бог ніколи не був вашим Богом, а радше в тому, що ви просто не визнаєте Його; справа не в тому, що Бог не бажає бути вашим Богом, а радше в тому, що ви просто відкидаєте Його. Хто зі створених не перебуває в руках Всемогутнього? Завойовуючи вас сьогодні, хіба мета полягає не в тому, щоб змусити вас визнати, що Бог є не хто інший, як ваш Бог? Якщо ви досі вважаєте, що Бог є Богом лише ізраїльтян, і, як і раніше, стверджуєте, що дім Давидів в Ізраїлі є місцем народження Бога, і що жоден народ, окрім Ізраїлю, не має права «породити» Бога, і вже тим більше жодна язичницька сім'я не здатна особисто прийняти роботу Єгови, – якщо ти досі так думаєш, то чи не робить це тебе норавливим упертюхом? Не зациклюйся повсякчас на Ізраїлі. Сьогодні Бог є просто тут, серед вас. Тобі також не слід постійно дивитися на небо. Годі

тужити за своїм Богом на небесах! Бог прийшов і є серед вас, тож як Він може бути на небесах? Ти не так давно віриш у Бога, однак у тебе настільки багато уявлень про Нього, що ти ні на секунду не наважуєшся подумати, що Бог ізраїльтян зволить удостоїти вас Своєю присутністю. Ще менше ви насмілюєтеся думати про те, як ви могли б побачити особисту Божу появу, враховуючи, наскільки нестерпно нечестивими ви є. Ви також ніколи не замислювалися над тим, як Бог міг би особисто зійти в язичницьку землю. Йому слід було б зійти на гору Синай або Оливну гору та з'явитися перед ізраїльтянами. Хіба язичники (тобто люди за межами Ізраїлю) не є предметами Його відрази? Як міг Він особисто працювати серед них? Усе це – глибоко закорінені уявлення, які ви розвивали впродовж багатьох років. Мета завоювання вас сьогодні – зруйнувати ці ваші уявлення. Таким чином, ви таки бачите особисте явлення Бога серед вас – не на горі Синай чи на Оливній горі, а серед людей, яких Він ніколи раніше не очолював. Після того, як Бог здійснив два етапи Своєї роботи в Ізраїлі, ізраїльтяни і так само всі язичники почали таїти в собі переконання, що, хоча це правда, що Бог створив усе суще, Він бажає бути лише Богом ізраїльтян, але не Богом язичників. Ізраїльтяни вірять у таке: Бог може бути тільки нашим Богом, а не вашим Богом, язичники, й оскільки ви не шануєте Єгову, то Єгова – наш Бог – гидує вами. Ці юдеї також вірять у таке: Господь Ісус набув подоби нас, єврейського народу, і є Богом, який має відзнаку єврейського народу. Саме серед нас діє Бог. Божий образ і наш образ схожі; наш образ близький до Божого. Господь Ісус є Царем нас, юдеїв; язичники не мають права отримати таке велике спасіння. Господь Ісус – це жертва за гріхи для нас, юдеїв. Лише на підставі цих двох етапів роботи ізраїльтяни та єврейський народ сформували всі ці уявлення. Вони владно претендували на Бога для себе, не припускаючи, що Бог є також Богом язичників. Таким чином

Бог став лакуною в серцях язичників. Це сталося тому, що всі почали вважати, що Бог не хоче бути Богом язичників і що Йому подобаються лише ізраїльтяни – Його обраний народ – і єврейський народ, особливо учні, які слідували за Ним. Хіба ви не знаєте, що робота, яку виконали Єгова та Ісус, призначена для виживання всього людства? Тепер ти визнаєш, що Бог є Богом усіх вас, народжених за межами Ізраїлю? Хіба Бог не просто тут серед вас сьогодні? Це не може бути сном, чи не так? Невже ви не приймаєте цю реальність? Ви не наважуєтеся в це повірити чи думати про це. Незалежно від того, як ви це сприймаєте, хіба Бог не знаходиться просто тут, серед вас? Ви й досі боїтеся повірити в ці слова? Хіба від сьогодні всі завойовані люди і всі, хто бажає бути послідовниками Бога, не є обраним народом Божим? Хіба ви всі, сьогоднішні послідовники, не є обраним народом за межами Ізраїлю? Хіба ваш статус не такий самий, як у ізраїльтян? Хіба не все це ви маєте усвідомити? Хіба не це є метою роботи завоювання вас? Оскільки ви можете бачити Бога, Він буде вашим Богом довіку, від початку і в майбутньому. Він не покине вас, поки всі ви готові слідувати за Ним і бути Його вірними, слухняними створіннями.

Незалежно від того, наскільки сильно люди прагнуть любити Бога, загалом вони до сьогодні слухняно слідували за Ним. Тільки наприкінці, коли завершиться цей етап роботи, вони ґрунтовно покаються. Саме тоді люди будуть воістину завойовані. Нині вони перебувають лише у процесі завоювання. В той момент, коли робота закінчиться, вони будуть цілковито завойовані, але наразі це не так! Навіть якщо всі переконані, це ще не означає, що вони повністю завойовані. Це тому, що наразі люди бачили лише слова, а не реальні події, і вони залишаються невпевненими, хоч би як глибоко вони вірили. Тому лише з останньою фактичною подією, коли слова стануть реальністю, люди будуть остаточно завойовані. Нині ці люди завойовані,

тому що вони чують багато таємниць, про які вони раніше ніколи не чули. Але всередині кожен із них до єдиного все ще дивиться й чекає на якісь фактичні події, які дозволять їм побачити, як кожне слово Боже втілюється в життя. Лише тоді вони будуть цілковито переконані. Тільки коли всі нарешті побачать ці втілені в життя фактичні реальності, і ці реальності викличуть у них почуття впевненості, вони засвідчать переконаність у своїх серцях, своєму мовленні та своїх очах і будуть глибоко, від щирого серця переконані. Така природа людини: вам потрібно побачити, як усі слова справджуються, вам потрібно побачити, як відбуваються деякі фактичні події, побачити, як лихо осягає деяких людей, і тоді ви будете повністю, до глибини душі переконані. Подібно до юдеїв, ви стурбовані тим, щоб бачити ознаки та дива. Але ви безперестанку не помічаєте, що є ознаки та дива, що відбуваються реальні події, покликані широко відкрити вам очі. Чи то хтось сходить із неба, чи то стовп хмар промовляє до вас, чи Я здійснюю акт екзорцизму над одним із вас, чи Мій голос гримить, наче грім, серед вас, – ви завжди хотіли і завжди хотітимете бачити подібні події. Можна сказати, що, вірячи в Бога, ви найбільше бажаєте, щоб Бог прийшов і особисто явив вам ознаку. Тоді ви будете задоволені. Щоб завоювати вас, люди, Я маю виконати роботу, подібну до створення небес і землі, а потім, на додаток, явити вам якусь ознаку. Тоді ваші серця будуть повністю завойовані.

Внутрішня правда роботи завоювання (4)

Що означає бути вдосконалим? Що означає бути завойованим? Яким критеріям потрібно відповідати, щоб люди були завойовані? Яким критеріям потрібно відповідати, щоб вони були вдосконалені? І завоювання, і вдосконалення

призначені для того, щоб зробити людину довершеною, щоб повернути їй її первісну подобу і звільнити її від розбещеного сатанинського характеру та впливу сатани. Це завоювання відбувається на початку процесу роботи над людиною; власне, це перший етап цієї роботи. Удосконалення – це другий етап, і це завершальна робота. Кожна людина має пройти через процес завоювання. В іншому разі вона не матиме можливості пізнати Бога, ані усвідомити, що Бог є, тобто для неї буде неможливо визнати Бога. А якщо люди не визнають Бога, то для них також неможливо бути довершеними Богом, оскільки ти не відповідаєш критеріям такого довершення. Якщо ти навіть не визнаєш Бога, то як ти можеш пізнати Його? Як ти можеш прагнути до Нього? Ти також не зможеш свідчити про Нього, і тим більше ти не матимеш віри, щоб догоджати Йому. Отже, для кожного, хто хоче стати довершеним, першим кроком має бути проходження роботи завоювання. Це перша умова. Але й завоювання, і вдосконалення потрібні для того, щоб працювати над людьми та змінювати їх, і кожне з них є частиною роботи управління людиною. Обидва етапи необхідні, щоб зробити людину цілісною, і жодним із них не можна нехтувати. Щоправда, «бути завойованим» звучить не дуже приємно, але насправді процес завоювання когось – це процес його зміни. Коли ти будеш завойований, твій розбещений характер, можливо, ще не буде повністю викорінений, але ти про це вже знатимеш. Завдяки роботі завоювання ти пізнаєш свою нищу людську сутність, а також велику частину свого власного непослуху. Хоча ти не зможеш відкинути або змінити ці речі протягом короткого періоду роботи завоювання, ти пізнаєш їх, і це закладе основу для твого вдосконалення. Як такі, і завоювання, і вдосконалення відбуваються для того, щоб змінити людей, позбавити їх їхніх розбещених сатанинських характерів, аби вони могли повністю віддати себе Богу. Бути

завойованим – це лише перший етап у зміні людських характерів, а також перший крок до того, щоб люди повністю віддали себе Богу, і він є нижчим за етап удосконалення. Життєвий характер завоюваної людини змінюється набагато менше, ніж характер удосконаленої. Завоювання та вдосконалення концептуально відрізняються одне від одного, оскільки це різні етапи роботи, а також тому, що вони вимагають від людей відповідності різним стандартам; завоювання вимагає від людей відповідності нижчим стандартам, тоді як вдосконалення вимагає від них відповідності вищим. Удосконалені – це праведники, люди, які стали святими; вони є кристалізацією роботи управління людством або кінцевими продуктами. Хоча вони не є досконалими людьми, це люди, які прагнуть жити осмисленим життям. Завойовані, між тим, визнають існування Бога лише на словах; вони визнають, що Бог утілювався, що Слово явилось у плоті, і що Бог прийшов на землю, щоб виконати роботу суду та кари. Вони також визнають, що Божий суд і кара, побиття та очищення Ним – усе це корисне для людини. Вони лише нещодавно почали набувати хоч якоїсь людської подоби. Вони мають деяке розуміння життя, але воно досі залишається для них туманним. Іншими словами, вони тільки-но починають оволодівати людською сутністю. Такими є наслідки їх завоювання. Коли люди ступають на шлях удосконалення, їхні старі характери здатні змінюватися. Далі їхнє життя продовжують зростати, і поступово вони дедалі глибше входять в істину. Вони здатні зненавидіти світ і всіх тих, хто не прагне істини. Особливо вони ненавидять самих себе, але, більше того, вони чітко знають себе. Вони готові жити за істиною й беруть собі за мету прагнути істини. Вони не бажають жити в рамках думок, породжених їхнім власним мозком, і вони відчують огиду до людської самовпевненості, пихатості та зарозумілості. Вони говорять із виразним почуттям пристойності, поведуться з речами із

проникливістю і мудрістю, вони вірні та слухняні перед Богом. Якщо вони зазнають окремого випадку кари й суду, вони не лише не стають пасивними чи слабкими, а й вдячні за цю кару та суд від Бога. Вони переконані, що не можуть бути без Божої кари та суду, що це захищає їх. Вони не шукають віри миру та радості й не шукають хліба, щоб утамувати голод. Як не прагнуть вони й швидкоплинних плотських насолод. Ось що відбувається з тими, кого вдосконалюють. Після того, як люди завойовані, вони визнають, що Бог є, але це визнання проявляється в них обмеженою кількістю способів. Що насправді означає Слово, яке являється у плоті? Що означає втілення? Що зробив утілений Бог? Яка мета та значущість Його роботи? Пізнавши так багато Його роботи на власному досвіді, переживши Його вчинки в плоті, що ти здобув? Тільки зрозумівши все це, ти станеш тим, кого завойовано. Якщо ти просто кажеш, що визнаєш існування Бога, але не зрікаєшся того, чого ти повинен зректися, і не можеш відмовитися від плотських насолод, від яких повинен відмовитися, але натомість продовжуєш жадати плотських утіх, як жадав повсякчас, і якщо ти не здатний відкинути будь-які упередження проти братів і сестер і не сплачуєш ніякої ціни, виконуючи багато простих практик, то це доводить, що тебе ще потрібно завоювати. У такому разі, навіть якщо ти багато чого розумієш, усе це буде марним. Завойовані – це люди, які досягли якихось початкових змін та початкового входження. Переживання Божого суду й кари дає людям початкове знання про Бога та початкове розуміння істини. Ти можеш бути нездатним повністю увійти в реальність глибших, вичерпніших істин, але у своєму реальному житті ти можеш втілити в життя багато елементарних істин, таких як ті, що стосуються твоїх плотських насолод або твого особистого статусу. Усе це – результат, який досягається в людях у процесі їх завоювання. У завойованих людях також помітні зміни в характері; наприклад,

той спосіб, у який вони вдягаються і тримають себе, і те, як вони живуть, – усе це може змінитися. Змінюється їхній погляд на віру в Бога, вони ясно уявляють собі цілі свого пошуку й мають вищі прагнення. Під час роботи завоювання відбуваються відповідні зміни і в характері їхнього життя. Зміни є, але вони неглибокі, підготовчі й суттєво поступаються змінам у характері та цілях пошуку тих, кого вдосконалено. Якщо в процесі завоювання характер людини взагалі не змінюється, і вона не здобуває ніякої істини, значить, ця людина – сміття й абсолютно нікчемна! Люди, які не були завойовані, не можуть бути вдосконалені! Якщо людина прагне бути лише завойованою, то вона не може бути цілковито довершеною, навіть якщо її характер виявлятиме певні відповідні зміни під час роботи завоювання. Вона також втратить первісні істини, які вона здобула. Існує величезна різниця між зміною в характерах тих, кого завойовують, і тих, кого вдосконалюють. Але бути завойованим – це перший крок до зміни; це основа. Відсутність цієї початкової зміни є доказом того, що насправді людина взагалі не знає Бога, оскільки це знання приходить від суду, і такий суд є основною частиною роботи завоювання. Як такі, усі, кого вдосконалюють, повинні спершу бути завойованими; в іншому разі вони не мають можливості бути вдосконаленими.

Ти кажеш, що визнаєш втіленого Бога, і що ти визнаєш явлення Слова у плоті, але ти робиш певні речі за Його спиною, речі, які йдуть урозріз із тим, про що Він просить, і у своєму серці ти не маєш страху перед Ним. Хіба це визнання Бога? Ти визнаєш те, що Він каже, але ти не виконуєш того, на що здатний, як і не дотримуєшся Його шляху. Хіба це визнання Бога? І хоча ти визнаєш Його, твій настрій – це лише настроженість щодо Нього, але в жодному разі не благоговіння. Якщо ти побачив і визнав Його роботу та знаєш, що Він – Бог, однак ти залишаєшся байдужим та абсолютно незмінним,

значить, ти з тих людей, які все ще не завойовані. Ті, хто був завойований, повинні робити все, що в їхніх силах, і хоча вони не здатні ввійти в істини вищого порядку, і ці істини можуть бути для них недосяжними, такі люди у своїх серцях бажають цього досягти. Саме тому, що є обмеження щодо того, що вони можуть прийняти, існують рамки та межі того, що вони здатні практикувати. Однак вони повинні принаймні робити все, що в їхніх силах, і якщо ти можеш цього досягти, це результат, якого було досягнуто завдяки роботі завоювання. Припустімо, ти скажеш: «З огляду на те, що Він може вимовити стільки слів, скільки людина не здатна, якщо Він не Бог, тоді хто ж?». Таке мислення не означає, що ти визнаєш Бога. Якщо ти визнаєш Бога, ти мусиш продемонструвати це своїми фактичними діями. Якщо ти очолюєш церкву, але не практикуєш праведність, якщо ти прагнеш грошей і багатства та завжди привласнюєш собі церковні кошти, хіба це визнання того, що Бог є? Бог є всемогутнім, і Він гідний благоговіння. Як ти можеш не боятись, якщо ти справді визнаєш, що Бог є? Якщо ти здатний здійснювати такі огидні вчинки, чи справді ти визнаєш Його? Це Бог, у якого ти віриш? Те, у що ти віриш, – це невизначений Бог; ось чому ти не боїшся! Ті, хто справді визнає і знає Бога, всі бояться Його та страшаються вчинити щось, що протидіє Йому або суперечить їхньому сумлінню; вони особливо бояться вчинити щось, що, як вони знають, суперечить Божій волі. Тільки це можна вважати визнанням існування Бога. Що ти повинен зробити, коли твої батьки намагаються заводити тобі вірити в Бога? Як тобі любити Бога, коли твій невіруючий чоловік є добрим до тебе? І як тобі любити Бога, коли брати й сестри зневажають тебе? Якщо ти визнаєш Його, то в цих питаннях ти діятимеш відповідно та житимеш реальністю. Якщо ж ти не зможеш вжити конкретних дій, а тільки казатимеш, що визнаєш існування Бога, тоді ти просто базіка!

Ти кажеш, що віриш у Нього й визнаєш Його, але яким чином ти Його визнаєш? Яким чином ти віриш у Нього? Ти Його боїшся? Ти Його шануєш? Ти любиш Його в глибині душі? Коли тобі погано й нема на кого спертися, ти відчуваєш Божу красу, але згодом геть забуваєш про неї. Це не любов до Бога, як і не віра в Бога! Врешті-решт, чого Бог бажає, аби людина досягла? Усі стани, які Я згадав, такі як перебування під сильним враженням від власної значущості, відчуття, що ви швидко схоплюєте й розумієте нове, контроль над іншими, зверхність до інших, судження про людей за їхньою зовнішністю, знуцання з нехитрих людей, пожадання церковних грошей і так далі, – тільки коли всі ці розбещені сатанинські характери будуть частково викорінені в тобі, твоє завоювання стане явним.

Робота завоювання, що вершиться над вами, люди, має найглибше значення: з одного боку, мета цієї роботи – вдосконалити групу людей, тобто зробити їх досконалими, щоб вони могли стати групою переможців, як перша група людей, які стали довершеними, тобто первоплодами. З іншого боку, це дати створеним істотам насолодитися Божою любов'ю, отримати повне й найвеличніше Боже спасіння, дати людині насолодитися не лише милосердям і ласкою, а й, що важливіше, карою та судом. Від створення світу до теперішнього часу все, що Бог чинив у Своїй роботі, – це любов, без жодної ненависті до людини. Навіть кара та суд, які ти бачив, – це теж любов, правдивіша й реальніша любов, любов, яка веде людей на правильний шлях людського життя. І ще з одного боку, це означає свідчити перед сатаною. І ще з іншого, це означає закласти основу для поширення майбутньої роботи Євангелія. Уся робота, яку Він виконав, покликана вивести людей на правильний шлях людського життя, щоб вони могли жити як нормальні люди, адже люди не знають, як жити, і без цього наставництва ти проживатимеш лише порожнє життя; твоє

життя буде позбавлене цінності або сенсу, і ти будеш абсолютно нездатним бути нормальною людиною. У цьому полягає найглибше значення завоювання людини. Ви всі нащадки Моава; коли робота завоювання здійснюється у вас, це велике спасіння. Усі ви живете в країні гріха й розпусти, і всі ви розпусні та грішні. Сьогодні ви не просто здатні дивитися на Бога, але, що важливіше, ви отримали кару та суд, ви отримали воістину ґрунтовне спасіння, тобто ви отримали найбільшу Божу любов. В усьому, що Він робить, Бог виявляє до вас справжню любов. Він не має жодного злого наміру. Це через ваші гріхи Він судить вас, аби ви дослідили себе та отримали це неймовірне спасіння. Усе це робиться для того, щоб зробити людину довершеною. Від початку й до кінця Бог робить усе можливе для спасіння людини та не має бажання повністю знищити людей, яких Він створив Своїми власними руками. Сьогодні Він прийшов серед вас, щоб працювати; хіба це не ще більше спасіння? Якби Він ненавидів вас, хіба Він усе ще виконував би роботу такого масштабу, щоб особисто вас наставляти? Чому Він повинен так страждати? Бог не ненавидить вас і не має щодо вас жодних злих намірів. Ви повинні знати, що Божа любов – це найправдивіша любов. Тільки тому, що люди неслухняні, Він змушений спасати їх через суд; якби не це, спасіння їх було б неможливим. Оскільки ви не знаєте, як жити, і навіть не усвідомлюєте, як жити, і оскільки ви живете в цій розпусній і грішній країні й самі є розпусними та нечистими дияволами, Він не може допустити, щоб ви стали ще більш зіпсутими, Він не може терпіти бачити, як ви живете в цій нечистій країні, як-от зараз, розтоптувані сатаною за власним бажанням, і Він не може допустити, щоб ви впали в ад. Він хоче лише здобути цю групу людей і докорінно спасти вас. Це головна мета виконання над вами роботи завоювання – це лише заради спасіння. Якщо ти не здатний побачити, що все, що вершиться над тобою, є

любов'ю і спасінням, якщо ти гадаєш, що це лише метод, спосіб помучити людину і щось, що не заслуговує довіри, тоді ти можеш із таким же успіхом повернутись у свій світ, щоб страждати від болю та труднощів! Якщо ти готовий бути в цьому потоці й насолоджуватися цим судом і цим неосяжним спасінням, насолоджуватися всіма цими благословеннями, благословеннями, які неможливо знайти ніде в людському світі, і насолоджуватися цією любов'ю, тоді будь ласкавий: залишайся в цьому потоці, щоб прийняти роботу завоювання, аби ти міг бути вдосконалим. Сьогодні ти можеш зазнати трохи болю та очищення через суд Божий, але в переживанні цього болю є цінність і сенс. Хоча люди очищуються й безжально піддаються Божій карі та суду, мета яких полягає в тому, щоб покарати їх за їхні гріхи, покарати їхню плоть, жодна частина цієї роботи не має на меті приректи їхню плоть на знищення. Усі суворі викриття словом покликані вивести тебе на правильний шлях. Ви особисто пізнали так багато цієї роботи на власному досвіді, і, вочевидь, вона не привела вас на шлях зла! Усе це для того, щоб ви втілювали в життя нормальну людську сутність, і все це досягне вашою нормальною людською сутністю. Кожен етап Божої роботи заснований на твоїх потребах, відповідно до твоїх слабкостей і відповідно до твого фактичного духовного стану, і жоден непосильний тягар не покладається на вас. Сьогодні тобі це не зрозуміло, і тобі здається, що Я суворий до тебе, і ти справді завжди вважаєш, що Я щодня караю, суджу тебе та докоряю тобі, тому що Я ненавиджу тебе. Але хоча те, від чого ти страждаєш, – це кара та суд, насправді це любов до тебе, і це найбільший захист. Якщо ти неспроможний збагнути глибше значення цієї роботи, для тебе буде неможливо продовжувати переживати. Це спасіння повинне принести тобі втіху. Не відмовляйся прийти до тям. Коли ти зайшов так далеко, значущість роботи завоювання повинна бути ясною для тебе, і ти не повинен більше дотримуватися тієї чи іншої думки про неї!

Як ти мусиш ставитися до своєї майбутньої місії?

Чи здатен ти конкретно передати, який характер виявляв Бог у кожний період, так, щоб твої формулювання належним чином передавали значення цього періоду? Чи ти, хто переживає на своєму досвіді Божу роботу останніх днів, здатен детально описати праведний Божий характер? Чи можеш ти чітко й точно засвідчити про Божий характер? Як ти передаси побачене й пережите тим жалюгідним, бідним і набожним вірянам, які прагнуть і жадають праведності та чекають, щоб ти став їхнім пастирем? Які люди чекають, щоб ти став їхнім пастирем? Чи можеш ти уявити? Чи усвідомлюєш ти тягар на своїх плечах, своє доручення та свою відповідальність? Де твоє почуття історичної місії? Як ти належно служитимеш паном у новому періоді? Чи маєш ти сильне почуття панування? Як би ти пояснив, хто такий пан усього сущого? Чи справді він пан усіх живих істот і матеріальних речей у світі? Які плани ти маєш щодо поступу подальшої фази роботи? Скільки людей чекають, щоб ти став їхнім пастирем? Чи тяжке твоє завдання? Вони бідні, жалюгідні, сліпі й розгублені, плачуть у темряві – де лежить дорога? Як вони прагнуть, щоб світло, наче падаюча зірка, раптом зійшло та розігнало сили темряви, які гнобили людей стільки років. Хто може знати, до якої міри вони тривожно сподіваються та як тужать за цим і вдень, і вночі? Навіть у дні, коли повз них промає світло, ці люди у своєму глибокому стражданні залишаються ув'язненими в темній ямі без надії на звільнення; коли припиниться їхнє ридання? Страшна недоля тих крихких душ, яким ніколи не дарувалося відпочинку, і довго їх тримали отак, зв'язаних немилосердними путами та замерзлою історією. І хто почув звук їхнього плачу? Хто поглянув на їхній жалюгідний стан? Чи спадало тобі колись

на думку, яке Боже серце згорьоване та тривожне? Як може Він витримати вид того, як невинне людство, що його Він створив Своїми власними руками, потерпає таку муку? Зрештою, люди – це жертви, яких було отруєно. І хоча людство вижило до сьогодні, хто б знав, що людство давно отруєне лихим? Чи ти забув, що ти – одна з його жертв? Чи ти не готовий із любові до Бога поборотися за спасіння тих, хто вижив? Чи ти не готовий присвятити всі свої сили тому, щоб відплатити Богу, який любить людство, наче Свою власну плоть і кров? Врешті-решт, як би ти витлумачив, що значить бути використовуваним Богом, щоб прожити своє надзвичайне життя? Чи справді в тебе є рішучість і впевненість, щоб прожити значуще життя благочестивої людини, що служить Богові?

Як ви розумієте благословення?

Хоча люди, народжені в цю епоху, були розбещені сатаною й нечистими демонами, така розбещеність принесла їм також і найвище спасіння – спасіння навіть більше за гори й рівнини, сповнені худоби, та за величезне багатство Йова, і більше за благословення споглядати Бога, яке Йов отримав після своїх випробувань. Адже тільки після того, як Йов пройшов випробування смертю, він почув, як промовляє Єгова, і почув голос Єгови у вихорі. Проте він не побачив обличчя Єгови та не пізнав Його характеру. Те, що отримав Йов, було тільки матеріальним багатством, яке дало йому фізичні втіхи та дітей, кращих за яких не було в усіх навколишніх містах, а також захист ангелів небесних. Він ніколи не бачив Єгови і, хоч його й називали праведним, ніколи не пізнав характеру Єгови. І хоча матеріальні втіхи сьогоднішніх людей є, можна сказати, тимчасово недостатніми, а зовнішній світ – ворожим до людей, Я являю Свій характер, який ніколи не розкривав

людям із давнини і який завжди був таїною, а також таємниці передвічних часів людям, які стоять найнижче з-поміж усіх, але яким Я дарую найвеличніше спасіння. Ба більше: Я виявляю все це вперше – досі Я такої роботи не здійснював. Ви набагато гірші за Йова, однак набуте й побачене вами набагато перевищує його надбання. Ви зазнали всіляких страждань та всіх видів тортур, проте ці страждання не такі, як випробування Йова; вони – суд і кара, яких люди зазнали тому, що є непокірними, тому, що чинять опір, та внаслідок дії Мого праведного характеру; це праведний суд, кара й прокляття. З іншого боку, Йов був праведним чоловіком серед ізраїльтян, які набули великої любові й ласки Єгови. Він не чинив злого та не опирався Єгові; навпаки, він був щиро вірним Єгові. Через свою праведність він був підданий випробуванням, і він витримав вогненні випробування, бо був вірним слугою Єгови. Нинішні люди зазнають Мого суду й прокляття, тому що вони нечисті й неправедні. Хоча їхні страждання зовсім не схожі на те, через що пройшов Йов, втративши свою худобу, майно, слуг, дітей та всіх, кого він цінував, їхні страждання – це очищення вогнем і спалення. І вони тяжчі за те, чого зазнав Йов, бо такі випробування не слабшають і не скасовуються через слабкість людей; ні, вони тривають і тривають до останнього дня життя. Це – покарання, суд і прокляття; це нещадне спалення, і ще більше – це справедлива «спадщина» людська. Це те, на що люди заслуговують, і те, у чому виражається Мій праведний характер. Це загальновідомий факт. Утім, те, що люди набули, набагато перевищує їхні сьгоднішні страждання. Страждання, яких ви зазнаєте, – це просто затримка через вашу нерозумність, а те, що ви набули, стократно перевищує ваші страждання. За старозавітними законами Ізраїлю всі, хто чинить Мені опір, усі, хто відкрито засуджує Мене, та всі, хто не слідує Моїм шляхом, а замість цього зухвало приносить Мені нечестиві

жертви, обов'язково будуть знищені вогнем у храмі або будуть забиті камінням кимось із обраних, та навіть нащадки їхніх родів та інші кривні родичі зазнають Мого прокляття. У життях прийдешніх вони не будуть вільними – вони будуть рабами Моїх рабів, і Я вижену їх до язичників, і вони не зможуть повернутися до своїх домівок. Зважаючи на дії та вдачу людей, страждання, яких вони зазнають нині, і близько не такі тяжкі, як покарання, яких зазнали ізраїльтяни. Небезпідставним буде сказати, що ваші нинішні страждання є відплатою, оскільки ви справді переступили межу. Якби ви були в Ізраїлі, то стали б вічними грішниками, і вас вже давно було б пошматовано ізраїльтянами та спалено вогнем із небес у храмі Єгови. Чого ж ви набули нині? Що ви отримали й чим утішилися? Я виявив Свій праведний характер у вас, та найважливіше, що Я виявив Своє терпіння для спокутування людства. Можна було б сказати, що робота, яку Я здійснюю з вами, – це тільки робота терпіння; вона здійснюється заради Мого управління та, ба більше, здійснюється заради віти людства.

Йов пройшов випробування Єгови, однак він був просто праведним чоловіком, котрий поклонявся Єгові. Попри ці випробування, він не скаржився на Єгову та цінував зустріч із Ним. Нинішні люди не тільки не цінують присутності Єгови – вони зрікаються, гидують, скаржаться та висміюють Його явлення. Хіба ви не набули більш ніж достатньо? Хіба ви страждали аж так тяжко? Хіба вам не пощастило більше ніж Марії та Якову? І хіба таким незначним є ваш опір? Хіба можливо таке, щоб Мої вимоги та Мої прохання до вас були такими великими та нестерпними? Гнів Мій ударив лише по тих в Ізраїлі, хто опирався Мені, а не безпосередньо по вас; набуте вами – це лише Мій нещадний суд і виявлення, а також невблаганне вогняне очищення. Попри це люди й далі опираються Мені й Мене зрікаються без найменшого натяку на покору. Є навіть такі, хто

уникає Мене й Мене заперечує; такі люди не кращі за зборище Корея й Дафана, що виступили проти Мойсея. Людські серця занадто за grubли, а їхня природа занадто залякла. Вони завжди повертатимуться до старого. Я кажу, що вони вляглися, як блудниці, голими посеред дня, і слова Мої такі суворі, що вони, можливо, і «ріжуть вухо», викриваючи людську натуру світлові дня, – а вони лише головами кивають, проливають пару сліз та марно силуються хоч трохи засмутитися. Щойно це минає, лють сповнює їх, як царя диких звірів у горах, і вони не мають і краплі усвідомлення. І як людям із таким-от характером знати, що їм поталанило у сто разів більше за Йова? Як їм зрозуміти, що вони втішаються благословеннями, яких не було й у давніх віках і яких досі ніхто не бачив? Як людській свідомості досягнути ці благословення – благословення, що містять покарання? Щиро кажучи, усе, що я вимагаю від вас, – це щоб ви були зразками для Мосї роботи, свідками всієї повноти Мого характеру та всіх Моїх дій, і щоб ви отримали можливість звільнитися від поневірянь, спричинених сатаною. Втім, люди повсякчас сахаються Мосї роботи та свідомо ворожі до неї. То як же цим людям не спонукати Мене повернути закони Ізраїлю та обрушити на них Мій гнів так само, як на Ізраїль? Хоча є серед вас і чимало «слухняних і покірних» Мені, ще більше – схожих на зборище Корееве. Щойно Я постану в усій Своїй славі, Я спопелю їх вогнем небесним дотла. Знайте: Я більше не буду карати людей Своїми словами; ні, перед здійсненням ізраїльської роботи Я доценту випалю «зборище Корееве», яке чинило Мені опір і яке Я давно вже вигнав. Людство більше не матиме можливості насолоджуватися Мною; натомість, тепер усе, що вони побачать, – то це Мій гнів і вогонь небесний. Я виявлю різні види кінця для всіх видів людей і поділю їх усіх на категорії. Я зважу кожен їхній спротив, а потім завершу Свою роботу, так що кінець людини визначатиметься ще на землі

Моїм вироком, а також людським ставленням до Мене. Коли настане той час, ніщо не зможе змінити їхній кінець. То хай люди виявлять свій власний кінець! Тоді Я вручу кінець кожної людини небесному Отцю.

Яке твоє розуміння Бога?

Люди давно вже вірять у Бога, та більшість із них не розуміє, що значить слово «Бог», і просто слідує в збентеженні. Вони гадки не мають, чому саме люди мають вірити в Бога чи хто Бог такий. Якщо люди знають тільки, що треба вірити в Бога та слідувати за Ним, але не хто Бог такий, і якщо вони також не знають Бога, хіба це не величезне посміховисько? Незважаючи на те, що, діставшись так далеко, люди узріли багато небесних таємниць і почули багато глибоких знань, які людина ще ніколи не розуміла, вони не тямлять багатьох найпростіших істин, над якими людина ще ніколи не замислювалася. Хтось може сказати: «Ми багато років віримо в Бога. Як би ми могли не знати, хто такий Бог? Хіба це запитання нас не принижує?» Однак насправді хоча люди сьогодні й сліднують за Мною, вони нічого не знають ні про яку сьогоднішню роботу й не можуть досягнути навіть найпростіші, найочевидніші запитання, не кажучи вже про такі надзвичайно складні, як запитання про Бога. Знай, що запитання, які тобі байдужі, які ти не визначив, – це запитання, зрозуміти які для тебе найважливіше, тому що ти вмієш тільки слідувати за натовпом без уваги й турботи щодо того, чим ти мав би споряджатися. Чи справді ти знаєш, чому повинен вірити в Бога? Чи дійсно ти знаєш, хто такий Бог? Чи справді ти знаєш, хто така людина? Якщо ти як людина, яка вірить у Бога, не розумієш цих речей, хіба ти не втрачаєш гідність вірянина? Моя робота сьогодні така: спонукати людей усвідомити свою сутність, зрозуміти все, що Я роблю, і пізнати правдиве лице

Бога. Це заключний акт Мого плану управління, остання стадія Моєї роботи. Ось чому Я кажу вам про всі таємниці життя заздалегідь, щоб ви могли прийняти їх від Мене. Оскільки це робота заключного періоду, Я мушу розповісти вам усі життєві істини, які ви раніше не сприймали, хоч ви й не здатні зрозуміти чи витримати їх просто через те, що ви занадто недосконалі й занадто погано споряджені. Я завершу Свою роботу; Я закінчу роботу, яку мушу зробити, і розкажу вам про все, що Я вам доручив, щоб ви знову не заблукали та не піддалися інтригам лихого, коли зійде темрява. Є багато шляхів, які ви не розумієте, багато справ, про які ви не знаєте. Ви такі неуки; Я добре знаю ваш духовний стан і ваші недоліки. Тому хоч і є багато слів, які ви не здатні зрозуміти, Я все одно готовий розповісти вам усі ті істини, які ви ніколи раніше не сприймали, бо я постійно тривожуся, чи здатні ви, маючи такий духовний стан, твердо стояти у своєму свідченні про Мене. Не те щоб Я мав про вас невисоку думку; усі ви – тварини, які ще повинні пройти Моє дресирування, і Я геть не бачу, скільки слави всередині вас. Хоча Я витратив багато сил, працюючи над вами, та позитивного у вас ніби й немає, а негативне можна порахувати на пальцях і використати хіба як свідчення, що соромлять сатану. Майже все інше у вас – то отрута сатани. Ви сподіваєтеся на Мене, наче ви поза спасінням. У таких обставинах Я дивлюся, як ви по-різному себе проявляєте та поводите, і зрештою пізнаю ваш істинний духовний стан. Ось чому Я завжди за вас хвилююся: якби полишити людей самих жити своє життя, чи були б вони такі, як сьогодні, чи їм дійсно було б краще, ніж сьогодні? Хіба ваш дитинний духовний стан вас не тривожить? Чи справді ви можете бути як обраний народ Ізраїлю – повсякчас вірні Мені й лише Мені? Те, що у вас виявляється, – то не пустотливість дітей, які заблукали від батьків, а звирячість, що нею вибухають тварини, яких не сягають хазяйські батоги. Ви мусите знати

свою натуру, яка також є слабкістю, що її ви всі поділяєте; це хвороба, спільна для вас усіх. Тож сьогодні Мій єдиний заклик до вас – щоб ви були непохитні у своєму свідченні про Мене. За жодних обставин не давайте старій хворобі знову загостритися. Найголовніше – це свідчити: то серце Моєї роботи. Ви мусите прийняти Мої слова так само, як Марія прийняла одкровення Єгови, що прийшло до неї вві сні: повіривши і згодом скорившись. Тільки це вважається добродієм. Адже ви – ті, хто чує Мої слова найбільше, найблагословенніші Мною. Я вам дав усі Мої цінні атрибути, Я вам усе дарував, але ви так безмірно відрізняєтеся за станом від народу Ізраїлю; ви просто день і ніч. Та порівняно з ними ви отримали настільки більше; поки вони відчайдушно чекають на Моє явлення, ви проводите зі Мною приємні дні, поділяючи Мої дари. З огляду на цю різницю, що вам дає право кричати, і сперечатися зі Мною, і вимагати своєї частки Моїх атрибутів? Хіба не багато ви здобули? Я вам стільки даю, але ви натомість даєте Мені тільки несамовитий сум і тривогу, нестримне обурення та невдоволення. Ви такі огидні – але ви ще й жалюгідні, тож у Мене немає вибору, крім як проковтнути все Своє обурення та знов і знов озвучувати вам Свої заперечення. За тисячі років роботи Я ніколи не докоряв людству, бо виявив, що протягом усього розвитку людства найвідомішими поміж вас ставали тільки дурисвіти, наче вони були дорогоцінною спадщиною, яку вам полишили славетні предки з давніх часів. Як Я ненавиджу тих недолюдків, тих свиней і собак. Совісті у вас замало! Характер у вас занадто підлий! Серця ваші занадто жорсткі! Якби Я приніс такі слова й роботу ізраїльтянам, Я вже давно здобув би славу. Та поміж вас це недосяжне; поміж вас є тільки жорстока недбалість, ваша демонстративна байдужість і ваші виправдання. Ви занадто нечулі й геть нічого не варті!

Ви мусите повністю присвятити себе Моїй роботі. Ви

мусите робити роботу, яка Мені корисна. Я готовий пояснити вам усе, чого ви не розумієте, щоб ви могли здобути від Мене все, чого вам не вистачає. Незважаючи на те, що ваші вади занадто численні, щоб їх злічити, Я готовий і надалі виконувати над вами ту роботу, яку мушу, даючи вам Свою остаточну милість, щоб ви могли отримати від Мене користь і здобути славу, яка у вас відсутня та яку світ ще ніколи не бачив. Я стільки років працював, та жодна людина ніколи Мене не знала. Я бажаю розповісти вам таємниці, які більше ніколи нікому не розповідав.

Поміж людьми Я був Духом, якого вони не бачили, Духом, з яким вони ніколи не могли вступити в контакт. Через Мої три стадії роботи на землі (створення світу, спокута і знищення) Я являюся поміж ними в різні часи (ніколи не привселюдно), щоб робити поміж них Свою роботу. Уперше Я прийшов поміж людей у період Спокути. Звісно, Я прийшов у юдейську сім'ю; таким чином, першими, хто побачив прихід Бога на землю, були юдеї. Причина того, чому Я робив цю роботу особисто, полягала в тому, що Я хотів використати Свою втілену плоть як жертву за гріх у Своїй роботі спокути. Отже, першими, хто Мене побачив, були юдеї в період Благодаті. То був перший раз, коли Я працював у плоті. У період Царства Моя робота – завойовувати та вдосконалювати, тож Я знов роблю Свою пастирську роботу в плоті. Це другий раз, коли Я працюю в плоті. На двох заключних стадіях роботи те, з чим контактують люди, – уже не невидимий, нематеріальний Дух, а людина, що є Духом, здійсненим у плоті. Тож у людських очах Я знову стаю людиною, що зовсім не виглядає й не відчувається як Бог. Більше того, Бог, якого бачать люди, – не тільки чоловік, але й жінка, що їх украй дивує та спантеличує. Знов і знов Моя надзвичайна робота крушила старі вірування, які люди мали багато-багато років. Люди приголомшені! Бог – не просто

Святий Дух, Дух, семикратно посилений Дух або всеосяжний Дух, але також і людина – звичайна людина, винятково пересічна людина. Він не тільки чоловік, але й жінка. Вони подібні в тому, що обидва – діти людські, і відмінні в тому, що один був зачатий Святим Духом, а друга народилася від людини, хоч і походить безпосередньо від Духа. Вони подібні в тому, що обидва є втіленою Божою плоттю, яка виконує роботу Бога Отця, і відмінні в тому, що один звершив роботу спокути, а друга вершить роботу завоювання. Обидва представляють Бога Отця, та один – Викупитель, повний люблячої доброти й милосердя, а друга – Бог праведності, повний гніву та суду. Один – Найвищий Владика, який почав роботу спокути, а друга – праведний Бог, який вершить роботу завоювання. Один – Початок, друга – Кінець. Один – безгрішна плоть, а друга – плоть, що завершує відкуплення, продовжує роботу й ніколи не грішить. Обидва – той самий Дух, але Вони живуть у різній плоті й народились у різних місцях, і Їх розділяє кілька тисяч років. Однак усі Їхні діла взаємно доповняють одне одного, ніколи не суперечать одне одному, і про них можна говорити одночасно. Обидва – люди, та один був малим хлоп'ям, а друга – дівчатком. Усі ці численні роки люди бачили не тільки Духа й не тільки людину, чоловіка, а й багато речей, які не збігаються з людськими уявленнями; таким чином, люди ніколи не можуть уповні Мене збагнути. Вони постійно наполовину вірять і наполовину сумніваються в Мені – наче Я справді існую, та при цьому є примарним сном, – і саме тому люди аж до сьогодні досі не знають, хто такий Бог. Чи дійсно ти можеш узагальнити Мене в одному простому реченні? Чи справді ти смієш казати: «Ісус – не хто інший, як Бог, і Бог – не хто інший, як Ісус»? Чи дійсно ти настільки сміливий, щоб казати: «Бог – не хто інший, як Дух, і Дух – не хто інший, як Бог»? Чи легко тобі казати: «Бог – просто людина, убрана в плоть»? Чи справді в тебе є хоробрість

стверджувати: «Образ Ісуса – то великий образ Божий»? Чи здатен ти своїм красномовством ретельно роз'яснити Божий образ і характер? Чи дійсно ти смієш казати: «Бог створив за Своїм власним образом і подобою лише чоловіків, а не жінок»? Якщо ти так кажеш, то поміж Моїх обраних не було б жодної жінки, і тим паче жінки не були б однією з груп людського роду. Тож чи справді ти знаєш, хто такий Бог? Чи Бог – людина? Чи Бог – Дух? Чи Бог – справді чоловік? Чи може лише Ісус виконати роботу, яку Я маю зробити? Якщо ти вибереш лише одне з цього, щоб узагальнити Мою сутність, то ти вірний і вкрай нетямущий вірянин. Якби Я працював як утілена плоть один раз і лише один раз, чи ви б визначали Мої межі? Чи дійсно ти можеш уповні Мене зрозуміти з одного погляду? Чи дійсно ти можеш повністю Мене узагальнити на основі того, з чим ти стикався протягом життя? Якби Я робив схожу роботу в обох Моїх утіленнях, як би ви мене сприймали? Чи ви б залишили Мене навіки прибитим до хреста? Чи міг би Бог бути таким простим, як ти стверджуєш?

Хоча ваша віра дуже щира, ніхто з вас не здатен усе про Мене розповісти, ніхто не може вповні засвідчити всі факти, що ви бачите. Подумайте про це: сьогодні більшість із вас занедбала свої обов'язки та натомість гониться за плоттю, насичує плоть і жадібно втішається плоттю. Ви маєте мало істини. Як же ви тоді можете свідчити про все, що бачили? Чи дійсно ви впевнені, що можете бути Моїми свідками? Якщо прийде день, коли ти будеш не здатен засвідчити про все, що побачив сьогодні, то ти втрадиш призначення створіння, і у твого буття не буде жодного сенсу. Ти станеш не гідний бути людиною. Навіть можна було б сказати, що ти не будеш людиною! Я зробив із вами незмірну роботу, але оскільки ти зараз нічого не вчишся, нічого не усвідомлюєш, і труди твої не дають результату, то коли Мені настане час розширювати Свою роботу, ти лише байдуже

витріщатимешся, недорікуватий і геть ні на що не гідний. Хіба це не зробить тебе грішником на всі часи? Коли прийде той час, хіба ти не відчуєш щонайглибшого жалю? Хіба ти не впадеш у смуток? Уся Моя робота сьогодні робиться не з неробства та нудьги, а щоб закласти фундамент для Моєї майбутньої роботи. Це не означає, що Я в безвиході та мушу придумати щось нове. Ти мусиш розуміти роботу, яку Я роблю; це не те, що робить дитина, яка грається на вулиці, це робота, яка представляє Мого Отця. Ви мусите знати, що це не Я Сам усе це роблю; натомість Я представляю Свого Отця. Тим часом ваша роль – виключно слідувати, слухатися, мінятися та свідчити. Те, що ви маєте зрозуміти, – це те, чому ви маєте в Мене вірити; це найголовніше питання, яке ви всі маєте зрозуміти. Мій Отець заради Своєї слави наперед призначив вас усіх Мені від миті, коли Він створив світ. Це заради Моєї роботи й заради Його слави Він призначив вас наперед. Це через Мого Отця ви в Мене вірите; це через попереднє призначення Моїм Отцем ви за Мною слідуєте. Ніщо з цього ви не вибирали самі. Навіть важливіше, аби ви розуміли, що ви ті, кого Мій Отець дарував Мені, щоб ви про Мене свідчили. Оскільки Він дав вас Мені, ви мусите дотримуватися шляхів, які Я вам дарую, а також шляхів і слів, яких Я вас учу, бо це ваш обов'язок – дотримуватися Моїх шляхів. Така первісна мета вашої віри в Мене. Тому кажу вам так: ви лише люди, яких Мій Отець дарував Мені, щоб ви дотримувалися Моїх шляхів. Однак ви лише вірите в Мене; ви не від Мене, бо ви не з родини ізраїльтян, а натомість ви такі, як давній змій. Усе, чого Я від вас прошу, – це свідчити про Мене, але сьогодні ви мусите йти Моїми шляхами. Усе це – заради майбутнього свідчення. Якщо ви діятимете як люди, що лише слухають про Мої шляхи, то ви будете нічого не варті, і значення того, що Мій Отець вас Мені дарував, буде втрачено. Ось що Я наполегливо кажу вам: ви мусите йти Моїми шляхами.

Що значить бути реальною людиною

Керувати людьми завжди було Моїм обов'язком. Більше того, завоювання людини – це те, що Я визначив, коли створював світ. Люди можуть не знати, що Я повністю завоюю людей в останні дні чи що завоювання бунтівничих серед людства є доказом Моєї перемоги над сатаною. Але коли Мій ворог вступив у бій зі Мною, Я вже сказав йому, що завоюю тих, кого сатана взяв у полон і зробив своїми дітьми, вірними слугами, які стережуть його дім. Первісне значення слова «завоювати» – це «перемогти, піддати приниженню»; мовою ізраїльтян воно означає «повністю перемогти, знищити та зробити нездатним чинити подальший опір Мені». Але сьогодні, коли це слово вживається серед вас, його значення – «завоювати». Ви маєте знати, що Моїм наміром завжди було повністю знищити й розгромити лихих у людстві, щоб вони більше не могли бунтувати проти Мене, а тим більше мати дихання порушити Мою роботу чи завадити їй. Таким чином, що стосується людини, це слово стало значити «завоювання». Які б побіжні значення не були в цього терміна, Моя робота полягає в тому, щоб розбити людей. Бо хоча це правда, що людство є додатком до Мого управління, точніше кажучи, люди є нічим іншим, як Моїми ворогами. Люди – це лихі, які протистоять Мені й не слухаються Мене. Люди є нічим іншим, як потомством лихого, проклятого Мною. Люди є нічим іншим, як нащадками архангела, який Мене зрадив. Люди є нічим іншим, як спадщиною диявола, який, давно Мною зневажений, відтоді був Моїм непримиренним ворогом. Бо небо над усім людством туманне й темне, без найменшої подоби ясності, і світ людей занурений у безпросвітну темряву, так що той, хто в ньому живе, навіть не може побачити своєї руки, простягнутої перед власним обличчям, або сонця, коли піднімає

голову. Дорога під його ногами, брудна й усіяна вибоїнами, покручено звивається; уся земля всяйна трупами. Темні кутки заповнені останками мертвих, а в прохолодних і тінистих кутках оселилися натовпи демонів. І скрізь у світі людей демони приходять і йдуть ордами. Потомство всіляких звірів, укрите поганню, вступило в запеклу битву, звук якої вселяє в серце жах. У такі часи, у такому світі, такому «земному раю», куди піти шукати життєвих радощів? Куди піти, щоб знайти місце призначення свого життя? Людство, давно потоптане під ногами сатани, від самого початку було актором, який приймав образ сатани, – більше того, людство є втіленням сатани та служить доказом, який свідчить про сатану, голосно й чітко. Як може такий людський рід, така купка вироджених покидьків, такий нащадок цієї розбещеної людської родини, свідчити про Бога? Звідки походить Моя слава? З чого можна почати говорити про свідчення щодо Мене? Бо ворог, який, розбестивши людство, стоїть проти Мене, уже взяв людство – людство, яке Я давно створив і яке було сповнене Моєю славою та Моїм утіленням у життя, – і забруднив його. Він вирвав Мою славу, і все, чим він наповнив людину, – це отрута, рясно присмачена потворністю сатани та соком із плоду дерева пізнання добра і зла. На початку Я створив людство; тобто Я створив предка людства, Адама. Він був наділений формою та образом, сповнений міццю, сповнений життєвою силою, і більше того – він був у товаристві Моєї слави. То був славетний день, коли Я створив людину. Після того з тіла Адама було створено Єву, і вона теж була предком людини, і тому люди, яких Я створив, були наповнені Моїм диханням і сповнені Моєю славою. Адам первісно народився з Моєї руки та був уособленням Мого образу. Таким чином, первісним значенням слова «Адам» було «створена Мною істота, наповнена Моєю життєвою енергією, наповнена Моєю славою, яка мала форму й образ, мала дух і дихання». Він

був єдиною створеною істотою, що мала дух, яка була здатна представляти Мене, нести Мій образ і приймати Моє дихання. На початку Єва була другою людиною, наділеною диханням, створення якої Я визначив, тому первісним значенням слова «Єва» було «створена істота, яка продовжила б Мою славу, наповнена Моєю життєвою силою і, більше того, наділена Моєю славою». Єва пішла від Адама, тож вона також мала Мій образ, бо вона була другою людиною, створеною за Моїм образом. Первісним значенням слова «Єва» було «жива людина з духом, плоттю й кістками, Моє друге свідчення, а також Мій другий образ поміж людства». Вони були предками людства, чистим і дорогоцінним скарбом людини й від самого початку живими істотами, наділеними духом. Однак лихий потоптав і взяв у полон потомство предків людства, зануривши людський світ у повну темряву та зробивши так, щоб потомство більше не вірило в Моє існування. Ще більш огидним є те, що в той самий час, поки лихий розбещує людей і топче їх, він жорстоко вириває Мою славу, Моє свідчення, життєву силу, яку Я їм подарував, дихання й життя, які Я вдув у них, усю Мою славу в людському світі й усю кров серця, яку Я витратив на людство. Людство більше не у світлі, люди втратили все, що Я їм подарував, і вони відкинули славу, яку Я дав. Як вони можуть визнати, що Я Господь усіх створених істот? Як вони можуть і надалі вірити в Моє існування на небі? Як вони можуть відкрити прояви Моєї слави на землі? Як ці онуки можуть сприйняти Бога, якого шанували їхні власні предки, як Господа, що їх створив? Ці жалюгідні онуки щедро «піднесли» лихому славу, образ і свідчення, які Я подарував Адаму і Єві, а також життя, яке Я подарував людству та від якого залежить їхнє існування; і вони абсолютно не звертають уваги на присутність лихого та віддають йому всю Мою славу. Хіба це не саме джерело назви «покидьки»? Як таке людство,

такі лихі демони, такі ходячі трупи, такі постаті сатани, такі Мої вороги можуть володіти Моєю славою? Я поверну Собі Свою славу, поверну Своє свідчення, яке існує серед людей, і все, що колись належало Мені та що Я давно дав людству, – Я повністю завоюю людство. Однак ти мусиш знати, що люди, яких Я створив, були святими людьми, що мали Мій образ і Мою славу. Вони не належали сатані, і він їх не топтав, але вони були суто Моїм проявом, вільним від найменших слідів отрути сатани. Тож Я повідомляю людству, що Я хочу лише того, що створено Моєю рукою, святих, яких Я люблю та які не належать нікому іншому. Більше того, Я втішатимуся ними та вважатиму їх Своєю славою. Однак те, чого Я хочу, – це не людство, розбещене сатаною, яке сьогодні належить сатані та більше не є Моїм первісним творінням. Оскільки Я маю намір повернути Собі Свою славу, яка існує в людському світі, Я повністю завоюю тих, хто вижив серед людства, як доказ Моєї слави в перемозі над сатаною. Я приймаю лише Своє свідчення як кристалізацію Мого Я, як об'єкт Моєї втіхи. Така Моя воля.

Людству знадобилися десятки тисяч років історії, щоб прийти туди, де воно сьогодні, але людство, яке Я створив на початку, давно потонуло у виродженні. Людство більше не є тим людством, якого Я бажаю, і, таким чином, у Моїх очах люди більше не заслуговують зватися людством. Вони радше покидьки людства, яких сатана взяв у полон, гнилі ходячі трупи, у яких живе сатана і в які сатана вбирається. Люди не вірять у Моє існування, і так само вони не вітають Мій прихід. Людство лише неохоче відгукується на Мої прохання, тимчасово погоджуючись із ними, і немає такого, щоб воно щиро ділило зі Мною життєві радощі та печалі. Оскільки люди бачать Мене незбагненим, вони неохоче посміхаються Мені, ставлячись до Мене як підлесники до володаря, тому що люди не знають ні про Мою роботу, ні тим паче про Мою волю на цей час. Я

буду з вами чесним: коли настане той самий день, страждання кожного, хто поклоняється Мені, буде легше зносити, ніж ваші. Ступінь вашої віри в Мене насправді не перевищує віри Йова – навіть віра єврейських фарисеїв перевершує вашу, – тож якщо день вогню прийде, ваші страждання будуть тяжчими, ніж у фарисеїв, коли Ісус докоряв їм, ніж у 250 начальників громади, які виступили проти Мойсея, і ніж у Содому під палючим полум'ям його знищення. Коли Мойсей ударив по скелі, і потекла вода, дарована Єговою, це було через його віру. Коли Давид грав на лірі на хвалу Мені, Єгови, – із серцем, сповненим радості, – це було через його віру. Коли Йов утратив свою худобу, якою повнилися гори, і незліченні скупчення багатств, а його тіло вкрилося злими гнояками, це було через його віру. Коли він зміг почути голос Мене, Єгови, і побачити славу Мене, Єгови, це було через його віру. Те, що Петро міг слідувати за Ісусом Христом, було зумовлено його вірою. Те, що він зміг бути прибитим до хреста заради Мене та дати славетне свідчення, також було зумовлено його вірою. Коли Іван побачив славетний образ Сина Людського, це було зумовлено його вірою. Коли він бачив видіння останніх днів, це було тим паче зумовлено його вірою. Причина, з якої так звані натовпи язичницьких народів отримали Моє одкровення та дізналися, що Я повернувся в плоті, щоб виконувати Свою роботу серед людей, також полягає в їхній вірі. Усі ті, хто вражений Моїми суворими словами, але все ж отримав від них розраду й був урятований, – хіба це сталося з ними не через їхню віру? Ті, хто вірить у Мене, але все ще терпить тяготи, – чи не були вони також відкинуті світом? Ті, хто живе поза Моїм словом, тікаючи від страждань випробувань, – чи не всі вони тиняються світом? Вони подібні до осіннього листа, що тріпотить то тут, то там, не маючи місця для спочинку, а тим паче Моїх слів розради. Хоча Моя кара й очищення не слідують за ними, чи ж вони не

жебраки, що тиняються з місця на місце, блукаючи вулицями за межами Царства Небесного? Чи дійсно світ – твоє місце спочинку? Чи дійсно ти можеш, уникаючи Моєї кари, добитися від світу хоч найменшої усмішки задоволення? Чи справді ти можеш своєю минущою втіхою приховати порожнечу у своєму серці, порожнечу, яку неможливо утаїти? Може, ти й здатен обдурити всіх у своїй сім'ї, але ти ніколи не зможеш обдурити Мене. Через те, що твоя віра надто мізерна, ти досі, до цього дня, безсилий знайти хоч якісь із принад, що їх може запропонувати життя. Я закликаю тебе: краще щиро витратити половину твого життя заради Мене, ніж провести все твоє життя в посередності та марних клопотах задля плоті, терплячи всі ті страждання, які людині ледь можна витримати. Для чого це – так дорожити собою й утікати від Моєї кари? Для чого це – ховатися від Моєї миттєвої кари лише для того, щоб пожинати вічність сорому, вічність кари? Насправді Я нікого не схиляю під Свою волю. Якщо хтось справді бажає підкоритись усім Моїм планам, Я не ставився б до нього погано. Але Я вимагаю, щоб усі люди вірили в Мене так само, як Йов вірив у Мене, Єгови. Якщо ваша віра більша за віру Хоми, то ваша віра отримає Мою похвалу, у вашій відданості ви знайдете Моє блаженство, і ви неодмінно знайдете Мою славу у своїх днях. Однак люди, що вірять у світ і вірять у диявола, скам'яніли своїми серцями, так само як і юрби міста Содом, з принесеними вітром піщинками в очах і жертвами диявола в ротах, і їхніми затьмареними розумами вже давно заволодів лихий, що узурпував світ. Їхні думки майже повністю потрапили в полон диявола давніх часів. І тому віра людства пішла по вітру, і люди не в змозі навіть помітити Мою роботу. Усе, що вони можуть, – це слабко спробувати побіжно поставитися до Моєї роботи або приблизно її аналізувати, тому що ними вже давно заволоділа отрута сатани.

Я завоюю людство, тому що люди були створені Мною, ба

більше – втішались усіма щедрими об'єктами Мого творіння. Але люди також відкинули Мене; Мене немає в їхніх серцях, і вони сприймають Мене як тягар для свого існування, аж до того, що, справді узрівши Мене, вони все одно відкидають Мене та ламають собі голову, вигадуючи всякі способи перемогти Мене. Люди не дозволяють Мені ставитися до них серйозно або висувати до них суворі вимоги, і так само вони не дозволяють Мені судити або карати їхню неправедність. Вони цим і близько не цікавляться – їх це дратує. І тому Моя робота полягає в тому, щоб узяти людство, яке їсть, п'є й насолоджується Мною, але не знає Мене, і розбити його. Я обеззброю людство, а потім, узявши Своїх янголів, узявши Свою славу, Я повернуся до місця Свого перебування. Бо дії людей уже давно розбили Моє серце та розкололи Мою роботу на друзки. Я маю намір повернути Собі славу, яку забрав лихий, перш ніж Я щасливо піду геть, давши людям і надалі жити своїми життями, продовжувати «жити й працювати в мирі та задоволенні», продовжувати «обробляти власні поля», і Я більше не втручатимусь у їхні життя. Але зараз Я маю намір повністю повернути Собі Свою славу з рук лихого, забрати всю славу, яку Я вчинив у людині під час створення світу. Ніколи більше Я не подарую її людському роду на землі. Адже люди не тільки не змогли зберегти Мою славу, а й обміняли її на образ сатани. Люди не цінують Мого приходу, і так само вони не цінують день Моєї слави. Вони не раді отримати Мою кару, тим паче вони не хочуть повернути Мені Мою славу, і так само не вони хочуть відкинути отруту лихого. Людство продовжує так само по-старому Мене обманювати, люди досі так само по-старому зображають веселі посмішки та щасливі обличчя. Вони не підозрюють про глибини мороку, який опуститься на людство після того, як Моя слава покине їх. Зокрема, вони не розуміють, що коли Мій день настане для всього людства, їм буде навіть важче,

ніж людям за часів Ноя, бо вони не знають, яким темним став Ізраїль, коли Моя слава пішла з нього, адже людина забуває на світанку, як тяжко було пережити непроглядну ніч. Коли сонце знову сховається й темрява опуститься на людей, вони знову плакатимуть і скреготітимуть зубами в темряві. Чи ви забули, як тяжко було ізраїльтянам витримати ті дні страждань, коли Моя слава пішла з Ізраїлю? Настав час, коли ви бачите Мою славу, і це також час, коли ви розділяєте день Моєї слави. Люди плакатимуть серед темряви, коли Моя слава покине брудну землю. Настав день слави, коли Я виконую Свою роботу, і це день, коли Я звільняю людство від страждань, бо Я не розділю з ним часи мук і нещастя. Я хочу лише повністю завоювати людство та повністю розбити лихих у людстві.

Що ти знаєш про віру?

У людині існує лише невизначене слово «віра», але людина не знає, що саме становить віру й тим паче чому людина має віру. Людина розуміє замало, і сама вона занадто недосконала; її віра в Мене лише бездумна й неуцька. Хоча люди й не знають, що таке віра й чому вони в Мене вірять, але продовжують одержимо в Мене вірити. Те, чого Я прошу від людини, – це не лише, щоб вона одержимо зверталася до Мене таким чином або вірила в Мене сумбурно, адже Моя робота – для того, щоб людина змогла побачити Мене й пізнати Мене, а не для того, щоб людина була вражена й подивилася на Мене по-новому. Колись Я являв багато знамень і чудес та творив багато див, і ізраїльтяни того часу вельми Мною захоплювалися та вельми шанували Мою виняткову здатність зцілювати немічних і виганяти бісів. У той час юдеї вважали Мої сили зцілення майстерними, надзвичайними – і через Мої численні діла вони всі переді Мною благоговіли та вельми захоплювались усіма

Моїми силами. Тож усі, хто бачив, як Я творив дива, слідували за Мною по п'ятах, так що тисячі оточували Мене, щоб подивитися, як Я зцілював немічних. Я являв стільки знамень і чудес, але люди на Мене дивилися лише як на майстерного лікаря; так само Я промовляв і багато повчальних слів до людей того часу, але вони на Мене дивилися лише як на вчителя, кращого за Своїх учнів. Навіть сьогодні, після того як люди побачили історичні свідчення про Мою роботу, їхнє тлумачення й досі таке, що Я великий лікар, який зцілює немічних, і вчитель для неуків, і вони визначили Мене як милосердного Господа Ісуса Христа. Ті, хто тлумачить писання, можливо, перевершили Мої навички зцілення чи, може, навіть є учнями, які вже перевершили свого вчителя, але такі славетні люди, чії імена відомі по всьому світу, вважають Мене лише за лікаря, ніби Я такий нікчемний. Мої діла численніші від піщинок на берегах, і Моя мудрість більша за мудрість усіх синів Соломонових, але люди вважають Мене лише за незначного лікаря та невідомого вчителя людей. Так багато вірять у Мене тільки для того, щоб Я їх зцілив. Так багато вірять у Мене тільки для того, щоб Я Своїми силами вигнав із їхніх тіл нечистих духів, і так багато вірять у Мене, просто щоб отримати від Мене мир і радість. Так багато вірять у Мене тільки для того, щоб вимагати від Мене більших матеріальних багатств. Так багато вірять у Мене лише для того, щоб провести це життя в мирі та бути живими-здоровими в прийдешньому світі. Так багато вірять у Мене, щоб уникнути пекельних страждань і отримати небесні благословення. Так багато вірять у Мене тільки задля тимчасової розради, та не прагнуть нічого здобути в прийдешньому світі. Коли Я обрушив на людей Свою лютість і забрав у них усю радість і мир, що вони колись мали, люди почали сумніватися. Коли Я дав людям пекельні страждання й забрав назад небесні благословення, сором людини обернувся

на злість. Коли люди просили Мене зцілити їх, Я на них не зважав і відчував до них огиду; люди пішли від Мене, щоб натомість шукати шлях лихого знахарства та чаклунства. Коли Я забрав усе, чого люди від Мене раніше вимагали, усі вони зникли без сліду. Тож Я кажу, що люди в Мене вірять, бо Я даю забагато благодаті, і можна аж надто багато здобути. Юдеї в Мене вірили за Мою благодать і слідували за Мною, куди б Я не йшов. Ці неuki з обмеженим знанням і досвідом прагнули тільки споглядати знамення й чудеса, які Я являв. Вони вважали Мене за голову дому юдеїв, здатного творити найбільші дива. Тож коли Я виганяв бісів із людей, поміж них про це було багато розмов: люди казали, що Я був Ілля, що Я був Мойсей, що Я був найдавніший з усіх пророків, що Я був найвеличніший з усіх лікарів. Окрім того, що сказав Я Сам, – що Я дорога, і істина, і життя, – ніхто не міг знати ні Моєї природи, ні того, хто Я такий. Окрім того, що сказав Я Сам, – що небо є місце, де живе Мій Отець, – ніхто не знав, що Я Син Божий і також Сам Бог. Окрім того, що сказав Я Сам, – що Я принесу всьому людству спокуту та викуплю людство, – ніхто не знав, що Я Викупитель людського роду, і люди знали Мене лише як доброзичливу та милосердну людину. І крім того, що Я Сам міг пояснити все, чим Я є, ніхто не знав Мене й ніхто не вірив, що Я Син живого Бога. Такою є людська віра в Мене, і так вони намагаються Мене обдурити. Як могли б вони свідчити про Мене, коли в них такі погляди на Мене?

Люди вірять у Мене, та нездатні свідчити про Мене, і вони не можуть засвідчити про Мене, поки Я Себе не виявлю. Люди бачать тільки те, що Я перевершую всіх істот і святих людей, і бачать, що люди не можуть зробити працю, яку роблю Я. Тож усі, хто споглядає Мої славні діла, від юдеїв до людей сьогодення, були сповнені не більше ніж цікавістю щодо Мене, і вуста жодної істоти не могли про Мене свідчити. Тільки Мій

Отець про мене засвідчив і проклав для мене шлях поміж усіх істот; якби Він цього не зробив, то як би Я не працював, люди ніколи б не дізналися, що Я Господь усього творіння, бо людина вміє тільки брати в Мене та вірить у Мене не внаслідок Моєї роботи. Людина Мене знає, лише оскільки Я невинний і не маю ні дрібки гріха, оскільки можу пояснити численні таємниці, оскільки Я понад юрбою чи оскільки люди від Мене багато набули, та мало хто вірить, що Я Господь усього творіння. Ось чому Я кажу, що людина не знає, чому в Мене вірить; вона не знає ні мети, ні значення віри в Мене. Реальність людей недосконала, так що вони ледь гідні свідчити про Мене. У вас замало справжньої віри, і ви замало здобули, тож у вас замало свідчень. Ба більше, ви замало розумієте й вам забагато не вистачає, так що ви майже не гідні свідчити про Мої діла. Ваша рішучість і справді чимала, та чи ви певні, що зможете успішно засвідчити про сутність Бога? Тим, що ви бачили й відчували, ви перевершуєте святих і пророків усіх епох, та чи ви здатні дати свідчення, більше за слова цих святих і пророків минулих часів? Те, що Я вам зараз дарую, перевершує Мойсея й затьмарює Давида, тож Я так само прошу, щоб ваше свідчення перевершувало Мойсея, а ваші слова були більші за Давида. Я даю вам стократно – тож Я так само прошу вас відплатити Мені тією самою монетою. Ви мусите знати, що Я – Єдиний, хто дарує людству життя, і ви – ті, хто отримує від Мене життя та мусить про Мене свідчити. Це ваш обов'язок, який Я вам посилаю та який ви мусите для Мене виконувати. Я дарував Вам усю Свою славу, Я дарував вам життя, якого так і не отримав обраний Богом народ – ізраїльтяни. Справедливо було б, якби ви свідчили про Мене, і присвячували Мені свою юність, і покладали своє життя. Кому б Я не дарував Свою славу, той стане Моїм свідком і віддасть за Мене життя. Так Я давно

визначив наперед. Ваше щастя, що Я дарую вам Свою славу, і ваш обов'язок – свідчити про Мою славу. Якби ви в Мене вірили тільки заради набуття благословень, то Моя робота мала б небагато значення, і ви б не виконували свій обов'язок. Ізраїльтяни побачили тільки Моє милосердя, любов і велич, і юдеї узріли тільки Моє терпіння та спокуту. Вони побачили дуже, дуже мало роботи Мого Духу – настільки, що розуміли хіба одну десятитисячну від того, що бачили й чули ви. Тим, що ви бачили, ви перевершуєте навіть їхніх первосвящеників. Істини, які ви розумієте сьогодні, перевершують їхні; те, що ви бачили сьогодні, перевершує бачене в період Закону, та й у період Благодаті; і те, що ви відчували, перевершує навіть Мойсея й Іллю. Адже ізраїльтяни розуміли тільки закон Єгови, і бачили вони тільки спину Єгови; юдеї розуміли тільки спокуту Ісуса, отримали тільки благодать, даровану Ісусом, і бачили тільки образ Ісуса в домі юдеїв. А ви сьогодні бачите славу Єгови, спокуту Ісуса та всі Мої сьогоднішні діла. Так само ви чули слова Мого Духа, оцінили Мою мудрість, пізнали Моє чудо та довідалися про Мій характер. Також Я розповів вам усе про Свій план управління. Ви бачили не просто люблячого та милосердного Бога, а Бога, повного праведності. Ви бачили Мою дивовижну роботу та дізналися, що Я сповнений величчю та гніву. Більше того, ви знаєте, що колись Я обрушив Свою шалену лють на дім Ізраїлів і що сьогодні вона впала на вас. Ви розумієте більше Моїх небесних таємниць, ніж Ісая й Іван; ви знаєте про Мою красу й поважність більше, ніж усі святі минулих епох. Те, що ви отримали, – то не просто Моя істина, Моя дорога й Моє життя, а видіння й одкровення більше, ніж Іванове. Ви розумієте набагато більше таємниць, а ще узріли Моє істинне обличчя; ви прийняли більше Мого суду та знаєте більше про Мій праведний характер. Тож хоча ви народилися в останні дні, ваше розуміння – від попереднього й минулого, і

ви також відчули на собі сьогоднішнє, і все це зробив Я Сам. Я прошу від вас не надміру, бо Я вам дав так багато, і ви багато в Мені побачили. Отже, Я прошу вас свідчити про Мене святим минулих епох, і це єдине бажання Мого серця.

Моїм першим свідком став Мій Отець, але Я бажаю здобути більшу славу та хочу, щоб слова свідчення виходили з вуст творінь, – тож Я все Своє віддаю вам, щоб ви виконували свій обов'язок, несучи Мою роботу поміж людьми до кінця. Ви маєте розуміти, чому ви в Мене вірите; якщо ви хочете в Мене тільки вчитися чи лікуватися, або стати одним із Моїх святих на небесах, то в тому, що ви за Мною слідуватимете, не буде жодного сенсу. Так слідувати за Мною значило б даремно витратити сили; так вірити в Мене значило б просто коротати ваші дні, марнувати юність. І врешті-решт ви нічого б не отримали. Хіба то була б не даремна праця? Я давно пішов від юдеїв, і Я більше людям не лікар і не ліки. Я людям більше не в'ючна тварина, що її підганяють чи ріжуть коли заманеться; натомість Я прийшов поміж людей, щоб судити їх і карати, аби люди змогли Мене пізнати. Мусиш знати, що колись Я звершив роботу спокути; колись Я був Ісусом, але не міг навіки Ним залишитися, так само як колись Я був Єговою, та пізніше став Ісусом. Я Бог людського роду, Господь усього творіння, але Я не можу навіки залишатись Ісусом або Єговою. Я був тим, що люди вважають за лікаря, але не можна казати, що Бог – просто лікар людського роду. Тож якщо у своїй вірі в Мене ти дотримуєшся старих поглядів, то ти нічого не досягнеш. Як би ти не хвалив Мене сьогодні: «Як Бог любить людину; Він мене зцілює та дає мені благословення, радість і мир. Який добрий Бог до людини; якщо ми просто віритимемо в Нього, то нам не доведеться хвилюватися про гроші й багатства...» – Я все одно не можу переривати Свою початкову роботу. Якщо ти віриш у Мене сьогодні, то отримаєш тільки Мою славу та будеш вартим

свідчити про Мене, а решта буде другорядною. Це ти мусиш знати чітко.

Тож чи справді ти знаєш, чому в Мене віриш? Чи справді ти знаєш мету і значення Моєї роботи? Чи справді ти знаєш свій обов'язок? Чи справді ти знаєш Моє свідчення? Якщо ти просто віриш у Мене, але в тобі немає жодного знаку Моєї слави чи свідчення, то Я тебе давно вигнав. А всезнайки – ті навіть більші скалки в Моєму оці, і в Моєму домі вони не більше ніж перешкоди на Моєму шляху, вони кукіль, що буде повністю відвіяний у Моїй роботі, вони ні до чого не придатні, вони нічого не варті, і Я давно вже ними гідую. Часто Мій гнів випадає всім позбавленим свідчення, і ніколи Мій бич їх не полишає. Я давно вже віддав їх у руки лихого; вони позбавлені Моїх благословень. Коли настане день, їхня кара буде навіть тяжчою, ніж у безглузких жінок. Сьогодні Я роблю тільки ту працю, яку Я зобов'язаний робити; Я зв'яжу всю пшеницю в снопи разом із тим куколем. Така Моя робота сьогодні. Весь той кукіль буде відвіяно в час Мого віяння, і тоді зерна пшениці будуть зібрані в комору, а той відвіяний кукіль буде вкинуто у вогонь, щоб він згорів на попіл. Зараз Моя робота полягає лише в тому, щоб пов'язати всіх людей у снопи; себто повністю їх завоювати. Тоді Я почну віяння, щоб відкрити кінець усіх людей. Тож ти повинен знати, як ти мусиш вдовольняти Мене зараз і як ти повинен ступити на правильний шлях у своїй вірі в Мене. Те, чого Я бажаю, – це твоя вірність і послух зараз, твоя любов і свідчення зараз. Навіть якщо ти наразі не знаєш, що таке свідчення чи що таке любов, ти мусиш принести Мені всього себе та віддати Мені свої єдині скарби: свою вірність і послух. Ти мусиш знати, що свідчення про Мою перемогу над сатаною лежить у вірності й послуху людини, так само як і свідчення про Моє повне завоювання людини. Обов'язок твоєї віри в Мене – свідчити про Мене, бути вірним Мені й

нікому більше та бути слухняним до кінця. Перш ніж Я почну наступний етап Своєї роботи, як ти про Мене свідчитимеш? Як ти будеш Мені вірним і слухняним? Чи ти присвятиш усю свою вірність своєму призначенню, а чи ти просто здасися? Що б ти вибрав: підкоритись усім Моїм планам (навіть якщо в них буде нещастя чи смерть) або втекти на півдорозі, щоб уникнути Моєї кари? Я тебе караю, щоб ти про Мене свідчив, щоб був вірний Мені і слухняний. Більше того, теперішня кара призначена розгорнути наступний етап Моєї роботи та дати їй просуватися без завад. Тож закликаю тебе бути мудрим і не ставитися ні до свого життя, ні до значення твого буття як до піску, нічого не вартого. Чи ти можеш точно знати, якою буде Моя прийдешня робота? Чи ти знаєш, як Я працюватиму в прийдешні дні та як розгортатиметься Моя робота? Ти мусиш знати значення того, як ти відчував на собі Мою роботу, більше того – значення твоєї віри в Мене. Я стільки зробив; як би Я міг здатися на півдорозі так, як ти уявляєш? Я зробив таку обширну роботу; як би Я міг її знищити? Справді, Я прийшов покласти цьому періоду край. Це так, але, більше того, ти мусиш знати, що Я почну новий період, почну нову роботу і, найголовніше, поширюватиму Євангеліє Царства. Тож ти мусиш знати, що теперішня робота призначена лише почати період і закласти фундамент для того, щоб поширювати Євангеліє в прийдешні часи та покласти в майбутньому край цьому періоду. Моя робота не така проста, як ти думаєш, і не така нікудишня чи безглузда, як ти можеш вважати. Тому маю все одно сказати тобі: ти повинен віддати своє життя Моїй роботі, і, більше того, ти повинен присвятити себе Моїй славі. Довго Я прагнув, щоб ти про Мене свідчив, і ще довше Я прагнув, щоб ти поширював Моє Євангеліє. Ти повинен розуміти, що в Моєму серці.

Коли опале листя повернеться до свого коріння, ти пошкодуєш про все зло, що вчинив

Ви всі бачили на власні очі роботу, яку Я здійснив серед вас, ви самі слухали слова, які Я говорив, і ви всі знали Моє ставлення до вас. А значить, ви маєте знати, чому Я здійснию у вас цю роботу. Я кажу вам з усією щирістю: ви не що інше, як інструменти Моєї роботи завоювання в останні дні, знаряддя для поширення Моєї роботи серед язичницьких народів. Я говорю через вашу нечестивість, скверну, опір і бунтарство, щоб краще розповсюдити Мою роботу та поширити Моє ім'я серед язичницьких народів, тобто поширити його серед усіх народів поза межами Ізраїлю. Це для того, щоб Моє ім'я, Мої вчинки та Мій голос розповсюдилися серед язичницьких народів, і щоб таким чином усі ці народи, які не є частиною Ізраїлю, були би Мною завойовані і могли би поклонятися Мені, стаючи Моїми святими землями поза межами Ізраїлю та Єгипту. Поширення моєї роботи – це, по суті, поширення Моєї роботи завоювання та розширення Моєї святої землі; це поширення Мого стійкого положення на землі. Вам має бути ясно, що ви всього лише сотворені істоти серед язичницьких народів, які Я підкорюю. Спочатку ви не мали ані статусу, ані якоїсь цінності, що робила би вас придатними до використання, і з вас не було жодної користі. Тільки тому, що Я підняв гробаків із купи гною, щоб стали вони зразками Мого завоювання всієї землі, єдиним «довідковим матеріалом» Мого завоювання всієї землі, вам пощастило увійти зі Мною в контакт та зібратися зі Мною зараз. Саме через ваш низький статус Я обрав вас бути прикладами і зразками Моєї роботи завоювання. Тільки з цієї причини Я працюю і говорю поміж вами, живу і перебуваю з вами. Вам слід знати, що тільки заради Мого управління та через Мою

крайню огиду до гробаків у купі гною Я промовляю зараз серед вас – дійшло вже до того, що Я в люті. Моя робота серед вас зовсім не схожа на таку ж саму роботу Єгови в Ізраїлі й, зокрема, вона не схожа на роботу, яку виконував Ісус в Іудеї. Я говорю та працюю з великою терпимістю, а тих виродженців Я підкорюю за допомогою гніву та суду. Це не має нічого спільного з тим, як Єгова вів Своїх людей в Ізраїлі. Його робота в Ізраїлі полягала в тому, щоб дарувати їжу та живу воду, і Він був сповнений співчуття й любові до Своїх людей, коли забезпечував їх. Сьогоднішня робота здійснюється серед проклятого народу, який не був обраним. Немає ні рясної їжі, ні живої води, що вгамовує спрагу. Більше того, немає й постачання достатніх матеріальних благ; зате в надлишку є суд, прокляття та кара. Ці гробаки, що живуть у купі гною, абсолютно не гідні здобути гори, повні овець і худоби, велике багатство та найпрекрасніших дітей на землі – таких, як Я дарував Ізраїлю. Сучасний Ізраїль приносить у жертву на вівтар худобу та овець, вироби із золота й срібла, якими Я постачаю його народ у розмірі, що перевищує десятину, яку вимагає Єгова за законом, і тому Я дав йому ще більше – більше ніж у сто разів від того, що мав отримати Ізраїль по закону. Те, чим Я живлю Ізраїль, перевершує все, що здобув Авраам і що здобув Ісаак. Я розплоджу та примножу плем'я Ізраїлю й зроблю так, щоб Мій народ ізраїльський поширився по всій землі. Ті, кого Я благословляю та про кого дбаю, – це, як і раніше, обрані люди Ізраїлю, тобто люди, які присвячують Мені все та які все від Мене здобули. Оскільки вони не забувають Мене, вони приносять в жертву своїх новонароджених телят і ягнят на мій священний вівтар і пропонують Мені все, що вони мають, аж до того, що навіть пропонують своїх новонароджених первістків-синів в передчутті Мого повернення. А що ж ви? Ви пробуджуєте Мій гнів, висуваєте до Мене вимоги, крадете жертвоприношення тих, хто

приносить їх Мені, і не знаєте, що ви ображаєте Мене. Ось чому все, що вам дістанеться, це ридання та кара у темряві. Ви багато разів викликали Мій гнів, і Я навалюно спрямовував Свій палючий вогонь, так що багатьох людей спіткав трагічний кінець і щасливі домівки стали занедбаними могилами. Усе, що в Мене є для цих гробаків, – це нескінченний гнів, і Я не маю наміру їх благословляти. Лише заради Своєї роботи Я зробив виключення та підняв вас, і терпів велике приниження, і працював серед вас. Якби не воля Мого Отця, хіба міг би Я жити в одному будинку з гробаками, що звиваються в купі гною? Я відчуваю неймовірну відразу до всіх ваших вчинків і слів, однак, як би там не було, ваша скверна та непокора викликають у Мене певний «інтерес», і це породило велике зібрання Моїх слів. Інакше Я б нізачо не залишився серед вас так надовго. Тому вам слід знати, що Моє ставлення до вас – це лише співчуття та жалість; Я не маю до вас і краплі любові. Що в Мене є для вас – то це усього лише терпимість, бо Я роблю це тільки заради Своєї роботи. І ви побачили Мої вчинки лише тому, що в якості «сировини» Я обрав скверну та непокору, інакше Я б нізачо не явив Свої діяння цим гробакам. Я здійснюю у вас Свою роботу з неохотою, що не має нічого спільного з тією готовністю та бажанням, з якими Я здійснював Свою роботу в Ізраїлі. Я стримую гнів, змушуючи Себе говорити серед вас. Не будь це заради Моєї великої роботи, хіба зміг би Я витримати постійне видовище цих гробаків? Не будь це заради Мого імені, Я б уже давно піднісся до найвищих висот і спопелив цих гробаків уцент разом із їхньою купою гною! Не будь це заради Моєї слави, хіба б дозволив Я цим злим бісам відкрито протистояти Мені, хитаючи своїми головами перед Моїми очима? Не будь це заради бажання виконати Мою роботу безперешкодно, без найменших перепон, хіба б дозволив Я цим подібним до гробаків людям безпідставно ображати Мене? Якби

сотня людей у селі в Ізраїлі повстала, щоб чинити Мені спротив подібним чином, то навіть якби вони принесли Мені пожертву, Я знищив би їх і загнав у розщелини землі, щоб назавжди запобігти повстанню людей в інших містах. Я – всепоглинаючий вогонь, і Я не терплю образи. Оскільки всі люди створені Мною, то що б Я не говорив і не робив, вони повинні коритися й не можуть бунтувати. Люди не мають права втручатися в Мою роботу й тим більше вони неправомірні аналізувати, що в Моїй роботі та в Моїх словах правильно, а що – ні. Я – Господь творіння, і створені істоти мають досягати всього, що Я вимагаю, із серцем, сповненим пошани до Мене. Вони не повинні намагатися домовитися зі Мною, а особливо – противитися Мені. Своєю владою Я правлю Своїм народом, і всі ті, хто є частиною Мого творіння, повинні підкорятися Моїй владі. Хоча сьогодні ви зарозумілі та зухвалі переді Мною, хоча ви не слухаєтеся слів, яким Я навчаю вас, і не знаєте страху, Я лише зустрічаю ваше бунтарство з терпимістю; Я не втрачу Свого самовладання, і Моя робота не зазнає впливу через те, що крихітні, жалюгідні хробаки розворушили бруд у купі гною. Я мирюся з продовженням існування всього, що Я ненавиджу, і всього сущого, до чого Я відчуваю відразу, заради волі Отця Мого, і миритимуся, доки не скажу всі Свої слова, доки не настане Моя остання мить. Не хвилюйтеся! Я не можу опуститися до рівня безіменного хробака, і Я не мірятимуся з тобою рівнем навичок. Я гидую тобою, але Я в змозі витерпіти. Ти не коришся Мені, але ти не зможеш уникнути того дня, коли Я покараю тебе, як було обіцяно Мені Моїм Отцем. Чи може сотворений хробак зрівнятися з Господом творіння? Восени опале листя повертається до свого коріння; ти повернешся до дому свого «батька», а Я повернуся до Свого Батька. Зі Мною буде Його ніжна любов, а тебе супроводжуватиме утоптування твого батька. Я матиму славу Мого Батька, а ти матимеш ганьбу

свого. Я застосую кару, яку Я довго стримував, щоб вона супроводжувала тебе, і ти приймеш Мою кару своєю поганою плоттю, розбещуваною десятки тисяч років. Робота Моїх слів у тобі, що супроводжувалась терпимістю, буде завершена, і ти почнеш виконувати роль потерпання від Моїх слів. Я буду трудитися в Ізраїлі та неймовірно радіти; ти ж ридатимеш і скреготатимеш зубами, існуючи та помираючи в багні. Я знову набуду свого первісного вигляду і більше не перебуватиму з тобою в скверні, а ти знову набудеш своєї первісної огидності та продовжиш копірситися в купі гною. Коли завершиться Моя робота і Мої слова, для Мене це стане днем радості. Коли з твоїм опором і бунтарством буде покінчено, це стане для тебе днем плачу. Я не співчуватиму тобі, і ти більше ніколи Мене не побачиш. Я більше не вступатиму з тобою в діалог, і ти більше ніколи Мене не зустрінеш. Я буду ненавидіти твоє бунтарство, а тобі не вистачатиме Моєї краси. Я вражу тебе, а ти тужитимеш за Мною. Я радо піду від тебе, а ти будеш знати свій борг переді Мною. Я ніколи більше тебе не побачу, але ти завжди надіятимешся на Мене. Я зненавиджу тебе, тому що ти зараз чиниш мені опір, а тобі буде не вистачати Мене, тому що Я зараз тебе караю. Я не бажатиму жити поряд із тобою, ти ж будеш гірко тужити за цим і плакати довіку, бо шкодуватимеш про все, що ти Мені зробив. Ти відчуватимеш докори сумління через своє бунтарство та непокору, ти навіть ляжеш на землю долілиць у каятті та впадеш переді Мною і будеш присягатися, що ніколи більше не проявиш переді Мною непослуху. Однак ти тільки любитимеш Мене у своєму серці, але ніколи не зможеш почути Мій голос. Я змушу тебе соромитися самого себе.

Зараз Я дивлюся на твою себелюбну плоть, готову підлабузнюватися до Мене, і в Мене є для тебе тільки невеличке застереження, хоча Я не буду «виносити» тобі покарання. Тобі слід дізнатися, яку роль ти виконуєш у Моїй роботі, і тоді Я

буду задоволений. У інших же питаннях, якщо ти чиниш Мені опір, чи витрачаєш Мої гроші, чи їси призначені Мені, Єгові, пожертви, чи якщо ви, гробаки кусаєте один одного, або якщо ви, собакоподібні істоти, конфліктуєте чи ображаєте один одного, – все це Мене не стосується. Ви мусите тільки знати, що ви за істоти, і Я буду задоволений. Окрім усього цього, якщо ви хочете підняти зброю один проти одного чи битися один із одним на словах – нехай; Я не маю бажання втручатися в подібні речі, і Я не беру ніякої участі в людських справах. Не те щоб Я був байдужим до ваших конфліктів; Я просто не один із вас, і тому Я не беру участі в тому, що відбувається між вами. Сам Я не сотворений і не належу до цього світу, тож Я відчуваю огиду до метушливого життя людей та їхніх безладних, недобропристойних стосунків. А особливо Я ненавиджу галасливі натовпи. Водночас Мені добре відомі ті нечистоти, які є у серці кожної сотвореної істоти, і до того, як Я вас створив, Я вже знав про ту нечестивість, яка існувала глибоко в людському серці, і Я знав про весь обман і лукавство в людському серці. Таким чином, навіть якщо людські неправедні вчинки не залишають жодних слідів, Я все одно знаю, що неправедність, яка таїться у ваших серцях, перевершує багатство всього, що Я створив. Кожен із вас видерся на вершину натовпу; ви піднялися, щоб стати родоначальниками народних мас. Ви надзвичайно свавільні та бігаєте серед усіх тих гробаків, шукаючи зручного місця і намагаючись пожертви тих гробаків, що менші за вас. У своєму серці ви злостиві та нищі, перевершуючи в цьому навіть тих примар, що осіли на морському дні. Ви живете на дні гнойовища, розбурхуючи гробаків згори донизу, щоб вони не мали спокою, певний час борючись один із одним, а потім вгамовуючись. Ви не знаєте свого місця, але при цьому боретеся один із одним у гнойовищі. Що може дати вам така боротьба? Якби ви дійсно благоговіли

переді Мною у своїх серцях, хіба могли б ви боротися один із одним за Моєю спиною? Яким би високим не було твоє становище, хіба ти все одно не залишаєшся смердючим малим гробаком у гнойовищі? Чи зможеш ти відростити крила та стати голубом у небі? Ви смердючі малі гробаки, що крадуть пожертви з Мого, Єгови, вівтаря; чинячи так, чи можете ви врятувати свою зіпсовану, занапащену репутацію та стати обраним народом Ізраїлю? Ви безсоромні негідники! Ті жертви на вівтарі були принесені Мені людьми як вияв доброчинності від тих, хто переді Мною благоговіє. Вони не для Мого володіння та не для Мого використання, тож як ти можеш красти у Мене тих горлиць, яких принесли Мені люди? Невже не боїшся ти стати юдою? Невже не боїшся ти, що твоя земля перетвориться на криваве поле? Ти безсоромний! Невже ти думаєш, що ті горлиці, принесені людьми, призначені для того, аби набити твоє гробаче черево? Я дарував тобі те, що Я радий і готовий тобі дати; те, чого Я тобі не дав, знаходиться в Моєму розпорядженні. Ти не можеш просто красти призначені Мені жертви. Я, Єгова, є тим, хто виконує роботу, – Господом творіння, – і люди приносять свої жертви заради Мене. Невже ти думаєш, що це винагорода за всю твою метушню? Ти воістину безсоромний! Заради кого ти метушишся? Хіба не заради себе? Чому ти крадеш принесені Мені жертви? Чому ти крадеш гроші з Мого гаманця? Хіба ти не син Юди Іскаріота? Жертви, принесені Мені, Єгові, призначені священикам. Хіба ти священик? Ти смієш самовдоволено їсти принесені Мені жертви і навіть викладаєш їх на стіл; ти нічого не вартий! Ти нікчемний негідник! Мій вогонь, вогонь Єгови, спопелить тебе!

Ніхто з тих, що мають тіла, не втече від дня гніву

Сьогодні Я вас так застерігаю задля вашого власного виживання, щоб Моя робота просувалася без перешкод і щоб Моя установча робота по всьому всесвіті виконувалася правильніше й досконаліше, виявляючи Мої слова, владу, велич і суд людям усіх країн і народів. Робота, яку Я виконую поміж вас, – то початок Моєї роботи по всьому всесвіті. І хоч уже настав час останніх днів, знайте: «останні дні» – то лише назва періоду, так само як період Закону чи період Благодаті, вона вказує на період і означає весь період, а не кілька останніх років чи місяців. Та останні дні мало схожі на період Благодаті чи період Закону. Робота останніх днів виконується не в Ізраїлі, а поміж язичників; так Я завойовую перед Своїм тронем людей з усіх народів і племен поза Ізраїлем, щоб Моя слава по всесвіту наповнила світобудову та небесне склепіння. Так потрібно, щоб Я міг здобути більшу славу, аби всі створіння на землі могли передавати Мою славу кожному народу назавжди в усіх поколіннях, а всі створіння в небі й на землі могли побачити всю славу, яку Я здобув на землі. Робота, виконувана в останні дні, – це робота завоювання. Це не провід для життів усіх людей на землі, а завершення вічного, тисячолітнього стражденного життя роду людського на землі. Як наслідок, робота останніх днів не може бути такою, як декілька тисяч років роботи в Ізраїлі, і не може бути такою, як усього-на-всього декілька років роботи в Юдеї, що продовжувалися два тисячоліття до другого втілення Бога. Люди останніх днів зустрічають лише друге явлення Викупителя у плоті, і вони отримують власну роботу і слова Бога. До закінчення останніх днів не пройде дві тисячі років; ті дні короткі, наче час, коли Ісус виконував роботу періоду Благодаті в Юдеї. Це тому, що останні дні – це завершення всієї епохи. Вони – закінчення і завершення

Божого шеститисячолітнього плану управління, і з ними скінчиться шлях стражденного життя роду людського. Вони не приведуть усе людство в новий період і не дадуть життю роду людського продовжитися; це не мало б значення для Мого плану управління чи для існування людини. Якби людство так і далі жило, то рано чи пізно його б остаточно пожер диявол, а душі, що належать Мені, зрештою були б зруйновані його руками. Моя робота триває лише шість тисяч років, і Я обіцяв, що лихий пануватиме над усім людством теж не більше шести тисяч років. І зараз час вийшов. Я не продовжуватиму й не баритимуся більше: в останні дні Я здолаю сатану та поверну собі всю Свою славу, і Я поверну собі всі душі, що належать Мені на землі, щоб ті згорьовані душі могли втекти з моря страждання, і так завершилася б уся Моя робота на землі. Починаючи з цього дня, більше ніколи Я не стану плоттю на землі, і ніколи більше Мій всевладний Дух не працюватиме на землі. Лише одне Я зроблю на землі: наново створю рід людський, щоб він був святим, щоб був Моїм вірним містом на землі. Та знайте, що Я не знищу весь світ і Я не знищу всього людства. Я залишу лише третину, ту третину, що Мене любить і Мною вповні завойована, і Я зроблю так, щоб ця третина плодилася й розмножувалася на землі, як ізраїльтяни під законом, а для поживи їм буде численна худоба, і вівці, і всі багатства землі. Цей рід людський залишиться зі Мною назавжди, та це буде не плачевно нечистий людський рід сьогодення, а зібрання всіх тих, кого Я завоював. Таке людство не буде понівечене, стурбоване чи обложене сатаною, і це будуть єдині люди, що існуватимуть на землі після того, як Я переможу сатану. Це людство, що сьогодні завойоване Мною та здобуло Мою обіцянку. Тож людство, завойоване в останні дні, – це також люди, які будуть помилувані та здобудуть Мої нескінченні благословення. Це буде єдине свідчення про Мою перемогу над сатаною та єдиний трофей Моєї битви із сатаною. Цей воєнний

трофей урятований Мною з володінь сатани та є єдиним плодом і кристалізацією Мого шеститисячолітнього плану управління. Ці люди походять з усіх народів і конфесій, з усіх місць і країн всесвіту. Вони з різних рас і говорять різними мовами, мають різні звичаї та колір шкіри, і вони розпорошені по всіх народах і конфесіях земної кулі, і є навіть у кожному куточку світу. Та зрештою вони зйдуться до купи й утворять довершений рід людський, зібрання людей, до якого не зможуть дотягнутися сили сатани. А ті з людського роду, кого Я не спас і не завоював, мовчки потонуть у глибинах морських, і їх усю вічність палитиме Мій палючий вогонь. Я знищу це старе, украй нечисте людство так само, як понищив первородних із синів і худоби Єгипту, залишивши лише ізраїльтян, що з'їли ягнятини, спили ягнячої крові та покропили нею одвірки. Хіба люди, що Мною завойовані та з Моєї родини, – не ті самі люди, що їдять плоть Ягняти, яким є Я, і п'ють кров Ягняти, яким є Я, і були Мною викуплені та Мені вклоняються? Хіба Моя слава не завжди з такими людьми? Хіба ті, хто не куштував плоті Ягняти, яким є Я, не потонули вже мовчки в морських глибинах? Сьогодні ви Мені опираєтеся, і сьогодні Мої слова – точно як ті, що Єгова говорив синам і онукам Ізраїлевим. Та через затвердіння глибин ваших сердець нарастає Мій гнів, що приносить більше страждань на вашу плоть, і тяжчий суд на ваші гріхи, і більше гніву на вашу неправедність. Кого б Я помилював у Мій день гніву, якщо сьогодні ви так зі Мною обходитеся? Чия неправедність могла б уникнути Мого карального погляду? Чий гріх могли б вислизнути з Моїх рук, Всемогутнього? Чия непокора могла б уникнути Мого суду, Всемогутнього? Я, Єгова, так говорю до вас, нащадків язичницької сім'ї, і слова, які Я вам кажу, перевершують усе сказане в період Закону та період Благодаті, та ви запекліші, ніж усі люди Єгипту. Хіба через вас не накопичується Мій гнів, поки я спокійно роблю

Свою роботу? Як би ви змогли втекти неушкодженими від дня Мене, Всемогутнього?

Так я працював і говорив поміж вас, стільки сил і потуг Я доклав, та коли ви слухали те, що Я вам відверто кажу? Де ви схилялися переді Мною, Всемогутнім? Чого ж ви так зі Мною обходитесь? Чому все, що ви кажете й робите, накликає Мій гнів? Чому ваші серця такі скам'янілі? Чи Я вас колись побивав? Чому ви тільки те й робите, що завдаєте Мені скорботи та тривоги? Чи ви чекаєте, поки впаде на вас день Мого гніву, гніву Єгови? Чи ви чекаєте, поки Я обрушу на вас гнів, спричинений вашим непослухом? Хіба все, що Я роблю, – не для вас? Та ви завжди зі Мною, Єговою, так обходилися: крали Мої жертви та забирали приношення з Мого олтаря додому, до вовчого лігва, щоб годувати вовчενят і їхніх вовчενят; люди протиборствують одне з одним, зустрічаючи одне одного лютими поглядами, і мечами, і списками, жбурляючи Мої слова, Всемогутнього, у вигрібну яму, щоб вони стали брудними, як лайно. Де ваша честь? Ваша людська природа стала звірчачою! Ваші серця давно скам'яніли. Хіба ви не знаєте, що час, коли прийде Мій день гніву, стане часом, коли Я судитиму зло, яке ви сьогодні чините Мені, Всемогутньому? Чи ви думаєте, що, отак Мене обманюючи, кидаючи Мої слова в bagno та не дослухаючись до них, – чи ви думаєте, що, так чинячи в Мене за спиною, ви втечете від Мого гнівного погляду? Чи ви не знаєте, що вас уже побачили Мої очі, Єгови, коли ви вкрали Мої жертви та зажадали того, що належить Мені? Чи ви не знаєте, що коли ви крали Мої жертви, то чинили це перед олтарем, на якому ті жертви приносяться? Як вам могло спасти на думку, що ви настільки кмітливі, аби Мене так ошукати? Як міг би Мій гнів облишити ваші мерзенні гріхи? Як могла би Моя шалена лють оминути ваші лихі вчинки? Те зло, яке ви чините сьогодні, не відкриває вам виходу, а збільшує вашу кару на завтрашній день; воно

накликає на вас кару від Мене, Всемогутнього. Як могли б ваші лихі вчинки та лихі слова уникнути Моєї кари? Як могли б ваші молитви досягнути Моїх вух? Як міг би Я відкрити вихід для вашої несправедливості? Як міг би Я відпустити ваші лихі вчинки в тому, як ви кидаєте Мені виклик? Як міг би Я не відітнути вам язика, що так само отруйні, як зміїні? Ви не звертаєтеся до мене заради вашої праведності, а натомість збільшуєте Мій гнів унаслідок вашої несправедливості. Як міг би Я вам пробачити? В очах Мене, Всемогутнього, ваші слова й учинки брудні. Очі Мене, Всемогутнього, бачать вашу несправедливість як неблаганну кару. Як могли б Моя праведна кара та суд вас облишити? Ви таке Мені робите, завдаючи мені скорботи та гніву, – тож як міг би Я дати вам утекти з Моїх рук і ухилитися від дня, коли Я, Єгова, скараю вас і прокляну? Чи ви не знаєте, що вся ваша лиха мова та злі слова вже досягли Моїх вух? Чи ви не знаєте, що ваша несправедливість уже заплямувала Мій святий плащ праведності? Чи ви не знаєте, що ваша непокоря вже накликала Мій лютий гнів? Чи ви не знаєте, що через вас Я вже давно киплю гнівом і ви давно вже випробовуєте Моє терпіння? Чи ви не знаєте, що ви вже понівечили Мою плоть на шмаття? Я терпів аж досі, так що Я даю волю Своєму гніву й більше такого від вас не зноситиму. Чи ви не знаєте, що ваші лихі вчинки вже досягли Моїх очей і що Мої зойки вже досягли вух Мого Батька? Як міг би Він дозволити вам так зі Мною обходитися? Хіба якась праця, яку Я виконую у вас, – не заради вас самих? Та хто поміж вас став більше любити Мою працю, Єгови? Чи міг би Я зрадити волю Мого Батька, бо Я слабкий і витерпів муку? Чи ви не розумієте Мого серця? Я говорю до вас, як говорив Єгова; хіба Я стільки вам не присвятив? Навіть хоча Я готовий узяти на себе все це страждання заради праці Мого Батька, як могли б ви бути звільнені від кари, яку Я вам посилаю внаслідок мого страждання? Хіба вам не було втіхою так багато від Мене?

Сьогодні Мій Батько послав Мене в дар вам; чи ви не знаєте, що втішається набагато більшим, ніж Мої щедрі слова? Чи ви не знаєте, що Моє життя було виміняне на ваше життя й на те, чим ви втішаєтеся? Чи ви не знаєте, що Мій Батько скористався Моїм життям для битви із сатаною та що Він також дарував вам Моє життя, так що ви отримали стократно та змогли уникнути стількох спокус? Чи ви не знаєте, що тільки завдяки Моїй праці ви були звільнені від багатьох спокус і від багатьох вогнених кар? Чи ви не знаєте, що тільки через Мене Мій Батько аж досі дозволяє вам втішатися? Як могли б ви сьогодні залишатися такими скам'янілими й неподатливими – так, наче серця ваші стали помозолені? Як те зло, що ви чините сьогодні, могло б уникнути дня гніву, що прийде за тим, як Я покину землю? Як міг би Я дати цим настільки скам'янілим і неподатливим уникнути гніву Єгови?

Озирніться на минуле: коли Мій погляд був лютим, а Мій голос суворим до вас? Коли Я докоряв вам за дрібниці? Коли Я вас ганив без причини? Коли Я вас ганив у лице? Хіба не заради Моєї праці Я звертаюся до Мого Батька, щоб Він стеріг вас від усякої спокуси? Чого ж ви так зі Мною обходитеся? Хіба Я коли-небудь використовував Свою владу, щоб побити вашу плоть? Чого ж ви Мені так відплачуєте? Після постійної зміни своїх поглядів щодо Мене ви ні холодні, ні гарячі, а тоді ви намагаєтеся до Мене підлещуватися та приховувати щось від Мене, і ваші роти повні слини неправедних. Чи ви думаєте, що ваші язики можуть ошукати Мій Дух? Чи ви думаєте, що ваші язики можуть уникнути Мого гніву? Чи ви думаєте, що ваші язики можуть судити Мої справи, Єгови, як забажають? Хіба Я Бог, якого судить людина? Хіба міг би Я дозволити дрібному хробаку так Мене богозневажати? Як міг би Я дати таким синам непокори місце поміж Моїх вічних благословень? Ваші слова та вчинки давно вас викрили й осудили. Коли Я простягнув

небеса та створив усе суще, Я не дозволив жодній істоті взяти в тому участь, як їй хотілося, і тим паче Я не дозволив жодній речі завадити Моїй праці й Моєму управлінню, як їй бажалося. Я не терпів ні людини, ні речі; як міг би Я пощадити тих, хто до Мене жорстокий і нелюдяний? Як міг би Я пробачити тим, хто бунтує проти Моїх слів? Як міг би Я пощадити тих, хто Мене не слухається? Хіба доля людська не в руках у Мене, Всемогутнього? Як міг би Я вважати твою неправедність і непокору святою? Як могли б твої гріхи осквернити Мою святість? Нечистота неправедних Мене не оскверняє, і приношення неправедних Мене не втішають. Якби ти був вірний Мені, Єгови, хіба міг би ти забирати собі жертви з Мого олтаря? Хіба міг би ти своїм отруйним язиком богозневажати Моє святе ім'я? Хіба міг би ти таким чином бунтувати проти Моїх слів? Хіба міг би ти обходитися з Моєю славою та святим ім'ям як з інструментом служіння сатані, лихому? Моє життя дано, щоб святі ним втішалися. Як міг би Я дати тобі грати з Моїм життям, як тобі заманеться, й використовувати його як інструмент для сутичок між вами? Як ви могли бути такими безсердечними і як вам могло настільки бракувати добра у вашому ставленні до Мене? Хіба ви не знаєте, що Я вже записав ваші лихі вчинки в цих словах життя? Як могли б ви уникнути дня гніву, коли я караю Єгипет? Як міг би Я дати вам знову і знову так виступати проти Мене й кидати Мені виклик? Я кажу вам прямо: коли настане день, ваша кара буде ще нестерпнішою, ніж та, що впала на Єгипет! Як ви можете уникнути Мого дня гніву? Поправді кажу вам: Моє терпіння було готове до ваших лихих вчинків та існує задля вашої кари в той день. Хіба ви не ті, хто зазнає гнівного суду, коли терпіння Моє дійде кінця? Хіба все не в руках у Мене, Всемогутнього? Як міг би Я дозволити вам так не слухатися Мене під небесами? Ваші життя будуть дуже тяжкі, бо ви зустріли Месію, про якого було сказано, що Він прийде,

та який так і не прийшов. Хіба ви не Його вороги? Ісус був вам другом, та ви вороги Месії. Хіба ви не знаєте, що хоч ви й друзі Ісуса, та ваші лихі вчинки заповнили посуд мерзотних? Хоча ви дуже близькі до Єгови, хіба ви не знаєте, що ваші лихі слова досягнули вух Єгови та накликали Його гнів? Як міг би Він бути близьким до тебе та як міг би Він не спалити той твій посуд, повний лихих вчинків? Як міг би Він не бути твоїм ворогом?

Спаситель уже повернувся на «білій хмарі»

Кілька тисячоліть люди прагнули можливості стати свідками пришествя Спасителя. Люди прагнули побачити, як Ісус Спаситель на білій хмарі Сам сходить поміж тих, хто тужив і томився за Ним тисячі років. Люди також із нетерпінням чекали, щоб Спаситель повернувся та возз'єднався з ними; тобто чекали, щоб Ісус Спаситель, розлучений із людьми протягом тисяч років, повернувся та знову звершив роботу спокути, здійснену Ним серед юдеїв, щоб Він співчував людям і любив їх, щоб простив людські гріхи та взяв їх на Себе, щоб навіть узяв на Себе всі людські переступи та визволив людей від гріха. Ось чого люди прагнуть: щоб Ісус Спаситель був такий, як раніше, – Спаситель добрий, гідний любові та поваги, який ніколи не гнівається на людей і ніколи не докоряє їм, але прощає всі людські гріхи та бере їх на себе, який навіть помре на хресті за людей, як раніше. Відколи Ісус пішов, учні, що за Ним слідували, та всі святі, що були врятовані в Його ім'я, страшенно тужили за Ним і чекали Його. Усі, кого спасла благодать Ісуса Христа в період Благодаті, прагнули настання того тріумфального дня в останні дні, коли Ісус Спаситель зійде на білій хмарі та явиться перед усіма людьми. Звісно, того ж спільно бажають і всі, хто сьогодні приймає ім'я Ісуса

Спасителя. Усі у світі, хто знає про спасіння Ісуса Спасителя, відчайдушно жадали, щоб Ісус Христос раптом прийшов та здійснив те, про що Ісус казав, коли був на землі: «Я прийду так само, як пішов». Люди вірять, що після розп'яття та воскресіння Ісус повернувся на небо на білій хмарі, щоб зайняти Своє місце по правицю Всевишнього. Так само Ісус має знову зійти на білій хмарі (тій самій хмарі, на якій Він повернувся на небо) до тих, хто страшенно тужив за Ним тисячі років, і Він матиме образ юдея та юдейське вбрання. Явившись людям, Він обдарує їх їжею та зробить так, щоб для них забила жива вода, і житиме поміж людей, сповнений благодаті й любові, живий і реальний. У такі уявлення й вірять люди. Проте Ісус Спаситель цього не зробив; Він вчинив протилежне тому, що придумали люди. Він не прийшов до тих, хто жадав Його повернення, і не явився всім людям на білій хмарі. Він уже прийшов, та люди не знають і залишаються необізнаними. Люди просто безцільно на Нього чекають, не усвідомлюючи, що Він уже зійшов на «білій хмарі» (хмарі, що є Його Духом, Його словами, усім Його характером і всім, чим Він є), і зараз Він поміж громади переможців, яку сотворить в останні дні. Люди цього не знають: незважаючи на всю любов і прихильність, яку святий Спаситель Ісус має до людей, як Він може вершити Свою роботу в цих «храмах», сповнених бруду й нечистих духів? Хоча люди чекали на Його пришествя, та як Він міг явитися тим, хто їсть плоть неправедних, п'є кров неправедних і вбирається в одяг неправедних, хто вірить у Нього, але не знає Його й постійно займається вимаганням у Нього? Люди знають лише, що Ісус Спаситель сповнений любові та переповнений милосердям, що Він – жертва за гріх, наповнена спокутою. Однак людина й гадки не має, що Він – Сам Бог, сповнений праведності, величі, гніву та суду, Його є влада й гідність. Тож хоча люди сердечно прагнуть і жадають повернення Викупителя, хоча їхні молитви

зворушують «Небо», але Ісус Спаситель не являється тим, хто вірить у Нього, але не знає Його.

«Єгова» – це ім'я, яке Я взяв під час Моєї роботи в Ізраїлі, і воно означає Бога ізраїльтян (обраного народу Божого), який може милувати людей, проклинати їх та направляти їхнє життя; Бога, що володіє великою силою та повний мудрості. «Ісус» – це Еммануїл, що значить жертва за гріх, сповнена любові та співчуття, що викупує людей. Він вершив роботу періоду Благодаті, і Він уособлює період Благодаті, і Він може уособлювати лише одну частину роботи плану управління. Тобто лише Єгова є Богом обраного народу Ізраїлю, Богом Авраама, Богом Ісаака, Богом Якова, Богом Мойсея та Богом усіх людей Ізраїлю. Тож у наші дні всі ізраїльтяни, крім народу юдейського, поклоняються Єгові. Вони приносять Йому жертви на вівтарі та служать Йому в храмі, одягнуті у священницьке вбрання. Нове явлення Єгови – ось те, на що вони сподіваються. Лише Ісус є Викупителем людства, й Він є жертвою за гріх, яка спокутувала гріхи роду людського. Іншими словами, ім'я Ісуса прийшло з періоду Благодаті та з'явилося через роботу спокути в період Благодаті. Ім'я Ісуса постало, щоб люди періоду Благодаті могли відродитися та спастися, і це особливе ім'я для спокутування всього людства. Тож ім'я «Ісус» уособлює роботу спокути й позначає період Благодаті. А ім'я «Єгова» – це особливе ім'я для людей Ізраїлю, що жили за законом. У кожному періоді та на кожному етапі роботи Моє ім'я не без підстави, а має символічну значущість: кожне ім'я уособлює один період. «Єгова» уособлює період Закону та є шанобливим звертанням людей Ізраїлю до Бога, якому вони поклонялися. «Ісус» уособлює період Благодаті та є іменем Бога для всіх тих, хто був викуплений у той період. Якщо люди досі прагнуть пришествя Ісуса Спасителя в останні дні та досі чекають, що Він прийде в тому самому образі, в якому Він був у Юдеї, то весь шеститисячолітній план

управління припинився б у періоді Спокути та не міг би мати жодного подальшого поступу. Більше того, останні дні ніколи б не настали, і період ніколи б не завершився. Це тому, що Ісус Спаситель – лише для спокути та спасіння роду людського. Я взяв ім'я «Ісус» лише заради всіх грішників періоду Благодаті, але це не те ім'я, під яким я приведу все людство до кінця. Хоч і Єгова, і Ісус, і Месія уособлюють Мій Дух, та всі ці імена позначають лише різні періоди Мого плану управління, а не Мене в усій Моїй повноті. Імена, якими люди звать Мене на землі, не можуть передати всього Мого характеру та всього, Ким Я є. Це просто різні імена, якими Мене називали в різні періоди. Тож коли прийде кінцевий період – період останніх днів, – Моє ім'я зміниться знову. І Я зватимуся не Єговою, і не Ісусом, і тим паче не Месією, а зватимуся Я сильним Всемогутнім Богом Самим, і під цим іменем покладу кінець усьому періоду. Колись Мене знали як Єгову. Також Мене звали Месією, і люди колись називали Мене Ісусом Спасителем із любов'ю й пошаною. Та сьогодні Я вже не Єгова й не Ісус, яких люди знали в минулі часи; Я Бог, який повернувся в останні дні, Бог, який покладе кінець цьому періоду. Я Сам Бог, що постає з кінця землі в усій повноті Свого характеру та сповнений владою, честю й славою. Люди ніколи не стикалися зі Мною, ніколи не знали Мене та не відали нічого про Мій характер. Від створення світу й до сьогодні жодна людина Мене не бачила. Це Бог, який являється людям в останні дні, але прихований поміж людей. Він перебуває поміж людей, праведний і справжній, наче палюче сонце та яскраве полум'я, сповнений сили й по вінця наповнений владою. Немає такої людини чи речі, яку Я не судитиму Своїми словами, і немає такої людини чи речі, яка не буде очищена палючим вогнем. Зрештою, всі народи будуть і благословенні Моїми словами, і потрошені на друзки Моїми словами. Так в останні дні всі люди побачать, що Я Спаситель, який повернувся, і що

Я Всемогутній Бог, який завойовує все людство. І всі побачать, що колись Я був жертвою за гріх заради людей, та в останні дні Я стаю ще й полум'ям сонця, яке спопеляє все суще, і Сонцем праведності, яке виявляє все суще. Такою є Моя робота в останні дні. Я взяв це ім'я та маю цей характер, щоб усі люди могли побачити, що Я – праведний Бог, палюче сонце, яскраве полум'я, і щоб усі поклонилися Мені, єдиному праведному Богові, і змогли побачити Моє істинне лице: Я не лише Бог ізраїльтян і не лише Викупитель; Я – Бог усього сотвореного на небі, на землі та в морі.

Якби Спаситель прийшов в останні дні та досі звався Ісусом, знову народився в Юдеї та виконував там Свою роботу, то це довело б, що Я створив лише людей Ізраїлю, викупив лише їхні гріхи, і що язичники Мене ніяк не обходять. Хіба це не суперечило б Моїм словам, що «Я Господь, який сотворив небо і землю, і все суще»? Я залишив Юдею та виконую Свою роботу поміж язичників, бо я не лише Бог людей Ізраїлю: Я – Бог усіх творінь. Я являюся поміж язичників в останні дні, бо Я не лише Єгова, Бог народу Ізраїлю, але й тому, що Я Творець усіх Моїх обраних поміж язичників. Я створив не лише Ізраїль, Єгипет і Ліван, а й усі язичницькі народи поза Ізраїлем. Тому Я Господь усього сотвореного. Я лише використав Ізраїль як відправну точку для Своєї роботи, а Юдею та Галілею – як твердині Своєї роботи спокути, і тепер Я використовую язичницькі народи як основу, з якої приведу весь цей період до завершення. В Ізраїлі Я здійснив два етапи роботи (ці два етапи роботи – це період Закону та період Благодаті), а два подальші етапи роботи (період Благодаті та період Царства) я виконую по землях поза Ізраїлем. Поміж язичницьких народів Я виконаю роботу завоювання, і так покладу кінець періоду. Якщо людина завжди називає Мене Ісусом Христом, але не знає, що Я почав новий період в останні дні та взявся за нову роботу, і якщо людина й надалі

одержимо чекає на пришествя Ісуса Спасителя, то подібних людей Я зватиму такими, що не вірять у Мене; це люди, що Мене не знають, і їхня віра в Мене неправдива. Хіба могли б такі люди стати свідками пришествя Ісуса Спасителя з небес? Вони не Мого пришествя чекають, а пришествя Царя Юдейського. Вони не жадають, щоб Я знищив цей старий нечистий світ, а прагнуть другого пришествя Ісуса, після якого вони будуть викуплені. Вони з нетерпінням чекають, що Ісус знову викупить усе людство з цієї оскверненої, неправедної землі. Як такі люди можуть стати тими, хто довершить Мою роботу в останні дні? Бажання людей нездатні виконати Мої наміри чи виконати Мою роботу, бо люди лише захоплюються чи дорожать роботою, яку Я вже зробив раніше, та гадки не мають, що Я Сам Бог, завжди новий і ніколи не старий. Люди знають лише, що Я Єгова й Ісус, та гадки не мають, що Я Той останніх днів, Хто покладе кінець людству. Усе, що людина знає та чого прагне, походить від її власних уявлень і є лише тим, що люди можуть бачити на власні очі. Це не відповідає Моїй роботі, а суперечить їй. Якби Моя робота вершилася за людськими поняттями, коли б вона закінчилася? Коли б людство увійшло у спочинок? І як би Я ввійшов у сьомий день суботній? Я виконую Свою роботу згідно з Моїм планом і Моєю метою, а не намірами людини.

Робота з поширення Євангелія – це також робота зі спасіння людини

Усім людям необхідно зрозуміти цілі Моєї роботи на землі, тобто те, що Я зрештою хочу отримати, і якого рівня Я маю досягти в цій роботі, перш ніж вона зможе завершитися. Якщо, пройшовши зі Мною до сьогодення, люди не розуміють, у чому полягає Моя робота, то хіба не даремно вони йшли зі Мною? Якщо люди сліднують за Мною, вони мають знати Мою волю.

Я працюю на землі вже тисячі років, і до цього дня Я таким чином здійснюю Свою роботу. Хоча Моя робота містить багато проектів, її мета залишається незмінною. Наприклад, хоча Я сповнений судом і карою щодо людини, те, що Я роблю, і далі має на меті її спасіння, краще поширення Мого Євангелія й подальше розширення Моєї роботи серед усіх язичницьких народів, щойно людина стане довершеною. Тому сьогодні, коли багато людей вже давно поринуло в глибокий відчай і сум'яття, Я й далі продовжую Свою роботу, продовжую роботу, яку Я маю здійснювати, щоб судити й карати людину. Незважаючи на те, що людина переситилася тим, що Я говорю, і не має бажання перейматися Моєю роботою, Я продовжую виконувати Свій обов'язок, бо мета Моєї роботи залишається незмінною, і Мій первісний план не буде порушено. Мета Мого суду полягає в тому, щоб людина могла краще підкорятися Мені, а мета Моєї карі – у тому, щоб людина могла дієвіше змінитися. Я все роблю заради Свого управління, однак Я ніколи не робив чогось, що не мало б користі для людини, бо Я хочу зробити всі народи поза Ізраїлем так само покірними, як ізраїльтяни, перетворити їх на справжніх людей, щоб Я міг закріпитися на землях за межами Ізраїлю. Таким є Моє управління; це робота, яку Я здійснюю серед язичницьких народів. Навіть нині багато людей досі не розуміє Мого управління, бо їх не турбують такі речі, а турбує лише їхнє власне майбутнє та місце призначення. Хоч що Я кажу, вони залишаються байдужими до роботи, яку Я здійснюю, натомість зосередившись на своєму завтрашньому місці призначення. Якщо все й далі триватиме таким чином, як може розширюватися Моя робота? Як може поширитися Моє Євангеліє по всьому світу? Знайте: коли поширяться Моя робота, Я розпорошу вас і вражу вас так само, як Єгова вразив кожне з племен Ізраїлю. Усе це буде зроблено для того, щоб Моє Євангеліє поширилося по всій землі, щоб Моя робота охопила

язичницькі народи, щоб Моє ім'я звеличували і дорослі, і діти, і щоб Моє святе ім'я прославляли уста людей з усіх племен і народів. Це для того, щоб у цю останню епоху Моє ім'я звеличувалося серед язичницьких народів, щоб язичники бачили Мої справи і називали Мене Всемогутнім за Мої справи, і щоб слова Мої скоро справдилися. Я зроблю так, щоб усі люди дізналися, що Я не тільки Бог ізраїльтян, а й Бог усіх язичницьких народів, навіть тих, які Я прокляв. Я зроблю так, щоб усі люди побачили, що Я – Бог усього творіння. Це Моя найбільша робота, мета Мого плану роботи на останні дні та єдина робота, яка має бути виконаною в останні дні.

Тільки в останні дні робота, управління якою Я здійснюю упродовж тисяч років, цілковито розкривається перед людиною. Лише тепер Я розкрив перед людиною всю таємницю Свого управління, і людина дізналася про мету Моєї роботи та, навіть більше, прийшла до розуміння всіх Моїх таємниць. Я вже розповів людині все про те місце призначення, про яке вона хвилюється. Я вже відкрив людині всі Свої таємниці, що були прихованими понад 5 900 років. Хто є Єгова? Хто є Месія? Хто є Ісус? Ви маєте все це знати. У Моїй роботі ці імена є поворотними моментами. Чи ви це зрозуміли? Як має проголошуватися Моє святе ім'я? Як має поширюватися Моє ім'я серед усіх народів, які закликають Мене будь-яким із Моїх імен? Моя робота розширюється, і Я поширюватиму її вповні серед усіх народів. Оскільки Моя робота здійснюється у вас, то Я вражу вас, як вразив Єгова пастирів дому Давидового в Ізраїлі, і ви будете розпорошені по всіх народах. Бо в останні дні Я зруйную всі народи на порох і розсію їхніх людей наново. Коли Я повернуся знову, народи вже будуть розділені межами, встановленими Моїм палочим полум'ям. І тоді Я – ходячи серед численних народів так само, як Я, Єгова, колись ходив серед єврейських племен – знову явлю Себе людству, як палоче

сонце, відкрито показавши їм Себе в образі Святого, якого люди ніколи не бачили. Відтоді й надалі Я вестиму людство в його житті на землі. Там люди неодмінно споглядатимуть Мою славу, а також вони неодмінно споглядатимуть стовп хмари в повітрі, який вестиме їх по життю, бо Я явлю Себе на святих місцях. Люди побачать Мій день праведності, а також Моє славне явлення. Це станеться, коли Я зацарюю на всій землі й приведу Своїх численних синів у славу. І поклоняться люди скрізь на землі, і Моя скинія буде міцно зведена серед людства на скелі тієї роботи, яку Я здійснюю сьогодні. Люди будуть служити Мені також у храмі. Вівтар, покритий брудними й огидними речами, Я розіб'ю на друзки й збудую наново. Щойно народжені ягнята й телята будуть покладені на священний жертвник. Я зруйную сьогоднішній храм і збудую новий. Нинішній храм, повний огидних людей, зруйнується, а той, що Я збудую, буде наповнений вірними Мені служителями. Вони знову встануть і будуть служити Мені заради слави Мого храму. Ви неодмінно побачите день, коли Я отримаю велику славу, і ви також неодмінно побачите день, коли Я зруйную храм і збудую новий. Також ви неодмінно побачите день прибуття Моєї скинії у світ людей. Коли Я зруйную храм, то принесу Свою скинію у світ людей, щойно вони побачать Моє зішестя. Після того, як Я доценту поруйную всі народи, Я зберу їх наново, відтак споруджу Свій храм і встановлю Свій вівтар, щоб усі могли приносити Мені жертви, служити Мені в храмі Моєму й вірно присвятити себе Моїй роботі серед язичницьких народів. Вони будуть як ізраїльтяни сьогодні, убрані в священницькі ризи та вінці, зі славою Мене, Єгови, серед них, і Моєю величчю, що ширяє над ними й перебуває з ними. Так само здійснюватиметься Моя робота серед язичницьких народів. Як здійснювалася Моя робота в Ізраїлі, так буде здійснюватися Моя робота серед язичницьких народів, тому що Я розширю Свою

роботу в Ізраїлі й поширю її на язичницькі народи.

Нині час, коли Мій Дух виконує велику роботу, і час, коли Я розпочинаю Свою роботу серед язичницьких народів. Ба більше, це час, коли Я класифікую всіх створених істот, поміщаючи кожну до відповідної категорії, щоб Моя робота могла провадитися швидше та ефективніше. Отже, Я, як і раніше, прошу від вас: всім своїм єством віддайся всій Моїй роботі, до того ж ясно розпізнай усю роботу, яку Я здійснив у тобі, переконайся в ній і доклади до Моєї роботи всіх зусиль, щоб вона стала ще пліднішою. Ось що ти маєш зрозуміти. Утримайтеся від сварні між собою, від пошуків шляху назад чи плотських утіх – це затримає Мою роботу й відкладе твоє прекрасне майбутнє. Це зовсім не захистить тебе, а призведе до твого руйнування. Хіба це не було б безглуздо з твого боку? Те, чим ти жадібно насолоджуєшся сьогодні, – це саме те, що руйнує твоє майбутнє, тоді як біль, який ти відчуваєш сьогодні, – це саме те, що захищає тебе. Ти маєш чітко усвідомлювати ці речі, щоб не піддатися спокусам, яких тобі буде тяжко позбутися, і щоб уникнути блукання наосліп у густому тумані без спроможності знайти сонце. Коли густий туман розвіється, ти опинишся на суді великого дня. На той час Мій день наближатиметься до людства. Як ти уникнеш Мого суду? Як ти зможеш витримати палючий жар сонця? Коли Я даю людині Своє багатство, вона не береже його у своїх грудях, а відкидає вбік, туди, де ніхто його не помітить. Коли Мій день зійде на людину, вона вже не зможе відкрити Мого багатства чи знайти гіркі слова правди, які Я говорив їй колись давно. Вона ридатиме й плакатиме, бо втратила яскравість світла й занурилась у темряву. Те, що ви бачите сьогодні, – лише гострий меч із Моїх вуст. Ви не бачили жезла в Моїй руці й полум'я, яким Я спалюю людину, і тому ви досі гордовиті й нестримані в Моїй присутності. Ось чому ви досі боретеся зі Мною в Моєму домі, заперечуючи своєю

людською мовою те, що Я промовив Своїми устами. Людина не боїться Мене, і хоча вона й сьогодні продовжує ворогувати зі Мною, вона залишається без жодного страху. У ваших ротах язик та зуби неправедних. Ваші слова та дії подібні до слів і дій змія, що спокусив Єву до гріха. Ви вимагаєте одне від одного око за око й зуб за зуб, ви боретеся в Моїй присутності за становище, славу й прибуток для себе, та ви не знаєте, що Я таємно спостерігаю за вашими словами та діями. Ще до того, як ви приходите в Мою присутність, Я досліджую схованки ваших сердець. Людина постійно хоче вирватися з Моєї руки й уникнути Мого випробовуючого погляду. Я ж ніколи не ухиляюся від її слів чи дій. Навпаки, Я свідомо дозволяю цим словам і діям потрапити Мені на очі, щоб покарати неправедність людини і вчинити суд над її непокорою. Таким чином, таємні слова та дії людини завжди залишаються перед Моїм судилищем, і Мій суд ніколи не залишав людину, бо її непокора надто велика. Моя робота полягає в тому, щоб спалити й очистити всі слова й дії людини, які були вимовлені та вчинені в присутності Мого Духа. Отже^a, коли Я залишу землю, люди все ще зберігатимуть вірність Мені й все ще служитимуть Мені, як служать Мої святі слуги в Моїй роботі, дозволяючи Моїй роботі на землі тривати до самого дня її завершення.

Праця в період Закону

Праця, яку Єгова здійснив над ізраїльтянами, встановила серед людства земне місце походження Бога, яке також було священним місцем, де Він був присутній. Він обмежив Свою роботу народом Ізраїлю. Спочатку Він не працював за межами Ізраїлю, а натомість вибирав людей, яких вважав придатними,

^a У тексті оригіналу немає слова «Отже».

щоб обмежити обсяг Своєї роботи. Ізраїль – це місце, де Бог створив Адама і Єву, і з праху цього місця Єгова створив людину; це місце стало основою для Його праці на землі. Ізраїльтяни, які були нащадками Ноя, а також нащадками Адама, були людською основою роботи Єгови на землі.

У цей час значення, мета і етапи роботи Єгови в Ізраїлі полягали в тому, щоб розпочати Його роботу на всій землі, яка, маючи своїм центром Ізраїль, поступово поширилася на язичницькі народи. Це – принцип, відповідно до якого Він діє по всьому всесвіту, і який полягає у тому, щоб установити модель, а потім розширювати її до тих пір, поки всі люди у Всесвіті не приймуть Його Євангеліє. Перші ізраїльтяни були нащадками Ноя. Ці люди були наділені тільки диханням Єгови і розуміли достатньо, щоб піклуватися про основні життєві потреби, але вони не знали, яким Богом був Єгова або Його волю щодо людей, не кажучи вже про те, як вони повинні були шанувати Господа всього творіння. Що стосується того, чи існують правила і закони, яким потрібно підкорятися,^a або ж чи існує обов'язок, який створені істоти повинні виконувати для Творця, нащадки Адама нічого не знали про ці речі. Усе, що вони знали, це те, що чоловік повинен у поті чола працювати, щоб забезпечувати свою сім'ю, і що дружина повинна підкорятися своєму чоловікові і продовжувати людську расу, створену Єговою. Іншими словами, такі люди, у яких було тільки дихання Єгови і Його життя, нічого не відали про те, як слідувати Божим законам або як задовольняти Господа всього творіння. Вони розуміли занадто мало. Тому, хоча в їхніх серцях не було нічого лукавого або оманливого, і між ними рідко виникали заздрість і розбрати, вони все ж не знали і не розуміли Єгову, Господа всього творіння. Ці предки людини знали тільки, що потрібно

^a У тексті оригіналу немає фрази «яким потрібно підкорятися».

їсти речі Єгови і насолоджуватися речами Єгови, але вони не знали, що потрібно шанувати Єгову; вони не знали, що Єгова був тим, Кому вони повинні поклонитися, схиливши коліна. Тож як їх можна було назвати Його створіннями? Якби це було так, хіба слова «Єгова – Господь усього творіння» і «Він створив людину для того, щоб людина могла проявляти Його, прославляти Його і представляти Його» не були б вимовлені марно? Як могли люди, які не відчували благоговіння перед Єговою, стати свідченням Його слави? Як вони могли стати проявами Його слави? Хіба слова Єгови: «Я створив людину за образом Моїм», – не стали б тоді зброєю в руках сатани, лукавого? Чи не стали б тоді ці слова знаком приниження для створення Єговою людини? Щоб завершити цей етап роботи, Єгова, створивши людство, не наставляв і не направляв їх від Адама до Ноя. Радше, тільки після того, як потоп знищив світ, Він формально почав вести ізраїльтян, які були нащадками Ноя, а також Адама. Його праця та твердження в Ізраїлі слугували для ведення всього народу Ізраїлю, коли вони жили своїм життям по всій землі Ізраїлю, тим самим показуючи людству, що Єгова був не тільки здатний вдихнути дихання в людину, щоб вона могла отримати від Нього життя і постати з праху як створена людська істота, але й те, що Він міг також спопелити людство, і проклясти людство, і використати свій жезл, щоб управляти людством. Так само вони побачили, що Єгова може направляти життя людини на землі, говорити й діяти серед людства відповідно до годин дня і ночі. Робота, яку Він виконав, була лише для того, щоб Його творіння могло знати, що людина походить із праху, зібраного Ним, і більше того, що людина була створена Ним. Не тільки це, але і те, що Він спочатку здійснив Свою роботу в Ізраїлі, щоб інші народи і нації (які насправді не були відокремлені від Ізраїлю, а скоріше відгалузилися від ізраїльтян, але все ж були нащадками Адама і Єви) могли отримати Євангеліє Єгови від

Ізраїлю, щоб усі створені істоти у Всесвіті могли би шанувати Єгови і вважати Його великим. Якби Єгова не почав Свою роботу в Ізраїлі, а замість цього, створивши людство, дозволив йому жити безтурботним життям на землі, то в цьому випадку, в силу фізичної природи людини (ця природа означає, що людина ніколи не може знати того, чого вона не може бачити, тобто вона не знала би, що саме Єгова створив людство, а тим паче чому Він це зробив), вона ніколи не дізналася б, що саме Єгова створив людство або що Він є Господом усього творіння. Якби Єгова створив людину і помістив її на землю, а потім просто обтрусив би Свої руки і пішов, замість того, щоб залишатися серед людей, щоб вести їх протягом певного періоду часу, тоді все людство повернулося б у небуття; навіть небо і земля, і вся незліченна кількість речей, створених Ним, і все людство, повернулися б у небуття і, більше того, були би розтоптані сатаною. Таким чином, бажання Єгови про те, щоб «на землі, тобто посеред Його творіння, у Нього було місце для стіп Його ніг, святе місце», зазнало б краху. І ось, після створення людства, щоб Він міг залишатися серед них, щоб направляти їх у їхньому житті і говорити з ними з їхнього середовища – все це було для того, щоб здійснити Його бажання і виконати Його план. Праця, яку Він звершив в Ізраїлі, призначалася тільки для виконання плану, який Він склав до створення Ним усього суцього, і тому Його робота спершу серед ізраїльтян і створення Ним усього суцього не суперечили одне одному, але були зроблені як заради Його управління, Його роботи, так і заради Його слави, і були зроблені для того, щоб поглибити сенс створення Ним людства. Він керував життям людства на Землі впродовж двох тисяч років після Ноя, протягом яких Він навчав людство розуміти, як шанувати Єгову, Господа всього творіння, як вести своє життя і як продовжувати жити, і, найголовніше, як діяти як свідок Єгови, виказувати Йому послух і виявляти до Нього повагу,

навіть вихваляючи Його музикою, як це робили Давид і його священики.

До того періоду тривалістю дві тисячі років, протягом яких Єгова здійснював Свою роботу, людина нічого не знала, і майже все людство зазнало розтління, аж до того моменту, перед знищенням світу потопом, коли вони досягли глибини розбещеності і розпусти, в яких їхні серця були повністю позбавлені Єгови та будь-якого бажання слідувати Його дорогою. Вони ніколи не розуміли роботу, яку Єгова збирався виконувати; їм не вистачало розсудливості, у них було ще менше знань, і, подібно машинам, які дихали, вони були абсолютно необізнані щодо людини, Бога, світу, життя тощо. На землі вони впадали в багато спокус, подібно до змія, і говорили багато речей, образливих для Єгови, але оскільки вони були в невіданні, Єгова не карав їх і не дисциплінував їх. Тільки після потопу, коли Ною був 601 рік, Єгова формально з'явився Ною і керував ним і його сім'єю, ведучи птахів і звірів, які пережили потоп разом із Ноєм і його нащадками, до кінця періоду Закону, що тривав загалом 2 500 років. Він працював в Ізраїлі, тобто формально працював, загалом 2 000 років, а також працював одночасно в Ізраїлі і за його межами протягом 500 років, що разом становить 2 500 років. Протягом цього періоду Він наставив ізраїльтян у тому, що для служіння Єгові вони повинні побудувати храм, зодягати священицький одяг і босоніж входити в храм на світанку, щоб їхнє взуття не заплямувало храм, і вогонь не був посланий на них з вершини храму і не спалив їх на смерть. Вони виконували свої обов'язки і підпорядковувалися планам Єгови. Вони молилися Єгові в храмі, і після отримання одкровення Єгови, тобто після того, як Єгова заговорив, вони повели натовпи і навчили їх, що ті повинні виказувати пошану Єгові – їхньому Богові. І Єгова сказав їм, що вони повинні побудувати храм і жертвник, і у встановлений Єговою час, тобто у день Пасхи,

вони повинні приготувати новонароджених телят і ягнят, щоб покласти їх на жертовник як принесення для служіння Єгови, щоб приборкати їх і вселити благоговіння до Єгови в їхні серця. Те, чи корилися вони цьому закону, стало мірилом їхньої вірності Єгови. Єгова також постановив для них день суботній, сьомий день Його творіння. На наступний день після суботи Він призначив перший день, щоб вони прославляли Єгову, приносили Йому жертви і виконували для Нього музику. У цей день Єгова скликав усіх священиків, щоб розділити жертви на жертовнику, щоб люди могли їсти, щоб вони могли насолоджуватися жертвами на жертовнику Єгови. І Єгова сказав, що вони були благословенні, що вони мали уділ із Ним і що вони були Його обраним народом (що було заповітом Єгови з ізраїльським народом). Ось чому до цього дня народ Ізраїлю все ще говорить, що Єгова – це тільки їхній Бог, а не Бог язичників.

У період Закону Єгова встановив багато заповідей, які Мойсей мав передати ізраїльцям, які пішли за ним із Єгипту. Ці заповіді були дані Єговою ізраїльцям і не мали ніякого відношення до єгиптян; вони призначалися для стримування ізраїльтян, і Він використав ці заповіді, щоб накласти на них вимоги. Чи дотримувалися вони суботи, чи поважали вони своїх батьків, чи поклонялися ідолам і так далі – це були принципи, за якими вони були визнані грішними або праведними. Серед них були ті, кого вразив вогонь Єгови, деякі були закаменовані до смерті, а деякі отримали благословення Єгови, і це визначалося на підставі того, чи дотримувалися вони цих заповідей, чи ні. Тих, хто не дотримувався суботи, побивали камінням на смерть. Ті священики, які не дотримувалися суботи, були вражені вогнем Єгови. Тих, хто не виявляв поваги до своїх батьків, також забивали камінням на смерть. Усе це було схвалено Єговою. Єгова встановив Свої заповіді і закони так, щоб, коли Він керував ними в їхньому житті, люди слухали і корилися

Його слову, а не повставали проти Нього. Він використовував ці закони, щоб тримати новонароджену людську расу під контролем, щоб краще закласти основу для Своєї майбутньої роботи. Отже, ґрунтуючись на роботі, яку виконав Єгова, перший період було названо періодом Закону. Хоча Єгова виголосив багато тверджень і виконав великий обсяг роботи, Він тільки позитивно направляв людей, навчаючи цих необізнаних людей, як бути людьми, як жити, як розуміти дорогу Єгови. Здебільшого робота, яку Він виконував, полягала в тому, щоб спонукати людей іти Його дорогою і дотримуватися Його законів. Була виконана праця над людьми, які були поверхнево зіпсовані; вона не сягала так глибоко, щоб трансформувати їхній характер або забезпечити прогрес у житті. Він переймався лише використанням законів для встановлення обмежень для людей та контролю над ними. Для тогочасних ізраїльтян Єгова був просто Богом у храмі, Богом на небесах. Він був хмарним стовпом, вогняним стовпом. Усе, що Єгова вимагав від них, – це підкорятися тому, що люди сьогодні знають як Його закони і заповіді – можна навіть сказати, правила, – тому що те, що робив Єгова, призначалося не для того, щоб перетворити їх, а для того, щоб дати їм більше того, що повинна мати людина, і наставляти їх зі Своїх власних уст, тому що після створення у людини не було нічого, чим вона повинна була володіти. І ось, Єгова дав людям те, чим вони повинні володіти для свого життя на землі, допомігши людям, яких Він вів, перевершити їхніх предків, Адама і Єву, тому що те, що Єгова дав їм, перевершило те, що Він дав Адаму і Єві на початку. Як би там не було, праця, яку Єгова звершив в Ізраїлі, полягала тільки в тому, щоб направляти людство і спонукати його визнати свого Творця. Він не підкоряв і не перетворював їх, а тільки направляв їх. Це підсумок праці Єгови в період Закону. Це – передісторія, правдива історія, суть Його роботи по всій землі Ізраїлю і початок Його

шеститисячолітньої праці – з тим, щоб тримати людство під контролем руки Єгови. Із цього народилася додаткова робота в Його шеститисячолітньому плані управління.

Правдива історія роботи періоду Спокути

Увесь мій план управління, шеститисячолітній план управління, складається з трьох етапів або трьох періодів: початковий період Закону, період Благодаті (який також є періодом Спокути) та період Царства останніх днів. Моя робота в ці три періоди відрізняється за змістом відповідно до характеру кожного періоду, однак на кожному етапі ця робота відповідає потребам людини або, якщо бути більш точним, виконується з огляду на хитрощі, які використовує сатана у війні, яку Я веду проти нього. Мета Моєї роботи полягає у тому, щоб перемогти сатану, явити Мою мудрість і всемогутність, викрити всі хитрощі сатани й тим самим врятувати всю людську расу, яка живе під владою сатани. Ця робота – для того, щоб показати Мою мудрість і всемогутність та виявити нестерпну огидність сатани; більш того, вона – для того, щоб дати можливість створеним істотам розрізняти добро і зло, знати, що Я – Владика всього суцього, ясно бачити, що сатана – ворог людства, виродок, лукавий, і дозволити їм із абсолютною впевненістю визначати різницю між добром і злом, істиною і брехнею, святістю і брудом, а також тим, що величне, а що ганебне. Таким чином, необізнане людство здобуває здатність свідчити про Мене, що це не Я розбещую людство, і що тільки Я – Творець – можу врятувати людство, можу дарувати людям те, чим вони можуть насолоджуватися; і вони пізнають, що Я – Правитель усього суцього, а сатана – лиш одна з істот, яких я створив і які пізніше постали проти Мене. Мій шеститисячолітній план управління

розділений на три етапи, і Я працюю таким чином, щоб досягти результату, що дозволяє творінню свідчити про Мене, розуміти Мою волю та знати, що Я є істина. Тож під час раннього етапу роботи в рамках Мого шеститисячолітнього плану управління Я виконував роботу закону, що була роботою, в якій Єгова вів народ. Другий етап поклав початок роботі періоду Благодаті в селах Юдеї. Ісус уособлює всю працю періоду Благодаті; Він втілювався у плоті й був прибитий до хреста, а також Він розпочав період Благодаті. Він був розп'ятий, щоб звершити справу відкуплення, покласти край періоду Закону та почати період Благодаті, тому його названо «Верховним Головнокомандувачем», «Жертвою за гріх» і «Відкупителем». Як наслідок, робота Ісуса відрізнялася за змістом від роботи Єгови, хоча за принципом вони були однаковими. Єгова почав період Закону, заклавши основу – відправну точку – для Божої роботи на землі та встановивши закони й заповіді. Це дві частини роботи, яку Він виконав, і вони представляють період Закону. Робота, яку Ісус здійснив у період Благодаті, полягала не в тому, щоб видавати закони, а в тому, щоб виконувати їх, тим самим сповіщаючи про період Благодаті та завершуючи період Закону, що тривав дві тисячі років. Він був першопрохідцем, який прийшов для того, щоб розпочати період Благодаті, але основна частина Його роботи полягала у відкупленні. І тому Його робота також була двоякою: відкриття нового періоду та звершення роботи відкуплення через Його розп'яття, після чого Він відбув. І з того часу період Закону закінчився й почався період Благодаті.

Робота, яку виконував Ісус, відповідала потребам людини в той період. Його завданням було відкупити людство, пробачити їм їхні гріхи, і тому Його характер був суцільним смиренням, терпінням, любов'ю, благочестям, поблажливістю, милосердям та люблячою добротою. Він приніс людству рясну благодать і

благословення, і все, чим тільки люди могли насолоджуватися, Він дав їм для їх насолоди мир і щастя, Свої терпіння й любов, Свої милосердя та люблячу доброту. У той же час, достаток утіх, із якими стикалися люди, – почуття миру й безпеки в своїх серцях, почуття впевненості в своєму дусі та їхня залежність від Спасителя Ісуса – усе це було обумовлене періодом, в якому вони жили. У період Благодаті людей уже розбестив сатана, і тому для досягнення спокути всього людства була потрібна рясна благодать, нескінченна поблажливість і терпіння, і навіть більше того, приношення, достатнє для спокути гріхів людства, щоб досягнути результату. Те, що людство побачило в період Благодаті, було просто Моїм приношенням спокути за гріхи людства: це був Ісус. Усе, що вони знали, – це те, що Бог може бути милосердним і терплячим, і все, що вони бачили, – це милосердя та люблячу доброту Ісуса. Це було виключно тому, що вони народилися в період Благодаті. І тому, перш ніж вони могли бути відкуплені, вони мали насолодитися багатьма видами благодаті, які дарував їм Ісус, щоб вони могли отримати від цього користь. Таким чином, вони могли отримати прощення своїх гріхів, насолоджуючись благодаттю, а також могли отримати можливість бути відкупленими, насолоджуючись поблажливістю й терпінням Ісуса. Тільки завдяки поблажливості й терпінню Ісуса вони здобули право отримати прощення та насолоджуватися рясною благодаттю, дарованою Ісусом. Бо ж Ісус сказав: «Я прийшов відкупити не праведників, а грішників, щоб дати грішникам можливість отримати прощення їхніх гріхів». Якби, прийшовши в плоті, Ісус приніс із собою характер осуду, прокляття та нетерпимості до людських проступків, тоді в людини ніколи не було б шансу на спокуту, і вона назавжди залишилася б грішною. Якби це було так, шеститисячолітній план управління зупинився б у період Закону, а період Закону було б продовжено на шість тисяч років. Гріхи людини стали б

тільки більш численними та тяжкими, і створення людства було б марним. Люди могли б служити Єгови тільки згідно з законом, але їхні гріхи перевершили б гріхи перших створених людей. Чим більше Ісус любив людство, прощаючи йому його гріхи та виявляючи до нього достатню милість і люблячу доброту, тим більше людство мало право бути спасеним Ісусом, називатися загубленими вівцями, яких Ісус викупив дорогою ціною. Сатана не міг втрутитися в цю роботу, бо Ісус ставився до Своїх послідовників так, як любляча мати ставиться до немовляти біля своїх грудей. Він не гнівався й не зневажав їх, але був сповнений розради; Він ніколи не впадав у лютість серед них, але був поблажливий до їхніх гріхів і закривав очі на їхні нерозумність і невігластво, аж до того, що говорив: «Прощайте інших сімдесят разів по сім». Так Його серце перетворювало серця інших людей, і тільки так люди отримували прощення своїх гріхів завдяки Його поблажливості.

Хоча Ісус, перебуваючи в плоті, був повністю позбавлений емоцій, Він завжди втішав своїх учнів, піклувався про них, допомагав їм і підтримував їх. Скільки б Він не трудився та скільки б страждань не переніс, Він ніколи не ставив перед людиною надмірних вимог, але завжди був терплячим і поблажливим до її гріхів, тож люди періоду Благодаті ласкаво називали його «любим Спасителем Ісусом». Для людей того часу – для всіх людей – те, чим володів і ким був Ісус, було милосердям і люблячою добротою. Він ніколи не пам'ятав переступів людей, і Його ставлення до них ніколи не ґрунтувалося на їхніх переступах. Оскільки це був інший період, Він часто дарував людям багато харчів, щоб вони могли насититися досхочу. Він ставився до всіх своїх послідовників із благодаттю, зцілюючи хворих, виганяючи демонів, воскрешаючи мертвих. Щоб люди могли повірити в Нього та побачити, що все, що Він робив, було зроблено з ревністю й щиро, Він зайшов

так далеко, що воскресив гниючий труп, показуючи їм, що в Його руках навіть мертві можуть повернутися до життя. Таким чином, Він мовчки терпів і здійснював Свою роботу спокути серед них. Ще до того, як Ісус був прибитий до хреста, Він уже взяв на Себе гріхи людства й став жертвою за гріх людства. Ще до того, як Його розіп'яли, Він став на хресний шлях, щоб спокутувати людство. Зрештою, Він був прибитий до хреста, пожертвувавши собою заради хреста, і Він дарував всю Свою милість, люблячу доброту та святість людству. По відношенню до людства Він завжди був терплячим, ніколи не мстивим, прощаючи їм їхні гріхи, закликаючи їх до покаяння та навчаючи їх мати терпіння, поблажливість і любов, іти Його слідами й жертвувати собою заради хреста. Його любов до братів і сестер перевершила Його любов до Марії. Робота, яку Він виконував, ґрунтувалася на принципі зіцлення хворих і вигнання демонів, і все це заради Його відкуплення. Куди б Він не йшов, Він ставився до всіх, хто слідував за Ним, із милістю. Він робив бідних багатими, кульгавих – ходячими, сліпих – зрячими, а глухим дарував слух. Він навіть запрошував найбідніших, знедолених, грішників сидіти з Ним за одним столом, ніколи не уникаючи їх, але завжди проявляючи терпіння, навіть кажучи: «Коли пастир губить одну вівцю зі ста, він залишає дев'яносто дев'ять, щоб знайти одну загублену вівцю, і коли він знайде її, то дуже зрадіє». Він любив Своїх послідовників, як вівця любить своїх ягнят. Хоча вони були нерозумними й необізнаними, і були грішниками в Його очах, і, крім того, були найнижчими членами суспільства, Він вважав цих грішників – людей, яких інші зневажали, – зіницею Свого ока. Оскільки Він благоволив до них, Він віддав за них Своє життя, як агнець, принесений в жертву на вівтарі. Він ходив серед них так, ніби був їхнім слугою, дозволяючи їм використовувати Його та вбити Його, беззастережно підкоряючись їм. Для своїх послідовників

Він був любим Спасителем Ісусом, але до фарисеїв, які читали людям лекції з високого п'єдесталу, Він виявляв не милосердя та люблячу доброту, а огиду й обурення. Він не виконував багато роботи серед фарисеїв, лише зрідка читаючи їм лекції та докоряючи їм; Він не ходив серед них, здійснюючи роботу спокути, і не робив знамен і чудес. Він дарував усю Свою милість і люблячу доброту Своїм послідовникам, терплячи заради цих грішників до самого кінця, коли Він був прибитий до хреста, і терпів усі приниження, поки Він повністю не відкупив усе людство. Таким був підсумок Його роботи.

Без спокути Ісуса людство вічно жило б у гріху та стало б потомством гріха, нащадками демонів. Продовжуючи в тому ж дусі, весь світ став би землею, де мешкає сатана, місцем його проживання. Однак робота відкуплення вимагала прояву милосердя та люблячої доброти по відношенню до людства; тільки такими засобами людство могло отримати прощення та, в кінцевому підсумку, завоювати право бути вдосконалим і повністю здобутим Богом. Без цього етапу роботи шеститисячолітній план управління не зміг би рухатися вперед. Якби Ісус не був розп'ятий, якби Він тільки зіцілював хворих і виганяв бісів, тоді люди не могли б бути повністю прощені за свої гріхи. За три з половиною роки, які Ісус провів, виконуючи Свою роботу на землі, Він завершив тільки половину Своєї роботи спокути; потім, будучи прибитим до хреста та ставши подобою грішної плоті, будучи переданий лукавому, Він завершив роботу розп'яття й опанував долю людства. Тільки після того, як Його було передано в руки сатани, Він викупив людство. Тридцять три з половиною роки Він страждав на землі, будучи осміяним, обмовленим і покинутим, аж до того, що Йому ніде було схилити голову, ніде було відпочити, і пізніше Він був розп'ятий і усім Своїм єством – святим і невинним тілом – прибитий до хреста. Він переніс усі види страждань, які

тільки існують. Можновладці знущалися над Ним і били Його батогами, а солдати навіть плювали Йому в обличчя; однак Він мовчав і терпів до кінця, беззастережно підкорившись аж до самої смерті, після чого відкупив усе людство. Тільки після того Йому було дозволено упокоїтися. Робота, виконана Ісусом, представляє тільки період Благодаті; вона не представляє період Закону та не замінює роботу останніх днів. У цьому суть роботи Ісуса в період Благодаті, другий період, через який пройшло людство, – період Спокути.

Ти маєш знати, як усе людство розвивалося до наших днів

Різні епохи наступали й минали, і з ними поступово змінювалась уся робота, що виконувалася протягом шести тисяч років. Зміни в цій роботі ґрунтувалися на загальній ситуації у світі та на закономірностях розвитку людства в цілому; робота управління лише поступово змінювалася відповідним чином. Вона не вся була спланована від початку творіння. Перед створенням світу або дуже скоро після цього Єгова ще не спланував першу стадію роботи – стадію закону, другу стадію роботи – стадію благодаті, або третю стадію роботи – стадію завоювання, на якій Він спершу мав розпочати з деяких нащадків Моава й таким шляхом завоювати весь світ. Після створення світу Він ніколи не говорив цих слів, і Він ніколи не говорив їх після Моава; справді, до Лота Він ніколи їх не вимовляв. Уся Божа робота виконується спонтанно. Саме так і розвивалась уся Його шеститисячолітня робота управління; Він аж ніяк не писав перед створенням світу якийсь план на кшталт «Зведеної таблиці розвитку людства». У Божій роботі Він безпосередньо виявляє те, Ким Він є; Він не ламає голову, щоб сформулювати план. Звичайно, чимало пророків говорили

дуже багато пророцтв, але все одно не можна сказати, що Божа робота завжди передбачала точне планування; ці пророцтва були зроблені відповідно до Божої роботи в той час. Уся робота, яку Він виконує, – це найбільш фактична робота. Він виконує її відповідно до розвитку кожної епохи, спираючись на зміни, що відбуваються. Для Нього виконувати роботу – це наче підбирати ліки до хвороби; здійснюючи Свою роботу, Він спостерігає та продовжує Свою роботу відповідно до Своїх спостережень. На кожному етапі Своєї роботи Бог здатен виявляти Свою велику мудрість і здібності; Він відкриває Свою багату мудрість і владу відповідно до роботи конкретного періоду та дозволяє всім тим людям, яких Він повернув протягом того періоду, побачити весь Його характер. Він задовольняє потреби людей відповідно до роботи, яку слід здійснити в кожен період, і виконує для цього всяку роботу, яку необхідно. Він забезпечує людей тим, що їм потрібно, залежно від міри, якою їх розбестив сатана. Це подібно до того, як Єгова спочатку створив Адама та Єву, щоб дати їм змогу проявити Бога на землі та щоб вони могли свідчити про Бога серед творіння. Однак Єва згрішила після того, як змій її спокусив, і Адам зробив те саме; у саду вони обидва з'їли плід із дерева пізнання добра і зла. Отже, Єгова мав виконати над ними додаткову роботу. Побачивши їхню наготу, Він укрити їхні тіла одягом зі шкур тварин. Після цього Він сказав Адаму: «За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: Від нього не їж, проклята через тебе земля... аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий. Бо ти порошок, і до порошку вернешся». А жінці Він сказав: «Помножуючи, помножу терпіння твої та болі вагітності твоєї. Ти в муках родитимеш діти, і до мужа твого пожадання твоє, а він буде панувати над тобою». Відтоді Він вигнав їх з Еденського саду та змусив жити за його межами, так само як тепер живе на землі сучасна людина. Коли Бог створював

людину на самому початку, Він не планував дозволити людині після створення піддатися спокусі змія, а потім проклясти людину та змія. У Нього насправді не було такого плану; просто так сталося, і це дало Йому нову роботу серед Його творіння. Після того, як Єгова виконав цю роботу серед Адама та Єви на землі, людство продовжувало розвиватися протягом кількох тисяч років, аж поки Єгова не побачив, що «велике розбещення людини на землі, і весь нахил думки серця її тільки зло повсякденно. І пожалкував був Господь, що людину створив на землі. І засмутився Він у серці Своїм. ... Але Ной знайшов милість у Господніх очах». У цей час у Єгови ще додалося нової роботи, оскільки створене Ним людство стало занадто грішним після спокуси змія. Зважаючи на ці обставини, серед усього людства Єгова вирішив пощадити лише сім'ю Ноя, а потім виконав Свою роботу знищення світу потопом. Людство продовжує розвиватися таким чином аж до сьогоднішнього дня, стаючи дедалі розбещенішим, і як прийде час, коли людський розвиток досягне своєї вершини, це означатиме кінець людства. Від самого початку й аж до кінця світу внутрішня правда Його роботи завжди була та завжди буде такою. Це подібне до того, як люди будуть розсортовані за гатунком; це далеко не той випадок, коли кожній людині від самого початку приречено належати до певної категорії; натомість усіх людей поступово розподіляють по категоріях лише після того, як вони пройшли процес розвитку. Зрештою кожен, кому не можна принести повне спасіння, буде повернений до своїх «предків». Ніяка робота Бога серед людства не була підготовлена вже під час створення світу; радше це розвиток подій, який дозволив Богу виконувати Свою роботу серед людства поетапно та в реалістичніший, практичніший спосіб. Наприклад, Бог Єгова створив змія не для того, щоб спокусити жінку; це не був Його конкретний план, і Він не прирікав цього навмисно. Можна

сказати, що це була несподівана подія. Таким чином, саме через це Єгова вигнав Адама та Єву з Еденського саду й поклявся більше ніколи не створювати людину. Але люди відкривають Божу мудрість лише на цій основі. Як Я й казав раніше: «Я застосовую Свою мудрість відповідно до підступів сатани». Яким би розбещеним не стало людство та як би змій його не спокушав, Єгова все одно має Свою мудрість; таким чином, Він був задіяний у новій роботі, відколи Він створив світ, і жоден з етапів цієї роботи ніколи не повторювався. Сатана безперервно пускав у дію підступи, людство постійно розбещувалося сатаною, а Бог Єгова безупинно виконував Свою мудру роботу. Він ніколи не зазнавав невдач і ніколи не припиняв працювати із самого моменту створення світу. Після того, як сатана розбестив людей, Він продовжував працювати серед них, щоб розбити його – ворога, який був джерелом їхнього розбещення. Ця битва точилася від самого початку та триватиме до кінця світу. Виконуючи всю цю роботу, Бог Єгова не тільки дозволив людям, які були розбещені сатаною, отримати Його велике спасіння, а й дозволив їм побачити Його мудрість, всемогутність і владу. Більше того, зрештою Він дасть їм побачити Свій праведний характер – караючи безбожних і винагороджуючи добрих. Він бився із сатаною аж до цього дня й ніколи не зазнавав поразки. Це тому, що Він – мудрий Бог, і Він застосовує Свою мудрість відповідно до підступів сатани. Отже, Бог не тільки змушує все на небі підкорятися Його владі, а й чинить так, щоб усе на землі покоїлося під Його підніжжям, і, що не менш важливо, Він робить так, щоб безбожні, які зазіхають на людство та переслідують його, підпали під Його кару. Результати всієї цієї роботи досягаються завдяки Його мудрості. Він ніколи не виявляв Свою мудрість до існування людства, тому що в Нього не було ворогів ні на небі, ні на землі, ні будь-де в усьому світі, і не було ніяких темних сил, які зазіхали б на щось у природі.

Після того, як архангел зрадив Його, Він створив людство на землі, і саме через людство Він офіційно розпочав Свою багатотисячолітню війну із сатаною, архангелом – війну, яка з кожною наступною стадією стає дедалі напруженішою. Його всемогутність і мудрість присутні на кожній із цих стадій. Лише тоді все на небі й на землі стало свідком Божої мудрості, всемогутності та, зокрема, Божої реальності. Він і до цього дня досі виконує Свою роботу в такий самий реалістичний спосіб; крім того, виконуючи Свою роботу, Він також виявляє Свою мудрість і всемогутність. Він дозволяє вам побачити внутрішню правду кожної стадії роботи, побачити, як саме пояснити Божу всемогутність, і, більше того, побачити остаточне пояснення Божої реальності.

Деякі люди дивуються щодо зради Юдою Ісуса: хіба це не було визначено ще до створення світу? Насправді Святий Дух спланував це, виходячи з реальності того часу. Просто так сталося, що був чоловік на ім'я Юда, який постійно крав кошти, тому на таку роль було обрано цю людину, щоб вона так прислужилася. Це був справжній приклад використання місцевих ресурсів. Спершу Ісус про це не знав; Він довідався тільки пізніше, після викриття Юди. Якби цю роль був здатен зіграти хтось інший, тоді та людина зробила б це замість Юди. Те, що було приречено, насправді було тим, що Святий Дух зробив у той момент. Робота Святого Духа завжди виконується спонтанно; Він може будь-коли спланувати Свою роботу та будь-коли виконати її. Чому Я завжди кажу, що робота Святого Духа реалістична та що вона завжди нова, ніколи не стара й завжди свіжа найвищою мірою? Його робота не була вже запланована, коли було створено світ; сталося зовсім не те! Кожен етап роботи досягає належного ефекту для відповідного часу, і етапи не заважають один одному. У більшості випадків плани, про які ти міг думати, просто не зрівняються з останньою роботою

Святого Духа. Його робота не така проста, як міркує людина, і не така складна, як людина собі уявляє, – вона полягає в тому, щоб забезпечувати людей будь-коли та будь-де відповідно до їхніх потреб у той час. Ніхто не знає сутності людей чіткіше за Нього, і саме з цієї причини ніщо не може задовольнити справжні потреби людей так добре, як Його робота. Отже, з людського погляду Його робота видається спланованою на кілька тисячоліть наперед. Оскільки Він зараз виконує серед вас Свою роботу, працюючи й говорячи весь той час, поки Він спостерігає за вашими станами, Він може сказати найпідхожіші слова, коли стикається з кожним станом, і Він говорить точнісінько ті слова, що потрібні людям. Візьмімо перший етап Його роботи – час кари. Після цього Бог проводив Свою роботу, виходячи з того, що проявляли люди, їхнього бунтарства, позитивних станів, які з них з'являлися, і негативних станів, а також найнижчої межі, до якої люди могли впасти, коли ті негативні стани досягали певного рівня; і Він хапався за ці речі, щоб отримати від Своєї роботи набагато кращий результат. Тобто Він виконує підтримувальну роботу серед людей на основі їхнього поточного стану в певний момент часу; Він виконує кожен етап Своєї роботи відповідно до фактичних станів людей. Усі творіння в Його руках; як би Він міг їх не знати? Бог виконує наступний етап роботи, який має бути зроблено, будь-коли та будь-де, відповідно до станів людей. Цю роботу аж ніяк не було сплановано наперед за тисячі років; це людське уявлення! Він працює, спостерігаючи за результатами Своєї роботи, і Його робота постійно поглиблюється та розвивається; щоразу після спостереження за результатами Своєї роботи Він реалізує наступний етап Своєї роботи. Він використовує багато чого, щоб переходити відбувалися поступово та щоб із часом Його нова робота ставала видимою для людей. Такий спосіб роботи може задовольняти потреби людей, тому що Бог знає людей

досконально. Саме так Він і виконує з неба Свою роботу. Так само й утілений Бог виконує Свою роботу в той же спосіб, укладаючи плани та працюючи серед людей відповідно до фактичних обставин. Ніщо з Його роботи не було організовано до створення світу й не було ретельно сплановано заздалегідь. Через дві тисячі років після створення світу Єгова побачив, що людство стало настільки розбещеним, що Він вустами пророка Ісаї передрік: після завершення періоду Закону Єгова виконає Свою роботу відкуплення людства в період Благодаті. Звісно, це був план Єгови, але цей план також було укладено відповідно до обставин, які Він спостерігав у той час; певно, що Він подумав про нього не відразу після того, як створив Адама. Ісаї просто озвучив пророцтво, але Єгова не готувався до цієї роботи заздалегідь протягом періоду Закону; натомість Він почав цю роботу на початку періоду Благодаті, коли посланець з'явився вві сні Йосипа, щоб просвітити його повідомленням про те, що Бог стане плоттю, і лише тоді почалася Його робота втілення. Бог не готувався до Своєї роботи втілення відразу після створення світу, як уявляють люди; це рішення приймалося лише на основі ступеня розвитку людства та стану Його війни проти сатани.

Коли Бог стає плоттю, Його Дух сходить на людину; іншими словами, Дух Божий вбирається у фізичне тіло. Він приходить виконувати Свою роботу на землі не для того, щоб принести із Собою певні обмежені етапи; Його робота абсолютно необмежена. Робота, яку виконує Святий Дух у плоті, все одно визначається результатами Його роботи, і Він використовує такі речі, щоб визначити тривалість часу, протягом якого Він виконуватиме роботу в плоті. Святий Дух безпосередньо виявляє кожен етап Своєї роботи, по ходу ретельно вивчаючи Свою роботу; ця робота – не щось таке надприродне, що б виходило за межі людської уяви. Це

як робота Єгови зі створення неба, землі та всього суцього; Він планував і працював одночасно. Він відділив світло від темряви, і виникли ранок і вечір – це зайняло один день. На другий день Він створив небо, і це також зайняло один день; потім Він створив землю, моря та всіх істот, які їх населяли, для чого знадобився ще один день. Так продовжувалося до шостого дня, коли Бог створив людину й дозволив їй управляти всім на землі. Потім на сьомий день, коли Він закінчив створювати все суще, Він відпочив. Бог поблагословив сьомий день і освятив його. Він вирішив установити цей святий день лише після того, як Він уже створив усе суще, а не перед цим. Ця робота теж виконувалася спонтанно; перш ніж створити все суще, Він не вирішував створити світ за шість днів, а потім відпочити на сьомий; це зовсім не відповідає фактам. Він такого не озвучував і не планував. Він аж ніяк не казав, що створення всього суцього буде завершено на шостий день і що Він відпочине на сьомий; натомість Він творив відповідно до того, що вважав добрим у той час. Коли Він закінчив творити все суще, був уже шостий день. Якби Він закінчив створювати все суще на п'ятий день, то призначив би святим шостий день. Однак насправді Він завершив створення всього суцього на шостий день, і так сьомий день став святим і залишається ним аж до сьогодні. Отже, Його поточна робота виконується в такий самий спосіб. Він говорить і забезпечує ваші потреби відповідно до ваших ситуацій. Тобто Дух говорить і працює відповідно до обставин людей; Він стежить за всіма та працює будь-коли й будь-де. Те, що Я роблю, говорю, покладаю на вас і дарую вам, усе без винятку є тим, що вам потрібно. Тож ніщо в Моїй роботі не відділене від реальності; усе воно реальне, бо ви всі знаєте, що «Божий Дух пилює все». Якби все це було вирішено наперед, хіба це не було б занадто шаблонно? Ти думаєш, що Бог виробляв плани цілих шість тисячоліть, а

потім прирік людство бути бунтівничим, упертим, облудним, підступним і мати розбещеність плоті, сатанинський характер, пожадливість очей і потурання своїм слабкостям. Ніщо з цього не було приречено Богом, а натомість усе це сталося внаслідок сатанинського розбещення. Хтось може сказати: «Хіба сатана не був також у Божій владі? Бог прирік, що сатана таким чином розбестить людей, і після цього Бог виконав Свою роботу серед людей». Хіба Бог справді прирік би сатану розбестити людство? Бог дуже хоче дати людству жити нормально, тож чи справді Він втручався б у життя людей? Якщо так, хіба перемога над сатаною та спасіння людства не були б марною працею? Як би бунтарство людства могло бути приречено? Це сталося через втручання сатани, тож як це могло бути приречено Богом? Сатана в Божій владі, якого ви собі уявляєте, дуже відрізняється від сатани в Божій владі, про якого я говорю. Згідно з вашими твердженнями про те, що «Бог всемогутній, і сатана в Його руках», сатана ніколи не міг би Його зрадити. Хіба ти не казав, що Бог всемогутній? Ваше знання занадто абстрактне та не має зв'язку з реальністю; людина ніколи не зможе збагнути Божих думок, і так само людина ніколи не зможе досягнути Його мудрості! Бог всемогутній; у цьому немає ніякої неправди. Архангел зрадив Бога, тому що Бог спочатку дав йому частку влади. Звісно, це була несподівана подія, як і тоді, коли Єва піддалася спокусі змія. Проте як би сатана не чинив свою зраду, він усе одно не такий всемогутній, як Бог. Як ви казали, сатана просто могутній; що б він не робив, Божа влада завжди його перемаже. Таке правдиве значення слів «Бог всемогутній, і сатана в Його руках». Тому війну із сатаною потрібно вести поетапно. Більше того, Бог планує Свою роботу у відповідь на хитрощі сатани – тобто Він приносить спасіння людству та відкриває Свою всемогутність і мудрість у спосіб, який відповідає періоду. Так само й роботу останніх днів не було

приречено на ранніх етапах, до періоду Благодаті; приречення не робляться в такий методичний спосіб, ось так: по-перше, змусити зовнішній характер людини змінитися; по-друге, піддати людину Своїй карі та випробуванням; по-третє, змусити людину пройти випробування смертю; по-четверте, дати людині пережити час любові до Бога та проявити рішучість створеної істоти; по-п'яте, дозволити людині побачити Божу волю та повністю Його пізнати, і, нарешті, зробити людину довершеною. Він не планував усе це протягом періоду Благодаті; натомість Він почав це планувати в нинішній період. Сатана працює так само, як і Бог. Сатана виявляє свій розбещений характер, тоді як Бог говорить прямо й відкриває деякі суттєві речі. Це робота, яка виконується сьогодні, і її принцип той самий, що використовувався здавна, після створення світу.

Спочатку Бог створив Адама та Єву, і Він також створив змія. З усього створеного цей змій був найотруйніший; його тіло містило отруту, яку сатана застосовував, щоб отримати від неї користь. То був змій, що спокусив Єву на гріх. Адам згрішив після Єви, і тоді вони двоє отримали здатність розрізняти добро та зло. Якщо Єгова знав, що змій спокусить Єву, а Єва спокусить Адама, то чому Він помістив їх усіх у сад? Якщо Він міг це передбачити, то чому Він створив змія й помістив його в Еденський сад? Чому в Еденському саду був плід дерева пізнання добра і зла? Чи Він призначив їм з'їсти цей плід? Коли прийшов Єгова, ні Адам, ні Єва не наважилися поглянути Йому в очі, і лише тоді Єгова дізнався, що вони з'їли плід із дерева пізнання добра і зла та стали жертвами підступу змія. Кінець кінцем Він прокляв змія, і так само Він прокляв Адама і Єву. Коли вони двоє їли плід дерева, Єгова нітрохи не знав, що вони це роблять. Людство стало настільки розбещеним, що зробилося лихим і розпусним, і це навіть зайшло настільки далеко, що все затаєне в людських серцях було лихим і несправедливим; усе воно

було скверною. Тож Єгова пошкодував, що створив людство. Після цього Він виконав Свою роботу знищення світу потопом, який пережив Ной і його сини. Деякі речі насправді не такі складні та надприродні, як люди можуть собі уявляти. Деякі запитують: «Раз Бог знав, що архангел Його зрадить, навіщо Він його створив?» Факти такі: до існування землі архангел був найвеличнішим із небесних ангелів. Його рішенням корились усі ангели на небі; це була влада, яку йому дав Бог. Він був найвеличнішим із небесних ангелів, окрім Бога. Пізніше, коли Бог створив людство, архангел учинив на землі ще більшу зраду проти Бога. Я кажу, що він зрадив Бога, бо він хотів керувати людством і перевершити Божу владу. Саме архангел спокусив Єву на гріх, і він це зробив, бо хотів утвердити своє царство на землі та змусити людей відвернутися від Бога й натомість слухатись архангела. Архангел побачив, що його могло слухатися так багато істот – як ангели, так і люди на землі. Птахи і звірі, дерева, ліси, гори, річки та все суще на землі перебували під опікою людей – тобто Адама і Єви, – а Адам і Єва слухались архангела. Тому архангел побажав перевершити Божу владу та зрадити Бога. Після цього він очолив у бунті проти Бога багатьох ангелів, які згодом стали нечистими духами різного роду. Хіба розвиток людства до сьогодні не зумовлений розбещенням архангела? Люди такі, які вони сьогодні, лише тому, що архангел зрадив Бога й розбестив людство. Ця поетапна робота аж ніяк не така абстрактна та проста, як люди можуть собі уявити. Сатана вчинив зраду, бо мав причину, але люди не здатні усвідомити такий простий факт. Чому Бог, який створив небо, землю і все суще, також створив сатану? Раз Бог так зневажає сатану, а сатана є Його ворогом, чому Він створив сатану? Створивши сатану, хіба Він не створював ворога? Насправді Бог не творив ворога; навпаки, Він створив ангела, а пізніше той ангел зрадив Його. Його статус настільки

зріс, що він захотів зрадити Бога. Можна сказати, що це був збіг обставин, але це також було неминуче. Це схоже на те, як людина неминуче помирає, дозрівши до певного рівня; усе просто переросло в ту стадію. Деякі безглузді дурні кажуть: «Раз сатана – Твій ворог, навіщо Ти його створив? Хіба Ти не знав, що архангел Тебе зрадить? Хіба Ти не можеш споглядати з вічності у вічність? Хіба Ти не знав натури архангела? Раз Ти чітко знав, що він Тебе зрадить, чому Ти зробив його архангелом? Він не лише Тебе зрадив, він також повів із собою так багато інших ангелів і зійшов у світ смертних, аби розбещувати людство, і все ж до цього дня Ти досі не зумів завершити Свій шеститисячолітній план управління». Чи правильні ці слова? Коли ти так думаєш, хіба ти собі не завдаєш більше клопоту, ніж потрібно? Є й інші, які кажуть: «Якби сатана не розбещував людство аж до сьогоднішнього дня, Бог не приніс би людству спасіння таким чином. Отже, Божа мудрість і всемогутність були б невидимими; де б тоді виявилася Його мудрість? Отже, Бог створив людський рід для сатани, щоб згодом Він міг виявити Свою всемогутність – інакше як людина могла б відкрити Божу мудрість? Якби людина не опиралася Богові й не бунтувала проти Нього, не було б потреби виявляти Його діяння. Якби все творіння поклонялося Йому та підкорялося Йому, у Бога не було б роботи». Це навіть далі від реальності, адже в Богові немає ніякої скверни, тому Він не може сотворити скверну. Зараз Він виявляє Свої діяння лише для того, щоб розбити Свого ворога, спасти людей, яких Він створив, і розбити демонів і сатану, які опираються Богу, ненавидять і зраджують Його та які на самому початку були під Його владою й належали Йому. Бог хоче розбити цих демонів і таким чином виявити Свою всемогутність усьому суццю. Людство та все суще на землі зараз під владою сатани та перебувають під владою безбожників. Бог хоче виявити Свої діяння всьому

сущому, щоб люди могли Його пізнати й таким чином Він би розбив сатану та повністю переміг Своїх ворогів. Уся ця робота здійснюється через виявлення Його діянь. Усі Його творіння перебувають під владою сатани, тому Бог бажає виявити їм Свою всемогутність, таким чином розбивши сатану. Якби сатани не було, Йому не потрібно було б виявляти Свої вчинки. Якби не переслідування сатани, Бог створив би людство та привів його жити в Еденський сад. Чому ж до зради сатани Бог ніколи не виявляв ангелам чи архангелу всі Свої вчинки? Якби на початку всі ангели й архангел пізнали Бога та підкорилися Йому, тоді Бог не виконував би цих безглузвих робіт. Через існування сатани та демонів люди також опиралися Богові й до краю сповнені бунтівничого характеру. Тому Бог бажає виявити Свої діяння. Оскільки Він бажає воювати із сатаною, Він мусить використовувати Свою власну владу та всі Свої діяння, щоб його розбити; так робота спасіння, яку Він виконує серед людей, дозволить їм побачити Його мудрість і всемогутність. Робота, яку Бог виконує сьогодні, змістовна й жодним чином не нагадує ту, яку мають на увазі деякі люди, коли кажуть: «Хіба робота, яку Ти виконуєш, не суперечлива? Хіба ця послідовна робота не призводить до того, що Ти просто завдаєш Собі клопоту? Ти створив сатану, а потім дозволив йому зрадити Тебе й опиратися Тобі. Ти створив людей, а потім віддав їх сатані, дозволивши Адаму та Єві піддатися спокусі. Раз Ти робив усе це навмисно, чому ж Ти досі ненавидиш людство? Чому Ти гидуєш сатаною? Хіба все це не діла Твоїх власних рук? То що ж Ти тоді ненавидиш?» Таке говорить досить багато безглузвих людей. Вони хочуть любити Бога, але в глибині душі вони скаржаться на Бога. Що за суперечність! Ти не розумієш правди, у тебе забагато надприродних думок, і ти навіть стверджуєш, що Бог зробив помилку, – який ти безглуздий! Це ти крутиш правдою, а не Бог зробив помилку! Деякі люди навіть знову й знову

скаржаться: «Це Ти створив сатану, і це Ти скинув його поміж людей і віддав їх сатані. Коли люди отримали сатанинський характер, Ти їм не пробачив; навпаки, Ти певною мірою їх зненавидів. Спочатку Ти певною мірою любив їх, але тепер Ти маєш до них відразу. Це Ти ненавидів людство, але Ти також Той, хто любив людство. Що саме тут відбувається? Хіба це не суперечність?» Як би ви на це не дивилися, це те, що сталося на небі; саме в такий спосіб архангел зрадив Бога, і людство було розбещене, і так людям велося до сьогодні. Як би ви це не називали, уся історія саме така. Однак ви повинні розуміти, що вся мета цієї роботи, яку Бог виконує сьогодні, полягає в тому, щоб спасти вас і розбити сатану.

Оскільки ангели були дуже слабкими й не мали особливих здібностей, вартих згадки, вони стали бундючними, щойно їм було дано владу. Особливо це стосувалося архангела, статус якого був вищим, ніж у будь-якого іншого ангела. Цар серед ангелів, він керував мільйонами з них, і під рукою Єгови його влада перевищувала владу будь-якого іншого ангела. Він хотів робити те й се, а також привести ангелів униз поміж людей, щоб контролювати світ. Бог сказав, що Він є Тим, хто править усесвітом, але архангел заявив, що це він править усесвітом, – відтоді архангел зрадив Бога. Бог створив інший світ на небі, і архангел хотів контролювати цей світ, а також зійти у світ смертних. Хіба міг Бог дозволити йому таке зробити? Тож Він уразив архангела та скинув його в повітря. Відколи він розбестив людей, Бог вів війну з архангелом, щоб спасти їх; ці шість тисячоліть Він використав, аби завдати йому поразки. Ваше уявлення про всемогутнього Бога несумісне з роботою, яку Бог зараз виконує; воно абсолютно непрактичне та цілковито оманливе! Насправді лише після зради архангела Бог оголосив його Своїм ворогом. Тільки через свою зраду архангел потоптав людство після прибуття у світ смертних, і саме тому людство

розвинулося до цієї межі. Після того, як це сталося, Бог поклявся сатані: «Я переможу тебе та принесу спасіння всім людям, яких Я створив». Спершу сатана не повірив і відповів: «Та що Ти можеш мені зробити? Чи дійсно Ти можеш скинути мене в повітря? Чи справді Ти можеш мене розбити?» Після того, як Бог скинув архангела в повітря, Він більше не звертав на нього уваги, а пізніше почав спасати людство та виконувати Свою власну роботу, незважаючи на постійне перешкоджання з боку сатани. Сатана міг робити те й се, але все це завдяки силам, які Бог дав йому раніше; він забрав їх із собою в повітря та зберіг до сьогодні. Бог не відібрав в архангела владу, коли скидав його в повітря, і тому сатана продовжував розбещувати людство. З іншого боку, Бог почав спасати людей, яких сатана розбестив незабаром після їхнього створення. На небі Бог не виявляв Своїх діянь; однак перед тим, як створити землю, Він дозволив людям у світі, який Він створив на небі, бачити Його діяння, таким чином скеровуючи цих людей над небом. Він дав їм мудрість, розум і привів тих людей жити в той світ. Звісно, ніхто з вас раніше про це не чув. Пізніше, після того як Бог створив людей, архангел почав їх розбещувати; на землі все людство впало в хаос. Тільки тоді Бог почав Свою війну проти сатани, і тільки в цей час люди почали бачити Його вчинки. На початку такі діяння було приховано від людства. Після того як сатану було скинуто в повітря, він робив своє, а Бог продовжував виконувати Свою власну роботу, постійно ведучи війну проти сатани, аж до останніх днів. Зараз настав час, коли сатана має бути знищений. На початку Бог дав йому владу, і пізніше Він скинув його в повітря, але сатана залишився зухвалим. Після того він розбестив людство на землі, але Бог був там і управляв людством. Бог використовує Своє управління людьми, щоб розбити сатану. Розбещуючи людей, сатана кладе кінець їхній долі та порушує Божу роботу. З іншого боку, Божа

робота – це спасіння людства. Який етап роботи, яку виконує Бог, не призначений спасти людство? Який етап не призначений очистити людей і змусити їх поводитися праведно й утілювати образ тих, кого можна любити? Однак сатана такого не робить. Він розбещує людство; він постійно виконує свою роботу розбещення людства по всьому світу. Звісно, Бог теж робить Свою власну роботу, не звертаючи уваги на сатану. Скільки б влади не мав сатана, ця влада все одно була дана йому Богом; Бог просто не дав йому всю Свою владу, тому, що б не робив сатана, він ніколи не зможе перевершити Бога й завжди буде в Його владі. На небі Бог не виявляв ніяких Своїх діянь. Він просто дав сатані дрібку влади та дозволив йому контролювати інших ангелів. Тож що б не робив сатана, він ніколи не зможе перевершити Божу владу, тому що влада, яку спочатку дав йому Бог, обмежена. Поки Бог працює, сатана порушує. В останні дні його порушення закінчаться; так само й Божу роботу теж буде закінчено, і люди того гатунку, який Бог хоче довершити, будуть довершені. Бог скеровує людей позитивно; Його життя – жива вода, неосяжна та безмежна. Сатана певною мірою розбестив людину; кінець кінцем жива вода життя довершить людину, і сатана не матиме можливості втручатися та виконувати свою роботу. Тож Бог зможе повністю здобути цих людей. Навіть зараз сатана досі відмовляється це прийняти; він постійно протистоїть Богові, але Він не звертає на це уваги. Бог сказав: «Я переможу всі темні сили сатани та всі темні впливи». Це робота, яку слід виконувати в плоті, і це також те, що робить утілення значущим, а саме: завершити стадію роботи перемоги над сатаною в останні дні та знищити все, що належить сатані. Перемога Бога над сатаною неминуча! Власне, сатана вже давно зазнав невдачі. Коли Євангеліє почало поширюватися країною великого червоного дракона – тобто коли втілений Бог почав Свою роботу й цю роботу було пущено в дію, – сатана

зазнав цілковитої поразки, бо самою метою втілення було перемогти сатану. Щойно сатана побачив, що Бог знову став плоттю й почав виконувати Свою роботу, яку жодна сила не могла зупинити, вид цієї роботи його приголомшив, і він не наважився більше робити нової шкоди. Спершу сатана думав, що теж наділений великою мудрістю, і порушував та турбував Божу роботу; однак він не чекав, що Бог знову стане плоттю чи що у Своїй роботі Бог використає бунтарство сатани, щоб воно послужило одкровенням і судом для людства, таким чином завойовуючи людей і перемагаючи сатану. Бог мудріший за сатану, і Його робота набагато перевершує сатанинську. Тож, як Я вже зазначав: «Робота, яку Я виконую, робиться у відповідь на хитрощі сатани; кінець кінцем Я виявлю Свою всемогутність і безсилля сатани». Бог виконуватиме Свою роботу на передньому плані, тоді як сатана тягтиметься позаду, поки кінець кінцем не буде нарешті знищений – він навіть не встигне зрозуміти, що сталося! Він усвідомить правду лише тоді, коли його вже розтрощить і розчавить, і на той час він уже спопеліє в озері огняному. Чи ж він тоді не повірить остаточно? Бо тоді в сатани більше не буде напоготові жодних інтриг!

Саме ця поетапна, реалістична робота часто обтяжує серце Бога скорботою про людство, тому Його війна із сатаною триває вже шість тисяч років, і Бог сказав: «Я ніколи більше не створю людство, і Я ніколи більше не наділю ангелів владою». Відтоді, коли ангели прийшли працювати на землі, вони просто слідували за Богом, щоб виконувати якусь роботу; Він більше ніколи не давав їм жодної влади. Як ангели, яких бачили ізраїльтяни, виконували свою роботу? Вони виявлялись у снах і передавали слова Єгови. Коли Ісус воскрес за три дні після розп'яття, саме ангели відкотили камінь убик; Божий Дух не виконував цю роботу особисто. Ангели виконували тільки таку роботу; вони грали допоміжні ролі, але не мали влади,

тому що Бог ніколи більше не наділяв їх жодною владою. Попрацювавши деякий час, люди, яких Бог використовував на землі, здумали, що вони Бог, і сказали: «Я хочу перевершити весь світ! Я хочу стояти на третьому небі! Ми хочемо тримати в руках самодержавну владу!» Вони ставали бундючними після кількох днів роботи; вони бажали володіти самодержавною владою на землі, утвердити іншу націю, мати під ногами все суще та стояти на третьому небі. Хіба ти не знаєш, що ти просто людина, яку використовує Бог? Як би ти міг вознестися на третє небо? Бог приходить на землю, щоб працювати, мовчки та без галасу, а потім іде, непомітно завершивши Свою роботу. Він ніколи не галасує, як люди, а радше практичний у виконанні Своєї роботи. Також Він ніколи не входить у церкву та не кричить: «Я знищу вас усіх! Я вас прокляну та покараю!» Він просто продовжує виконувати Свою власну роботу й іде, щойно закінчить. Ті релігійні пастори, які зіцлюють немічних і виганяють бісів, читають іншим лекції з кафедри, виголошують довгі помпезні промови й обговорюють нереалістичні речі, – усі вони бундючні до глибини душі! Вони лише нащадки архангела!

Пропрацювавши шість тисяч років аж до сьогодні, Бог уже виявив багато Своїх діянь, основною метою яких було розбити сатану та принести спасіння всьому людству. Він використовує цю нагоду, щоб дозволити всьому на небі, всьому на землі, всьому в морях і кожнісінькому об'єкту Божого творіння на землі побачити Його всемогутність і стати свідком усіх Його діянь. Він користується нагодою, яку забезпечила Його перемога над сатаною, щоб виявити людям усі Свої вчинки й дати їм змогу прославляти Його та звеличувати Його мудрість у перемозі над сатаною. Усе на землі, на небі та в морях приносить Богу славу, хвалить Його всемогутність, хвалить кожен Його вчинок і вигукує Його святе ім'я. Це доказ того, що Він розбив сатану; це доказ Його перемоги над сатаною. Що

важливіше, це доказ Його спасіння людства. Усе Боже творіння приносить Йому славу, хвалить Бога за поразку Його ворога та Його повернення з перемогою, а також вихваляє Його як великого переможного Царя. Його мета – не просто перемогти сатану, і саме тому Його робота триває вже шість тисяч років. Він використовує поразку сатани, щоб спасти людство; Він використовує поразку сатани, щоб відкрити всі Свої діяння та всю Свою славу. Він здобуде славу, і весь ангельський сонм побачить усю Його славу. Посланці на небі, люди на землі та всі об'єкти творіння на землі побачать славу Творця. Така робота, яку Він виконує. Усі Його творіння на небі й на землі стануть свідками Його слави, і Він тріумфально повернеться, завдавши сатані повної поразки, і дозволить людству хвалити Його, таким чином здобувши у Своїй роботі подвійну перемогу. Кінець кінцем усе людство буде завойоване Ним, і Він знищить усіх, хто опирається чи бунтує; інакше кажучи, Він знищить усіх тих, хто належить сатані. Зараз ти стаєш свідком стількох Божих діянь, але ти й досі опираєшся, бунтуєш і не коришся; ти багато в собі таїш і робиш що заманеться. Ти слідуєш за власними пристрастями й уподобаннями; усе це бунтарство й опір. Будь-яка віра в Бога заради плоті та своїх пристрастей, а також заради власних уподобань, світу й сатани є огидною; вона вперта й бунтівнича за своєю природою. У наші дні існують усілякі різновиди віри: одні шукають прихистку від лиха, а інші прагнуть отримати благословення; одні бажають зрозуміти таємниці, а ще інші прагнуть грошей. Усе це форми опору, і все це богозневага! Коли кажуть, що хтось опирається чи бунтує, – хіба це говориться не про таку поведінку? Цими днями багато людей бурчить, скаржиться або судить. Усе це роблять безбожники; вони є прикладами людського опору й бунтарства. Такі люди одержимі та зайняті сатаною. Бог набуває тих, хто повністю Йому підкоряється; це люди, які

були розбещені сатаною, але врятовані та завойовані поточною роботою Бога, які витримали випробування та зрештою були повністю набуті Богом, які більше не живуть під владою сатани, які звільнилися від несправедливості та готові жити святістю – такі є найсвятішими з людей; вони й справді святі. Якщо твої поточні дії не відповідають хоча б одній частині Божих вимог, то тебе буде вигнано. Це беззаперечно. Усе залежить від того, що відбувається зараз; хоч ти й був приречений і обраний, твої дії сьогодні все одно визначатимуть твій результат. Якщо ти не можеш бути на рівні зараз, тебе буде вигнано. Якщо ти не можеш бути на рівні зараз, як ти зможеш бути на рівні потім? Перед тобою з'явилося таке велике диво, але ти досі не віриш. Як же ти тоді повіриш у Бога пізніше, коли Він закінчить Свою роботу й більше не виконуватиме такої роботи? Тоді для тебе буде ще неможливіше слідувати за Ним! Пізніше Бог спиратиметься на твоє ставлення, твоє знання про роботу втіленого Бога та твій досвід, щоб визначити, грішний ти чи праведний, і щоб визначити, вдосконалений ти чи вигнаний. Зараз ти мусиш бачити ясно. Святий Дух працює так: Він визначає твій результат відповідно до твоєї поведінки сьогодні. Хто промовляє сьогоднішні слова? Хто виконує сьогоднішню роботу? Хто сьогодні вирішує, що ти будеш вигнаний? Хто вирішує тебе вдосконалити? Хіба це не те, що роблю Я Сам? Я Той, хто промовляє ці слова; Я Той, хто виконує таку роботу. Прокляття, покарання, засудження людей – усе це частини Моєї роботи. Кінець кінцем те, чи виженуть тебе, також буде залежати від Мене. Усе це – Моя справа! Зробити тебе досконалим – це Моя справа, і дозволити тобі втішатися благословеннями – це також Моя справа. Усе це – робота, яку Я виконую. Твій результат не було приречено Єговою; він визначається Богом сьогодні. Він визначається просто зараз; його не було визначено задовго до створення світу. Деякі

безглузді люди кажуть: «Може, з Твоїми очима щось не так, і Ти бачиш мене не так, як мав би. Зрештою Ти побачиш тільки те, що виявляє Дух!» Спочатку Ісус обрав Юду у Свої учні. Люди питають: «Як Він міг вибрати учня, який Його зрадить?» Спершу Юда не мав наміру зраджувати Ісуса; це просто сталося пізніше. У той час Ісус дивився на Юду досить прихильно; Він спонукав цього чоловіка слідувати за Ним і зробив його відповідальним за їхні фінансові справи. Якби Ісус знав, що Юда привласнюватиме гроші, Він би ніколи не доручив йому керувати такими справами. Можна сказати, що Ісус спочатку не знав, що цей чоловік був підступним і брехливим або що він став би дурити своїх братів і сестер. Пізніше, коли Юда вже деякий час слідував за Ісусом, Ісус побачив, як він підлещувався до своїх братів і сестер та підлещувався до Бога. Люди також виявили, що Юда мав звичку запускати руку в скриньку на гроші, і тоді розповіли про це Ісусу. Тільки тоді Ісус усвідомив усе, що відбувалося. Оскільки Ісус мав виконати роботу розп'яття та йому потрібна була людина, яка б Його зрадила, і оскільки так сталося, що Юда виявився підхожою людиною для цієї ролі, Ісус сказав: «Серед нас буде один, який Мене зрадить. Син Людський використає цю зраду, щоб бути розп'ятим, а за три дні воскресне». У той час Ісус насправді не вибрав Юду, щоб той зрадив Його; навпаки, Він сподівався, що Юда буде вірним учнем. Несподівано Юда виявився жадібним виродком, який зрадив Господа, тому Ісус використав цю ситуацію, щоб вибрати Юду для цієї роботи. Якби всі дванадцять учнів Ісуса були вірними й серед них не було нікого подібного до Юди, тоді людиною, яка зрадила б Ісуса, зрештою став би хтось не з учнів. Однак у той час сталося так, що серед учнів був один, який любив брати хабарі: Юда. Тому Ісус використав цю людину, щоб завершити Свою роботу. Як просто це було! Ісус не визначав цього наперед на початку Своєї роботи; Він прийняв це рішення

лише тоді, коли все дійшло до певної межі. Це було рішення Ісуса, тобто це було рішення Самого Божого Духа. Спочатку Юду обрав саме Ісус; коли Юда згодом зрадив Ісуса, це зробив Святий Дух заради Своїх власних цілей. Це була робота Святого Духа, що виконувалась у той час. Коли Ісус обрав Юду, Він і гадки не мав, що Юда Його зрадить. Він знав лише, що цей чоловік був Юда Іскаріот. Ваші результати теж визначаються згідно з вашим рівнем покірності сьогодні та відповідно до рівня зростання вашого життя, а не згідно з якимось людським уявленням про те, що ваші результати було приречено під час створення світу. Ти мусиш чітко таке розуміти. Ніщо з цієї роботи не виконується так, як ти це собі уявляєш.

Щодо імен та ідентичності

Якщо ти хочеш бути придатним для використання Богом, ти повинен знати роботу Бога, ти повинен знати роботу, яку Він здійснював раніше (у Новому і Старому Заповітах), і, більше того, ти повинен знати Його роботу сьогодні; тобто, ти повинен знати три стадії Божої роботи, виконаної протягом 6 000 років. Якщо тебе попросять поширювати Євангеліє, ти не зможеш цього зробити, не знаючи роботи Божої. Хтось може запитати тебе про те, що ваш Бог сказав про Біблію, Старий Заповіт, а також роботу й слова Ісуса того часу. Якщо ти не зможеш розповісти про внутрішню історію Біблії, тоді вони не будуть переконані. У той час Ісус багато говорив про Старий Заповіт зі Своїми учнями. Усе, що вони читали, було зі Старого Заповіту; Новий Заповіт був написаний лише через кілька десятиліть після розп'яття Ісуса. Щоб поширювати Євангеліє, ви повинні в першу чергу зрозуміти внутрішню істину Біблії та Божу роботу в Ізраїлі, яка є роботою, виконаною Єговою, і ви також повинні розуміти роботу, виконану Ісусом. Це ті питання,

які найбільше хвилюють усіх людей, і внутрішня історія цих двох стадій роботи – це те, чого вони не чули. Поширюючи Євангеліє, спочатку відкладіть сторону розмови про роботу Святого Духа в сьогодні. Ця стадія роботи знаходиться поза межами їхньої досяжності, тому що те, до чого ви прагнете, є найбільш високим із усього – пізнання Бога і пізнання роботи Святого Духа – і немає нічого більш піднесеного, ніж ці дві речі. Якщо ви спершу говоритимете про те, що є піднесеним, це буде занадто для них, тому що ніхто не мав досвіду знайомства з такою роботою Святого Духа; подібної їй немає і людині нелегко прийняти це. Їхні переживання – це старі речі з минулого, з деякою епізодичною роботою Святого Духа. Те, що вони відчують, – це не робота Святого Духа сьогодні або Божя воля сьогодні. Вони все ще діють відповідно до старих практик, без нового світла і без нових речей.

У період Ісуса Святий Дух в основному здійснював Свою роботу в Ісусі, у той час як ті, хто служив Єгови в священницьких одягах у храмі, робили це з непохитною відданістю. Вони також мали роботу Святого Духа, але не могли зрозуміти тодішню волю Бога і просто залишалися вірними Єгови згідно зі старими практиками й не отримували нового спрямування. Ісус прийшов і приніс нову роботу, але у тих, хто служив у храмі, не було ні нового спрямування, ні нової роботи. Служачи в храмі, вони могли просто дотримуватися старих практик, і, не покинувши храм, вони були просто нездатні отримати будь-яке нове входження. Нову роботу приніс Ісус, й Ісус не увійшов до храму, щоб виконати Свою роботу. Він виконував Свою роботу тільки поза храмом, тому що масштаби Божої роботи давно змінилися. Він не працював у храмі, і коли людина служила там Богу, це сприяло тільки тому, щоб усе залишалось як є, і не було можливості внести будь-яку нову роботу. Подібно до цього релігійні люди й сьогодні все ще поклоняються Біблії. Якщо ти

будеш поширювати Євангеліє серед них, вони будуть кидати в тебе дрібні деталі біблійних слів, і вони знайдуть багато доказів, що приголомшить тебе й позбавить дару мови; потім вони почеплять на тебе ярлик і подумают, що ти нерозумний у своїй вірі. Вони скажуть: «Ти навіть не знаєш Біблії, слова Божого, тож як ти можеш говорити, що віриш у Бога?» Тоді вони будуть дивитися на тебе зверхньо й також скажуть: «Оскільки Той, у Кого ви вірите, – Бог, чому Він не розповість вам все про Старий і Новий Заповіт? Оскільки Він приніс Свою славу з Ізраїлю на Схід, чому Він не знає про роботу, виконану в Ізраїлі? Чому Він не знає про роботу Ісуса? Якщо ви не знаєте, то це доводить, що вам не сказали; оскільки Він є другим втіленням Ісуса, як Він може не знати цих речей? Ісус знав про роботу, виконану Єговою; як Він міг не знати?» Коли прийде час, усі вони поставитимуть тобі такі запитання. Їхні голови повні такого; як би вони могли не ставити запитання? Ті з вас, хто знаходиться в цьому потоці, не зосереджуються на Біблії, тому що ви перебуваєте в курсі покрокової роботи, виконуваної Богом сьогодні, ви стали очевидцями цієї покрокової роботи, і ви ясно побачили три стадії роботи, і таким чином вам довелося відкласти Біблію та перестати її вивчати. Але вони не можуть не вивчати її, тому що вони нічого не відають про цю покрокову роботу. Деякі люди запитають: «У чому різниця між роботою, виконаною втіленням Богом, і роботою пророків і апостолів минулих часів? Давида також називали Господом, як й Ісуса; хоча робота, яку вони виконували, була різною, їх називали однаково. Скажіть мені, чому їхні особи не були тотожними? Те, чого був свідком Іван, було видінням, яке також прийшло від Святого Духа, і він зміг промовити слова, які мав намір сказати Святий Дух; чому ідентичність Івана відрізнялася від ідентичності Ісуса?» Слова, сказані Ісусом, могли повністю представляти Бога, і вони повністю представляли Божу роботу.

Те, що побачив Іван, було видінням, і він був нездатний повністю представляти роботу Божу. Чому Іван, Петро і Павло говорили багато слів, так як й Ісус, однак у них не було тієї ж ідентичності, що й у Ісуса? Це головним чином тому, що робота, яку вони виконували, була іншою. Ісус уособлював Духа Божого й був Духом Божим, що працював безпосередньо. Він звершив роботу нового періоду, роботу, яку ніхто не робив до того. Він відкрив новий шлях, Він представляв Єгови, і Він представляв Самого Бога, тоді як у випадку Петра, Павла й Давида, незалежно від того, як їх звали, вони представляли тільки ідентичність Божого творіння й були послані Ісусом або Єговою. Тому, скільки б вони не працювали, які б великі чудеса не творили, вони все одно були просто Божими створіннями та не були здатні представляти Духа Божого. Вони працювали в ім'я Бога або працювали після того, як були послані Богом; більше того, вони працювали в періоди, розпочаті Ісусом або Єговою, і вони не виконували жодної іншої роботи. Зрештою, вони були всього лише Божими створіннями. У Старому Заповіті багато пророків проголошувало провіщення або писало книги пророцтв. Ніхто не говорив, що вони були Богом, але як тільки Ісус почав працювати, Дух Божий засвідчив про Нього як про Бога. Чому це так? Зараз ти вже повинен знати! Раніше апостоли й пророки писали різні послання та багато пророкували. Потім люди вибрали деякі з них, щоб включити їх у Біблію, а деякі були загублені. Оскільки є люди, які кажуть, що все сказане ними виходить від Святого Духа, чому дещо з нього вважається хорошим, а дещо – поганим? І чому одних було обрано, а інших – ні? Якби це дійсно були слова, сказані Святим Духом, чи було б необхідно, щоб люди вибирали їх? Чому в кожному з чотирьох Євангелій розповідається про слова, сказані Ісусом, і про роботу, яку Він зробив, по-різному? Хіба це не провина тих, хто їх записав? Деякі люди запитують: «Оскільки послання, написані

Павлом та іншими авторами Нового Заповіту, і робота, яку вони виконали, частково виникли з волі людини й були спотворені людськими уявленнями, тоді чи не існує людської скверни в словах, що Ти (Бог) промовляєш сьогодні? Невже в них дійсно немає жодного людського уявлення?» Ця стадія роботи, що здійснюється Богом, повністю відрізняється від тієї, що здійснювалася Павлом і багатьма апостолами й пророками. Різниця не тільки в ідентичності, але й, головним чином, у виконуваній роботі. Після того, як Павло був уражений і впав перед Господом, Святий Дух повів його на роботу, і він став тим, кого було послано. Тому він писав послання церквам, і всі ці послання слідували вченню Ісуса. Павло був посланий Господом працювати в ім'я Господа Ісуса, але коли прийшов Сам Бог, Він не трудився ні від чийого імені й не представляв у Своїй роботі нікого, крім Духа Божого. Бог прийшов, щоб виконати Свою роботу безпосередньо: Він не був удосконалений людиною, і Його робота не була виконана за вченням будь-якої людини. На цій стадії роботи Бог не керує, розповідаючи про Свій особистий досвід, а замість цього виконує Свою роботу безпосередньо, відповідно до того, що у Нього є. Наприклад, випробування прислужників, час кари, випробування смертю, час любові до Бога... Усе це – робота, яка ніколи не виконувалася раніше, і це робота, що стосується нинішнього періоду, а не людського досвіду. У словах, які Я сказав, що є людським досвідом? Хіба всі вони не походять безпосередньо від Духа й хіба вони не виходять від Духа? Просто твій духовний рівень такий малий, що ти не в змозі заглянути в суть і побачити правду! Практичний спосіб життя, про який Я кажу, полягає в тому, щоб направляти шлях, і ніхто ніколи раніше не говорив про нього, як ніхто ніколи й не проходив цей шлях чи не знав про цю реальність. До того, як Я промовив ці слова, їх ніхто ніколи не промовляв. Ніхто ніколи не говорив про такий досвід,

і вони ніколи не говорили про такі деталі, і, більше того, ніхто ніколи не вказував на такі стани, щоб розкрити ці речі. Ніхто ніколи не вів тим шляхом, яким Я веду сьогодні, і якби ним вела людина, то це не був би новий шлях. Візьмемо, наприклад, Павла й Петра. У них не було власного особистого досвіду до того, як Ісус вказував їм шлях. Тільки після того, як Ісус повів їх шляхом, вони випробували на собі слова, сказані Ісусом, і шлях, яким Він їх вів; завдяки цьому вони отримали багато досвіду й написали послання. Отже, досвід людини – це не те ж саме, що робота Бога, а робота Бога – це не те ж саме, що знання, яке описується поняттями й досвідом людини. Я вже казав чимало разів, що сьогодні Я веду новим шляхом і виконую нову роботу, і Моя робота та висловлювання відрізняються від роботи Івана і всіх інших пророків. Я ніколи спочатку не отримую досвід, а потім розповідаю про нього вам – це зовсім не так. Якби це було так, чи не затримало б це вас давно? У минулому знання, про яке багато говорили, також було піднесеним, але всі їхні слова були сказані тільки опираючись на так званих духовних діячів. Вони не вказували шлях, але виходили з їхнього досвіду, виходили з того, що вони бачили, і з їхніх знань. Деякі слова стосувалися їхніх уявлень, а деякі складалися з досвіду, який вони узагальнили. Сьогодні характер Моєї роботи повністю відрізняється від їхньої роботи. Я не мав такого досвіду, щоб Мною керували інші, і Я не прийняв того, щоб інші вдосконалювали мене. Більше того, все, що Я говорив і про що спілкувався, не схоже ні на що інше й ніколи не було промовлено ніким іншим. Сьогодні, незалежно від того, хто ви, ваша робота виконується на основі слів, які Я говорю. Без цих висловлювань і роботи, хто був би здатний пережити ці речі (випробування прислужників, час кари...), і хто був би здатний говорити про таке знання? Невже ти дійсно нездатний це побачити? Незалежно від етапу роботи, як тільки Мої слова промовляються,

ви починаєте спілкуватися відповідно до Моїх слів і працювати відповідно до них, і це не той спосіб, про який хтось із вас думав. Зайшовши так далеко, невже ти нездатен побачити таке чітке й просте запитання? Це не шлях, який хтось придумав, і він не заснований на шляхові будь-якого духовного діяча. Це – новий шлях, і навіть багато зі слів, колись сказаних Ісусом, більше не застосовні. Те, що Я кажу, – це робота, яка відкриває нову епоху, і це робота, яка займає окреме місце; робота, яку Я роблю, і слова, які Я кажу, – це все нове. Хіба це не нова робота сьогодення? Робота Ісуса теж була такою. Його робота також відрізнялася від роботи людей у храмі, і так само вона відрізнялася від роботи фарисеїв, і вона не мала жодної схожості з роботою, яку виконував увесь народ Ізраїлю. Ставши свідками цього, люди не могли визначитися: «Чи дійсно це зробив Бог?» Ісус не дотримувався закону Єгови; коли Він прийшов навчати людей, усе, що Він говорив, було новим і відрізнялося від того, що говорили стародавні святі й пророки Старого Заповіту, і через це люди залишалися невпевненими. Це те, через що з людиною так важко мати справу. Перш ніж прийняти цю нову стадію роботи, шлях, яким пройшла більшість із вас, полягав у тому, щоб практикувати і входити на підвалинах тих духовних діячів. Але сьогодні робота, яку Я виконую, значно відрізняється, і тому ви не можете вирішити, чи правильна вона чи ні. Мене не хвилює, яким шляхом ти йшов раніше, і мене не цікавить, чию «їжу» ти їв або кого ви вважав своїм «батьком». Оскільки Я прийшов і приніс нову роботу, щоб направляти людину, кожен, хто слідує за Мною, повинен діяти відповідно до того, що Я говорю. Незалежно від того, наскільки могутня «сім'я», з якої ти походиш, ти повинен слідувати за Мною, ти не повинен діяти відповідно до своїх колишніх практик, твій «прийомний батько» повинен відійти, а ти повинен постати перед своїм Богом, щоб шукати свою законну частку. Увесь ти в

Моїх руках, і тобі не слід занадто сліпо довіряти своєму прийомному батькові; він не може повністю контролювати тебе. Робота сьогодні стоїть особно. Усе, що Я говорю сьогодні, очевидно, не ґрунтується на фундаменті з минулого; це – новий початок, і якщо ти кажеш, що його створено рукою людини, то ти – той, хто такий сліпий, що його неможливо врятувати!

Ісая, Єзекіїль, Мойсей, Давид, Авраам і Даниїл були лідерами або пророками серед обраного народу Ізраїлю. Чому їх не названо Богом? Чому Святий Дух не засвідчив про них? Чому Святий Дух засвідчив про Ісуса, як тільки Той розпочав Свою роботу і почав говорити Свої слова? Чому Святий Дух не засвідчив про інших? Їх, людей, які були з плоті, усіх було названо «Господь». Незалежно від того, як їх звали, їхня робота представляє їхнє буття й сутність, а їхнє буття й сутність представляють їхню ідентичність. Їхня сутність не пов'язана з їхніми іменами; вона представлена тим, що вони висловлювали, і тим, що вони пережили. У Старому Заповіті не було нічого незвичайного в тому, щоб називатися Господом, і людину можна було називати як завгодно, але її сутність і притаманна їй ідентичність були незмінні. Хіба серед тих Христів неправдивих, лжепророків і ошуканців немає й тих, кого називали «Богом»? І чому вони не є Богом? Тому що вони нездатні виконувати роботу Божу. За своєю суттю вони люди, обманщики людей, а не Бога, і тому у них немає ідентичності Бога. Хіба Давид не був також названий Господом серед дванадцяти колін? Ісуса також називали Господом; чому тільки Ісуса називали втіленим Богом? Хіба Єремія не був також відомий як Син Людський? І хіба Ісус не був відомий як Син Людський? Чому Ісус був розп'ятий від імені Бога? Чи не тому, що Його сутність була іншою? Чи не тому, що робота, яку Він виконував, була іншою? Чи має значення титул? Хоча Ісуса також називали Сином Людським, Він був першим утіленням Бога, Він прийшов, щоб

прийняти владу та здійснити справу спокути. Це доводить, що ідентичність і сутність Ісуса відрізнялися від інших, яких також називали Сином Людським. Сьогодні хто з вас наважиться сказати, що всі слова, сказані тими, хто був використаний Святим Духом, виходили від Святого Духа? Хіба хтось наважується говорити такі речі? Якщо ти дійсно говориш таке, то чому книга пророцтв Ездри була відкинута, і чому те ж саме було зроблено з книгами тих древніх святих і пророків? Якщо всі вони прийшли від Святого Духа, то чому ви наважуєтеся робити такий примхливий вибір? Чи маєте ви право вибирати роботу Святого Духа? Багато історій з Ізраїлю також були відкинуті. І якщо ти віриш, що всі ці писання минулого виходили від Святого Духа, тоді чому деякі книги було відкинено? Якщо всі вони виходили від Святого Духа, всі вони повинні були бути збережені й розіслані братам і сестрам у церквах для читання. Вони не повинні були бути вибрані або відкинута людською волею; так робити неправильно. Твердження про те, що досвід Павла та Івана був змішаний із їхнім особистим розумінням, не означає, що їхній досвід і знання прийшли від сатани, а лише те, що у них було те, що походило з їхнього особистого досвіду та розуміння. Їхні знання базувалися на їхньому реальному досвіді в той час, і хто міг із упевненістю сказати, що всі вони прийшли від Святого Духа? Якщо всі чотири Євангелія походять від Святого Духа, то чому Матвій, Марк, Лука та Іван кожен розповіли щось інше про роботу Ісуса? Якщо ви не вірите в це, тоді подивіться на біблійні розповіді про те, як Петро тричі відрікся від Господа: усі вони різні, і в кожній з них є свої особливості. Багато необізнаних людей каже: «Утілений Бог – теж людина, тож чи можуть слова, які Він промовляє, повністю виходити від Святого Духа? Якщо слова Павла та Івана були змішані з людською волею, то чи дійсно слова, які Він говорить, не змішані з людською волею?» Люди, які говорять таке, – сліпі

й неосвічені! Уважно прочитайте чотири Євангелія; прочитайте, що в них записано про те, що робив Ісус, і про слова, які Він говорив. Кожна оповідь просто відрізняється від інших, і в кожній є своя точка зору. Якщо все, що було написано авторами цих книг, виходило від Святого Духа, то все воно повинно бути однаковим і послідовним. Чому ж тоді існують розбіжності? Хіба людина не надзвичайно простацька, раз не може цього бачити? Якщо тебе попросять свідчити про Бога, яке свідчення ти зможеш дати? Чи може такий спосіб пізнання Бога свідчити про Нього? Якщо інші запитають тебе: «Якщо записи Івана й Луки були змішані з людською волею, то хіба слова, сказані твоїм Богом, не змішані з людською волею?», чи міг би ти дати чітку відповідь? Після того, як Лука й Матвій почули слова Ісуса й побачили роботу Ісуса, вони розповіли про свої власні знання у формі спогадів, докладно описуючи деякі факти щодо роботи, виконаної Ісусом. Чи ти можеш сказати, що їхнє знання було повністю відкрито Святим Духом? За рамками Біблії було багато духовних діячів, що володіли більш високими знаннями, ніж вони, тож чому їхні слова не були підхоплені більш пізніми поколіннями? Хіба їх також не використовував Святий Дух? Знайте, що в роботі сьогодення Я не говорю про Своє власне розуміння, засноване на фундаменті роботи Ісуса, і Я не говорю про Свої власні знання на тлі роботи Ісуса. Яку роботу здійснював Ісус у той час? І яку роботу Я виконую сьогодні? Те, що Я роблю й кажу, не має прецедентів. На шлях, яким Я йду сьогодні, ніколи раніше не ступали, ним ніколи не ходили люди минулих періодів і поколінь. Сьогодні його було започатковано, і хіба це не робота Духа? Незважаючи на те, що то була робота Святого Духа, усі лідери минулого виконували свою роботу на фундаменті, закладеному іншими; однак робота Самого Бога інша. Стадія роботи Ісуса була такою ж: Він відкрив новий шлях. Коли Він прийшов, Він проповідував Євангеліє Царства

Небесного і сказав, що людина повинна покаятися й сповідатися. Після того, як Ісус завершив Свою роботу, Петро, Павло та інші продовжили виконувати роботу Ісуса. Після того, як Ісуса було прибито до хреста і Він вознісся на небеса, вони були послані Духом, щоб поширювати хресний шлях. Незважаючи на те, що слова Павла були піднесеними, вони також ґрунтувалися на фундаменті, закладеному словами Ісуса, такими як терпіння, любов, страждання, покривання голови, хрещення або інші вчення, яким потрібно слідувати. Усе це було сказано на підставі слів Ісуса. Вони були нездатні відкрити новий шлях, тому що всі вони були людьми, яких використовував Бог.

Висловлювання та робота Ісуса в той час не відповідали доктрині, і Він не виконував Свою роботу відповідно до роботи Закону Старого Заповіту. Він діяв відповідно до роботи, яка повинна була бути виконана в період Благодаті. Він трудився відповідно до справи, яку Він створив, відповідно до Свого власного плану й відповідно до Свого служіння; Він не працював відповідно до Закону Старого Заповіту. Ніщо з того, що Він робив, не відповідало Закону Старого Заповіту, і Він прийшов звершати роботу не для того, щоб виконати слова пророків. Кожна стадія Божої роботи не здійснювалася спеціально для того, щоб виконати провіщення древніх пророків, і Він прийшов не для того, щоб слідувати доктрині або свідомо втілювати в життя провіщення древніх пророків. Однак Його дії не порушили пророкувань древніх пророків і не завадили роботі, яку Він виконав раніше. Основним моментом Його роботи було не дотримання будь-якої доктрини, а натомість виконання роботи, яку Він Сам повинен був виконувати. Він був не пророком або провидцем, а діячем, який насправді прийшов, щоб виконати роботу, яку Він повинен був виконувати, і Він прийшов, щоб почати Свою нову еру й виконати Свою нову роботу. Звичайно, коли Ісус прийшов, щоб виконати Свою

роботу, Він також сповнив багато слів, сказаних древніми пророками в Старому Заповіті. Так само й сьогоднішня робота сповнила провіщення древніх пророків Старого Заповіту. Просто Я не тримаю в руках цей «старий альманах», ось і все. Бо є більше роботи, яку Я повинен виконати, є більше слів, які Я повинен сказати вам, і ця робота й ці слова мають набагато більше значення, ніж пояснення уривків із Біблії, тому що така робота не має великого значення або цінності для вас, і не може допомогти вам або змінити вас. Я маю намір звершувати нову роботу не заради виконання будь-якого уривка з Біблії. Якщо Бог прийшов на землю тільки для того, щоб виконати слова древніх пророків Біблії, тоді хто більший – утілений Бог чи ті стародавні пророки? Зрештою, пророки керують Богом чи Бог керує пророками? Як ти пояснюєш ці слова?

Спочатку, коли Ісус ще не розпочав офіційно виконувати Своє служіння, подібно до учнів, що слідували за Ним, іноді Він також відвідував зібрання, співав гімни, віддавав хвалу й читав Старий Заповіт у храмі. Після того, як Він хрестився і постав, Дух офіційно зійшов на Нього й почав працювати, розкриваючи Його ідентичність і служіння, яке Він повинен був виконати. До цього ніхто не знав, хто Він такий, і, крім Марії, навіть Іван не знав. Ісусу було 29 років, коли Він прийняв хрещення. Після того, як Його хрещення було виконано, небеса відкрилися, і голос сказав: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вповодбав!». Як тільки Ісуса було охрещено, Святий Дух почав свідчити про Нього таким чином. До хрещення у віці 29 років Він жив життям нормальної людини, їв, коли Йому належало їсти, нормально спав і одягався, і ніщо в Ньому не відрізнялося від інших, хоча, звісно ж, так виглядало тільки для плотських очей людини. Іноді Він теж був слабкий, а іноді Він теж не міг розпізнавати те чи інше, так само як написано в Біблії: Його розум розвився з Його віком. Ці слова просто показують, що у

Нього була звичайна й нормальна людська сутність, і що Він не особливо відрізнявся від інших нормальних людей. Він теж виріс нормальною людиною, і в Ньому не було нічого особливого. І все ж Він перебував під опікою й захистом Бога. Після хрещення Він був спокушуваний, після чого почав виконувати Своє служіння та працювати, й отримав силу, мудрість і владу. Це не означає, що Святий Дух не діяв у Ньому до Його хрещення або не був усередині Нього. До Його хрещення Святий Дух також жив у Ньому, але офіційно не починав діяти, тому що є межі того, коли Бог здійснює Свою роботу, і, більше того, у нормальних людей є нормальний процес дорослішання. Святий Дух завжди жив у Ньому. Коли народився Ісус, Він відрізнявся від інших, і з'явилася ранкова зірка; перед Його народженням ангел з'явився Йосипу уві сні й сказав йому, що Марія повинна народити немовля чоловічої статі і що дитина була зачата Святим Духом. Після хрещення Ісуса Святий Дух почав Свою роботу, але це не означало, що Святий Дух зійшов на Ісуса тільки в той момент. Висловлювання про те, що Святий Дух зійшов на Нього, як голуб, стосується офіційного початку Його служіння. Дух Божий був у Ньому й раніше, але Він ще не почав діяти, бо час ще не настав, і Дух не почав діяти стрімголов. Дух свідчив про Нього через хрещення. Коли Він повстав із води, Дух почав офіційно діяти в Ньому, що означало, що втілена плоть Бога почала виконувати Його служіння й почала роботу відкуплення, тобто офіційно почався період Благодаті. Отже, для Божої роботи є відповідний час, незалежно від того, яку роботу Він виконує. Після Його хрещення в Ісусі не відбулося ніяких особливих змін; Він усе ще був у своїй первісній плоті. Просто Він почав Свою роботу й розкрив Свою ідентичність, і Він був повний влади й сили. У цьому відношенні Він став іншим, ніж до того. Його ідентичність була іншою, тобто відбулася значна зміна в Його статусі; це було свідченням

Святого Духа, а не роботою, виконаною людиною. Спочатку люди не знали, і вони дізналися трішки тільки після того, як Святий Дух таким чином засвідчив про Ісуса. Якби Ісус виконав велику роботу до того, як Святий Дух засвідчив про Нього, але без свідчення Самого Бога, тоді, незалежно від того, наскільки великою була Його робота, люди ніколи б не дізналися про Його ідентичність, адже людське око не було б здатне це побачити. Без кроку свідчення Святого Духа ніхто не зміг би визнати Його втіленим Богом. Якби після того, як Святий Дух засвідчив про Нього, Ісус продовжував діяти таким же чином, без жодних відмінностей, тоді це не мало б такого ефекту, і в цьому головним чином проявляється також робота Святого Духа. Після того, як Святий Дух засвідчив, Святий Дух повинен був показати Себе, щоб ти міг чітко бачити, що Він був Богом, що в Ньому був Дух Божий; Боже свідчення не було помилковим, і це могло довести, що Його свідчення було правильним. Якби Його робота до та після свідчення Святого Духа була однаковою, тоді Його служіння в тілі й робота Святого Духа не були б підкреслені, і, таким чином, людина була б нездатна розпізнати роботу Святого Духа, оскільки не було б чіткої різниці. Після засвідчення Святий Дух повинен був підтримати це свідчення, і тому Він мав проявити Свою мудрість і владу в Ісусі, що відрізнялося від того, що було в минулі часи. Звичайно, це не було результатом хрещення, адже хрещення – це всього лише церемонія, просто хрещення було способом показати, що прийшов час виконувати Його служіння. Така робота була зроблена для того, щоб роз'яснити велику силу Богу, роз'яснити свідчення Святого Духа, і щоб Святий Дух узяв на себе відповідальність за це свідчення до самого кінця. Перш ніж здійснювати Своє служіння, Ісус також слухав проповіді, проповідував і поширював Євангеліє в різних місцях. Він не робив ніякої великої роботи, тому що ще не прийшов час Йому

виконувати Своє служіння, а також тому, що Сам Бог смиренно переховувався в плоті й не здійснював жодної роботи, доки не прийшов час. Він не виконував роботу до хрещення з двох причин: по-перше, тому що Святий Дух офіційно не зійшов на Нього для роботи (тобто Святий Дух не дарував Ісусу силу і владу виконувати таку роботу), і навіть якщо б Він знав Свою власну ідентичність, Ісус був би нездатний виконувати ту роботу, яку Він мав намір виконати пізніше, і Йому довелося б чекати до дня Свого хрещення. Це був Божий час, і ніхто не був здатний суперечити йому, навіть Сам Ісус; Сам Ісус не міг перервати Свою власну роботу. Звичайно, це було смирення Боже, а також закон Божої роботи; якби Божий Дух не працював, ніхто не міг би виконувати Його роботу. По-друге, до того, як Він був хрещений, Він був просто дуже пересічною й звичайною людиною та нічим не відрізнявся від інших нормальних і звичайних людей; це – один із аспектів того, що втілений Бог не був надприродним. Втілений Бог не суперечив влаштуванню Духа Божого; Він працював упорядковано і Він працював дуже нормально. Тільки після хрещення Його робота мала владу й силу. Тобто, незважаючи на те, що Він був утіленням Бога, Він не здійснював жодних надприродних дій і ріс так само, як інші нормальні люди. Якби Ісус уже знав, хто Він такий, зробив велику роботу по всій Землі до Свого хрещення й відрізнявся від звичайних людей, проявляючи Себе як надзвичайна людина, тоді не тільки Іванові було б неможливо виконати свою роботу, але й Богові не було б способу, щоб почати наступний крок Своєї роботи. Таким чином, це доводило б, що те, що зробив Бог, пішло не так, і людині здалося б, що Дух Божий і втілена плоть Божа походять не з одного й того ж джерела. Отже, робота Ісуса, описана в Біблії, – це робота, яка була виконана після Його хрещення, робота, яка була виконана протягом трьох років. У Біблії не записано, що Він робив до того, як був хрещений,

тому що Він не виконував цю роботу до того, як прийняв хрещення. Він був просто звичайною людиною і представляв звичайну людину; до того, як Ісус почав здійснювати Своє служіння, Він нічим не відрізнявся від звичайних людей, і інші не могли бачити в Ньому жодної різниці. Тільки після того, як Йому виповнилося 29 років, Ісус зрозумів, що Він прийшов, щоб виконати стадію Божої роботи; раніше Він Сам цього не знав, тому що робота, виконувана Богом, не була надприродною. Коли у віці дванадцяти років Він відвідав зібрання в синагозі, Марія шукала Його, а Він просто сказав одне речення, як і будь-яка інша дитина: «Мамо! Хіба ти не знаєш, що Я повинен ставити волю Мого Батька понад усе інше?» Звичайно, оскільки Він був зачатий Святим Духом, хіба Ісус не міг бути в чомусь особливим? Але Його особливість не означала, що Він був надприродним, а просто те, що Він любив Бога більше, ніж будь-яка інша маленька дитина. Хоча зовні Він був людиною, Його сутність усе ж була особливою і відрізнялася від інших. Однак тільки після хрещення Він по-справжньому відчув, що в Ньому діє Святий Дух, відчув, що Він – Сам Бог. Тільки коли йому виповнилося 33 роки, Він по-справжньому усвідомив, що Святий Дух мав намір здійснити через Нього справу розп'яття. У віці 32 років Він пізнав деякі внутрішні істини, як написано в Євангелії від Матвія: «А Симон Петро відповів і сказав: Ти Христос, Син Бога Живого» (Матвія 16:16) та «Із того часу Ісус став виказувати Своїм учням, що Він мусить іти до Єрусалиму, і постраждати багато від старших, і первосвящеників, і книжників, і вбитому бути, і воскреснути третього дня» (Матвія 16:21). Він не знав задалегідь, яку роботу Йому належить виконати, але дізнався в певний час. Він не знав цього до кінця, як тільки народився; Святий Дух діяв у Ньому поступово, і в цій роботі був певний процес. Якби від самого початку Він знав, що Він був Богом, Христом і втіленим Сином Людським, що Він повинен був

звершити справу розп'яття, тоді чому Він не працював раніше? Чому тільки після того, як Ісус розповів Своїм учням про Своє служіння, Він відчув печаль і щиро помолився про це? Чому Іван відкрив Йому шлях і хрестив Його до того, як Він прийшов до розуміння багатьох речей, яких Він не розумів? Це доводить саме те, що це була робота Бога, втіленого в плоті, і тому задля Його розуміння й досягнення мав місце процес, оскільки Він був втіленою плоттю Бога, чия робота відрізнялася від тієї, що виконувалася безпосередньо Духом.

Кожен крок Божої роботи слідує за одним і тим же потоком, і тому в Божому шеститисячолітньому плані управління за кожним кроком без затримки йшов наступний, від заснування світу й аж до сьогоднішнього дня. Якби не було нікого, хто проклав би шлях, тоді не було б нікого, за ким можна було б йти; оскільки є ті, хто йде вслід, є й ті, хто прокладає шлях. Таким чином, робота передавалася далі, крок за кроком. Один крок слідує за іншим, і без того, щоб хтось відкрив шлях, було б неможливо почати роботу, і в Бога не було б засобів рухати Свою роботу вперед. Жоден крок не суперечить іншому, і кожен крок слідує за іншим у послідовності, утворюючи потік; усе це робить один Дух. Але незалежно від того, чи відкриває хтось шлях або продовжує роботу іншого, це не визначає його ідентичність. Хіба це не правильно? Іван відкрив шлях, а Ісус продовжив його роботу, тож чи доводить це, що ідентичність Ісуса нижча, ніж ідентичність Івана? Єгова виконав Свою роботу до Ісуса, тож чи ти можеш сказати, що Єгова більший за Ісуса? Неважливо, чи вони проклали шлях або продовжили роботу інших; найголовніше – це суть їхньої роботи та ідентичність, яку вона представляє. Хіба це не правильно? Оскільки Бог мав намір працювати серед людей, Він повинен був поставити тих, хто міг би виконати роботу з прокладання шляху. Коли Іван тільки почав проповідувати, він казав: «Готуйте дорогу для

Господа, рівняйте стежки Йому». «Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне!» Він говорив так від самого початку, і чому він міг казати ці слова? Із точки зору порядку, в якому були промовлені ці слова, саме Іван першим виголосив Євангеліє Царства Небесного, а Ісус говорив пізніше. Згідно з людськими уявленнями, саме Іван відкрив новий шлях, і тому, звісно, Іван був більшим за Ісуса. Але Іван не говорив, що Він Христос, і Бог не свідчив про нього як про улюбленого Сина Божого, а просто використовував його, щоб відкрити шлях і приготувати дорогу для Господа. Він проклав шлях для Ісуса, але він не міг працювати від імені Ісуса. Уся робота людини також підтримувалася Святим Духом.

У період Старого Заповіту саме Єгова прокладав шлях, і робота Єгови представляла весь період Старого Заповіту й усю роботу, виконану в Ізраїлі. Мойсей просто підтримував цю роботу на землі, і його труди вважаються співпрацею, наданою людиною. У той час саме Єгова говорив, кличучи до Мойсея, і Він поставив Мойсея серед народу Ізраїлю та спонукав його вести їх у пустелю й далі в Ханаан. Це була робота не самого Мойсея, а та, якою особисто керував Єгова, і тому Мойсея не можна назвати Богом. Мойсей також установив закон, але цей закон був установлений особисто Єговою. Просто Він доручив Мойсеєві висловити його. Ісус також установив заповіді, і Він скасував закон Старого Заповіту і встановив заповіді для нового періоду. Чому Ісус є Самим Богом? Тому що є різниця. У той час робота, виконана Мойсеем, не представляла період і не відкривала нового шляху; його вів уперед Єгова і він був просто тим, кого використовував Бог. Коли прийшов Ісус, Іван виконав етап роботи з прокладання шляху й почав поширювати Євангеліє Царства Небесного (Святий Дух розпочав це). Коли прийшов Ісус, Він безпосередньо виконував Свою власну роботу, але між Його роботою та роботою Мойсея була велика

різниця. Ісаєа також прорік багато пророцтв, але чому він не був Самим Богом? Ісус не говорив так багато пророцтв, однак чому Він був Самим Богом? Ніхто не наважувався сказати, що вся робота Ісуса в той час виходила від Святого Духа, і ніхто не наважувався сказати, що все це походило від волі людини або що це було повністю роботою Самого Бога. У людини не було можливості аналізувати такі речі. Можна сказати, що Ісаєа виконав таку роботу та прорік такі пророцтва, і всі вони виходили від Святого Духа; вони не виходили безпосередньо від самого Ісаї, але були одкровеннями від Єгови. Ісус не виконав великого обсягу роботи, не сказав багато слів і не проголосив багато пророцтв. Людині Його проповідь не здавалася особливо піднесеною, але Він був Самим Богом, і це незбагненно для людини. Ніхто ніколи не вірив в Івана, або Ісаю, або Давида, і ніхто ніколи не називав їх Богом, або Давидом Богом, або Іваном Богом; ніхто ніколи так не говорив, і тільки Ісуса називали Христом. Ця класифікація складена відповідно до Божого свідчення, роботи, яку Він узяв на Себе, і служіння, яке Він виконав. Що стосується великих біблійних постатей – Авраама, Давида, Ісуса Навина, Даниїла, Ісаї, Івана та Ісуса, – то завдяки їхній роботі ти можеш визначити, хто є Сам Бог, і які люди є пророками, а які – апостолами. Те, хто був використаний Богом, і хто був Самим Богом, розрізняється й визначається на основі сутності й виду виконуваної ними роботи. Якщо ти не в змозі помітити різницю, то це доводить, що ти не знаєш, що значить вірити в Бога. Ісус – Бог, тому що Він сказав так багато слів і зробив так багато роботи, зокрема, продемонстрував велику кількість чудес. Точно так само Іван теж багато працював і говорив багато слів, як і Мойсей; чому вони не були названі Богом? Адам був створений безпосередньо Богом; чому він не був названий Богом, замість того, щоб називатися тільки творінням? Якщо хтось каже тобі: «Сьогодні Бог зробив так

багато роботи і сказав так багато слів; Він – Сам Бог. Тоді, оскільки Мойсей промовив так багато слів, він теж, мабуть, був Самим Богом!», ти маєш запитати їх у відповідь: «Чому в той час Бог свідчив про Ісуса, а не про Івана, як про Самого Бога? Хіба Іван не прийшов раніше Ісуса? Чия робота була більшою – Іванова чи Ісусова? Людині робота Івана здається більшою, ніж робота Ісуса, але чому Святий Дух свідчив про Ісуса, а не про Івана?» Те ж саме відбувається й сьогодні! У той час, коли Мойсей вів народ Ізраїлю, Єгова говорив із ним із-посеред хмар. Мойсей не говорив безпосередньо, а натомість був ведений безпосередньо Єговою. Це була робота Ізраїлю Старого Заповіту. У Мойсеєві не було ні Духа, ні Божої сутності. Він не міг виконати цю роботу, і тому існує велика різниця між роботою, виконаною ним, і роботою, виконаною Ісусом. Це тому, що робота, яку вони виконували, була різною! Чи це хтось, кого використовує Бог, чи є він пророком, апостолом або Самим Богом, можна визначити за характером його роботи, і це покладе край твоїм сумнівам. У Біблії написано, що тільки Агнець може зламати сім печаток. Протягом століть серед цих великих особистостей було багато тлумачів Писання, і тому чи ти можеш сказати, що всі вони – Агнець? Чи ти можеш сказати, що всі їхні пояснення походять від Бога? Вони всього лише тлумачі; у них немає ідентичності Агнця. Як вони могли бути гідні того, щоб зламати сім печаток? Вірно, що «тільки Агнець може зламати сім печаток», але Він приходить не тільки для того, щоб зламати сім печаток; у цій роботі немає необхідності, вона робиться попутно. Він абсолютно чітко дає знати про Свою власну роботу; чи потрібно Йому витратити багато часу на тлумачення Писання? Чи повинен «період Агнця, що тлумачить Писання», бути доданий до шести тисяч років роботи? Він приходить, щоб виконати нову роботу, але Він також дає деякі одкровення про роботу минулих часів, змушуючи людей зрозуміти істину

про шість тисяч років роботи. Немає необхідності пояснювати занадто багато уривків із Біблії; важливою є саме робота сьогодення, яка є ключовою. Тобі слід знати, що Бог приходить не для того, щоб спеціально зламати сім печаток, а для того, щоб здійснити роботу спасіння.

Ти знаєш тільки те, що Ісус зійде в останні дні, але як саме Він зійде? Такі грішники, як ви, які тільки що були викуплені й не були змінені або вдосконалені Богом, чи можуть вони бути людьми за серцем Бога? Для тебе, тебе, що все ще залишаєшся колишнім, істинно, що тебе спас Ісус, і що ти не вважаєшся грішником завдяки Божому спасінню, але це не доводить, що ти не є грішним і нечистим. Як ти можеш бути святим, якщо ти не змінився? Усередині тебе обсідає скверна, егоїзм і підлість, але ти все ще хочеш зійти на небо з Ісусом – тобі ой як має пощастити! Ти пропустив крок у своїй вірі в Бога: тебе просто було відкуплено, але ти не змінився. Щоб тобі бути людиною за серцем Бога, Бог повинен особисто виконати роботу щодо зміни й очищення тебе; якщо тебе тільки відкуплено, ти не зможеш досягти святості. Таким чином, ти будеш позбавлений права мати частку в благих благословеннях Божих, оскільки ти пропустив крок у Божій праці з управління людиною, який є ключовим кроком на шляху зміни і вдосконалення. Ти, грішник, який тільки був відкуплений, не здатний безпосередньо успадкувати Божу спадщину.

Без початку цієї нової стадії роботи, хто знає, як далеко ви, євангелісти, проповідники, тлумачі й так звані великі духовні люди, зайшли б! Без початку цієї нової стадії роботи те, про що ви говорите, застаріло б! Мова йде або про сходження на трон, або про підготовку духовного стану для того, щоб стати царем; або про заперечення себе, або про підпорядкування свого тіла; або про терпіння, або про отримання уроків з усього; або про смирення, або про любов. Хіба це не спів тієї ж старої пісні? Це

просто випадок, коли одне й те ж називають іншим ім'ям! Або покривати голову й ламати хліб, або покладати руки й молитися, і зцілювати хворих та виганяти демонів. Чи може бути якась нова робота? Чи може бути якась перспектива розвитку? Якщо ти продовжиш вести таким чином, ти будеш сліпо слідувати доктрині або дотримуватися традицій. Ви вірите, що ваша робота настільки висока, але хіба ви не знаєте, що все це було передано й викладено тими «старими мужами» давніх часів? Хіба все, що ви говорите і робите, – не останні слова тих старих мужів? Хіба це не те, що було доручено цими старими мужами перед тим, як вони відійшли? Ти вважаєш, що ваші дії перевершують дії апостолів і пророків минулих поколінь і навіть перевершують усе інше? Початок цієї стадії роботи поклав край вашому обожнюванню роботи свідка Лі, який прагнув стати царем і зійти на трон, і це зупинило вашу зарозумілість і хвастощі, так що ви не можете втручатися в цю стадію роботи. Без цієї стадії роботи ви падали б усе нижче, аж доки не стали б такими, що не підлягають відкупленню. Серед вас занадто багато старого! На щастя, робота сьогодення повернула вас назад; інакше, хто знає, який напрямок ви б обрали! Оскільки Бог – це Бог, Який завжди новий і ніколи не старий, чому ти не шукаєш нового? Чому ти завжди тримаєшся за старе? Отже, знання роботи Святого Духа сьогодні має першорядне значення!

Ви маєте облишити благословення статусу і зрозуміти Божу волю – принести людині спасіння

З людської точки зору, нащадків Моава неможливо зробити досконалими, та вони й непридатні до того, щоб їх такими зробити. З іншого боку, сини Давидові безумовно мають надію, і їх справді можна зробити досконалими. Якщо ж хтось є нащадком

Моава, його неможливо зробити досконалим. Навіть і нині ви досі не знаєте значення роботи, що здійснюється серед вас; на цьому етапі ви досі в серцях ваших тримаєтеся за свої плани на майбутнє, не бажаючи відкинути їх. Ніхто не переймається тим, чому сьогодні Бог обрав роботу із найнедостойнішою групою людей, якими є ви. Чи можливо, щоб Він помилився у своїй роботі? Чи робота ця – лишень скороминущий недогляд? Чому Бог, який завжди знав, що ви – діти Моавові, зійшов саме до вас, щоб серед вас здійснювати Свою роботу? Вам ніколи таке не спадало на думку? Хіба Бог не зважав на це, здійснюючи Свою роботу? Хіба Він діє легковажно? Хіба Він не знав від початку, що ви – нащадки Моавові? Хіба ви не знаєте, що варто зважати на такі речі? Куди поділося ваше розуміння? Невже ваш здоровий глузд розладнався? Куди поділися ваш розум і мудрість? Невже через свою великодушність ви не зважаєте на такі дрібниці? Ваш розум надзвичайно чутливий до таких речей, як ваші плани на майбутнє і власна доля, але коли йдеться про будь-що інше, ваш розум втрачає чутливість, гостроту і стає зовсім нетямущим. То у що ж ви вірите? У свої перспективи? Чи у Бога? Чи все, у що ти віриш, – це не твоє чудове місце призначення? Хіба не це твоя перспектива на майбутнє? Наскільки ти зараз розумієш життєвий шлях? Наскільки багато ти досягнув? Чи гадаєш ти, що робота, яка нині здійснюється з нащадками Моава, виконується для того, щоб принизити вас? Хіба вона здійснюється навмисно, щоб викрити вашу потворність? Хіба вона здійснюється навмисно, щоб змусити вас прийняти покарання, а потім штовхнути в озеро вогняне? Я ніколи не говорив, що ви не маєте перспектив на майбутнє, а тим більше, що ви маєте бути знищені або зазнати загибель. Хіба я публічно це оголошував? Ти кажеш, що не маєш надії, та хіба це не твій власний висновок? Хіба це не результат твого власного способу мислення? Чи важать щось

твої власні висновки? Якщо Я кажу, що ти не благословенний, то ти, безумовно, зазнаєш знищення; а якщо Я кажу, що ти благословенний, то ти з певністю знищений не будеш. Я кажу тільки, що ти є нащадком Моава; Я не казав, що тебе буде знищено. Це тільки означає, що нащадки Моава прокляті і є одним із родів зіпсутого людства. Раніше вже згадувалося про гріх; хіба всі ви не грішні? Хіба не всі грішники зіпсуті сатаною? Хіба не всі грішники зріклися Бога і повстали проти Нього? Хіба ті, хто зрікається Бога, не мають бути прокляті? Хіба не всі грішники мають бути знищені? У такому разі кого серед людей з плоті і крові можна спасти? Як ви змогли дожити до нинішнього дня? Ви стали негативно налаштованими, тому що ви – нащадки Моава; водночас хіба ви не вважаєтеся людьми, які є грішниками? Як ви дожили до цього дня? Коли згадується досконалість, ви стаєте щасливими. Почувши, що маєте зазнати великих страждань, ви відчуваєте, що від цього стаєте ще благословеннішими. Ви гадаєте, що можете стати переможцями після того, як пройдете через страждання, ба більше це є великим благословенням Божим та великим вивищенням вас Ним. Згадування Моава викликає серед вас хвилювання; і дорослі, й діти відчують невимовний смуток, у серцях ваших зовсім немає радості, і ви шкодуєте, що народилися на світ. Ви не розумієте значення цього етапу роботи, яка здійснюється з нащадками Моава; ви тільки й знаєте, що прагнути високого становища, а коли відчуваєте, що надії немає, ви відступаєтеся. Коли згадується досконалість і майбутнє місце призначення, ви відчуваєтеся щасливими; ви покладаєте свою віру на Бога, щоб здобути благословення та щоб мати хороше місце призначення. Нині деякі люди відчують страх через власний статус. Через те, що вони мають малу цінність і низький статус, вони не прагнуть удосконалення. Спершу йшлося про досконалість, а потім було згадано про нащадків Моава, тож люди відкинули

шлях удосконалення, згаданий раніше. Це тому, що, від початку до завершення, ви не знаєте значення цієї роботи і не переймаєтеся її значенням. Ваш духовний стан надто низький, і ви не здатні витримати навіть найменших порушень. Коли ви бачите, що ваш власний статус занижений, ви налаштовуєтеся негативно і втрачаєте впевненість у тому, що потрібно і далі прагнути. Люди просто вважають набуття благодаті і радості миру символами віри і розглядають прагнення благословень як основу своєї віри в Бога. Дуже мало людей прагне пізнати Бога чи змінити власний характер. У своїй вірі люди прагнуть змусити Бога дати їм належне місце призначення і всю благодать, яка їм потрібна, зробити Його своїм слугою, щоб Він підтримував мирні і дружні стосунки з ними, щоб між ними не було жодного конфлікту, незалежно від того, коли це може статися. Тобто їхня віра в Бога вимагає, щоб Він пообіцяв виконувати всі їхні вимоги та посилав їм усе, про що вони моляться, згідно зі словами, які вони прочитали в Біблії: «Я почую всі ваші молитви». Вони очікують, що Бог нікого не судитиме й ні з ким не розправлятиметься, бо Він завжди був милостивим Спасителем Ісусом, що підтримує добрі стосунки з людьми повсякчас і повсюди. Ось як люди вірять у Бога: вони просто безсоромно вимагають у Нього, вважаючи, що чи вони бунтівні, чи покірні, Він сліпо дасть їм усе. Вони просто постійно «вибивають борги» з Бога, вважаючи, що Він має «відплачувати» їм без жодного опору та, більше того, платити двічі; вони гадають, – чи Бог отримує щось від них, чи ні, – що Ним можна лише маніпулювати, що Він не може на Свій розсуд керувати життям людей, не кажучи вже про те, щоб відкривати людям Свою мудрість і праведний характер, що багато років були приховані, коли Він того захоче та без їхнього дозволу. Вони просто признаються Богові у своїх гріхах, вважаючи, що Бог просто відпустить їх, що Йому не набридне це робити і

що так буде довіку. Вони просто попихають Богом, вірячи, що Він просто буде їм коритися, тому що у Біблії написано, що Бог не для того прийшов, щоб люди йому служили, а для того, щоб послужити людям, і що Він тут, щоб бути їхнім слугою. Хіба ви не завжди так вірили? Щоразу, коли ви не можете чогось отримати від Бога, ви хочете тікати; коли чогось не розумієте, ви дуже ображаєтеся – аж до того, що починаєте з усіх сил лаяти Бога. Ви просто не дозволите Самому Богові уповні виявити Свою мудрість і дивовижність; замість цього ви хочете тільки насолоджуватися тимчасовою легкістю і зручністю. Досі ваше ставлення у вашій вірі в Бога складалося лише з тих самих старих поглядів. Якщо Бог показує вам лише малу дрібку величі, ви нещасні. Чи добре ви зараз розумієте, наскільки чудовим є ваш духовний стан? Не вдавайте, що всі ви вірні Богу, коли насправді ваші старі погляди не змінилися. Коли нічого не випадає на твою долю, ти вважаєш, що все йде гладко, і твоя любов до Бога підноситься високо. Коли трапляється якась дрібниця, ти падаєш до аду. Хіба це означає бути вірним Богові?

Якщо завершальний етап роботи завоювання мав би розпочатися в Ізраїлі, то така робота завоювання не мала б сенсу. Ця робота є найбільш значущою, коли вона здійснюється в Китаї і коли вона здійснюється з вами, люди. Ви – найнижчі серед людей, ви – народ з найнижчим статусом; ви – ті, хто перебуває на найнижчому рівні в цьому суспільстві, і ви – ті, кого на початку найменше визнавав Бог. Ви – ті, хто відійшов від Бога найдалі і хто зазнав найбільших страждань. Оскільки робота цього етапу виконується тільки заради завоювання, чи не є найкращим для вас бути обраними для того, щоб нести майбутнє свідчення? Якби перший етап цієї роботи завоювання не здійснювався з вами, люди, то це ускладнило б поступ прийдешньої роботи завоювання, бо прийдешня робота завоювання досягатиме

своїх результатів на основі тієї роботи, яка здійснюється сьогодні. Нинішня робота завоювання – це тільки початок загальної роботи завоювання. Ви – перша партія тих, кого буде завойовано; ви – представники усього людства, яке буде завойоване. Люди, що справді мають знання, зрозуміють, що вся робота, яку Бог здійснює сьогодні, велична, і що Він не тільки дозволяє людям пізнати власну непокору, а й відкриває їм їхній статус. Мета і значення Його слів не в тому, щоб викликати в людях розпач, і не в тому, щоб скинути їх. Вони в тому, щоб люди досягли просвітління і спасіння через Його слова; вони в тому, щоб Його словами пробудити людський дух. Від сотворіння світу люди жили у володінні сатани, не знаючи і не вірячи, що існує Бог. Те, що на цих людей може поширюватися велике спасіння Боже, що цих людей Бог може піднести дуже високо, справді показує Божу любов; усі, хто має правдиве розуміння, повірять у це. А як щодо тих, що не мають такого знання? Вони скажуть: «Ох, Бог каже, що ми – нащадки Моава; Він сказав це Своїми власними словами. Чи ж можемо ми ще отримати добрий результат? Ми нащадки Моава, і ми запекло опиралися йому в минулому. Бог прийшов, щоб засудити нас; чи ти не бачиш, як Він завжди нас судив, від самого початку? Через те, що ми опиралися Богові, ми маємо зазнати такої кари». Чи правильні такі слова? Сьогодні Бог судить вас, карає вас і засуджує вас, але ти маєш знати, що сенс цього осуду в тому, щоб ти пізнав себе. Він засуджує, проклинає, судить і карає, щоб ти міг пізнати себе, щоб твій характер міг змінитися, ба більше, щоб ти міг пізнати, чого ти вартий, і зрозуміти, що всі Божі дії праведні та відповідають Його характеру та вимогам Його роботи, що Він працює відповідно до Свого плану заради спасіння людей, і що Він – праведний Бог, який любить, спасає, судить і карає людей. Якщо ти знаєш тільки те, що статус твій низький, що ти зіпсутий і непокірний, та не знаєш, що Бог бажає

явити Своє спасіння через суд і кару, які він сьогодні вершить у тобі, то ти ніяк не отримаєш досвіду, не кажучи вже про здатність іти далі вперед. Бог прийшов не для того, щоб убивати чи нищити, Він прийшов судити, проклинати, карати і спасати. Доки Його 6 000-літній план дій не завершиться – доки Він не відкриє результат для кожної категорії людей, – робота Бога на землі здійснюватиметься заради спасіння; мета її тільки в тому, щоб зробити тих, хто любить Бога, досконалими – цілком і повністю – та привести їх до покори під Його владою. Незалежно від того, як саме Бог спасає людей, усе це здійснюється через змушення їх порвати з їхньою старою сатанинською природою; тобто Він спасає їх тим, що змушує їх прагнути життя. Якщо вони не прагнуть життя, то жодним чином не мають можливості прийняти Боже спасіння. Спасіння – це робота Самого Бога, а прагнення життя – це те, що повинна мати людина, щоб прийняти спасіння. У людських очах спасіння – це любов Бога, а любов Бога не може бути покаранням, судом і прокляттям; спасіння має містити в собі любов, співчуття та, крім того, слова розради, а також даровані Богом нескінченні благословення. Люди вважають, що, коли Бог спасає людей, Він робить це, зворушуючи їх Своїми благословеннями і милістю, щоб люди могли віддати свої серця Богові. Тобто, так би мовити, Бог спасає людей, доторкаючись до них. Таке спасіння здійснюється через укладення угоди. Тільки коли Бог дає людині стократно, вона скоряється перед іменем Божим і намагається успішно працювати для Нього і приносити Йому славу. Це не те, що Бог призначив для людства. Бог прийшов працювати на землі, щоб спасти зіпсуте людство; у цьому немає обману. Якби обман був, Він, безперечно, не прийшов би здійснювати цю роботу Сам. У минулому способи, якими Він здійснював спасіння, включали в себе виявлення найбільшої любові і співчуття, як-от те, що Він віддав усе Своє сатані в

обмін на все людство. Тепер зовсім не так, як колись: спасіння, яке вам дарується сьогодні, здійснюється в час останніх днів, під час класифікації всіх за родами; спосіб вашого спасіння – не любов чи співчуття, а викриття і суд, щоб людство могло бути спасеним повніше. Отже, все, що ви отримуєте, – це кара, суд та безжальне побиття, але знайте: у цьому безсердечному побитті немає й краплі покарання. Хоч якими суворими можуть бути Мої слова, те, що спіткає вас, – це лише кілька слів, що можуть видаватися вам цілковито безсердечними; те, що падає на вас, – це тільки слова повчання, і Я не маю на меті завдати вам шкоди чи спричинити смерть. Хіба це все насправді не так? Знайте, що нині все це – чи то праведний суд, чи безжальне очищення і кара, – усе це заради спасіння. Незалежно від того, чи сьогодні кожен класифікується за своїм видом, чи викриваються категорії людей, – мета всіх Божих слів і роботи в тому, щоб спасти тих, хто істинно любить Бога. Мета праведного суду в очищенні людей, і безжальне викриття здійснюється, щоб очистити їх; і суворі слова, і викриття призначені для очищення і заради спасіння. Отже, сьогоднішній спосіб спасіння – не такий, як був у минулому. Сьогодні спасіння принесене вам через праведний суд, і це добрий засіб для класифікації кожного з вас за його родом. Більше того, безжальна кара слугує в якості вашого найвищого спасіння, – то що ви можете сказати перед лицем такої кари й суду? Чи ви не втішалися завжди спасінням, від початку до кінця? Ви побачили втіленого Бога та усвідомили Його всемогутність і мудрість; а також ви зазнали багаторазового побиття й покарання. Проте чи ви також не отримали найвищу благодать? Чи благословення ваші не більші, ніж у будь-кого іншого? Ваша благодать багатша за славу й багатства царя Соломона! Подумайте ось про що: якби мета Мого пришествя полягала у вашому засудженні й покаранні, а не спасінні, чи могли б дні

ваші тривати так довго? Чи могли б дожити ви – грішні істоти з плоті і крові – до сьогодні? Якби Моя мета полягала лише в тому, щоб покарати вас, то навіщо б Я ставав плоттю і брався до такої великої справи? Чи ж не можна було звершити ваше покарання – простих смертних, промовивши лише одне слово? Чи ж Мені й досі потрібно було б знищувати вас після того, як Я умисно вас засудив? Невже ви і досі не вірите цим словам Моїм? Чи міг Я спасати людей тільки любов'ю і співчуттям? Чи міг Я тільки через розп'яття спасти людей? Чи Мій праведний характер не більше сприяє тому, щоб зробити людей уповні покірними? Чи ж це не більше підходить для того, щоб цілковито спасти людей?

Хоча слова Мої, можливо, й суворі, усі вони промовляються для спасіння людського, бо Я тільки промовляю слова, а не караю людську плоть. Ці слова змушують людину до життя у світлі, до пізнання того, що світло існує, до пізнання дорожності світла, і понад те – до пізнання благодетності цих слів для людей, як і до пізнання того, що Бог є спасіння. Хоч я промовляю багато слів кари й осуду, те, що вони представляють, не було фактично виконано щодо вас. Я прийшов, щоб здійснювати Свою роботу і промовляти Свої слова, і хоч Мої слова й можуть бути суворими, вони промовляються на осуд вашої зіпсутості й непокірності. Мета Моя в цьому, як і раніше, – звільнити людей із володіння сатани; за допомогою Моїх слів Я спасаю людей. Мета Моя не в тому, щоб Своїми словами зашкодити людям. Суворість Моїх слів – для того, щоб досягти результатів Моєї роботи. Тільки завдяки такій роботі люди можуть пізнати себе і позбутися свого непокірного характеру. Найбільше значення роботи слів у тому, щоб дати людям змогу втілити в життя істину, досягнувши її, домогтися змін у своєму характері та пізнати себе і роботу Бога. Тільки здійснення роботи шляхом промовляння слів може налагодити спілкування між Богом і людьми, і тільки словами

можна пояснити істину. Робота таким чином є найкращим способом завоювати людей; крім промовляння слів, жоден інший метод не здатний дати людям ясніше розуміння істини й роботи Бога. Отже, на Своєму останньому етапі роботи Бог говорить до людей, щоб розкрити для них усі істини і таємниці, яких вони досі не розуміють, даючи їм змогу отримати від Бога правдиву дорогу і життя, відповідаючи Його волі таким чином. Мета Божої роботи Бога з людьми – у тому, щоб дати їм змогу відповідати Божій волі, а здійснюється вона для того, щоб принести їм спасіння. Тому під час спасіння людей Він не здійснює роботу їх покарання. Приносячи людям спасіння, Бог не карає зло і не винагороджує добро, не відкриває він і місць призначення для різних родів людей. Радше, тільки після завершення останнього етапу Своєї роботи Він здійснить роботу покарання зла й винагородження добра, і тільки тоді Він відкриє остаточну долю всіх різних видів людей. Зазнають покарання ті, кого насправді не можна спасти, а спасуться ті, хто досягне Божого спасіння у час, коли Він спасав людей. Доки здійснюється Божа робота спасіння, кожен, кого можливо спасти, буде спасеним, наскільки це можливо, і жоден з таких не буде відкинутим, бо мета Божої роботи в тому, щоб спасти людей. Усі, хто в час Божого спасіння людства виявиться нездатним досягнути змін у своєму характері, – а також усі нездатні уповні покоритися Богові, – стануть об'єктами покарання. Цей етап роботи – роботи слів – відкриє людям усі шляхи і таємниці, яких вони не розуміють, щоб вони отримали змогу осягнути волю Бога і Божі вимоги до себе і щоб вони могли мати необхідні передумови для втілення в життя Божих слів і досягнення змін у своєму характері. Бог здійснює Свою роботу самими лише словами, Він не карає людей за те, що вони трохи непокірні; так відбувається тому, що тепер час роботи спасіння. Якби кожен, хто виявляє непокору, діставав покарання,

жодна людина не мала б можливості спастися; кожного було б покарано і кинуто в ад. Мета слів, які судять людей, у тому, щоб дати їм змогу пізнати себе і покоритися Богові; вона не в тому, щоб покарати їх цим судом. У час роботи слів багато людей виявить свою бунтівливість і зухвалий спротив, як і свою непокірність втіленому Богові. Попри це, Він зрештою не каратиме всіх цих людей, а лише відсіє найглибше зіпсутих, яких неможливо спасти. Він віддасть їхню плоть сатані, а в небагатьох випадках знищить їхню плоть. Ті ж, що залишаться, йтимуть далі і зазнаватимуть розправи й обтинання. Якщо, йдучи за Богом, ці люди так і не стануть здатними до прийняття розправи й обтинання, дедалі глибше вироджуючись, то вони втратять свій шанс на спасіння. Кожна особа, що підкорилась завоюванню Божими словами, матиме цілком достатню можливість для спасіння; спасіння Богом кожного з таких людей виказуватиме Його найвищу поблажливість. Іншими словами, щодо них буде виявлено найвищий ступінь терпіння. Допоки люди сходять із хибного шляху, допоки вони здатні до покаяння, Бог даватиме їм можливість отримати Його спасіння. Відколи люди вперше повстали проти Бога, Він не має бажання скарати їх на смерть; натомість Він робить усе можливе для їхнього спасіння. Якщо хтось справді не придатний для спасіння, Бог таких відсіє. Причина того, чому Бог не поспішає карати тих чи тих людей у тому, що Він прагне спасти усіх, кого можна спасти. Він судить, просвіщає і веде людей самими лише словами і не використовує жезл, щоб скарати їх на смерть. Застосування слів, щоб принести людям спасіння, – ось мета і значущість завершального етапу роботи.

Як може людина, яка обмежила Бога у своїх уявленнях, отримати одкровення Бога?

Праця Бога завжди рухається вперед, і хоча мета Його роботи не змінюється, метод, за допомогою якого Він працює, постійно змінюється, а це означає, що ті, хто слідує за Богом, теж постійно змінюються. Чим більше праці виконує Бог, тим глибшим є знання людини про Бога. У результаті Божої праці відповідні зміни відбуваються й у характері людини. Однак саме тому, що праця Божа постійно змінюється, ті, хто не знає роботи Святого Духа, і ті безглузді люди, які не знають істини, стають людьми, які чинять опір Богу. Праця Бога ніколи не відповідає уявленням людини, бо ж Його праця завжди нова і ніколи не буває старою, і Він ніколи не повторює стару працю, а радше продовжує працю, яку ніколи не здійснював раніше. Оскільки Бог не повторює Свою роботу, а людина незмінно судить про поточну роботу Бога по роботі, яку Він виконував у минулому, Богу стало надзвичайно важко виконувати кожен етап роботи нового періоду. У людини занадто багато труднощів! Її мислення занадто консервативне! Ніхто не знає Божої роботи, але всі визначають її межі. Коли людина залишає Бога, вона втрачає життя, істину і Божі благословення, але при цьому вона не приймає ні життя, ні істину, не кажучи вже про більш великі благословення, які Бог дарує людству. Усі люди хочуть знайти Бога, але неспроможні терпіти жодних змін у Божій праці. Ті, хто не приймає нову Божу працю, вірять, що Божа праця незмінна, що вона назавжди перебуває в застої. На їхнє переконання, все, що необхідно для набуття вічного спасіння від Бога, – це дотримуватися закону, і доти, доки вони каються і сповідують свої гріхи, воля Божа завжди буде задоволена. Вони дотримуються думки, що Бог може бути тільки Богом за

законом і Богом, Якого було прибито до хреста за людей; вони також вважають, що Бог не повинен і не може виходити за рамки Біблії. Саме ці думки міцно прикували їх до старих законів і прибили їх до мертвих правил. Ще більше є тих, хто вірить, що, якою б не була нова робота Бога, вона має бути підтверджена пророцтвами, і що на кожному етапі такої роботи всім тим, хто слідує за Ним із «істинним» серцем, також повинні бути дані одкровення; в іншому випадку така робота не могла би бути роботою Бога. Людині і так нелегко пізнати Бога. На додаток до абсурдного серця людини і її бунтівної природи, сповненої самозвеличання і зарозумілості, їй стає дедалі складніше приймати нову Божу працю. Людина не приділяє пильної уваги новій роботі Бога і не приймає її зі смиренням; натомість вона займає презирливу позицію, чекаючи від Бога одкровень і настанов. Хіба це не поведінка тих, хто повстає проти Бога і чинить Йому опір? Яким чином такі люди можуть отримати Боже схвалення?

Ісус сказав, що робота Єгови залишилася в минулому з точки зору періоду Благодаті, так само, як Я кажу сьогодні, що робота Ісуса також залишилася в минулому. Якби був тільки період Закону, і не було періоду Благодаті, Ісус не був би розп'ятий і не зміг би спокутувати все людство. Якби був тільки період Закону, чи змогло б людство взагалі дійти аж до сьогоднішнього дня? Історія рухається вперед, і хіба історія не є природним законом Божої праці? Хіба це не опис Його керування людьми у всьому всесвіті? Історія рухається вперед, як і Божя праця. Воля Бога постійно змінюється. Він не міг залишатися на одному етапі роботи протягом шести тисяч років, бо, як кожному відомо, Бог завжди новий і ніколи не старий, і Він не міг продовжувати виконувати таку працю, як розп'яття, будучи прибитим цвяхами до хреста один раз, двічі, тричі... Було би безглуздо так думати. Бог не продовжує виконувати одну

і ту ж роботу; Його робота постійно змінюється і завжди нова, подібно до того, як Я щодня кажу вам нові слова і виконую нову роботу. Це та праця, яку Я звершую, і ключовими є слова «нова» й «дивовижна». «Бог незмінний, і Бог завжди буде Богом»: це висловлювання дійсно правильне; сутність Бога не змінюється, Бог завжди залишається Богом, і Він ніколи не зміг би стати сатаною, але це не доводить, що Його праця так само постійна і незмінна, як і Його сутність. Ти заявляєш, що Бог незмінний, але як тоді ти можеш пояснити те, що Бог завжди новий і ніколи не буває старим? Робота Бога постійно поширюється і постійно змінюється, і Його воля постійно проявляється і стає відомою людині. У міру того, як людина переживає Божу роботу, її характер безупинно змінюється, як і її знання. Звідки ж тоді виникає ця зміна? Хіба це не результат праці Бога, яка постійно змінюється? Якщо характер людини може змінюватися, то чому людина не може припустити, що Моя праця та Мої слова також постійно змінюються? Чи повинен Я підкорятися людським обмеженням? У цьому випадку хіба ти не використовуєш штучно притягнені аргументи і викривлену логіку?

Після Свого воскресіння Ісус з'явився учням і сказав: «І ось Я посилаю на вас обітницю Мого Отця; а ви позостаньтеся в місті, аж поки зодягнетесь силою з висоти». Чи знаєш ти, як можна пояснити ці слова? Чи наділений ти зараз Його силою? Ти розумієш, що означає «сила»? Ісус проголосив, що Дух істини буде дарований людям в останні дні. Останні дні вже настали; чи ти розумієш, як Дух істини висловлює слова? Де проявляється і діє Дух істини? У книзі пророцтв пророка Ісаї ніколи не згадувалося, що в період Нового Заповіту народиться дитина на ім'я Ісус; у ній тільки було написано, що народиться немовля чоловічої статі на ім'я Еммануїл. Чому не було згадано ім'я «Ісус»? Ніде в Старому Заповіті не зустрічається це ім'я, тож чому тоді ти досі віриш в Ісуса? Звичайно ж, ти

почав вірити в Ісуса не після того, як побачив Його на власні очі, чи не так? Чи ти почав вірити у Нього, отримавши якийсь одкровення? Чи дійсно Бог явив би тобі таку благодать? Чи дарував би Він тобі такі великі благословення? Що є основою твоєї віри в Ісуса? Чому ти не віриш, що Бог сьогодні став плоттю? Чому ти кажеш, що відсутність одкровення, даного тобі від Бога, доводить, що Він не втілювався у плоті? Чи повинен Бог інформувати людей, перш ніж розпочинати Свою роботу? Чи повинен Він спочатку отримати їхнє схвалення? Ісая просто проголосив, що в яслах народиться немовля чоловічої статі; він ніколи не пророкував, що Марія народить Ісуса. На чому саме ти засновуєш свою віру в Ісуса, народженого від Марії? Ти ж, звісно, не заплутався у своїй вірі? Деякі кажуть, що Ім'я Бога не змінюється. Чому ж тоді ім'я Єгови стало Ісусом? Було дано пророцтво про те, що прийде Месія, так чому ж тоді прийшов чоловік на ім'я Ісус? Чому змінилося Ім'я Бога? Хіба така робота не проводилася давно? Чи не може Бог виконувати сьогодні новішу роботу? Учорашня робота може бути змінена, і робота Ісуса може слідувати за роботою Єгови. Чи не може, у такому випадку, на зміну праці Ісуса прийти інша праця? Якщо ім'я Єгова можна змінити на Ісус, то чи не можна змінити й ім'я Ісуса? У цьому немає нічого дивного; просто люди занадто простодушні. Бог завжди буде Богом. Незалежно від того, як зміниться Його робота, і незалежно від того, як може змінитися Його ім'я, Його характер і мудрість ніколи не зміняться. Якщо ти віриш, що Бога можна називати тільки ім'ям Ісус, тоді твої знання занадто обмежені. Чи наважуєшся ти стверджувати, що ім'я Ісус назавжди залишиться ім'ям Бога, що Бог завжди буде носити ім'я Ісус, і що це ніколи не зміниться? Чи смієш ти стверджувати з упевненістю, що саме ім'я Ісус завершило період Закону і також завершить останній період? Хто може сказати, що благодать Ісуса може покласти край цьому періоду? Якщо тобі

бракує чіткого розуміння цих істин, тоді ти не тільки не зможеш проповідувати Євангеліє, але й сам не зумієш твердо стояти на ногах. Коли настане день, у який ти вирішиш усі труднощі тих релігійних людей і спростиєш усі їхні помилки, це буде доказом того, що ти абсолютно впевнений у цьому етапі роботи і не маєш ані найменших сумнівів. Якщо ти неспроможний спростувати їхні помилки, тоді вони безпідставно звинуватять і обмовлять тебе. Хіба це не було б ганебно?

Усі євреї читали Старий Заповіт і знали про пророцтво Ісаї про те, що в яслах народиться немовля чоловічої статі. Чому ж тоді, незважаючи на те, що це пророцтво було їм добре відоме, вони все одно переслідували Ісуса? Чи не було це через їхню бунтівну природу і невідання роботи Духа Святого? У той час фарисеї вірили, що робота Ісуса відрізняється від того, що вони знали про немовля чоловічої статі з пророцтва; і сьогодні люди відкидають Бога, тому що робота втіленого Бога не відповідає Біблії. Хіба суть їхнього бунтарства щодо Бога не така ж сама? Чи можеш ти прийняти без питань усю роботу Святого Духа? Якщо це робота Святого Духа, тоді це правильний потік, і тобі слід прийняти його без будь-яких побоювань; ти не повинен перебирати, що тобі приймати. Якщо ти досягаєш кращого розуміння Бога і проявляєш більше обережності щодо Нього, то хіба це не є недоречним? Тобі не потрібно шукати подальшого підтвердження в Біблії; якщо це робота Святого Духа, тоді ти повинен прийняти її, тому що ти віриш у Бога, щоб іти слідом за Богом, і тобі не варто розслідувати Його. Тобі не слід шукати додаткових доказів стосовно Мене, щоб довести, що Я є твоїм Богом, але ти повинен бути здатним розпізнати, чи приношу Я користь тобі – це те, що є найважливішим. Навіть якщо ти знайдеш багато незаперечних доказів у Біблії, це не може цілковито привести тебе до Мене. Ти просто живеш у рамках Біблії, а не переді Мною; Біблія не може допомогти тобі пізнати

Мене, не може вона і поглибити твою любов до Мене. Хоча Біблія пророкувала, що народиться немовля чоловічої статі, ніхто не міг зрозуміти, на кому збудеться це пророцтво, тому що людина не знала Божої праці, і саме це змусило фарисеїв виступити проти Ісуса. Декотрі знають, що Моя робота слугує інтересам людини, але вони продовжують вірити, що Ісус і Я – дві абсолютно різні, несумісні одна з одною істоти. У той час Ісус тільки виголосив Своїм учням серію проповідей у період Благодаті, присвячених таким темам, як-от: як практикувати, як збиратися разом, як просити в молитві, як ставитися до інших тощо. Праця, яку Він виконував, була працею періоду Благодаті, і Він пояснював тільки те, яким чином учні і ті, хто слідував за Ним, повинні були практикувати. Він здійснював тільки працю періоду Благодаті, і не робив нічого, що стосується праці останніх днів. Коли Єгова встановив старозавітний закон у період Закону, чому Він тоді не здійснював роботу періоду Благодаті? Чому Він заздалегідь не роз'яснив роботу періоду Благодаті? Хіба це не допомогло б людині прийняти її? Він тільки пророкував, що народиться немовля чоловічої статі та прийде до влади, але Він не виконав заздалегідь роботу періоду Благодаті. У кожному періоді Божа праця має чіткі межі; Він виконує тільки роботу поточного періоду і ніколи не виконує наступний етап роботи заздалегідь. Тільки так Його праця, характерна для кожного періоду, може бути поставлена на перший план. Ісус говорив тільки про ознаки останніх днів, про те, як бути терплячим і як отримати спасіння, про те, як каятися і сповідатися, і про те, як нести хрест і переносити страждання; Він ніколи не говорив про те, як в останні дні людина повинна досягти входження, ані про те, як їй слід прагнути виконувати Божу волю. Отже, хіба не смішно шукати в Біблії Божу роботу останніх днів? Що ти можеш побачити, просто стискаючи Біблію в руках? Чи коментатор Біблії, а чи проповідник, – хто

міг би заздалегідь передбачити сьогоднішню роботу?

«Хто має вухо, хай чує, що Дух промовляє Церквам». Чи чули ви зараз слова Святого Духа? Слова Божі зійшли на вас. Ви чуєте їх? Бог звершує працю слів в останні дні, і такі слова – це слова Святого Духа, бо Бог є Святий Дух і також може ставати плоттю; тому слова Святого Духа, про які говорилося в минулому, є словами Бога, втіленого сьогодні. Є багато безглузвих людей, які вірять, що, оскільки це говорить Святий Дух, Його голос повинен звучати з небес, щоб люди могли його почути. Той, хто думає таким чином, не знає праці Божої. По правді кажучи, слова, вимовлені Святим Духом, – це слова, вимовлені Богом, Який став тілом. Святий Дух не може говорити безпосередньо з людиною; навіть у період Закону Єгова не звертався безпосередньо до людей. Хіба не було б значно менш імовірним те, що Він зробив би це у цьому періоді, сьогодні? Щоби Бог міг висловлювати твердження задля виконання роботи, Він повинен стати плоттю; в іншому випадку Його робота не змогла б досягти своїх цілей. Ті, хто заперечує втіленого Бога, – це ті, хто не знає Духа або принципів, за якими діє Бог. Ті, хто вірять, що зараз період Святого Духа, але не приймають Його нову роботу, – це ті, хто живе у середовищі невизначеної та абстрактної віри. Такі люди ніколи не отримають працю Святого Духа. Ті, хто просять тільки Святого Духа говорити і виконувати Його роботу безпосередньо, і не приймають слова або роботу втіленого Бога, ніколи не зможуть увійти в новий період або отримати повне спасіння від Бога!

Лише ті, хто знає Бога та Його роботу, можуть догодити Богу

Робота втіленого Бога складається з двох частин. Коли Він став плоттю вперше, люди не повірили в Нього і не знали Його, і вони прибили Ісуса цвяхами до хреста. Потім, коли Він став

плоттю вдруге, люди все ще не вірили в Нього, тим більше не знали Його, і знову прибили Христа цвяхами до хреста. Хіба людина не є ворогом Бога? Якщо людина не знає Його, як може людина бути близькою Богові? Як може вона мати право свідчити про Бога? Хіба всі заяви людини про те, що вона любить Бога, служить Богу і прославляє Бога, не є оманливою брехнею? Якщо ти присвячуєш своє життя цим нереалістичним, непрактичним речам, хіба ти не марнуєш свої зусилля? Як ти можеш бути близьким Богові, коли ти навіть не знаєш, хто такий Бог? Хіба таке прагнення не є невизначеним та абстрактним? Чи це не омана? Як можна бути близьким до Бога? Якою є практична важливість того, щоб бути близьким Богові? Ти можеш бути близьким до Духа Божого? Ти бачиш, наскільки великим і піднесеним є Дух? Бути близьким до невидимого, невідчутного Бога – хіба це не є невизначеним та абстрактним? Якою є практична важливість такого прагнення? Чи не є все це оманливою брехнею? Ти прагнеш стати близьким до Бога, але насправді ти – ручний пес сатани, тому що ти не знаєш Бога і прагнеш неіснуючого «Бога всього суцього», який є невидимим, невідчутним і плодом твоїх власних уявлень. Невизначено кажучи, такий «Бог» є сатаною, а практично кажучи, це – ти сам. Ти прагнеш бути близьким до самого себе, але при цьому кажеш, що прагнеш стати близьким Богові – хіба це не блюзнірство? У чому цінність такого прагнення? Якщо Дух Божий не стає плоттю, то сутність Бога – це просто невидимий, невідчутний Дух життя, безформний і аморфний, нематеріальний, неприступний і незбагнений для людини. Як може людина бути близькою до такого безтілесного, дивовижного, незбагненого Духа? Хіба це не жарт? Такі абсурдні міркування є невірними та непрактичними. Створена людина за своєю природою відрізняється від Духа Божого, тож як вони можуть бути близькими? Якби Дух Божий не втілювався у плоті, якби Бог не

став плоттю і не упокорив Себе, ставши створінням, то створена людина не мала б права та була б нездатною бути близькою до Нього, й, окрім тих побожних віруючих, які можуть отримати шанс стати близькими до Бога після того, як їхні душі увійдуть на небеса, більшість людей була б нездатною стати близькою до Божого Духа. І якщо люди хочуть стати близькими до Бога на небесах під керівництвом втіленого Бога, то чи не є вони напрочуд нерозумними нелюдями? Люди просто прагнуть «вірності» невидимому Богу і не звертають ані найменшої уваги на Бога видимого, адже так легко прагнути невидимого Бога. Люди можуть робити це як завгодно, але пошук видимого Бога не такий простий. Той, хто шукає невизначеного Бога, абсолютно не здатний здобути Бога, адже все невизначене та абстрактне вигадане людиною і не може бути нею здобуте. Якби Бог, що прийшов поміж вас, був недоступним для вас величним і піднесеним Богом, то як би ви могли збагнути Його волю? І як би ви могли пізнати та зрозуміти Його? Якби Він тільки робив Свою роботу і не мав би звичайного контакту з людиною, або не володів би звичайною людською природою і був недосяжний для простих смертних, тоді, навіть якби Він зробив багато роботи для вас, але ви не мали б із Ним контакту і не могли б бачити Його, як би ви могли пізнати Його? Якби не ця плоть, яка мала звичайну людську природу, у людини не було б можливості пізнати Бога; тільки завдяки Божому втіленню людина має право бути близькою Богові у плоті. Люди стають близькими до Бога, тому що вони вступають із Ним у контакт, тому що вони живуть разом із Ним і супроводжують Його, і так поступово вони пізнають Його. Якби це було не так, хіба людське прагнення не було б марним? Іншими словами, не тільки завдяки Божій роботі людина здатна бути близькою Богові, а й завдяки реалістичності та нормальності втіленого Бога. Тільки завдяки тому, що Бог стає плоттю, люди мають

можливість виконати свій обов'язок і поклонятися правдивому Богу. Хіба це не найбільш реальна і практична істина? Ну що, ти й досі бажаєш бути близьким до Бога на небесах? Тільки коли Бог упокорює Себе до певної межі, тобто тільки коли Бог стає плоттю, людина може стати Його близькою і довіреною особою. Бог є від Духа: хіба люди придатні бути близькими до цього Духа, такого піднесеного і незбагненого? Тільки коли Дух Божий сходить у плоть і стає істотою, яка має такий самий зовнішній вигляд, що й людина, люди можуть зрозуміти Його волю і дійсно бути здобутими Ним. Він говорить і діє у плоті, поділяє радощі, прикрощі та негаразди людства, живе в одному світі з людьми, захищає людей і спрямовує їх, і таким чином Він очищає людей і дозволяє їм здобути Його спасіння та Його благословення. Здобувши все це, люди справді розуміють Божу волю, і лише тоді вони можуть стати близькими до Бога. Тільки це є практичним. Якби Бог був невидимим і невідчутним для людей, як би вони могли бути Його близькими? Хіба це не беззмістовна доктрина?

Вірувавши в Бога до сьогодні, чимало людей усе ще прагне чогось невизначеного та абстрактного. Вони не мають уявлення про реальність Божої роботи сьогодні і досі живуть серед букв та доктрин. Причому більшість ще має увійти в реальність нових фраз, таких як «нове покоління тих, хто любить Бога», «близький Богові», «зразок і взірєць любові до Бога» і «стиль Петра»; натомість їхні пошуки все ще невизначені та абстрактні, вони досі порпаються у доктринах і не розуміють реальності цих слів. Коли Дух Божий стає плоттю, ти можеш побачити і відчути Його роботу у плоті. Але якщо ти досі не здатний стати Його близьким, якщо ти все ще не здатний бути Його довіреною особою, то як ти можеш бути довіреною особою Духа Божого? Якщо ти не знаєш сьогоднішнього Бога, як ти можеш бути одним із нового покоління тих, хто любить Бога?

Хіба ці фрази не є беззмстовними буквами та доктринами? Чи здатний ти побачити Духа та збагнути Його волю? Хіба ці фрази не беззмстовні? Недостатньо того, щоб ти просто вимовляв ці фрази та терміни, і ти не можеш досягти Божого задоволення самою лише рішучістю. Ти задоволений самим лише промовлянням цих слів, і ти робиш це для задоволення своїх власних бажань, щоб задовольнити свої власні нереалістичні ідеали, а також щоб задовольнити свої власні уявлення і хід думок. Якщо ти не знаєш сьогоднішнього Бога, то, що б ти не робив, ти не зможеш задовольнити бажання Божого серця. Що означає бути довіреною особою Бога? Невже ти досі цього не розумієш? Оскільки близькою до Бога є людина, то й Бог – також людина. Тобто Бог став плоттю і став людиною. Тільки ті, хто належить до одного роду, можуть називати один одного довіреними особами, тільки тоді вони можуть вважатися близькими. Якби Бог був від Духа, як могла б створена людина стати близькою до Нього?

Твоя віра в Бога, твій пошук істини і навіть те, як ти поводишся, – усе повинно бути засноване на реальності: все, що ти робиш, має бути практичним, і ти не повинен прагнути того, що є ілюзорним і химерним. У такій поведінці немає жодної цінності, і, що більше, у такому житті немає сенсу. Оскільки твій пошук і життя проходять серед самої лише брехні та омани, і оскільки ти не прагнеш того, що має цінність та важливість, єдине, що ти здобуваєш, – це абсурдні міркування та доктрини, які не є від істини. Такі речі не мають жодного відношення до важливості та цінності твого існування і можуть завести тебе лише у порожнечу. Таким чином, усе твоє життя буде позбавлене будь-якої цінності або сенсу, і якщо ти не будеш прагнути життя, сповненого змістом, ти можеш прожити сто років, і все це буде даремно. Як це можна назвати людським життям? Хіба це насправді не життя тварини? Так само, якщо ви

намагаєтеся йти шляхом віри в Бога, але не робите жодних спроб знайти Бога, якого можна побачити, і натомість поклоняєтеся невидимому і невідчутному Богу, то хіба такий пошук не є ще більш марним? Зрештою, твоє прагнення перетвориться на купу руїн. Яка користь тобі від такого пошуку? Найбільша проблема людини в тому, що вона любить тільки те, чого не може побачити або торкнутися, те, що є найвищою мірою загадковим і дивовижним, і що є неймовірним для людини та недосяжним для простих смертних. Чим більш нереалістичними є такі речі, тим більше вони аналізуються людьми, і люди навіть прагнуть їх, не зважаючи ні на що інше, і намагаються їх здобути. Чим більш нереалістичними вони є, тим ретельніше люди їх вивчають й аналізують, аж до того, що складають про них свої власні вичерпні уявлення. І навпаки, що справжнішими є речі, тим зневажливіше люди до них ставляться; вони просто дивляться на них зверхньо, а подекуди навіть їх зневажають. Хіба не точно таким є ваше ставлення до справжньої роботи, яку Я виконую сьогодні? Чим справжнішими є такі речі, тим з більшим упередженням ви до них ставитеся. Ви не приділяєте і хвилини часу, аби вивчити їх, а просто їх ігноруєте; ви дивитеся зверхньо на ці реалістичні, невисокі вимоги, і навіть виношуєте численні уявлення про цього Бога, який є найсправжнішим, і просто не здатні прийняти Його реалістичність і нормальність. Отже, хіба ви не дотримуетесь невизначеної віри? Ви маєте непохитну віру у невизначеного Бога минулих часів і не цікавитеся справжнім Богом дня сьогоднішнього. Чи це не тому, що Бог вчорашнього дня і Бог дня сьогоднішнього належать до двох різних епох? Чи це також не тому, що вчорашній Бог – це піднесений Бог на небесах, тоді як сьогоднішній Бог – це крихітна людська істота на землі? Більше того, чи це не тому, що Бог, якому поклоняється людина, породжений її уявленнями, тоді як Бог сьогоднішнього дня – це справжня

плоть, народжена на землі? Коли все сказано і зроблено, чи не тому, що Бог сьогоднішнього дня є надто реальним, людина не шукає Його? Адже те, чого просить від людей сьогоднішній Бог, є саме тим, що люди найбільше не хочуть робити і що змушує їх відчувати сором. Хіба це все не ускладнює для людей? Хіба це не оголює людські шрами? Таким чином, багато людей не шукає справжнього Бога, практичного Бога, і тому вони стають ворогами втіленого Бога, тобто антихристами. Хіба це не очевидний факт? У минулому, коли Бог ще не став плоттю, ти міг бути релігійним діячем або побожним вірянцем. По тому, як Бог став плоттю, чимало таких побожних вірян мимоволі стали антихристами. Ти розумієш, що тут відбувається? У своїй вірі в Бога ти не зосереджуєшся на дійсності або не прагнеш істини, натомість ти одержимий брехнею – хіба це не найбільш очевидне джерело твоєї ворожості до втіленого Бога? Утілений Бог зветься Христом, тож чи не є усі, хто не вірить у втіленого Бога, антихристами? Отже, чи справді той, у кого ти віриш і кого любиш, є цим Богом у плоті? Чи справді цей живий, дихаючий Бог є найсправжнішим і неймовірно звичайним? Що саме є метою твого пошуку? Вона на небесах чи на землі? Це уявлення чи істина? Це Бог чи якась надприродна істота? Насправді, істина – це найреальніший із життєвих афоризмів і найвищий із таких афоризмів з-поміж усього людства. Тому що це вимога, яку Бог ставить перед людиною, і це робота, яку особисто виконує Бог, тому вона називається «афоризмом життя». Це не афоризм як підсумок якихось слів, ані знаменита цитата видатної особи. Натомість це вислів, звернений до людства Володарем неба і землі та всього сущого; це не якісь слова, підсумовані людиною, а притаманне Богові життя. І тому його називають «найвищим з усіх афоризмів життя». Прагнення людей втілити істину в життя – це виконання ними свого обов'язку, тобто це прагнення задовольнити Божу

вимогу. Сутність цієї вимоги – це найреальніша з усіх істин, а не порожня доктрина, недосяжна для жодної людини. Якщо твоє прагнення ніщо інше, як доктрина, і не містить ніякої реальності, хіба ти не повстаєш проти істини? Хіба ти не той, хто нападає на істину? Як може така людина бути тим, хто прагне любити Бога? Люди, які не мають реальності, – це ті, хто зраджує істину, і всі вони за своєю природою бунтівники!

Незалежно від того, як ти шукаєш, ти мусиш понад усе розуміти роботу, яку Бог виконує сьогодні, і ти мусиш розуміти важливість цієї роботи. Ти мусиш розуміти і знати, яку роботу Бог приносить, коли Він приходить в останні дні, який характер Він приносить, і що буде завершено в людині. Якщо ти не знаєш або не розумієш роботу, яку Він прийшов виконати у плоті, то як ти можеш збагнути Його волю і як ти можеш стати близьким до Нього? Насправді, бути близьким до Бога не складно, однак і не просто. Якщо люди можуть зрозуміти це повністю і втілити в життя, тоді це стає нескладним; якщо ж люди не здатні повністю це зрозуміти, тоді це стає набагато складнішим, і, крім того, люди стають схильними до того, щоб їхній пошук завів їх у невизначеність. Якщо, шукаючи Бога, люди не мають власної позиції, якої тримаються, і не знають, якої істини їм слід дотримуватися, тоді це означає, що вони не мають основи, і тому їм важко бути непохитними. Сьогодні так багато тих, хто не розуміє істини, хто не може відрізнити добро від зла або сказати, що любити, а що ненавидіти. Такі люди навряд чи можуть бути непохитними. Ключем до віри в Бога є здатність втілювати істину в життя, дбати про Божу волю, знати Божу роботу над людиною, коли Він приходить у плоті, та принципи, за якими Він говорить. Не слідуй за масами. Ти мусиш мати принципи щодо того, у що ти повинен увійти, і ти мусиш їх дотримуватись. Якщо ти міцно триматимешся речей усередині тебе, принесених Божим просвітленням, це тобі допоможе. Якщо ти цього не

зробиш, сьогодні ти відхилився в один бік, завтра – в інший, і так ти ніколи не здобудеш нічого справжнього. Бути таким не принесе ніякої користі твоєму власному життю. Хто не розуміє істини, завжди слідує за іншими: якщо люди кажуть, що те чи те є промисел Святого Духу, то й ти так кажеш; якщо люди кажуть, що те чи те є діло злого духу, то й ти так кажеш або ж починаєш сумніватися. Наче папуга, ти повторюєш за іншими, а сам судити не вмієш і думати за себе не вмієш. Так робить людина без власного погляду, що не вміє відділити одного від іншого, – такі люди негідні нікчеми! Ти завжди повторюєш за іншими: сьогодні кажуть, що те чи те є промисел Святого Духу, а колись, може, хтось скаже, що ні – то лише справа людських рук; та ти цього не вмієш розгледіти, і коли бачиш, що інші так кажуть, то й сам собі повторюєш. І якщо то промисел Святого Духу, а ти кажеш, що то справа людських рук, хіба ти тоді не один із хулителів Його промислу? Хіба ти так не виступив проти Бога, бо не вмієш відділити одного від іншого? Можливо, одного дня з'явиться якийсь дурень, який скаже, що «це справа злого духу», і коли ти почуєш ці слова, ти розгубишся, і вкотре будеш зв'язаний словами інших. Щоразу, коли хтось підбурює заворушення, ти не здатний відстояти свою позицію, а все тому, що ти не володієш істиною. Вірити в Бога і прагнути пізнати Бога зовсім не просто. Цього неможливо досягти, просто збираючись разом і слухаючи проповіді, і ти не можеш удосконалюватись самим лише запалом. Ти мусиш пережити на власному досвіді і знати, і залишатися принциповим у своїх діях, і здобути промисел Святого Духу. Коли ти переживеш власні досвіди, ти навчишся розрізняти багато речей – ти зможеш розрізняти між добром і злом, між праведним і гріховним, між тим, що від плоті і крові, і тим, що від істини. Ти повинен вміти розрізняти всі ці речі, і коли робитимеш це, незалежно від обставин, ти ніколи не будеш загубленим. Лише

в цьому полягає твій справжній духовний стан.

Знати Божу роботу зовсім не просто. У своєму прагненні ти повинен мати стандарти і мету, ти мусиш знати, як шукати істинний шлях, як визначити, чи справді цей шлях є істинним і чи справді це є Божою роботою. Який найбільш базовий принцип у пошуку істинного шляху? Ти повинен звертати увагу на те, чи робота Святого Духа присутня у цьому шляху, чи ці слова є вираженням істини, про кого це свідчення, і що це може тобі принести. Вміння розрізняти між істинним шляхом і шляхом хибним вимагає кількох аспектів базових знань, найбільш фундаментальним з яких є визначення того, чи присутня тут робота Святого Духа. Адже сутність людської віри у Бога – це віра в Дух Божий, і навіть їхня віра у втіленого Бога полягає в тому, що ця плоть є втіленням Духа Божого, а отже, така віра однаково є вірою в Дух. Між Духом і плоттю є відмінності, але оскільки ця плоть походить від Духа і є Словом, що стало плоттю, те, у що вірить людина, однаково є невід’ємною сутністю Бога. Тому, розрізняючи, істинний це шлях чи ні, перш за все потрібно звертати увагу на те, чи присутня в ньому робота Святого Духа, після чого потрібно з’ясувати, чи присутня у цьому шляху істина. Істина – це характер життя нормальної людської природи, іншими словами, це те, що вимагалось від людини, коли Бог створив її на початку, а саме звичайна людська природа у всій її повноті (у тому числі людський розум, проникливість, мудрість та засадничі знання про те, як бути людиною). Тобто потрібно з’ясувати, чи може цей шлях привести людей до життя нормальної людської природи, чи істина, про яку йдеться, необхідна виходячи з дійсності звичайної людської природи, чи є ця істина практичною і реальною, і чи є вона найбільш своєчасною. Якщо істина присутня, то вона здатна привести людей до нормальних і реальних досвідів; ба більше, люди стають дедалі нормальнішими, їхня людська розсудливість

стає дедалі ціліснішою, їхнє плотське життя і життя духовне стають дедалі впорядкованішими, а їхні емоції стають дедалі нормальнішими. Це другий принцип. Є ще один принцип, який полягає в тому, чи покращується людське знання Бога, і чи може переживання такої роботи та істини надихати їх на любов до Бога і наближати їх до Бога. За цим можна визначити, чи є цей шлях істинним чи ні. А найголовніший принцип – чи цей шлях є реалістичним, а не надприродним, і чи здатний він забезпечити життя людини чи ні. Якщо він відповідає цим принципам, можна зробити висновок, що цей шлях істинний. Я кажу ці слова не для того, щоб змусити вас прийняти інші шляхи у ваших майбутніх досвідах, ані як передбачення того, що в майбутньому буде робота ще одного нового періоду. Я кажу їх, аби ви були впевнені в тому, що сьогоднішній шлях – це істинний шлях, аби ви не були лише частково впевнені у своїй вірі у роботу дня сьогоднішнього і не могли збагнути її. Є багато навіть таких, хто, попри впевненість, однаково слідує в сум'ятті; така впевненість не має під собою підґрунтя, і такі люди рано чи пізно мають бути вигнані. Навіть ті, хто особливо ревний у своєму слідуванні, на три частини упевнені і на п'ять частин непевні, що свідчить про те, що такі люди не мають основи. Оскільки ваш духовний рівень замалий, а фундамент надто неглибокий, у вас немає розуміння різниці. Бог не повторює Свою роботу, Він не робить того, що не є реалістичним, Він не висуває надмірних вимог до людини, і Він не робить нічого, що виходить за межі людської розсудливості. Усе, що Він робить, знаходиться в межах звичайної людської розсудливості та не виходить за межі нормальної людської природи, і Його робота виконується згідно зі звичайними вимогами до людини. Якщо це робота Святого Духа, люди стають дедалі нормальнішими, і їхня людська природа стає дедалі нормальнішою. Люди стають дедалі обізнанішими про свій розбещений сатанинський

характер, а також про сутність людини, і вони дедалі сильніше прагнуть істини. Іншими словами, життя людини дедалі зростає, а розбещений характер людини стає дедалі придатнішим до зміни – усе це означає, що Бог стає життям людини. Якщо шлях не здатний розкрити ті речі, які становлять сутність людини, не здатний змінити її характер, і, що більше, не здатний привести людей до Бога або дати їм правдиве розуміння Бога, і навіть змушує їхню людську природу занепадати дедалі нижче, а їхню розсудливість ставати дедалі ненормальнішою, такий шлях вочевидь не є істинним шляхом, і він може бути справою злого духу або старим способом життя. Одним словом, він не може бути поточною роботою Святого Духа. Ви вірили в Бога усі ці роки, однак у вас немає жодного уявлення про принципи, за якими можна відрізнити істинний шлях від хибного, або як шукати істинний шлях. Більшість людей навіть не цікавиться цими питаннями; вони просто йдуть туди, куди прямує більшість, і повторюють те, що каже більшість. Як же бути тому, хто шукає істинний шлях? І як такі люди можуть знайти істинний шлях? Якщо ви збагнете ці кілька ключових принципів, тоді, що б не сталося, ви не будете обдурені. Сьогодні надзвичайно важливо, щоб люди вміли розрізняти; це те, чим має володіти звичайна людина, і це те, що люди мусять мати у своєму досвіді. Якщо навіть сьогодні люди не розрізняють нічого у процесі слідування, і якщо їхня людська розсудливість все ще не зросла, значить, люди занадто дурні, а їхній пошук є помилковим і викривленим. Сьогодні у твоєму пошуку немає ані найменшого розрізнення, і хоча, як ти кажеш, це правда, що ти знайшов істинний шлях, чи ти його здобув? Чи зміг ти бодай щось розрізнити? У чому сутність істинного шляху? По правді кажучи, ти не здобув істинного шляху; ти не здобув нічого від істини. Це означає, що ти не досяг того, що Бог вимагає від тебе, а отже, у твоїй розбещеності не відбулося жодної зміни.

Якщо ти і надалі шукатимеш таким чином, зрештою тебе буде вигнано. Прослідуювши до сьогодні, ти повинен бути певним, що обраний тобою шлях – шлях правильний, і не повинен більше сумніватися. Чимало людей постійно сумнівається і припиняє шукати істину через якісь дрібниці. Такі люди – це ті, хто не має знання про Божу роботу; це ті, хто слідує за Богом у сум'ятті. Люди, які не знають Божої роботи, не здатні бути Його близькими або свідчити про Нього. Я раджу тим, хто прагне лише благословень і шукає лише чогось невизначеного й абстрактного, якнайшвидше почати шукати істину, аби їхнє життя мало сенс. Не обдурюйте себе більше!

Різниця між служінням утіленого Бога й обов'язком людини

Ви повинні познайомитися з видінням Божої роботи й зрозуміти її загальний напрямок. Це – позитивне входження. Як тільки ти точно оволодієш істиною видінь, твоє входження буде забезпечене; незалежно від того, як зміниться Божа робота, ти залишишся непохитним у своєму серці, будеш чітко розуміти видіння й мати мету для твого входження й твого пошуку. Таким чином, увесь твій досвід і знання будуть поглиблюватися та ставати більш докладними. Як тільки ти зрозумієш загальну картину в усій її повноті, ти не понесеш жодних утрат у житті й не зіб'єшся зі шляху істинного. Якщо ти не пізнаєш ці етапи роботи, ти зазнаєш збитків на кожному етапі й тобі буде потрібно більше, ніж кілька днів, щоб змінити ситуацію, і ти не зможеш стати на правильний шлях навіть за декілька тижнів. Чи не призведе це до затримок? Є багато чого в шляху позитивного входження та практики, що ви повинні засвоїти. Що стосується видінь Божої роботи, ти повинен зрозуміти такі моменти: значення Його роботи завоювання,

майбутній шлях до вдосконалення, те, чого потрібно досягти, пройшовши через випробування й скорботи, значення суду й кари, принципи, що лежать в основі роботи Святого Духа й принципи, на яких ґрунтується вдосконалення та завоювання. Усі вони відносяться до істини видінь. Решта – це три стадії роботи в період Закону, період Благодаті й період Царства, а також майбутнє свідоцтво. Вони теж є істиною видінь, і вони є свідчення базовими, а також найбільш важливими. Наразі існує дуже багато такого, що ви повинні ввійти й практикувати, і тепер це більш багатшарово і більш докладно. Якщо ти не знаєш цих істин, це доводить, що ти досі не досяг входження. У більшості випадків знання людей про істину занадто поверхові; вони не в змозі застосувати на практиці деякі базові істини й не знають, як вирішувати навіть незначні питання. Причина, з якої люди не можуть практикувати істину, полягає в тому, що їхній характер – бунтарський, а також в тому, що їхнє знання про роботу сьогодення надто поверхове й однобоке. Отже, зробити людей досконалими – нелегке завдання. Ти занадто бунтівний і зберігаєш занадто багато свого старого «я»; ти не здатен стати на бік істини, і ти не здатен практикувати навіть найочевидніші істини. Такі люди не можуть бути спасенні, і це – ті, кого не було завойовано. Якщо в твоєму входженні немає ні деталей, ні цілей, твоє зростання відбуватиметься повільно. Якщо в твоєму входженні немає анінайменшої реальності, твій пошук буде марним. Якщо ти не усвідомлюєш суті істини, ти залишишся незмінним. Зростання в житті людини та зміни в її характері досягаються шляхом входження в реальність і, більше того, через входження в детальні переживання. Якщо в тебе є багато детальних переживань під час твого входження, і ти маєш багато фактичних знань і входження, твій характер швидко зміниться. Навіть якщо зараз ти не зовсім чітко уявляєш собі практику, ти повинен принаймні чітко уявляти собі видіння Божої роботи. В

іншому випадку ти не зможеш здійснити входження; входження можливе тільки тоді, коли ти знаєш істину. Тільки якщо Святий Дух просвітить тебе в твоєму досвіді, ти здобудеш більш глибоке розуміння істини та більш глибоке входження. Ви повинні пізнати роботу Бога.

На початку, після створення людства, саме ізраїльтяни були основою Божої роботи. Увесь Ізраїль був основою роботи Єгови на землі. Робота Єгови полягала в тому, щоб безпосередньо керувати людиною і пасти її, устанавлюючи закони, щоб людина могла жити нормальним життям і поклонятися Єгові в нормальний спосіб на землі. Бога в період Закону людина не могла ні побачити, ні торкнутися. Оскільки Він лише скеровував перших людей, розбещених сатаною, навчав і пас їх, Його слова не містили нічого крім законів, статутів і норм людської поведінки, і не забезпечували їх істинами життя. Ізраїльтяни під Його керівництвом не були глибоко розбещені сатаною. Його робота була лише найпершою стадією в роботі спасіння, самим початком роботи спасіння, і практично не мала нічого спільного зі змінами в характері життя людини. Тому на початку роботи спасіння Йому не було необхідності ставати плоттю для виконання Своєї роботи в Ізраїлі. Ось чому Йому був потрібен посередник – інструмент, за допомогою якого Він міг взаємодіяти з людиною. Таким чином, серед створених істот виникли ті, хто говорив і діяв від імені Єгови, і саме так сини людські й пророки почали працювати серед людей. Сини людські трудилися серед людей від імені Єгови. Те, що Єгова назвав їх «синами людськими» означає, що такі люди встановлюють закони від імені Єгови. Вони також були священиками серед народу Ізраїлю, священиками, яких беріг і захищав Єгова, і в яких діяв Дух Єгови; вони були лідерами серед народу й безпосередньо служили Єгові. Пророки, з іншого боку, були присвячені тому, щоб говорити від імені Єгови людям

усіх країн і племен. Вони також пророкували про роботу Єгови. Будь то сини людські або пророки, усі вони були поставлені Духом Самого Єгови і мали в собі роботу Єгови. Серед людей вони були тими, хто безпосередньо представляв Єгову; вони виконували свою роботу тільки тому, що були поставлені Єговою, а не тому, що вони були плоттю, в яку втілювався Сам Святий Дух. Тому, хоча вони були схожі в тому, що говорили й діяли від імені Бога, ці сини людські й пророки в період Закону не були плоттю втіленого Бога. Божя робота в період Благодаті та на останній стадії була прямо протилежною, бо й робота спасіння, і суд над людиною були виконані Самим втіленим Богом, і тому просто не було необхідності знову ставити пророків і синів людських, щоб вони працювали від Його імені. В очах людини немає істотних відмінностей між суттю і методом їхньої роботи. І саме з цієї причини люди постійно плутають роботу втіленого Бога з роботою пророків і синів людських. Зовнішність втіленого Бога була здебільшого такою ж, як у пророків і синів людських. І втілений Бог був навіть більш нормальним і більш реальним, ніж пророки. Отже, людина не здатна розрізняти їх. Людина зосереджується виключно на зовнішності, абсолютно не усвідомлюючи, що, незважаючи на те, що вони схожі в тому, що працюють і говорять, між ними є суттєва різниця. Оскільки здатність людини розрізняти речі занадто слабка, вона не в змозі розрізняти прості речі, не кажучи вже про щось настільки складне. Коли пророки й ті люди, яких використовував Святий Дух, говорили і працювали, це було для того, щоб виконувати обов'язки людини, це було для того, щоб служити згідно з функцією створеної істоти, і це було те, що людина повинна була робити. Однак слова й робота втіленого Бога повинні були виконувати Його служіння. Хоча Його зовнішня форма була формою створеної істоти, Його робота полягала не у виконанні Його функцій, а в Його служінні. Термін

«обов'язок» використовується по відношенню до створених істот, тоді як «служіння» використовується по відношенню до плоті втіленого Бога. Між ними існує суттєва різниця; вони не є взаємозамінними. Робота людини полягає тільки в тому, щоб виконувати свій обов'язок, у той час як робота Бога полягає в тому, щоб управляти й здійснювати Своє служіння. Тому, хоча багато апостолів були використані Святим Духом, а багато пророків були сповнені Ним, їхні робота й слова були просто для того, щоб виконувати їхній обов'язок як створених істот. Їхні пророцтва, можливо, перевершили дорогу життя, про яку говорив утілений Бог, і їхня людська сутність, можливо, навіть перевершила людську сутність утіленого Бога, але вони все ж тільки виконували свій обов'язок, а не здійснювали служіння. Обов'язок людини відноситься до функції людини; це те, чого може досягти людина. Однак служіння, здійснюване втіленим Богом, пов'язане з Його управлінням, а це недосяжно для людини. Чи говорить утілений Бог, чи працює Він або творить чуда, Він робить велику роботу посеред Свого управління, і така робота не може бути виконана людиною замість Нього. Робота людини полягає тільки в тому, щоб виконувати свій обов'язок як створеної істоти на даній стадії Божої роботи управління. Без Божого управління, тобто, якби служіння втіленого Бога було втрачено, обов'язок створеної істоти був би втрачений. Божа робота щодо здійснення Його служіння полягає в тому, щоб управляти людиною, тоді як виконання людиною свого обов'язку – це виконання її власного зобов'язання стосовно задоволення вимог Творця, і його жодним чином не можна вважати виконанням свого служіння. Для властивої Богу сутності – для Його Духа – робота Бога – це Його управління, але для втіленого Бога, який носить зовнішню форму створеної істоти, Його робота – це здійснення Його служіння. Яку б роботу Він не здійснював, вона полягає у виконанні Його служіння;

усе, що може зробити людина, – це докласти максимум зусиль в рамках Божого управління та під Його керівництвом.

Виконання людиною свого обов'язку – це, насправді, здійснення всього, що притаманне людині, тобто того, що є можливим для людини. Саме тоді виконується її обов'язок. Недоліки людини під час її служби поступово зменшуються завдяки прогресивному досвіду й процесу проходження нею суду; вони не перешкоджають і не впливають на виконання людиною свого обов'язку. Ті, хто перестає служити або поступаються й відступають через страх, що в їхній службі можуть бути недоліки, є найбільш боягузливими з усіх. Якщо люди не можуть висловити те, що вони повинні висловлювати під час служби, або досягти того, що для них по суті можливо, і замість цього байдикують та симулюють якісь дії, вони втратили функцію, якою має володіти створена істота. Таких людей називають «посередністю»; вони – непотрібне сміття. Як таких людей можна правильно називати створеними істотами? Хіба вони не зіпсовані істоти, які сяють зовні, але прогнили всередині? Якщо людина називає себе Богом, але при цьому нездатна висловити сутність божественної природи, виконувати роботу Самого Бога або представляти Бога, вона, безсумнівно, не є Богом, оскільки у неї немає сутності Бога, і того, чого Бог може досягти за своєю суттю, усередині неї не існує. Якщо людина втрачає те, що їй властиво досягти, вона більше не може вважатися людиною, і вона не гідна посідати становище створеної істоти або постати перед Богом і служити Йому. Більше того, вона не гідна отримати Божу благодать або бути під Його наглядом та захистом і отримати вдосконалення від Бога. Багато з тих, хто втратив довіру Бога, продовжує втрачати Божу благодать. Вони не тільки не зневажають свої злодіяння, а й нахабно пропагують ідею про те, що шлях Божий невірний, а бунтарі навіть заперечують існування Бога. Як

можуть такі люди, одержимі таким бунтарством, мати право насолоджуватися благодаттю Божою? Ті, хто не виконують свій обов'язок, дуже бунтують проти Бога, але багато чим завдячують Йому, однак при цьому вони обертаються і різко критикують, стверджуючи, що Бог неправий. Як така людина може бути гідна того, щоб стати досконалою? Хіба це не передвісник вигнання й покарання? Люди, які не виконують свій обов'язок перед Богом, уже винні в найогидніших злочинах, за які навіть смерть є недостатнім покаранням, і все ж у них вистачає нахабства сперечатися з Богом і протиставляти себе Йому. Який сенс вдосконалювати таких людей? Коли люди не виконують свій обов'язок, вони повинні відчувати провину й борг; вони повинні зневажати свою слабкість і марність, свою непокору й зіпсованість і, більше того, повинні віддати своє життя Богу. Тільки тоді вони стають створеними істотами, які по-справжньому люблять Бога, і тільки такі люди гідні насолоджуватися благословеннями й обітницями Бога та бути удосконаленими Ним. А як щодо більшості з вас? Як ви ставитеся до Бога, Який живе серед вас? Як ви виконали свій обов'язок перед Ним? Чи зробили ви все, до чого вас закликали, навіть ціною власного життя? Чим ви пожертвували? Хіба ви не отримали від Мене багато? Чи ви можете це розуміти? Наскільки ви Мені віддані? Як ви Мені служите? І як щодо всього, що Я дарував вам і зробив для вас? Ви оцінили все це? Чи ви всі судили й порівнювали це з тією невеликою кількістю совісті, яка є всередині вас? Кого могли б бути гідні ваші слова й дії? Чи може бути так, що така нікчемна ваша жертва гідна всього, що Я дарував вам? У Мене немає іншого вибору, і Я був щиро відданий вам, але ви таїте злі наміри і байдужі до Мене. У цьому полягає ваш обов'язок, ваша єдина функція. Хіба це не так? Хіба ви не знаєте, що ви абсолютно не виконали обов'язок створеної істоти? Як ви можете вважатися створеною

істотою? Хіба вам не зрозуміло, що саме ви висловлюєте й проживаєте? Ви не змогли виконати свій обов'язок, але ви прагнете знайти терпіння й щедрю милість Божу. Така благодать уготована не для таких нікчемних і нищих, як ви, а для тих, хто нічого не просить і з радістю жертвує. Такі люди, як ви, такі посередності, абсолютно недостойні насолоджуватися милістю небес. Тільки труднощі й нескінченні покарання будуть супроводжувати ваші дні! Якщо ви не можете бути вірними Мені, ваша доля полягатиме у стражданнях. Якщо ви не можете бути підзвітними Моїм словам й Моїй роботі, ваша доля – покарання. Уся милість, благословення й чудове життя Царства не матимуть до вас жодного відношення. Це – кінець, на який ви заслуговуєте, і це наслідок вашої власної провини! Невігласи й зарозумілі не тільки не намагаються з усіх сил і не виконують свій обов'язок, але й простягають руки за милістю, так, ніби вони заслужили те, про що просять. І якщо їм не вдається отримати те, про що вони просять, вони стають ще менш вірними. Як можна вважати таких людей розсудливими? Ви маєте низький духовний рівень та позбавлені розсудливості, абсолютно нездатні виконувати обов'язок, який ви повинні виконувати під час роботи управління. Ваша цінність уже різко впала. Ваша нездатність відплатити Мені за виявлену вам таку милість вже є актом крайнього бунтарства, достатнім, щоб засудити вас і продемонструвати ваше боягузтво, нездатність, ницість і негідність. Що дає вам право тримати ваші руки простягнутими? Те, що ви не можете надати бодай найменшої допомоги Моїй роботі, не можете бути вірними й не можете свідчити про Мене, – це ваші проступки й недоліки, але натомість ви нападаєте на Мене, говорите неправду про Мене й скаржитеся, що Я – несправедливий. У цьому ваша вірність? Хіба це те, що становить вашу любов? Яку ще роботу ви можете виконувати окрім цієї? Яким є ваш внесок у всю виконану

роботу? Скільки ви витратили? Я вже проявив велике терпіння, не звинувачуючи вас, але ви й досі безсоромно виправдовуєтеся переді Мною і нишком скаржитеся на Мене. Чи у вас є хоч найменший слід людської сутності? Хоча обов'язок людини запламований розумом людини та її уявленнями, ти повинен виконувати свій обов'язок і показувати свою відданість. Скверна в роботі людини – це проблема її духовного рівня, а якщо людина не виконує свій обов'язок, це свідчить про її бунтарство. Немає жодного зв'язку між обов'язком людини й тим, благословенна вона чи проклята. Обов'язок – це те, що людина повинна виконувати; це її послане небом покликання, і воно не повинно залежати від винагороди, умов або причин. Тільки в такому разі вона виконує свій обов'язок. Бути благословеним – це коли людина стає досконалою і насолоджується Божими благословеннями після того, як пережила суд. Бути проклятим – це коли характер людини не змінюється після того, як вона пережила кару й суд, це коли вона не відчуває, що стала досконалою, а отримує покарання. Але незалежно від того, благословенні вони чи прокляті, створені істоти повинні виконувати свій обов'язок, роблячи те, що вони повинні робити, і роблячи те, на що вони здатні; це – найменше, що має робити людина, людина, яка шукає Бога. Тобі не слід виконувати свій обов'язок тільки для того, щоб отримати благословення, і тобі не варто відмовлятися діяти через страх бути проклятим. Дозвольте Мені сказати вам одне: виконання людиною свого обов'язку – це те, що вона повинна робити, і якщо вона нездатна виконати свій обов'язок, то це її бунтарство. Саме в процесі виконання свого обов'язку людина поступово змінюється, і саме завдяки цьому процесу вона демонструє свою вірність. Таким чином, чим більше ти здатний виконувати свій обов'язок, тим більше істини ти отримаєш і тим більш реальним стане твоє виявлення. Ті, хто

просто виконує свій обов'язок і не шукає істини, врешті-решт будуть вигнані, оскільки такі люди не виконують свій обов'язок щодо практикування істини і не практикують істину під час виконання свого обов'язку. Це – ті, які залишаються незмінними й будуть прокляті. Не тільки їхні виявлення нечисті, але й усе, що вони висловлюють, є нечестивим.

У період Благодаті Ісус також говорив багато слів і виконував багато роботи. Чим Він відрізнявся від Ісаї? Чим він відрізнявся від Даниїла? Чи був Він пророком? Чому сказано, що він – Христос? У чому полягає різниця між ними? Усі вони були людьми, які говорили слова, і їхні слова здавалися людям більш-менш однаковими. Усі вони говорили слова й виконували роботу. Пророки Старого Заповіту виголошували пророцтва, і так само міг робити Ісус. Чому це так? Різниця тут ґрунтується на характері роботи. Щоб розібратися в цьому питанні, ти не повинен брати до уваги природу плоті, а також ти не повинен брати до уваги глибину або поверховість їхніх слів. Ти завжди повинен у першу чергу розглядати їхню роботу і те, яких результатів їхня робота досягає в людині. Пророцтва, висловлені пророками того часу, не забезпечували життя людини, а натхнення, отримані такими людьми, як Ісаїя й Даниїл, були просто пророцтвами, а не шляхом життя. Якби не пряме одкровення Єгови, ніхто не зміг би виконати цю роботу, яка не під силу смертним. Ісус теж говорив багато слів, але ці слова були шляхом життя, на основі якого людина могла знайти шлях до практики. Тобто, по-перше, Він міг забезпечити життя людини, бо Ісус є життя; по-друге, Він міг змінити відхилення людини; по-третє, Його робота могла впливати з роботи Єгови, щоб продовжити період; по-четверте, Він міг усвідомлювати потреби всередині людини і розуміти, чого людині не вистачає; по-п'яте, Він міг розпочати новий період і завершити старий. Ось чому Його називають Богом і Христом; Він відрізняється

не тільки від Ісаї, але й від усіх інших пророків. Для порівняння з роботою пророків візьмемо Ісаю. По-перше, він не міг забезпечити людське життя; по-друге, він не міг дати початок новому періоду. Він працював під керівництвом Єгови, а не для того, щоб дати початок новому періоду. По-третє, слова, які він промовляв, були вище його розуміння. Він отримував одкровення безпосередньо від Духа Божого, й інші не зрозуміли б, навіть вислухавши їх. Одних цих небагатьох речей достатньо, щоб довести, що його слова були не більше ніж пророцтвами, не більше ніж аспектом роботи, виконуваної замість Єгови. Однак він не міг повністю представляти Єгову. Він був слугою Єгови, знаряддям у роботі Єгови. Він виконував роботу тільки в межах періоду Закону й у рамках роботи Єгови; він не працював поза межами періоду Закону. Робота Ісуса, навпаки, була іншою. Він перевершив масштаб роботи Єгови; Він працював як утілений Бог і пройшов через розп'яття, щоб відкупити все людство. Тобто Він виконав нову роботу, поза рамками роботи, виконаної Єговою. Це було початком нового періоду. Окрім того, Він міг говорити про те, чого не могла досягти людина. Його робота була роботою в рамках Божого управління і охоплювала все людство. Він не працював лише в кількох людях, і Його робота не призначалася для керівництва обмеженою кількістю людей. Що стосується того, як Бог утілюється як людина, як Дух давав одкровення в той час і як Дух зійшов на людину для виконання роботи, це справи, які людина не може побачити або відчутти на дотик. Абсолютно неможливо, щоб ці істини служили доказом того, що Він – утілений Бог. Таким чином, відмінність може бути проведена тільки між словами і роботою Бога, які відчутні для людини. Тільки це реально. Це тому, що справи Духа невидимі для тебе й чітко відомі тільки Самому Богу, і навіть втілена плоть Бога не знає всього; ти можеш перевірити, чи є Він Богом, тільки на підставі роботи, яку Він виконав. Із

Його роботи видно, що, по-перше, Він здатний відкрити новий період; по-друге, Він здатний забезпечити життя людини і вказати їй шлях, яким потрібно слідувати. Цього достатньо, щоб установити, що Він – Сам Бог. Принаймні, робота, яку Він виконує, може повністю представляти Духа Божого, і з такої роботи видно, що Дух Божий знаходиться всередині Нього. Оскільки робота, виконана втіленим Богом, полягала головним чином у тому, щоб розпочати новий період, очолити нову роботу й відкрити новий світ, одного цього достатньо, щоб установити, що Він – Сам Бог. Це, таким чином, відрізняє Його від Ісаї, Даниїла й інших великих пророків. Ісаї, Даниїл й інші належали до класу високоосвічених і культурних людей; вони були незвичайними людьми під керівництвом Єгови. Плоть утіленого Бога теж була обізнаною й не мала нестатку розсудливості, але Його людська сутність була особливо нормальною. Він був звичайною людиною, і неозброєне око не могло розгледіти в Ньому жодної особливої людської сутності або виявити в Його людській сутності щось несхоже з сутністю інших людей. Він зовсім не був надприродним або унікальним, і у Нього не було жодної вищої освіти, знань або теорії. Життя, про яке Він говорив, і шлях, яким Він вів, не були здобуті завдяки теорії, знанням, життєвому досвіду або сімейному вихованню. Радше, вони були прямою роботою Духа, яка є роботою втіленої плоті. Це тому, що людина має значні уявлення про Бога, і особливо тому, що ці уявлення складаються з занадто великої кількості невизначених і надприродних елементів, так що, в очах людини, нормальний Бог з людськими слабкостями, який не може творити ознаки й чудеса, безсумнівно, не є Богом. Хіба це не помилкові уявлення людини? Якщо плоть утіленого Бога не була нормальною людиною, то як можна було сказати, що Він став плоттю? Бути з плоті – означає бути звичайною, нормальною людиною; якби Він був надзвичайною істотою, тоді Він не був

би від плоті. Щоб довести, що Він від плоті, втіленому Богу потрібно було володіти нормальною плоттю. Це було зроблено просто для того, щоб довершити значення втілення. Однак з пророками і синами людським справа була інакша. Вони були обдарованими людьми, яких використовував Святий Дух; в очах людей їхня людська сутність була особливо величною, і вони зробили багато діянь, які перевершували нормальну людську сутність. Із цієї причини людина вважала їх Богом. Тепер ви всі повинні чітко зрозуміти це, тому що це було питання, у якому найлегше було заплутатися всім людям у минулі періоди. Крім того, втілення – найбільш таємнича з усіх речей, і людині найважче прийняти втіленого Бога. Те, що Я кажу, сприяє виконанню вашої функції й вашому розумінню таїнства втілення. Усе це пов'язано з Божим управлінням, із видіннями. Ваше розуміння цього буде більш корисним для отримання знань про видіння, тобто про Божу роботу управління. Таким чином, ви також отримаєте глибоке розуміння обов'язку, який повинні виконувати різні типи людей. Хоча ці слова прямо не вказують вам шлях, вони все одно значно допомагають вашому входженню, оскільки у вашому житті у цей час дуже бракує видінь, і це стане серйозною перешкодою вашому входженню. Якщо ви не змогли розібратися в цих питаннях, то у вас не буде мотивації для вашого входження. І як такий пошук може допомогти вам якнайкраще виконати свій обов'язок?

Бог – Господь усього сотвореного

Один етап роботи двох попередніх періодів здійснювався в Ізраїлі, а ще один – у Юдеї. Загалом, жоден з етапів цієї роботи не виходив за межі Ізраїлю, та обидва вони здійснювалися з першообраним народом. У підсумку ізраїльтяни вважають, що Бог Єгова – це Бог самих лише ізраїльтян. Оскільки Ісус

працював у Юдеї, де Він здійснював роботу розп'яття, євреї вбачають у Ньому Викупителя єврейського народу. Вони гадають, що Він – виключно Цар Юдейський, а не жодного іншого народу; що Він не Господь, який спасає англіїців, не Господь, який спасає американців, а Господь, який спасає ізраїльтян; і що саме євреїв Він відкупляв у Ізраїлі. Насправді ж Бог – Господь усього сущого. Він – Бог усього сотвореного. Він не тільки Бог ізраїльтян, Він не тільки бог іудеїв; Він – Бог усього сотвореного. Попередні дві стадії Його роботи здійснювалися в Ізраїлі, що створило в людях певні уявлення. Вони вважають, що Єгова виконував Свою роботу в Ізраїлі, що Сам Ісус здійснював Свою роботу в Юдеї, і, ба більше, що Він став плоттю для цієї роботи – і що у будь-якому випадку ця робота не виходила за межі Ізраїлю. Бог не працював з єгиптянами чи індійцями; він працював тільки з ізраїльтянами. Отже, у людей виникли різноманітні уявлення, і вони обмежують роботу Бога певними рамками. Вони кажуть, що коли Бог працює, то мусить робити це серед обраного народу та в Ізраїлі; що крім ізраїльтян Бог не працює ні з ким іншим, і що робота Його не має більшого масштабу. Особливо суворі вони, коли мова заходить про те, щоб тримати втіленого Бога в узді, і не дозволяють Йому виходити за кордони Ізраїлю. Чи це не просто людські уявлення? Бог сотворив усе, що на небі й на землі, та все суще, Він сотворив усе сотворене, то як Він міг обмежити Свою роботу самим лише Ізраїлем? Якби було так, то який був би сенс для Нього творити усе сотворене? Він створив увесь світ і здійснив Свій шеститисячолітній план управління не тільки в Ізраїлі, але й щодо кожної людини, яка живе на землі. Незалежно від того, живе людина в Китаї, у Сполучених Штатах, Сполученому Королівстві чи в Росії, кожен є нащадком Адама; усіх сотворив Бог. Ніхто не здатен вирватися з меж сотвореного, ніхто не здатен скинути з себе

мітку «нащадок Адама». Всі вони – Божі творіння, всі – насіння Адамове, і водночас усі – зіпсуті нащадки Адама і Єви. Річ не в тому, що сотвореними Богом є тільки ізраїльтяни – Він сотворив усіх людей; річ у тому, що одні були прокляті, а інші – благословенні. В ізраїльтянах є чимало доброго; на початку Бог працював з ними, бо вони були зіпсутими найменше. Китайці з ними в жодне порівняння не йдуть; вони набагато гірші. Тож Бог спочатку працював серед народу Ізраїлю, а другий етап Його роботи здійснювався тільки в Юдеї, що й привело до виникнення багатьох уявлень і правил серед людей. Насправді, якби Бог діяв відповідно до людських уявлень, Він був би тільки Богом ізраїльтян, і таким чином не був би здатний поширити Свою роботу на язичницькі народи, бо був би Богом тільки ізраїльтян, а не Богом усього сотвореного. У пророцтвах сказано, що ім'я Єгови возвеличиться серед язичницьких народів, що воно пошириться на язичницькі народи. Чому були такі пророцтва? Якби Бог був Богом тільки ізраїльтян, то працював би тільки в Ізраїлі. Крім того, Він би не поширював своєї роботи й не давав би такого пророцтва. Оскільки таке пророцтво Він дав, то, поза сумнівом, Він поширить Свою роботу на язичницькі народи, на всі народи та всі землі. Оскільки Він так сказав, Він так і має зробити; у цьому Його план, бо Він є Господь, що сотворив небо, і землю, і все суще, і Бог усього сотвореного. Незалежно від того, чи працює Він серед ізраїльтян, чи по всій Юдеї, здійснювана ним робота – це робота з усім Всесвітом і всією людською сутністю. Робота, яку Він здійснює сьогодні з народом великого червоного дракона, – з язичницьким народом – це так само робота з усією людською сутністю. Ізраїль міг служити основою для Його роботи на землі; так само Китай теж може служити основою для Його роботи з язичницькими народами. Чи не справдив тепер Він пророцтва, що «ім'я Єгови возвеличиться серед язичницьких народів»? Першим кроком його роботи серед

язичницьких народів є ця робота – робота, яку Він здійснює з народом великого червоного дракона. Те, що втілений Бог має працювати на цій землі, працювати з цими проклятими людьми, особливо суперечить людським уявленням; це – найнижчі люди з усіх, вони нічого не варті, і Єгова зрікся їх із самого початку. Люди можуть бути покинуті іншими людьми, але якщо їх покине Бог, то нікого нижчого їх по статусу і нижчого їх по значенню вже немає. Бо для Божого творіння, яке є одержимим сатаною або якого цураються інші люди, це дуже боляче, але якщо цього творіння зрікається Творець, то це означає, що нижчого статусу бути вже не може. Нащадки Моава були прокляті, і вони народилися в цій відсталій країні; поза сумнівом, з усіх людей, що перебувають під впливом темряви, нащадки Моава мають найнижчий статус. Позаяк ці люди досі мали найнижчий статус, робота з ними може найкраще розбивати людські уявлення, та водночас вона найкорисніша для цілого шеститисячолітнього Божого плану управління. Здійснення такої роботи серед цих людей – це найкращий спосіб руйнування людських уявлень, і нею Бог започатковує новий період; таким чином Він нищить усі людські уявлення; таким чином Він завершує роботу всього періоду Благодаті. Його перша робота здійснювалася в Юдеї, у межах Ізраїлю; серед язичницьких народів Він не здійснював роботи започаткування нового періоду. Останній етап роботи здійснюється не лише серед язичників, але й серед проклятих. Саме лише це є доказом, здатним найбільше принизити сатану, і таким чином Бог «стає» Богом усього сотвореного у всесвіті, Господом всього сущого, предметом поклоніння всього живого.

Ще й досі є ті, хто не розуміє, яку нову роботу розпочав Бог. Серед язичницьких народів Бог провістив новий початок. Він розпочав новий період та став до нової роботи – і Він здійснює цю роботу з нащадками Моава. Чи це не найновіша Його робота? Ніхто за всю історію ніколи не був свідком цієї роботи. Ніхто

ніколи про неї не чув, не кажучи вже про те, щоб її оцінити. Божа мудрість, Боже диво, Божа незбагненність, Божа велич і Божа святість – усе це виявляється в цьому етапі роботи, роботи останніх днів. Хіба це не та нова робота, що руйнує людські уявлення? Є ті, хто міркує так: «Оскільки Бог прокляв Моава й сказав, що відцурається від його нащадків, як же тепер Він може їх спасати?» Це язичники, прокляті Богом і вигнані з Ізраїлю; ізраїльтяни називали їх «язичницькими псами». Усі вважають, що вони не просто язичницькі пси, а ще гірше – сини погибелі; іншими словами, вони не є Божим обраним народом. Можливо, вони й народилися в межах Ізраїлю, але вони не належать до народу ізраїльського, і їх було вигнано до язичницьких народів. Вони – найнижчі з усіх людей. І саме тому, що вони найнижчі з-поміж людей, Бог здійснює Свою роботу із започаткування нового періоду серед них, бо вони є виявом зіпсутості людської сутності. Робота Бога вибіркова та цілеспрямована; робота, яку Він сьогодні здійснює з цими людьми, – це також робота, яка виконується із сотвореним. Ной був творінням Божим, як і його нащадки. Кожен у світі, хто з плоті та крові, є творінням Бога. Робота Божа спрямована на усе сотворене; вона не залежить від того, чи був проклятий хтось після того, як його було сотворено. Його робота управління спрямована на все сотворене, а не тільки на обраних людей, яких не було проклято. Оскільки Бог бажає здійснювати Свою роботу серед сотвореного Ним, Він обов'язково здійснюватиме її до успішного завершення, і Він працюватиме серед тих людей, які є корисними для Його роботи. Тому Він нищить усі умовності, коли працює серед людей; для Нього слова «проклятий», «покараний» і «благословенний» не мають сенсу! Євреї добрі, бо вони – обраний народ Ізраїлю; вони мають хороший духовний рівень та людську природу. На початку саме серед них Єгова розпочав Свою роботу та здійснив найпершу справу, але чинити сьогодні

над ними роботу завоювання не мало б сенсу. Вони теж можуть бути частиною сотвореного, і в них може бути чимало доброго, але здійснювати цей етап роботи серед них було б недоцільним; Бог таким чином не зміг би ні завоювати людей, ні переконати усе сотворене, що й становить сенс переключення його роботи на цих людей, народ країни великого червоного дракона. У цьому полягає величезне значення започаткування Ним нового періоду, знищення Ним усіх правил і людських уявлень і завершення Ним роботи всього періоду Благодаті. Якби сьогоднішня його робота здійснювалася серед ізраїльтян, коли час його шеститисячолітнього плану управління спливає, усі б вважали, що Бог є Богом тільки ізраїльтян, що тільки ізраїльтяни є обраним Богом народом, що тільки ізраїльтяни заслуговують на наслідування Божого благословення та обітниці. Втілення Бога в останні дні в язичницькому народі країни великого червоного дракона завершує роботу Бога як Бога усього сотвореного; Він завершує усю Свою роботу управління, і Він завершує центральну частину Своєї роботи в країні великого червоного дракона. Сутність цих трьох етапів роботи полягає у спасінні людини – а саме в тому, щоб спонукати все сотворене поклонитися Творцеві. Отже, кожен етап роботи сповнений свого великого сенсу; Бог не робить нічого, що не має сенсу або цінності. З одного боку, цей етап роботи сповіщає про новий період і завершує попередні два; з іншого – він руйнує всі людські уявлення та всі старі способи людської віри й пізнання. Робота попередніх двох періодів здійснювалася відповідно до різних людських уявлень, однак цей етап повністю руйнує людські уявлення й таким чином повністю завойовує людську сутність. Завоюванням нащадків Моава, роботою, здійснюваною серед нащадків Моава, Бог завоює усіх людей в усьому світі. У цьому найглибше значення даного етапу його роботи, і в цьому – найцінніший аспект даного етапу його роботи. Навіть якщо

нині ти знаєш, що твій статус низький і цінність твоя низька, ти відчуватимеш, що з тобою сталася найрадісніша подія: ти успадкував велике благословення, отримав велику обітницю та можеш допомогти Богові в завершенні цієї великої роботи. Ти побачив істинне Боже обличчя, ти пізнав Божий сокровений характер і ти виконуєш Божу волю. Два попередні етапи Божої роботи здійснювалися в Ізраїлі. Якби цей етап Його роботи упродовж останніх днів також здійснювався серед ізраїльтян, то усе сотворене не тільки б повірило, що ізраїльтяни є єдиним обраним Богом народом, а й увесь Божий план управління виявився б неспроможним досягнути бажаного ефекту. Упродовж періоду, коли два етапи Його роботи здійснювалися в Ізраїлі, жодна нова робота – і жодна робота із започаткування нового періоду – не здійснювалася серед язичницьких народів. Сьогоднішній етап роботи – роботи із започаткування нового періоду – вперше здійснюється серед язичницьких народів і, ба більше, спочатку здійснюється серед нащадків Моава, таким чином започатковуючи цілковито нову добу. Бог зруйнував усі людські знання, вміщені в людських уявленнях, не дозволивши нічому з цього залишитися на майбутнє. У Своїй справі завоювання Він зруйнував людські уявлення – старі, раніші способи людського пізнання. Він показує людям, що для Бога немає правил, що в Богові немає нічого старого, що робота, яку Він здійснює, не має жодних обмежень, є цілковито вільною, та що Він правий в усьому, що Він робить. Ти маєш повністю покоритися будь-якій роботі, що здійснюється відповідно до Його власної волі й мудрості, а не відповідно до людського вибору й уявлень. Якщо щось є корисним для Його роботи, Він це робить; якщо ж щось не є корисним для Його роботи, Він того не робить, хоч яким добрим воно є! Він працює та обирає, з ким і де Він працює, відповідно до значення й мети Його роботи. Коли Він працює, то не дотримується старих

правил і не діє за старими формулами. Натомість він планує свою роботу відповідно до її значущості. Зрештою, Він досягне справдешнього результату та очікуваної мети. Якщо ти не розумієш цього сьогодні, ця робота не матиме на тебе впливу.

Успіх або невдача залежать від шляху, яким іде людина

Більшість людей вірить у Бога заради свого майбутнього місця призначення або заради тимчасового задоволення. Що стосується тих, хто не піддавався жодній розправі, то вони вірять у Бога, щоб потрапити на небеса, щоб отримати винагороди. Вони вірять у Бога не для того, щоб стати досконалими або виконати обов'язок Божого творіння. Це означає, що більшість людей вірить у Бога не для того, щоб виконувати свої зобов'язання або свій обов'язок. Рідко люди вірять у Бога для того, щоб вести змістовне життя, і немає тих, хто вірить, що, оскільки людина жива, їй слід любити Бога, тому що це приписано Небом і визнано землею, і це природне покликання людини. Таким чином, хоча різні люди переслідують свої власні цілі, мета їхнього пошуку й мотивація, яка лежить у його основі, однакові, і, більше того, для більшості з них об'єкти їхнього поклоніння багато в чому однакові. За останні кілька тисяч років померло багато віруючих, і багато хто помер і народився заново. Бога шукають не одна або дві людини, і навіть не одна або дві тисячі, але більшість із цих людей шукає заради своїх власних перспектив або своїх славних сподівань на майбутнє. Тих, хто відданий Христу, дуже мало. Багато побожних віруючих усе ще гине, потрапивши у свої власні сітки, ба більше, кількість людей, які здобули перемогу, мізерно мала. До сьогодні причини, через які люди зазнають невдачі, або секрети їхньої перемоги усе

ще їм невідомі. Ті, хто одержимий пошуком Христа, усе ще не пережили свій момент раптового осяяння, вони не добралися до суті цих таємниць, тому що вони просто не мають знання. Хоча вони докладають кропітких зусиль у своєму пошуку, шлях, яким вони прямують, – це шлях невдач, яким колись ішли їхні попередники, а не шлях успіху. Отже, незалежно від того, як вони шукають, чи не йдуть вони шляхом, що веде в темряву? Хіба те, що вони отримують, – не гіркий плід? Досить важко передбачити, чи прийдуть люди, які наслідують тих, хто досяг успіху в минулому, у кінцевому підсумку до успіху чи до нещастя. Наскільки ж тоді гірші шанси для людей, які шукають, слідуючи стопами тих, хто зазнав невдачі? Хіба в них не більше шансів зазнати невдачі? Яка цінність у тому шляху, яким вони крокують? Хіба вони не марнують свій час? Незалежно від того, чи люди досягають успіху або зазнають невдачі у своєму пошуку, коротше кажучи, є причина, чому вони це роблять, і це не той випадок, коли їхній успіх чи невдача визначаються пошуком у привабливий для них спосіб.

Найбільш фундаментальна вимога щодо віри людини в Бога полягає в тому, щоб у неї було чесне серце, і щоб вона цілковито присвятила себе та дійсно корилася. Що найважче для людини, – так це віддати все своє життя в обмін на справжню віру, завдяки якій вона може здобути всю істину й виконати свій обов'язок як творіння Божого. Це – те, що недосяжно для тих, хто зазнає невдачі, і це ще більш недосяжно для тих, хто не може знайти Христа. Тому що людина не здатна повністю присвятити себе Богу, тому що людина не бажає виконувати свій обов'язок перед Творцем, тому що людина побачила істину, але уникає її і йде своїм шляхом, тому що людина завжди шукає, слідуючи шляхом тих, хто зазнав невдачі, тому що людина завжди кидає виклик Небесам, таким чином, людина завжди зазнає невдачі, завжди попадається на хитрощі сатани

і потрапляє у своє власне сильце. Тому що людина не знає Христа, тому що людина не вправна в розумінні й переживанні істини, тому що людина занадто поклоняється Павлу й занадто жадає небес, тому що людина завжди вимагає, щоб Христос корився їй, і наказує Богу; таким чином, ці великі діячі й ті, хто зазнав мінливості світу, усе ще смертні і все ще вмирають серед Божої кари. Усе, що я можу сказати про таких людей, – це те, що вони вмирають трагічною смертю, і що наслідки для них – їхня смерть – не безпідставні. Хіба їхня невдача не є ще більш нестерпною для закону Небес? Істина виходить зі світу людей, але істина серед людей передається Христом. Вона походить від Христа, тобто від Самого Бога, а це не те, на що здатна людина. Однак Христос дає тільки істину; Він приходить не для того, щоб вирішувати, чи буде людина успішною у своєму пошуку істини. Таким чином, із цього випливає, що успіх або невдача в істині повністю залежать від пошуку людини. Успіх або невдача людини в істині ніколи не мали нічого спільного з Христом, а натомість визначалися її пошуком. Місце призначення людини та її успіх або невдача не можуть бути покладені на плечі Бога, щоб Сам Бог був змушений нести їх, тому що вони – не справа Самого Бога, а безпосередньо пов'язані з обов'язком, який повинні виконувати Божі творіння. Більшість людей трохи знає про пошук і місце призначення Павла й Петра, але люди знають не більше, ніж про результати Петра й Павла, і не відають секрет успіху Петра або недоліки, які призвели до невдачі Павла. І тому, якщо ви абсолютно нездатні побачити суть їхнього пошуку, то пошук більшості з вас усе одно зазнає невдачі, і навіть якщо невелика кількість із вас досягне успіху, усе ж вони не зрівняються з Петром. Якщо шлях твого пошуку правильний, тоді в тебе є надія на успіх; якщо шлях, яким ти йдеш у пошуках істини, неправильний, тоді ти назавжди залишишся нездатним досягнути успіху й матимеш такий самий кінець, як Павло.

Петро був людиною, яка стала досконалою. Тільки після того, як він зазнав кари й суду і, таким чином, здобув чисту любов до Бога, він став повністю досконалим; шлях, яким він ішов, був шляхом досягнення досконалості. Це означає, що від самого початку шлях, яким ішов Петро, був правильним, і його мотивація щодо віри в Бога була правильною, і тому він став досконалим, і він пішов новим шляхом, яким людина ніколи раніше не ходила. Однак шлях, яким Павло йшов від самого початку, був шляхом протистояння Христу, і він працював для Христа протягом декількох десятиліть тільки тому, що Святий Дух забажав використовувати його і скористатися його дарами і всіма його заслугами для Своєї роботи. Він був просто тим, кого використовував Святий Дух, і його використовували не тому, що Ісус прихильно ставився до його людської сутності, а завдяки його дарам. Він зміг працювати для Ісуса, тому що був збитий з ніг, а не тому, що був щасливий це робити. Він був здатний виконувати таку роботу завдяки просвітлінню й спрямуванню Святим Духом, і робота, яку він виконував, жодним чином не відображала його пошук або його людську сутність. Робота Павла являла собою роботу слуги, тобто він виконував роботу апостола. Петро, однак, був іншим: він теж зробив деяку роботу; вона була не такою великою, як робота Павла, але він працював, прагнучи до свого власного входження, і його робота відрізнялася від роботи Павла. Робота Петра була виконанням обов'язку Божого творіння. Він не працював як апостол, але працював, шукаючи любові до Бога. Хід роботи Павла також містив його особистий пошук: його пошук був не більше ніж заради його надій на майбутнє і його прагнення до хорошого місця призначення. Він не приймав очищення під час своєї роботи, так само як і обтинання та розправу. Він вірив, що за умови, що робота, яку він виконував, відповідала Божому бажанню, і все, що він робив, догоджало

Богові, у кінцевому підсумку на нього чекала нагорода. У його роботі не було жодного особистого досвіду – його робота була зроблена лише заради самої роботи, а не в прагненні до змін. Усе в його роботі було угодою, у ній не було ні обов'язку, ні підпорядкування Божого творіння. У ході його роботи в старому характері Павла не відбулося жодних змін. Його робота була просто служінням іншим і не могла забезпечити зміни в його характері. Павло виконував свою роботу безпосередньо, без попереднього вдосконалення чи розправи, і він був мотивований винагородою. Петро був іншим: він був тим, хто пройшов обтинання й розправу, а також тим, хто пройшов очищення. Мета й мотивація роботи Петра докорінно відрізнялися від мети та мотивації Павла. Хоча Петро не виконав великого обсягу роботи, його характер зазнав багатьох змін, і він шукав саме істину та справжні зміни. Його робота виконувалася не просто заради самої роботи. Хоча Павло зробив багато роботи, все це було роботою Святого Духа, і хоча Павло брав участь у цій роботі, він не випробував її на собі. Петро зробив набагато менше роботи тільки тому, що Святий Дух не виконав через нього такого великого обсягу роботи. Обсяг їхньої роботи не визначав, чи були вони вдосконаленими; прагнення одного було спрямоване на отримання нагород, а прагнення іншого – на досягнення вищої любові до Бога й виконання свого обов'язку як творіння Божого в тій мірі, в якій він міг втілити прекрасний образ для того, щоб задовольнити бажання Бога. Зовні вони були різними, і так само відрізнялися їхні сутності. Ти не можеш визначити, хто з них став досконалим, ґрунтуючись на тому, скільки роботи вони виконали. Петро прагнув втілити в життя образ того, хто любить Бога, бути тим, хто кориться Богу, бути тим, хто приймає розправу й обтинання, і бути тим, хто виконує свій обов'язок як творіння Боже. Він зміг присвятити себе Богу, віддати всього себе в руки Бога й коритися Йому

до самої смерті. Це було те, що він вирішив зробити, і, більше того, саме цього він і досягнув. Це – основна причина, з якої, врешті-решт, його кінець відрізнявся від кінця Павла. Робота, яку Святий Дух здійснив у Петрові, полягала в тому, щоб зробити його досконалим, а робота, яку Святий Дух виконав у Павлові, полягала в тому, щоб використовувати його. Це тому, що їхня природа та їхні погляди на пошуки були різними. Обидва мали роботу Святого Духа. Петро застосував цю роботу до себе, а також надав її іншим; Павло, тим часом, тільки надав іншим усю повноту роботи Святого Духа, а сам нічого від того не отримав. Таким чином, після того, як він стільки років мав досвід роботи Святого Духа, зміни в Павлові були близькі до нуля. Він усе ще залишався майже у своєму природному стані, і він усе ще був колишнім Павлом. Справа була лише в тому, що, витримавши труднощі багатьох років роботи, він навчився «працювати» та навчився витривалості, але його стара природа – його вкрай конкурентна й корислива природа – усе ще залишалася. Пропрацювавши стільки років, він не знав свого зіпсованого характеру і не позбувся свого старого характеру, і це все ще було чітко помітно в його роботі. У нього було просто більше досвіду роботи, але сам по собі такий невеликий досвід був нездатний змінити його та не міг змінити його погляди на існування або значення його пошуку. Хоча він багато років працював для Христа й ніколи більше не переслідував Господа Ісуса, у його серці не відбулося жодних змін у його пізнанні Бога. Це означає, що він працював не для того, щоб присвятити себе Богу, а радше був змушений працювати заради свого майбутнього кінцевого призначення. Бо на початку він переслідував Христа й не підкорився Христу; він був за своєю суттю бунтівником, який свідомо виступав проти Христа, і тим, хто не мав жодного уявлення про роботу Святого Духа. Коли його робота була майже завершена, він

усе ще не знав роботи Святого Духа і просто діяв за власним бажанням відповідно до свого власного характеру, не звертаючи анінайменшої уваги на волю Святого Духа. І тому його природа була ворожа Христу й не корилася істині. Хтось на зразок нього, кого полишила робота Святого Духа, хто не знав роботи Святого Духа, і хто також протистояв Христу – як така людина могла бути спасенною? Те, чи може людина бути спасенна, чи ні, залежить не від того, скільки роботи вона виконує або скільки вона присвячує, а від того, чи знає вона роботу Святого Духа чи ні, чи може вона застосовувати істину на практиці і чи відповідають істині її погляди на пошук.

Хоча природні одкровлення дійсно відбулися після того, як Петро почав слідувати за Ісусом, за своєю природою він від початку був тим, хто був готовий підкоритися Святому Духу та шукати Христа. Його послух Святому Духу був чистим: він не шукав слави й багатства, але замість цього керувався послухом істині. Хоча Петро тричі заперечував, що знає Христа, і хоча він спокушав Господа Ісуса, така незначна людська слабкість ніяк не стосувалася його природи, вона не вплинула на його майбутні пошуки, і вона не може бути достатнім доказом того, що його спокуса була дією антихриста. Нормальна людська слабкість – це те, що поділяють усі люди в світі; чи ти очікуєш, що Петро був іншим? Хіба люди не дотримуються певних поглядів на Петра, тому що він зробив кілька нерозумних помилок? І хіба люди не обожнюють так Павла через усю виконану ним роботу і всі написані ним послання? Як може людина бачити наскрізь, бачити саму сутність людини? Звичайно, ті, хто дійсно має розважливість, можуть побачити щось таке незначне? Хоча багаторічні болісні переживання Петра не описані в Біблії, це не доводить, що в Петра не було реального досвіду або що Петра не було вдосконалено. Як людина може повністю осягнути Божу роботу? Записи в Біблії не були особисто відібрані

Ісусом, вони були укладені пізнішими поколіннями. Якщо це так, то хіба все, що було записано в Біблії, не було вибрано відповідно до уявлень людини? Більше того, кінець Петра й Павла чітко не вказаний у посланнях, тому людина судить про Петра й Павла відповідно до свого власного сприйняття й на основі своїх власних уподобань. І оскільки Павло виконав так багато роботи, оскільки його «внесок» був такий великий, він завоював довіру мас. Хіба людина не зосереджується тільки на поверховому? Як може людина бачити наскрізь, бачити саму сутність людини? Не кажучи вже про те, що, оскільки Павло був об'єктом поклоніння протягом тисячоліть, хто наважиться необачно заперечувати його роботу? Петро був усього лише рибалкою, тож як його внесок міг бути таким же великим, як внесок Павла? Із точки зору внесків, які вони зробили, Павло повинен був бути винагороджений раніше Петра, і він повинен був мати більше підстав на отримання схвалення від Бога. Хто б міг подумати, що у Своему поводженні з Павлом Бог просто змусив його діяти через свої дари, у той час як Петра Бог зробив досконалим. Це ні в якому разі не означає, що Господь Ісус від самого початку збудував плани для Петра й Павла: радше вони були вдосконалені або залучені до роботи відповідно до притаманної їм природи. Отже, те, що бачать люди, – це просто зовнішній внесок людини, тоді як те, що бачить Бог, – це сутність людини, а також шлях, яким людина йде від самого початку, і мотивація, що лежить в основі пошуку людини. Люди оцінюють людину відповідно до своїх уявлень і відповідно до свого власного сприйняття, однак остаточний кінець людини не визначається на підставі її зовнішніх проявів. І тому Я кажу, що якщо шлях, яким ти йдеш від самого початку, – це шлях успіху, і твоя точка зору на пошук від самого початку правильна, тоді ти подібний до Петра; якщо шлях, яким ти йдеш, – це шлях невдачі, тоді яку б ціну ти не заплатив, твій кінець все одно буде

таким, як у Павла. У будь-якому разі, твоє місце призначення і те, чи досягнеш ти успіху або зазнаєш невдачі, визначається тим, чи є шлях, який ти шукаєш, правильним чи ні, а не твоєю відданістю або ціною, яку ти платиш. Сутність Петра й Павла та цілі, які вони перед собою ставили, були різними; людина не здатна відкрити ці речі, і тільки Бог може знати їх сповна. Бо те, що бачить Бог, – це сутність людини, тоді як людина нічого не знає про свою власну сутність. Людина не здатна побачити сутність всередині людини або її дійсний духовний стан і, отже, не здатна визначити причини невдач та успіхів Павла й Петра. Причина того, чому більшість людей шанує Павла, а не Петра, полягає в тому, що Павла було використано для громадської роботи, а людина здатна сприймати таку роботу, і тому люди визнають «досягнення» Павла. Досвід Петра, між тим, невидимий для людини, і те, що він шукав, недосяжно для людини, і тому люди не цікавляться Петром.

Петро став досконалим завдяки досвіду розправи та очищення. Він сказав: «Я повинен завжди задовольняти Боже бажання. У всьому, що я роблю, я прагну тільки задовольнити бажання Бога, і незалежно від того, покараний я або засуджений, я все одно щасливий так чинити». Петро віддав усього себе Богу, і вся його робота, слова і все життя були заради любові до Бога. Він був тим, хто шукав святості, і чим більше він переживав, тим сильнішою ставала його любов до Бога глибоко в його серці. Павло, тим часом, виконував тільки зовнішню роботу, і хоча він теж старанно працював, його труди були спрямовані на те, щоб правильно виконувати свою роботу й завдяки цьому здобути нагороду. Якби він знав, що не отримає жодної нагороди, він би кинув свою роботу. Петра ж турбувала істинна любов у його серці, а також те, що було практичним і могло бути досягнуто. Він переймався не тим, чи отримає він нагороду, а тим, чи можливо змінити свій характер. Павло дбав про те,

щоб працювати ще старанніше, він дбав про зовнішню працю і відданість, а також про вчення, з якими не стикалися нормальні люди. Він не дбав ні про зміни глибоко всередині себе, ні про істинну любов до Бога. Досвід Петра був спрямований на те, щоб досягти істинної любові й істинного пізнання Бога. Його досвід був спрямований на те, щоб здобути тісніші відносини з Богом і жити практичним життям. Робота Павла була виконана через те, що було довірено йому Ісусом, і для того, щоб отримати те, чого він жадав, але це не було пов'язано з його знанням себе й Бога. Його робота була виключно заради того, щоб уникнути кари й суду. Те, чого шукав Петро, – це чиста любов, а те, чого шукав Павло, – це вінець праведності. Петро випробував на собі багаторічну роботу Святого Духа й отримав практичне знання Христа, а також глибоке знання самого себе. Отже, його любов до Бога була чистою. Довгі роки очищення піднесли його знання про Ісуса й життя, і його любов була безумовною любов'ю, це була невимушена любов, і він нічого не просив взамін, як і не сподівався на будь-які блага. Павло працював багато років, але він не володів глибокими знаннями про Христа, і його знання про себе також були жалюгідно малі. У нього просто не було любові до Христа, і його робота та курс, яким він рухався, були спрямовані на те, щоб отримати фінальні лаври. Він шукав найпишніший вінець, а не найчистішу любов. Він шукав не активно, а пасивно; він не виконував свій обов'язок, але був змушений виконувати свій пошук після того, як був захоплений роботою Святого Духа. І таким чином, його пошук не доводить, що він був підходящим творінням Божим; саме Петро був підходящим творінням Божим, яке виконало свій обов'язок. Людина думає, що всі ті, хто робить внесок Богові, повинні отримати нагороду, і що чим більший внесок, тим більше само собою зрозумілим вважається, що вони повинні отримати Божу прихильність. Суть людської

точки зору полягає в очікуванні плати за докладені зусилля, і вона не прагне активно виконувати свій обов'язок як творіння Боже. Що стосується Бога, то чим більше люди прагнуть істинної любові до Бога і повного послуху Богу, що також означає прагнення виконувати свій обов'язок як творіння Боже, тим більше вони здатні отримати Боже схвалення. Точка зору Бога полягає в тому, щоб вимагати, щоб людина повернула собі свій первісний обов'язок і статус. Людина – творіння Боже, і тому людина не повинна брати на себе занадто багато, ставлячи якісь вимоги Богові, і не повинна робити нічого, крім виконання свого обов'язку як творіння Божого. Місця призначення Павла й Петра визначалися на основі того, чи могли вони виконувати свій обов'язок як Божі творіння, а не відповідно до розміру їхнього внеску; їхні місця призначення визначалися з огляду на те, чого вони прагнули від самого початку, а не відповідно до того, скільки роботи вони виконали, або до оцінки їх іншими людьми. Отже, прагнення активно виконувати свій обов'язок як творіння Боже – це шлях до успіху; пошук шляху істинної любові до Бога – це найправильніший шлях; прагнення до змін у своєму старому характері і пошук чистої любові до Бога – це шлях до успіху. Такий шлях до успіху – це шлях відновлення первісного обов'язку, а також первісного вигляду Божого творіння. Це – шлях відновлення, і це також мета всієї Божої роботи від початку до кінця. Якщо пошук людини запламовано особистими надмірними вимогами й нераціональними прагненнями, то досягнутим результатом не будуть зміни в характері людини. Це суперечить роботі відновлення. Це, безсумнівно, – не робота, яку здійснює Святий Дух, і тому це доводить, що пошук такого роду не схвалює Бог. Яке значення має пошук, не схвалений Богом?

Робота, виконана Павлом, була виставлена напоказ перед людиною, але що стосується того, наскільки чиста була його любов до Бога і як сильно він любив Бога в глибині свого

серця – цього людина бачити не може. Людина може тільки бачити роботу, яку він зробив, на підставі якої людина знає, що його, безсумнівно, використовував Святий Дух, і тому людина думає, що Павло був кращим за Петра, що його робота була більшою, тому що він міг забезпечувати церкви. Петро спирався тільки на свій особистий досвід і здобув лише кількох людей під час своєї періодичної роботи. Після нього збереглося лише кілька маловідомих послань, але хто знає, наскільки великою була його любов до Бога глибоко в його серці? Щодня Павло трудився для Бога: доки була робота, він виконував її. Він відчував, що таким чином він зможе отримати вінець і зможе задовольнити Бога, але він не шукав способів змінити себе через свою роботу. Усе в житті Петра, що не відповідало Божому бажанню, змушувало його почуватися ніяково. Якщо щось не відповідало Божому бажанню, він був сповнений каяття і шукав відповідний спосіб, за допомогою якого він міг намагатися задовольнити Боже серце. Навіть у найменш суттєвих аспектах свого життя він усе одно вимагав від себе задовольняти Боже бажання. Він був не менш вимогливим, коли справа стосувалася його старого характеру, завжди суворим у своїх вимогах до себе, з тим щоб усе більше заглиблюватися в істину. Павло шукав лише поверхової репутації і статусу. Він прагнув показати себе перед людьми й не прагнув домогтися будь-якого більш глибокого прогресу у входженні в життя. Його хвилювало вчення, а не реальність. Деякі люди кажуть: «Павло так багато зробив для Бога, чому Бог не згадав про нього? Петро виконав лише невелику роботу для Бога й не зробив значного внеску в церкви, тож чому він став досконалим?» Петро любив Бога до певної міри, чого вимагав Бог; тільки такі люди, як він, мають свідчення. А що ж із Павлом? До якої міри Павло любив Бога? Ти знаєш? Для чого була виконана робота Павла? І для чого була виконана робота Петра? Петро зробив не так вже й багато

роботи, але чи тобі відомо, що було глибоко в його серці? Робота Павла стосувалася забезпечення церков і підтримки церков. Те, що пережив Петро, – це зміни в його характері життя; він відчув на собі любов до Бога. Тепер, коли ти знаєш відмінності в їхній сутності, ти можеш побачити, хто, у кінцевому підсумку, дійсно вірив у Бога, а хто не вірив у Бога по-справжньому. Один із них по-справжньому любив Бога, а інший не любив Бога по-справжньому; один зазнав змін у своєму характері, а інший – ні; один служив смиренно, і його нелегко було помітити людям, а іншому поклонялися люди, і він був великою постаттю; один шукав святості, а інший – ні, і хоча він не був нечистий, він не мав чистої любові; один володів істинною людською сутністю, а інший – ні; один мав розсудливість творіння Божого, а інший – ні. Такими є відмінності в сутності Павла й Петра. Шлях, яким ішов Петро, був шляхом успіху, який також був шляхом досягнення відновлення нормальної людської сутності й відновлення обов'язку Божого творіння. Петро представляє всіх тих, хто досяг успіху. Шлях, пройдений Павлом, був шляхом невдач, і він представляє всіх тих, хто тільки підкоряється і витрачає себе поверхово, і не любить Бога по-справжньому. Павло представляє всіх тих, хто не володіє істиною. У своїй вірі в Бога Петро прагнув догодити Богові в усьому і прагнув коритися всьому, що виходило від Бога. Без найменшої скарги він був здатний прийняти кару й суд, а також очищення, скорботи і нестатки у своєму житті, ніщо з чого не могло змінити його любов до Бога. Хіба це – не вища любов до Бога? Хіба це не було виконанням обов'язку Божого творіння? Чи в карі, суді чи в скорботі, ти завжди можеш досягти слухняності аж до смерті, і це те, чого має досягати Боже творіння, це – чистота любові до Бога. Якщо людина може досягти цього, значить, вона є підходящим творінням Бога, і немає нічого, що краще задовольняло б бажання Творця. Уяви, що ти здатен працювати для Бога, але ти не коришся Богу

і не здатен по-справжньому любити Бога. Таким чином, ти не тільки не виконаєш обов'язок творіння Божого, але й будеш засуджений Богом, тому що ти – той, хто не володіє істиною, хто не здатний коритися Богу і хто неслухняний Богу. Ти дбаєш тільки про те, щоб працювати для Бога, і не дбаєш про те, щоб застосовувати істину на практиці або пізнавати себе. Ти не розумієш і не знаєш Творця, не коришся Творцеві і не любиш Його. Ти – той, хто від природи неслухняний Богу, і тому такі люди не є улюбленими Творця.

Деякі люди кажуть: «Павло зробив величезну роботу, і він звалив на свої плечі величезний тягар заради церков і зробив такий великий внесок у них. Тринадцять послань Павла підтверджують 2 000-річний період Благодаті й поступаються тільки чотирьом Євангеліям. Хто може зрівнятися з ним? Ніхто не може розшифрувати одкровення Івана, в той час як послання Павла дають життя, а виконана ним робота принесла користь церквам. Хто ще міг би досягти таких результатів? А яку роботу виконав Петро?» Коли людина оцінює інших, вона робить це відповідно до їхнього внеску. Коли Бог оцінює людину, Він робить це відповідно до природи людини. Серед тих, хто шукає життя, Павло був тим, хто не знав своєї власної сутності. Він у жодному разі не був смиренним або слухняним, як і не знав він своєї сутності, яка була в протистоянні з Богом. Отже, він був тим, хто не здобув детального досвіду, і був тим, хто не застосовував істину на практиці. Петро був іншим. Він знав свої недоліки, слабкості і свій зіпсований характер як творіння Боже, і тому в нього був шлях практики задля зміни свого характеру; він не був одним із тих, у кого було тільки вчення, але не було жодної реальності. Ті, хто змінюється, – це нові люди, які були спасенні, це ті, хто підхожий у пошуку істини. Люди, які не змінюються, належать до тих, хто від природи застарів; це ті, хто не спасений, тобто ті, хто Богу огидний і кого Він

відкидає. Бог не згадає про них, якою б великою не була їхня робота. Коли ти порівнюєш це зі своїм власним пошуком, має бути самоочевидним те, чи є ти в кінцевому підсумку такою ж людиною, як Петро чи Павло. Якщо в тому, що ти шукаєш, усе ще немає істини, і якщо навіть сьогодні ти все ще так само зарозумілий і зухвалий, як Павло, і досі так само говіркий і хвалькуватий, як він, то ти, без сумніву, виродженець, який зазнає невдачі. Якщо ти шукаєш того ж, що й Петро, якщо ти шукаєш практики і справжніх змін, і не зарозумілий або свавільний, але прагнеш виконувати свій обов'язок, тоді ти будеш Божим творінням, здатним досягти перемоги. Павло не знав своєї власної сутності або зіпсованості, і тим більше він не знав свого власного непослуху. Він ніколи не згадував про свою мерзенну непокору Христу й не відчував надмірного жалю. Він дав лише коротке пояснення, і глибоко у своєму серці він не підкорився Богу повністю. Хоча він упав по дорозі в Дамаск, він не заглядав глибоко всередину себе. Він був задоволений тим, що просто продовжував працювати, і не вважав пізнання себе й зміну свого старого характеру найбільш важливим із питань. Він був задоволений тим, що просто говорив істину, допомагав іншим, що було як бальзам для його совісті, і більше не переслідував учнів Ісуса, щоб утішитися і пробачити себе за свої минулі гріхи. Мета, яку він переслідував, була не більше ніж майбутнім вінцем і короткочасною роботою; метою, яку він переслідував, була рясна благодать. Він не шукав достатньої істини і не прагнув глибше проникнути в істину, яку раніше не розумів. Тому можна сказати, що його знання про себе було помилковим, і він не прийняв ані кари, ані суду. Те, що він був здатний працювати, не означає, що він володів знанням про свою власну природу або сутність; його увага була зосереджена тільки на зовнішніх практиках. Більше того, він прагнув не до зміни, а до знання. Його робота була повністю результатом явлення

Йому Ісуса по дорозі в Дамаск. Це не було тим, що він вирішив робити спочатку, і це не була робота, яка відбулася після того, як він прийняв обтинання свого старого характеру. Незалежно від того, як він працював, його старий характер не змінився, і тому його робота не спокутувала його минулі гріхи, а просто відігравала певну роль серед церков того часу. Для такої людини, як ця, чий старий характер не змінився, тобто хто не отримав спасіння й був ще більш позбавлений істини, він був абсолютно нездатний стати одним із тих, кого прийняв Господь Ісус. Він не був тим, хто був сповнений любові й благоговіння перед Ісусом Христом, як і не був вправним у пошуку істини, і тим більше не був тим, хто шукав таємниці втілення. Він був просто тим, хто був вправний у софістиці і не поступався нікому, хто був вищим за нього або володів істиною. Він заздрив людям або істинам, які суперечили йому або ворогували з ним, надаючи перевагу тим обдарованим людям, які представляли собою величний образ і володіли глибокими знаннями. Йому не подобалося спілкуватися з бідними людьми, які шукали істинний шлях і не піклувалися ні про що, крім істини, а натомість він спілкувався з високопоставленими діячами релігійних організацій, які говорили тільки про вчення й мали багаті знання. У нього не було любові до нової роботи Святого Духа, і він не дбав про рух нової роботи Святого Духа. Натомість він віддавав перевагу тим правилам і вченням, які були вищими за загальні істини. За своєю вродженою сутністю і всім тим, до чого він прагнув, він не заслуговує називатися християнином, який шукав істину, а тим більше вірним слугою в домі Божому, бо його лицемірство було занадто велике, а непослух – занадто тяжкий. Хоча він відомий як слуга Господа Ісуса, він зовсім не був гідний увійти у ворота Царства Небесного, бо його дії від початку до кінця не можна назвати праведними. Його можна просто розглядати як людину, яка була лицемірною і творила неправду, але в той же

час працювала для Христа. Хоча його не можна назвати злим, його цілком можна назвати людиною, яка творила неправду. Він виконав багато роботи, але про нього слід судити не за кількістю виконаної ним роботи, а тільки за її якістю й суттю. Тільки так можна дістатися до суті цього питання. Він завжди вірив: «Я здатний працювати, я кращий, ніж більшість людей; я уважний до тягара Господа, як ніхто інший, і ніхто не кається так глибоко, як я, бо велике світло осяяло мене, і я побачив велике світло, і тому моє покаяння глибше, ніж будь-яке інше». У той час саме це він думав у своєму серці. Наприкінці своєї роботи Павло сказав: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, мені призначається вінок праведности». Його боротьба, робота й курс були повністю спрямовані на досягнення вінця праведності, і він не прагнув активно просуватися вперед. Хоча він не був поверховий у своїй роботі, можна сказати, що його робота була виконана просто для того, щоб виправити його помилки, заглибити звинувачення його совісті. Він тільки сподівався завершити свою роботу, закінчити свій курс і провести свою боротьбу якомога швидше, щоб якомога швидше отримати свій жаданий вінець праведності. Чого він пристрасно бажав, так це не зустрітися з Господом Ісусом із його досвідом і істинним знанням, а якомога швидше завершити свою роботу, щоб отримати нагороду, яку забезпечила йому його робота, коли він зустрів Господа Ісуса. Він використовував свою роботу, щоб заспокоїти себе й укласти угоду в обмін на майбутній вінець. Він шукав не істину або Бога, а тільки вінець. Яким чином такий пошук може відповідати стандарту? Його мотивація, його робота, ціна, яку він заплатив, і всі його зусилля – його чудові фантазії пронизували все це, і він працював повністю відповідно до своїх власних бажань. У всій його роботі не було анінайменшого бажання платити ціну, яку він платив; він просто залучився до укладання угоди. Його зусилля не були добровільними задля

виконання його обов'язку, але були докладені добровільно задля досягнення мети угоди. Чи є якась цінність у таких зусиллях? Хто б похвалив його нечисті зусилля? Хто зацікавлений у таких зусиллях? Його робота була сповнена мрій про майбутнє, сповнена чудових планів і не містила шляху, за допомогою якого можна було б змінити характер людини. Так багато його доброзичливості було облудою; його робота не забезпечувала життя, а була удаваною ввічливістю; це було укладення угоди. Як така робота може привести людину на шлях відновлення її первісного обов'язку?

Петро шукав тільки те, що було за серцем Божим. Він прагнув виконати Боже бажання, і, незважаючи на страждання й негаразди, він все одно був готовий виконати Боже бажання. Немає більшого прагнення для віруючого в Бога. Те, чого прагнув Павло, було запламовано його власною плоттю, його власними уявленнями, його власними планами й задумами. Він ні в якому разі не був підходящим Божим творінням, не був тим, хто прагнув виконати Боже бажання. Петро прагнув підкоритися Божому керуванню, і хоча робота, яку він виконував, була невелика, мотивація його пошуку та шлях, яким він ішов, були правильними; хоча він не зміг здобути багато людей, він зміг шукати шлях істини. Через це можна сказати, що він був підходящим творінням Бога. Сьогодні, навіть якщо ти не є працівником, ти повинен бути в змозі виконувати обов'язки Божого творіння й прагнути підкорятися всім Божим вказівкам. Ти повинен бути здатним коритися всьому, що говорить Бог, і проходити всілякі негаразди й випробування, і хоча ти слабкий, у своєму серці ти все одно повинен бути здатним любити Бога. Ті, хто бере на себе відповідальність за своє власне життя, готові виконувати обов'язок творіння Божого, і точка зору таких людей на пошук є правильною. Це – люди, які потрібні Богу. Якщо ти виконав багато роботи, й інші отримали твої вчення,

але ти сам не змінився, і не приніс жодного свідчення, або не отримав ніякого істинного досвіду, так що в кінці твого життя все ще нічого з того, що ти зробив, не є свідченням, то хіба ти той, хто змінився? Хіба ти той, хто шукає істину? У той час Святий Дух використовував тебе, але коли Він використовував тебе, Він використовував ту частину тебе, яку можна було використовувати для роботи, і Він не використовував ту частину тебе, яку не можна було використовувати. Якби ти прагнув змінитися, то поступово став би досконалим у процесі використання тебе. Тим не менш, Святий Дух не бере на Себе ніякої відповідальності за те, чи будеш ти в кінцевому підсумку здобутим чи ні, і це залежить від способу твого пошуку. Якщо у твоєму особистому характері немає жодних змін, то це тому, що твоя точка зору на пошук неправильна. Якщо тобі не буде даровано жодної нагороди, то це твоя власна проблема, і це тому, що ти сам не застосовував істину на практиці й не в змозі виконати Боже бажання. Отже, немає нічого більш важливого, ніж твій особистий досвід, і немає нічого більш вирішального, ніж твоє особисте входження! Деякі люди в кінцевому підсумку скажуть: «Я зробив так багато роботи для Тебе, і хоча я, можливо, і не маю жодних видатних досягнень, все-таки я був старанним у своїх зусиллях. Хіба ти не можеш просто пустити мене на небеса, щоб я куштував плід життя?» Ти повинен знати, яких людей Я бажаю; тим, хто нечистий, не дозволяється входити в Царство, тим, хто нечистий, не дозволяється оскверняти святу землю. Хоча ти, можливо, виконав багато роботи й працював багато років, у кінці кінців, якщо ти все ще плачевно брудний, тоді для закону Небес буде нестерпно, що ти бажаєш увійти в Моє царство! Від заснування світу й до сьогоднішнього дня я ніколи не пропонував легкий доступ у Моє царство тим, хто підлещується до Мене. Це небесне правило, і ніхто не може його порушити! Ти повинен шукати

життя. Сьогодні ті, хто стануть досконалими, відносяться до того ж типу людей, що й Петро: це ті, хто прагне змінити свій власний характер і хто готовий свідчити про Бога й виконувати свій обов'язок як творіння Боже. Тільки такі люди стануть досконалими. Якщо ти сподіваєшся тільки на нагороди й не прагнеш змінити свій власний характер життя, усі твої зусилля будуть марними – це непорушна істина!

Із відмінності в сутностях Петра й Павла тобі слід зрозуміти, що всі ті, хто не шукає життя, працюють марно! Ти віриш у Бога й слідуєш за Богом, і тому в своєму серці ти повинен любити Бога. Ти повинен відкинути свій зіпсований характер, ти повинен прагнути виконати Боже бажання, і ти повинен виконувати обов'язок Божого творіння. Оскільки ти віриш у Бога й слідуєш за Ним, ти повинен принести Йому все й не повинен робити особистий вибір або ставити вимоги, і тобі слід досягти виконання Божого бажання. Оскільки тебе було створено, ти маєш коритися Господу, Який створив тебе, бо ти за своєю суттю не владний над собою і не здатний контролювати свою власну долю. Оскільки ти – людина, яка вірить у Бога, ти повинен шукати святості й змін. Оскільки ти є творінням Божим, ти повинен дотримуватися свого обов'язку й зберігати своє місце, і ти не повинен виходити за межі свого обов'язку. Метою цього не є обмежити тебе або пригнітити тебе за допомогою вчення, натомість, це – спосіб, у який ти можеш виконувати свій обов'язок, і його можуть досягнути – і повинні досягнути – усі, хто творить праведність. Якщо ти порівняєш сутності Петра й Павла, тоді ти знатимеш, як тобі слід шукати. Зі шляхів, пройдених Петром і Павлом, один – це шлях удосконалення, а інший – шлях вигнання; Петро й Павло представляють два різні шляхи. Хоча кожен отримав роботу Святого Духа, і кожен знайшов просвітління й освічення Святого Духа, і кожен прийняв те, що було довірено йому Господом Ісусом, плід, принесений

у кожному, був неоднаковим: один дійсно приніс плід, а інший – ні. Виходячи з їхньої сутності, роботи, яку вони виконували, того, що було виражено ними зовні, і їхнього остаточного кінця, тобі слід розуміти, на який шлях ти маєш ступити, яким шляхом тобі слід іти. Вони йшли двома явно різними шляхами. Павло й Петро були вираженням суті кожного зі шляхів, і тому від самого початку їх вважали типовим уособленням цих двох шляхів. Якими є ключові моменти досвіду Павла й чому йому не вдалося? Якими є ключові моменти досвіду Петра і як він переживав процес свого удосконалення? Якщо зіставити те, про що дбав кожен із них, ти дізнаєшся, який саме тип людини хоче Бог, якою є воля Бога, яким є характер Божий, яка людина в кінцевому підсумку стане досконалою, а також яка людина не стане досконалою; ти дізнаєшся, яким є характер тих, хто стане досконалим, і який характер у тих, хто не стане досконалим – ці суттєві питання можна побачити в досвіді Петра й Павла. Бог створив усе суще, і тому Він підпорядковує все творіння Своєму пануванню і спонукає його підкоритися Своєму пануванню; Він буде керувати всім сущим, щоб усе суще було в Його руках. Усе Боже творіння, включаючи тварин, рослини, людей, гори, річки й озера – усе повинно потрапити під Його панування. Усе, що в небесах і на землі, має потрапити під Його панування. У них не може бути жодного вибору, і всі вони повинні підкоритися Його розпорядженням. Це було зумовлено Богом, і це – влада Бога. Бог наказує всьому, упорядковує і ранжує все, причому кожен класифікується за родом і займає своє власне становище згідно з Божою волею. Яким би величним воно не було, ніщо не може перевершити Бога, усе служить людству, створеному Богом, і ніщо не сміє послухатися Бога або ставити Богові будь-які вимоги. Тому людина, як творіння Боже, також повинна виконувати свій обов'язок людини. Незалежно від того, чи є вона володарем або опікуном усього сущого, незалежно від того, наскільки високий

статус людини серед усього сушого, все одно вона – лише маленька людська істота під владою Бога, і є нічим більшим, ніж незначна людська істота, творіння Бога, і вона ніколи не буде вище Бога. Як творіння Боже, людина повинна прагнути виконувати обов'язок творіння Божого та прагнути любити Бога, не роблячи іншого вибору, бо Бог гідний любові людини. Ті, хто прагне любити Бога, не повинні шукати будь-яких особистих вигод або мати особистих прагнень; це – найправильніший спосіб пошуку. Якщо те, що ти шукаєш, – істина, якщо те, що ти застосовуєш на практиці, є істиною, і якщо те, чого ти досягаєш, – це зміна твого характеру, тоді шлях, яким ти йдеш, є правильним. Якщо те, що ти шукаєш, – це плотські блага, а те, що ти застосовуєш на практиці, – це істина твоїх власних уявлень, і якщо у твоєму характері немає змін, і ти зовсім не слухняний Богу в плоті, і ти все ще живеш у невизначеності, тоді те, що ти шукаєш, безсумнівно, приведе тебе в пекло, бо шлях, яким ти йдеш, – це шлях невдачі. Те, чи буде тебе вдосконалено або вигнано, залежить від твого власного пошуку, що також означає, що успіх або невдача залежать від шляху, яким іде людина.

Божа робота та робота людська

Яку частку людської роботи становить робота Святого Духа, а яку – досвід людини? Можна сказати, що люди досі не розуміють цих запитань, і причина полягає в тому, що вони не розуміють принципів роботи Святого Духа. Коли Я кажу «людська робота», звичайно, Я маю на увазі роботу тих, хто має роботу Святого Духа, або тих, кого використовує Святий Дух. Я маю на увазі не роботу, в основі якої лежить воля людини, а роботу апостолів, робітників або пересічних братів і сестер, що здійснюється в рамках роботи Святого Духа. Тут вираз «людська робота» стосується не роботи втіленого Бога,

а масштабу та принципів тієї роботи, яку Святий Дух вершить над людьми. Хоча ці принципи є принципами та масштабом роботи Святого Духа, вони не такі самі, як принципи та масштаб роботи втіленого Бога. Робота людини має людську сутність і принципи, а Божа робота має сутність та принципи Бога.

Робота в потоці Святого Духа, чи то робота самого Бога, чи то робота використовуваних Ним людей, є роботою Святого Духа. Сутність Самого Бога – це Дух, який можна назвати Святим Духом або семиразово посиленням Духом. Загалом, усі Вони – Дух Божий, хоча в різні епохи Дух Божий називали різними іменами. Їхня сутність однаково єдина. Тому робота Самого Бога – це робота Святого Духа, тоді як робота втіленого Бога – це не що інше, як Святий Дух за роботою. Робота людей, які використовуються, також є роботою Святого Духа. Однак робота Бога – це повне вираження Святого Духа, яке є абсолютно правдивим, тоді як робота людей, які використовуються, перемішана з багатьма людськими речами та не є прямим вираженням Святого Духа, не кажучи вже про Його повне вираження. Робота Святого Духа різноманітна та не обмежена жодними умовами. Робота Святого Духа в різних людях різниться; вона проявляє різні сутності, і вона відрізняється в залежності від епохи, а також від країни. Звичайно, хоча Святий Дух діє багатьма різними способами та згідно з багатьма принципами, хоч би як виконувалася робота й над якими б людьми вона не вершилась, її сутність завжди є різною; уся робота, що вершиться над різними людьми, має свої принципи, і вся вона може представляти сутність своїх об'єктів. Це тому, що робота Святого Духа має доволі конкретні межі та доволі розмірена. Робота, яка виконується у втіленій плоті, не є такою самою, що й робота, яка вершиться над людьми, і робота також варіюється в залежності від духовного рівня людини, над якою вона провадиться. Робота, яка виконується у втіленій плоті,

не вершиться над людьми, і це не та сама робота, яка вершиться над людьми. Коротко кажучи, незалежно від того, як вона виконується, робота, що здійснюється над різними об'єктами, ніколи не буває однаковою, і принципи, за якими Він працює, відрізняються відповідно до станів та природи різних людей, над якими Він працює. Святий Дух працює над різними людьми, виходячи з притаманної їм сутності, і не висуває до них вимог, які перевищують цю сутність, як і не здійснює Він над ними роботи, яка перевищує властивий їм духовний рівень. Отже, робота Святого Духа над людиною дозволяє людям побачити сутність об'єкта цієї роботи. Притаманна людині сутність не змінюється; властивий їй духовний рівень є обмеженим. Святий Дух використовує людей або працює над ними відповідно до обмежень їхнього духовного рівня, аби вони могли отримати з цього користь. Коли Святий Дух працює над людьми, які використовуються, їхні таланти та притаманний їм духовний рівень вивільняються, а не стримуються. Притаманний їм духовний рівень використовується в служінні цієї роботи. Можна сказати, що Він використовує ті частини людей, які можуть бути використані в Його роботі, щоб досягти в цій роботі результатів. Натомість, робота, виконувана у втіленій плоті, виражає роботу Духа безпосередньо й не заплямована людським розумом і думками; ані людські дари, ані досвід людини, ані її вроджений стан не можуть цього досягти. Уся незліченна робота Святого Духа покликана приносити користь і наставляти людину. Однак деякі люди можуть бути вдосконалені, тоді як інші не мають умов для вдосконалення, що означає, що вони не можуть бути вдосконалені та навряд чи можуть бути спасенні, і хоча вони могли мати роботу Святого Духа, зрештою їх виганяють. Це означає, що, хоча робота Святого Духа покликана наставляти людей, не можна казати, що всі ті, хто мав роботу Святого Духа, будуть повністю вдосконалені, тому що шлях,

яким прямує багато людей у своєму пошуку, не є шляхом до вдосконалення. Вони мають лише однобічну роботу Святого Духа, а не суб'єктивну людську співпрацю чи належне людське прагнення. Отже, робота Святого Духа над цими людьми зрештою служить тим, кого вдосконалюють. Робота Святого Духа не може бути безпосередньо побачена людьми, як і не може бути безпосередньо відчута самими людьми на дотик. Вона може лише бути виражена тими, хто має дар роботи, а це означає, що робота Святого Духа надається послідовникам через її виявлення людьми.

Робота Святого Духа здійснюється й завершується за посередництва багатьох типів людей та за багатьох різних умов. Хоча робота втіленого Бога може представляти роботу цілої епохи та може являти собою входження людей у цілу епоху, робота над деталями людського входження однаково мусить виконуватися людьми, які використовуються Святим Духом, а не втіленим Богом. Таким чином, Божа робота, або власне служіння Боже, – це робота втіленої плоті Бога, яку людина не може виконати замість Нього. Робота Святого Духа завершується за посередництва багатьох різних типів людей; жодна людина не може досягти її у всій повноті, і жодна людина не може виразити її повністю. Ті, хто очолює церкви, також не здатні уповні представляти роботу Святого Духа; вони можуть лише виконувати деяку керівну роботу. Роботу Святого Духа можна таким чином поділити на три частини: роботу Самого Бога, роботу людей, які використовуються, і роботу, що вершиться над усіма, хто перебуває в потоці Святого Духа. Робота Самого Бога полягає в тому, щоб керувати всією епохою; робота тих, хто використовується, полягає в тому, щоб, будучи посланими або отримавши доручення після того, як Бог виконав Свою власну роботу, очолити всіх Божих послідовників, а це ті, хто співпрацює з Божою роботою; робота, яку вершить Святий Дух

над тими, хто перебуває в потоці, полягає в підтриманні всієї Його власної роботи, тобто в підтримці всього Його управління та Його свідчення, водночас удосконалюючи тих, кого можна вдосконалити. Разом ці три частини становлять повну роботу Святого Духа, але без роботи Самого Бога робота управління застоювалася б у всій своїй повноті. Робота Самого Бога включає роботу всього людства, а також представляє роботу всієї епохи, що означає, що власна робота Бога представляє кожен стимул і тенденцію роботи Святого Духа, тоді як робота апостолів відбувається після власної роботи Бога й наслідуює її, і вона не керує епохою та не представляє тенденції роботи Святого Духа всієї епохи. Вони лише виконують роботу, яку має виконати людина, що взагалі не має нічого спільного з роботою управління. Робота, яку виконує Сам Бог, – це проект у рамках роботи управління. Людська робота – це лише обов’язок, який виконують люди, котрі використовуються, і вона не пов’язана з роботою управління. Незважаючи на те, що обидві вони є роботою Святого Духа, через відмінності в ідентичностях та репрезентаціях цієї роботи існують чіткі та суттєві відмінності між власною роботою Бога та роботою людини. Що більше, обсяг роботи, яку вершить Святий Дух, варіюється для об’єктів із різною ідентичністю. Такими є принципи та масштаб роботи Святого Духа.

Робота людини позначає її досвід та її людську природу. Те, що людина дає, і робота, яку вона виконує, представляють її саму. Проникливість людини, її міркування, її логіка, її багата уява – усе це включено в її роботу. Досвід людини особливо здатний позначати її роботу, і переживання людини стають складовими її роботи. Робота людини може виражати її досвід. Коли деякі люди переживають негативний досвід, то переважна частина їхнього спілкування складатиметься з негативних елементів. Якщо їхній досвід протягом певного періоду часу є

позитивним, і вони особливо одержимі шляхом у позитивному аспекті, їхнє спілкування є дуже підбадьорливим, і люди можуть отримати від них позитивні положення. Якщо ж робітник на якийсь період часу набуває негативних поглядів, його спілкування завжди нестиме в собі негативні елементи. Таке спілкування гнітить, а інші після спілкування з ним несвідомо впадуть у депресію. Стан послідовників змінюється в залежності від стану очільника. Який робітник усередині, те він і виражає назовні, і робота Святого Духа часто змінюється в залежності від стану людини. Він діє відповідно до досвіду людей, не примушує їх, але висуває до них вимоги відповідно до нормального перебігу їхнього досвіду. Це означає, що людське спілкування відрізняється від Слова Божого. Те, про що люди спілкуються, передає їхні індивідуальні уявлення й досвід, виражаючи їхні уявлення та досвід на основі Божої роботи. Їхній обов'язок полягає в тому, щоб після того, як Бог діє або говорить, з'ясувати, що з цього вони мають практикувати чи у що увійти, а потім передати це послідовникам. Отже, робота людини являє собою її входження та практику. Звичайно, така робота перемішана з людськими уроками та досвідом або деякими людськими думками. Як би не діяв Святий Дух, чи то над людиною, чи у втіленому Богові, робітники завжди виражають те, ким вони є. Хоча виконує роботу Святий Дух, ця робота ґрунтується на тому, ким людина є за своєю природою, оскільки Святий Дух не діє без підґрунтя. Іншими словами, ця робота не виникає з нічого, але завжди виконується відповідно до реальних обставин та реальних умов. Лише таким чином можна перетворити характер людини й змінити її старі уявлення та старі думки. Те, що людина висловлює, – це те, що вона бачить, переживає й може уявити, і це досяжно для її мислення, навіть якщо це вчення або переконання. Робота людини не може вийти за рамки ані людського досвіду, ані того, що вона бачить,

ані того, що вона може уявити чи збагнути, незалежно від розміру цієї роботи. Бог виражає лише те, Ким є Він Сам, а це недосяжно для людини, тобто недоступно для людського мислення. Він виражає Свою роботу з управління всім людством, і це не пов'язано з деталями людського досвіду, але натомість стосується Його власного управління. Те, що виражає людина, – це її досвід, тоді як те, що виражає Бог, – це Його природа, тобто притаманний Йому характер, недоступний для людини. Досвід людини – це її розуміння та знання, набуті на основі вираження Богом Своєї природи. Таке розуміння й знання називаються природою людини, а основою їх вираження є притаманний людині характер та духовний рівень – ось чому їх також називають людською природою. Людина здатна спілкуватися про те, що вона переживає та бачить. Ніхто не може спілкуватися про те, чого він не відчував, не бачив або чого не може сягнути його мислення, – тобто про ті речі, яких він не має всередині себе. Якщо те, що виражає людина, не походить із її досвіду, тоді це її уява чи вчення. Простіше кажучи, у її словах немає реальності. Якби ти ніколи не стикався з суспільними речами, ти не зміг би чітко спілкуватися щодо складних суспільних взаємин. Якби у тебе не було сім'ї, якби інші говорили про сімейні проблеми, ти б не зрозумів більшої частини того, про що вони говорять. Отже, те, про що людина спілкується, і робота, яку вона виконує, представляють її внутрішню природу. Якби хтось спілкувався про своє розуміння кари й суду, але в тебе не було б досвіду цього, ти не наважився б заперечувати його знання, а тим більше не насмілювався б бути на сто відсотків упевненим у цьому. Це тому, що їхнє спілкування щодо цього питання – це те, чого ти ніколи не переживав на власному досвіді, те, чого ти ніколи не знав, і твій розум не може цього уявити. Усе, що ти можеш почерпнути з їхніх знань, – це шлях до проходження кари та суду в майбутньому. Але цей шлях може бути лише шляхом

доктринального знання; він не може посісти місце твого власного розуміння, а тим більше твого досвіду. Можливо, ти вважаєш те, що вони кажуть, абсолютно правильним, але на своєму власному досвіді ти знаходиш це нездійсненним у багатьох відношеннях. Можливо, ти відчуваєш, що дещо з того, що ти чуєш, є цілковито неможливим; у цей час у тебе є власні уявлення про це, і хоча ти приймаєш це, ти робиш це неохоче. Але у твоєму власному досвіді знання, з якого ти вивів свої уявлення, стає твоїм способом практики, і чим більше ти практикуєш, тим більше ти розумієш справжню цінність і сенс почутих тобою слів. Отримавши свій власний досвід, ти можеш почати говорити про знання, які ти повинен мати щодо пережитого тобою. Крім того, ти також можеш відрізнити тих, чий знання є реальними та практичними, від тих, чий знання засновані на вченні й нічого не варті. Отже, чи відповідає істині сповідуване тобою знання значною мірою залежить від того, чи маєш ти практичний досвід у цьому. Там, де у твоєму досвіді є істина, там твоє знання буде практичним і цінним. Через свій досвід ти також можеш здобути проникливість і розуміння, поглибити свої знання, збільшити свою мудрість і здоровий глузд щодо того, як тобі слід поводитися. Знання, виражені людьми, які не володіють істиною, є вченням незалежно від того, наскільки б піднесеними вони не були. Людина такого типу може бути дуже розумною, коли йдеться про справи плоті, але не може розрізняти, коли йдеться про духовні питання. Так відбувається тому, що такі люди не мають жодного досвіду в духовних справах. Це люди, які не є просвітленими в духовних справах і не розуміють духовних питань. Який би вид знань ти не виражав, якщо це твоя природа, то це є твоїм особистим досвідом, твоїм справжнім знанням. Те, що обговорюють люди, які говорять тільки про вчення, – а це люди, які не мають ані істини, ані реальності, – можна також назвати їхньою природою,

тому що вони прийшли до свого вчення лише через глибоке споглядання, і це результат їхніх глибоких роздумів. І все-таки це лише вчення, не більше ніж уява! Досвід усіх типів людей представляє те, що знаходиться всередині них. Той, хто не має жодного духовного досвіду, не може говорити ані про знання істини, ані про належне знання стосовно різноманітних духовних речей. Те, що людина виражає, – це те, ким вона є всередині, це безсумнівно. Якщо хтось бажає мати знання про духовні речі та знання істини, він повинен мати реальний досвід. Якщо ти не можеш чітко говорити про здоровий глузд у людському житті, то наскільки менше ти зможеш говорити про духовні речі? Ті, хто може очолювати церкви, забезпечувати людям життя та бути апостолами для людей, повинні мати фактичний досвід; вони повинні мати правильне розуміння духовних речей і належне поцінювання та досвід істини. Тільки такі люди мають право бути робітниками або апостолами, які очолюють церкви. В іншому разі, вони можуть лише слідувати як найменші й не можуть вести за собою, а тим більше бути апостолами, здатними забезпечувати людям життя. Це тому, що функція апостолів полягає не в тому, щоб метушитись або боротись; вона в тому, щоб виконувати роботу служіння життю та вести за собою інших у перетворенні їхніх характерів. На тих, хто виконує цю функцію, покладено велику відповідальність, яку далеко не кожен може на себе взяти. Таку роботу можуть виконувати лише ті, хто опанував суть життя, тобто ті, хто має досвід істини. Її не може виконувати просто будь-хто, здатний зректися, здатний метушитися або готовий присвятити себе; люди, які не мають досвіду істини, які не зазнали обтинання або суду, не здатні виконувати таку роботу. Люди без досвіду, які є людьми без реальності, нездатні чітко бачити реальність, тому що вони самі не мають цієї природи. Тому люди такого типу не тільки нездатні виконувати керівну

роботу, але, якщо вони залишатимуться без істини тривалий час, слід їх вигнати. Проникливість, яку ти виражаєш, може служити доказом тих труднощів, яких ти зазнав у житті, тих речей, за які тебе карають, і тих питань, за які тебе судили. Це стосується також і випробувань: де людина очищується, де вона слабка, – це ті сфери, в яких вона має досвід, у яких вона має шлях. Наприклад, якщо хтось страждає від розчарувань у шлюбі, така людина часто спілкується так: «Слава Богу, хвала Богу, я мушу задовольнити бажання Божого серця й пожертвувати всім своїм життям, і я маю повністю віддати свій шлюб у Божі руки. Я готовий віддати все своє життя Богові». Усе, що є в людині, може демонструвати, що вона собою являє, через спілкування. Темп людської мови, те, чи говорить вона голосно чи тихо, – такі справи не стосуються досвіду й не можуть представляти, що людина має та ким вона є. Ці речі можуть лише показати, хороший чи поганий у людини характер, або добра чи зла її природа, але їх не можна прирівняти до наявності в людини досвіду. Уміння виражати себе під час розмови, або майстерність чи швидкість мовлення – це лише справа практики, яка не може замінити собою чийсь досвід. Коли ти говориш про свій особистий досвід, ти спілкуєшся про те, що вважаєш важливим, і про все, що знаходиться всередині тебе. Моя промова представляє Мою природу, але те, що Я кажу, є недосяжним для людини. Те, що Я кажу, не є тим, що людина переживає, і не є тим, що людина може побачити; це також не є тим, чого людина може торкнутися, але це те, Ким Я є. Деякі люди визнають лише, що те, про що Я спілкуюсь, – це те, що Я пізнав на власному досвіді, але вони не розпізнають, що це безпосереднє вираження Духа. Звичайно, те, що Я кажу, є тим, що Я пізнав на власному досвіді. Саме Я виконував роботу управління впродовж шести тисяч років. Я пережив усе від початку створення людства дотепер; як Я міг би бути нездатним

обговорювати це? Що стосується природи людини, то Я побачив її чітко; Я давно її спостерігав. Як Я міг би бути неспроможним чітко про це говорити? Оскільки Я чітко побачив сутність людини, Я маю право карати її й судити її, тому що людина цілком пішла від Мене, але була розбещена сатаною. Звичайно, Я також маю право оцінювати виконану Мною роботу. Хоча ця робота не виконується Моєю плоттю, вона є безпосереднім вираженням Духа, і це те, що Я маю і Ким Я є. Отже, Я маю право виражати її та виконувати ту роботу, яку Я повинен зробити. Те, що кажуть люди, це те, що вони пережили на власному досвіді. Це те, що вони побачили, те, чого спроможний сягнути їхній розум і що їхні чуття здатні зафіксувати. Це те, про що вони можуть спілкуватися. Слова, промовлені плоттю втіленого Бога, є безпосереднім вираженням Духа, і вони виражають роботу, виконану Духом, яку плоть не переживала або не бачила, проте Він однаково виражає Свою природу, адже сутність плоті – це Дух, і Він виражає роботу Духа. Це робота, вже виконана Духом, хоча вона поза досяжністю плоті. Після втілення, через вираження плоті Він дає змогу людям пізнати Божу природу й дозволяє людям побачити Божий характер і роботу, яку Він виконав. Людська робота забезпечує людям більшу ясність щодо того, у що вони повинні ввійти та що вони мають зрозуміти; вона включає ведення людей до розуміння й переживання істини. Людська робота полягає в тому, щоб підтримувати людей; Божа робота полягає в тому, щоб відкривати людству нові шляхи та нові епохи, а також розкривати людям те, що невідомо смертним, даючи їм можливість пізнати Його характер. Божа робота – вести за собою все людство.

Уся робота Святого Духа вершиться з метою принести людям користь. Уся вона спрямована на те, щоб наставляти людей; немає такої роботи, яка б не приносила користі людям. Незалежно від того, глибока чи поверхова істина, і

незалежно від духовного рівня тих, хто приймає істину, що б не робив Святий Дух, це приносить людям користь. Але робота Святого Духа не може виконуватися безпосередньо; вона має бути виражена через людей, які співпрацюють із Ним. Тільки так можна отримати результати роботи Святого Духа. Звичайно, коли Святий Дух діє безпосередньо, він анітрохи не спотворюється; але коли Святий Дух діє через людину, він сильно забруднюється і не є автентичною роботою Святого Духа. Враховуючи це, істина різною мірою змінюється. Послідовники отримують не первісний намір Святого Духа, а поєднання роботи Святого Духа з досвідом та знаннями людини. Та частина того, що отримують послідовники, яка є роботою Святого Духа, є правильною, тоді як досвід і знання людини, які вони одержують, варіюються, оскільки робітники є різними. Робітники з просвітлінням і настановою Святого Духа отримують досвіди, засновані на цьому просвітлінні й настанові. У рамках цих досвідів поєднуються людський розум і досвід, а також природа людської сутності, і згодом вони здобувають знання або розуміння, які вони повинні мати. Таким є спосіб практики людини після переживання істини. Такий спосіб практики не є завжди однаковим, оскільки люди переживають по-різному, і речі, які люди переживають, є різними. Таким чином, одне й те саме просвітління Святого Духа породжує різні знання й практики, тому що ті, хто отримує просвітління, є різними. Деякі люди припускаються незначних помилок під час практики, тоді як інші роблять великі помилки, а треті нічого, окрім помилок, не роблять. Це тому, що люди різняться за своєю здатністю до розуміння, а також тому, що притаманні їм духовні рівні відрізняються. Деякі люди, почувши послання, розуміють одне, а інші люди, почувши істину, розуміють інше. Деякі люди злегка відхиляються, тоді як інші взагалі не розуміють істинного значення істини.

Тому розуміння людини диктує, як вона вестиме за собою інших; це точно так, тому що робота людини – це просто вираження її природи. Люди, яких очолюють ті, хто правильно розуміє істину, також матимуть правильне розуміння істини. Навіть якщо й існують люди з помилками в розумінні, їх дуже мало, і не кожен припускатиметься помилок. Якщо хтось припускається помилок у своєму розумінні істини, ті, хто слідує за ним, безсумнівно, також помилятимуться, і ці люди помилятимуться у всіх сенсах цього слова. Ступінь розуміння істини послідовниками значною мірою залежить від самих робітників. Звичайно, істина від Бога є правильною та безпомилковою, і це абсолютно точно. Проте робітники не є абсолютно правими, і не можна сказати, що вони абсолютно надійні. Якщо робітники мають дуже практичний спосіб втілювати істину в життя, то й послідовники матимуть спосіб практикувати. Якщо робітники не мають способу практикувати істину, а мають лише вчення, тоді послідовники не матимуть реальності. Духовний рівень та природа послідовників визначаються народженням і не пов'язані з робітниками, але те, якою мірою послідовники розуміють істину й знають Бога, залежить від робітників (це стосується лише деяких людей). Яким би не був робітник, такими ж будуть і послідовники, яких він очолює. Те, що виражає робітник, – це його власна природа, без застережень. Вимоги, які він висуває до тих, хто слідує за ним, – це те, чого він сам хоче або може досягти. Більшість робітників використовує те, що вони роблять самі, як основу для висування вимог до своїх послідовників, незважаючи на те, що багато чого їхні послідовники взагалі не можуть досягти, – а те, чого людина не може досягти, стає перешкодою для її входження.

У роботі тих, хто пройшов через обтинання, розправу, суд і кару, набагато менше відхилень, і вираження їхньої роботи

є набагато точнішим. Ті, хто у своїй роботі покладається на свою природність, припускаються доволі серйозних помилок. Робота невідосконалених людей виражає забагато їхньої власної природності, що становить суттєву перешкоду для роботи Святого Духа. Наскільки б хорошим не був духовний рівень людини, вона також повинна пройти через обтинання, розправу й суд, перш ніж зможе виконувати роботу Божого доручення. Якщо вони не пройшли такого суду, їхня робота, як би добре вона не була виконана, не може відповідати принципам істини й завжди є продуктом їхньої власної природності та людської доброти. Робота тих, хто пройшов через обтинання, розправу й суд, є набагато точнішою за роботу тих, хто не пройшов через обтинання, розправу та суд. Ті, хто не пройшов суд, не виражають нічого, окрім людської плоті й думок, змішаних із великою часткою людського інтелекту та вродженого таланту. Це не є точним вираженням Божої роботи людиною. Ті, хто слідує за такими людьми, притягуються до них за притаманним їм духовним рівнем. Оскільки вони виражають надто багато людської проникливості та досвіду, які майже відірвані від первісного задуму Бога й задалеко від нього відхиляються, робота такого типу людей не може привести людей до Бога та радше приводить їх до людини. Тому ті, хто не пройшов через суд та кару, не кваліфіковані виконувати роботу Божого доручення. Робота кваліфікованого робітника може привести людей на правильний шлях і подарувати їм більше входження в істину. Його робота може привести людей до Бога. Крім того, робота, яку він виконує, може варіюватися від людини до людини та не зв'язана правилами, забезпечуючи людям звільнення і свободу, а також здатність поступово зростати в житті та мати глибше входження в істину. Роботі некваліфікованого робітника багато чого бракує. Його робота дурна. Він може лише підкоряти людей правилам, і те, чого він вимагає від людей, не

варіюється в залежності від людини; він не працює відповідно до фактичних потреб людей. У такій роботі забагато правил і забагато вчень, і вона не здатна привести людей до реальності, ані до нормальної практики зростання в житті. Вона може лише дозволити людям дотримуватися кількох нікчемних правил. Такі вказівки можуть лише збити людей зі шляху. Він веде тебе, аби ти став подібним до нього; він може привести тебе до того, що він має і ким є. Щоб послідовники могли з'ясувати, чи є лідери кваліфікованими, ключове – це подивитися на шлях, яким вони ведуть, і на результати їхньої роботи, а також побачити, чи послідовники отримують принципи, що відповідають істині, і чи отримують вони способи практикування, придатні для їхнього перетворення. Ти повинен бачити різницю у роботі різних типів людей; ти не повинен бути дурним послідовником. Це стосується питання входження людей. Якщо ти не здатний відрізнити, провід якої людини має шлях, а якої – не має, тебе буде легко обдурити. Усе це безпосередньо стосується твого власного життя. У роботі невідосконалених людей забагато природності; у ній домішано забагато людської волі. Їхня природа – це природність, – це те, з чим вони народжуються. Це не життя після розправи або реальність після перетворення. Як може така людина підтримувати тих, хто прагне життя? Життя, яке людина має від початку, – це її вроджений інтелект або талант. Цей вид інтелекту або таланту є доволі далеким від конкретних вимог Бога до людини. Якщо людина не була вдосконалена, а її розбещений характер не пройшов обтинання та розправу, то між тим, що вона виражає, і істиною буде широка прірва; те, що вона виражає, буде перемішане з невизначеними речами, такими як її уява та однобічний досвід. Що більше, незалежно від того, як ця людина працює, люди відчують, що немає загальної мети й немає істини, придатної для входження всіх людей. Більшість того, що вимагається від людей,

знаходиться поза межами їхніх можливостей, так начебто вони качки, яких змушують сидіти на жердинках. Це робота людської волі. Розбещений характер людини, її думки та її уявлення пронизують усі частини її тіла. Людина не народжується з інстинктом практикувати істину, як не має вона й інстинкту розуміти істину безпосередньо. Додайте до цього розбещений характер людини: коли така природна людина працює, хіба це не викликає перебоїв? Але людина, яка була вдосконалена, має досвід істини, яку люди повинні зрозуміти, і знання їхніх розбещених характерів, так що невизначені й нереальні речі у її роботі поступово зменшуються, людських домішок стає дедалі менше, а її робота та служіння наближаються дедалі ближче до стандартів, яких вимагає Бог. Таким чином, її робота ввійшла до реальності істини й також стала реалістичною. Думки в людській свідомості, зокрема, блокують роботу Святого Духа. Людина має багату уяву й розважливу логіку, і вона має великий досвід ведення справ. Якщо ці аспекти людини не піддаються обтинанню та виправленню, усі вони є перешкодами в роботі. Тому людська робота не може досягти найвищої точності, особливо робота невідосконалених людей.

Людська робота залишається в певних рамках та є обмеженою. Одна людина може виконувати роботу лише певної фази й не може виконувати роботу всієї епохи – в іншому разі вона ввела б людей в осередок правил. Людська робота може стосуватися лише конкретного часу або фази. Це тому, що досвід людини має свої межі. Не можна порівнювати роботу людини з Божою роботою. Усі людські способи практикування та її знання істини застосовні до певної межі. Не можна сказати, що шлях, яким простує людина, є цілковито волею Святого Духа, оскільки людина може бути просвітлена тільки Святим Духом і не може бути цілковито заповнена Святим Духом. Усі речі, які людина може пережити на власному досвіді,

знаходяться в межах нормальної людської сутності й не можуть вийти за рамки думок у звичайній людській свідомості. Усі, хто може жити в реальності істини, мають досвід у межах цього діапазону. Коли вони пізнають істину, це завжди досвід нормального людського життя, просвітленого Святим Духом; це не спосіб переживання, що відхиляється від нормального людського життя. Вони пізнають істину, просвітлені Святим Духом на основі проживання свого людського життя. Більше того, ця істина варіюється від людини до людини, і її глибина пов'язана зі станом людини. Можна лише сказати, що шлях, яким вони йдуть, – це нормальне людське життя того, хто шукає істину, і його можна назвати шляхом, яким іде нормальна людина, просвітлена Святим Духом. Не можна сказати, що шлях, яким вони йдуть, – це шлях, обраний Святим Духом. У звичайному людському досвіді, оскільки люди, які шукають, не є однаковими, робота Святого Духа також не є однаковою. Крім того, оскільки середовища, в яких перебувають люди, і діапазон їхнього досвіду не однакові, а також через домішки їхньої свідомості та думок, їхній досвід є різною мірою змішаним. Кожна людина розуміє істину відповідно до своїх відмінних, індивідуальних умов. Їхнє розуміння справжнього значення істини не є повним і являє собою лише один або кілька її аспектів. Обсяг істини, яку переживає людина, відрізняється в залежності від людини відповідно до умов кожної людини. Таким чином, знання однієї і тієї ж істини, виражене різними людьми, не є однаковим. Це означає, що людський досвід завжди має обмеження й не може уповні відображати волю Святого Духа, як і людська робота не може сприйматись як робота Бога, навіть якщо те, що виражає людина, дуже близько відповідає Божій волі, і навіть якщо досвід людини дуже близький до роботи вдосконалення, яку вершить Святий Дух. Людина може бути лише Божим слугою, виконуючи роботу,

яку Бог їй довіряє. Людина може виражати лише знання, просвітлені Святим Духом, та істини, отримані з її особистого досвіду. Людина не кваліфікована і не відповідає умовам для того, щоб бути речником Святого Духа. Вона не уповноважена говорити, що її робота – це робота Бога. Людина має людські принципи роботи, і всі люди мають різні досвіди й розмаїті умови. Робота людини включає всі її досвіди під просвітлінням Святого Духа. Ці досвіди можуть представляти лише людську природу й не представляють природу Бога або волю Святого Духа. Тому не можна сказати, що шлях, яким іде людина, – це шлях, яким прямує Святий Дух, оскільки людська робота не може представляти роботу Бога, а робота людини та її досвід не є повною волею Святого Духа. Людська робота схильна до загрузання у правилах, а метод людської роботи легко вкладається в обмежені рамки та не здатний вивести людей на вільний шлях. Більшість послідовників живе в обмежених рамках, і їхній спосіб пізнання за своїм масштабом також обмежений. Людський досвід завжди обмежений; метод людської роботи також обмежений кількома типами та не може зрівнятися з роботою Святого Духа або роботою Самого Бога. Це тому, що досвід людини, зрештою, обмежений. Як би Бог не виконував Свою роботу, вона не обмежена правилами; як би вона не виконувалась, вона не зводиться до якогось одного методу. У Божій роботі немає жодних правил – уся Його робота є звільненою та вільною. Скільки б часу людина не присвятила тому, щоб слідувати за Ним, вона не може вивести жодних законів, які регулюють Божі способи роботи. Хоча Його робота ґрунтується на принципах, вона завжди виконується новими способами та завжди має нові напрацювання, і вона недосяжна для людини. Упродовж одного періоду Бог може мати кілька різних видів роботи та різні способи керування людьми, аби люди завжди мали нові входження та зміни. Ти

не можеш розрізнити закони Його роботи, тому що Він завжди працює по-новому, і лише завдяки цьому послідовники Бога не стають пов'язаними правилами. Робота Самого Бога завжди унікає людських уявлень і спростовує їх. Лише характерних, хто слідує за Ним і шукає Його з правдивим серцем, можуть бути перетворені, і вони зможуть жити вільно, не підкоряючись жодним правилам або не стримувані жодними релігійними уявленнями. Робота людини висуває до людей вимоги, засновані на її власному досвіді і тому, чого вона сама може досягти. Стандарт цих вимог обмежений певними рамками, і методи практики також є дуже обмеженими. Таким чином, послідовники несвідомо живуть у цих обмежених рамках; із плином часу ці речі стають правилами та ритуалами. Якщо роботою одного періоду керує хтось, хто не пройшов через особисте вдосконалення Богом і не був осуджений, то всі його послідовники стануть релігієзнавцями та експертами з протистояння Богів. А отже, якщо хтось є кваліфікованим лідером, ця людина мусить пройти через суд та погодитися бути вдосконаленою. Ті, хто не пройшов через суд, навіть попри те, що вони можуть мати роботу Святого Духа, виражають лише невиразні й нереалістичні речі. Згодом вони приведуть людей до невизначених і надприродних правил. Робота, яку виконує Бог, не узгоджується з людською плоттю. Вона не узгоджується з думками людини, але протистоїть людським уявленням; вона не запламована невизначеними релігійними забарвленнями. Результати Божої роботи не можуть бути досягнуті тим, хто не був Ним удосконалений; вони недоступні людському мисленню.

Робота у свідомості людини є надто легкодоступною для людини. Наприклад, пастирі й лідери в релігійному світі покладаються на свої дари та положення, щоб виконувати свою роботу. Люди, які тривалий час слідують за ними, будуть заражені їхніми дарами та підпадуть під частковий вплив

їхньої природи. Вони зосереджуються на дарах, здібностях і знаннях людей, і вони приділяють увагу надприродним речам та багатом глибоким, нереалістичним вченням (звичайно, ці глибокі вчення є недосяжними). Вони не зосереджуються на змінах у людських характерах, а радше на підготовці людей до проповідування й роботи, покращенні людських знань та їхніх яernih релігійних вченнях. Вони не зосереджуються на тому, наскільки змінюється людський характер, ані на тому, наскільки люди розуміють істину. Їх не турбує людська сутність, і тим більше вони не намагаються дізнатися про нормальні та ненормальні стани людини. Вони не протистоять уявленням людей, як і не викривають їхніх уявлень, і тим більше вони не обтинають людей від їхніх недоліків або розбещеностей. Більшість тих, хто слідує за ними, служить своїми дарами, і все, що вони виробляють, – це релігійні уявлення й теологічні теорії, які відірвані від реальності й цілковито не здатні наділити людей життям. Насправді, сутність їхньої роботи полягає в плеканні талантів, у тому, щоб із людини, яка не має нічого, виплекати талановитого випускника семінарії, який згодом працюватиме та керуватиме. Чи можеш ти розрізнити якісь закони у шеститисячолітній роботі Бога? У роботі, яку виконує людина, є чимало правил та обмежень, і людський мозок є занадто догматичним. Тому те, що людина виражає, – це знання та усвідомлення, які знаходяться в межах її досвіду. Людина не здатна виразити щось, окрім цього. Навички або знання людини не постають із її вроджених обдарувань чи її інстинкту; вони виникають завдяки Божому керівництву й безпосередньому пастирству. Людина має лише здатність приймати це пастирство, і не має здатності безпосередньо виразити, що таке божественна сутність. Людина не здатна бути джерелом; вона може бути лише посудиною, яка приймає воду з джерела. Це – людський інстинкт, здатність, якою людина повинна володіти як людська

істота. Якщо людина втрачає здатність приймати Боже слово і втрачає людський інстинкт, така людина також втрачає й те, що є найціннішим, та втрачає обов'язок створеної людини. Якщо людина не має знання або досвіду Божого слова чи Його роботи, ця людина втрачає свій обов'язок, обов'язок, який вона повинна виконувати як створена істота, і втрачає гідність створеної істоти. Це Божий інстинкт – виражати те, ким є божественна сутність, чи то виражається це в плоті чи безпосередньо Духом; це Боже служіння. Людина виражає свої власні досвіди або знання (тобто виражає те, ким вона є) під час Божої роботи або після неї; це людський інстинкт та людський обов'язок, і це те, чого людина повинна досягти. Хоча людське вираження сильно поступається тому, що виражає Бог, і хоча людське вираження зв'язане багатьма правилами, людина мусить виконати обов'язок, який вона повинна виконати, і зробити те, що вона мусить зробити. Людина повинна зробити все, що в людських силах, аби виконати свій обов'язок, і вона не повинна мати навіть найменших застережень.

Пропрацювавши багато років, людина підсумує досвід своєї багаторічної роботи, а також мудрість і правила, які вона накопичила. Той, хто довго працював, знає, як відчутти порух роботи Святого Духа; він знає, коли Святий Дух працює, а коли ні; він знає, як спілкуватися, несучи тягар; і він свідомий нормального стану роботи Святого Духа та нормального стану людського зростання в житті. Такою є людина, яка працює багато років і знає роботу Святого Духа. Ті, хто довго працював, говорять впевнено та неквапливо; навіть коли їм немає що сказати, вони зібрані. Подумки вони можуть продовжувати молитися, щоб шукати роботу Святого Духа. Вони досвідчені в роботі. Людина, яка довго працювала, яка має великий досвід і засвоїла багато уроків, всередині має багато того, що заважає роботі Святого Духа; таким є недолік її тривалої роботи.

Людина, яка тільки-но почала працювати, не забруднена людськими уроками або досвідом і особливо розгублена щодо того, як діє Святий Дух. Однак у процесі роботи вона поступово вчиться відчувати, як діє Святий Дух, і починає усвідомлювати, що потрібно робити, щоб отримати роботу Святого Духа, що робити, аби завдати влучного удару по вразливих місцях інших, та отримує інші такі загальні знання, якими повинні володіти ті, хто працює. З часом вона вже знає таку мудрість та загальні знання про роботу, як свої п'ять пальців, і, здається, легко використовує їх під час роботи. Однак, коли Святий Дух змінює спосіб Своєї роботи, вона й надалі дотримується своїх старих знань про роботу та старих правил роботи та дуже мало знає про нову динаміку роботи. Роки роботи й наповненості присутністю й напучуванням Святого Духа надають їй дедалі більше уроків щодо роботи та дедалі більше досвіду. Такі речі наповнюють її впевненістю в собі, яка не є пихою. Іншими словами, вона цілком задоволена своєю власною роботою і вдоволена загальними знаннями, які вона отримала про роботу Святого Духа. Зокрема, те, що вона отримала або усвідомила ті речі, яких не отримали інші, надає їй ще більшої впевненості в собі; здається, що роботу Святого Духа в ній ніколи неможливо загасити, тоді як інші не мають права на таке особливе ставлення. Тільки люди, подібні до неї, які працювали роками та чие використання має значну цінність, мають на нього право. Ці речі стають великою перешкодою для прийняття нею нової роботи Святого Духа. Навіть якщо вона зможе прийняти нову роботу, вона не зможе зробити це за один день. Вона неодмінно зробить на своєму шляху кілька поворотів, перш ніж прийме її. Ця ситуація може бути змінена лише поступово, після того, як з її старими уявленнями розправляться, а її старий характер буде осуджений. Не пройшовши через ці етапи, вона не відпустить і легко не прийме нові вчення та роботу, які не

узгоджуються з її старими уявленнями. Це найважче, з чим доводиться розправлятися в людині, і це нелегко змінити. Якщо людина, як робітник, здатна одразу досягти розуміння роботи Святого Духа й узагальнити її динаміку, і якщо вона здатна не обмежуватися своїм досвідом роботи і приймати нову роботу у світлі старої роботи, то вона мудра людина та кваліфікований працівник. Люди часто бувають такими: вони працюють кілька років, не будучи здатними підсумувати свій досвід роботи, або, після узагальнення їхнього досвіду й мудрості, що стосується роботи, щось заважає їм прийняти нову роботу, і вони не можуть належним чином зрозуміти або правильно поставитися до старої та нової роботи. З людьми справді важко впоратися! Більшість із вас такі. Тим, хто пізнав на власному досвіді роки роботи Святого Духа, важко прийняти нову роботу, і вони завжди сповнені уявлень, які вони не можуть відкинути, тоді як людині, яка тільки-но почала працювати, бракує загальних знань про роботу й вона навіть не знає, як дати раду деяким найпростішим питанням. Ви, люди, справді складні! Ті, хто має певне старшинство, настільки пихаті та самовдоволені, що вони забули, звідки вони походять. Вони завжди дивляться на молодших людей зверхньо, але не можуть прийняти нову роботу й відкинути ті уявлення, які вони збирали й зберігали роками. Хоча ці молоді, неосвічені люди здатні прийняти трохи нової роботи Святого Духа та виявляють чималий ентузіазм, вони завжди плутаються й не знають, що робити, коли виникають проблеми. Вони сповнені ентузіазму, але неосвічені. Вони мають лише трохи знань про роботу Святого Духа й не спроможні використовувати їх у своєму житті; це просто абсолютно нікчемне вчення. Таких, як ви, забагато; скільки з вас придатні до використання? Скільки тих, хто здатен підкоритися просвітлінню та освітленню Святим Духом і досягти згоди з Божою волею? Здається, що ті з вас, хто був послідовниками

до сьогодні, були дуже слухняними, але, насправді, ви не відмовилися від своїх уявлень, ви все ще шукаєте в Біблії, вірите в невизначеність або блукаєте в переконаннях. Немає нікого, хто б ретельно досліджував сьогоднішню фактичну роботу або глибоко вникав у неї. Ви сприймаєте сьогоднішній шлях через призму своїх старих уявлень. Що ви можете здобути з такою вірою? Можна сказати, що у вас приховано багато уявлень, які не були розкриті, і що ви просто докладаєте надзвичайних зусиль, щоб приховати їх, не розкриваючи їх легко. Ви не приймаєте нову роботу щиро, і ви не збираєтеся відмовлятися від своїх старих уявлень; ви маєте забагато філософій для життя, і вони надто значущі. Ви не відмовляєтеся від своїх старих уявлень і ставитеся до нової роботи неохоче. Ваші серця надто підступні, і ви просто не берете близько до серця етапи нової роботи. Чи можуть такі нікчеми, як ви, виконувати роботу з поширення Євангелія? Чи здатні ви взяти на себе роботу з поширення її на весь усесвіт? Ці ваші практики заважають вам перетворити свій характер і пізнати Бога. Якщо ви продовжуватимете в такому ж дусі, ви неодмінно будете вигнані.

Ви мусите знати, як відрізнити роботу Бога від людської роботи. Що ти можеш побачити в роботі людини? У роботі людини є багато елементів її досвіду; те, що людина виражає, — це те, ким вона є. Власна робота Бога також виражає те, Ким Він є, але Його природа відрізняється від людської. Людська природа представляє людський досвід і життя (те, що людина переживає або з чим стикається у своєму житті, або філософії життя, які вона має), і люди, які живуть у різних умовах, виражають різні сутності. Чи є у тебе суспільні навички та як ти реально живеш у своїй сім'ї і що переживаєш у ній, можна побачити з того, що ти виражаєш, тоді як у роботі втіленого Бога ти не можеш побачити, чи має Він суспільні навички. Він добре знає сутність людини і може розкрити всі види практик, які стосуються всіх

типів людей. Ще краще Він розкриває розбещені характери та бунтівну поведінку людей. Він не живе серед мирських людей, але Йому відома природа смертних і всі розбещеності мирських людей. Така Його природа. Хоча Він не має справи зі світом, Він знає правила поведіння зі світом, тому що Він повністю розуміє людську природу. Він знає про роботу Духа, якої не бачать людські очі та не чують людські вуха, як сьогоднішню, так і колишню. Це включає мудрість, яка не є філософією життя, і дива, які людям важко досягнути. Це Його природа, відкрита для людей і водночас прихована від них. Те, що Він виражає, не є природою незвичайної людини, а невід'ємними властивостями та природою Духа. Він не подорожує світом, але знає про нього все. Він спілкується з «антропоїдами», які не мають ані знання, ані проникливості, але Він вимовляє слова, які є вищими за знання й вищими за великих людей. Він живе в групі тупих і заціпенілих людей, позбавлених людської сутності, які не розуміють умовностей і життя людей, але Він може просити людство жити нормальною людською сутністю, водночас розкриваючи базову та низьку людську сутність людства. Усе це – Його природа, вища за природу будь-якої людини з плоті та крові. Для Нього немає потреби переживати складне, громіздке та огидне соціальне життя, щоб виконати роботу, яку Йому потрібно виконати, та вичерпно розкрити сутність розбещеного людства. Огидне світське життя не збудує Його плоть. Його робота й слова лише викривають непослух людини та не забезпечують людину досвідом та уроками, як поводитися зі світом. Йому не потрібно досліджувати суспільство чи людську сім'ю, коли Він дає людині життя. Викриття та осуд людини не є вираженням досвідів Його плоті; це Його одкровення про несправедливість людини після того, як Він довгий час знав про непослух людини та зневажав розбещеність людства. Уся робота, яку Він виконує, покликана розкрити людині Його

характер і виразити Його природу. Тільки Він може виконати цю роботу; це не щось, чого могла б досягти людина з плоті та крові. За Його роботою людина не може визначити, якою особистістю Він є. Людина також не здатна класифікувати Його як створену особистість на основі Його роботи. Його природа також не дозволяє класифікувати Його як створену особистість. Людина може вважати Його лише не-людиною, але не знає, до якої категорії Його зарахувати, тому людина змушена зарахувати Його до категорії Бога. Людина робить так небезпідставно, адже Бог виконав серед людей багато роботи, яку людина виконати не здатна.

Робота, яку виконує Бог, не представляє досвід Його плоті; робота, яку виконує людина, свідчить про її досвід. Кожен говорить про свій особистий досвід. Бог може виразити істину безпосередньо, тоді як людина може виразити лише той досвід, який відповідає її минулому переживанню істини. Божа робота не має правил і не підлягає часовим або географічним обмеженням. Він може виразити, Ким Він є, у будь-який час і в будь-якому місці. Він працює так, як Йому завгодно. Людська робота має умови та контекст; без них людина не змогла би працювати та не була б здатна виразити свої знання про Бога або свій досвід істини. Щоб визначити, чи є щось власною роботою Бога чи людською роботою, ти мусиш просто порівняти відмінності між ними. Якщо немає роботи, виконуваної Самим Богом, а є лише людська робота, ти просто знатимеш, що вчення людини високе, за межами можливостей будь-кого іншого; тональності їхньої мови, їхні принципи поведінки з речами, а також їхня досвідчена та незмінна манера працювати є недоступними для інших. Ви всі захоплюєтеся цими людьми хорошого духовного рівня та піднесених знань, але ти не можеш побачити з Божої роботи й слів, наскільки високою є Його людська сутність. Натомість Він є звичайним, і, коли

працює, Він є нормальним і реальним, однак також незмірним для смертних, що змушує людей відчувати до Нього певне благоговіння. Можливо, досвід людини в її роботі є особливо передовим, або її уява й міркування особливо розвиненими, а її людська сутність особливо доброю; такі властивості можуть заслужити лише на людське захоплення, але не викликати в них страх і трепет. Усі люди захоплюються тими, хто вмів добре працювати, хто має особливо глибокий досвід і хто може практикувати істину, але такі люди ніколи не зможуть викликати трепет, лише захоплення та заздрість. Але люди, які пізнали на власному досвіді Божу роботу, не захоплюються Богом; натомість вони відчують, що Його робота недосяжна й незбагненна для людини, що вона є свіжою й прекрасною. Коли люди переживають роботу Бога, їхнє перше знання про Нього полягає в тому, що Він незбагнений, мудрий і дивовижний, і вони несвідомо шанують Його й відчують таїну роботи, яку Він виконує та яка є незбагненною для людського розуму. Люди хочуть лише відповідати Його вимогам, задовольняти Його бажання; вони не хочуть перевершити Його, тому що робота, яку Він виконує, виходить за межі людського мислення та уяви й не може бути виконана людиною замість Нього. Навіть сама людина не знає своєї власної неповноцінності, однак Бог проклав новий шлях і прийшов, щоб привести людину в новіший і прекрасніший світ, і таким чином людство досягло нового прогресу й отримало новий початок. Те, що люди відчують до Бога, – це не замилювання, вірніше, не лише замилювання. Їхнє найглибше переживання – це трепет і любов; вони відчують, що Бог насправді дивовижний. Він виконує роботу, яку людина виконати не здатна, і каже речі, які людина не здатна сказати. Люди, які пізнали Божу роботу на власному досвіді, завжди мають непередаване відчуття. Люди з достатньо глибоким досвідом можуть зрозуміти Божу любов; вони можуть

відчутти Його красу, те, що Його робота є надзвичайно мудрою, надзвичайно чудовою, і таким чином серед них накопичується нескінченна сила. Це не страх чи епізодична любов і повага, а глибоке розуміння Божого милосердя до людини та терпимості до неї. Однак люди, які зазнали Його кари й суду, відчують Його велич і те, що Він не терпить проступків. Навіть люди, які пізнали на власному досвіді велику частину Його роботи, не здатні досягнути Його; всі, хто щиро шанує Його, знають, що Його робота не відповідає уявленням людей, але завжди йде врозріз із їхніми уявленнями. Йому не потрібно, щоб люди цілковито захоплювалися Ним або створювали видимість покірливості Йому; навпаки, вони повинні досягти правдивої шанобливості та щирої покори. У значній частині Його роботи кожен, хто має справжній досвід, відчуває до Нього благоговіння, яке є вищим за захоплення. Люди побачили Його характер завдяки Його роботі кари та суду, і тому вони шанують Його у своїх серцях. Бога слід шанувати і коритися Йому, тому що Його природа і Його характер не є такими, як у створеної істоти, і є вищими, ніж у створеної істоти. Бог є самосущим і вічним, Він є не-створеною істотою, і тільки Бог гідний шанування та послуху; людина для цього не придатна. Тому всі, хто відчув Його роботу на власному досвіді й по-справжньому пізнав Його, відчують до Нього благоговіння. Однак ті, хто не відкинув свої уявлення про Нього, – ті, хто просто не вважає Його Богом, – не відчують до Нього пошани, і хоча вони сліднують за Ним, вони не підкорені; вони є неслухняними людьми за своєю природою. Діючи таким чином, Він хоче досягти того, щоб серця всіх створених істот сповнилися благоговіння перед Творцем, поклонилися Йому та беззастережно скорилися Його пануванню. Це кінцевий результат, якого вся Його робота покликана досягти. Якщо люди, які пізнали таку роботу на власному досвіді, не шанують

Бога хоча б трохи, і якщо їхній колишній непослух анітрохи не змінився, вони неодмінно будуть вигнані. Якщо ставлення людини до Бога полягає лише в тому, щоб захоплюватися Ним або виявляти до Нього повагу на відстані, але анітрохи не любити Його, то це результат, до якого прийшла людина без серця, сповненого любові до Бога, і такій людині бракує умов для того, щоб бути вдосконаленою. Якщо так багато роботи недостатньо, щоб здобути щире любов людини, значить, ця людина не знайшла Бога й не прагне по-справжньому істини. Людина, яка не любить Бога, не любить істину і, отже, не спроможна знайти Бога, а тим більше отримати Боже схвалення. Такі люди, хоч би як вони переживали роботу Святого Духа і хоч би як вони переживали суд, не здатні шанувати Бога. Це люди, чия природа незмінна, і вони мають украй нечестиві характери. Усі, хто не шанує Бога, повинні бути вигнані, стати об'єктами покарання й бути покараними так само, як і ті, хто чинить зло, щоб страждати навіть більше, ніж ті, хто вчинив несправедливі вчинки.

Знання трьох етапів Божої роботи – це шлях до пізнання Бога

Робота з управлінням людством ділиться на три етапи, що означає, що робота зі спасіння людства ділиться на три етапи. Ці три етапи не включають в себе працю зі створення світу, а радше є трьома етапами роботи періоду Закону, періоду Благодаті і періоду Царства. Робота зі створення світу була роботою зі створення всього людства. Це не була робота зі спасіння людства, і вона не має ніякого відношення до роботи зі спасіння людства, адже, коли світ був створений, людство ще не було розбещене сатаною, і тому не було потреби виконувати роботу зі спасіння людства. Робота зі спасіння людства розпочалася лише

після того, як людство було розбещене сатаною, і тому робота з управління людством також розпочалася після того, як людство було розбещене. Іншими словами, Боже управління людиною почалося внаслідок роботи зі спасіння людства, а не постало з роботи зі створення світу. Тільки після того, як людство набуло розбещеного характеру, з'явилася робота управління, і тому робота з управління людством включає три частини, а не чотири етапи або чотири періоди. Тільки так правильно називати Боже управління людством. Коли останній період наблизиться до свого кінця, робота з управління людством повністю завершиться. Завершення роботи управління означає, що роботу зі спасіння всього людства буде повністю завершено, і що з цього моменту ця фаза для людства закінчиться. Без роботи зі спасіння всього людства не існувало б і роботи з управління людством, як не існувало б і трьох етапів роботи. Саме через порочність людства і через те, що людство так нагально потребувало спасіння, Єгова завершив створення світу і розпочав роботу періоду Закону. Тільки тоді розпочалася робота з управління людством, що означає, що тільки тоді розпочалася робота зі спасіння людства. «Управління людством» не означає керування життям новоствореного людства на землі (тобто людства, яке ще не було розбещене). Радше йдеться про спасіння людства, яке було розбещене сатаною, тобто про перетворення цього розбещеного людства. Ось що означає «управління людством». Робота зі спасіння людства не включає роботу зі створення світу, а тому робота з управління людством також не включає роботу зі створення світу, але натомість включає лише три етапи роботи, які відокремлені від створення світу. Щоб зрозуміти роботу з управління людством, необхідно бути обізнаним з історією трьох етапів роботи – це те, що має знати кожен, щоб бути спасеним. Як створіння Божі, ви повинні усвідомлювати, що людина була створена Богом, і

ви повинні розпізнавати джерело розбещення людства і, що більше, процес спасіння людини. Якщо у спробі заручитися Божою прихильністю ви знаєте тільки, як діяти відповідно до доктрини, але не маєте жодного уявлення про те, як Бог спасає людство, або про джерело розбещення людства, то саме цього вам як Божому створінню бракує. Ти не повинен задовольнятися самим лише розумінням тих істин, які можна втілити у життя, залишаючись у невіданні щодо ширшого масштабу Божої роботи управління, – якщо це так, то ти занадто догматичний. Три етапи роботи – це внутрішня історія Божого управління людиною, пришествя Євангелія по всьому світу, найбільшої таємниці у середовищі всього людства; вони також є основою для поширення Євангелія. Якщо ти зосереджений тільки на розумінні простих істин, які стосуються твого життя, і нічого не знаєш про цю, найбільшу з усіх таємниць і видінь, то хіба твоє життя не схоже на бракований продукт, який ні на що не придатний, окрім як на те, щоб на нього дивилися?

Якщо людина зосереджується на самій лише практичній стороні, а роботу Бога і те, що людина повинна знати, розглядає як щось другорядне, то хіба така людина не заощаджує на дрібницях, а марнотратить на великому? Те, що ти повинен знати, ти мусиш знати; те, що ти повинен втілювати в життя, ти мусиш втілювати в життя. Тільки тоді ти станеш тим, хто знає, як прагнути істини. Коли для тебе настане день поширювати Євангеліє, якщо ти зможеш лише сказати, що Бог – великий і праведний Бог, що Він – верховний Бог, Бог, з яким не може зрівнятися жодна велика людина, і що Він – Бог, вище за якого немає нікого..., якщо ти зможеш сказати лише ці недоречні та поверхові слова, будучи абсолютно нездатним говорити слова, які мають наріжне значення та сутність; якщо тобі немає чого сказати про пізнання Бога або Божу роботу, і, крім того, ти не можеш пояснити істину або забезпечити те, чого людині бракує,

то така людина, як ти, не здатна належно виконати свій обов'язок. Свідчити про Бога і поширювати Євангеліє Царства – справа непроста. Спочатку ти мусиш озброїтися істиною та видіннями, які необхідно зрозуміти. Коли ти чітко зрозумієш видіння та істину різних аспектів Божої роботи, і у своєму серці пізнаєш Божу роботу і, незалежно від того, що чинить Бог, – чи то праведний суд, чи то очищення людини, – ти володітимеш найвеличнішим видінням як своєю основою, і ти володітимеш правильною істиною для втілення в життя, тоді ти зможеш прослідувати за Богом до самого кінця. Ти мусиш знати, що, незалежно від того, яку роботу Він виконує, мета Божої роботи не змінюється, осердя Його роботи не змінюється, і Його воля щодо людини не змінюється. Якими б суворими не були Його слова, якими б несприятливими не були умови, принципи Його роботи не зміняться, і Його намір спасти людину не зміниться. За умови, що це не робота одкровення щодо того, яким буде кінець людини, або щодо місця призначення людини, і не робота фінальної фази, або робота завершення всього Божого плану управління, і за умови, що це відбувається в той час, коли Він працює над людиною, осердя Його роботи не зміниться. Це завжди буде спасіння людства. Це має бути основою вашої віри в Бога. Метою трьох етапів роботи є спасіння всього людства – це означає повне спасіння людини з-під влади сатани. Хоча кожен із трьох етапів роботи має свою окремішню мету і значущість, кожен із них є частиною роботи зі спасіння людства, і кожен із них – це різна робота зі спасіння, що виконується згідно з вимогами людства. Щойно ти усвідомиш мету цих трьох етапів роботи, ти зрозумієш, як оцінити значущість кожного етапу роботи, і визначиш, як діяти, щоб задовольнити бажання Бога. Якщо ти зможеш досягти цієї точки, тоді це, найвеличніше з усіх видінь, стане основою твоєї віри в Бога. Ти не повинен шукати тільки легких способів практикування або глибоких істин,

натомість мусиш поєднувати відіння з практикою, аби були як істини, які можна втілити в життя, так і знання, основані на відіннях. Тільки тоді ти станеш тим, хто всебічно прагне істини.

Три етапи роботи лежать в основі всього Божого управління, і в них виражається характер Бога і те, Ким Він є. Ті, хто не знає про три етапи Божої роботи, не здатні зрозуміти, як Бог виражає Свій характер, і не знають мудрості Божої роботи. Вони також залишаються у невіданні про безліч способів, у які Він спасає людство, і про Його волю стосовно всього людства. Три етапи роботи є повним вираженням роботи зі спасіння людства. Ті, хто не знає трьох етапів роботи, будуть необізнаними з різними методами і принципами роботи Святого Духа, а ті, хто лише жорстко дотримується доктрини, яка залишилася від певного етапу роботи, – це люди, які обмежують Бога доктриною, і чия віра в Бога туманна й невизначена. Такі люди ніколи не отримають Божого спасіння. Лише три етапи Божої роботи можуть цілковито виразити Божий характер в усій повноті та повністю висловити намір Бога спасти все людство, а також увесь процес спасіння людства. Це є доказом того, що Він переміг сатану і здобув людство; це доказ Божої перемоги та вираження Божого характеру в усій повноті. Ті, хто розуміє лише один етап із трьох етапів Божої роботи, знають лише частину Божого характеру. В уявленнях людини цей єдиний етап роботи легко перетворюється на доктрину, і людина з великою ймовірністю запровадить фіксовані правила щодо Бога і використовуватиме цю єдину частину Божого характеру як відображення всього Божого характеру. Більше того, до цього додається чимало людської фантазії, так що людина жорстко обмежує характер, природу і мудрість Бога, а також принципи Божої роботи вузькими параметрами, вважаючи, що, якщо Бог був таким одного разу, Він залишиться таким самим на всі часи і ніколи не зміниться. Лише ті, хто знає та поціновує три

етапи роботи, можуть уповні та безпомилково пізнати Бога. Принаймні вони не визначатимуть Бога як Бога ізраїльтян, або євреїв, і не бачитимуть у ньому Бога, який довіку буде прибитий цвяхами до хреста заради людини. Якщо хтось пізнає Бога тільки на основі одного етапу Його роботи, то таке пізнання є замалим, не більше за краплину в океані. Якщо це не так, то навіщо багатьом представникам старої релігійної гвардії живцем прибивати Бога до хреста? Чи не тому, що людина обмежує Бога певними рамками? Чи не тому багато людей чинить опір Богу та перешкоджає роботі Святого Духа, що не знає про розмаїту й багатогранну роботу Бога, і, тим більше, тому що володіє лише малою часткою знань і доктрини, у рамках яких оцінює роботу Святого Духа? Хоча досвід таких людей поверховий, вони зарозумілі і поблажливі за своєю природою, і вони ставляться до роботи Святого Духа з презирством, нехтують дисциплінами Святого Духа і, крім того, використовують свої тривіальні старі аргументи на «підтвердження» роботи Святого Духа. Вони також удають і цілковито впевнені у своїй власній освіченості та ерудиції, і переконані, що здатні подорожувати по всьому світу. Хіба такі люди не є тими, кого зневажає і відкидає Святий Дух, і хіба вони не будуть вигнані новим періодом? Хіба ті, хто постає перед Богом і відкрито виступає проти Нього, не є неосвіченими та недостатньо поінформованими нікчемами, які просто намагаються показати, наскільки вони визначні? Маючи лише мізерне знання Біблії, вони намагаються влаштувати заворушення в «академічних колах» світу; маючи лише поверхову теорію для навчання людей, вони намагаються розвернути роботу Святого Духа навспак і змусити її обертатися навколо їхнього власного розумового процесу. Будучи недалекоглядними, вони намагаються охопити одним поглядом 6 000 років Божої роботи. Ці люди не мають і краплі розсудливості, гідної згадки! Насправді, чим більшим є знання

людей про Бога, тим повільніше вони судять про Його роботу. Що більше, сьогодні вони лише трохи говорять про свої знання про Божу роботу, але вони не квапляться зі своїми судженнями. Чим менше люди знають про Бога, тим більше вони зарозумілі та самовпевнені, і тим з більшою нерозсудливістю вони заявляють про Божу природу, – однак при цьому говорять лише теоретично, не пропонуючи жодних реальних доказів. Такі люди не мають жодної цінності. Ті, хто сприймає роботу Святого Духа як гру, є легковажними! Ті, хто не є обережним при зустрічі з новою роботою Святого Духа, хто пащекує, покvapом судить, хто дає волю своєму темпераменту, щоб заперечувати правильність роботи Святого Духа, а також хто ганьбить її та блюзнірствує – хіба такі зневажливі люди не є невігласами щодо роботи Святого Духа? Чи не є вони, окрім того, людьми з великою зухвалістю, людьми пихатими та некерованими за своєю природою? Навіть якщо настане день, коли такі люди приймуть нову роботу Святого Духа, Бог однаково не потерпить їх. Вони не лише зверхньо поглядають на тих, хто працює на Бога, а й блюзнірствують проти Самого Бога. Такі відчайдушні люди не будуть прощені ні в цьому, ні в майбутньому періоді, і вони назавжди загинуть у пеклі! Такі нешанобливі, поблажливі люди вдають, що вірять у Бога, і чим більше таких людей, тим з більшою ймовірністю вони порушують Божі адміністративні постанови. Хіба не йдуть цим шляхом усі ці зарозумілі, розгнuzдані від природи люди, які ніколи нікому не корилися? Хіба вони день у день не опираються Богу, Богу, який завжди новий і ніколи не старий? Сьогодні ви повинні зрозуміти, чому ви мусите знати важливість трьох етапів Божої роботи. Слова, які Я кажу, приносять вам користь і не є порожньою балаканиною. Якщо ви просто читатимете їх, ніби милуєтеся квітами, проїжджаючи повз верхи на коні, хіба вся Моя тяжка робота не виявиться марною? Кожен із вас повинен знати

свою власну природу. Більшість із вас вправні у суперечках; відповіді на теоретичні запитання злітають із вашого язика, але вам немає чого сказати на питання, що стосуються сутності. Навіть сьогодні ви все ще бавитеся легковажною бесідою, нездатні змінити свої старі характери, і більшість із вас не має наміру змінювати спосіб, у який ви намагаєтеся досягти вищої істини, але натомість лише проживає своє життя упівсили. Як такі люди здатні слідувати за Богом до самого кінця? Навіть якщо ви дійдете до кінця шляху напівсили, яка користь вам від цього буде? Краще змінити свої ідеї, поки не запізно: або щиро шукати, або відмовитися від пошуку на ранньому етапі. Із плином часу ви перетворитеся на нахлібника-паразита – чи готові ви грати таку низьку і безславну роль?

Три етапи роботи – це запис усієї роботи Бога; це запис про спасіння Богом людства, і вони не є уявними. Якщо ви дійсно бажаєте пізнати Божий характер в усій повноті, ви мусите знати три етапи виконуваної Богом роботи і, крім того, вам не можна упускати жодного етапу. Це той мінімум, який має бути досягнутий тими, хто прагне пізнати Бога. Сама людина не може сфабрикувати істинного знання про Бога. Це не те, що людина може сама собі уявити, і не наслідок особливої прихильності Святого Духа до однієї людини. Радше, це знання, яке приходить після того, як людина пізнала на власному досвіді роботу Бога, і це знання про Бога, яке приходить лише після того, як людина відчула на собі факти Божої роботи. Таке знання не здобувається легко, і йому не можна навчити. Воно цілковито пов'язане з особистим досвідом. В основі цих трьох етапів роботи лежить Боже спасіння людства, однак у рамках роботи спасіння існує кілька методів роботи та кілька засобів, за допомогою яких виражається Божий характер. Саме це людині найважче визначити, і саме це людині важко зрозуміти. Розмежування періодів, зміни у Божій роботі, зміни

у місці роботи, зміни в адресаті цієї роботи і так далі – усе це включено у три етапи роботи. Зокрема, відмінність у способі роботи Святого Духа, а також зміни у Божому характері, образі, імені, ідентичності або інші зміни – все це є складовою трьох етапів роботи. Один етап роботи може представляти лише одну частину та обмежений певними рамками. Він не включає ані розмежування періодів, ані зміни у Божій роботі, ані тим більше інші аспекти. Це цілком очевидний факт. Три етапи роботи – це Божа робота зі спасіння людства у всій своїй повноті. Людина повинна знати Божу роботу і Божий характер у роботі спасіння; без цього факту знання про Бога складається з самих лише порожніх слів і є не більше, ніж розмірковуваннями на канані. Таке знання не може ані переконати, ані завоювати людину; воно суперечить реальності та не є істиною. Воно може бути дуже щедрим і приємним для слуху, але якщо воно суперечить притаманному Богу характеру, то Бог не помилує тебе. Він не тільки не схвалить твоє знання, а й відплатить тобі за те, що ти грішник, який Його зневажав. Слова про пізнання Бога не вимовляються легковажно. Хоча ти можеш бути балакучим і красномовним, і хоча твої слова настільки розумні, що ти здатен переконувати, буцімто чорне – це біле, а біле – це чорне, коли треба говорити про пізнання Бога, ти однаково відчуваєшся розгубленим, викинутим зі своєї стихії. Бог – це не хтось, про кого ти можеш судити необачно, або мимохідь хвалити, або незворушно паплюжити. Ти хвалиш усіх і кожного, але тобі важко підібрати належні слова, щоб описати найвищу милість Божу – це те, що зрештою усвідомлює кожен невдаха. Навіть попри те, що існує багато майстрів красномовності, здатних описати Бога, влучність їхніх описів становить лише соту частину істини, сказаної людьми, які належать Богу, людьми, які, хоч і мають обмежений словниковий запас, однак володіють багатим досвідом, на який спираються. Таким чином можна

побачити, що Боже знання полягає у достовірності й реальності, а не в розумному використанні слів чи багатому словниковому запасі, і що людське знання та знання Бога зовсім не пов'язані між собою. Урок пізнання Бога вищий за всі природничі науки людства. Це урок, який може бути пройдений лише вкрай малою кількістю тих, хто прагне пізнати Бога, і не може бути засвоєний просто першою-ліпшою талановитою людиною. Отже, ви не повинні розглядати пізнання Бога і прагнення до істини так, наче це речі, яких може досягти просто дитина. Можливо, ти був цілковито успішним у своєму сімейному житті, або у своїй кар'єрі чи шлюбі, але коли йдеться про істину та урок пізнання Бога, тобі нічим похвалитись і ти нічого не досяг. Можна сказати, що втілення істини в життя становить для вас величезну складність, а пізнання Бога – ще більшу проблему. Це ваша складність, і це також складність, з якою стикається все людство. Серед тих, хто досяг певних успіхів у справі пізнання Бога, немає майже нікого, хто б відповідав вимогам. Людина не знає, що означає знати Бога, або чому необхідно знати Бога, або якого рівня потрібно досягти, для того щоб пізнати Бога. Ось що так спантеличує людство, і це просто найбільша загадка, що стоїть перед людством, – ніхто не здатний відповісти на це запитання, і ніхто не хоче відповідати на це запитання, тому що до сьогодні жоден представник людства не досяг хоч абиякого успіху у вивченні цієї роботи. Можливо, коли загадка трьох етапів роботи стане відомою людству, одне за одним з'явиться група талановитих людей, які пізнали Бога. Звичайно, Я на це сподіваюсь і, більше того, Я перебуваю в процесі виконання цієї роботи і маю надію побачити найближчим часом ще більше таких талановитих людей. Вони стануть тими, хто свідчитиме про факт цих трьох етапів роботи, і, безумовно, вони також будуть першими, хто свідчитиме про ці три етапи роботи. Але неможливо уявити щось більш болюче і прикре,

ніж якщо такі талановиті люди не з'являться в той день, коли Божа робота добіжить кінця, або якщо буде всього одна або дві таких людини, які особисто погодились бути вдосконаленими втіленим Богом. Однак це лише найгірший варіант розвитку подій. Як би там не було, Я все ж таки сподіваюся, що ті, хто дійсно прагне, зможуть отримати це благословення. Від початку часів ще ніколи не було роботи, подібної до цієї; такого починання ще ніколи не було в історії розвитку людства. Якщо можливо справді стати одним із перших, хто пізнав Бога, хіба не буде це найвищою честю серед усіх створінь? Чи могло бодай одне створіння з-поміж людства бути вище оцінене Богом? Такої роботи нелегко досягти, але зрештою вона однаково принесе свої плоди. Незалежно від своєї статі або національності, усі ті, хто здатний досягти пізнання Божої волі, врешті-решт здобудуть найбільшу Божу шану і будуть єдиними, хто володіє Божою владою. Це робота сьогодення, але це також робота майбутнього; це остання й найвища робота, яка має бути виконана за 6 000 років роботи, і це спосіб роботи, що розкриває кожну категорію людей. Завдяки роботі, спрямованій на те, щоб людина пізнала Бога, розкриваються різні категорії людей: ті, хто знає Бога, мають право отримати Божі благословення та прийняти Його обітниці, тоді як ті, хто не знає Бога, не мають права отримати Божі благословення та прийняти Його обітниці. Ті, хто знає Бога, є близькими Бога, а ті, хто не знає Бога, не можуть називатися близькими Бога; близькі до Бога можуть отримати будь-яке з Божих благословень, а ті, хто не є Його близькими, не варті ніякої Його роботи. Чи то страждання, очищення, чи то суд – усе це заради того, щоб дозволити людині зрештою досягти пізнання Бога, і щоб людина могла скоритися Богу. Це єдиний результат, який урешті-решт буде досягнутий. Нічого з цих трьох етапів роботи не приховане, і це сприяє пізнанню людиною Бога і допомагає людині здобути повніше

і ґрунтовніше знання про Бога. Уся ця робота є на користь людині.

Робота Самого Бога – це видіння, яке людина мусить знати, адже робота Бога не може бути досягнута людиною і не належить людині. Три етапи роботи – це Боже управління в усій повноті, і немає величнішого видіння, яке повинна знати людина. Якщо людині не відоме це велике видіння, тоді їй нелегко пізнати Бога, нелегко зрозуміти Божу волю, і, що більше, той шлях, яким простує людина, ставатиме дедалі важчим. Без видінь людина не змогла б зайти настільки далеко. Саме видіння оберігали людину до сьогодні, і саме вони забезпечили людині найбільший захист. У майбутньому ваші знання мусять поглибитись, і ви мусите пізнати Його волю в усій повноті та сутність Його мудрої роботи упродовж трьох етапів роботи. Тільки це – ваш правдивий духовний стан. Завершальний етап роботи не стоїть окремо, натомість є частиною цілого, утвореного спільно з двома попередніми етапами, тобто неможливо завершити всю роботу спасіння, виконавши лише один із трьох етапів роботи. Навіть попри те, що завершальний етап роботи може повністю спасти людину, це не означає, що необхідно виконати лише цей єдиний етап, а два попередні етапи роботи не потрібні для спасіння людини з-під впливу сатани. Жоден із трьох етапів не може розглядатись як єдине видіння, яке має бути пізнане всім людством, адже робота спасіння в усій своїй повноті – це три етапи роботи, а не якийсь один етап із них. Допоки робота спасіння не виконана, Боже управління не зможе дійти до свого повного завершення. Божа природа, Його характер і Його мудрість виражені в усій повноті роботи спасіння; вони не розкриваються людині на самому початку, але поступово виражаються у роботі спасіння. Кожен етап роботи спасіння виражає частину Божого характеру та частину Його природи; жоден етап роботи не може безпосередньо і повністю виразити

ую повноту Божої природи. Таким чином, робота спасіння може бути повністю закінчена лише після завершення усіх трьох етапів роботи, і тому пізнання людиною Бога в усій повноті невіддільне від трьох етапів Божої роботи. Те, що людина здобуває від одного з етапів роботи, – це просто характер Бога, виражений в одній частині Його роботи. Вона не може представляти характер і природу, виражені на попередніх або наступних етапах. Це тому, що робота зі спасіння людства не може бути завершена одразу протягом одного періоду або в одному місці, натомість вона поступово поглиблюється відповідно до рівня розвитку людини у різні часи та в різних місцях. Це робота, яка виконується поетапно, і вона не завершується за один етап. Отже, мудрість Бога в усій повноті кристалізується у три етапи, а не на одному окремому етапі. Уся Його природа і вся Його мудрість викладені в цих трьох етапах, і кожен етап містить Його природу, і кожен етап є записом мудрості Його роботи. Людина повинна знати в усій повноті характер Бога, виражений у цих трьох етапах. Усе це в Божій природі має граничну важливість для всього людства, і якщо люди не мають цього знання, коли поклоняються Богові, то вони нічим не відрізняються від тих, хто поклоняється Будді. Божа робота серед людей не прихована від людини, і про неї повинні знати всі, хто поклоняється Богу. Оскільки Бог здійснив три етапи роботи спасіння серед людей, людина повинна знати вираження того, що Він має і Ким Він є протягом цих трьох етапів роботи. Це те, що людина мусить зробити. Те, що Бог приховує від людини, – це те, чого людина не здатна досягти, і те, чого людина не повинна знати, тоді як те, що Бог показує людині, – це те, що людина повинна знати, і те, чим вона повинна володіти. Кожен із трьох етапів роботи здійснюється на основі попереднього етапу; вони не виконуються незалежно, окремо від роботи спасіння. Хоча існують величезні розбіжності

в періоді та самій роботі, що виконується, в її основі однаково лежить спасіння людства, і кожен етап роботи спасіння є глибшим за попередній. Кожен етап роботи продовжується на основі попереднього, який не скасовується. Таким чином, у Своїй роботі, яка завжди є новою і ніколи не застаріває, Бог постійно виражає ті аспекти Свого характеру, які ніколи раніше не були виражені перед людиною, і завжди розкриває людині Свою нову роботу і Свою нову природу, і навіть попри те, що стара релігійна гвардія робить усе можливе, щоб цьому опиратись, і відкрито виступає проти цього, Бог завжди виконує нову роботу, яку Він має намір виконати. Його робота повсякчас змінюється, і саме тому вона завжди стикається із людським опором. Отже, також постійно змінюється і Його характер, як і період, і адресати Його роботи. Що більше, Він завжди виконує роботу, яка ніколи раніше не виконувалась, і навіть здійснює роботу, що, як здається людині, суперечить раніше зробленим роботі, йде врозріз із нею. Людина здатна прийняти лише один вид роботи або один спосіб практики, і людині важко прийняти роботу або спосіб практики, які їм суперечать або перевершують їх. Але Святий Дух завжди виконує нову роботу, і тому з'являються група за групою релігійних експертів, які виступають проти нової роботи Бога. Ці люди стали експертами саме тому, що людина не має знань про те, яким чином Бог є завжди новим і ніколи не старим, і не має знань про принципи Божої роботи, і, крім того, не має знань про численні способи, у які Бог спасає людину. Людина як така абсолютно не здатна визначити, чи ця робота походить від Святого Духа, а чи це робота Самого Бога. Багато людей дотримується думки, згідно з якою, якщо щось відповідає словам, які прозвучали раніше, то вони це приймають, а якщо є розбіжності з роботою, яка була раніше, тоді вони опираються цьому і це відкидають. Хіба ви всі сьогодні не дотримуєтеся таких самих принципів? Три етапи

роботи спасіння не справили на вас ніякого великого впливу, і є ті, хто вважає, що два попередні етапи роботи – це тягар, який їм просто не потрібно знати. Вони вважають, що ці етапи не повинні оголошуватися масам і повинні бути відкликані якнайшвидше, аби люди не відчували себе перевантаженими двома попередніми етапами із трьох етапів роботи. Більшість вважає, що оприлюднення двох попередніх етапів роботи – це завеликий крок, який не допомагає пізнати Бога, – так ви гадаєте. Сьогодні ви всі вважаєте, що діяти таким чином правильно, але прийде день, коли ви зрозумієте важливість Моєї роботи: знайте, що Я не виконую ніякої роботи, яка не має значення. Оскільки я оголошую вам про три етапи роботи, вони мають принести вам користь; оскільки ці три етапи роботи лежать в осерді Божого управління в усій його повноті, вони мають стати центром уваги кожного в усьому Всесвіті. Одного дня ви всі усвідомите важливість цієї роботи. Знайте, що ви чините опір Божій роботі або використовуєте свої власні поняття для оцінювання сьогоднішньої роботи, тому що ви не знаєте принципів Божої роботи, а також через ваше необачне ставлення до роботи Святого Духа. Ваш опір Богу і перешкоджання роботі Святого Духа спричинені вашими уявленнями та властивою вам зухвалістю. Це не тому, що Божа робота хибна, а тому що ви за своєю природою надто неслухняні. Віднайшовши свою віру в Бога, деякі люди навіть не можуть з упевненістю сказати, звідки походить людина, однак вони наважуються виголошувати публічні промови, оцінюючи, що правильно і що хибно у роботі Святого Духа. Вони навіть читають лекції апостолам, які мають нову роботу Святого Духа, роблячи зауваження і говорячи не до діла; їхня людська природа є надто низькою, і в них немає і крихти розсудливості. Хіба не прийде день, коли такі люди будуть відкинуті роботою Святого Духа і спалені пекельним вогнем? Вони не знають Божої роботи,

але натомість критикують Його роботу, і також намагаються вказувати Богу, як Йому працювати. Як такі нерозсудливі люди можуть пізнати Бога? Людина приходить до пізнання Бога у процесі пошуку та переживання; людина приходить до пізнання Бога через просвітлення Святим Духом, а не за допомогою примхливої критики. Чим більш достовірним стає знання людей про Бога, тим менше вони Йому протистоять. І навпаки, чим менше люди знають про Бога, тим із більшою ймовірністю вони чинитимуть Йому опір. Твої уявлення, твоя стара природа, твоя людська природа, характер і моральні орієнтири – це капітал, за допомогою якого ти опираєшся Богу, і чим зіпсутішою є твоя удача, чим одіознішими є твої якості і нижчою твоя людська природа, тим більший ти ворог Богові. Ті, хто має тверді переконання і самовдоволенний характер, ще більш вороже налаштовані до втіленого Бога; такі люди – антихристи. Якщо твої переконання не виправити, вони завжди будуть проти Бога; ти ніколи не будеш сумісний із Богом і повсякчас будеш остеронь Нього.

Тільки відкинувши свої старі уявлення можна здобути нові знання, проте старі знання не обов'язково дорівнюють старим уявленням. Під «уявленнями» маються на увазі уявлювані людиною речі, які суперечать реальності. Якщо старе знання було вже застарілим ще за давніх часів і заважало людині ввійти у нову роботу, таке знання також є уявленням. Якщо ж людина здатна правильно підійти до такого знання і може пізнати Бога з кількох різних сторін, поєднуючи старе і нове, тоді старе знання стає у пригоді людині і стає основою, завдяки якій людина входить у новий період. Урок пізнання Бога вимагає від тебе засвоєння багатьох принципів: як стати на шлях пізнання Бога, які істини ти мусиш зрозуміти, щоб пізнати Бога, і як позбутися своїх уявлень і старих характерів, щоб ти міг скоритися всім порядкам нової Божої роботи. Якщо ти візьмеш ці принципи за

основу, щоб увійти в урок пізнання Бога, тоді твої знання дедалі поглиблюватимуться. Якщо ти матимеш чітке уявлення про три етапи роботи – тобто про весь Божий план управління – і якщо ти зможеш уповні співвіднести два попередні етапи Божої роботи з нинішнім етапом і побачити, що це робота, виконувана одним Богом, тоді ти матимеш незрівнянно міцну основу. Три етапи роботи було виконано одним Богом; це найбільше видіння, і це єдиний шлях до пізнання Бога. Три етапи роботи могли бути виконані тільки Самим Богом, і жодна людина не могла б виконати таку роботу від Його імені, – це означає, що тільки Сам Бог міг виконати Свою власну роботу від самого початку і до сьогодні. Хоча три етапи Божої роботи здійснювалися в різні періоди і в різних місцях, і хоча робота кожного з них відмінна, це все робота, виконана одним Богом. З-поміж усіх видінь це – найбільше видіння, яке повинна знати людина, і якщо людина уповні зрозуміє його, вона зможе залишитися непохитною. Найбільша проблема, що постала сьогодні перед різними релігіями і конфесіями, полягає в тому, що вони не знають роботи Святого Духа і не здатні відрізнити роботу Святого Духа від роботи не Святого Духа, – через це вони не можуть сказати, чи даний етап роботи, подібно до двох попередніх етапів роботи, також виконаний Богом Єговою. Хоча люди слідуєть за Богом, більшість із них однаково не здатна сказати, чи це правильний шлях. Людину хвилює, чи є цей шлях шляхом, яким веде особисто Сам Бог, і чи є втілення Бога фактом, але більшість людей досі не має жодного уявлення про те, як розрізняти такі речі. Ті, хто слідує за Богом, не спроможні визначити цей шлях, і тому промовлені послання мають лише частковий ефект серед цих людей і не здатні бути повністю ефективними, і тому це згодом позначається на життєвому шляху таких людей. Якщо людина може побачити у трьох етапах роботи, що вони були здійснені Самим Богом у різний

час, у різних місцях та у різних людях; якщо людина може побачити, що, хоча робота є різною, уся вона виконується одним Богом, і що, оскільки це робота, виконувана одним Богом, вона вочевидь є правильною і безпомилковою, і що, хоча вона суперечить уявленням людини, неможливо заперечувати, що це робота одного Бога, – якщо людина може з упевненістю сказати, що це робота одного Бога, тоді людські уявлення будуть зведені до простих дурниць, не вартих згадування. Оскільки видіння людини неясні, і оскільки людина знає тільки Єгови як Бога, а Ісуса як Господа і має двояке ставлення до втіленого Бога дня сьогоднішнього, чимало людей залишається відданими роботі Єгови та Ісуса, обложені уявленнями про роботу сьогоднішнього дня, більшість людей завжди сумнівається і не сприймає сьогоднішню роботу всерйоз. Людина не має жодних уявлень про два останні етапи роботи, які були невидимі. Це тому, що людина не розуміє реальності двох останніх етапів роботи і особисто не була їхнім свідком. Саме тому, що ці етапи роботи не можна побачити, людина фантазує, як їй заманеться; незалежно від того, що вона навігадує, не існує фактів на підтвердження цих фантазій, і немає нікого, хто міг би їх виправити. Людина дає своєму темпераменту повну свободу дій, відкидає обачність і дає волю своїй уяві; немає фактів для перевірки її фантазій, а тому людські фантазії стають «фактом», незалежно від того, чи є на те хоч якісь докази. Таким чином, людина вірить у свого власного уявного Бога зі своєї уяви, а не шукає Бога реальності. Якщо одна людина має один вид переконань, то серед ста людей є сто видів переконань. Людина має такі переконання, тому що вона не бачила реальності Божої роботи, тому що вона тільки чула про неї своїми вухами і не бачила її на власні очі. Людина чула перекази та історії, але рідко чула вона знання про факти Божої роботи. Так буває, що люди, які були віруючими лише рік, приходять до віри в Бога

через свої власні уявлення. Те саме відбувається і з тими, хто вірить у Бога все своє життя. Ті, хто не може побачити фактів, ніколи не зможуть звільнитися від віри, в якій вони мають уявлення про Бога. Людина вірить, що вона звільнила себе від кайданів своїх старих переконань і вступила на нову територію. Хіба людина не знає, що знання тих, хто не може побачити істинне обличчя Бога, – це самі лише чутки та уявлення? Людина гадає, що її уявлення правильні і безпомилкові, і вона думає, що ці уявлення походять від Бога. Сьогодні, коли людина є свідком Божої роботи, вона дає волю уявленням, які накопичувалися багато років. Уявлення та ідеї минулого стали перешкодою для роботи на цьому етапі, і людині стало важко відпустити такі уявлення і спростувати такі ідеї. Уявлення про цю покрокову роботу багатьох із тих, хто до сьогодні слідував за Богом, дедалі погіршувалось, і у цих людей поступово сформувалася завзята ворожість до втіленого Бога. Джерело цієї ненависті полягає в уявленнях та фантазіях людини. Людські уявлення і фантазії стали ворогом роботи дня сьогоднішнього, роботи, яка суперечить уявленням людини. Це сталося саме тому, що факти не дозволяють людині дати волю своїй уяві і, що більше, не можуть бути легко спростовані людиною, а уявлення та фантазії людини не припускають існування фактів, а ще й тому, що людина не замислюється про правильність і достовірність фактів, а просто цілеспрямовано дає повну свободу своїм переконанням та застосовує власну уяву. Можна сказати, що це лише недолік людських уявлень, і не можна сказати, що це вада Божої роботи. Людина може уявляти все, що їй заманеться, але вона не може вільно заперечувати жоден етап Божої роботи або жодну її частину; факт Божої роботи є непорушним для людини. Ти можеш дати волю своїй уяві і навіть писати прекрасні історії про роботу Єгови та Ісуса, але ти не можеш спростовувати факт кожного етапу роботи Єгови та

Ісуса; це принцип, і це також адміністративна постанова, і ви повинні розуміти важливість цих питань. Людина вважає, що цей етап роботи несумісний із переконаннями людини, і що це не стосується двох попередніх етапів роботи. У своїй уяві людина вважає, що робота двох попередніх етапів, безумовно, не така сама, як робота сьогодення, – але чи замислювався ти колись над тим, що всі принципи Божої роботи однакові, що Його робота завжди практична, і що, незалежно від періоду, завжди існуватиме навала людей, які опираються і протистоять факту Його роботи? Усі ті, хто сьогодні чинить опір і виступає проти цього етапу роботи, безсумнівно, виступали проти Бога і в минулі часи, адже такі люди завжди будуть ворогами Бога. Люди, які знають факт Божої роботи, побачать три етапи роботи як роботу одного Бога та відмовляться від своїх переконань. Це люди, які знають Бога, і такі люди – це ті, хто воістину слідує за Богом. Коли Боже управління в усій своїй повноті наблизитиметься до кінця, Бог розподілить усі речі за їхнім видом. Людина була створена руками Творця, і врешті-решт Він повинен повністю повернути людину під Свою владу; це підсумок трьох етапів роботи. Етап роботи останніх днів і два попередні етапи в Ізраїлі та Юдеї – це Божий план управління всім Усесвітом. Ніхто не може заперечувати цього, і це є фактом Божої роботи. Хоча люди не переживали на власному досвіді і не були свідками значної частини цієї роботи, факти залишаються фактами, і це є незаперечним для будь-якої людини. Люди, які вірять у Бога у кожній країні Всесвіту, всі приймуть ці три етапи роботи. Якщо ти знаєш тільки один конкретний етап роботи і не розумієш два інших етапи роботи, не розумієш роботи Бога в минулі часи, то ти не можеш говорити всю правду про Божий план управління в усій повноті, і твоє знання про Бога є одностороннім, бо у своїй вірі в Бога ти не знаєш або не розумієш Його, і тому ти не придатний свідчити про Бога. Незалежно від

того, чи є твої нинішні знання про ці речі ґрунтовними чи поверховими, зрештою ви повинні мати знання і мусите бути глибоко переконані, і тоді всі люди побачать Божу роботу в усій повноті та скоряться Божій владі. У кінці цієї праці всі релігії стануть єдиною, всі створіння повернуться під владу Творця, всі створіння будуть поклонятися єдиному істинному Богу, а всі злі релігії зійдуть нанівець і ніколи не з'являться знову.

Для чого потрібна ця постійна згадка про три етапи роботи? Плин віків, суспільний розвиток і мінливий вигляд природи – все це рухається слідом за змінами на зазначених трьох етапах роботи. Людство змінюється в часі з Божою роботою і не розвивається саме по собі. Три етапи Божої роботи згадуються для того, щоб привести всі творіння і всіх людей будь-якої релігії і віросповідання під владу єдиного Бога. До якої релігії ти б не належав, у кінцевому підсумку ви всі підкоритеся пануванню Бога. Тільки Сам Бог може виконати цю роботу; цього не може досягнути жоден релігійний очільник. У світі існує кілька основних релігій, і у кожної є свій очільник або лідер, а послідовники розкидані по різних країнах і регіонах по всьому світу; майже у кожній країні, як великій, так і малій, співіснують різні релігії. Однак, незалежно від того, скільки релігій існує по всьому світу, всі люди у Всесвіті в кінцевому підсумку існують під керівництвом одного Бога, і їхнім існуванням не управляють релігійні очільники чи лідери. Це означає, що людство не керується якимось певним релігійним очільником або лідером; радше, все людство веде Творець, який створив небеса, землю і все суще, і який також створив людство – це факт. Хоча в світі є кілька основних релігій, незалежно від того, наскільки вони великі, всі вони існують під владою Творця, і жодна з них не може вийти за рамки цього панування. Розвиток людства, поступ суспільства із заміною старого й віджилого новим, розвиток природничих наук – усе це невіддільне від заходів

Творця, і ця робота не є тим, що може виконати той чи інший релігійний очільник. Релігійний очільник – це просто провідник конкретної релігії, і він не може представляти Бога, як і не може представляти Того, Хто створив небо, і землю, і все суще. Релігійний очільник може бути поводитирем усіх у межах усієї своєї релігії, але він не може віддавати накази всім створінням під небесами – це загальновизнаний факт. Релігійний очільник – це просто поводитир, і він не може зрівнятися з Богом (Творцем). Усі речі знаходяться в руках Творця, і наприкінці вони всі повернуться до рук Творця. Людство було створено Богом, і незалежно від релігії кожна людина повернеться під владу Бога – це неминуче. Тільки Бог є Всевишнім серед усього сущого, і найвищий правитель серед усіх створінь також мусить повернутися під Його владу. Хай яким високим буде статус людини, вона не може привести людство у належне місце призначення, і ніхто не зможе розподілити всі речі за їхнім видом. Єгова Сам створив людство і розподілив кожного за його видом, і коли настануть останні часи, Він однаково виконає Свою власну роботу Сам, розподіляючи всі речі за їхнім видом, – ця робота не може бути виконана ніким, окрім Бога. Усі три етапи роботи, здійснені від початку і до сьогодні, були здійснені Самим Богом, і здійснив їх один Бог. Факт трьох етапів роботи – це факт Божого проводу для всього людства, факт, який ніхто не може заперечити. Наприкінці трьох етапів роботи всі речі будуть розподілені за їхнім видом і повернуться під владу Бога, адже в усьому Всесвіті існує тільки цей один Бог, і немає жодних інших релігій. Той, хто не здатний створити світ, не буде здатний і привести його до кінця, тоді як Той, Хто створив цей світ, безперечно, здатний привести його до кінця. А отже, якщо хтось не здатний покласти край періоду, а здатний тільки допомогти людині плекати свій розум, він, вочевидь, не буде Богом і, безумовно, не буде Господом людства. Він буде

нездатний виконати таку велику роботу; є тільки один, хто може здійснити таку роботу, а всі ті, хто не здатний виконати цю роботу, безперечно, є ворогами, а не Богом. Усі злі релігії несумісні з Богом, і оскільки вони несумісні з Богом, вони є ворогами Бога. Уся робота виконується цим єдиним істинним Богом, і весь Усесвіт відповідає велінню цього єдиного Бога. Незалежно від того, чи це Його робота в Ізраїлі чи в Китаї, незалежно від того, чи ця робота здійснюється Духом чи плоттю, – все це виконується Самим Богом, і не може бути виконане ніким іншим. Саме тому, що Він є Богом усього людства, Він діє вільно, не обмежений жодними умовами – це найвеличніше з-поміж усіх видінь. Якщо ти, Боже створіння, хочеш виконати обов'язок Божого створіння і зрозуміти волю Божу, ти мусиш розуміти роботу Бога, ти мусиш розуміти Божу волю щодо створінь, ти мусиш розуміти Його план управління, і ти мусиш розуміти всю важливість тієї роботи, яку Він виконує. Ті, хто цього не розуміє, не можуть називатися створіннями Божими! Якщо ти, створіння Боже, не розумієш, звідки ти походиш, не розумієш історії людства і всієї виконаної Богом роботи, і, що більше, не розумієш, як розвивалося людство до сьогоденного дня, і не розумієш, хто віддає накази всьому людству, тоді ти не здатний виконати свій обов'язок. Бог був поводителем людства до сьогоденного дня, і відколи Він створив людину на землі, Він ніколи не полишав її. Святий Дух ніколи не припиняє своєї роботи, ніколи не припиняв вести людство і ніколи його не залишав. Але людство не розуміє, що існує Бог, і тим більше не знає Бога. Чи є щось принизливіше за це для всіх створінь Божих? Бог особисто веде людину, але людина не розуміє Божої роботи. Ти – створіння Боже, однак ти не розумієш своєї власної історії і не свідомий того, хто був твоїм поводителем на твоєму шляху, ти сліпий і глухий до виконаної Богом роботи, а тому ти не можеш знати Бога. Якщо ти і досі

всього цього не знаєш, ти ніколи не будеш гідним свідчити про Бога. Сьогодні Творець вкотре особисто веде всіх людей і змушує всіх людей споглядати Його мудрість, всемогутність, спасіння та дивовижність. Але ти все ще не усвідомлюєш і не розумієш – хіба тому ти не є тим, хто не отримує спасіння? Ті, хто належить сатані, не розуміють Божих слів, тоді як ті, хто належить Богові, чують голос Божий. Усі ті, хто усвідомлює і розуміє слова, які Я промовляю, – це ті, хто буде спасений і свідчитиме про Бога; усі, хто не розуміє слів, які Я промовляю, не можуть свідчити про Бога і є тими, хто буде вигнаний. Ті, хто не розуміє Божої волі і не усвідомлює Божої роботи, не здатні досягти пізнання Бога, і такі люди не можуть свідчити про Бога. Якщо ти хочеш свідчити про Бога, ти мусиш знати Бога; пізнання Бога досягається через роботу Бога. Загалом, якщо ти хочеш пізнати Бога, ти мусиш знати Божу роботу: знання Божої роботи має першорядне значення. Коли три етапи роботи наблизяться до кінця, буде створено групу тих, хто свідчить про Бога, групу тих, хто знає Бога. Усі ці люди знатимуть Бога і зможуть утілювати істину в життя. Вони матимуть людську природу і розсудливість, і всі вони знатимуть три етапи Божої роботи спасіння. Це робота, яка буде виконана наприкінці, і ці люди є квінтесенцією роботи 6 000 років управління та є найпотужнішим свідченням остаточної поразки сатани. Ті, хто зможе свідчити про Бога, зможуть отримати Божу обітницю та благословення і будуть тією групою, яка залишиться в самому кінці, групою, яка має Божу владу і свідчить про Бога. Можливо, серед вас усі зможуть стати членами цієї групи, а можливо, тільки половина чи лише кілька осіб – це залежить від вашої волі та від вашого прагнення.

Зіпсованому людству більше потрібне спасіння втіленням Богом

Бог став плоттю, тому що об'єктом Його роботи є не дух сатани або яка-небудь безтілесна річ, а людина, яка є з плоті і яку розбестив сатана. Саме тому, що плоть людини була зіпсована, Бог зробив плотську людину об'єктом Своєї роботи; більше того, оскільки людина є об'єктом зіпсованості, Бог зробив людину єдиним об'єктом Своєї роботи на всіх стадіях Своєї роботи спасіння. Людина – смертна істота, з плоті і крові, і Бог – єдиний, хто може спасти людину. Таким чином, Бог повинен стати плоттю, що володіє тими ж якостями, що й людина, щоб виконувати Свою роботу, щоб Його робота могла досягти кращих результатів. Бог повинен стати плоттю, щоб виконувати Свою роботу саме тому, що людина є з плоті і нездатна подолати гріх або позбутися власної плоті. Хоча сутність й ідентичність утіленого Бога сильно відрізняються від сутності й ідентичності людини, все ж Його зовнішність така ж, яка й в людини; Він має зовнішність нормальної людини й живе життям нормальної людини, і ті, хто бачать Його, не можуть відрізнити Його від нормальної людини. Цього нормального зовнішнього вигляду й нормальної людської сутності достатньо для того, щоб Він міг виконувати Свою божественну роботу в нормальній людській сутності. Його плоть дозволяє Йому виконувати Свою роботу в нормальній людській сутності й допомагає Йому виконувати Свою роботу серед людей, а Його нормальна людська сутність, більше того, допомагає Йому виконувати роботу спасіння серед людей. Хоча Його нормальна людська сутність викликала багато збентеження серед людей, таке збентеження не вплинуло на нормальні результати Його роботи. Коротше кажучи, робота Його нормальної плоті приносить людині найбільшу користь. Хоча більшість людей

не приймає Його нормальну людську сутність, Його робота все ще може приносити результати, і ці результати досягаються завдяки Його нормальній людській сутності. У цьому немає жодних сумнівів. Від Його роботи в плоті людина отримує в десять або в десятки разів більше речей, ніж існуючі серед людей уявлення про Його нормальну людську сутність, і всі ці уявлення в кінцевому підсумку будуть поглинені Його роботою. І результат, якого досягла Його робота, тобто знання, яке людина має щодо Нього, значно переважає уявлення людини про Нього. Неможливо уявити або виміряти роботу, яку Він звершує в плоті, бо Його плоть не така, як плоть будь-якої плотської людської істоти; хоча зовнішня оболонка ідентична, суть не та ж сама. Його плоть породжує в людей багато уявлень про Бога, але Його плоть також може дозволити людині здобути багато знань і навіть може завоювати будь-яку людину, що володіє подібною зовнішньою оболонкою. Бо Він – не просто людина, а Бог із зовнішньою оболонкою людини, і ніхто не може повністю осягнути або зрозуміти Його. Невидимого й нематеріального Бога люблять та вітають усі. Якщо Бог – це просто Дух, невидимий для людини, то людині так легко вірити в Бога. Люди можуть дати волю своїй уяві, можуть вибрати будь-який образ, який їм до вподоби, як образ Бога, щоб задовольнити самих себе й дати собі можливість почуватися щасливими. Таким чином люди можуть робити все, що їхній власний Бог любить і бажає найбільше, щоб вони робили, без будь-яких докорів сумління. Більше того, люди вірять, що ніхто не є більш відданим і благочестивим по відношенню до Бога, ніж вони, і що всі інші – язичницькі пси, що зраджують Бога. Можна сказати, що це те, чого шукають ті, чия віра в Бога невизначена й спирається на вчення; вони шукають багато в чому одне й те ж, із незначними видозмінами. Просто образи Бога в їхній уяві різні, але насправді їхня суть одна й та ж.

Людину не турбує її безтурботна віра в Бога, і вона вірить у Бога так, як їй заманеться. Це одне з «прав і свобод людини», в яке ніхто не може втручатися, тому що люди вірять у свого власного Бога, а не в Бога кого-небудь іншого; це – їхня власна приватна власність, і майже кожен володіє такого роду приватною власністю. Люди вважають цю власність дорогоцінним скарбом, але для Бога немає нічого нижчого або нікчемнішого, бо немає більш чіткої ознаки протистояння Богу, ніж ця приватна власність людини. Саме завдяки роботі втіленого Бога Бог стає плоттю з відчутною формою, Якого людина може побачити й відчути на дотик. Він – не безформний Дух, а плоть, яку людина може бачити та з якою вона може контактувати. Однак більшість богів, у яких вірять люди, – це безтілесні божества, які не мають форми, але також мають вільну форму. Таким чином, втілений Бог став ворогом більшості тих, хто вірить у Бога, а ті, хто не може прийняти факт втілення Бога, подібно до цього стали противниками Бога. Людина має поняття не через її спосіб мислення або через своє бунтарство, а через цю приватну власність людини. Саме через цю власність вмирає більшість людей, і саме цей невизначений Бог, до якого не можна доторкнутися, якого не можна побачити і який не існує в реальності, руйнує життя людини. Людина втрачає життя не через втіленого Бога, і тим більше не Бога небес, а через Бога, якого людина собі уявляє. Єдина причина, з якої втілений Бог прийшов у плоть, – це потреби розбещеної людини. Це сталося через нужди людини, а не Бога, і всі Його жертви й страждання – заради людства, а не заради блага Самого Бога. Для Бога немає жодних плюсів і мінусів або нагород; Він погне не якийсь майбутній урожай, а те, що від початку Йому належить. Усе, що Він робить і чим жертвує заради людства, здійснюється не для того, щоб отримати великі нагороди, а виключно заради людства. Хоча Божа робота

в плоті пов'язана з багатьма неймовірними труднощами, результати, яких вона в кінцевому підсумку досягає, набагато перевершують результати роботи, виконуваної безпосередньо Духом. Робота плоті пов'язана з великими труднощами, і плоть не може володіти тією ж величною ідентичністю, що й Дух, Він не може здійснювати ті ж надприродні діяння, що й Дух, і тим більше не може мати ту ж владу, що й Дух. Проте, суть роботи, виконуваної цією непримітною плоттю, набагато перевершує роботу, виконувану безпосередньо Духом, і Сама ця плоть є відповіддю на потреби всього людства. Для тих, хто буде спасений, практична цінність Духа набагато нижча, ніж плоті: робота Духа здатна охопити весь усесвіт, усі гори, річки, озера й океани, але робота плоті більш ефективно пов'язана з кожною людиною, з якою Він вступає в контакт. Більше того, Божа плоть, що має відчутну форму, може бути краще зрозуміла людині, яка може їй довіряти, і може ще більше поглибити людське знання про Бога, а також може залишити в людині більш глибоке враження про фактичні діяння Бога. Робота Духа оповита таємницею; смертним істотам складно її осягнути, і ще важче їм побачити її, і тому вони можуть покладатися тільки на порожні фантазії. Робота плоті, однак, нормальна, заснована на реальності й багата на мудрість; вона є фактом, який може бути помічений фізичним оком людини; людина може особисто відчувати мудрість роботи Бога, і їй не потрібно використовувати свою щедрю уяву. У цьому полягає точність і реальна цінність роботи Бога в плоті. Дух може робити тільки те, що невидимо для людини й що їй важко собі уявити, наприклад, просвітління Духом, рух Духом й ведення Духом, але для людини, що володіє розумом, це не має жодного чіткого сенсу. Це лише зворушує або дає широкий сенс і не може дати словесних вказівок. Однак робота Бога в плоті значно відрізняється: вона включає в себе точне спрямування за допомогою слів, у неї є

чітка воля й чіткі обов'язкові цілі. І тому людині не потрібно діяти навіпамацьки або використовувати свою уяву, а тим більше будувати здогадки. У цьому полягає ясність роботи в плоті та її велика відмінність від роботи Духа. Робота Духа підходить тільки для обмеженого обсягу й не може замінити роботу плоті. Робота плоті дає людині набагато більш точні й необхідні цілі та набагато більш реальні, цінні знання, ніж робота Духа. Робота, що являє собою найбільшу цінність для зіпсованої людини, – це та, яка дає точні слова, чіткі цілі для досягнення і яку можна побачити й відчувати на дотик. Тільки реалістична робота й своєчасне спрямування відповідають смакам людини, і тільки справжня робота може спасти людину від її зіпсованого й розпутного характеру. Це може бути досягнуто тільки втіленням Богом; тільки втілений Бог може спасти людину від її раніше зіпсованого й розпутного характеру. Хоча Дух є невід'ємною сутністю Бога, така робота, як ця, може бути виконана тільки Його плоттю. Якби Дух працював самотужки, то Його робота не могла б бути ефективною – це проста правда. Хоча більшість людей стала ворогами Бога через цю плоть, коли Він завершить Свою роботу, ті, хто проти Нього, не тільки перестануть бути Його ворогами, але, навпаки, стануть Його свідками. Вони стануть свідками, які були завойовані Ним, свідками, сумісними з Ним і невіддільними від Нього. Він повинен змусити людину усвідомити важливість Його роботи в плоті для людини, і людина повинна знати важливість цієї плоті для сенсу людського існування, повинна знати Його реальну цінність для зростання людського життя і, більше того, повинна знати, що ця плоть стане живим джерелом життя, відділення від якого людина не може втерпіти. Хоча втілена плоть Бога далека від того, щоб бути на рівні Божої ідентичності та Його положення, і людині вона здається несумісною з Його фактичним статусом, ця плоть, яка не володіє істинним образом Бога або істинною

ідентичністю Бога, може виконувати роботу, яку Божий Дух не в змозі виконувати безпосередньо. Такими є справжні значення і цінність втілення Бога, і саме ці значення і цінність людина не в змозі оцінити й визнати. Хоча все людство дивиться з повагою на Божий Дух і дивиться зверхньо на Божу плоть, незалежно від того, як вони дивляться або думають, реальне значення й цінність плоті набагато перевершують значення й цінність Духа. Звичайно, це стосується лише зіпсованого людства. Для кожного, хто шукає істину й жадає появи Бога, робота Духа може дати тільки рух або натхнення, а також відчуття чуда через те, що вона нез'ясовна й неймовірна, і відчуття, що вона велична, незрівнянна й гідна захоплення, але в той же час недосяжна й недоступна для всіх. Людина й Дух Божий можуть дивитися один на одного тільки звіддала, як ніби між ними – величезна відстань, і вони ніколи не можуть бути подібними, так, ніби людина й Бог розділені невидимою прірвою. Насправді, це – ілюзія, дана людині Духом, яка полягає в тому, що Дух і людина не належать до одного й того ж виду й ніколи не будуть співіснувати в одному й тому ж світі, ще й тому, що Дух не має нічого від людини. Таким чином, людина не потребує Духа, бо Дух не може безпосередньо виконувати роботу, найбільш необхідну людині. Робота плоті пропонує людині реальні цілі для досягнення, чіткі слова й відчуття того, що Він – справжній і нормальний, що Він – смиренний і звичайний. Хоча людина може боятися Його, для більшості людей із Ним легко мати стосунки: людина може бачити Його обличчя та чути Його голос, і їй не потрібно дивитися на Нього здалеку. Ця плоть здається людині доступною, не далекою або незбагненою, але видимою й відчутною, бо ця плоть знаходиться в тому ж світі, що й людина.

Для всіх тих, хто живе в плоті, зміна їхнього характеру вимагає досягнення цілей, а пізнання Бога вимагає свідчення

реальних справ і реального обличчя Бога. І те й інше може бути досягнуто тільки втіленою плоттю Бога, і те й інше може бути здійснено тільки нормальною й справжньою плоттю. Ось чому втілення необхідне, і чому воно потрібне всьому розбещеному людству. Оскільки від людей вимагається пізнати Бога, образи невизначених і надприродних богів повинні бути видалені з їхніх сердець, і оскільки від них вимагається відкинути свій зіпсований характер, вони повинні спочатку пізнати свій зіпсований характер. Якщо тільки людина працюватиме над тим, щоб видалити образи невизначених богів із сердець людей, вона не зможе досягнути належного результату. Образи невизначених богів у серцях людей не можуть бути викриті, відкинуті або повністю вигнані одними тільки словами. Чинячи так, у кінцевому підсумку все одно було б неможливо позбутися цих глибоко вкорінених у людях речей. Тільки замінивши ці невизначені й надприродні речі практичним Богом та істинним образом Бога й поступово спонукаючи людей пізнавати їх, можна досягти належного результату. Людина усвідомлює, що Бог, Якого вона шукала в минулому, є невизначеним і надприродним. Те, що може досягти такого результату, – це не пряме ведення Духом, і тим більше не вчення певної особи, а втілений Бог. Людські уявлення оголюються, коли втілений Бог офіційно виконує Свою роботу, тому що нормальність і реальність втіленого Бога – це протилежність невизначеному й надприродному Богу в уяві людини. Початкові уявлення людини можуть бути виявлені тільки в протиставленні зі втіленням Богом. Без порівняння зі втіленням Богом поняття людини не могли б бути розкриті; іншими словами, без реальності як тла невизначені речі не могли б бути виявлені. Ніхто не здатний використовувати слова для виконання цієї роботи, і ніхто не здатний сформулювати цю роботу за допомогою слів. Тільки Сам Бог може виконувати Свою власну роботу,

і ніхто інший не може виконувати цю роботу від Його імені. Якою б багатою не була мова людини, вона не здатна виразити реальність і нормальність Бога. Людина може пізнати Бога більш практично й може бачити Його більш чітко тільки в тому випадку, якщо Бог особисто діє серед людей і повністю являє Свій образ і Свою сутність. Такого результату не може досягти жодна людська істота з плоті. Звичайно, Божий Дух також не здатний досягти такого результату. Бог може врятувати розбещену людину від впливу сатани, але ця робота не може бути виконана безпосередньо Духом Божим; радше вона може бути виконана тільки плоттю, яку носить Божий Дух, втіленою плоттю Бога. Ця плоть – людина, а також Бог, людина, що володіє нормальною людською сутністю, а також Бог, що володіє повною божественністю. І тому, хоча ця плоть не є Духом Божим і значно відрізняється від Духа, все ж це Сам утілений Бог, який спасає людину, який є Дух, а також плоть. Незалежно від того, як Його називають, у кінцевому підсумку все одно людство рятує Сам Бог. Бо Дух Божий невіддільний від плоті, і робота плоті також є роботою Духа Божого; просто ця робота виконується не з використанням ідентичності Духа, а з використанням ідентичності плоті. Робота, яка повинна бути виконана безпосередньо Духом, не вимагає втілення, а робота, яка вимагає виконання плоттю, не може бути виконана безпосередньо Духом і може бути виконана тільки втіленим Богом. Це – те, що потрібно для цієї роботи, і це – те, що потрібно розбещеному людству. Із трьох стадій Божої роботи тільки одна стадія була здійснена безпосередньо Духом, а інші дві стадії виконуються втіленим Богом, а не безпосередньо Духом. Робота періоду Закону, здійснена Духом, не включала в себе зміну зіпсованого характеру людини, і вона також не мала жодного відношення до пізнання людиною Бога. Однак робота Божої плоті в період Благодаті й період Царства поширюється

на зіпсований характер людини і її пізнання Бога і є важливою й вирішальною частиною роботи спасіння. Тож зіпсованому людству більше потрібне спасіння втіленням Богом і більше потрібна безпосередня робота втіленого Бога. Людство потребує втіленого Бога, щоб Він пас його, підтримував його, поливав його, годував його, судив і карав його, і йому потрібно більше благодаті й більшої спокути від утіленого Бога. Тільки Бог у плоті може бути довіреною особою людини, пастирем людини, поточною допомогою людини, і задля цього всього необхідне втілення як сьогодні, так і в минулі часи.

Людина була розбещена сатаною, і вона є найвищою з усіх Божих творінь, тому людина потребує Божого спасіння. Об'єктом Божого спасіння є людина, а не сатана, і те, що має бути спасеним, – це плоть людини й душа людини, а не диявол. Сатана є об'єктом Божого знищення, людина є об'єктом Божого спасіння, а плоть людини була розбещена сатаною, тому плоть людини повинна бути спасенна першою. Плоть людини було найбільш глибоко зіпсовано, і вона стала чимось, що протистоїть Богу, так, що навіть відкрито протистоїть Богу й заперечує Його існування. Ця зіпсована плоть просто занадто неподатлива, і немає нічого більш важкого для розправи або зміни, ніж зіпсований характер плоті. Сатана входить у плоть людини, щоб викликати порушення, і він використовує плоть людини, щоб порушити роботу Бога й нашкодити Божому планові, і таким чином людина стала сатаною і ворогом Бога. Щоб людина була врятована, вона повинна спершу бути завойованою. Саме через це Бог приймає виклик і приходить у плоті, щоб виконати роботу, яку Він має намір виконати, і боротися проти сатани. Його мета – спасіння розбещеної людини, а також поразка й знищення сатани, який повстає проти Нього. Він перемагає сатану Своєю роботою із завоювання людини, і в той же час Він рятує зіпсоване людство. Таким чином, це – робота, яка досягає

відразу двох цілей. Він діє в плоті, і говорить у плоті, і робить усю роботу в плоті, щоб краще взаємодіяти з людиною і краще підкорювати людину. Останній раз, коли Бог стане плоттю, Його робота останніх днів завершиться в плоті. Він розподілить усіх людей за видом, завершить усе Своє управління, а також завершить усю Свою роботу в плоті. Після того, як уся Його робота на землі добіжить кінця, Він здобуде повну перемогу. Діючи в плоті, Бог повністю підкорить людство й повністю здобуде людство. Чи не означає це, що все Його управління добіжить свого кінця? Коли Бог завершить Свою роботу в плоті, завдавши повної поразки сатані й здобувши перемогу, у сатани більше не буде можливості розбещувати людину. Справою першого втілення Бога були спокута й прощення гріхів людини. Тепер це – робота, спрямована на завоювання й повне здобуття людства, так що сатана більше не матиме способу виконувати свою роботу, і він повністю програє, а Бог здобуде повну перемогу. Це – робота плоті, і це робота, що здійснюється Самим Богом. Початкова робота на трьох стадіях Божої роботи була виконана безпосередньо Духом, а не плоттю. Однак заключна робота трьох стадій Божої роботи виконується втіленим Богом, а не безпосередньо Духом. Робота спокути проміжної стадії також була звершена Богом у плоті. Протягом усієї роботи управління найважливіша робота полягає в тому, щоб спасти людину від впливу сатани. Ключова робота – це повне завоювання розбещеної людини, тим самим відновлюючи первісне благоговіння перед Богом у серці завойованої людини й дозволяючи їй досягти нормального життя, тобто нормального життя Божого творіння. Ця робота має вирішальне значення, і вона лежить в основі роботи управління. Із трьох стадій роботи спасіння перша стадія роботи періоду Закону була далекою від суті роботи управління; вона лише дещо нагадувала роботу спасіння й не була початком Божої роботи з визволення людини

з-під панування сатани. Першу стадію роботи було здійснено безпосередньо Духом, тому що відповідно до закону людина знала тільки, що потрібно дотримуватися закону, і в людини не було більше істини, а також тому, що робота в період Закону навряд чи передбачала зміни в характері людини, і тим паче вона не стосувалася роботи зі спасіння людини з-під влади сатани. Таким чином, Дух Божий виконав цю надзвичайно просту стадію роботи, яка не стосувалася зіпсованого характеру людини. Ця стадія роботи мала слабкий зв'язок із суттю управління, і вона не була в значній мірі пов'язана з офіційною роботою спасіння людини, і тому не вимагала, щоб Бог став плоттю, щоб особисто виконувати Свою роботу. Робота, яку виконує Дух, неявна й незбагненна, і вона дуже лякає й недоступна для людини; Дух не підходить для безпосереднього виконання роботи спасіння і не підходить для безпосереднього забезпечення життя для людини. Найбільш підходящим для людини є перетворення роботи Духа в підхід, близький людині, тобто найбільш підходящим для людини є те, щоб Бог став звичайною, нормальною людиною для виконання Своєї роботи. Це вимагає того, щоб Бог утілювався, щоб зайняти місце Духа в Його роботі, і для людини немає більш підхожого способу Божої роботи. Дві з цих трьох стадій роботи виконуються плоттю, і ці дві стадії є ключовими етапами роботи управління. Ці два втілення взаємно доповнюють одне одного, і вони доповнюють одне одного бездоганно. Перша стадія втілення Бога заклала основу для другої стадії, і можна сказати, що два втілення Бога складають одне ціле й не є несумісними одне з одним. Ці дві стадії Божої роботи виконуються Богом в Його втіленій ідентичності, тому що вони такі важливі для всієї роботи управління. Майже можна сказати, що без роботи двох втілень Бога вся робота управління зупинилася б, і робота спасіння людства була б не чим іншим, як порожньою балаканиною.

Важлива ця робота чи ні, залежить від потреб людства, від реальності людської порочності і від серйозності непослуху сатани та його втручання в роботу. Правильний вибір того, хто впорається з поставленим завданням, залежить від характеру роботи, здійснюваної виконавцем, і важливості цієї роботи. Коли мова заходить про важливість цієї роботи, з точки зору того, який метод роботи застосувати – роботу, виконувану безпосередньо Духом Божим, чи роботу, виконувану втіленим Богом, або роботу, виконувану через людину, – в першу чергу слід виключити роботу, виконувану через людину, і, виходячи з природи цієї роботи й природи роботи Духа в порівнянні з роботою плоті, в кінцевому підсумку вирішується, що робота, виконувана плоттю, більш корисна для людини, ніж робота, що виконується безпосередньо Духом, і що вона дає більше переваг. Такою була думка Бога в той час, коли Він вирішував, чи повинна ця робота бути виконана Духом або плоттю. У кожній стадії роботи є значення й основа. Вони не є безпідставними фантазіями й не здійснюються довільно; у них закладена певна мудрість. Такою є правда, що лежить в основі всієї Божої роботи. Зокрема, у такій великій роботі, як особиста робота втілення Бога серед людей, є ще більше Божого плану. Отже, Божа мудрість і повнота Його сутності відображаються в кожній дії, думці й ідеї в Його роботі; це – більш конкретна й систематична сутність Бога. Ці проникливі думки й ідеї людині важко уявити, і людині важко в них повірити, і тим паче людині важко їх пізнати. Робота, що виконується людиною, виконується відповідно до загального принципу, який для людини є значною мірою задовільним. Однак у порівнянні з роботою Божою існує просто занадто велика відмінність; хоча справи Божі великі, а робота Божа має величезний масштаб, за ними стоїть велика кількість детальних і точних планів і влаштувань, які неймовірні для людини. Кожна стадія Його роботи не тільки

виконується відповідно до принципу, але й містить багато речей, які не можуть бути сформульовані людською мовою, і це ті речі, які невидимі для людини. Незалежно від того, чи це є роботою Духа або роботою втіленого Бога, кожна з них містить плани Його роботи. Він не працює безпідставно, і Він не виконує неістотну роботу. Коли Дух працює безпосередньо, це відповідає Його цілям, а коли Він стає людиною (тобто, коли Він трансформує Свою зовнішню оболонку), щоб працювати, це ще більше відповідає Його меті. Інакше навіщо б Йому так охоче змінювати Свою ідентичність? Інакше навіщо б Йому з такою готовністю ставати людиною, яку вважають такою, що має низьке становище, та яку переслідують?

Його робота в плоті має першорядне значення, про що говориться у зв'язку з цією роботою, і в кінцевому підсумку роботу завершує саме втілений Бог, а не Дух. Дехто вірить, що Бог може в якийсь невідомий час прийти на землю і з'явитися людині, після чого Він особисто буде судити все людство, по черзі випробовуючи їх, нікого не залишаючи осторонь. Ті, хто думає таким чином, не знають цієї стадії роботи втілення. Бог не судить людину поодинці, і він не випробовує людину поодинці; чинити так не було б роботою суду. Хіба розбещеність усього людства не однакова? Хіба сутність усього людства не одна й та ж? Засуджується зіпсована сутність людства, людська сутність, зіпсована сатаною, і всі гріхи людини. Бог не судить дріб'язкові й незначні помилки людини. Робота суду є репрезентативною, і вона не проводиться спеціально по відношенню до окремої людини. Радше це робота, у якій судять групу людей, щоб представити суд над усім людством. Особисто виконуючи Свою роботу над групою людей, Бог у плоті використовує Свою роботу, щоб представляти роботу над усім людством, після чого вона поступово поширюється. Так само відбувається робота суду. Бог не судить певний тип людини або певну групу людей, але

замість цього судить несправедливість усього людства – наприклад, протистояння людини Богу, або нешанобливе ставлення людини до Нього, або втручання людини в роботу Бога тощо. Те, що засуджується, – це суть протистояння людства Богу, і ця робота – це робота завоювання останніх днів. Робота й слово втіленого Бога, засвідчені людиною, – це робота суду перед великим білим престолом в останні дні, який людина уявляла собі в минулі часи. Робота, яку наразі здійснює втілений Бог, – це саме суд перед великим білим престолом. Утілений Бог сьогодення – це Бог, який судить усе людство в останні дні. Ця плоть і Його робота, Його слово й весь Його характер – це вся Його повнота. Хоча обсяг Його роботи обмежений і не зачіпає безпосередньо весь усесвіт, суть роботи суду полягає в безпосередньому суді над усім людством не тільки заради обраного народу Китаю, і не заради невеликого числа людей. Під час роботи Бога в плоті, хоча обсяг цієї роботи не охоплює весь усесвіт, вона представляє роботу всього всесвіту, і після того, як Він завершить роботу в рамках роботи Своєї плоті, Він негайно поширить цю роботу на весь усесвіт, так само, як Євангеліє Ісуса поширилося по всьому всесвіту після Його воскресіння й вознесіння. Незалежно від того, чи це робота Духа або робота плоті, це робота, яка виконується в обмежених рамках, але яка представляє роботу всього всесвіту. В останні дні Бог звершує Свою роботу, з'являючись у Своїй втіленій ідентичності, і Бог у плоті – це Бог, який судить людину перед великим білим престолом. Незалежно від того, чи є Він Духом або плоттю, Той, хто здійснює роботу суду, – це Бог, який судить людство в останні дні. Це визначається на основі Його роботи, і це не визначається на підставі Його зовнішнього вигляду або декількох інших чинників. Хоча в людини є уявлення про ці слова, ніхто не може заперечувати факт суду втіленого Бога й завоювання всього людства. Незалежно від того, що про це

думає людина, факти, врешті-решт, є фактами. Ніхто не може сказати, що «робота здійснюється Богом, але плоть – це не Бог». Це нісенітниця, бо ця робота не може бути виконана ніким, окрім Бога в плоті. Оскільки ця робота вже завершена, після цієї роботи робота Божого суду над людиною не з'явиться вдруге; Бог у Своєму другому втіленні вже завершив усю роботу всього управління, і четвертої стадії Божої роботи не буде. Оскільки під судом перебуває людина, людина, яка є з плоті і яку було розбещено, і безпосередній суд проводиться не над духом сатани, то робота суду здійснюється не в духовному світі, а серед людей. Ніхто більше не підходить і не має права й підстав, ніж Бог у плоті, для роботи суду над розбещенням людської плоті. Якби суд здійснювався безпосередньо Духом Божим, тоді він не був би всеосяжним. Більш того, людині було б важко прийняти таку роботу, оскільки Дух не може зустрітися віч-на-віч із людиною, і через це результати не були б негайними, і тим більше людина не змогла б більш чітко побачити непорушний характер Бога. Сатана може бути повністю переможений тільки в тому випадку, якщо Бог у плоті засудить розбещення людства. Будучи таким же, як людина, що володіє нормальною людською сутністю, Бог у плоті може безпосередньо судити неправедність людини; це ознака його вродженої святості і Його надзвичайності. Тільки Бог має право й перебуває у положенні для того, щоб судити людину, бо Він володіє істиною і праведністю, і тому Він здатний судити людину. Ті, у кого немає істини й праведності, не підходять для того, щоб судити інших. Якби цю роботу виконував Дух Божий, то це не означало б перемоги над сатаною. Дух за своєю суттю більш піднесений, ніж смертні істоти, а Дух Божий за своєю суттю святий і торжествує над плоттю. Якби Дух виконував цю роботу безпосередньо, Він не зміг би судити весь людський непослух і не зміг би розкрити всю неправедність людини. Бо робота суду

також здійснюється через уявлення людини про Бога, а в людини ніколи не було жодних уявлень про Дух, і тому Дух не здатний краще виявити несправедність людини, а тим більше розкрити таку несправедність повністю. Втілений Бог – ворог усіх тих, хто не знає Його. Засуджуючи уявлення й опір Йому з боку людини, Він розкриває весь непослух людства. Результати Його роботи в плоті більш очевидні, ніж результати роботи Духа. Отже, суд над усім людством не здійснюється безпосередньо Духом; він є роботою втіленого Бога. Людина може побачити Бога в плоті й доторкнутися до Нього, і Бог у плоті може повністю завоювати людину. У своїх відносинах із Богом у плоті людина переходить від протистояння до послуху, від гоніння до прийняття, від уявлень до знання і від відкидання до любові – такими є результати роботи втіленого Бога. Людина рятується тільки через прийняття Його суду, людина тільки поступово пізнає Його через слова з Його вуст, Він підкорює людину, коли вона протистоїть Йому, і вона отримує від Нього дарунок життя, коли приймає Його кару. Уся ця робота – це робота Бога в плоті, а не робота Бога в Його ідентичності як Духа. Робота, що виконується втіленим Богом, – це найбільша робота й найглибша робота, і найважливішою частиною трьох стадій Божої роботи є дві стадії роботи втілення. Глибока зіпсованість людини є великою перешкодою для роботи втіленого Бога. Зокрема, робота, проведена над людьми останніх днів, надзвичайно складна, середовище – вороже, а духовний рівень кожного виду людей досить низький. Проте, у кінці цієї роботи Він усе одно досягне належного результату, без будь-яких недоліків; це – результат роботи плоті, і цей результат більш переконливий, ніж результат роботи Духа. Три стадії Божої роботи повинні бути здійснені в плоті, і вони повинні бути завершені втіленим Богом. Найважливіша й найвирішальніша робота здійснюється в плоті, і спасіння людини має бути особисто здійснено Богом

у плоті. Незважаючи на те, що все людство вважає, що Бог у плоті здається не пов'язаним із людиною, насправді ця плоть стосується долі й існування всього людства.

Кожна стадія Божої роботи здійснюється заради всього людства й спрямована на все людство. Незважаючи на те, що це – Його робота в плоті, вона все ще спрямована на все людство; Він – Бог усього людства, і Він – Бог усіх створених і нестворених істот. Хоча Його робота в плоті знаходиться в обмежених рамках, і об'єкт цієї роботи також обмежений, кожен раз, коли Він стає плоттю, щоб виконувати Свою роботу, Він вибирає об'єкт Своєї роботи, який є надзвичайно репрезентативним; Він не вибирає групу простих і нічим не примітних людей, щоб працювати над ними, але замість цього вибирає як об'єкт Своєї роботи групу людей, здатних бути представниками Його роботи в плоті. Ця група людей обрана тому, що обсяг Його роботи в плоті обмежений, і підготовлена спеціально для Його втіленої плоті, і обрана спеціально для Його роботи в плоті. Божий вибір об'єктів Його роботи не є необґрунтованим, але здійснюється відповідно до такого принципу: об'єкт роботи повинен приносити користь роботі Бога в плоті і повинен бути здатний представляти все людство. Наприклад, євреї змогли представити все людство, прийнявши особисту спокуту Ісуса, а китайці здатні представляти все людство, прийнявши особисте завоювання втіленням Богом. Є підстава для представлення євреями всього людства, і є також підстава для представлення китайцями всього людства в прийнятті особистого завоювання Богом. Ніщо так не розкриває значення спокути, як робота спокути, здійснена серед євреїв, і ніщо так не розкриває ретельність та успіх роботи завоювання, як робота завоювання, що здійснюється серед китайського народу. Робота й слово втіленого Бога здаються спрямованими тільки на невелику групу людей, але насправді Його робота

серед цієї невеликої групи – це робота всього всесвіту, і Його слово спрямоване на все людство. Після того, як Його робота в плоті добіжить кінця, ті, хто слідує за Ним, почнуть поширювати серед людей роботу, яку Він звершив. Найкраще в Його роботі в плоті – це те, що Він може залишити точні слова й настанови, а також Свою конкретну волю для людства тим, хто слідує за Ним, щоб згодом Його послідовники могли більш точно й конкретно передати всю Його роботу в плоті і Його волю для всього людства, для тих, хто приймає цей шлях. Тільки робота Бога в плоті серед людей дійсно робить завершеним факт того, що Бог знаходиться разом і живе разом із людиною. Тільки ця робота сповнює бажання людини побачити лик Божий, стати свідком Божої роботи й почути особисте слово Бога. Утілений Бог завершує період, коли людству була явлена тільки спина Єгови, і Він також завершує період віри людства в невизначеного Бога. Зокрема, робота останнього втіленого Бога приводить усе людство в період, який є більш реалістичним, більш практичним і більш прекрасним. Він не тільки завершує період Закону й вчення, але, що більш важливо, Він відкриває людству Бога, Який реальний і нормальний, Який праведний і святий, Який відкриває роботу плану управління і Який демонструє таємниці й кінцеве призначення людства, Який створив людство й кладе кінець роботі управління, і Який залишався прихованим протягом тисяч років. Він повністю завершує період невизначеності, Він завершує період, у який усе людство бажало шукати обличчя Бога, але не змогло, Він завершує період, у який усе людство служило сатані, і Він веде все людство в абсолютно нову еру. Усе це є результатом роботи Бога в плоті замість Божого Духа. Коли Бог діє в Своїй плоті, ті, хто слідує за Ним, більше не шукають і не намагаються те, що здається одночасно існуючим і неіснуючим, і вони перестають мати здогадки про волю невизначеного Бога. Коли Бог поширить

Свою роботу в плоті, ті, хто слідує за Ним, передадуть роботу, яку Він виконав у плоті, усім релігіям і деномінаціям, і донесуть усі Його слова до вух усього людства. Усе, що почують ті, хто прийме Його Євангеліє, – це будуть факти про Його роботу, буде те, що особисто побачить і почує людина, і це будуть факти, а не чутки. Ці факти є доказами, за допомогою яких Він поширює Свою роботу, і вони також є інструментами, які Він використовує для поширення цієї роботи. Без наявності фактів Його Євангеліє не поширилося б по всіх країнах і в усі місця; без фактів, а тільки за допомогою людської уяви, Він ніколи не зміг би звершити роботу завоювання всього всесвіту. Дух невідчутний для людини й невидимий для людини, і робота Духа не здатна залишити жодних додаткових свідчень або фактів про Божу роботу для людини. Людина ніколи не побачить справжнього обличчя Бога, вона завжди віритиме в невизначеного Бога, якого не існує. Людина ніколи не побачить обличчя Божого, і людина ніколи не почує слів, промовлених особисто Богом. Зрештою, людські фантазії порожні й не можуть замінити істинний лик Бога; властивий Богу характер і роботу Самого Бога людина не може уособлювати. Невидимий Бог на небесах і Його робота можуть бути принесені на землю тільки втіленням Богом, Який особисто здійснює Свою роботу серед людей. Це – найбільш ідеальний спосіб для Бога з'явитися людині, у випадку якого людина бачить Бога й пізнає справжнє обличчя Бога, і це не може бути досягнуто невтїленням Богом. Дійшовши до цієї стадії, Божа робота вже досягла оптимального результату й увінчалася повним успіхом. Особиста робота Бога в плоті вже завершила дев'яносто відсотків роботи всього Його управління. Ця плоть дала кращий початок усій Його роботі та короткий підсумок усієї Його роботи, і оприлюднила всю Його роботу, і внесла останнє ґрунтовне доповнення у всю цю роботу. Відтепер не буде іншого втіленого Бога, який виконував

би четверту стадію Божої роботи, і ніколи більше не буде жодної чудесної роботи третього втілення Бога.

Кожна стадія роботи Бога в плоті представляє Його роботу на весь період, і вона не представляє певний проміжок часу, як це робить робота людини. І тому закінчення роботи Його останнього втілення не означає, що Його робота підійшла до повного кінця, бо Його робота в плоті представляє весь період, а не тільки проміжок часу, протягом якого Він здійснює Свою роботу в плоті. Просто Він завершує Свою роботу всього періоду протягом того часу, доки Він знаходиться в плоті, після чого вона поширюється по всіх місцях. Після того, як утілений Бог звершить Своє служіння, Він довірить свою майбутню роботу тим, хто слідуватиме за Ним. Таким чином, Його робота всього періоду буде продовжуватися безперервно. Робота всього періоду втілення буде вважатися завершеною тільки після того, як вона пошириться по всьому всесвіту. Робота втіленого Бога починає нову еру, і ті, хто продовжує Його роботу, – це ті, кого Він використовує. Уся робота, що виконується людиною, відноситься до служіння Бога в плоті, і вона не може вийти за ці рамки. Якби втілений Бог не прийшов, щоб виконати Свою роботу, людина не змогла б покласти край старому періоду й не змогла б розпочати нову еру. Робота, що виконується людиною, знаходиться всього лише в межах її обов'язків, які в людських силах виконати, і вона не являє собою роботу Бога. Тільки втілений Бог може прийти й завершити роботу, яку Він повинен виконати, і, крім Нього, ніхто не може виконати цю роботу від Його імені. Звичайно, те, про що Я говорю, стосується роботи втілення. Цей утілений Бог спочатку виконує етап роботи, який не відповідає уявленням людини, після чого Він виконує ще більше роботи, яка не відповідає уявленням людини. Мета цієї роботи – завоювання людини. В одному відношенні втілення Бога не відповідає уявленням людини, на додаток до чого Він

виконує більше роботи, яка не відповідає уявленням людини, і тому в людини розвиваються ще більш критичні погляди на Нього. Він просто виконує роботу завоювання серед людей, у яких про Нього безліч уявлень. Незалежно від того, як вони ставляться до Нього, як тільки Він виконає Своє служіння, усі люди стануть підпорядкованими Його пануванню. Факт цієї роботи відображається не тільки на китайському народі, але також представляє, як буде завойовано все людство. Наслідки, які досягаються для цих людей, є попередниками наслідків, які будуть досягнуті для всього людства, і наслідки роботи, яку Він виконає в майбутньому, будуть все більше перевершувати навіть наслідки для цих людей. Робота Бога в плоті не вимагає великої помпи й не оповита мороком незрозумілості. Вона є реальною й актуальною, і це робота, в якій один плюс один дорівнює два. Вона ні від кого не прихована й нікого не вводить в оману. Люди бачать реальні та справжні речі, а те, що людина набуває, – це реальні істина й знання. Коли робота закінчиться, людина отримає нове знання про Нього, і ті, хто дійсно шукає, більше не матимуть про Нього жодних уявлень. Це – не тільки вплив Його роботи на китайський народ, але це також представляє результат Його роботи завоювання всього людства, бо немає нічого більш корисного для роботи завоювання всього людства, ніж ця плоть, і робота цієї плоті, і все, що від цієї плоті. Вони корисні для Його роботи сьогодні й корисні для Його роботи в майбутньому. Ця плоть завоює все людство й здобуде все людство. Немає кращої роботи, завдяки якій усе людство узрить Бога, буде коритися Богу й пізнає Бога. Робота, що виконується людиною, являє собою лише обмежений обсяг, і коли Бог здійснює Свою роботу, Він звертається не до певної людини, а до всього людства й до всіх тих, хто приймає Його слова. Кінець, який Він проголошує, – це кінець усього людства, а не тільки кінець певної людини. Він ні до кого не

ставиться по-особливому й нікого не переслідує як жертву, Він працює на все людство й промовляє до всього людства. Отже, цей втілений Бог уже класифікував усе людство за видом, уже засудив усе людство й призначив відповідне кінцеве місце для всього людства. Хоча Бог здійснює Свою роботу тільки в Китаї, насправді Він вже влагодив роботу всього всесвіту. Він не може чекати, доки Його робота пошириться серед усього людства, перш ніж крок за кроком виголошувати Свої висловлювання і робити приготування. Хіба це не було б запізно? Нині Він повністю в змозі завершити майбутню роботу заздалегідь. Оскільки Той, хто працює, – це Бог у плоті, Він робить безмежну роботу в обмежених рамках, а потім Він змусить людину виконувати обов'язок, який людина повинна виконувати; це – принцип Його роботи. Він може жити з людиною тільки якийсь час і не може супроводжувати людину доти, доки не завершиться робота цілої ери. Саме тому, що Він – Бог, Він заздалегідь передвіщає Свою майбутню роботу. Після цього Він розподілить усе людство за видами за допомогою Своїх слів, і людство увійде в Його покрокову роботу відповідно до Його слів. Ніхто не уникне цього, і всі повинні практикувати відповідно до цього. Отже, в майбутньому період буде спрямований Його словами, а не Духом.

Робота Бога в плоті повинна бути виконана в плоті. Якби її було виконано безпосередньо Духом Божим, це не принесло б жодних результатів. Навіть якби її було здійснено Духом, ця робота не мала б великого значення і в кінцевому підсумку була б непереконливою. Усі творіння бажають знати, чи має значення робота Творця, і що вона представляє, і заради чого вона здійснюється, і чи повна робота Бога влади й мудрості, і чи має вона найвищу цінність і значення. Робота, яку Він здійснює, здійснюється заради спасіння всього людства, заради перемоги над сатаною і для того, щоб засвідчити про Нього серед усього сущого. Таким чином, робота, яку Він виконує,

повинна мати велике значення. Плоть людини була розбещена сатаною, і вона була глибоко засліплена й значно пошкоджена. Найбільш фундаментальна причина, чому Бог діє особисто в плоті, полягає в тому, що об'єктом Його спасіння є людина, яка з плоті, і тому, що сатана також використовує плоть людини, щоб перешкоджати роботі Бога. Битва з сатаною насправді є роботою завоювання людини, і в той же час людина також є об'єктом Божого спасіння. Таким чином, робота втіленого Бога має суттєве значення. Сатана розбестив плоть людини, і людина стала втіленням сатани й об'єктом, який повинен бути переможений Богом. Таким чином, робота ведення боротьби проти сатани й спасіння людства відбувається на землі, і Бог повинен стати людиною, щоб вести битву із сатаною. Це – робота з максимальною практичністю. Коли Бог працює в плоті, Він насправді бореться із сатаною в плоті. Коли Він працює в плоті, Він виконує Свою роботу в духовній сфері, і Він робить усю Свою роботу в духовній сфері реальною на землі. Той, кого завойовано, – це людина, людина, яка неслухняна Йому, а той, кого переможено, – це втілення сатани (звичайно, це теж людина), яке ворогує з Ним, і той, кого в кінцевому підсумку врятовано, – теж людина. Таким чином, Богу ще більше необхідно стати людиною, що має зовнішню оболонку творіння, щоб Він міг вести справжню битву з сатаною, завоювати людину, яка неслухняна Йому й володіє такою ж зовнішньою оболонкою, що й Він, і спасти людину, яка має таку ж зовнішню оболонку, що й Він, і яка постраждала від сатани. Його ворог – людина, об'єкт Його завоювання – людина, і об'єкт Його спасіння – людина, яка була створена Ним. Тому Він повинен стати людиною, і таким чином Його робота стає набагато легшою. Він здатний завдати поразки сатані й завоювати людство, і, більше того, здатний спасти людство. Хоча ця плоть нормальна й реальна, Він – не звичайна плоть: Він – не плоть, яка є тільки людською, але

плоть, яка є одночасно людською і божественною. У цьому різниця між Ним і людиною, і це – ознака ідентичності Бога. Тільки така плоть, як ця, може виконувати роботу, яку Він має намір виконати, і звершувати служіння Бога в плоті, і повністю завершити Його роботу серед людей. Якби це було не так, Його робота серед людей завжди була б порожньою і дефектною. Навіть якщо Бог може битися з духом сатани й вийти переможцем, стара природа розбещеної людини ніколи не може бути вирішена, і ті, хто неслухняний Богу та протистоїть Йому, ніколи не зможуть по-справжньому підкоритися Його пануванню, тобто Він ніколи не зможе завоювати людство й ніколи не зможе здобути все людство. Якщо Його робота на землі не може бути вирішена, то Його управління ніколи не буде доведено до кінця, і все людство не зможе увійти в спокій. Якщо Бог не зможе увійти в спокій з усіма Своїми творіннями, то така робота управління ніколи не принесе результат, а отже, слава Божа зникне. Хоча Його плоть не має влади, робота, яку Він виконує, досягне свого результату. Це – неминучий напрямок Його роботи. Незалежно від того, чи володіє Його плоть владою чи ні, доти, доки Він здатний виконувати роботу Самого Бога, Він є Самим Богом. Незалежно від того, наскільки нормальна й звичайна ця плоть, Він може виконувати ту роботу, яку повинен виконувати, бо ця плоть – Бог, а не просто людина. Причина, через яку ця плоть може виконувати роботу, недоступну людині, полягає в тому, що Його внутрішня сутність не схожа на людську, а причина, з якої Він може спасти людину, полягає в тому, що Його ідентичність відрізняється від ідентичності будь-якої людини. Ця плоть – така важлива для людства, тому що Він – людина і, навіть більше того, Він – Бог, тому що Він може виконувати роботу, яку не може здійснити жодна звичайна людина з плоті, і тому що Він може спасти розбещену людину, яка живе разом із Ним на землі. Хоча Він подібний до

людини, втілений Бог більш важливий для людства, ніж будь-яка цінна особистість, оскільки Він може виконувати роботу, яка не може бути виконана Духом Божим; Він більш здатний, ніж Дух Божий, свідчити про Самого Бога й більш здатний, ніж Дух Божий, повністю здобути людство. У результаті цього, хоча ця плоть нормальна й звичайна, Його внесок у людство і Його значення для існування людства роблять Його дуже цінним, і реальна цінність і значущість цієї плоті незмірні для будь-якої людини. Хоча ця плоть не може безпосередньо знищити сатану, Він може використовувати Свою роботу, щоб завоювати людство й перемогти сатану, а також змусити сатану повністю підкоритися Його владі. Саме тому, що Бог втілювався, Він може перемогти сатану й здатний спасти людство. Він не знищує сатану безпосередньо, але замість цього стає плоттю, щоб виконати роботу завоювання людства, яке було розбещено сатаною. Таким чином, Він більш здатний свідчити про Себе серед Своїх творінь, і Він більш здатний спасти зіпсовану людину. Завдання поразки сатані втіленим Богом є більшим свідченням, а також є більш переконливим, ніж безпосереднє знищення сатани Духом Божим. Бог у плоті більш здатний допомогти людині пізнати Творця і більш здатний засвідчити про Себе серед Своїх творінь.

Сутність плоті, в якій поселився Бог

Бог у Своєму першому втіленні жив на землі тридцять три з половиною роки, із яких Він виконував Своє служіння тільки три з половиною роки. І в той час, коли Він працював, і до того, як Він почав Свою роботу, Він володів нормальною людською сутністю; він жив у Своїй нормальній людській сутності протягом тридцяти трьох із половиною років. Упродовж останніх трьох із половиною років Він являв Себе як утілений

Бог. Перш ніж Він почав нести Своє служіння, Він з'явився зі звичайною, нормальною людською сутністю, не проявляючи жодних ознак своєї божественності, і тільки після того, як Він почав формально нести Своє служіння, Його божественність проявилася. Його життя і діяльність протягом цих перших двадцяти дев'яти років показали, що Він був справжньою людиною, Сином Людським і плотським тілом, оскільки Його служіння всерйоз розпочалося тільки після двадцяти дев'яти років. «Втілення» – це поява Бога у плоті; Бог працює серед створеного людства в образі плоті. Отже, щоб Бог втілювався, Він повинен спочатку стати плоттю, плоттю з нормальною людською сутністю; це найбазовіша передумова. Насправді, втілення Бога означає, що Бог живе і працює у плоті, що Бог за самою Своєю суттю стає плоттю, стає людиною. Його життя й роботу у тілі можна розділити на два етапи. Перший – це те життя, яким Він живе до здійснення Свого служіння. Він живе в звичайній людській сім'ї, в абсолютно нормальній людській сутності, підкоряючись нормальній моралі і законам людського життя, з нормальними людськими потребами (їжа, одяг, сон, дах над головою), нормальними людськими слабкостями і нормальними людськими емоціями. Іншими словами, на цьому першому етапі Він живе в небожественній, абсолютно нормальній людській сутності, займаючись усіма звичайними людськими справами. Другий етап – це життя після початку Його служіння. Він усе ще перебуває в звичайній людській сутності зі звичайною людською оболонкою, не проявляючи жодних зовнішніх ознак надприродного. І все ж Він живе виключно заради Свого служіння, і протягом цього часу Його нормальна людська сутність існує виключно для того, щоб підтримувати нормальну роботу Його божественної природи, бо до того часу Його нормальна людська сутність дозріла до такої міри, що Він зміг нести Своє служіння. Отже, другий етап Його життя полягає

в тому, щоб здійснювати Своє служіння у Його нормальній людській сутності, причому це є водночас життям як нормальної людської сутності, так і повної божественної природи. Причина того, чому на першому етапі Свого життя Він живе в абсолютно звичайній людській природі, полягає в тому, що Його людська сутність ще не здатна підтримувати повноту божественної роботи, вона ще не дозріла; тільки після того, як Його людська сутність дозріє, стане здатною нести Його служіння, Він може приступити до виконання служіння, яке Він повинен виконувати. Оскільки Він, будучи плоттю, потребує зростання і дозрівання, перший етап Його життя – це звичайне людське життя, у той час як на другому етапі, оскільки Його людська природа здатна виконувати Його роботу і нести Його служіння, життя, яким втілений Бог живе під час Свого служіння, є таким, що має одночасно людську та повну божественну сутність. Якби з моменту Свого народження втілений Бог почав Своє служіння всерйоз, здійснюючи надприродні ознаки і чудеса, тоді у Нього не було б тілесної сутності. Отже, Його людська сутність існує заради Його тілесної сутності; не може бути плоті без людської сутності, а людина без людської сутності не є людиною. Таким чином, людська сутність Божого тіла є невід’ємною властивістю втіленої плоті Бога. Сказати, що «коли Бог стає плоттю, Він повністю божественний, і аніскільки не людина», – це богохульство, оскільки цього твердження просто не існує і воно порушує принцип втілення. Навіть після того, як Він починає нести Своє служіння, Він усе ще живе у Своїй божественній сутності з людською зовнішньою оболонкою, коли виконує Свою роботу; просто в той час Його людська сутність служить єдиній меті – дозволити Його божественності виконувати роботу в звичайній плоті. Отже, посередником у цій роботі є божественність, що мешкає в Його людській сутності. Діє Його божественність, а не Його людська сутність,

але ця божественність прихована в Його людській сутності; по суті, Його робота здійснюється Його повною божественною природою, а не Його людською сутністю. Але безпосередній виконавець цієї роботи – Його плоть. Можна було б сказати, що Він – людина й одночасно Бог, бо Бог стає Богом, що живе у плоті, з людською оболонкою і людською сутністю, але також і сутністю Бога. Оскільки Він – людина з сутністю Бога, Він вище всіх створених людей, вище будь-якої людини, яка може виконувати Божу роботу. І ось, серед усіх тих, у кого є людська оболонка, подібна до Його, серед усіх тих, хто має людську сутність, тільки Він Сам є втіленням Богом, а всі інші – створені люди. Хоча всі вони володіють людською сутністю, у створених людей немає нічого, крім людської сутності, в той час як утілений Бог відрізняється: в Його плоті присутня не тільки людська сутність, але і, що більш важливо, божественність. Його людську сутність можна побачити в зовнішньому вигляді Його плоті та в Його повсякденному житті, але Його божественність сприйняти складно. Оскільки Його божественність проявляється тільки тоді, коли у Нього є людська сутність, і Він не є настільки надприродним, як Його собі уявляють люди, то людям надзвичайно важко це побачити. Навіть сьогодні людям украй важко досягнути справжню сутність утіленого Бога. Навіть після того, як Я так докладно розповів про це, Я очікую, що це все ще залишається загадкою для більшості з вас. Насправді, це питання дуже просте: оскільки Бог стає плоттю, Його сутність є поєднанням людської та божественної природи. Це поєднання називається Самим Богом, Самим Богом на землі.

Життя, яке Ісус прожив на землі, було нормальним життям плоті. Він жив у звичайній людській сутності Своєї плоті. Його влада – здійснювати Свою роботу і говорити Своє слово, або зцілювати хворих і виганяти демонів, здійснювати такі незвичайні речі – здебільшого не виявлялася, доки Він не розпочав Своє

служіння. Його життя до двадцяти дев'яти років, до того, як Він здійснив Своє служіння, було достатнім доказом того, що Він був просто звичайним плотським тілом. Через це, а також через те, що Він ще не почав здійснювати Своє служіння, люди не бачили в Ньому нічого божественного, не бачили в Ньому нічого, крім нормальної людини, звичайного чоловіка – саме так, як і в той час деякі люди вважали Його сином Йосипа. Люди думали, що Він був сином звичайного чоловіка, у них не було можливості сказати, що Він був втіленою плоттю Бога; навіть коли в ході свого служіння Він сотворив багато чудес, більшість людей усе одно говорили, що Він був сином Йосипа, тому що він був Христом із зовнішньою оболонкою нормальної людської сутності. Його нормальна людська сутність і Його робота існували для того, щоб сповнити значущість першого втілення, довести, що Бог повністю прийшов у плоті, що Він став цілковито звичайною людиною. Його нормальна людська сутність до того, як Він почав свою роботу, була доказом того, що Він був звичайним тілом; і те, що Він працював опісля, також доводило, що Він був звичайним тілом, бо Він творив ознаки і чудеса, зцілював хворих і виганяв демонів, будучи у плоті з нормальною людською сутністю. Причина, з якої Він міг творити чудеса, полягала в тому, що Його плоть несла в собі владу Божу; вона була плоттю, в яку зодягнувся Божий Дух. Він володів цією владою завдяки Духу Божому, і це не означало, що Він не був плоттю. Зцілення хворих і вигнання демонів були роботою, яку Він повинен був виконувати в Своему служінні, це було вираженням Його божественності, прихованої в Його людській сутності, і незалежно від того, які знаки Він показував або як Він демонстрував Свою владу, Він усе ще жив у нормальній людській сутності і все ще був звичайною плоттю. Аж до того моменту, коли Він воскрес після смерті на хресті, Він перебував у звичайній плоті. Дарування благодаті, зцілення

хворих і вигнання демонів – усе це було частиною Його служіння, все це була робота, яку Він виконував у Своїй звичайній плоті. До того, як Він пішов на хрест, Він ніколи не відходив від своєї звичайної людської плоті, незалежно від того, що Він робив. Він був Самим Богом, який виконував Божу роботу, але, оскільки Він був втіленою плоттю Бога, Він їв їжу і носив одяг, мав нормальні людські потреби, мав нормальну людську розсудливість і нормальний людський розум. Усе це було доказом того, що Він був нормальною людиною, що доводило, що втілена плоть Бога була плоттю з нормальною людською сутністю, а не надприродною. Його робота полягала в тому, щоб завершити роботу першого втілення Бога, виконати служіння, яке повинно було виконати перше втілення. Значення втілення полягає в тому, що звичайна, нормальна людина виконує роботу Самого Бога; тобто, що Бог виконує свою божественну роботу в людях і тим самим перемагає сатану. Втілення означає, що Божий Дух стає плоттю, тобто Бог стає плоттю; робота, яку здійснює плоть, – це робота Духа, яка реалізується у плоті, виражається плоттю. Ніхто, крім Божої плоті, не може виконати служіння втіленого Бога; тобто тільки втілена плоть Бога, ця нормальна людська сутність – і ніхто інший – може продемонструвати божественну роботу. Якби під час Свого першого пришествя Бог не мав нормальної людської сутності до двадцяти дев'яти років – якби, як тільки Він народився, Він міг творити чудеса, якби, як тільки Він навчився говорити, він Міг говорити мовою небес, якби в той момент, коли Він уперше ступив на землю, Він міг осягати всі мирські справи, розрізняти думки і наміри кожної людини – таку людину не можна було назвати нормальною людиною, і таку плоть не можна було назвати людською плоттю. Якби це було так із Христом, то сенс і сутність втілення Бога були би втрачені. Те, що Він володіє нормальною людською сутністю, доводить, що

Він – Бог, який втілюється у плоті; той факт, що Він проходить нормальний процес людського росту, ще більше демонструє, що Він – звичайна плоть; більш того, Його робота є достатнім доказом того, що Він – Боже Слово, Божий Дух, що став плоттю. Бог стає плоттю з огляду на потреби Своєї роботи; іншими словами, цей етап роботи повинен бути виконаний у плоті, він повинен бути виконаний в нормальній людській сутності. Це є передумовою для «Слова, що стало плоттю», для «приходу Слова у плоті», і це справжня історія двох втілень Бога. Люди можуть вірити, що Ісус творив чудеса протягом усього Свого життя, що Він не виявляв жодних ознак людської природи аж до закінчення Своєї роботи на землі, що у Нього не було нормальних людських потреб, слабкостей або людських емоцій, Він не мав базових життєвих потреб, як і не мав нормальних людських думок. Вони уявляють, що у Нього є тільки надлюдський розум, трансцендентна людська сутність. Вони вірять, що, оскільки Він – Бог, Він не повинен думати і жити так, як це роблять нормальні люди, що тільки нормальна людина, справжня людина, може мати нормальні людські думки й жити нормальним людським життям. Усе це – людські ідеї і людські поняття, і ці поняття суперечать початковим намірам Божої роботи. Нормальне людське мислення підтримує нормальну людську розсудливість і нормальну людську сутність; нормальна людська сутність підтримує нормальні функції плоті; а нормальні функції плоті забезпечують нормальне життя плоті у всій його повноті. Тільки діючи в такій плоті, Бог може виконати мету Свого втілення. Якби втілений Бог володів тільки зовнішньою оболонкою плоті, але не мислив нормальними людськими думками, то ця плоть не володіла б людською розсудливістю, а тим більше істинною людською сутністю. Як може така плоть, позбавлена людської сутності, виконувати служіння, яке повинен виконувати втілений Бог? Нормальний розум підтримує

всі аспекти людського життя; без нормального розуму людина не була б людиною. Іншими словами, людина, яка не мислить нормальними думками, – психічно хвора, а про Христа, у якого немає людської сутності, а є тільки божественна природа, не можна сказати, що він втілена плоть Бога. Отже, як могла втілена плоть Бога не мати нормальної людської сутності? Хіба це не богохульство – говорити, що у Христа немає людської сутності? Уся діяльність, якою займаються нормальні люди, залежить від функціонування нормального людського розуму. Без цього люди поводитися б ненормально; вони навіть не змогли б відрізнити чорне від білого, добро від зла; і в них не було б людської етики й моральних принципів. Подібно до цього, якби втілений Бог не мислив як звичайна людина, тоді Він не був би справжньою плоттю, нормальною плоттю. Така немисляча плоть не змогла б узяти на себе божественну роботу. Він не зміг би нормально займатися діяльністю звичайної плоті, не кажучи вже про те, щоб жити разом із людьми на землі. І таким чином, значення Божого втілення, сама суть Божого пришествя у плоті були би втрачені. Людська сутність втіленого Бога існує для підтримки нормальної божественної роботи у плоті; Його нормальне людське мислення підтримує Його нормальну людську сутність та всю Його нормальну тілесну діяльність. Можна було б сказати, що Його нормальне людське мислення існує для того, щоб підтримувати всю роботу Бога у плоті. Якби ця плоть не володіла нормальним людським розумом, тоді Бог не зміг би діяти у плоті, і те, що Йому потрібно зробити у плоті, ніколи не могло б бути виконано. Хоча втілений Бог володіє нормальним людським розумом, Його робота не спотворена людською думкою; Він виконує роботу в людській сутності з нормальним розумом, за попередньої умови володіння людською сутністю з розумом, а не завдяки використанню звичайного людського мислення. Якими б

піднесеними не були думки Його плоті, Його робота не запламована логікою або мисленням. Іншими словами, Його робота не задумана розумом Його плоті, але є прямим вираженням божественної роботи в Його людській сутності. Уся його робота – це служіння, яке Він повинен виконати, і ніщо з цього не бере початок у Його мозку. Наприклад, зцілення хворих, вигнання демонів і розп'яття не були плодами Його людського розуму і не могли бути досягнуті жодною людиною з людським розумом. Точно так само сьогоднішня робота завоювання – це служіння, яке повинен виконувати втілений Бог, але це не робота людської волі; це робота, яку повинна виконувати Його божественність, робота, на яку не здатна жодна плотська людина. Отже, втілений Бог повинен мати нормальний людський розум, повинен володіти нормальною людською сутністю, тому що Він повинен виконувати Свою роботу в людській сутності з нормальним розумом. У цьому суть роботи втіленого Бога, сама суть втіленого Бога.

До того, як Ісус виконав цю роботу, Він просто жив у своїй звичайній людській сутності. Ніхто не міг сказати, що Він був Богом, ніхто не дізнався, що Він був втіленим Богом; люди просто знали Його як абсолютно звичайну людину. Його абсолютно звичайна, нормальна людська сутність була доказом того, що Бог втілюється у плоті і що період Благодаті був періодом праці втіленого Бога, а не періодом роботи Духа. Це було доказом того, що Дух Божий повністю втілюється у плоті, що в період втілення Бога Його плоть буде виконувати всю роботу Духа. Христос із нормальною людською сутністю – це тіло, в якому реалізований Дух, і Він володіє нормальною людською сутністю, нормальною розсудливістю і людським мисленням. «Бути реалізованим» означає, що Бог стає людиною, Дух стає плоттю; простіше кажучи, це коли Сам Бог вселяється в плоть із нормальною людською сутністю і через неї виражає Свою

божественну роботу – ось що значить бути реалізованим або втіленим. Під час Свого першого втілення Богу було необхідно зцілювати хворих і виганяти демонів, тому що Його робота полягала у відкупленні. Щоб викупити всю людську расу, Йому потрібно було бути співчутливим і прощаючим. Робота, яку Він зробив до того, як був розп'ятий, полягала в зціленні хворих і вигнанні демонів, що віщувало спасіння Ним людини від гріха й скверни. Оскільки це був період Благодаті, Йому було необхідно зцілювати хворих, тим самим показуючи ознаки і чудеса, які були характерні для благодаті в той період – бо центральним у період Благодаті було дарування благодаті, що символізується миром, радістю і матеріальними благословеннями, які є ознаками віри людей в Ісуса. Тобто зцілення хворих, вигнання демонів і дарування благодаті були інстинктивними здібностями плоті Ісуса в період Благодаті, вони були роботою, яку Дух здійснив у плоті. Але поки Він виконував таку роботу, Він жив у плоті і не виходив за межі плоті. Незалежно від того, які акти зцілення Він здійснював, Він усе ще володів нормальною людською сутністю, усе ще жив нормальним людським життям. Причина, із якої Я кажу, що в період втілення Бога плоть виконувала всю роботу Духа, полягає в тому, що незалежно від того, яку роботу Він виконував, Він робив її у плоті. Але через Його роботу люди не вважали Його плоть повністю тілесною сутністю, оскільки ця плоть могла творити чудеса і в певні особливі моменти могла робити речі, що виходять за межі плоті. Звичайно, усі ці події відбулися після того, як Він почав Своє служіння, наприклад, Його спокушання протягом сорока днів або Його преображення на горі. Так і з Ісусом сенс Божого втілення не був завершений, а здійснився лише частково. Життя, яке Він прожив у плоті до початку Своєї роботи, було абсолютно нормальним у всіх відношеннях. Після того, як Він почав цю працю, Він зберіг тільки зовнішню оболонку Своєї плоті.

Оскільки Його робота була вираженням божественної природи, вона перевершувала звичайні функції плоті. Зрештою, втілена плоть Бога відрізнялася від людей із плоті та крові. Звичайно, у своєму повсякденному житті Йому були потрібні їжа, одяг, сон і дах над головою, Йому були потрібні всі звичайні предмети першої необхідності, у нього була здорова розсудливість нормальної людини, і він думав як нормальна людина. Люди все ще вважали Його нормальною людиною, за винятком того, що робота, яку Він виконував, була надприродною. Насправді, що б Він не робив, Він жив у звичайній та нормальній людській сутності і у тій мірі, в якій Він виконував роботу, Його розсудливість була особливо нормальною, Його думки – особливо чіткими, у більшій мірі, ніж будь-якої іншої нормальної людини. Втіленому Богу було необхідно мати таке мислення і розсудливість, оскільки божественна робота повинна була бути виражена плоттю, чия розсудливість у значній мірі була нормальною, а думки – дуже ясними – тільки таким чином Його плоть могла виразити божественну роботу. Протягом усіх тридцяти трьох із половиною років, які Ісус жив на землі, Він зберігав свою нормальну людську сутність, але через Його роботу протягом Його служіння тривалістю три з половиною роки люди думали, що Він був дуже незвичайним, що Він був набагато більш надприродним, ніж до того. Насправді нормальна людська сутність Ісуса залишалася незмінною до і після того, як Він почав Своє служіння; Його людська сутність була однаковою у всьому, але з огляду на різницю до і після того, як Він почав Своє служіння, виникли два різних погляди на Його плоть. Що б не думали люди, втілений Бог увесь час зберігав Свою первісну, нормальну людську сутність, бо з тих пір, як Бог втілювався, Він жив у плоті, плоті, яка володіла нормальною людською сутністю. Незалежно від того, ніс Він своє служіння чи ні, нормальна людська сутність Його

плоті не могла бути стерта, бо людська сутність – це базова сутність плоті. До того, як Ісус здійснив Своє служіння, Його плоть залишалася цілковито нормальною, займаючись усіма звичайними людськими справами; Він не виявляв ані найменшої надприродної риси, не показував жодних чудесних знамень. У той час Він був просто дуже звичайною людиною, яка поклонялася Богу, хоча Його прагнення було більш чесним, більш щирим, ніж у кого-небудь іншого. Ось як проявилася Його абсолютно нормальна людська сутність. Оскільки Він узагалі не робив ніякої роботи до того, як приступив до Свого служіння, ніхто не усвідомлював Його ідентичність, ніхто не міг сказати, що Його плоть відрізнялася від усіх інших, тому що Він не сотворив жодного дива, не виконав ані найменшої частини власної Божої праці. Однак після того, як Він почав нести Своє служіння, Він зберіг зовнішню оболонку нормальної людської сутності і все ще жив із нормальною людською сутністю, але тому, що Він почав виконувати роботу Самого Бога, прийняв служіння Христа і звершував роботу, на яку смертні істоти, люди з плоті й крові, були нездатні, звичайно, люди припускали, що у Нього не було нормальної людської сутності і Він був не цілком повною нормальною плоттю, а неповною плоттю. Через роботу, яку Він виконував, люди говорили, що Він був Богом у плоті, у якого не було нормальної людської сутності. Таке розуміння помилкове, оскільки люди не розуміли значення втілення Бога. Це непорозуміння виникло через той факт, що робота, виражена Богом у плоті, була божественною роботою, вираженою у плоті, яка володіла нормальною людською сутністю. Бог був одягнений у плоть, Він жив у плоті, і Його робота в Його людській сутності затьмарювала нормальність Його людської сутності. Із цієї причини люди вірили, що у Бога немає людської сутності, а тільки божественна сутність.

Бог у Своему першому втіленні не завершив роботу

втілення; Він завершив тільки перший крок роботи, яку Богу було необхідно виконати у плоті. Отже, щоб завершити роботу втілення, Бог знову повернувся у плоті, проживаючи всю нормальність і реальність плоті, тобто проявляючи Боже Слово в абсолютно нормальній і звичайній плоті, тим самим завершуючи роботу, яку Він залишив незавершеною у плоті. По суті, друга втілена плоть схожа на першу, але вона ще більш реальна, ще більш нормальна, ніж перша. Як наслідок, страждання, яких зазнає друга втілена плоть, є більшим, ніж перша, але ці страждання є результатом Його служіння у плоті, яке відрізняється від страждань розбещеної людини. Це також впливає з нормальності та реальності Його плоті. Оскільки Він несе Своє служіння в абсолютно нормальній і реальній плоті, ця плоть повинна переносити значні труднощі. Чим більш нормальною і реальною є ця плоть, тим більше Він буде страждати під час виконання Свого служіння. Божа робота виражається в дуже звичайній плоті, яка зовсім не є надприродною. Оскільки Його плоть нормальна і також повинна нести на собі роботу з порятунку людини, Він страждає в ще більшій мірі, ніж надприродна плоть – і всі ці страждання постають на основі реальності й нормальності Його плоті. Зі страждань, яких зазнали дві втілені плоті, несучи Свої служіння, можна побачити сутність втіленої плоті. Чим більш нормальна плоть, тим більші труднощі Він повинен пережити, виконуючи роботу; чим реальніша плоть, що береться за роботу, тим суворішими є уявлення людей і тим більша кількість небезпек можуть Його спіткати. І все ж, чим реальніша плоть і чим більше плоть володіє потребами і повною розсудливістю нормальної людської істоти, тим більше Він здатний взяти на себе Божу роботу у плоті. Саме плоть Ісуса була прибита цвяхами до хреста, Його плоть, яку Він віддав у жертву за гріх; саме за допомогою плоті з нормальною людською сутністю Він

переміг сатану і повністю врятував людину від хреста. І саме як цілковита плоть Бог у Своєму другому втіленні здійснює роботу завоювання і перемагає сатану. Тільки плоть, яка є цілковито нормальною й реальною, може виконати роботу завоювання у всій її повноті і принести потужне свідчення. Тобто, завоювання людини стає ефективним завдяки реальності і нормальності Бога у плоті, а не через надприродні чудеса й одкровення. Служіння цього втіленого Бога полягає в тому, щоб говорити і тим самим завойовувати і вдосконалювати людину; іншими словами, робота Духа, втіленого у плоті, обов'язок плоті – говорити і тим самим завойовувати, розкривати, вдосконалювати і повністю виганяти людину. І таким чином, саме в праці завоювання Божа робота в плоті буде завершена в повній мірі. Первісна робота відкуплення була тільки початком роботи втілення; плоть, яка виконує роботу завоювання, завершить усю роботу втілення. За статтю, один – чоловік, а інша – жінка; тож ось що довершує значення втілення Бога і розвіює уявлення людини про Бога: Бог може стати як чоловіком, так і жінкою, і, по суті, втілений Бог не має статі. Він створив і чоловіка, і жінку, і для Нього немає розрізнення за статтю. На цьому етапі роботи Бог не робить знамень і чудес, щоб робота досягла своїх результатів за допомогою слів. Причиною цього, крім того, є те, що робота втіленого Бога на цей раз полягає не в тому, щоб зіцлювати хворих і виганяти демонів, а в тому, щоб підкоряти людину, говорячи, тобто вроджена здатність, якою володіє ця втілена плоть Бога, полягає в тому, щоб говорити слова і підкоряти людину, а не зіцлювати хворих і виганяти демонів. Його робота в нормальній людській сутності полягає не в тому, щоб творити чудеса, не в тому, щоб зіцлювати хворих і виганяти демонів, а в тому, щоб говорити, і тому друга втілена плоть здається людям набагато більш нормальною, ніж перша. Люди бачать, що втілення Бога – не омана; але цей втілений Бог

відрізняється від втіленого Ісуса, і хоча Вони обидва є втіленим Богом, Вони не зовсім одне й те саме. Ісус володів нормальною людською сутністю, звичайною людською сутністю, але Його супроводжувало багато ознак і чудес. У цьому втіленому Богові очі людини не побачать ні ознак, ні чудес, ні зцілення хворих, ні вигнання демонів, ні ходіння по морю, ні сорокаденного посту... Він не виконує ту ж роботу, що й Ісус, не тому, що, по суті, Його плоть чимось відрізняється від плоті Ісуса, а тому, що це не Його служіння – зцілювати хворих і виганяти демонів. Він не руйнує Свою власну роботу, не заважає Своїй власній роботі. Оскільки Він підкорює людину Своїми реальними словами, немає необхідності підкорювати її чудесами, і тому ця стадія призначена для завершення роботи втілення. Втілений Бог, Якого ти бачиш сьогодні, є у повній мірі плоттю, і в Ньому немає нічого надприродного. Він хворіє, як і інші, потребує їжі й одягу, як і інші; Він повністю є плоттю. Якби цього разу втілений Бог здійснював надприродні ознаки і чудеса, якби Він зцілював хворих, виганяв демонів або міг вбивати одним словом, як могла би бути виконана робота завоювання? Як ця робота могла бути поширена серед язичницьких народів? Зцілення хворих і вигнання демонів було справою періоду Благодаті, це був перший крок у справі відкуплення, і тепер, коли Бог врятував людину від хреста, Він більше не виконує ту роботу. Якби в останні дні з'явився «Бог», такий же, як Ісус, той, хто зцілював хворих, виганяв демонів і був розп'ятий за людину, цей «Бог», хоча будучи ідентичним до опису Бога в Біблії і легким для прийняття людиною, не був би, по своїй суті, плоттю, яку носить Дух Бога, а був би злим духом. Бо принцип Божої роботи полягає в тому, щоб ніколи не повторювати те, що Він вже завершив. Отже, робота другого втілення Бога відрізняється від роботи першого. В останні дні Бог здійснює роботу завоювання у звичайній, нормальній плоті; Він не зцілює

хворих, не буде розп'ятий за людей, але просто говорить слова у плоті і підкоряє людей у плоті. Тільки така плоть є втіленою плоттю Бога; тільки така плоть може завершити Божу роботу у плоті.

Чи переносить на цьому етапі втілений Бог труднощі, а чи виконує Своє служіння, Він робить це, щоб довершити смисл втілення, бо це останнє втілення Бога. Бог може втілитися тільки двічі. Третього разу не може бути. Перше втілення було чоловічим, друге – жіночим, і тому образ Божої плоті завершений у свідомості людини; більш того, два втілення вже завершили Божу роботу у плоті. Першого разу втілений Бог володів нормальною людською сутністю, щоб довершити сенс втілення. Цього разу Він також має нормальну людську сутність, але значення цього втілення інше: воно глибше, і його робота має більш фундаментальне значення. Причина, із якої Бог знову став плоттю, полягає в тому, щоб довершити смисл втілення. Коли Бог повністю завершить цей етап Своєї роботи, увесь смисл втілення, тобто Божої роботи у плоті, буде довершено, і більше не буде ніякої роботи, яку потрібно буде виконувати у плоті. Тобто відтепер Бог ніколи більше не буде приходити у плоті, щоб здійснювати Свою роботу. Тільки для того, щоб врятувати і вдосконалити людство, Бог здійснює роботу втілення. Іншими словами, для Бога в жодному разі не є звичайним явищем приходити у плоті, окрім як задля виконання роботи. Приходячи у плоті для виконання роботи, Він показує сатані, що Бог – це плоть, нормальна особа, звичайна особа – і все ж Він може тріумфально правити світом, може перемогти сатану, спокутувати людство, підкорити людство! Мета роботи сатани – розбестити людство, у той час як мета Бога – врятувати людство. Сатана заманує людину в криницю безодню, у той час як Бог рятує її з неї. Сатана змушує всіх людей поклонятися йому, у той час як Бог підпорядковує їх Своему пануванню,

бо Він – Господь творіння. Уся ця робота досягається завдяки двом втіленням Бога. По суті, Його плоть – це союз людської сутності та божественної природи, і вона володіє нормальною людською сутністю. Таким чином, без втіленої плоті Бога Бог не зміг би досягти результатів порятунку людства, а без нормальної людської сутності Його плоті Його робота у плоті все ж не змогла б досягти цих результатів. Суть втілення Бога полягає в тому, що Він повинен володіти нормальною людською сутністю; інакше це суперечило б первісному наміру Бога втілитися.

Чому Я кажу, що смисл втілення не був довершений у роботі Ісуса? Тому що Слово не повністю стало плоттю. Те, що зробив Ісус, було лише однією частиною Божої роботи у плоті; Він звершив тільки роботу відкуплення, а не роботу повного здобуття людини. Із цієї причини Бог знову став плоттю в останні дні. Цей етап роботи також виконується у звичайній плоті; його виконує абсолютно нормальна людська істота, чия людська сутність не є незвичайною навіть у найменшій мірі. Іншими словами, Бог став у повній мірі людською істотою; Він – особистість, чия ідентичність є ідентичністю Бога, у повній мірі людська істота, у повній мірі плоть, яка виконує роботу. Людські очі бачать плотське тіло, яке зовсім не є незвичайним, дуже звичайну особу, яка може розмовляти мовою небес, яка не показує ніяких чудесних знамень, не творить ніяких чудес, а тим більше не розкриває внутрішню правду про релігію на зібраннях у великих залах. Людям робота другої втіленої плоті видається абсолютно несхожою на роботу першої, настільки, що здається, що у них немає нічого спільного, і нічого від роботи першого разу не помітно цього разу. Хоча робота другої втіленої плоті відрізняється від першої, це не доводить, що в Них не одне й теж джерело. Чи є Їхнє джерело одним і тим же, залежить від характеру роботи, яку виконують плоті, а не від їхніх зовнішніх оболонок. Протягом трьох етапів Своєї роботи Бог втілювався

двічі, і обидва рази робота втіленого Бога відкриває новий період, дає початок новій роботі; ці втілення доповнюють одне одного. Людському оку неможливо визначити, що ці дві плоті насправді походять з одного джерела. Само собою зрозуміло, що це виходить за рамки можливостей людського ока або людського розуму. Але за Своєю суттю Вони однакові, бо Їхня робота походить від одного Духа. Про те, чи постають дві втілені плоті з одного джерела, можна судити не по ері та місцю, в якому вони народилися, або іншим подібним факторам, а по вираженій Ними божественній роботі. Друга втілена плоть не виконує нічого з того, що робив Ісус, адже Божа робота не підпадає під умовності, але щоразу відкриває новий шлях. Друга втілена плоть має на меті не поглибити або зміцнити враження від першої плоті в умах людей, а доповнити і вдосконалити її, поглибити знання людини про Бога, порушити всі правила, що існують в серцях людей, і стерти хибні образи Бога в їхньому серці. Можна сказати, що жоден окремий етап власної роботи Бога не може дати людині повного знання про Нього; кожен дає тільки частину, а не ціле. Хоча Бог повністю виразив свій характер, через обмежені здібності людини до розуміння, її знання про Бога все ще залишається неповним. Неможливо, використовуючи людську мову, передати всю повноту Божого характеру; більше того, як один етап Його роботи може повністю виразити Бога? Він діє у плоті під покровом своєї звичайної людської сутності, і знати Його можна тільки за проявами Його божественної природи, а не за Його тілесною оболонкою. Бог приходить у плоть, щоб дати людині можливість пізнати Його за допомогою Його різноманітної роботи, і в Його роботі не існує двох однакових етапів. Тільки так людина може отримати повне знання про Божу роботу у плоті, не обмежуючись одним-єдиним аспектом. Хоча робота і першої, і другої втіленої плоті різна, сутність кожної плоті і джерело Їхньої роботи ідентичні;

просто Вони існують для виконання двох різних етапів роботи і постають у два різні періоди. Незважаючи ні на що, втілені плоті Бога мають одну сутність і одне походження – це правда, яку ніхто не може заперечити.

Божа робота й людська практика

Божа робота серед людей невіддільна від людини, адже людина є об'єктом цієї роботи та єдиним Божим творінням, яке може свідчити про Бога. Життя людини й уся діяльність людини невіддільні від Бога, і всі вони контролюються руками Бога, і можна навіть сказати, що жодна людина не може існувати незалежно від Бога. Ніхто не може заперечувати це, бо це – факт. Усе, що робить Бог, має на меті благо людства й спрямоване проти підступів сатани. Усе, що потрібно людині, походить від Бога, і Бог – джерело життя людини. Таким чином, людина просто не в змозі розлучитися з Богом. Більш того, у Бога ніколи не було наміру розлучитися з людиною. Робота, яку виконує Бог, здійснюється заради всього людства, і Його думки завжди добрі. Таким чином, для людини робота Бога й думки Бога (тобто Божя воля) є «видіннями», які повинні бути відомі людині. Такі видіння також є управлінням Бога й роботою, яка не може бути виконана людиною. Вимоги, які Бог висуває до людини під час Своєї роботи, між тим, називаються «практикою» людини. Видіння – це робота Самого Бога, або вони є Його волею для людства, або цілями та значенням Його роботи. Можна також сказати, що видіння є частиною управління, оскільки це управління є роботою Бога й спрямоване на людину, що означає, що це – робота, яку Бог здійснює серед людей. Ця робота є доказом і шляхом, яким людина приходить до пізнання Бога, і вона надзвичайно важлива для людини. Якщо замість того, щоб приділяти увагу знанню Божої роботи, люди звертають

увагу тільки на вчення віри в Бога або на незначні деталі, то вони просто не будуть знати Бога і, більше того, не будуть тими, хто Богу до душі. Робота Божа, яка надзвичайно корисна для пізнання людиною Бога, називається видіннями. Ці видіння – робота Бога, воля Божа, а також цілі й значення Божої роботи; всі вони приносять користь людині. Практика відноситься до того, що повинно бути виконано людиною, що повинно бути зроблено творіннями, які слідують за Богом, і вона також є обов'язком людини. Те, що має робити людина, – це не те, що людина розуміла від самого початку, а вимоги, які Бог висуває до людини під час Своєї роботи. Ці вимоги поступово стають усе більш ґрунтовними й піднесеними в міру того, як діє Бог. Наприклад, у період Закону людина повинна була дотримуватися закону, а в період Благодаті людина повинна була нести хрест. Період Царства інший: вимоги до людини вищі, ніж у період Закону й період Благодаті. У міру того, як видіння стають більш піднесеними, вимоги до людини стають усе вищими й дедалі чіткішими й реальнішими. Подібним чином, видіння також стають усе більш реальними. Ці численні реальні видіння не тільки сприяють послуху людини Богові, але, більш того, сприяють її пізнанню Бога.

У порівнянні з попередніми періодами, робота Бога в період Царства більш практична, більшою мірою спрямована на сутність людини й зміни в її характері та більш здатна свідчити про Самого Бога для всіх тих, хто слідує за Ним. Іншими словами, у період Царства, коли Він працює, Бог показує Себе людині більше, ніж будь-коли в минулому, а це означає, що видіння, які повинні бути відомі людині, є вищими, ніж у будь-який попередній період. Оскільки робота Бога серед людей ступила на безпрецедентну територію, видіння, відомі людині в епоху Царства, є найвищими за весь час роботи управління. Божа робота ступила на безпрецедентну територію, і тому видіння,

які людина повинна пізнати, стали вищими за всі видіння, і практика людини, що з них випливає, також вища, ніж у будь-який попередній період, оскільки практика людини змінюється відповідно до видінь, і досконалість видінь також знаменує досконалість вимог людини. Щойно все Боже управління припиниться, припиниться й практика людини, і без роботи Бога в людини не буде іншого вибору, окрім як дотримуватися вчення минулих часів, інакше їй просто нікуди буде звернутися. Без нових видінь у людини не буде нової практики; без досконалих видінь у людини не буде досконалої практики; без більш високих видінь у людини не буде більш високої практики. Практика людини змінюється разом із кроками Бога, і так само знання й досвід людини також змінюються разом із роботою Бога. Незалежно від того, наскільки здібна людина, вона все одно невіддільна від Бога, і якби Бог перестав працювати хоча б на мить, людина негайно померла б від Його гніву. Людині нічим хвалитися, бо якими б високими не були знання людини сьогодні, яким би глибоким не був її досвід, він невіддільний від Божої роботи, бо практика людини й те, до чого вона повинна прагнути у своїй вірі в Бога, невіддільні від видінь. У кожному випадку Божої роботи є видіння, які людина повинна знати, і, слідуючи їм, до людини висуваються відповідні вимоги. Без цих видінь як основи людина була б просто нездатна практикувати, і людина не змогла б непохитно слідувати за Богом. Якщо людина не знає Бога або не розуміє Божу волю, тоді все, що робить людина, – марне й не може бути схвалено Богом. Якими б рясними не були дари людини, вона все одно невіддільна від Божої роботи й Божого керівництва. Незалежно від того, наскільки хороші дії людини або скільки дій робить людина, вони все одно не можуть замінити роботу Бога. І тому за жодних обставин практика людини не може бути відокремленою від видінь. Ті, хто не приймає нові видіння, не мають нової

практики. Їхня практика не має жодного відношення до істини, тому що вони дотримуються вчення та виконують мертвий закон; у них взагалі немає нових видінь, і в результаті цього вони не застосовують на практиці нічого з нового періоду. Вони втратили видіння, а разом з тим втратили роботу Святого Духа, і вони втратили істину. Ті, у кого немає істини, є нащадками абсурду, вони є втіленням сатани. Незалежно від того, що це за людина, вона не може бути без видінь Божої роботи й не може бути позбавлена присутності Святого Духа; щойно людина втрачає видіння, вона миттєво сходить у підземне царство й живе серед темряви. Люди без видінь – це ті, хто нерозумно слідує за Богом, це ті, хто позбавлений роботи Святого Духа, і вони живуть в пеклі. Такі люди не прагнуть до істини, а натомість вивішують ім'я Бога, як вивіску. Ті, хто не знає роботи Святого Духа, хто не знає втіленого Бога, хто не знає трьох стадій роботи у всій повноті Божого управління – вони не знають видінь і тому позбавлені істини. І хіба всі ті, хто не володіє істиною, не є лиходіями? Ті, хто готовий застосовувати істину на практиці, хто готовий прагнути до пізнання Бога й хто дійсно співпрацює з Богом, – це люди, для яких видіння є основою. Вони схвалені Богом, тому що вони співпрацюють із Богом, і саме цю співпрацю людина повинна застосовувати на практиці.

У видіннях є багато шляхів до практики. Практичні вимоги, що висувуються до людини, також містяться у видіннях, як і робота Бога, яка повинна бути відома людині. У минулому, під час спеціальних зборів або великих зібрань, які проводилися в різних місцях, говорилося тільки про один аспект шляху практики. Таку практику мало бути застосовано в період Благодаті, і напевно чи вона мала будь-яке відношення до пізнання Бога, оскільки видіння періоду Благодаті було тільки видінням розп'яття Ісуса, і не було більших видінь. Передбачалося, що

людина не повинна була знати нічого, окрім роботи відкуплення Ним людства через розп'яття, і тому в період Благодаті в людини не було жодних інших видінь для пізнання. Таким чином, у людини було лише мізерне знання про Бога, і, крім знання любові та співчуття Ісуса, у неї було лише кілька простих і мізерних речей, які вона могла застосувати на практиці, що було далеко не так, як сьогодні. У минулому, незалежно від того, яку форму мали її збори, людина була нездатна говорити про практичне знання Божої роботи, і тим більше ніхто не міг чітко сказати, який шлях практики є найбільш підходящим для людини. Людина просто додала кілька простих деталей до основи, якою були поблажливість і терпіння; суть її практики просто не змінилася, оскільки протягом того ж періоду Бог не виконував жодної нової роботи, і єдиними вимогами, які Він ставив перед людиною, були поблажливість і терпіння, або ж несення хреста. Крім таких практик, не було вищих видінь, ніж розп'яття Ісуса. У минулому не згадувалося про інші видіння, адже Бог не виконував великого обсягу роботи ще й тому що Він ставив перед людиною лише обмежені вимоги. Таким чином, що б людина не робила, вона була не в змозі переступити ці кордони, кордони, котрі були лише кількома простими та поверховими речами, які людина могла застосувати на практиці. Сьогодні Я говорю про інші видіння, тому що сьогодні зроблена більша робота, робота, яка в кілька разів перевищує період Закону й період Благодаті. Вимоги до людини теж у кілька разів вищі, ніж у минулі періоди. Якщо людина не здатна повністю пізнати таку роботу, тоді вона не матиме великого значення; можна сказати, що людині буде важко повністю пізнати таку роботу, якщо вона не присвятить цьому свої зусилля впродовж усього свого життя. Якщо в роботі завоювання говорити тільки про шлях практики, це зробило б завоювання людини неможливим. Проста розмова про видіння, без пред'явлення будь-яких

вимог до людини, також унеможливить завоювання людини. Якби не говорилося ні про що, окрім шляху практики, тоді було б неможливо завдати удару по ахіллесовій п'яті людини або розвіяти уявлення людини, а значить було б неможливо повністю підкорити людину. Видіння – це головний інструмент завоювання людини, але якби не було жодного шляху практики, крім видінь, тоді в людини не було б жодного шляху, яким іти, і тим більше в неї не було б жодних засобів для входження. Це був принцип Божої роботи від початку й до кінця: у видіннях є те, що можна застосувати на практиці, і точно так само існують видіння на додаток до практики. Ступінь змін як у житті людини, так і в її характері супроводжує зміни у видіннях. Якби людина покладалася тільки на свої власні зусилля, то для неї було б неможливо досягти будь-якої значної міри змін. Видіння говорять про роботу Самого Бога й Боже управління. Практика відноситься до шляху практики людини та до способу існування людини; у всьому Божому управлінні зв'язок між видіннями й практикою – це зв'язок між Богом і людиною. Якби видіння були видалені, або якщо б про них говорили без згадки про практику, або якби були тільки видіння, а практика людини була викорінена, тоді такі речі не можна було б вважати управлінням Бога, і тим більше не можна було б сказати, що робота Бога здійснюється заради людства; таким чином, не тільки був би усунутий обов'язок людини, але це було б запереченням мети Божої роботи. Якби від людини від початку й до кінця вимагалася лише практика, без залучення Божої роботи, і, більше того, якби від людини не вимагалася знати Божу роботу, тоді таку роботу ще менше було б підстав називати Божим управлінням. Якби людина не знала Бога, не відала Божої волі й сліпо виконувала свою практику невизначеним і абстрактним чином, вона ніколи не стала б у повній мірі кваліфікованим творінням. Отже, обидві ці речі є обов'язковими. Якби існувала

тільки робота Бога, тобто, якби були тільки видіння і якби не було жодної співпраці або практики з боку людини, тоді такі речі не можна було б назвати управлінням Бога. Якби існувала тільки практика та входження людини, то незалежно від того, наскільки високий шлях, на який ступила людина, це теж було б неприйнятно. Входження людини повинно поступово змінюватися відповідно до роботи й видінь; воно не може змінитися за примхою. Принципи людської практики не є вільними й необмеженими, але встановлені в певних рамках. Такі принципи змінюються відповідно до видінь роботи. Отже, Боже управління в кінцевому підсумку зводиться до Божої роботи й практики людини.

Робота управління виникла тільки завдяки людству, що означає, що вона виникла тільки завдяки існуванню людства. Не було управління ні до появи людства, ні на початку, коли були створені небеса, земля і все суще. Якби в усій роботі Бога не було практики, корисної для людини, тобто, якби Бог не пред'являв відповідних вимог до розбещеного людства (якби в роботі, виконуваний Богом, не було відповідного шляху для практики людини), тоді ця робота не могла б називатися Божим управлінням. Якби вся робота Бога полягала тільки в тому, щоб вказувати розбещеному людству, як йому слід чинити, і Бог не здійснював би жодної зі Своїх власних справ і не виявляв ані краплі Своєї всемогутності або мудрості, то хоч би якими високими не були вимоги Бога до людини, як би довго Бог не жив серед людей, людина нічого не знала б про Божий характер; якби це було так, то робота такого роду була б ще менш гідна називатися Божим управлінням. Простіше кажучи, робота Божого управління – це робота, що виконується Богом, і вся робота, що виконується під керівництвом Бога тими, хто був здобутий Богом. Таку роботу можна узагальнено назвати управлінням. Іншими словами, Божа робота серед

людей, а також співпраця з Ним усіх тих, хто слідує за Ним, у сукупності називаються управлінням. Тут робота Бога називається видіннями, а співпраця людини називається практикою. Чим вища Божа робота (тобто чим вище видіння), тим яснішим Божий характер стає для людини, тим більше він розходиться з уявленнями людини й тим вище стає практика й співпраця людини. Чим вищі вимоги людини, тим більше Божа робота розходиться з людськими уявленнями, у результаті чого випробування людини й стандарти, яким вона повинна відповідати, також стають вищими. Після закінчення цієї роботи всі видіння будуть завершені, і те, що людина повинна втілити на практиці, досягне вершини досконалості. Це також буде час, коли кожного буде класифіковано відповідно до виду, бо те, що людині необхідно знати, буде показано людині. Отже, коли видіння досягнуть свого апогею, робота, відповідно, наблизиться до свого завершення, і практика людини також досягне свого zenіту. Практика людини заснована на роботі Бога, і управління Бога повністю виражається тільки завдяки практиці й співпраці людини. Людина – це особливий зразок Божої роботи й об'єкт роботи всього Божого управління, а також продукт всього Божого управління. Якби Бог працював один, без співпраці з людиною, тоді не було б нічого, що могло б слугувати кристалізацією всієї Його роботи, і тоді не було б ані найменшого значення для Божого управління. Крім роботи Бога, тільки вибираючи відповідні об'єкти для вираження Своєї роботи й доказу її всемогутності й мудрості, Бог може досягти мети Свого управління і досягти мети використання всієї цієї роботи для повної поразки сатани. Отже, людина є незамінною частиною роботи Божого управління, і людина – єдина, хто може зробити так, щоб Боже управління принесло плоди й досягло своєї кінцевої мети; крім людини, жодна інша форма життя не може взяти на себе таку роль. Якщо людина хоче стати

справжньою кристалізацією Божої роботи управління, тоді непослух розбещеного людства має бути повністю розсіяно. Для цього необхідно, щоб людині була дана практика, придатна для різних часів, і щоб Бог виконував відповідну роботу серед людей. Тільки таким чином у кінцевому підсумку буде створено групу людей, які є кристалізацією Божої роботи управління. Божя робота серед людей не може свідчити про Самого Бога тільки через роботу одного Бога; для досягнення такого свідчення також потрібні живі люди, які підходять для Його роботи. Спочатку Бог буде працювати над цими людьми, через яких потім буде показана Його робота, і, таким чином, таке свідчення про Нього буде дане серед творінь, і в цьому Бог досягне мети Своєї роботи. Бог не працює самотужки, щоб перемогти сатану, тому що Він не може прямо свідчити про Себе серед усіх творінь. Якби Він чинив так, було б неможливо повністю переконати людину, тому Бог повинен працювати над людиною, щоб завоювати її, і тільки тоді Він зможе отримати свідчення серед усіх творінь. Якби діяв тільки Бог, без співпраці з людиною, або якби від людини не вимагалася співпраці, людина ніколи не змогла б пізнати Божий характер і назавжди залишилася б у невіданні щодо Божої волі; тоді Божу роботу не можна було б назвати роботою Божого управління. Якби тільки людина самотужки боролася, шукала й старанно працювала, не розуміючи роботи Бога, тоді б людина займалася пустощами. Без роботи Святого Духа все, що робить людина, походить від сатани; він – бунтар і лиходій; сатана проявляється у всьому, що робить розбещене людство, і немає в ньому нічого, що було б сумісне з Богом, і все, що робить людина, є проявом сатани. Ніщо з того, про що говорилося вище, не стосується винятково видінь і практики. На підставі видінь людина знаходить практику та шлях послуху, щоб вона могла відкинути свої уявлення і здобути те, чим вона не володіла в

минулому. Бог вимагає, щоб людина співпрацювала з Ним, щоб людина повністю підкорялася Його вимогам, а людина просить споглядати роботу, виконувану Самим Богом, відчуття на собі всемогутню силу Бога й пізнати Божий характер. Таким, якщо коротко, є управління Бога. Союз Бога з людиною – це управління, і це найвеличніше управління.

Те, що пов'язано з видіннями, у першу чергу відноситься до роботи Самого Бога, а те, що передбачає практику, має виконуватися людиною і не має жодного відношення до Бога взагалі. Робота Бога звершується Самим Богом, а практика людини досягається самою людиною. Те, що повинно бути зроблено самим Богом, не повинно бути зроблено людиною, а те, що повинно бути зроблено людиною, не має відношення до Бога. Робота Бога – це Його власне служіння, і не має жодного відношення до людини. Ця робота не повинна виконуватися людиною, і, більше того, людина була б нездатна виконати роботу, яку має виконати Бог. Людина має виконати те, що від неї вимагається, будь то жертвування своїм життям або передача його сатані, щоби витримати свідчення, – усе це повинно бути виконано людиною. Сам Бог завершує всю роботу, яку Він повинен виконати, а те, що повинна зробити людина, показано людині, і решта роботи залишається людині. Бог не виконує додаткову роботу. Він виконує тільки ту роботу, яка входить до Його служіння, і тільки вказує людині шлях, і тільки здійснює роботу щодо відкриття шляху, і не виконує роботу стосовно прокладання шляху; це повинні розуміти всі. Утілювати істину на практиці означає реалізувати слова Божі на практиці, і все це є обов'язком людини; це те, що повинна робити людина, і що не має жодного відношення до Бога. Якщо людина вимагає, щоб Бог також переживав муки й очищення в істині, подібно до людини, тоді людина неслухняна. Божа робота полягає в тому, щоб виконувати Його служіння, а обов'язок людини – коритися

всьому Божому керівництву без будь-якого опору. Те, чого людина повинна досягти, їй належить виконати, незалежно від того, яким чином Бог діє або живе. Тільки Сам Бог може ставити вимоги до людини, тобто тільки Сам Бог гідний ставити вимоги до людини. У людини не повинно бути жодного вибору, і вона не повинна нічого робити, крім як повністю підкорятися і практикувати; це – розсудливість, яку повинна мати людина. Щойно робота, яка повинна бути виконана Самим Богом, завершена, людина повинна відчувати її на собі, крок за кроком. Якщо, врешті-решт, коли все Боже управління завершиться, людина все ще не зробить того, що вимагає Бог, тоді людина має бути покарана. Якщо людина не виконує вимоги Бога, це відбувається через непослух людини; це не означає, що Бог недостатньо ретельно виконував Свою роботу. Усі ті, хто не може утілити Божі слова в життя, ті, хто не може виконати Божі вимоги, і ті, хто не може проявити свою відданість і виконати свій обов'язок, усі будуть покарані. Сьогодні те, чого ви повинні досягти, – це не додаткові вимоги, а обов'язок людини, і те, що повинні робити всі люди. Якщо ви нездатні навіть виконувати свій обов'язок або не можете виконувати його добре, то чи не накликаєте ви на себе неприємності? Чи не граєтеся ви зі смертю? Як ви можете розраховувати на те, що у вас є майбутнє та перспективи? Робота Бога здійснюється заради людства, і співпраця людини дається заради Божого управління. Після того, як Бог зробить усе, що мав зробити, від людини вимагатиметься бути непохитною у своїй практиці та співпрацювати з Богом. У роботі Божій людина не повинна шкодувати зусиль, повинна проявляти свою відданість і не повинна віддаватися численним уявленням або пасивно сидіти й чекати смерті. Бог може пожертвувати Собою заради людини, то чому ж людина не може запропонувати свою вірність Богу? У Бога одне серце й один розум з людиною, то чому ж людина

не може запропонувати трохи співпраці? Бог працює для людства, то чому ж людина не може виконувати деякі зі своїх обов'язків заради Божого управління? Божа робота дійшла до цього моменту, і все ж ви досі бачите, але не дієте, ви чуєте, але не рухаєтеся. Хіба такі люди не є об'єктами загибелі? Бог уже присвятив усього Себе людині, то чому ж сьогодні людина не здатна ревно виконувати свій обов'язок? Для Бога Його робота є Його головним пріоритетом, і робота Його управління має першорядне значення. Для людини втілення Божих слів у життя і виконання Божих вимог є її першочерговим завданням. Це ви всі повинні розуміти. Слова, сказані вам, досягли самої серцевини вашої сутності, і Божа робота вийшла на безпрецедентну територію. Багато людей усе ще не розуміють правдивість або хибність цього шляху; вони все ще чекають і спостерігають, і не виконують свій обов'язок. Натомість вони досліджують кожне слово й дію Бога, вони зосереджуються на тому, що Він їсть і в що одягається, і їхні уявлення стають дедалі сумнішими. Хіба такі люди не піднімають шум через дрібниці? Як такі люди можуть бути тими, хто шукає Бога? І як вони можуть бути тими, у кого є намір підкоритися Богу? Вони відкладають свою вірність й обов'язок на задвірки свого розуму, а натомість зосереджуються на місцезнаходженні Бога. Вони обурливі! Якщо людина зрозуміла все, що вона повинна розуміти, і застосувала на практиці все, що повинна застосовувати, тоді Бог, безсумнівно, обдарує її Своїми благословеннями, бо те, що Він вимагає від людини, є обов'язком людини й тим, що людина повинна робити. Якщо людина не здатна зрозуміти те, що вона повинна розуміти, і не здатна застосувати на практиці те, що вона повинна застосовувати на практиці, тоді людину буде покарано. Ті, хто не співпрацює з Богом, ворогують з Богом; ті, хто не приймає нову роботу, виступають проти неї, навіть якщо такі люди не роблять нічого, що явно суперечить їй. Усі ті, хто

не застосовує на практиці істину, яку вимагає Бог, – це люди, які навмисно протистоять словам Божим і проявляють непослух щодо них, навіть якщо такі люди приділяють особливу увагу роботі Святого Духа. Люди, які не підкоряються Божим словам і не підкоряються Богу, є бунтарями, і вони знаходяться в опозиції до Бога. Люди, які не виконують свій обов'язок, – це ті, хто не співпрацює з Богом, а люди, які не співпрацюють із Богом, – це ті, хто не приймає роботу Святого Духа.

Коли Божа робота досягає певної точки, і Його управління досягає певної точки, усі ті, хто Йому до душі, здатні виконати Його вимоги. Бог ставить перед людиною вимоги відповідно до Своїх власних стандартів і відповідно до того, чого людина здатна досягти. Говорячи про Своє управління, Він також вказує людині шлях і дає їй можливість вижити. Боже управління й практика людини відносяться до одного і того ж етапу роботи й виконуються одночасно. Мова про Боже управління відноситься до змін у характері людини, а мова про те, що повинна зробити людина, і про зміни в її характері стосується Божої роботи; немає часу, коли ці два поняття можуть бути розділені. Практика людини змінюється, крок за кроком. Це відбувається тому, що Божі вимоги до людини також змінюються, і тому, що Божа робота завжди змінюється й рухається вперед. Якщо практика людини залишається в пастці вчення, це доводить, що людина позбавлена Божої роботи і керівництва; якщо практика людини ніколи не змінюється і не поглиблюється, то це доводить, що практика людини здійснюється згідно з волею людини й не є практикою істини; якщо в людини немає шляху, яким іти, тоді вона вже потрапила до рук сатани й знаходиться під контролем сатани, а це означає, що вона перебуває під контролем злих духів. Якщо практика людини не поглиблюється, тоді Божа робота не розвивається, і якщо в Божій роботі немає змін, тоді входження людини зупиниться; це неминуче. Якби протягом

усієї Божої роботи людина завжди дотримувалася закону Єгови, тоді Божа робота не могла б рухатися вперед, а тим більше було б неможливо завершити весь період. Якби людина завжди трималася хреста й практикувала терпіння й смирення, тоді Божа робота не могла б продовжувати свій поступ. Шість тисяч років управління просто не можуть бути завершені серед людей, які тільки дотримуються закону або тільки тримаються за хрест і практикують терпіння й смирення. Натомість уся робота Божого управління завершується серед тих людей останніх днів, які знають Бога, кого було звільнено з пазурів сатани та хто повністю позбувся впливу сатани. Це неминучий напрямок роботи Бога. Чому кажуть, що практика тих, хто перебуває в релігійних церквах, застаріла? Це тому, що те, що вони застосовують на практиці, відірвано від роботи сьогодення. У період Благодаті те, що вони застосовували на практиці, було правильним, але оскільки період минув і Божа робота змінилася, їхня практика поступово застаріла. Вона залишилася позаду нової роботи й нового світла. Грунтуючись на своєму первісному фундаменті, робота Святого Духа просунулася на кілька кроків глибше. Однак ці люди досі залишаються на початковій стадії Божої роботи та продовжують дотримуватися старих практик і старого світла. Божа робота може сильно змінитися за три або п'ять років, тож чи не відбулися б ще більші перетворення протягом 2 000 років? Якщо в людини немає нового світла або практики, це означає, що вона не встигає за роботою Святого Духа. Це недолік людини; існування нової Божої роботи не можна заперечувати через те, що сьогодні ті, хто раніше мав роботу Святого Духа, усе ще дотримуються застарілих практик. Робота Святого Духа завжди рухається вперед, і всі ті, хто знаходиться в потоці Святого Духа, також мають просуватися глибше та змінюватися, крок за кроком. Вони не повинні зупинятися на єдиній стадії. Тільки

ті, хто не знає роботу Святого Духа, залишаться серед Його початкової роботи та не приймуть нову роботу Святого Духа. Тільки ті, хто неслухняний, будуть нездатні здобути роботу Святого Духа. Якщо практика людини не йде в ногу з новою роботою Святого Духа, тоді практика людини, безсумнівно, відділяється від роботи сьогодення і, безумовно, несумісна з роботою сьогодення. Такі застарілі люди, як ці, просто нездатні виконувати Божу волю, а тим більше стати людьми, які в кінцевому підсумку будуть свідчити про Бога. Окрім того, вся робота управління не могла бути завершена серед такої групи людей. Щодо тих, хто колись дотримувався закону Єгови, і тих, хто колись постраждав за хрест, якщо вони не зможуть прийняти стадію роботи останніх днів, тоді все, що вони робили, буде даремним і марним. Найбільш чіткий прояв роботи Святого Духа полягає в тому, щоб приймати теперішнє, а не чіплятися за минуле. Ті, хто не встигає за роботою сьогодення й відокремилися від сьогоднішньої практики, – це ті, хто протистоїть роботі Святого Духа й не приймає її. Такі люди кидають виклик нинішній роботі Бога. Хоча вони тримаються за світло минулого, не можна заперечувати, що вони не знають роботи Святого Духа. Чому відбуваються всі ці розмови про зміни в практиці людини, про відмінності в практиці між минулим і сьогоденням, про те, як практика виконувалася в попередній період, і про те, як вона здійснюється сьогодні? Про таку різницю в практиці людини говорять завжди, тому що робота Святого Духа постійно рухається вперед, і тому практика людини повинна постійно змінюватися. Якщо людина застрягає на одному етапі, то це доводить, що вона нездатна йти в ногу з новою роботою Бога і новим світлом; це не доводить, що Божий план управління не змінився. Ті, хто знаходиться поза потоком Святого Духа, завжди думають, що вони мають рацію, але насправді Божа робота в них давно припинилася,

і робота Святого Духа відсутня в них. Робота Бога вже давно була передана іншій групі людей, групі, на якій Він має намір завершити Свою нову роботу. Оскільки релігійні люди нездатні прийняти нову Божу роботу й тримаються тільки старої роботи минулого, Бог залишив цих людей і здійснює Свою нову роботу над людьми, які приймають цю нову роботу. Це люди, які співпрацюють у Його новій роботі, і тільки таким чином Його управління може бути звершеним. Управління Бога завжди рухається вперед, а практика людини завжди піднімається вище. Бог завжди працює, а людина завжди має потреби, так що обидва досягають свого зеніту, і Бог і людина досягають повного єднання. Це – прояв здійснення Божої роботи, і це – кінцевий результат усього Божого управління.

На кожній стадії Божої роботи існують також відповідні вимоги до людини. Усі ті, хто перебуває у потоці Святого Духа, мають присутність і дисципліну Святого Духа, а ті, хто не перебуває у потоці Святого Духа, знаходяться під керівництвом сатани й не мають будь-якої роботи Святого Духа. Люди, що знаходяться в потоці Святого Духа, – це ті, хто приймає нову роботу Бога та співпрацює у новій роботі Бога. Якщо ті, хто перебуває в цьому потоці, не здатні співпрацювати й застосовувати на практиці істину, яку вимагає Бог у цей час, тоді їх буде дисципліновано, а в гіршому випадку вони будуть залишені Святим Духом. Ті, хто приймає нову роботу Святого Духа, житимуть у потоці Святого Духа й отримають турботу та захист Святого Духа. Тих, хто готовий застосовувати істину на практиці, просвіщає Святий Дух, а тих, хто не бажає застосовувати істину на практиці, Святий Дух дисциплінує й може навіть покарати. Незалежно від того, що це за людина, за умови, що вона знаходиться в потоці Святого Духа, Бог візьме на Себе відповідальність за всіх тих, хто приймає Його нову роботу заради Його імені. Ті, хто прославляє Його ім'я

і бажає втілювати Його слова на практиці, отримують Його благословення; ті, хто не кориться Йому й не втілює Його слова на практиці, отримують Його покарання. Люди, що знаходяться в потоці Святого Духа, – це ті, хто приймає нову роботу, і оскільки вони прийняли нову роботу, вони повинні належним чином співпрацювати з Богом і не повинні діяти як бунтівники, які не виконують свій обов'язок. Це єдина вимога Бога до людини. Інакша ситуація з людьми, які не приймають нову роботу: вони знаходяться поза потоком Святого Духа, і дисциплінування та дорікання від Святого Духа на них не розповсюджуються. Увесь день ці люди живуть у плоті, вони живуть у межах свого розуму, і все, що вони роблять, відповідає вченню, створеному в результаті аналізу й дослідження їхнього власного розуму. Це не те, що потрібно для нової роботи Святого Духа, а тим більше не співпраця з Богом. Ті, хто не приймає нову роботу Бога, позбавлені Божої присутності і, більше того, позбавлені Божих благословень і захисту. Більшість їхніх слів і дій додержуються минулих вимог роботи Святого Духа; вони є вченням, а не істиною. Такого вчення і постанови достатньо, щоб довести, що збори цих людей – не що інше, як релігія; вони не є обраними або об'єктами Божої роботи. Зібрання всіх таких людей можна лише назвати великим релігійним конгресом, але не церквою. Це непорушний факт. У них немає нової роботи Святого Духа; те, що вони роблять, ніби їхня релігія; те, чим вони живуть, здається наповненням релігією; у них немає присутності й роботи Святого Духа, і тим більше вони не мають права бути дисциплінованими або просвітленими Святим Духом. Усі ці люди – бездиханні трупи й гробаки, позбавлені духовності. Вони не знають про людське бунтарство й опір, не знають про всі злодіяння людини, і тим більше вони не знають усієї Божої роботи й Божої волі на даний час. Усі вони – необізнані, ниці люди, вони – покидьки, негідні називатися віруючими! Ніщо з

того, що вони роблять, не має жодного відношення до Божого управління, а тим більше не може порушити Божі плани. Їхні слова й дії занадто огидні, занадто жалюгідні й просто недостойні згадки. Те, що робиться людьми, які не перебувають у потоці Святого Духа, не має нічого спільного з новою роботою Святого Духа. Через це, що б вони не робили, вони не мають дисципліни Святого Духа і, більше того, не мають просвітління Святого Духа. Бо всі вони – люди, які не мають любові до істини, зненавиджені та відкинуті Святим Духом. Вони звуться лиходіями, тому що вони ходять у плоті й роблять усе, що їм заманеться, під вивіскою Бога. У той час, коли Бог працює, вони свідомо є ворожими до Нього й біжать в протилежному від Нього напрямку. Відмова людини співпрацювати з Богом сама по собі є надзвичайним бунтарством, тож хіба люди, які навмисно йдуть супроти Бога, не отримують своєї справедливої відплати? При згадці про злодіяння цих людей деякі люди готові радо проклясти їх, у той час як Бог ігнорує їх. Людям здається, що їхні дії стосуються імені Бога, але насправді для Бога вони не мають ніякого відношення ні до Його імені, ні до свідчення про Нього. Що б не робили ці люди, це не має відношення до Бога: це не пов'язано ні з Його ім'ям, ні з Його поточною роботою. Ці люди принижують себе й проявляють сатану; вони – лиходії, які накопичують погані вчинки на день гніву. Сьогодні, незалежно від їхніх дій, і за умови, що вони не перешкоджають Божому управлінню і не мають жодного відношення до нової роботи Бога, такі люди не отримують належну відплату, бо день гніву ще не настав. Є багато чого, з чим, на думку людей, Бог уже повинен був розібратися, і вони думають, що ці лиходії повинні понести відплату якомога раніше. Але оскільки робота Божого управління все ще не добігла кінця, а день гніву ще не настав, несправедливі люди все ще продовжують чинити свої несправедливі справи. Дехто каже: «Релігійні люди позбавлені присутності або

роботи Святого Духа, і вони ганьблять ім'я Боже; то чому ж Бог не знищує їх, натомість продовжуючи терпіти їхню розгнуждану поведінку?» Ці люди, які є проявом сатани та які виявляють плоть, – необізнані, нищі люди; вони – безглузді люди. Вони не побачать прихід Божого гніву, доки не зрозуміють, як Бог здійснює Свою роботу серед людей, і щойно їх буде повністю завойовано, усі ці лиходії отримають свою відплату сповна, і жоден із них не зможе уникнути дня гніву. Зараз не час для покарання людини, але час для виконання роботи завоювання, якщо тільки немає тих, хто завдає шкоди Божому управлінню, і в цьому випадку вони будуть покарані відповідно до ступеня тяжкості їхніх дій. Під час Божого управління людством усі ті, хто перебуває у потоці Святого Духа, мають відношення до Бога. Ті, кого Святий Дух ненавидить і відкидає, живуть під впливом сатани, і те, що вони практикують, не має жодного відношення до Бога. Тільки ті, хто приймає нову Божу роботу та співпрацює із Богом, мають відношення до Бога, бо Божа робота спрямована тільки на тих, хто її приймає, і вона не спрямована на всіх людей, незалежно від того, приймають вони її чи ні. Робота, що здійснюється Богом, завжди має мету й не робиться за примхою. Ті, хто пов'язаний із сатаною, не годяться для того, щоб свідчити про Бога, і тим більше вони не годяться для співпраці з Богом.

Кожний етап роботи Святого Духа також потребує свідчення людей. Кожний етап роботи – то битва між Богом і сатаною, і цілцю тієї битви є сатана, а той, хто стане вдосконалений завдяки цій роботі, – людина. Те, чи зможе Божа робота принести плоди, залежить від того, як люди свідчитимуть про Бога. Це свідчення – те, чого Бог вимагає від тих, хто слідує за Ним; це свідчення перед сатаною, а також доказ результатів Його роботи. Все Боже управління ділиться на три етапи, і на кожному з них до людей висуваються належні вимоги. Більше

того, із плином часу Божі вимоги до всього людства стають більш високими. Тож крок за кроком ця робота Божого управління досягає своєї кульмінації, поки люди не побачать факт «явлення Слова у плоті», і тоді вимоги до людей стають навіть ще вищими, як і вимоги щодо свідчення людей. Чим більше людина здатна справді співпрацювати з Богом, тим більшої слави здобуває Бог. Співпраця людини – це свідчення, яке їй необхідно давати, і свідчення, яке людина дає, – це її практичне життя. Тож те, чи може Божа робота дати належний результат, чи ні, і чи може бути істинне свідчення, чи ні, нерозривно пов'язано зі співпрацею та свідченням людей. Коли робота буде завершена, себто коли все Боже управління дійде кінця, від людини вимагатиметься дати вище свідчення, і коли Божа праця дійде кінця, практика та входження людини сягнуть zenіту. У минулому від людини вимагалось дотримуватися закону та заповідей, бути терплячою і скромною. Сьогодні від людини вимагається коритись усім Божим настановам і мати найвищу любов до Бога, і зрештою від людини вимагається любити Бога, навіть у час скорботи. Ці три етапи – це вимоги, які Бог висуває до людини, крок за кроком, протягом усього Свого управління. Кожен етап Божої роботи глибший за попередній, і на кожному етапі вимоги до людини глибші за попередні, і таким чином поступово формується все Боже управління. Саме тому, що вимоги до людини стають дедалі вищими, її характер все більше наближається до стандартів, які вимагає Бог, і тільки тоді все людство починає поступово виходити з-під впливу сатани допоки воно не буде врятовано з-під впливу сатани, коли Божа праця дійде повного кінця. Коли цей час прийде, робота Божа досягне свого кінця, і співпраця людини з Богом із метою досягнення змін у її характері припиниться, і все людство буде жити в світлі Божому, і відтоді не буде жодного бунтарства або протидії Богу. Бог також не буде

ставити жодних вимог до людини, і між людиною й Богом буде більш гармонійна співпраця, яка буде життям людини й Бога разом, життям, що настане після того, як Боже управління буде повністю завершено, і після того, як людина буде повністю врятована Богом із пазурів сатани. Ті, хто не може уважно слідувати по стопах Бога, нездатні досягти такого життя. Вони опустяться в темряву, де будуть плакати й скреготати зубами; це люди, які вірять у Бога, але не сліднують за Ним, які вірять у Бога, але не коряться всій Його роботі. Оскільки людина вірить у Бога, вона повинна уважно слідувати по стопах Бога, крок за кроком; вона повинна «слідувати за Агнцем, куди б Він не пішов». Тільки такі люди шукають істинний шлях, тільки вони знають роботу Святого Духа. Люди, які по-рабському сліднують букві та вченням, – це ті, хто був вигнаний роботою Святого Духа. У кожен період часу Бог буде починати нову роботу, і в кожному періоді буде новий початок серед людей. Якщо людина дотримується тільки істин, що «Єгова є Бог» та «Ісус є Христос», які є істинами, застосовними тільки до їхніх відповідних періодів, тоді людина ніколи не буде йти в ногу з роботою Святого Духа й назавжди залишиться нездатною здобути роботу Святого Духа. Незалежно від того, як діє Бог, людина невідступно слідує за Ним без найменших сумнівів. У такому разі, як може людина бути вигнаною Святим Духом? Незалежно від того, що робить Бог, якщо людина впевнена, що це робота Святого Духа, і співпрацює в роботі Святого Духа без будь-яких побоювань та намагається відповідати вимогам Бога, то як її може бути покарано? Робота Бога ніколи не припинялася, Його кроки ніколи не вщухали, і до завершення Своєї роботи управління Він завжди був зайнятий і ніколи не зупинявся. Але людина не така: отримавши лише невелике уявлення про роботу Святого Духа, вона ставиться до неї так, як ніби вона ніколи не зміниться; здобувши трохи знань, вона не йде слідами нової

Божої роботи; побачивши лише малу частину Божої роботи, вона одразу змальовує Бога у вигляді певної дерев'яної фігури й вірить, що Бог завжди залишиться в тій формі, яку вона бачить перед собою, що так було в минулому й так завжди буде в майбутньому; отримавши лише поверхове знання, людина настільки пишається, що забуває про себе та починає безглуздо проголошувати характер і сутність Бога, яких просто не існує; і, переконавшись в одній стадії роботи Святого Духа, хоч би яка людина не проголошувала нову роботу Бога, людина не приймає її. Це люди, які не можуть прийняти нову роботу Святого Духа; вони занадто консервативні й нездатні приймати нове. Такі люди – це ті, хто вірить у Бога, але в той же час відкидає Його. Людина вважає, що ізраїльтяни були неправі, тому що «вірили тільки в Єгови й не вірили в Ісуса», проте більшість людей грає роль, у якій вони «вірять тільки в Єгови й відкидають Ісуса» і «жадають повернення Месії, але виступають проти Месії, якого звать Ісус». Тому не дивно, що люди, прийнявши одну стадію роботи Святого Духа, все ще живуть під владою сатани й не отримують Божих благословень. Хіба це не результат людського бунтарства? Християни по всьому світу, які відстають від нової роботи сьогодення, усі чіпляються за надію, що їм пощастить, припускаючи, що Бог виконає кожне їхнє бажання. Проте, вони не можуть із упевненістю сказати, чому Бог візьме їх на третє небо, і вони не впевнені в тому, як Ісус приїде за ними на білій хмарі, і тим більше вони не можуть із абсолютною впевненістю сказати, чи дійсно Ісус прибуде на білій хмарі в той день, який вони собі уявляють. Усі вони стривожені й розгублені; вони самі навіть не знають, чи прийме Бог кожного з них, ті різноманітні невеличкі жменьки людей, які походять із кожної деномінації. Робота, яку Бог виконує зараз, теперішній період, Божа воля – вони не мають жодного уявлення ні про що з цього, і вони нічого не можуть зробити, окрім як рахувати дні на пальцях.

Тільки ті, хто йде по стопах Агнця до самого кінця, можуть отримати остаточне благословення, у той час як ті «розумні люди», які не можуть слідувати до самого кінця, але все ж вірять, що вони отримали все, нездатні стати свідками явлення Бога. Кожен із них уважає себе найрозумнішою людиною на землі, без жодної причини вони переривають подальший розвиток роботи Бога, і, здається, з абсолютною впевненістю вірять, що Бог візьме їх на небеса, тих, хто «має найбільшу відданість Богу, слідує за Богом і дотримується слів Бога». Незважаючи на те, що вони проявляють «максимальну відданість» словам, сказаним Богом, їхні слова й дії все рівно такі огидні, тому що вони протистоять роботі Святого Духа та вчиняють обман і зло. Ті, хто не слідує до самого кінця, хто не встигає за роботою Святого Духа й тільки чіпляється за стару роботу, не тільки не змогли досягти вірності Богу, але, навпаки, стали тими, хто протистоїть Богу, стали тими, кого відкидає новий період, і хто буде покараний. Чи є хтось більш жалюгідний, ніж вони? Багато хто навіть вважає, що всі ті, хто відкидає старий закон і приймає нову роботу, позбавлені сумління. Ці люди, які лише говорять про «сумління», але не знають роботи Святого Духа, у кінцевому підсумку перервуть свої перспективи через власне сумління. Божа робота не дотримується вчення, і хоча це може бути Його власна робота, усе ж Бог не чіпляється за неї. Те, що має бути відкинута, відкидається; те, що має бути вигнане, виганяється. І все ж людина ставить себе у вороже положення відносно Бога, тримаючись лише за одну малу частину роботи Божого управління. Хіба це не безглуздя людини? Чи це не невігластво людини? Чим більше люди боязкі і обережні, бо бояться не отримати Божих благословень, тим більше вони нездатні здобути більші благословення і отримати остаточне благословення. Ті люди, які рабськи дотримуються закону, усі вони виявляють найбільшу відданість закону, і чим

більше вони проявляють таку відданість закону, тим більше вони є бунтівниками, що протистоять Богу. Бо зараз період Царства, а не період Закону, і не можна згадувати на одному диханні роботу сьогоднішню і роботу минулу, як не можна порівнювати минулу роботу з роботою сьогоднішньою. Робота Бога змінилася, і практика людини також змінилася; ця практика полягає не в тому, щоб дотримуватися Закону або нести хрест, тому вірність людей закону та хресту не отримає Божого схвалення.

Людина буде повністю довершеною в період Царства. Після роботи завоювання людина буде піддана очищенню й скорботі. Ті, хто може перемогти й бути непохитним у своєму свідченні під час цієї скорботи, – це ті, хто в кінцевому підсумку стане досконалим; вони – переможці. Під час цієї скорботи від людини вимагається прийняти це очищення, і це очищення є останнім прикладом Божої роботи. Це останній раз, коли людина буде очищена до завершення всієї роботи Божого управління, і всі ті, хто слідує за Богом, повинні прийняти це останнє випробування, і вони повинні прийняти це останнє очищення. Ті, хто потерпає від горя, позбавлені роботи Святого Духа і Божого керівництва, але ті, хто був по-справжньому завойований і хто дійсно шукає Бога, у кінцевому підсумку вистоять; це ті, хто має людську сутність і по-справжньому любить Бога. Незалежно від того, що робить Бог, ці переможці не будуть позбавлені видінь і, як і раніше, будуть застосовувати істину на практиці, не втрачаючи свого свідчення. Саме вони врешті-решт вийдуть із великої скорботи. Хоча ті, хто ловить рибу в каламутній воді, можуть і сьогодні наживатися на цьому, але ніхто не в змозі уникнути останньої скорботи й ніхто не може уникнути останнього випробування. Для тих, хто перемагає, така скорбота є величезним очищенням; але для тих, хто ловить рибу в каламутній воді, це – робота повного

вигнання. Як би їх не випробовували, вірність тих, у кого Бог у серці, залишається незмінною; але щодо тих, у кого Бога в серці немає, щойно робота Божа стає невідгідною для їхньої плоті, вони змінюють свій погляд на Бога й навіть відходять від Бога. Такими є ті, хто не встоїть до кінця, хто шукає тільки Божих благословень і не має жодного бажання витратити себе задля Бога й присвячувати себе Йому. Усі такі ниці люди будуть вигнані, коли Божа робота добіжить кінця, і вони недостойні будь-якого співчуття. Ті, у кого немає людської сутності, нездатні по-справжньому любити Бога. Коли навколишнє середовище є безпечним і захищеним або є можливість отримати зиск, вони цілком слухняні Богу, але щойно те, чого вони бажають, ставиться під загрозу або остаточно скасовується, вони негайно повстають. Навіть протягом усього однієї ночі вони можуть перетворитися з усміхненої, «добросердої» людини в потворного й лютого вбивцю, раптово змінивши ставлення до свого вчорашнього благодійника на ставлення до свого смертельного ворога, без будь-якої на те причини. Якщо не вигнати цих демонів, які вбивають, не моргнувши оком, чи не стануть вони прихованою небезпекою? Робота спасіння людини не досягає свого кінця після завершення роботи завоювання. Хоча робота завоювання підійшла до кінця, робота очищення людини ще не завершена; така робота буде завершена тільки тоді, коли людину буде повністю очищено, коли ті, хто дійсно підкоряється Богу, стануть досконалими, і коли ті, хто приховує, що в їхньому серці немає Бога, будуть знищені. Ті, хто не задовольняє Бога на завершальній стадії Його роботи, будуть повністю вигнані, і ті, хто вигнаний, – від диявола. Оскільки вони не здатні задовольнити Бога, вони повстають проти Бога, і навіть якщо ці люди йдуть за Богом сьогодні, це не доводить, що вони – ті, хто зрештою залишиться. У словах про те, що «ті, хто слідує за Богом до кінця, отримають спасіння», значення

слова «слідувати» полягає в тому, щоб твердо стояти в скорботі. Сьогодні багато хто вірить, що слідувати за Богом легко, але коли Божа робота майже завершена, ти дізнаєшся справжнє значення слова «слідувати». Лише тому, що ти й досі можеш слідувати за Богом сьогодні після того, як тебе завойовано, це не доводить, що ти є одним із тих, хто стане досконалим. Ті, хто не в змозі витримати випробування, хто не в змозі здобути перемогу в скорботі, у кінцевому підсумку, будуть нездатні встояти й тому не зможуть слідувати за Богом до самого кінця. Ті, хто справді слідує за Богом, здатні витримати випробування своєї праці, тоді як ті, хто насправді не слідує за Богом, неспроможні витримати жодного Божого випробування. Рано чи пізно вони будуть вигнані, а переможці залишаться в Царстві. Те, чи справді людина шукає Бога, чи ні, визначається випробуванням її праці, тобто Божими випробуваннями, і ніяк не стосується рішення самої людини. Бог ні від кого не відвертається з примхи; усе, що Він робить, може цілковито переконати людину. Він не робить нічого невидимого для людини та не виконує жодної роботи, не здатної переконати людину. Те, чи істинна людська віра, чи ні, доводиться фактами й не може вирішуватися людиною. Те, що «з пшениці не можна зробити кукіль, а з куколю не можна зробити пшеницю», є поза всяким сумнівом. Усі ті, хто справді любить Бога, зрештою залишаться в царстві, і Бог не образить нікого, хто справді Його любить. Грунтуючись на своїх різних функціях і свідченнях, переможці в Царстві будуть служити священниками або послідовниками, а всі ті, хто здобуде перемогу серед скорботи, стануть групою священників у царстві. Групу священників буде сформовано, коли завершиться робота Євангелія у всьому всесвіті. Коли цей час настане, те, що повинна буде робити людина, буде виконанням її обов'язку в Царстві Божому та її спільне життя з Богом у Його Царстві. До групи священників

будуть входити первосвященники та священники, а решта буде синами й народом Божим. Усе це визначається їхніми свідченнями Богу під час скорботи; це не титули, які даються за примхою. Після того, як буде встановлено статус людини, робота Бога припиниться, бо кожного буде класифіковано за родом і повернено в його початкове положення, і це є ознакою повного виконання Божої роботи, це кінцевий результат роботи Бога й практики людини, і це кристалізація бачення Божої роботи й співпраці людини. Зрештою, людина знайде спокій у Царстві Божому, і Бог теж повернеться до Своєї оселі на спочинок. Це буде остаточним підсумком 6 000 років співпраці між Богом і людиною.

Сутність Христа – це покіра волі Небесного Отця

Утілений Бог зветься Христос, і Христос – це плоть, у яку вбрався Дух Божий. Та плоть не подібна до жодної людини з плоті. Відмінність їх у тому, що Христос не з крові та тіла; Він – утілення Духа. Він має й звичайну людську сутність, і вповні божественну. Його божественної природи не має жодна людина. Його звичайна людська сутність живить усе, що Він робить як звичайна людина з плоті, а Його божественна природа вершить роботу Самого Бога. Та і людська Його сутність, і божественна коряться волі Небесного Отця. Сутність Христа є Дух, себто божественність. Тож Його сутність – то сутність Самого Бога; ця сутність не завадить Його власній роботі, і Він би ніколи не зробив нічого, що зруйнувало б Його власну роботу, і не сказав би жодних слів, які йшли б у супереччя Його власній волі. Тому втілений Бог абсолютно ніколи не зробив би нічого, що завадило б Його власному управлінню. Це мають зрозуміти усі люди. Сутність роботи Святого Духа полягає в тому, щоб

спасати людину, і вона здійснюється заради власного управління Божого. Так само робота Христа також полягає в спасінні людини та здійснюється заради Божої волі. Оскільки Бог стає плоттю, Він втілює Свою сутність у Своїй плоті, так що Його плоті достатньо для звершення Його роботи. А отже, вся робота Духа Божого заміщається роботою Христа упродовж Його втілення, і в основі всієї роботи, здійсненої Ним протягом Його втілення, є робота Христа. Її не можна змішувати з роботою будь-якого іншого періоду. І оскільки Бог стає плоттю, Він діє у тотожності Своєї плоті; оскільки Він приходить у плоті, Він у плоті й завершує роботу, яку йому належить виконати. Будь то Дух Божий чи будь то Христос, обидва вони – Сам Бог, і Він виконує роботу, яку йому належить здійснити, і виконує служіння, яке Йому належить виконати.

Сама сутність Бога наділена владою, але Він здатний повністю скоритися владі, яка походить від Нього. Чи то робота Духа, чи робота плоті – вони геть не суперечать одна одній. Дух Божий – це влада над усім творінням. Плоть, що має сутність Божу, також має владу, але Бог у плоті може здійснювати роботу, яка кориться волі Небесного Отця. Цього не може досягти або збагнути жодна людина. Сам Бог є владою, але Його плоть здатна коритися Його владі. Саме це мається на увазі, коли кажуть, що «Христос кориться волі Бога Отця». Бог є Дух і може вершити роботу спасіння, як може Бог і стати людиною. У будь-якому разі, Сам Бог виконує Свою роботу; Він ані заважає, ані втручається, тим більше Він не виконує роботу, яка суперечить сама собі, адже сутність роботи, яку виконує Дух і плоть, є однаковою. Чи то Дух, чи плоть – обоє діють, виконуючи одну волю та управляючи однією й тією ж самою роботою. Хоча Дух і плоть мають дві несумірні характеристики, їхні сутності є тотожними; обоє мають сутність Самого Бога та тотожні Самому Богу. У Самому Богові немає й частки

непокори; Його сутність – це добро. Він є втіленням усієї краси та добра, а також усієї любові. Навіть у плоті Бог не робить нічого, що виявляло б непокору перед Богом Отцем. Навіть ціною жертви Свого життя Він був би щиросердо готовий до цього та не зробив би іншого вибору. Бог не наділений і часткою самовдоволення чи зарозумілості, ані марнославства чи пихи; у Ньому немає нічого від підступності. Усе, що не кориться Богу, походить від сатани; сатана є джерелом усього потворного та нечестивого. Причина, з якої людина має подібні до сатани якості, полягає в тому, що людина була зіпсута та опрацьована сатаною. Христос не був зіпсутий сатаною, тому він має лише Божі чесноти та жодних якостей сатани. Наскільки б тяжкою не була Його робота або слабкою плоть, Бог, доки живе у плоті, ніколи не вчинить нічого, що завадило б роботі Самого Бога, і тим більше не зречеться волі Бога Отця у непослуху. Він радше страждатиме муками плоті, аніж піти проти волі Бога Отця; саме так Ісус сказав у молитві: «Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте, не як Я хочу, а як Ти». Люди роблять свій власний вибір, але не Христос. Хоча Він тотожний Самому Богу, Він однаково шукає волі Бога Отця та здійснює те, що довірено Йому Богом Отцем з позиції плоті. Це те, чого людині не досягти. Те, що походить від сатани, не може мати сутність Божу; у такого може бути тільки сутність, що виявляє непокору та чинить опір Богові. Вона не здатна уповні коритися Богу, тим більше з готовністю слухатися Божої волі. Усі люди, окрім Христа, можуть робити те, що протистоїть Богові, і жодна людина не здатна безпосередньо виконати роботу, покладену на неї Богом; жодна людина неспроможна розглядати Боже управління як свій власний обов'язок. Сутність Христа – це покоря волі Бога Отця; непокоря Богові – це властивість сатани. Ці дві якості є несумісними, і той, хто має якості сатани, не може називатися Христом. Причина, з якої людина нездатна

виконувати Божу роботу замість Нього, полягає в тому, що людина геть не має в собі Божої сутності. Людина працює для Бога заради своїх власних інтересів і майбутніх можливостей, але Христос працює, щоб виконати волю Бога Отця.

Людська сутність Христа управляється Його божественною природою. Хоча він у плоті, Його людська сутність не зовсім подібна до людської сутності людини із плоті. Він має власний унікальний характер, який також керується Його божественною природою. Його божественна природа не має слабкостей; слабкість Христа пов'язана з Його людською сутністю. До певної міри ця слабкість обмежує Його божественну природу, але такі обмеження залишаються в певних рамках і у визначеному часі та не є нескінченними. Коли настає час виконувати роботу Його божественної природи, це здійснюється незалежно від Його людської сутності. Людська сутність Христа цілковито скеровується Його божественною природою. Окрім повсякденного життя Його людської сутності, усі інші вчинки Його людської сутності знаходяться під впливом Його божественної природи, визначаються і спрямовуються нею. Хоча Христос має людську сутність, вона не заважає реалізації Його божественної природи, і це відбувається саме тому, що людська сутність Христа спрямовується Його божественною природою; хоча Його людська сутність не є зрілою в тому, як вона поводить з іншими, вона не впливає на звичайну роботу Його божественної природи. Коли я кажу, що Його людська сутність не була зіпсута, я маю на увазі, що людська сутність Христа може скеровуватися безпосереднього Його божественною природою, і що Він володіє вищою розсудливістю, аніж пересічна людина. Його людська сутність найкраще підходить для того, аби спрямовуватись божественною природою Його роботи; Його людська сутність найкраще придатна для вираження роботи божественної природи та найкраще спроможна коритися

такій роботі. Оскільки Бог діє у плоті, Він ніколи не забуває про обов'язок, який повинна виконати людина у плоті; Він здатний вклонятися Богу на небесах із щирим серцем. Він має Божественну сутність, і Його тотожність – це тотожність Самого Бога. Він просто прийшов на землю та став творінням із зовнішньою оболонкою творіння, і тепер має людську сутність, якої Він не мав раніше. Він здатний поклонятися Богу на небесах; це природа Самого Бога, неповторна для людини. Він тотожний Самому Богу. Він поклоняється Богу саме з позиції плоті, тому слова «Христос поклоняється Богу на небесах» не є хибними. Те, чого він жадає від людини, і є Його власною природою; перш ніж зажадати цього від людини, Він уже досяг усього того, чого Він жадає від неї. Він ніколи б не висував до інших вимог, при цьому Сам залишаючись від них вільним, адже усе це становить Його природу. Незалежно від того, як він виконує Свою роботу, Він не діяв би всупереч волі Бога. Чого б він не жадав від людини, жодна вимога не перевершує того, що для неї досяжне. Усе, що Він робить, є виконанням волі Бога та робиться заради Його управління. Божественна природа Христа є вищою за всіх людей; отже, Він є найвищою владою над усіма творіннями. Ця влада є Його божественною природою, тобто характером і природою Самого Бога, і вона визначає Його тотожність. А отже, наскільки б звичайною не була його людська сутність, неможливо заперечити те, що Він є тотожним Самому Богу; з якої б позиції Він не говорив і в який би спосіб Він не корився Божій волі, неможливо сказати, що Він не є Самим Богом. Дурні та нерозумні люди часто вважають звичайну людську сутність Христа за недолік. А отже, як би Він не виражав і не проявляв Свою божественну природу, людина не спроможна визнати, що Він є Христос. І чим більше Христос демонструє Свою покіру та смирення, тим більш легковажно сприймають Христа нерозумні люди. Є

навіть ті, хто ставиться до нього з відчуженням і презирством, і водночас ставить на стіл для поклоніння тих «великих людей» із піднесеними образами. Спротив людини Богу та непокора Йому пояснюються тим, що сутність втіленого Бога підкорюється Божій волі, а також звичайною людською сутністю Христа; це джерело людського опору та непокори Богу. Якби Христос не прикривався Своєю людською сутністю та не шукав волі Бога Отця з позиції творіння, а натомість був наділений надлюдською сутністю, тоді, швидше за все, з-поміж людей не спостерігалось б ніякої непокори. Причина, з якої людина завжди готова вірити у невидимого Бога на небесах, полягає в тому, що Бог на небесах не має людської сутності, як і не наділений Він жодною характеристикою творіння. Тому людина завжди ставиться до Нього з надзвичайною пошаною, а до Христа – зі зневагою.

Хоча Христос на землі здатен діяти від імені Самого Бога, Він не приходить із наміром показати усім людям Свій образ у плоті. Він приходить не заради того, щоб усі люди Його побачили; Він приходить, аби дати людині можливість бути скерованою Його рукою, і таким чином людина вступає у новий період. Призначення плоті Христа – у роботі Самого Бога, тобто у звершенні Божої роботи у плоті, а не в тому, щоб людина могла уповні зрозуміти сутність Його плоті. Як би Він не діяв, ніщо зі зробленого Ним не виходить за межі того, що досягне для плоті. Як би Він не діяв, Він діє у плоті, наділений звичайною людською сутністю, й уповні не розкриває людині справжнє лице Боже. Окрім того, Його робота у плоті ніколи не буває настільки надприродною або неоцінимою, якою вона видається людині. Навіть попри те, що Христос представляє Самого Бога у плоті й особисто здійснює роботу, призначену для Самого Бога, Він не заперечує існування Бога на небесах, як і не декларує пристрасно Свої власні вчинки. Натомість Він залишається потаємним, смиренным у Своїй плоті. За

винятком Христа, ті, хто облудно претендує на роль Христа, не наділені Його якостями. Якщо зіставити бундючний та сповнений самозвеличення характер цих неправдивих Христів, стає очевидним, яка плоть є істинним Христом. Чим більше в них облуди, тим більше ці неправдиві Христи хизуються, виставляючи себе на показ, і тим більше вони здатні творити знамення та дива, щоб ввести людину в оману. Неправдиві Христи не наділені якостями Бога; Христос не запламований жодною з ознак, що належать неправдивим Христам. Бог стає плоттю виключно для того, щоб завершити роботу плоті, а не для того, аби просто дозволити людям Себе побачити. Навпаки, Він дозволяє Своїй роботі підтвердити Свою тотожність, і те, що Він розкриває, свідчить про Його сутність. Його сутність не є необґрунтованою; Його тотожність не була захоплена Його рукою; вона визначається Його роботою та Його сутністю. Хоча Він має сутність Самого Бога та здатен вершити роботу Самого Бога, на відміну від Духа Він, зрештою, однаково залишається плоттю. Він не є Богом із властивостями Духа; Він є Богом із плотською оболонкою. А отже, наскільки б звичайним і слабким Він не був, і як би Він не шукав волі Бога Отця, Його божественна природа незаперечна. Усередині втіленого Бога існує не лише звичайна людська сутність зі своїми слабкостями; там також існує дивовижа та незбагненність Його божественної природи, а також Його діянь у плоті. Отже, і людська сутність, і божественна природа існують всередині Христа як фактично, так і практично. Це жодною мірою не є чимось беззмістовним або надприродним. Він приходить на землю із основною метою – виконати роботу; для того щоб виконати роботу на землі, конче необхідно бути наділеним звичайною людською сутністю, в іншому разі, наскільки б великою не була сила Його божественної природи, її первісне призначення не може бути використане. Хоча Його людська

сутність має величезне значення, вона не є Його сутністю. Його сутність – це божественна природа, а отже, та мить, коли Він починає виконувати Своє служіння на землі, є миттю, коли Він починає виражати природу Своєї божественності. Його людська сутність існує винятково для підтримання звичайного життя Його плоті, аби Його божественна природа могла виконувати роботу як звичайно у плоті; саме божественна природа цілковито керує Його роботою. Коли Він завершить Свою роботу, Він виконає Своє служіння. Людині належить знати усю повноту Його роботи, і саме через Свою роботу Він дає змогу людині пізнати Його. Упродовж виконання Своєї роботи Він уповні виражає природу Своєї божественності, яка є характером, незаплямованим людською сутністю, незаплямованим думками та людською поведінкою. Коли прийде час, коли усе Його служіння завершиться, Він уже цілковито та повністю виразить характер, який Він має виразити. Його робота не керується вказівками жодної людини; прояв Його характеру також є цілковито вільним і не керується розумом або не опрацьовується думками, а натомість проявляється природним чином. Це дещо недосяжне для будь-якої людини. Навіть якщо докільля є суворим або умови несприятливими, Він здатний виразити Свій характер у належний час. Той, хто є Христом, виражає природу Христа, тоді як ті, хто не є, не наділені характером Христа. А отже, навіть якщо усі чинять Йому опір або мають уявлення про Нього, жоден не може заперечувати на основі людських уявлень, що характер, виражений Христом, є характером Бога. Усі, хто слідує за Христом з істинним серцем або свідомо шукає Бога, визнають, що Він є Христом на основі вираження Його божественної природи. Вони ніколи не заперечуватимуть Христа на основі якоїсь однієї Його сторони, що не відповідає людським уявленням. Хоча людина геть нерозумна, усі чудово знають, що є волею людини, а що походить від Бога. Просто чимало людей

свідомо чинять опір Христу через власні наміри. Якби не це, то жодна людина не мала б підстав заперечувати існування Христа, адже божественна природа, виражена Христом, насправді існує, і Його роботу видно неозброєним оком.

Робота й вираження Христа визначають Його сутність. Він здатний з істинним серцем завершити те, що було доручено Йому. Він здатний поклонятися Богу на небесах з істинним серцем і з істинним серцем шукати волі Бога Отця. Усе це визначається Його сутністю. І так само Його природне одкровення визначається Його сутністю; причина, з якої я називаю це Його «природним одкровенням», полягає в тому, що його вираження не є наслідкуванням або плодом людського навчання чи багаторічного культивування людиною. Він не навчився цього та не прикрасив Себе цим; радше, це Йому притаманно. Людина може заперечувати Його роботу, Його вираження, Його людську сутність і все життя Його звичайної людської сутності, але ніхто не може заперечувати того, що Він поклоняється Богу на небесах із істинним серцем; ніхто не може заперечувати, що Він прийшов виконати волю Небесного Отця, і ніхто не може заперечувати щирість, із якою Він шукає Бога Отця. Хоча Його образ не тішить чуття, Його промови не справляють враження чогось надзвичайного, а Його робота не настільки приголомшлива, аби двигтіла земля чи здригалися небеса, як це уявляє собі людина, Він насправді є Христом, який виконує волю Небесного Отця з правдивим серцем, цілковито підкорюється Небесному Отцю та залишається покірним до смерті. Це так, тому що Його сутність – це сутність Христа. У цю правду людині важко повірити, але це правда. Коли служіння Христа буде повністю виконане, людина з Його справ зможе побачити, що його характер і його природа являють характер і природу Бога на небесах. Тоді підсумок всієї Його роботи зможе підтвердити, що Він насправді є плоттю, якою стало Слово, а

не людиною з крові та тіла. Кожен етап Христової роботи на землі має свою характерну значимість, але людина, яка переживає фактичну роботу кожного етапу, не здатна збагнути важливість Його роботи. Це особливо стосується кількох етапів роботи, що її виконав Бог у Своєму другому втіленні. Більшість із тих, хто лише чув або бачив слова Христові, але ніколи не бачив Його, не мають уявлення про Його роботу; тим же, хто бачив Христа та чув Його слова, а також відчув на власному досвіді Його роботу, важко прийняти Його роботу. Хіба це так не тому, що зовнішній вигляд і звичайна людська сутність Христа не до смаку людині? Ті, хто приймає Його роботу після відходу Христа, не матимуть таких труднощів, тому що вони просто приймають Його роботу та не стикаються зі звичайною людською сутністю Христа. Людина нездатна відкинути свої уявлення про Бога й натомість ретельно дослідити Його; це пояснюється тим, що людина зосереджується лише на Його зовнішності та не здатна впізнати Його сутність на основі Його роботи і Його слів. Якщо людина заплющить очі на зовнішність Христа або уникатиме обговорення людської сутності Христа й говоритиме лише про Його божественну природу, чії справи та слова є недосяжними для жодної людини, тоді уявлення людини зменшаться наполовину, аж до того, що усі труднощі людини розв'яжуться. Під час виконання роботи втіленого Бога людина не може терпіти Його та сповнена численних уявлень про Нього, і випадки спротиву й непослуху є звичайним явищем. Людина не може змиритися з існуванням Бога, виказати поблажливості до смирення й потаємності Христа або пробачити сутність Христа, яка підкоряється Небесному Отцю. Тому Він не може залишитися з людиною довічно після того, як Він завершить Свою роботу, адже люди не готові дозволити Йому жити поруч із ними. Якщо людина не може проявити поблажливості до Нього під час Його роботи, то як вона взагалі зможе терпіти,

аби Він жив поруч із нею після того, як Він завершить своє служіння, коли Він споглядатиме, як вона поступово пізнає Його слова? Хіба тоді багато людей не відпаде через Нього? Людина дозволяє Йому діяти лише на землі; це найбільший ступінь людської поблажливості. Якби не Його робота, люди б уже давно прогнали Його із землі, тож наскільки менше поблажливості вони виявлять, коли Його роботу буде завершено? Хіба тоді люди не втратили б Його та не замордували б Його до смерті? Якби Він не називався Христом, то Він би просто не зміг діяти серед людей; якби Він не діяв, будучи тотожним Самому Богу, а натомість діяв лише як звичайна людина, тоді люди не дозволили б Йому вимовити бодай одне речення, і тим більше не терпіли б і найменшої часточки Його роботи. Тож Він може нести цю тотожність із Собою лише у Своїй роботі. З нею Його робота є більш потужною, аніж без неї, адже усі люди готові коритися видатній великій особистості. Якби Він не ніс у собі тотожність Самого Бога, коли Він діяв або являвся як Сам Бог, тоді б у Нього взагалі не було б можливості виконати Свою роботу. Попри те, що Він наділений сутністю Бога та природою Христа, людина не поступилася б і не дозволила б Йому виконати Свою роботу з легкістю серед людей. У своїй роботі Він тотожний Самому Богу; хоча така робота в десятки разів потужніша за ту, що виконується без такої тотожності, людина все ще не уповні покїрна Йому, адже людина кориться лише Його положенню, а не Його сутності. Якщо так, то коли одного дня Христос, можливо, зійде зі Свого посту, чи зможе людина дозволити Йому залишитися живим хоча б на один день? Бог хоче жити на землі разом із людиною, щоб побачити, які результати принесе робота, виконана Його рукою, у прийдешні роки. Однак людина не спроможна витримати Його присутність навіть один день, тому Йому залишається лише відступитися. Це вже найвища міра людської поблажливості

та милості – дозволити Богу виконати серед людей роботу, яку Він має виконати, і здійснити Своє служіння. Хоча ті, кого Він особисто підкорив, виказують Йому таку милість, вони однаково дозволяють Йому залишатися, лише доки Його робота не завершена – і ні на мить довше. Якщо це так, то як бути з тими, кого Він не підкорив? Чи не тому люди ставляться так до втіленого Бога, бо Він є Христос із оболонкою звичайної людини? Якби він мав лише божественну природу, а не звичайну людську сутність, тоді хіба труднощі людини не вирішувалися б максимально легко? Люди неохоче визнають Його божественну природу та не виявляють ніякого інтересу до Його оболонки пересічної людини, попри те, що Його сутність є саме сутністю Христа, який підкоряється волі Небесного Отця. Як Такий, Він міг лише скасувати Свою роботу перебування серед людей, аби розділити з ними як радощі, так і скорботи, адже людина більше не могла терпіти Його існування.

Відновлення нормального життя людини та приведення її до чудового місця призначення

Людина дещо розуміє про роботу сьогодення й роботу майбутнього, та вона не розуміє, у яке місце призначення ввійде людський рід. Будучи творінням, людина мусить виконувати обов'язок творіння: слідувати за Богом у всьому, що Він робить; ви мусите діяти так, як Я вам кажу. Ти не можеш сам нічим управляти і навіть над собою не пануєш; усе потрібно залишати на Божу милість, і все лежить у Його долонях. Якби Божа робота заздалегідь забезпечувала людині кінець, чудове місце призначення, і якби Бог так заманював людину слідувати за Ним – якби Він уклав із людиною угоду – то це не було б ні завоюванням, ні роботою над людським життям. Якби Бог

керував людиною та здобував її серце за допомогою її місця призначення, то Він би в цьому не вдосконалював людину й не міг би її здобути, а натомість використовував би місце призначення людини, щоб керувати нею. Людину не хвилює ніщо, крім майбутнього кінця, остаточного місця призначення, і того, чи можна сподіватися на щось добре, чи ні. Якби під час роботи завоювання людині було дано прекрасну надію та якби до завоювання людини їй було дано належне місце призначення, якого б вона шукала, то не лише завоювання людини не дало б результату, а й результат роботи завоювання теж постраждав би. Точніше кажучи, робота завоювання досягає результату, відбираючи в людини долю та перспективи, судячи й караючи бунтівничий характер людини. Цей результат досягається не тим, що з людиною укладається угода, тобто людині даються благословення та благодать, а тим, що в людини відбирається її «свобода» та знищуються перспективи, і так виявляється вірність людини. Така сутність роботи завоювання. Якби людині на самому початку було дано прекрасну надію, а робота кари й суду робилася б уже після того, то людина прийняла б цю кару й суд на підставі того, що мала б перспективи, і зрештою не було б досягнуто безумовного послуху та поклоніння Творцю з боку всіх Його створінь; натомість був би лише сліпий несвідомий послух або ж людина б сліпо висувала Богу вимоги, і було б неможливо повністю завоювати людське серце. Отже, така робота завоювання не змогла б здобути людину й більше того – свідчити про Бога. Такі створіння не змогли б виконувати свій обов'язок і лише укладали б із Богом угоди; це було б не завоювання, а милість і благословення. Найбільша проблема людей – у тому, що вони думають лише про свою долю й перспективи та боготворять їх. Людина шукає Бога заради своєї долі й перспектив; вона поклоняється Богу не тому, що любить Його. Тож у завоюванні людини потрібно розправитися з людським себелюбством,

жадібністю й усім, що найбільше заважає людині поклонятися Богові, і так відсіяти ці якості. Таким чином буде досягнуто результат завоювання людини. Унаслідок цього на перших стадіях завоювання людини необхідно очистити її від шалених амбіцій і найфатальніших слабкостей, щоб завдяки цьому відкрити любов людини до Бога та змінити її знання про людське життя, її погляди на Бога та значення її існування. Так любов людини до Бога очищується, себто її серце завойовується. Але ставлення Бога до всіх створінь таке, що Він не завойовує лише заради завоювання; натомість Бог завойовує, щоб здобути людину, заради Своєї власної слави та щоб відновити найпершу, початкову людську подобу. Якби Він завойовував лише заради завоювання, то значення роботи завоювання було б утрачене. Тобто якби після завоювання людини Бог умив Свої руки та більше не зважав на її життя і смерть, це не було б управлінням людським родом, а завоювання людини було б не заради її спасіння. Лише здобуття людини після її завоювання та зрештою її прибуття в чудове місце призначення є в серці всієї роботи спасіння, і тільки так можна досягти мети спасіння людини. Інакше кажучи, прибуття людини в прекрасне місце призначення та її входження у відпочинок – єдині перспективи, які повинні бути в усіх створінь, і саме та робота, яку має робити Творець. Якби цю роботу робили люди, вона була б занадто обмежена: вона могла б довести людину до певної точки, та не змогла б привести людину у вічне місце призначення. Людина не здатна вирішувати людську долю, і тим паче вона не може забезпечити людські перспективи та подальше місце призначення. Однак робота, виконувана Богом, інакша. Він створив людину, тож Він її й веде; Він спасає людину, тож Він спасе її до кінця та повністю її здобуде; Він веде людину, тож Він і приведе її до належного місця призначення; і Він створив людину й керує нею, тож Він і мусить узяти на Себе

відповідальність за людську долю й перспективи. Оце і є робота, яку виконує Творець. Хоча робота завоювання здійснюється через очищення людини від її перспектив, та зрештою людина мусить бути приведена до належного місця призначення, яке Бог для неї приготував. Саме тому, що Бог працює над людиною, вона й має місце призначення, а доля людини певна. Належне місце призначення, про яке тут ідеться, – це не сподівання та перспективи людини, вичищені в минулому; то дві різні речі. Те, на що людина сподівається й чого шукає, – це прагнення, що виникають через її гонитву за надмірними бажаннями плоті, а не за місцем призначення, належним людині. Тим часом те, що Бог приготував для людини, – це благословення й обіцянки, які належить отримати людині, коли вона буде очищена; Бог приготував їх для людини після створення світу, і вони не заплямовані виборами, переконаннями, уявленнями чи плоттю людини. Це місце призначення приготовано не для окремих людей – то місце відпочинку для всього людства. Тож це місце призначення найбільш підходяще для людського роду.

Творець має намір керувати всіма створеними істотами. Ти не повинен відкидати або не слухатися нічого з того, що Він робить, або бунтувати проти Нього. Коли Його робота зрештою досягне Його цілей, у цьому Він здобуде славу. Чому сьогодні не кажуть, що ти нащадок Моава чи виплід великого червоного дракона? Чому немає розмов про обраний народ, а є тільки розмови про створених істот? Спершу люди звалися саме так – створеними істотами, і саме це є їхньою вродженою ідентичністю. Назви відрізняються лише тому, що доби й періоди роботи теж різні; насправді людина є звичайним створінням. Усі створіння, чи найрозбещеніші, чи найсвятіші, мусять виконувати обов'язок створених істот. Коли Бог вершить роботу завоювання, Він не керує тобою за допомогою твоїх перспектив, долі чи місця призначення. Насправді немає потреби

працювати таким чином. Мета роботи завоювання – змусити людину виконувати обов’язок створеної істоти, змусити її поклонятися Творцю; тільки після цього людина зможе увійти в чудове місце призначення. Людську долю скеровують Божі руки. Ти не здатен собою керувати: хоча людина завжди квапиться та клопочеться задля власної вигоди, вона залишається нездатною керувати собою. Якби ти міг знати власні перспективи, якби ти міг керувати власною долею, хіба ти все ще був би створеною істотою? Словом, як би Бог не працював, уся Його робота – заради людства. Візьмімо хоч небо, землю і все суще, створене Богом, щоб служити людині: місяць, сонце та зорі, які Він створив для людини, тварини й рослини, весна, літо, осінь і зима тощо – усе це створено заради людського буття. Тож як би Бог не карав і не судив людину, усе це заради її спасіння. Навіть хоча Він відбирає в людини її плотські сподівання, це заради її очищення, а очищення людини виконується, щоб вона могла вижити. Місце призначення людини – у руках Творця, тож як би людина могла собою керувати?

Щойно роботу завоювання буде завершено, людину буде приведено в прекрасний світ. Звісно, це життя й надалі буде на землі, але воно буде зовсім не таке, як сьогоденне життя людини. Це буде життя, яке людство матиме після того, як буде завойовано весь людський рід, це буде новий початок для людини на землі, і коли в людства буде таке життя, це стане доказом, що людський рід увійшов у новий прекрасний світ. Це буде початок життя людини й Бога на землі. Та для такого прекрасного життя потрібно, щоб очищена та завойована людина підкорилася Творцю. Тож робота завоювання – це остання стадія Божої роботи перед тим, як людство увійде в чудове місце призначення. Таке життя – це майбутнє життя людини на землі, найпрекрасніше життя на землі, саме таке життя, якого людина прагне, але ніколи не могла досягти за всю

світову історію. Це остаточний результат 6 000 років роботи управління; це те, чого найбільше прагне людський рід, і це також Божа обіцянка людям. Але ця обіцянка не може збутися негайно: людина ввійде в майбутнє місце призначення лише тоді, коли роботу останніх днів буде завершено, а людину – повністю завойовано, себто коли сатана буде розбитий вщент. Після того як людину буде очищено, у неї вже не буде грішної натури, адже Бог перемаже сатану, тобто вже не буде зазіхань ворожих сил, та й самих таких сил, які могли б уражати людську плоть. Тож людина буде вільною та святою – вона ввійде у вічність. Людина буде вільною, куди б вона не йшла, лише якщо тримати ворожі сили темряви в путах, і тоді в не буде бунтарства й опору. Сатану лише треба тримати в путах, і з людиною все буде добре; зараз усе так, як воно є, тому що сатана досі збурює лихо по всій землі, а вся робота Божого управління ще не добігла кінця. Щойно сатану буде розбито, людина буде повністю звільнена; коли людина здобуде Бога та вийде з-під влади сатани, вона узрить Сонце праведності. Життя, належне нормальній людині, буде відновлено; усе, що мусить мати нормальна людина – як-от здатність відрізнати добре від лихого, розуміння того, як їсти й одягатися, спроможність жити нормально, – усе це буде відновлено. Якби Єву не спокусив змії, людина мала б таке нормальне життя після того, як її було створено на початку. Вона мала б їсти, вдягатися та жити нормальним людським життям на землі. Та після того як людина стала порочною, це життя перетворилося на недосяжну ілюзію, і навіть сьогодні людина не насмільцюється таке уявляти. Насправді це прекрасне життя, якого прагне людина, є необхідністю. Якби в людини не було такого місця призначення, то її порочне життя на землі ніколи б не припинилося, і якби такого прекрасного життя не існувало, то не було б кінця ні долі сатани, ні періоду, у який сатана тримає владу над землею. Людина має прийти

у світ, недосяжний для сил темряви, і коли так і станеться, це буде доказом, що сатану розбито. Таким чином, коли сатана вже не чинитиме перешкод, Сам Бог керуватиме людством, і Він керуватиме й розпоряджатиметься всім життям людини; тільки тоді сатану буде насправді розбито. Сьогодні людське життя – це переважно життя в бруді; це досі життя в стражданнях і бідах. Таке не можна назвати перемогою над сатаною; людина ще не втекла від моря бід, ще не втекла від тягот людського життя та впливу сатани, і вона досі нескінченно мало знає про Бога. Усі людські тяготи створено сатаною; це сатана приніс страждання в людське життя, і лише після того, як сатану буде взято в пута, людина зможе остаточно втекти від моря бід. Але щоб узяти в пута сатану, потрібно завоювати та здобути людське серце, зробивши людину трофеєм у битві із сатаною.

Сьогодні людське прагнення стати переможцем і бути вдосконалим – це те, чого людина шукає, перш ніж отримає нормальне людське життя на землі, і це цілі, яких хоче досягти людина, перш ніж сатану буде взято в пута. По суті, людина прагне стати переможцем і бути вдосконаленою або добре використаною, щоб утекти з-під впливу сатани: прагнення людини – стати переможцем, але остаточною результатом буде її втеча з-під впливу сатани. Лише втікши з-під впливу сатани, людина зможе вести на землі нормальне людське життя – життя в поклонінні Богу. Сьогодні людське прагнення стати переможцем і бути вдосконалим – це те, чого людина шукає, перш ніж отримає нормальне людське життя на землі. Цього потрібно шукати переважно для того, щоб бути очищеним і втілювати істину в життя, і для поклоніння Творцю. Якщо людина має нормальне людське життя на землі, життя без тягот і бід, то людина не шукатиме того, щоб стати переможцем. «Стати переможцем» і «бути вдосконалим» – це цілі, які Бог дає людині, щоб вона до них прагнула та щоб через пошук цих цілей

втілювала істину в життя й жила змістовним життям. Ціль – довершити та здобути людину, а прагнення стати переможцем і бути вдосконалим – це лише засіб. Якщо в майбутньому людина ввійде в чудове місце призначення, то не буде вже згадок про те, щоб стати переможцем і бути вдосконалим; а буде так, що кожна створена істота лише виконуватиме свій обов'язок. Сьогодні людину змушують прагнути такого, просто щоб окреслити для неї межі, аби людський пошук був більш цілеспрямованим і практичним. Інакше людина б жила поміж невизначених абстракцій і шукала входження у вічне життя, і хіба б тоді людина не була навіть жалюгіднішою? Шукати отак, без цілей і принципів, – хіба це не самообман? Зрештою цей пошук природним чином би виявився безплідним; кінець кінцем людина й надалі жила б під владою сатани та була б нездатна з-під неї визволитися. Навіщо піддавати себе таким безцільним пошукам? Коли людина ввійде у вічне місце призначення, вона поклонятиметься Творцю, і оскільки людина здобуде спасіння й увійде у вічність, вона вже не шукатиме жодних цілей і тим паче не муситиме хвилюватися, що сатана її обложить. У той час людина дізнається своє місце та виконуватиме свій обов'язок, і навіть якщо її не каратимуть і не судитимуть, кожна людина виконуватиме свій обов'язок. У той час людина буде створінням і за ідентичністю, і за статусом. Люди більше не ділитимуться на малих і великих; усі просто виконуватимуть різні функції. Та людина все одно житиме в упорядкованому місці призначення, придатному для людства; людина виконуватиме свій обов'язок заради поклоніння Творцю, і саме таке людство стане людством вічності. У той час людина здобуде життя, освітлене Богом, життя під Його опікою та захистом, життя разом із Богом. Людство житиме нормальним життям на землі, і всі люди ступлять на правильний шлях. За 6 000-річним планом управління сатану буде розбито вщент, тобто Бог відновить

первісний образ, який людина мала після свого створення, і, таким чином, первісний намір Бога буде здійснено. На початку, перш ніж людство було розбещено сатаною, воно вело нормальне життя на землі. Пізніше, коли сатана розбестив людину, вона втратила це нормальне життя, тож почалася робота Божого управління й битва із сатаною за відновлення нормального життя людини. Лише коли закінчиться 6 000-річна робота Божого управління, на землі офіційно почнеться життя всього людства; лише тоді людина матиме чудове життя, а Бог відновить ту ціль, з якою створив людину на самому початку, а також первісну людську подобу. Тож щойно в людей буде нормальне людське життя на землі, вони вже не прагнутимуть стати переможцями чи бути вдосконаленими, бо люди будуть святі. «Переможці» та «вдосконалення», про які говорять люди, – то цілі, які дано людині, щоб вона шукала їх досягнення під час битви між Богом і сатаною, і вони існують лише тому, що людину було розбещено. Сатану буде розбито саме тим, що тобі дається ціль і спонука до неї йти. Коли тебе просять стати переможцем, або бути вдосконалим, або бути використаним, для цього потрібно, щоб ти давав свідчення для осоромлення сатани. Зрештою людина житиме нормальним людським життям на землі, і людина буде святою; коли це станеться, хіба люди досі прагнутимуть стати переможцями? Хіба вони всі не створені істоти? Коли говориться про те, щоб бути переможцем і вдосконалим, то ці слова спрямовано на сатану та на людську скверну. Хіба саме слово «переможець» не вказує на перемогу над сатаною та ворожими силами? Коли ти кажеш, що тебе вдосколено, то що в тобі вдосколено? Хіба не те, що ти позбувся свого розбещеного сатанинського характеру, щоб зуміти досягти найвищої любові до Бога? Таке говориться про брудне в людині та про сатану; а про Бога таке не говориться.

Якщо ти зараз не прагнутимеш стати переможцем і бути

вдосконаленим, то в майбутньому, коли людство житиме нормальним життям на землі, для такого пошуку вже не буде нагоди. У той час буде відкрито кінець людей усякого сорту. У той час стане ясно, якого сорту ти сам, і якщо ти захочеш стати переможцем або бути вдосконаленим, то це буде неможливо. Після викриття людина через своє бунтарство зможе бути тільки покарана. У той час люди вже не прагнутимуть того, щоб посісти вищу позицію, ніж в інших, щоб хтось став переможцем, а хтось був удосконалений, або щоб котрісь стали перворідними синами Божими, а котрісь – Божими синами; уже ніхто такого не прагнутиме. Усі будуть створіннями Божими, усі житимуть на землі, і всі житимуть на землі разом із Богом. Зараз час битви між Богом і сатаною, час, коли ця битва ще не завершилася, час, коли людину ще не здобуто до кінця; це перехідний період. Тож від людини вимагається шукати того, щоб стати або переможцем, або одним із Божих людей. Сьогодні є різниця у статусі, та коли настане час, такої різниці вже не буде: статус в усіх переможних буде однаковим, усі вони будуть повноправними членами людства та однаково житимуть на землі, тобто всі вони будуть повноправними створеними істотами, і всі отримають одне і те ж. Періоди й об'єкти Божої роботи різні, тож якщо ця робота виконується у вас, то ви придатні стати переможцями та бути вдосконаленими; якби вона виконувалася в інших країнах, то тамтешні люди були б придатні стати першою громадою людей на завоювання та вдосконаллення. Сьогодні ця робота не виконується в інших країнах, тож тамтешні люди не придатні стати переможцями й бути вдосконаленими, і вони не можуть стати першою громадою. Об'єкт Божої роботи інший, період Божої роботи інший і об'єм її теж інший, тому є перша громада – тобто є переможці, – і буде й друга громада людей, яких буде вдосконалено. Щойно першу громаду буде вдосконалено, вона стане зразком і взірцем, тож у

майбутньому будуть друга та третя громади вдосконалених, але у вічності вони всі будуть однакові, і поділу на статуси вже не буде. Вони всі будуть удосконалені, просто в різний час, і різних статусів уже не буде. Щойно прийде час, коли кожного буде довершено й закінчиться робота над усім світом, відмінностей у статусі більше не буде, і в усіх статус буде однаковий. Сьогодні ця робота виконується поміж вас, щоб ви стали переможцями. Якби вона виконувалася в Британії, то й перша громада була б із Британії, так само, як ви станете першою громадою. Ви просто особливо благословенні благодаттю в тому, що сьогодні робота вершиться у вас, і якби вона виконувалася не у вас, то ви були б другою громадою, або третьою, або четвертою, або п'ятою. Річ лише в різниці в порядку роботи; якщо одна громада перша, а інша друга, то це не значить, що одна вища чи нижча за іншу, а просто вказує на порядок удосконалення цих людей. Сьогодні ці слова доносяться до вас, але чому вам не сказали раніше? А тому, що без визначеного ходу дій люди часто кидаються в крайнощі. Наприклад, у Свій час Ісус сказав: «Я прийду так само, як пішов». Сьогодні багато хто одержимий цими словами й хоче лише носити біле вбрання та чекати на захоплення, що піднесе їх на небо. Тож є багато слів, які не можна говорити зарано; якби вони були сказані зарано, то люди б кидались у крайнощі. Духовний стан людини замалий, і вона не здатна розпізнати правду в цих словах.

Коли людина досягне справжнього людського життя на землі, а всі сатанинські сили буде взято в пута, то людина легко житиме на землі. Усе буде не таке складне, як сьогодні: людські стосунки, суспільні відносини, складні сімейні взаємини – від них усіх стільки болю та стільки клопоту! Яке знедолене тут людське життя! Коли людину буде завойовано, її серце й розум зміняться: вона матиме серце, що шанує та любить Бога. Щойно всі ті у світі, хто прагне любити Бога, будуть завойовані, себто

щойно сатану – усі сили темряви – буде розбито й узято в пута, людське життя на землі стане безтурботним, і людина зможе вільно жити на землі. Наскільки легше було б, якби людське життя було без плотських стосунків і складнощів. Плотські стосунки людини заскладні, і те, що вони в людини є, доводить, що людина ще не звільнилася з-під впливу сатани. Якби в тебе були однакові стосунки з усіма братами й сестрами, якби в тебе були однакові стосунки з усіма членами родини, то в тебе не було б ніяких турбот, і ти не мусив би ні про кого хвилюватися. Ніщо не могло б бути краще, і так людина б звільнилася від половини свого страждання. Живучи нормальним людським життям на землі, людина буде подібна до янголів; хоча вона й досі буде з плоті, але буде дуже подібна до янгола. Це остаточна обіцянка, остання обіцянка, дарована людині. Сьогодні людина проходить через кару і суд; чи ти думаєш, що коли людина таке переживає, це не має значення? Хіба могла б робота кари й суду виконуватися без причини? Раніше говорилося, що покарати й засудити людину значить укинути її в криницю безодню, тобто відібрати її долю та перспективи. Це робиться заради одного: очищення людини. Людина вкидається в криницю безодню не навмисно, щоб потім Бог умив від неї Свої руки. Натомість це робиться, аби розправитися з бунтарством у людині, щоб зрештою те, що в людині, могло бути очищене, і вона отримала істинне знання про Бога та стала наче свята. Якщо це зробити, то все буде досягнуте. Власне, коли буде здійснено розправу з тим у людині, з чим потрібно розправитися, і людина дасть гучне свідчення, тоді сатану теж буде розбито, і навіть хоча деякі речі, що первісно були в людині, можуть бути очищені не повністю, але коли сатану буде розбито, від них теж більше не буде лиха, і в той час людину буде повністю очищено. Людина ще ніколи не жила таким життям, але коли сатану буде розбито, усе владнається, і з тими дрібницями в людині теж усе буде

вирішено, і щойно буде вирішено головну проблему, решта бід теж минеться. Під час цього втілення Бога на землі, коли Він особисто виконує Свою роботу поміж людей, уся ця робота виконується, щоб розбити сатану, і Він розіб'є сатану тим, що завоює людину та зробить вас довершеними. Коли ви дасте гучне свідчення, це теж буде знак поразки сатани. Людина спершу завойовується, а зрештою повністю вдосконалюється, щоб розбити сатану. Однак, по суті, це не лише перемога над сатаною, а й спасіння всього людства від цього порожнього моря бід. Незалежно від того, де вершиться робота: у всьому всесвіті чи в Китаї, – усе це робиться для того, щоб розбити сатану та принести спасіння всьому людству, аби людина могла ввійти в місце спочинку. Утілений Бог, ця нормальна плоть, теж потрібен саме для того, щоб розбити сатану. Робота Бога в плоті використовується, щоб принести спасіння всім тим під небесами, хто любить Бога, і виконується задля завоювання всього людства, ба більше – заради перемоги над сатаною. Осердя всієї Божої роботи управління невіддільне від перемоги над сатаною задля принесення спасіння всьому людству. Чому в значній частині цієї роботи завжди говориться про те, щоб ви свідчили? І до кого звернене це свідчення? Чи воно не звернене до сатани? Це свідчення дається про Бога, і воно дається, щоб засвідчити, що Божа робота дала свій результат. Свідчення пов'язано з роботою перемоги над сатаною; якби битви із сатаною не було, то від людини не вимагалось б давати свідчення. Саме тому, що сатану треба розбити, Бог водночас зі спасінням людини вимагає від неї свідчити про Нього перед сатаною, і це Він використовує для спасіння людини та битви із сатаною. У результаті людина є як об'єктом спасіння, так і засобом перемоги над сатаною, тож людина є в осерді роботи всього Божого управління, тоді як сатана є лише об'єктом знищення, ворогом. Ти можеш почуватися так, ніби нічого не

зробив, але через зміни в твоєму характері було дано свідчення, і це свідчення звернене до сатани, а не людей. Людина не гідна втішатися таким свідченням. Як би вона могла зрозуміти Божу роботу? Об'єкт Божої боротьби – сатана; тим часом людина – лише об'єкт спасіння. У людини розбещений сатанинський характер, і вона не здатна зрозуміти цю роботу. Причина цього не в самій людині, а в сатанинському розбещенні, скерованому сатаною. Сьогодні головна Божа робота – розбити сатану, себто повністю завоювати людину, щоб вона могла дати перед сатаною остаточне свідчення про Бога. Так усе й буде досягнуте. У багатьох випадках твоєму неозброєному оку видається, ніби нічого не зроблено, а насправді роботу вже завершено. Людина вимагає, щоб уся робота завершення була видима, та Я завершив Свою роботу, не роблячи її видимою тобі, бо сатана скорився, тобто був уцент розбитий і вся Божа мудрість, сила і влада перемогли сатану. Саме це свідчення й потрібно давати, і хоча в людині воно не має ясних проявів, хоча воно не видне неозброєному оку, та сатану вже розбито. Уся ця робота спрямована проти сатани й вершиться через битву із сатаною. Тож є багато речей, які людина не вважає успішно досягнутими, але які в Божих очах були давно й успішно зроблені. Це одна з внутрішніх правд усієї Божої роботи.

Коли сатану буде переможено, себто коли людей буде повністю завойовано, тоді люди збагнуть, що вся ця робота була заради спасіння та що засіб цього спасіння – вирвати людей із рук сатани. 6 000 років роботи Божого управління діляться на три стадії: період Закону, період Благодаті та період Царства. Ці три стадії роботи – усі заради спасіння людства, себто щоб спасти людство, тяжко розбещене сатаною. Та водночас вони й для того, щоб Бог міг битись із сатаною. Таким чином, так само як робота спасіння ділиться на три стадії, битва із сатаною теж ділиться на три стадії, і ці дві частини Божої

роботи здійснюються одночасно. Насправді битва із сатаною відбувається теж заради спасіння людства, і оскільки робота спасіння людства – не така справа, щоб успішно її зробити за одну стадію, битва із сатаною теж ділиться на фази та періоди, і війна проти сатани ведеться відповідно до потреб людства та міри того, наскільки сатана його розбестив. Можливо, у своїй уяві людина вірить, що в цій битві Бог піде проти сатани зі зброєю, так само як билися б дві армії. Це лише те, що здатен уявити розум людини; ця ідея вкрай невизначена й нереалістична, але саме в це й вірить людина. І оскільки Я тут кажу, що засіб спасіння роду людського – це битва із сатаною, то людина уявляє, що ця битва відбувається саме так. У роботі людського спасіння три стадії, себто битву із сатаною теж поділено на три стадії, щоб перемогти сатану раз і назавжди. Та внутрішня правда всієї роботи битви із сатаною така, що її результати досягаються за кілька етапів роботи: обдарувати людський рід благодаттю, стати жертвою за гріх людського роду, простити людські гріхи, завоювати людство та зробити його досконалим. Насправді битва із сатаною – то не збройний похід проти сатани, а спасіння людства, робота над людським життям і змінення людського характеру, щоб люди змогли свідчити про Бога. Так сатана й буде переможений. Сатану буде переможено через змінення розбещеного людського характеру. І коли сатану буде переможено, себто коли людей буде повністю спасено, тоді зганьблений сатана буде повністю зв'язаний, і так людей буде повністю спасено. Тож сутність спасіння людства – то війна проти сатани, і ця війна переважно відбивається в спасінні людського роду. Стадія останніх днів, на якій люди мають бути завойовані, – то остання стадія в битві із сатаною, і це також робота повного спасіння людини з володінь сатани. Внутрішнім значенням завоювання людини є повернення втілень сатани – людей, яких сатана розбестив, – до

Творця після їх завоювання, шляхом якого люди покинуть сатану та повністю повернуться до Бога. Ось так людей і буде повністю спасено. Тож робота завоювання – це остання робота в битві проти сатани й заключна стадія Божого управління заради поразки сатани. Без цієї роботи повне спасіння людини зрештою було б неможливе, повна поразка сатани також була б неможлива, і людство ніколи не змогло б увійти в чудове місце призначення чи звільнитися від впливу сатани. Отже, роботу спасіння людини не можна завершити, поки не завершиться битва із сатаною, бо по суті своїй робота Божого управління призначена спасти людство. Найраніше людство було в руках у Бога, та через сатанинську спокусу й розбещення людина була зв'язана сатаною та впала в руки лихого. Таким чином, сатана став об'єктом, якому слід завдати поразки в роботі Божого управління. Оскільки сатана заволодів людиною й оскільки людина – це капітал, за допомогою якого Бог чинить усе управління, то щоб спасти людину, треба вирвати її з рук сатани, тобто треба повернути людину з полону сатани. Таким чином, сатану треба розбити шляхом змін у старому характері людини, змін, які відновлюють первісну людську розсудливість. Так людину, взяту в полон, можна вирвати з рук сатани. Якщо людину буде звільнено від впливу й пут сатани, то сатану буде осоромлено, людину буде зрештою забрано назад, і сатану буде розбито. Й оскільки людину було звільнено з-під темного впливу сатани, вона стане трофеєм усієї цієї битви, і по закінченні битви сатана стане об'єктом покарання, після чого всю роботу спасіння людства буде завершено.

Бог не бажає зла створеним істотам; Він хоче лише розбити сатану. Усю Його роботу – чи кару, чи суд – спрямовано на сатану; вона виконується заради спасіння людства, вона вся для того, щоб розбити сатану, і вона має одну мету: битися проти сатани до самого кінця! Бог не спочиватиме, аж поки не

переможе сатану! Він спочине, лише коли розіб'є сатану. Оскільки всю роботу, яку виконує Бог, спрямовано на сатану, й оскільки ті, кого розбестив сатана, усі перебувають під контролем його влади й усі живуть під владою сатани, то без битви проти сатани та розриву з ним сатана не ослабив би свою хватку на цих людях, і їх не можна було б здобути. Якби їх не було здобуто, це доводило б, що сатану не розбито, що він не переможений. Тож, за Божим 6 000-річним планом управління, протягом першої стадії Він виконував роботу закону, протягом другої стадії Він виконував роботу періоду Благодаті, тобто роботу розп'яття, і протягом третьої стадії Він виконує роботу завоювання людства. Усю цю роботу спрямовано на те, наскільки сатана розбестив людство, уся вона – для того, щоб розбити сатану, і кожна зі стадій потрібна для того, щоб розбити сатану. Сутність 6 000-річної роботи Божого управління – це битва проти великого червоного дракона, і робота управління людством – це також робота розбиття сатани, робота битви із сатаною. Бог бився протягом 6 000 років, і так Він працював 6 000 років, щоб зрештою привести людину в новий світ. Коли сатану буде розбито, людину буде повністю звільнено. Хіба це не напрям Божої роботи сьогодні? Саме це і є напрям сьогоднішньої роботи: повне звільнення та визволення людини, щоб вона не підпорядковувалася жодним правилам і щоб її не сковували жодні пута чи обмеження. Уся ця робота виконується згідно з вашим духовним станом і згідно з вашими потребами, тобто вам дається все те, чого ви можете досягти. Вам нічого не нав'язують, адже від бика не чекають молока; натомість уся ця робота виконується відповідно до ваших справжніх потреб. Кожна стадія роботи виконується відповідно до справжніх потреб і вимог людини; кожна стадія роботи необхідна для того, щоб розбити сатану. Насправді на початку між Творцем і Його творіннями не було перепон. Усі ці перепони виникли через

сатану. Людина стала нездатною щось бачити й чогось торкатися через те, як сатана її стурбував і розбестив. Людина – це жертва, та, кого було обмануто. Щойно сатану буде розбито, створені істоти узріють Творця, і Творець погляне на створених істот та зможе особисто вести їх. Тільки це є життям, яким людина має жити на землі. Тож Божа робота в першу чергу призначена розбити сатану, і щойно сатану буде розбито, усе вирішиться. Сьогодні ти побачив, що Богу непросто прийти поміж людей. Він прийшов не для того, щоб проводити кожен день у пошуках ваших недоліків, щоб казати те й се чи просто щоб дозволити вам побачити, як Він виглядає та як Він говорить і живе. Бог став плоттю не просто для того, щоб дозволити вам поглянути на Нього, чи відкрити ваші очі, чи дати вам почути таємниці, про які Він говорив, і сім печаток, які Він розкрив. Натомість Він став плоттю, щоб розбити сатану. Він особисто прийшов поміж людей у плоті, щоб спасти людей і битись із сатаною; це значення Його втілення. Якби воно було не для того, щоб розбити сатану, то Він не виконував би цю роботу особисто. Бог прийшов на землю, щоб виконувати Свою роботу поміж людей, щоб особисто відкрити Себе людям і дати людям узріти Себе; хіба це дрібниця? Це справді не просто! Це не так, як уявляє людина: ніби Бог прийшов, щоб людина змогла поглянути на Нього, щоб людина змогла зрозуміти, що Бог реальний і не порожній або невизначений, і що Бог величний, але й смиренний. Хіба це могло би бути так просто? Саме тому, що сатана розбестив людську плоть, а людина – це та, кого Бог має намір спасти, Бог і мусить убратись у плоть, щоб битись із сатаною й особисто бути людині пастирем. Лише це корисне для Його роботи. Два плотських утілення Бога існували для того, щоб розбити сатану, а також для того, щоб краще спасти людину. Це тому, що битись із сатаною може лише Бог – чи то Дух Божий, чи то плотське втілення Бога. Словом, янголи не

можуть битись із сатаною, і тим паче це не може робити людина, яку сатана розбестив. Янголи безсилі битись у цій битві, а людина ще безсиліша. Таким чином, якщо Бог хоче працювати над життям людини, якщо Він хоче особисто прийти на землю для спасіння людини, то Він мусить особисто втілитися – тобто Він мусить особисто вбратись у плоть і з притаманною Йому ідентичністю та належною Йому роботою прийти поміж людей та особисто спасти людину. Якби це було не так, якби цю роботу виконував Дух Божий або людина, то ця битва ні до чого б не привела й ніколи б не закінчилася. Лише коли Бог стає плоттю, щоб особисто воювати із сатаною поміж людей, людина отримує шанс на спасіння. Більше того, лише тоді сатана осоромлюється та залишається без жодних можливостей, якими б він міг скористатися, чи планів, які він міг би здійснити. Робота, виконувана втіленням Богом, недосяжна для Духа Божого, і для якоїсь людини з плоті було б ще неможливіше виконати цю роботу від Божого імені, бо робота, яку Він виконує, – заради життя людини та для того, щоб змінити розбещений характер людини. Якби в цій битві брала участь людина, вона б лише втекла в жалюгідному безладді та просто була б нездатна змінити свій розбещений характер. Вона була б нездатна спасти людину від хреста чи завоювати все бунтівниче людство, але могла б лише виконати дрібну децицію роботи, яка не виходить за межі принципів, або ж роботу, що не стосується поразки сатани. Тож нащо той клопіт? Яке значення в роботі, яка не може здобути людство, а тим паче розбити сатану? Тож битись із сатаною може лише Сам Бог, а для людини це було би просто неможливо. Людський обов'язок – слухатися та слідувати, адже людина не здатна здійснювати роботу, подібну до створення неба й землі, і більше того, вона не може чинити роботу битви із сатаною. Людина може лише вдовольняти Творця під проводом Самого Бога, шляхом чого сатана зазнає поразки; це єдине, що

може робити людина. Тож щоразу, коли починається нова битва, тобто щоразу, коли починається робота нового періоду, цю роботу виконує особисто Сам Бог, шляхом чого Він керує всім періодом і відкриває нову дорогу для всього людства. Світанок кожного нового періоду – це новий початок у битві із сатаною, через який людина входить у новий, прекрасніший світ і новий період, яким керує особисто Сам Бог. Людина – пан над усім сущим, але ті, кого було здобуто, стануть плодами всіх битв із сатаною. Сатана – це той, хто псує все суще, той, кого буде розбито наприкінці всіх битв, а також той, кого буде покарано після цих битв. З-поміж Бога, людей і сатани лише сатана – це той, кого буде з огидою відкинуто. Тим часом ті, кого сатана здобув, а Бог не забрав назад, стають тими, хто отримає покарання від імені сатани. Із цих трьох лише Богу має поклонитись усе суще. Тим часом ті, хто йде Божим шляхом і кого сатана розбестив, але Бог забрав назад, стають тими, хто отримає Божу обіцянку та судитиме лихих для Бога. Бог неодмінно переможе, і сатану неодмінно буде розбито, але поміж людей є ті, хто виграє, і ті, хто програє. Ті, хто виграє, належатимуть до переможців, а ті, хто програє, належатимуть до переможених; такий розподіл кожного відповідно до сорту, таке остаточне завершення всієї Божої роботи. Це також ціль усієї Божої роботи, і вона ніколи не зміниться. Суть головної роботи Божого плану управління зосереджено на спасінні людини, і Бог стає плоттю в першу чергу заради цієї суті, заради цієї роботи та для того, щоб розбити сатану. Уперше Бог став плоттю теж для того, щоб розбити сатану: Він особисто став плоттю й особисто був прибитий до хреста, щоб завершити роботу першої битви – роботу відкуплення людства. Так само цю стадію роботи теж виконує особисто Бог, який став плоттю, щоб здійснювати Свою роботу поміж людей, щоб особисто говорити Своє слово та дозволити людині бачити Його. Звісно,

по дорозі Він неминуче здійснює й певну іншу роботу, але головна причина, з якої Він виконує Свою роботу особисто, – це щоб розбити сатану, щоб завоювати все людство та здобути цих людей. Тож робота Божого втілення справді не проста. Якби Його метою було лише показати людині, що Бог смиренний і прихований та що Бог реальний, якби це було лише заради виконання цієї роботи, то в утіленні не було би потреби. Навіть якби Бог не став плоттю, Він міг би напяму відкрити людині Свою смиренність і прихованість, Свою велич і святість, але такі речі ніяк не стосуються роботи управління людством. Вони не здатні спасти людину чи зробити її довершеною, і ще менше вони можуть розбити сатану. Якби для поразки сатани потрібно було б лише, щоб Дух бився проти духа, то така робота мала б ще менше практичної цінності; вона була б нездатна здобути людину та зруйнувала б долю й перспективи людини. Таким чином, Божа робота сьогодні має глибоке значення. Вона не лише для того, щоб людина змогла Його побачити, чи для того, щоб очі людини змогли відкритися, чи для того, щоб вона відчула себе трохи зворушеною й підбадьореною; така робота не має значення. Якщо ти можеш лише говорити про таке знання, то це доводить, що ти не знаєш справжнього значення Божого втілення.

Роботу всього Божого плану управління виконує особисто Сам Бог. Першу стадію – створення світу – звершив особисто Сам Бог, і якби це було не так, то ніхто не був би здатен створити людство; другою стадією було відкуплення всього людства, і її теж особисто звершив Сам Бог; про третю ж стадію годі й казати: ще більше потрібно, щоб кінець усієї Божої роботи звершив Сам Бог. Усю роботу відкуплення, завоювання, здобуття та вдосконалення всього людства виконує особисто Сам Бог. Якби Він не здійснював цю роботу особисто, то людина не могла б ні представляти Його ідентичність, ні здійснювати Його роботу.

Щоб розбити сатану, щоб здобути людство та щоб дати людям нормальне життя на землі, Він особисто веде людей і особисто працює поміж людей; заради всього Свого плану управління та задля всієї Своєї роботи Він мусить особисто виконувати цю роботу. Якщо людина лише вірить, що Бог прийшов, аби вона Його побачила, заради того, щоб зробити людину щасливою, то така віра не має цінності й не має значення. Людське розуміння занадто поверхове! Лише виконуючи цю роботу самостійно, Бог може здійснити її ретельно та повністю. Людина не здатна виконати цю роботу від імені Бога. Оскільки людина не має Божої ідентичності чи Його сутності, вона не здатна виконати Божу роботу, а навіть якби виконала, то ця робота не принесла б жодного результату. Уперше Бог став плоттю заради відкуплення, щоб спокутувати гріхи всього людства, щоб зробити людину здатною до очищення та прощення за свої гріхи. Роботу завоювання Бог теж особисто виконує поміж людей. Якби протягом цієї стадії Бог лише пророкував, то на Його місце можна було б знайти пророка чи когось обдарованого; якби лише говорилися пророцтва, то людина могла б замінити Бога. Але якби людина спробувала особисто виконувати роботу Самого Бога та працювати над людським життям, то для неї було б неможливо здійснювати цю роботу. Її мусить особисто виконувати Сам Бог: Бог мусить особисто втілитися, щоб здійснювати цю роботу. У період Слова, якби лише говорилися пророцтва, то можна було б знайти Ісаю чи пророка Ілліу, щоб він виконував цю роботу, і не було би потреби в тому, щоб Сам Бог робив її особисто. Оскільки робота, яка виконується на цій стадії, – не просто пророкування, і оскільки важливіше, що робота слів використовується для завоювання людини та розбиття сатани, цю роботу не може виконувати людина, а мусить особисто виконувати Сам Бог. У період Закону Єгова виконав частину Своєї роботи, після чого Він промовив

певні слова та виконав певну роботу через пророків. Це тому, що людина могла замінити Єгови в Його роботі, а провідці могли передбачати певні речі та тлумачити деякі сни від Його імені. Робота, виконана на початку, не була роботою прямого змінення людського характеру та не стосувалася людського гріха, і від людини вимагалось лише дотримуватися закону. Тож Єгова не став плоттю й не відкрив Себе людям; натомість Він промовляв напряду до Мойсея та інших, змушував їх говорити й працювати від Його імені та робив так, що вони напряду працювали поміж людей. Першою стадією Божої роботи був провід людей. Це був початок битви проти сатани, але тоді ця битва ще не почалась офіційно. Офіційна війна проти сатани почалася з першим утіленням Бога та тривала аж до сьогодні. Перша битва в цій війні була, коли втіленого Бога прибили до хреста. Розп'яття втіленого Бога завдало поразки сатані, і це була перша успішна стадія війни. Коли втілений Бог почав напряду працювати над людським життям, це був офіційний початок роботи повернення людини, й оскільки це була робота змінення старого людського характеру, це була робота битви із сатаною. Стадія роботи, звершена Єговою на початку, була просто проводом людського життя на землі. Це був початок Божої роботи, і хоча він ще не передбачав ані битв, ані якоїсь значної роботи, він заклав фундамент для роботи прийдешньої битви. Пізніше друга стадія роботи протягом періоду Благодаті передбачала змінення старого людського характеру, тобто Сам Бог кував життя людини. Бог мусив робити це особисто: для цього було потрібно, щоб Бог особисто став плоттю. Якби Він не став плоттю, ніхто інший не зміг би замінити Його на цій стадії роботи, бо вона представляла роботу битви напряду проти сатани. Якби людина виконувала цю роботу від Божого імені, то коли вона постала б перед сатаною, сатана б не скорився, і його було б неможливо розбити. Потрібно було,

щоб утілений Бог прийшов розбити його, бо сутність утіленого Бога – усе одно Бог, Він усе одно є життям людини, і Він усе одно є Творцем; що б не сталося, Його ідентичність і сутність не зміняться. Тож Він убрався в плоть і виконував роботу, щоб змусити сатану до повної покірності. Якби протягом стадії роботи останніх днів цю роботу виконувала людина та її було змушено промовляти слова напрому, то вона була б нездатна їх промовляти, і якби було сказано пророцтво, то це пророцтво було б нездатне завоювати людину. Вбираючись у плоть, Бог приходить розбити сатану та змусити його до повної покірності. Коли Він ущент розіб'є сатану, повністю завоює людину та цілковито здобуде людину, ця стадія роботи завершиться, і буде досягнуто успіху. У Божому управлінні людина не може заступати Бога. Зокрема, робота керування періодом і початку нової роботи навіть більше потребує того, щоб її здійснював особисто Сам Бог. Людина може давати людям одкровення та забезпечувати їх пророцтвами, але якщо це робота, яку Бог мусить виконувати особисто, робота битви між Самим Богом і сатаною, то людина не може здійснювати цю роботу. Протягом першої стадії роботи, коли не було битви із сатаною, Єгова особисто вів людей Ізраїлю через пророцтва, що промовлялися пророками. Після цього другою стадією роботи була битва із сатаною, і Сам Бог особисто втілювався й убрався в плоть, аби виконувати цю роботу. Усе, що передбачає битву проти сатани, також передбачає втілення Бога, тобто людина не може битись у цій битві. Якби вона билася, то була б нездатна розбити сатану. Як би вона мала силу боротися проти нього, досі будучи під його владою? Людина перебуває посередині: якщо ти схилиєшся до сатани, то ти належиш сатані, але якщо ти вдовольняєш Бога, то ти належиш Богові. Якби людина спробувала заступити Бога в роботі цієї битви, хіба б людині це вдалося? Якби вона таке зробила, хіба б вона давно не загинула? Хіба б вона давно

не ввійшла в підземний світ? Тож людина не здатна замінити Бога в Його роботі, тобто людина не має сутності Бога, і якби ти бився із сатаною, то був би не здатен його розбити. Людина може виконувати лише певну роботу; вона може залучити на свій бік певних людей, але не може заступити Бога в роботі Самого Бога. Як би людина могла битись із сатаною? Сатана б узяв тебе в полон ще до того, як ти почав би. Лише коли Сам Бог б'ється із сатаною, а людина слідує за Богом і слухається Його на цій основі, людина може бути здобута Богом і втекти з пут сатани. Те, чого людина може досягти власною мудрістю та здібностями, занадто обмежене; вона не здатна зробити людей довершеними, вести їх і, більше того, розбити сатану. Людський розум і мудрість не здатні зруйнувати інтриги сатани, тож як би людина могла з ним битися?

Усі ті, хто хоче бути вдосконалим, мають шанс бути вдосконаленими, тож усі мають заспокоїтися: у майбутньому ви всі ввійдете в місце призначення. Та якщо ти не хочеш бути вдосконалим і не хочеш увійти в чудовий світ, то це твоя власна проблема. Усі ті, хто хоче бути вдосконалим і вірний Богу, усі ті, хто слухається, і всі ті, хто вірно виконує свої функції, – усі такі люди можуть бути вдосконалі. Сьогодні всі ті, хто не виконує віддано свій обов'язок, усі ті, хто не відданий Богу, усі ті, хто не кориться Богу, а особливо ті, хто отримав освітлення та прозріння від Святого Духа, однак не втілює їх у життя, – усі такі люди не здатні бути вдосконаленими. Усі ті, хто хоче бути відданим і слухатися Бога, можуть бути вдосконалі, навіть якщо вони трохи нетямущі; усі ті, хто хоче шукати, можуть бути вдосконалі. Немає потреби про це хвилюватися. Поки ти хочеш шукати в цьому напрямі, тебе можна вдосконалити. Я не бажаю покидати чи виганяти нікого поміж вас, але якщо людина не прагне чинити правильно, то ти лише занапащуєш себе; це не Я тебе виганяю, а ти сам. Якщо

ти сам не прагнеш чинити правильно: якщо ти ледачий, або не виконуєш свій обов'язок, або не відданий, або не шукаєш істини й завжди робиш як забажаєш, якщо ти поводишся необачно, борешся за власну славу й багатство та безчесний у стосунках із протилежною статтю, – то ти понесеш тягар власних гріхів; ти не вартий нічийого жалю. Мій намір полягає в тому, щоб усі ви були вдосконалені та щонайменше завойовані, аби ця стадія роботи була успішно завершена. Боже бажання полягає в тому, щоб кожному людину було вдосконалено, зрештою здобуто Ним, повністю очищено Ним і щоб вона стала однією з людей, яких Він любить. Не має значення, чи кажу Я, що ви боязкі чи маєте низький духовний рівень: усе це факт. Такі Мої слова не доводять, що Я маю намір вас покинути, що Я втратив надію на вас і тим паче що Я не хочу вас спасати. Сьогодні Я прийшов виконувати роботу вашого спасіння, тобто роботу, яку Я виконую, є продовженням роботи спасіння. У кожній людині є шанс бути вдосконаленою: за умови, що ти цього хочеш, за умови, що ти шукаєш, зрештою ти будеш здатен досягти цього результату, і ніхто з вас не буде покинутий. Якщо в тебе низький духовний рівень, Мої вимоги до тебе відповідатимуть твоєму низькому духовному рівню; якщо в тебе високий духовний рівень, Мої вимоги до тебе відповідатимуть твоєму високому духовному рівню; якщо ти нетямущий і неграмотний, Мої вимоги до тебе відповідатимуть твоїй неграмотності; якщо ти грамотний, Мої вимоги до тебе відповідатимуть тому факту, що ти грамотний; якщо ти літній, Мої вимоги до тебе відповідатимуть твоєму віку; якщо ти можеш давати прихисток, Мої вимоги до тебе відповідатимуть цій змозі; якщо ти кажеш, що не можеш давати прихисток, а можеш лише виконувати певну функцію – чи поширювати Євангеліє, чи піклуватися про церкву, чи займатись іншими загальними справами, – то вдосконалення Мною тебе відповідатиме функції, яку ти виконуєш. Бути

відданим, слухатися до самого кінця та прагнути полюбити Бога найвищою любов'ю – ось що ти мусиш виконати, і немає кращих практик, ніж ці три речі. Зрештою, від людини вимагається досягти цих трьох речей, і якщо вона може їх досягти, то вона буде вдосконалена. Але понад усе ти мусиш справді шукати, ти мусиш сам наполегливо йти вперед і вгору, а не пливти за течією. Я казав, що кожна людина має шанс бути вдосконаленою та здатна бути вдосконаленою, і це залишається правдою, але якщо ти не намагатимешся стати кращим у своєму пошуку, якщо ти не досягнеш відповідності цим трьом критеріям, то кінець кінцем тебе потрібно буде вигнати. Я хочу, щоб усі дійшли до потрібної точки, Я хочу, щоб усі мали роботу та просвітлення Святого Духа й могли слухатися до самого кінця, оскільки це обов'язок, який має виконувати кожен із вас. Коли ви всі виконаєте свій обов'язок, вас усіх буде вдосконалено, і у вас також буде гучне свідчення. Усі ті, хто має свідчення, – це ті, хто переміг сатану та здобув Божу обіцянку, і вони – ті, хто залишиться жити в чудовому місці призначення.

Бог і людина разом увійдуть до відпочинку

Спочатку Бог спочивав. Тоді на землі не було людей і нічого не було, і Бог ще не зробив ніякої роботи. Він почав Свою роботу управління, лише коли людство вже існувало та було розбещене; відтоді Він більше не спочивав, а натомість почав клопотатися поміж людства. Це через розбещення людства Бог утратив Свій відпочинок, а також через бунт архангела. Якщо Бог не переможе сатану та не спасе розбещене людство, Він більше ніколи не зможе увійти до відпочинку. Як людині бракує відпочинку, так само і Богу, а коли Він знову спочине, то спочинуть і люди. Жити в спочинку означає жити без війни, без

бруду та без жодної постійної несправедливості. Точніше кажучи, це означає мати життя, вільне від сатанинських порушень (тут «сатана» означає ворожі сили) і сатанинського розбещення, не схильне до вторгнення жодних сил, що протистоять Богові; це життя, у якому все слідує за власним родом і може поклонятися Господу творіння, а небо й земля цілковито спокійні, – ось що значать слова «життя людей у спочинку». Коли Бог спочине, то на землі вже не буде постійної несправедливості, не буде подальших вторгнень ворожих сил, і людство увійде в нове царство та більше не буде розбещене сатаною, а натомість буде врятоване після розбещення сатаною. День спочинку людства стане й днем спочинку Бога. Бог утратив Свій спочинок через те, що люди не могли увійти до відпочинку, а не тому, що Він від початку не міг спочити. Вхідження до відпочинку не означає, що весь рух і розвиток припиниться, чи що Бог припинить працювати, чи що люди більше не житимуть. Знак входження до відпочинку явиться, коли сатану буде знищено, коли безбожні люди, які приєдналися до нього в лиходійстві, будуть покарані й знищені та коли всі ворожі Богу сили припинять існувати. Коли Бог увійде до відпочинку, це означає, що Він більше не буде виконувати Свою роботу зі спасіння людства. Коли людство увійде до відпочинку, це означає, що всі люди житимуть у Божому світлі та під Його благословеннями, вільні від сатанинського розбещення, і несправедливості більше не буде. Під Божою опікою люди будуть нормально жити на землі. Коли Бог і людство разом увійдуть до відпочинку, це означає, що людство буде врятовано, а сатану знищено, що Божу роботу в людях буде повністю звершено. Бог уже більше не працюватиме в людях, і вони більше не житимуть під владою сатани. Таким чином, Бог більше не клопотатиметься, а люди більше не будуть у постійному русі; Бог і людство увійдуть до відпочинку водночас. Бог повернеться у Своє вихідне місце, а кожна

людина повернеться на своє місце. Такими є місця призначення, де перебуватимуть Бог і люди, коли все Боже управління буде завершено. Бог має Своє місце призначення, а людство – своє. Під час спочинку Бог і надалі скеровуватиме всіх людей у їхньому житті на землі, і поки вони будуть у Його світлі, то поклонятимуться єдиному істинному Богу на небі. Бог більше не житиме поміж людей, і люди теж не зможуть жити з Богом у Його місці призначення. Бог і людство не можуть жити в тому самому світі; натомість у Бога і в людства різні власні способи життя. Бог – Єдиний, який скеровує все людство, і все людство – то кристалізація Божої роботи управління. Люди керовані, і вони мають іншу сутність, ніж Бог. «Спочити» значить повернутися до свого вихідного місця. Тож коли Бог входить у спочинок, це означає, що Він повернувся до Свого первісного місця. Він більше не житиме на землі, не буде поміж людей і не ділитиме з ними радість і страждання. Коли люди входять до відпочинку, це означає, що вони стали справжніми об'єктами творіння; вони поклонятимуться Богу, живучи на землі нормальним людським життям. Люди більше не будуть неслухняними перед Богом, не опиратимуться Йому та повернуться до первісного життя Адама і Єви. Таким буде життя й місце призначення Бога та людей після того, як вони ввійдуть до відпочинку. У війні між сатаною й Богом поразка сатани є неминучою закономірністю. Таким чином, те, що Бог увійде до відпочинку після того, як Його роботу управління буде завершено, а людство буде повністю врятоване та ввійде до відпочинку, – теж стало неминучими закономірностями. Місце спочинку людства – на землі, а місце спочинку Бога – на небі. Поки люди поклонятимуться Богу у спочинку, вони житимуть на землі, і поки Бог керуватиме рештою людства у спочинку, Він ними керуватиме з неба, а не із землі. Бог і надалі буде Духом, а люди й надалі будуть плоттю. Бог і люди відпочивають по-різному. Поки Бог відпочиватиме,

Він приходить та являтиметься поміж людей; поки люди відпочиватимуть, Бог водитиме їх відвідати небо, а також утішатися тамтешнім життям. Після того, як Бог і людство ввійдуть до відпочинку, сатани більше не існуватиме; так само тих безбожних людей також не стане. Перш ніж Бог і людство спочинуть, ті безбожні люди, які колись переслідували Бога на землі, а також вороги, які там Його не слухалися, уже будуть знищені; їх буде викорінено великими катастрофами останніх днів. Щойно тих безбожних людей буде знищено вщент, земля більше ніколи не знатиме переслідувань сатани. Тільки тоді людство здобуде цілковите спасіння, а Божу роботу буде повністю завершено. Такими є передумови для того, щоб Бог і людство ввійшли до відпочинку.

Наближення кінця всього суцього вказує на завершення Божої роботи, а також на кінець розвитку людства. Це означає, що люди, оскільки вони були розбещені сатаною, досягнуть останньої стадії розвитку та що нащадки Адама і Єви завершать розмножуватися. Це також означає, що таке людство, розбещене сатаною, не зможе розвиватися надалі. Адам і Єва на початку не були розбещені, але Адам і Єва, що були вигнані з Еденського саду, були розбещені сатаною. Коли Бог і люди разом увійдуть до відпочинку, Адам і Єва – які були вигнані з Еденського саду – та їхні нащадки нарешті дійдуть кінця. Людство майбутнього й надалі складатиметься з нащадків Адама і Єви, але це не будуть люди, що живуть під владою сатани. Натомість це будуть люди, що були врятовані й очищені. Це буде людство, що пройшло суд і кару, святе людство. Ці люди будуть не такі, як первісний людський рід; майже можна сказати, що це людство буде повністю відрізнитися від людства Адама і Єви, яке було на початку. Ці люди будуть вибрані з-поміж усіх розбещених сатаною, і вони будуть тими, хто зрештою твердо стояв під час Божого суду й

кари; вони будуть єдиною громадою людей, що залишаться поміж розбещеного людського роду. Лише ці люди зможуть увійти до остаточного відпочинку разом із Богом. Ті, хто зможе твердо стояти під час Божої роботи суду й кари в останні дні – тобто під час завершальної роботи очищення, – стануть тими, хто ввійде до остаточного відпочинку поряд із Богом; таким чином, усі ті, хто ввійде до відпочинку, звільняться з-під впливу сатани та будуть здобуті Богом, зазнавши Його завершальної роботи очищення. Ці люди, які будуть нарешті здобуті Богом, увійдуть до остаточного відпочинку. Ціль Божої роботи кари й суду – це, по суті, очищення людства заради остаточного відпочинку; без такого очищення жодна людина не могла бути б віднесена до того чи іншого сорту та не могла б увійти до відпочинку. Ця робота – єдиний шлях, яким людство зможе ввійти до відпочинку. Лише Божа робота очищення позбавить людей від їхньої несправедливості, і лише Його робота кари й суду проллє світло на ті неслухняні частки людства, таким чином відділивши тих, кого можна спасти, від тих, кого спасти не можна, і тих, хто залишиться, від тих, хто зникне. Коли ця робота завершиться, ті люди, кому дозволено залишитися, усі будуть очищені та ввійдуть у вищий стан людства, у якому втішатимуться прекраснішим другим людським життям на землі; інакше кажучи, вони почнуть свій людський день спочинку та співіснуватимуть із Богом. Після того як ті, кому не дозволено залишитися, будуть покарані й засуджені, їхню справжню сутність буде повністю викрито, а потім вони всі будуть знищені, і, як сатані, їм більше не буде дозволено залишатися на землі. У людстві майбутнього більше не буде такого типу людей; такі люди не гідні ввійти в край остаточного спочинку, і вони не гідні приєднатися до дня спочинку, який Бог розділить із людством, бо вони – цілі для покарання, безбожні, несправедливі люди. Колись їх було викуплено, а

також засуджено та покарано; і ще вони колись прислужували Богу. Однак коли прийде останній день, вони все одно будуть вигнані та знищені через свою безбожність і внаслідок свого бунтарства й нездатності бути викупленими; вони більше ніколи не постануть у світі майбутнього, і вони більше не житимуть поміж людського роду майбутнього. Чи вони духи мертвих, а чи люди, що досі живуть у плоті, усі злочинці та не врятовані будуть знищені, щойно святі поміж людства ввійдуть до відпочинку. Що ж до цих злочинних духів і людей, або до духів праведників і до тих, хто чинить справедливість, то в яку б епоху вони не жили, усі, хто робить зло, зрештою будуть знищені, а всі праведні виживуть. Те, чи отримає спасіння певна людина чи дух, залежить не тільки від роботи останнього періоду, а й від того, чи опиралися вони Богу й чи були неслухняні. Люди попередньої доби, що чинили зло та не могли здобути спасіння, безсумнівно будуть цілями для покарання, і люди цієї доби, які чинять зло та не можуть бути врятовані, теж безперечно стануть цілями для покарання. Люди діляться на категорії залежно від того, добрі вони, чи лихі, а не від епохи, у яку вони живуть. Після того як людей буде поділено на категорії, вони не відразу отримають кару чи винагороду; натомість Бог звершить Свою роботу покарання лихих і нагородження добрих тільки після того, як закінчить роботу завоювання в останні дні. Власне, Він ділив людей на добрих і лихих від самого початку Своєї роботи спасіння людства. Але Він винагородить праведних і покарає безбожних лише після того, як Його робота завершиться; не буде такого, що Він поділить людей на категорії по завершенні Своєї роботи й відразу візьметься за завдання з покарання лихих і нагородження добрих. Натомість це завдання буде виконано лише після повного завершення Його роботи. Уся мета остаточної Божої роботи покарання лихих і нагородження добрих – у тому, щоб ретельно очистити всіх людей, аби Він

зміг привести чисте й святе людство до вічного відпочинку. Ця стадія Його роботи найбільш вирішальна; це заключна стадія всієї Його роботи управління. Якби Бог не знищив нечестивих, а натомість дозволив їм залишитися, то кожна людина все одно не змогла б увійти до відпочинку, і Бог не зміг би привести все людство в кращий світ. Така робота була б неповна. Коли Його роботу буде завершено, усе людство буде цілковито святим; тільки так Бог зможе мирно жити у спочинку.

Сьогодні люди досі не здатні відпустити плотське; вони не можуть відмовитися від утіх плоті, світу, грошей і від свого розбещеного характеру. Більшість людей у своїх шуканнях чинять поверхово. Власне, ці люди зовсім не мають Бога у своїх серцях; що гірше, вони навіть не бояться Бога. У їхніх серцях немає Бога, тож вони не можуть усвідомити все, що робить Бог, і тим паче вони не здатні повірити в слова, які Він вимовляє. Такі люди занадто плотські; вони заглибоко розбещені, і в них немає ніякої істини. Ба більше, вони не вірять, що Бог може стати плоттю. Кожен, хто не вірить у втіленого Бога – тобто кожен, хто не вірить у видимого Бога чи Його роботу й слова та натомість поклоняється невидимому Богу на небі, – то людина, яка не має Бога у своєму серці. Такі люди бунтівничі й опираються Богу. Їм не вистачає людяності й розсудливості, не кажучи вже про істину. Більше того, для цих людей видимий і матеріальний Бог тим більше не вартий віри, однак невидимого й нематеріального Бога вони вважають найбільш гідним довіри та найбільш утішним. Вони не справжньої істини шукають, і не істинної сутності життя, і тим паче не Божої волі. Натомість вони шукають збудження. Вони, безсумнівно, вірять у те, що найкраще допомагає їм справдити власні бажання, і саме такого вони шукають. Вони вірять у Бога лише для того, щоб задовольнити власні бажання, а не щоб шукати істину. Хіба такі люди не злочинці? Вони вкрай самовпевнені та зовсім не

вірять, що Бог на небі винищить таких «добрих людей», як вони. Натомість вони вірять, що Бог дозволить їм залишитися, ба більше – щедро винагородить їх за те, що вони багато зробили для Бога та виявляли Йому чималу «вірність». Якби вони також пішли за видимим Богом, то щойно їхні бажання не були б задоволені, вони б негайно вдарили у відповідь проти Бога чи впали в лютю. Вони показують себе бридкими шавками, які постійно шукають лише задоволення власних бажань; вони не є чесними людьми, які шукають істину. Такі люди – то так звані безбожні люди, що йдуть за Христом. Ті люди, що не шукають істини, не змогли б у неї повірити, і тим паче вони не здатні усвідомити кінець, що чекає на людство, бо вони не вірять ні ділам, ні словам видимого Бога – і зокрема не здатні повірити в майбутнє місце призначення людства. Тож навіть якщо вони йдуть за видимим Богом, то все одно чинять зло й зовсім не шукають істини та не втілюють її в життя, як Я вимагаю. Люди, які не вірять, що будуть знищені, – це якраз ті, що будуть знищені. Усі вони вважають себе дуже розумними та думають, що саме вони і є людьми, що втілюють істину в життя. Вони переконані, що їхня погана поведінка і є істиною, і тому пишаються нею. Такі безбожні люди дуже самовпевнені; вони сприймають істину за вчення, а свої лихі вчинки – за істину, але зрештою вони зможуть пожати лише те, що посіяли. Що більш люди самовпевнені та що невгамовніша їхня бундючність, то менш вони здатні здобути істину; що більше люди вірять у Бога на небі, то більше вони опираються Богу. Ці люди – ті, кого буде покарано. Перш ніж людство увійде до відпочинку, буде визначено те, чи кожен тип людей буде покарано, а чи винагороджено, відповідно до того, чи шукали вони істини, чи знають вони Бога та чи можуть підкоритися видимому Богу. Тим, хто прислужував видимому Богу, але не знає Його та не кориться Йому, бракує істини. Такі люди – злочинці, а злочинці

безсумнівно стануть об'єктами покарання; більше того, їх буде покарано відповідно до їхньої поганої поведінки. Бог для того, щоб люди в Нього вірили, і Він також вартий їхнього послуху. Ті, хто має віру лише в невизначеного й невидимого Бога, – це люди, які не вірять у Бога та не здатні Йому коритися. Якщо ці люди не спроможуться повірити у видимого Бога навіть до того часу, коли Його роботу завоювання буде завершено, і надалі будуть неслухняними й опиратимуться Богу, видимому у плоті, то ці «невизначенці», безсумнівно, стануть об'єктами знищення. Так само як і деякі поміж вас: кожного, хто на словах визнає втіленого Бога, та не може втілювати в життя істину покірності втіленому Богу, зрештою буде вигнано та знищено. Більше того, кожен, хто на словах визнає втіленого Бога, їсть і п'є висловлену Ним істину, але при цьому також шукає невизначеного й невидимого Бога, теж напевно стане об'єктом знищення. Ніхто з цих людей не зможе залишитися до часу спочинку, який прийде по завершенні Божої роботи, і жоден подібний до таких людей не залишиться в той час спочинку. Демонічні люди – це ті, хто не втілює істину в життя; їхня сутність в опорі та бунтарстві проти Бога, і вони не мають ані найменшого наміру скоритися Йому. Такі люди всі будуть знищені. Те, чи маєш ти істину й чи опираєшся Богові, залежить від твоєї сутності, а не зовнішності й не від того, як ти часом можеш говорити або поводитися. Те, буде людину знищено чи ні, визначається її сутністю; це вирішується відповідно до сутності, що виявляється в поведінці людини та в тому, як вона шукає істину. Поміж людей, які однаково роблять роботу в схожих обсягах, тим, хто має істину й добру людську сутність, буде дозволено залишитися, а ті, хто не слухається видимого Бога та має погану людську сутність, стануть об'єктами знищення. Уся Божа робота й слова, пов'язані з місцем призначення людства, розберуться з кожною людиною відповідно до її сутності; і не станеться ні найменшої

помилки, і не буде зроблено жодної похибки. Людські почуття та смисли домішуються до роботи, лише коли її роблять люди. Робота, яку робить Бог, цілковито доречна; Він у жодному разі не звинуватить ніяке створіння хибно. Зараз є багато людей, які не здатні усвідомити майбутнє місце призначення людства та не вірять у слова, які Я говорю. Усі, хто не вірить, як і ті, хто не втілює істину в життя, – то демони!

У наші дні ті, хто шукає, і ті, хто не шукає, – це два зовсім різних типи людей із дуже різними місцями призначення. Ті, хто прагне знати істину та втілює істину в життя, – це ті, кому Бог принесе спасіння. Ті, хто не знає істинного шляху, – демони й вороги; вони нащадки архангела та стануть об'єктами знищення. Навіть ті, хто благочестиво вірить у невизначеного Бога, – хіба вони теж не демони? Люди, які мають чисту совість, але не приймають істинний шлях, є демонами; їхня сутність – в опорі проти Бога. Ті, хто не приймає істинний шлях, – це ті, хто опирається Богу, і навіть якщо такі люди витерплять багато тягот, їх усе одно буде знищено. Усі ті, хто не готовий відмовитися від світу, хто не може стерпіти розлуки з батьками та хто не може стерпіти відмови від власних плотських утіх, не слухаються Бога та всі стануть об'єктами знищення. Кожен, хто не вірить у втіленого Бога, є демонічним, ба більше – буде знищений. Ті, хто має віру, та не втілює істину в життя, хто не вірить у втіленого Бога та хто зовсім не вірить в існування Бога, теж стануть об'єктами знищення. Усі ті, кому буде дозволено залишитися, – це люди, що пройшли страждання очищення та стояли непохитно; це люди, які справді витерпіли випробування. Кожен, хто не визнає Бога, – ворог; себто кожен, хто не визнає втіленого Бога – чи він у цьому потоці, чи поза ним, – є антихристом! Ким є сатана, ким є демони та ким є Божі вороги, якщо не тими, хто опирається Богу й не вірить у Нього? Хіба вони не люди, що не слухаються Бога? Хіба вони не ті, хто

стверджує, що має віру, але не має істини? Хіба вони не ті, хто лише прагне отримати благословення, але не здатен свідчити про Бога? Ти й сьогодні досі водишся з тими демонами, ти до них сумлінний і люблячий, але хіба в такому разі ти не благонамірений до сатани? Хіба ти не в союзі з демонами? Якщо люди в наш час досі не здатні відрізнити добро від зла та продовжують сліпо бути люблячими й милостивими, не маючи жодного наміру шукати Божу волю та жодної здатності зробити Божі наміри своїми власними, тим жалюгіднішим буде їхній кінець. Кожен, хто не вірить у Бога у плоті, є ворогом Бога. Якщо ти можеш бути сумлінним і люблячим до ворога, хіба тобі не бракує розуміння праведності? Якщо ти сумісний із тими, кого Я зневажаю та з ким не погоджуюся, і досі маєш до них любов чи особисті почуття, то хіба ти не неслухняний? Хіба ти не навмисно опираєшся Богові? Хіба така людина має істину? Якщо люди сумлінні до ворогів, люблячі до демонів і милостиві до сатани, хіба вони не навмисно порушують Божу роботу? Ці люди, що вірять лише в Ісуса й не вірять у втіленого Бога в останні дні, а також ті, хто на словах твердить про віру в утіленого Бога, але чинять зло, усі є антихристами, не кажучи вже про тих, хто навіть не вірить у Бога. Усі ці люди стануть об'єктами знищення. Міра, якою люди міряють інших людей, заснована на їхній поведінці; хто чинить добре, ті праведні, а хто чинить мерзенно, ті безбожні. Міра, якою Бог міряє людей, заснована на тому, чи кориться Йому їхня сутність; хто кориться Богу, той праведний, а хто не кориться, той ворог і безбожна людина, незалежно від того, чи добра в нього поведінка, чи лиха, чи правильно він говорить, чи неправильно. Деякі люди бажають добрими вчинками здобути добре місце призначення в майбутньому, а деякі люди бажають чудовими словами здобути добре місце призначення. Усі помилково вважають, що Бог визначає кінець для людей, поглянувши на їхню поведінку

чи послухавши їхню мову; тому багато людей бажають цим скористатися, аби обманом виманити в Бога короточасну милість. У майбутньому люди, які виживуть у стані спочинку, усі витерплять день нещастя, а також дадуть свідчення про Бога; усі вони будуть людьми, що виконали свої обов'язки та свідомо підкорилися Богу. Тим, хто просто хоче скористатися нагодою послужити, аби не втілювати істину в життя, не буде дозволено залишитися. Бог має належні стандарти впорядкування кінця для кожної людини; Він не приймає такі рішення просто на основі її слів і поведінки, і Він не приймає їх на основі дій людини в один певний період часу. Він у жодному разі не буде поблажливим до поганої поведінки, якщо раніше людина Йому послужила, і Він не пощадить життя людини через те, що одного разу вона багато віддала для Бога. Ніхто не може уникнути відплати за свою безбожність, і ніхто не може уникнути мук знищення, приховавши свою лиху поведінку. Якщо люди справді можуть виконувати власний обов'язок, це означає, що вони довічно вірні Богу та не прагнуть винагород, незалежно від того, чи отримують вони благословення, чи терплять нещастя. Якщо люди вірні Богу, коли бачать благословення, але втрачають вірність, коли не бачать жодних благословень, і якщо зрештою вони все одно не здатні свідчити про Бога чи виконувати покладені на них обов'язки, то вони все одно стануть об'єктами знищення, незважаючи на те, що колись вірно прислужували Богу. Словом, безбожні люди не можуть залишитись у вічності чи увійти до відпочинку; лише праведні – пани спочинку. Щойно людство ступить на правильний шлях, люди матимуть нормальне людське життя. Усі вони виконуватимуть свої власні обов'язки та будуть цілковито вірні Богу. Вони повністю відкинуть свою непокору та розбещені характери, і вони житимуть для Бога та завдяки Богу, вільні і від непокори, і від опору. Усі вони зможуть повністю скоритися Богові. Таким буде життя Бога та людства;

це буде життя царства, і це буде життя спочинку.

Усі, хто тягне в церкву своїх ніскільки не віруючих дітей і родичів, – украй егоїстичні і просто виявляють доброту. Ці люди зосереджені лише на тому, щоб бути люблячими, незважаючи на те, вірять вони чи ні, і незважаючи на те, чи є на це Божа воля. Хтось приводить до Бога своїх дружин або тягне до Бога своїх батьків, і незалежно від того, чи Святий Дух із цим погоджується та чи працює Він у них, вони сліпо продовжують «усиновляти обдарованих людей» для Бога. Яку користь узагалі можна отримати, проявляючи доброту до цих невіруючих? Навіть якщо вони, позбавлені присутності Святого Духа, намагаються слідувати за Богом, вони все одно не можуть бути спасенні, як можна було би подумати. Тих, хто може отримати спасіння, насправді не так-то й легко здобути. Люди, які не пройшли через роботу й випробування Святого Духа та не були вдосконалені втіленням Богом, ніскільки не здатні стати довершеними. Тож із миті, коли вони починають номінально слідувати за Богом, тим людям бракує присутності Святого Духа. З огляду на їхні умови та фактичні стани тих людей просто не можна зробити довершеними. Таким чином, Святий Дух вирішує не витрачати на них багато сил, і так само Він не дає їм жодного просвітління та ніяк їх не скеровує; Він просто дозволяє їм слідувати по п'ятах і зрештою відкриє їхні фінали – цього достатньо. Людський захват і наміри походять від сатани, і такі речі ніяк не можуть завершити роботу Святого Духа. Якими б не були люди, вони повинні мати роботу Святого Духа. Чи можуть люди зробити людей довершеними? Чому чоловік любить свою дружину? Чому дружина любить свого чоловіка? Чому діти покірні своїм батькам? Чому батьки обожають своїх дітей? Які наміри насправді виношують люди? Хіба їхній намір – не задовольнити власні плани й егоїстичні бажання? Чи справді люди збираються діяти заради Божого плану управління? Чи

дійсно вони діють заради Божої роботи? Чи полягає їхній намір у тому, щоб виконати обов'язки створеної істоти? Ті, що були не здатні досягти присутності Святого Духа з тієї самої миті, коли вони почали вірити в Бога, ніколи не зможуть здобути роботу Святого Духа; ці люди, безперечно, є об'єктами, яких буде знищено. Незалежно від того, якою великою є любов до них, вона не може замінити роботу Святого Духа. Людський захват і любов відображають людські наміри, та не можуть відображати Божі наміри, і так само вони не можуть замінити Божу роботу. Навіть якщо виявляти щонайбільше любові чи милосердя до тих людей, які номінально вірять у Бога і вдають, ніби сліднують за Ним, не знаючи, що насправді означає вірити в Бога, вони все одно не отримають ні Божого співчуття, ані роботи Святого Духа. Навіть якщо люди, які щиро сліднують за Богом, мають низький духовний рівень і не здатні зрозуміти багато істин, вони все одно можуть час від часу здобувати роботу Святого Духа; однак ті, що мають досить високий духовний рівень, але не щиро вірять, просто не можуть здобути присутність Святого Духа. У таких людей немає абсолютно жодної можливості для спасіння. Навіть якщо вони читають Божі слова, або час від часу слухають проповіді, або навіть співають хвалу Богові, вони зрештою не зможуть дожити до часу спочинку. Те, чи серйозно люди шукають, визначається не тим, як інші їх судять або як на них дивляться оточуючі, а тим, чи Святий Дух працює над ними та чи досягли вони присутності Святого Духа. Більше того, це залежить від того, чи змінюються їхні характери та чи здобули ці люди якесь знання про Бога після того, як зазнали роботи Святого Духа протягом певного періоду. Якщо Святий Дух працює над людиною, характер цієї людини поступово зміниться, а її погляд на віру в Бога поступово стане чистішим. Неважливо, скільки часу люди сліднують за Богом: якщо вони змінилися, це значить, що Святий Дух над ними працює. Якщо

ж вони не змінилися, це значить, що Святий Дух над ними не працює. Навіть якщо ці люди якимось прислужуються, їх до цього спонукає бажання отримати благословення. Саме лише відбування служби час від часу не може замінити переживання зміни в їхніх характерах. Зрештою вони все одно будуть знищені, бо в царстві не буде ні потреби в прислужниках, ні потреби в людях, чії характери не змінилися, щоб служити тим людям, які були вдосконалені та які вірні Богу. Ті слова, сказані в минулому: «Коли людина вірить у Господа, фортуна посміхається всій її сім'ї», – доречні для періоду Благодаті, але не стосуються місця призначення людства. Вони підходили тільки для стадії, що тривала в період Благодаті. Побіжне значення тих слів було спрямовано на мир і матеріальні благословення, якими втішалися люди; вони не значили, що вся сім'я людини, що вірить у Господа, буде врятована, і так само вони не значили, що коли людина отримує благословення, усю її сім'ю також може бути приведено в спочинок. Те, отримує людина благословення чи зазнає нещастя, визначається відповідно до її сутності, а не згідно з якоюсь спільною сутністю, яку ця людина може ділити з іншими. Таким висловлюванням або правилами просто не місце в царстві. Якщо людина зрештою виявляється здатною вижити, це тому, що вона відповідає Божим вимогам, і якщо вона зрештою виявляється нездатною залишитися до часу спочинку, це тому, що вона не слухалася Бога та не відповідала Божим вимогам. У кожного є відповідне місце призначення. Ці місця призначення визначаються відповідно до сутності кожної людини та жодним чином не пов'язані з іншими людьми. Негідну поведінку дитини не можна переносити на її батьків, і так само праведність дитини не можна розділити з її батьками. Негідну поведінку батьків не можна переносити на їхню дитину, і так само праведність батьків не можна розділити з їхньою дитиною. Кожен несе свої власні гріхи, і кожен утішається

своїми власними благословеннями. Ніхто не може бути заміною іншій людині; це праведність. З погляду людини, якщо батьки отримують благословення, то і їхні діти теж повинні мати таку змогу, а якщо діти чинять зло, то їхні батьки мусять спокутувати ті гріхи. Це людське бачення і людський спосіб дій; це не Боже бачення. Кінець для кожної людини визначається відповідно до сутності, що випливає з її поведінки, і вона завжди визначається належно. Ніхто не може понести чужі гріхи; ба більше, ніхто не може отримати покарання замість іншого. Це безсумнівно. Якщо батьки дбайливо турбуються про своїх дітей, це не означає, що вони можуть здійснювати праведні вчинки замість дітей, і так само сумлінна прихильність дитини до батьків не значить, що вона може здійснювати праведні вчинки замість батьків. Саме це насправді значать слова: «Будуть двоє на полі тоді, один візьметься, а другий полишиться. Дві будуть молоти на жорнах, одна візьметься, а друга полишиться». Люди не можуть привести своїх лиходійних дітей до відпочинку на підставі глибокої любові до них, і так само ніхто не може привести дружину (чи чоловіка) до відпочинку на підставі власної праведної поведінки. Це адміністративне правило; ні для кого не може бути виключень. Кінець кінцем ті, хто чинить праведність, є тими, хто чинить праведність, а лиходії є лиходіями. Праведним зрештою буде дозволено вижити, тоді як лиходіїв буде знищено. Святі є святими; вони не погані. Погані є поганими, і немає в них нічого святого. Люди, яких буде знищено, – це всі безбожні, і ті, хто виживе, – це всі праведні, навіть якщо діти безбожників здійснюють праведні вчинки та навіть якщо батьки праведників здійснюють лихі вчинки. Між віруючим чоловіком і невіруючою дружиною немає стосунків, і між віруючими дітьми та невіруючими батьками немає стосунків; ці два типи людей повністю несумісні. Перш ніж увійти до відпочинку, людина має фізичних родичів, але

ввійшовши до відпочинку, вона вже не матиме жодних фізичних родичів. Ті, хто виконує свій обов'язок, – вороги тих, хто його не виконує; ті, хто любить Бога, і ті, хто Його ненавидить, протистоять одне одному. Ті, хто увійде до відпочинку, і ті, кого буде знищено, – два несумісних типи істот. Істоти, які виконують свої обов'язки, зможуть вижити, тоді як ті, хто не виконує своїх обов'язків, будуть об'єктами знищення; ба більше, це триватиме вічність. Чи ти любиш свого чоловіка, щоб виконати свій обов'язок як створена істота? Чи ти любиш свою дружину, щоб виконати свій обов'язок як створена істота? Чи ти покірний своїм невіруючим батькам, щоб виконати свій обов'язок як створена істота? Правильним є людський погляд на віру в Бога чи хибним? Чому ти віриш у Бога? Що ти бажаєш здобути? Як ти любиш Бога? Ті, які не можуть виконати свої обов'язки як створені істоти та які не можуть докладати всіх зусиль, стануть об'єктами знищення. Між людьми сьогодення існують фізичні стосунки, а також кровні зв'язки, але в майбутньому всі вони будуть розколоті. Віруючі та безбожники не сумісні; натомість вони протистоять одне одному. Люди в спочинку віритимуть, що Бог є, і коритимуться Богу, тоді як люди, які не слухаються Бога, усі будуть знищені. На землі більше не існуватиме сімей; як можуть існувати батьки, чи діти, чи подружні стосунки? Сама несумісність віри й невіри повністю розірве такі фізичні стосунки!

Спершу серед людей не було сімей; існували тільки чоловік і жінка – два різних види людей. Не було й країн, не кажучи вже про сім'ї, але внаслідок людської розбещеності всі види людей організувалися в окремі клани, що пізніше розвинулись у країни й етноси. Ці країни й етноси складалися з окремих маленьких сімей, і таким чином усі види людей розподілилися поміж різних рас на основі відмінностей у мові та кордонах. Власне, скільки б рас не було у світі, у людства лише один предок. На

початку було лише два види людей, і цими двома видами були чоловіки й жінки. Однак завдяки поступу Божої роботи, руху історії та географічним змінам ці два види людей різною мірою розвинулись у ще більше видів людей. В основі своїй, хоч би зі скількох рас не складалося людство, весь людський рід усе одно є Божим творінням. До яких би рас не належали люди, усі вони – Його творіння; усі вони – нащадки Адама і Єви. Навіть хоча їх створили не руки Бога, вони є нащадками Адама і Єви, яких Бог створив особисто. До яких би типів істот не належали люди, усі вони – Його творіння; оскільки вони належать до людського роду, який було створено Богом, їхнє місце призначення – те, яке належить мати людському роду, і вони були поділені за правилами, що організовують людей. Тобто всі лиходії та всі праведники, зрештою, є творіннями. Творіння, що чинять лихе, зрештою будуть знищені, а творіння, що здійснюють праведні вчинки, виживуть. Це найбільш відповідний порядок для цих двох видів творінь. Через свою непокору лиходії не можуть заперечити, що, хоча вони Божі творіння, їх захопив сатана, і тому їх не можна спасти. На підставі того факту, що творіння, які поведуться праведно, виживуть, вони не можуть заперечити, що їх створив Бог і після сатанинського розбещення вони все ж отримали спасіння. Лиходії – це творіння, що не слухаються Бога; вони – творіння, яких не можна спасти та яких уже до кінця полонив сатана. Люди, які чинять лихе, – також люди; вони діти роду людського, які були вкрай розбещені та які не можуть бути спасенні. Люди праведної поведінки – теж творіння, і вони так само були розбещені, але вони – діти роду людського, що хочуть звільнитися від своїх розбещених характеристик і стали здатними коритися Богу. Люди праведної поведінки не наповнені праведністю; натомість вони отримали спасіння та звільнилися від своїх розбещених характеристик; вони можуть коритися Богу. Зрештою вони встоять, хоча це не

означає, що вони ніколи не були розбещені сатаною. Коли завершиться Божа робота, поміж усіх Його творінь будуть ті, кого буде знищено, і ті, хто виживе. Це неминуча закономірність Його роботи управління; ніхто не може її заперечити. Лиходіям не буде дозволено вижити; ті, хто кориться та слідує за Богом до кінця, безсумнівно виживуть. Оскільки ця робота – з управління людством, будуть ті, хто залишиться, і ті, кого виженуть. Це різні фінали для різних типів людей, і вони є найбільш прийнятним порядком для Божих творінь. Остаточний Божий план для людства полягає в тому, щоб поділити його, розбивши сім'ї, розтрощивши етноси та розколовши національні кордони в плані без сімей і національних кордонів, адже люди, зрештою, походять від одного предка та є Божим творінням. Словом, лиходійні творіння всі будуть знищені, і творіння, що слухаються Бога, виживуть. Таким чином, у прийдешній час спочинку не буде ні сімей, ні країн, ні тим паче етносів; таке людство буде найсвятішим людством. Адама і Єву первісно було створено, щоб людство могло піклуватися про все суще на землі; люди первісно були панами всього сущого. Створюючи людей, Єгова мав намір дозволити їм існувати на землі та піклуватися про все суще на ній, бо первісно людство не було розбещене та не мало здатності чинити зла. Однак після розбещення люди перестали бути доглядачами всього сущого. Мета Божого спасіння – відновити цю функцію людства, відновити первісну людську розсудливість і первісний послух; людство в спочинку буде самим відображенням результату, якого Бог сподівається досягнути Своєю роботою спасіння. Хоча це більше не буде таке життя, як в Еденському саді, сутність людства буде тією самою; це більше не будуть просто раніші нерозбещені люди, а натомість це буде людство, що розбестилося й пізніше отримало спасіння. Ці люди, що отримали спасіння, зрештою (тобто після завершення Божої роботи) ввійдуть до відпочинку. Так само

фінали тих, хто підлягає покаранню, також кінець кінцем будуть повністю відкриті, і ці люди будуть знищені лише після завершення Божої роботи. Інакше кажучи, коли Його роботу буде завершено, ті лиходії й ті, кого було врятовано, усі будуть виявлені, бо робота виявлення всіх типів людей (чи лиходіїв, чи тих, хто поміж урятованих) виконуватиметься над усіма водночас. Лиходії будуть вигнані, і водночас буде виявлено тих, кому дозволено залишитися. Тож фінали для всіх типів людей буде відкрито водночас. Бог не дозволить громаді людей, якій було принесено спасіння, увійти до відпочинку перед тим, як відкине лиходіїв і буде потроху судити чи карати їх; це не відповідало б фактам. Коли лиходіїв буде знищено, а ті, хто може вижити, увійдуть до відпочинку, Божу роботу по всьому світу буде завершено. Між тими, хто отримує благословення, і тими, хто зазнає нещастя, не буде різних шаблів пріоритету; ті, хто отримує благословення, житимуть вічно, тоді як ті, хто зазнає нещастя, загинуть навіки. Ці два етапи роботи виконуватимуться одночасно. Саме завдяки існуванню неслухняних людей буде виявлено праведність тих, хто підкоряється, і саме через існування тих, хто отримав благословення, буде виявлено нещастя, якого зазнають лиходії за свою безбожну поведінку. Якби Бог не викрив лиходіїв, то люди, які щиро коряться Богові, ніколи б не побачили сонця; якби Бог не привів тих, хто Йому кориться, у підхоже місце призначення, то ті, хто не слухається Бога, не змогли б отримати заслужену відплату. Це процес Божої роботи. Якби Він не виконував цю роботу покарання лихого та винагородження доброго, то Його творіння ніколи не змогли б увійти до своїх належних місць призначення. Щойно людський рід увійде до відпочинку, лиходії будуть знищені та все людство буде на правильному шляху; усі типи людей будуть із подібними їм відповідно до функцій, які вони мають виконувати. Лише це буде днем спочинку людства, це буде неминучою закономірністю

розвитку людства, і лише коли людство ввійде до відпочинку, Боже велике й остаточне досягнення буде звершено; це буде заключна частина Його роботи. Ця робота покладе кінець усьому занепадницькому людському життю в плоті, а також життю розбещеного людства. Відтоді люди ввійдуть у новий світ. Хоча всі люди житимуть у плоті, між сутністю цього життя та життям розбещеного людства будуть значні відмінності. Значення цього існування й існування розбещеного людства також відрізняються. Хоча це не буде життям людини нового типу, можна сказати, що це буде життям людства, яке отримало спасіння, а також життям, у якому відновлено людську природу та розсудливість. Це люди, які колись не слухалися Бога, які були завойовані Богом, а потім урятовані Ним; це люди, які зневажали Бога, а пізніше свідчили про Нього. Коли вони пройдуть і переживуть Його іспит, їхнє існування буде найбільш значущим існуванням; вони є людьми, які свідчили про Бога перед сатаною, і людьми, які придатні до життя. Ті, кого буде знищено, – це ті, хто не може свідчити про Бога та не придатний до подальшого життя. Їхня загибель буде результатом їхньої безбожної поведінки, і таке знищення є для них найкращим місцем призначення. У майбутньому, коли людство ввійде в прекрасний світ, не буде жодних стосунків між чоловіком і дружиною, між батьком і дочкою або між матір'ю й сином, які люди думають знайти. У той час кожна людина піде за подібними собі, а родини вже буде розколото. Зазнавши цілковитої невдачі, Сатана більше ніколи не турбуватиме людство, і люди більше не матимуть розбещених сатанинських характерів. Ті неслухняні люди вже будуть знищені, і залишаться тільки люди, які коритимуться. Таким чином, дуже мало сімей виживуть цілими; як фізичні стосунки можуть існувати й надалі? Попереднє життя людства в плоті буде повністю заборонено; як тоді можуть існувати фізичні стосунки між людьми? Без розбещених

сатанинських характерів людське життя буде вже не старим життям минулого, а радше новим життям. Батьки втратять дітей, а діти втратять батьків. Чоловіки втратять дружин, а дружини втратять чоловіків. Зараз між людьми існують фізичні стосунки, але вони більше не існуватимуть, коли всі ввійдуть до відпочинку. Лише таке людство матиме праведність і святість; лише таке людство може поклонитися Богові.

Бог створив людей і помістив їх на землю, і відтоді Він керував ними. Далі Він спас їх і послужив для людства жертвою за гріх. Зрештою Він усе одно мусить завоювати людство, повністю спасти людей і відновити їхню первісну подобу. Це робота, якою Він займається із самого початку: відновлення людства до його первісного образу та подоби. Бог утвердить Своє Царство та відновить первісну подобу людських істот, тобто Бог відновить Свою владу на землі та серед усього творіння. Коли людство розбестив сатана, воно втратило своє богобоязливе серце, а також функцію, покладену на Божі творіння, таким чином ставши ворогом, що не слухається Бога. Далі людство жило під владою сатани та виконувало накази сатани; таким чином, Бог ніяк не міг працювати поміж Своїх творінь і став ще більш неспроможним здобути їхню боязку пошану. Люди були створені Богом і повинні були поклонитися Богу, але насправді вони відвернулися від Нього та замість цього поклонялися сатані. Сатана став ідолом у їхніх серцях. Таким чином, Бог утратив Своє становище в їхніх серцях, тобто Він утратив сенс створення людства. Тож аби відновити сенс того, що Він створив людство, Він мусить відновити первісну людську подобу та позбавити його розбещених характерів. Щоб повернути людей до Себе від сатани, Він мусить спасти їх від гріха. Лише таким чином Бог може поступово відновити їхню первісну подобу й функцію та зрештою відновити Своє Царство. Остаточне знищення цих синів непослуху також буде

виконано, щоб дозволити людям краще поклонятися Богові та краще жити на землі. Оскільки Бог створив людей, Він змусить їх поклонятися Йому; оскільки Він бажає відновити первісну функцію людства, Він відновить її повністю та без будь-яких негідних домішок. Відновити Його владу значить змусити людей поклонятися Йому та коритися Йому; це значить, що Бог змусить людей жити завдяки Ньому та змусить Своїх ворогів загинути внаслідок Своєї влади. Це значить, що Бог зробить так, аби все, що Його стосується, тривало серед людей без будь-чийого опору. Царство, яке Бог хоче утвердити, є Його власним царством. Людство, якого Він бажає, – це людство, яке поклонятиметься Йому, яке повністю Йому підкорятиметься та проявлятиме Його славу. Якщо Бог не врятує розбещене людство, то сенс того, що Він створив людство, буде втрачено; Він більше не матиме влади серед людей, і Його царство більше не зможе існувати на землі. Якщо Бог не знищить тих ворогів, які Його не слухаються, Він не зможе отримати Свою повну славу, і так само Він не зможе утвердити Своє царство на землі. Це будуть ознаки завершення Його роботи та Його великого досягнення: цілковито знищити тих серед людства, хто Його не слухається, і привести до відпочинку тих, кого зроблено довершеними. Коли людей буде відновлено до їхньої первісної подоби та коли вони зможуть виконувати належні їм обов'язки, залишатися на належних їм місцях і підкорятися всім Божим планам, Бог отримає громаду людей на землі, які поклонятимуться Йому, і Він також утвердить царство на землі, яке поклонятиметься Йому. Він матиме вічну перемогу на землі, а всі ті, хто противиться Йому, загинуть навіки. Це відновить Його первісний намір при створенні людства; це відновить намір, з яким Він створив усе суще, а також це відновить Його владу на землі, серед усього сущого та серед Його ворогів. Це будуть символи Його повної перемоги. Відтоді людство ввійде

до відпочинку та почне життя на правильному шляху. Бог також увійде до вічного відпочинку разом із людством і почне вічне життя, спільне для Нього та для людей. Погань і непослух на землі зникнуть, і всі плачі розвіються, і все в цьому світі, що противиться Богові, припинить існувати. Залишиться тільки Бог і ті люди, яким Він приніс спасіння; залишиться тільки Його творіння.

До часу, коли ти узриш духовне тіло Ісуса, Бог створить небо й землю наново

Чи бажаєш ти побачити Ісуса? Чи бажаєш ти жити з Ісусом? Чи бажаєш ти почути слова, сказані Ісусом? Коли так, то як ти тоді вітатимеш повернення Ісуса? Чи повністю ти готовий? Яким чином ти вітатимеш Ісусове повернення? Я гадаю, що кожен брат і сестра, які слідують за Ісусом, бажали б добре Його привітати. Та чи задумувалися ви про таке: чи справді ти впізнаєш Ісуса, коли Він повернеться? Чи справді ви збагнете все, що Він каже? Чи справді ви безумовно приймете всю роботу, яку Він вершить? Усі ті, хто читав Біблію, знають про повернення Ісуса, і всі ті, хто читав Біблію, пильно чекають на Його прихід. Ви всі одержимі приходом того моменту, і ваша щирість похвальна, ваша віра справді гідна заздрості, та чи розумієте ви, що скоїли тяжку помилку? Яким чином повернеться Ісус? Ви вірите, що Ісус повернеться на білій хмарі, та Я вас питаю: що мається на увазі під цією білою хмарою? Стільки послідовників Ісуса чекають на Його повернення – поміж яких же людей Він зійде? Якщо ви будете першими, поміж кого зійде Ісус, хіба інші не побачать у цьому велику несправедливість? Я знаю, що ви дуже щирі й вірні Ісусу, та чи ви колись зустрічали Ісуса? Чи ви знаєте Його характер?

Чи ви колись із Ним жили? Скільки ви насправді про Нього розумієте? Хтось скаже, що ці слова ставлять його в незручне становище. Він скаже: «Я стільки разів читав Біблію від початку до кінця. Як би я міг не розуміти Ісуса? Я не те що характер Ісуса знаю, а навіть колір вбрання, яке Він любив носити. Хіба Ти не принижуєш мене, коли кажеш, що я Його не розумію?» Я тобі раджу про таке не сперечатися; краще заспокоїтись і поспілкуватися про наступні питання: по-перше, чи знаєш ти, що таке реальність і що таке теорія? По-друге, чи знаєш ти, що таке переконання та що таке істина? По-третє, чи знаєш ти, що таке уявне та що таке дійсне?

Деякі люди заперечують той факт, що вони не розуміють Ісуса. І все ж Я кажу, що ви нітрохи Його не розумієте й не осягаєте жодного Ісусового слова. Це тому, що кожен із вас слідує за Ним через свідчення з Біблії, через те, що казали інші. Ви ніколи не бачили Ісуса й тим паче не жили з Ним, і ви навіть недовго не були в Його товаристві. Таким чином, хіба ваше розуміння Ісуса не суто теоретичне? Хіба є в ньому хоч дрібка реальності? Можливо, деякі люди бачили образ Ісуса, або хтось особисто бував у домі Ісуса. Може, хтось торкався вбрання Ісуса. Та твоє розуміння Його досі теоретичне, а не практичне, навіть якщо ти особисто пробував ту ж їжу, яку споживав Ісус. Хай там що, ти ніколи не бачив Ісуса й ніколи не був у Його тілесному товаристві, тож твоє розуміння Ісуса завжди буде порожньою теорією, позбавленою реальності. Може, Мої слова тебе мало цікавлять, але Я питаю в тебе таке: навіть якщо ти прочитав багато робіт письменника, яким ти найбільше захоплюєшся, хіба можеш ти його повністю зрозуміти, не провівши з ним часу? Чи знаєш ти, що він за людина? Чи знаєш ти, яким життям він живе? Чи знаєш ти щось про його почуття? Ти не можеш повністю зрозуміти навіть людину, якою захоплюєшся, тож як би ти міг зрозуміти Ісуса Христа? Усе, що ти розумієш про

Ісуса, повне уявлень і переконань та не має в собі ні істини, ні реальності. Воно плотське та смердюче. Як таке розуміння могло б зробити тебе гідним вітати повернення Ісуса? Ісус не прийме тих, хто повен плотських уявлень і вигадок. Хіба ті, хто не розуміє Ісуса, гідні бути Його вірянами?

Чи бажаєте ви знати першопричину того, чому фарисеї виступили проти Ісуса? Чи бажаєте ви знати сутність фарисеїв? Вони були повні вигадок про Месію. Більше того, вони вірили тільки в те, що Месія прийде, але не шукали істини життя. Тож навіть сьогодні вони досі чекають на Месію, бо вони не мають знання про дорогу життя та не відають, що таке дорога істини. Як, питаєте ви, такі нерозумні, вперті й нетямущі люди могли здобути Боже благословення? Як могли вони споглядати Месію? Вони виступили проти Ісуса, тому що не знали напряду роботи Святого Духа, тому що не знали дороги істини, про яку говорив Ісус, ба більше – тому що не розуміли Месію. І оскільки вони ніколи не бачили Месію та ніколи не були в Його товаристві, вони припустилися помилки, чіпляючись за саме лише ім'я Месії та виступаючи проти сутності Месії всіма можливими засобами. Ці фарисеї у своїй сутності були вперті, пихаті й не корилися істині. Принцип їхньої віри в Бога був такий: якими б глибокими не були Твої проповіді, якою б високою не була Твоя влада, Ти не Христос, якщо не зवेशся Месією. Хіба ця віра не безглузда й не сміховинна? І більше у вас спитаю: хіба вам не вкрай легко припуститися тих же помилок, що й найпершим фарисеям, з огляду на те, що ви Ісуса нітрохи не розумієте? Чи здатен ти відрізнити дорогу істини? Чи можеш ти справді поручитися, що не виступатимеш проти Христа? Чи здатен ти слідувати за роботою Святого Духа? Якщо ти не знаєш, чи виступатимеш проти Христа, то Я кажу, що ти вже живеш на межі смерті. Ті, хто не знав Месію, всі були здатні виступити проти Ісуса, відвернутися від Ісуса, звести на Нього

наклеп. Люди, які не розуміють Ісуса, всі здатні відвернутися від Нього та ганити Його. Більше того, вони здатні побачити в поверненні Ісуса підступ сатани, і більше людей засудять Ісуса, що повернувся у плоті. Хіба все це вас не страхає? Ось із чим ви стикнетеся: богохульство на Святого Духа, руйнування слів Святого Духа до церков і зневага до всього, що висловлював Ісус. Що ж ви можете здобути від Ісуса, коли ви такі збентежені? Як ви можете зрозуміти роботу Ісуса, коли Він повернеться у плоті на білій хмарі, якщо ви вперто відмовляєтесь усвідомити свої помилки? Ось що кажу вам: люди, які не приймають істину, але сліпо чекають приходу Ісуса на білих хмарах, безперечно богозневажатимуть Святого Духа, і вони – та група, що буде знищена. Ви бажаєте лише Ісусової благодаті й хочете лише втішатися блаженним небесним царством, але ви ніколи не слухалися слів, вимовлених Ісусом, і ніколи не отримували істини, висловленої Ісусом по тому, як Він повернувся у плоті. Що ви запропонуєте в обмін на факт повернення Ісуса на білій хмарі? Щирість, з якою ви знов і знов грішите, а потім сповідуєтесь знову й знову? Що ви запропонуєте в жертву Ісусові, який повертається на білій хмарі? Роки роботи, якою ви себе звеличуєте? Що ви запропонуєте, щоб Ісус, повернувшись, повірив вам? Ту вашу бундючну натуру, яка не слухається жодної істини?

Ваша вірність – лише на словах, ваші знання мають тільки інтелектуальний та абстрактний характер, ваші труди – заради здобуття небесних благословень, то що ж можна сказати про вашу віру? Навіть сьогодні ви досі не дослухаєтесь до жодного слова істини. Ви не знаєте, хто такий Бог, ви не знаєте, хто такий Христос, ви не знаєте, як шанувати Єгови, ви не знаєте, як увійти в роботу Святого Духа, і ви не знаєте, як відрізнити роботу Самого Бога від людської облуди. Ти вмійш лише засуджувати кожне слово істини, сказане Богом, яке не відповідає твоїм

власним думкам. Де твоя смиренність? Де твоя слухняність? Де твоя вірність? Де твоє бажання шукати істину? Де твоє благоговіння перед Богом? Кажу вам: ті, хто вірить у Бога через знамення, – то, безперечно, група, що буде знищена. Ті, хто не здатен прийняти слова Ісуса, який повернувся у плоті, – безперечно, породження геєни, нащадки архангела, група, що буде піддана вічній загибелі. Багатьом людям може бути байдуже до Моїх слів, та Я все одно хочу сказати кожному так званому святому, що слідує за Ісусом: коли ви на власні очі побачите, як Ісус зійде з неба на білій хмарі, це буде привселюдне явлення Сонця праведності. Може, для тебе то буде час великого захвату, але мусиш знати, що час, коли ти узриш, як Ісус спускається з неба, – то також час, коли ти зійдеш у пекло, щоб бути покараним. То буде час кінця Божого плану управління, і саме тоді Бог винагородить добрих і покарає нечестивих. Бо суд Бога завершиться до того, як люди побачать знамення, після яких буде лише виявлення істини. Ті, хто приймає істину та не шукає знамень, і так були очищені, повернуться до Божого трону й увійдуть в обійми Творця. Тільки ті, хто наполегливо віритиме, що «Ісус, що не на білій хмарі, – то неправдивий Христос», будуть піддані вічній покарі, бо вони вірять лише в Ісуса, який являє знамення, але не визнають Ісуса, який проголошує суворий суд і відкриває істинну дорогу і життя. Тож може бути лише так, що Ісус розбереться з ними, коли відкрито повернеться на білій хмарі. Вони занадто впertі, занадто пихаті, занадто впевнені в собі. Як міг би Ісус винагородити таких виродків? Повернення Ісуса – то велике спасіння для тих, хто здатен прийняти істину, але для тих, хто не здатен її прийняти, це знак вироку. Ви мусите вибирати власний шлях і не маєте богозневажати Святого Духа й відвертатися від істини. Ви не маєте бути пихатими й нетямущими, а мусите бути такими, хто кориться проводу Святого Духа, прагне й шукає істину; тільки

так ви отримаєте користь. Раджу вам обережно йти шляхом віри в Бога. Не кваптеся з висновками; більше того, у своїй вірі в Бога не будьте легковажними та бездумними. Ви мусите знати, що ті, хто вірить у Бога, мають бути принаймні смиренними та благоговійними. Ті, хто чув правду, але все ж нехтує нею, дурні й нетямущі. Ті, хто чув істину, але все ж легковажно квапиться з висновками чи засуджує її, перейняті пихою. Жоден, хто вірить в Ісуса, не годен проклинати чи засуджувати інших. Усі ви повинні мати розсудливість і приймати правду. Може, почувши про дорогу істини та прочитавши слово життя, ти тепер віриш, що лише одне з 10 000 тих слів відповідає твоїм переконанням і Біблії, і тоді ти мусиш і далі шукати в тому 10 000-му слові. Я все одно раджу тобі впокоритися, не бути самовпевненим і не занадто високо підноситися. З таким мізерним благоговінням перед Богом у твоєму серці ти здобудеш більше світла. Якщо ти ретельно вивчиш ці слова та знов і знов їх обмірковуватимеш, то зрозумієш, чи є в них істина і чи є в них життя. Можливо, прочитавши лише кілька речень, деякі люди сліпо засудять ці слова, сказавши: «Це не більше ніж якесь прозріння від Святого Духа» або «Це Христос неправдивий, що прийшов обманути людей». Ті, хто таке каже, засліплені невіглаством! Ти замало розумієш у роботі та мудрості Бога, і Я раджу тобі почати спочатку! Ви не мусите сліпо засуджувати слова, сказані Богом, лише через появу неправдивих Христів у останні дні, і ви не мусите богозневажати Святого Духа через страх обману. Хіба то був би не великий жаль? Якщо після ретельного дослідження цих слів ти досі віриш, що вони – не істина, не дорога та не прояв Бога, то зрештою ти будеш покараний і не матимеш благословень. Якщо ти не можеш прийняти такої істини, сказаної так прямо і так ясно, то хіба ж ти годен для Божого спасіння? Хіба тобі не бракує благословення, щоб повернутися перед Божий трон? Подумай про це! Не будь нерозважливим

і поривчастим та не стався до віри в Бога як до гри. Подумай заради свого місця призначення, заради своїх перспектив, заради свого життя та не обманюй себе. Чи можеш ти прийняти ці слова?

Несумісні з Христом, безперечно, є супротивниками Бога

Усі люди бажають побачити істинне обличчя Христа і всі жадають бути з Ним. Я не думаю, що хтось із братів і сестер скаже, що не бажає бачити Христа чи бути з Ним. Перед тим, як ви побачите Христа – перед тим, як ви побачите втіленого Бога, – у вас, напевно, з'являться найрізноманітніші уявлення та ідеї, наприклад, щодо зовнішності Ісуса, щодо того, як Він говорить, щодо Його способу життя тощо. Але щойно ви побачите Його, ваші ідеї й уявлення швидко зміняться. Чому? Ви хочете дізнатися? Не можна не зважати на людське мислення, і це правда, та важливіше те, що сутність Христа не терпить, коли людина її змінює. Ви гадаєте, що Христос безсмертний чи мудрець, але ніхто не вважає Його нормальною людиною, що має божественну сутність. Тож чимало з тих, хто вдень і вночі жадає побачити Бога, насправді є ворогами Бога та несумісні з Ним. Чи не є це помилкою з боку людини? Навіть нині ви й далі вважаєте, що ваших віри та вірності достатньо, щоб зробити вас гідними узріти обличчя Христа, але я настановляю вас озброїтися чимось практичнішим! Бо і в минулому, і сьогодні, і в майбутньому чимало з тих, хто стикається з Христом, зазнавали чи ще зазнають невдачі; усі вони виконують роль фарисеїв. У чому ж причина вашої невдачі? Саме у ваших уявленнях про Бога, високоповажного та гідного захоплення. Однак правда не така, як того бажає людина. Христос не тільки не високоповажний – Він дуже

незначний; Він не просто людина – Він людина пересічна; Він не те що не може зійти на небо – Він навіть не здатний вільно пересуватися по землі. Через те люди ставляться до Нього як до пересічної людини. Коли Він з ними, вони ставляться до Нього неухважно, говорять із Ним недбало, увесь час і далі чекаючи пришествия «справжнього Христа». Ви вважаєте Христа, який уже прийшов, пересічною людиною, а Його слова – словами пересічної людини. Через те ви нічого не отримуєте від Христа, а натомість цілковито виказуєте свою власну потворність.

До зустрічі з Христом ти можеш вірити, що твій характер докорінно змінився, що ти є вірним послідовником Христа, що жодна інша людина не є більш достойною за тебе отримати благословення Христа, і що, пройшовши багато доріг, зробивши багато роботи, вродивши багато плодів, ти, безперечно, будеш одним із тих, хто зрештою отримає вінець. Втім, є правда, якої ти, можливо, не знаєш: зіпсутий характер людини та її непокірність і супротив виявляються, коли вона бачить Христа, і ці непокірність і супротив, що проявляються у цей час, проявляються як ніколи повно й абсолютно. Саме тому, що Христос – це Син людський, Син людини, що має нормальну людську природу, люди не віддають Йому хвалу та не шанують Його. Саме тому, щоб Бог живе у плоті, людське бунтарство проявляється повною мірою й у таких подробицях. Тож Я кажу, що пришествя Христа відкриває усю непокірність і весь супротив людства та яскраво висвітлює людську природу. Це зветься «виманювання тигра з гори» й «виманювання вовка з його печери». Чи смієш ти казати, що ти вірний Богу? Чи смієш ти казати, що ти виявляєш цілковиту покірність Богу? Чи смієш ти казати, що ти не бунтуєш? Хтось скаже: «Щоразу, коли Бог приводить мене в нове середовище, я незмінно покораюся без жодних нарікань та не створюю жодних уявлень про Бога». Хтось скаже: «Хоч яке завдання ставить мені Бог, я роблю все,

що тільки можу, і ніколи не виявляю недбалості». У такому разі Я запитую вас: чи можете ви бути сумісними з Христом, живучи поряд із Ним? І скільки ви будете сумісними із Ним? День? Два дні? Годину? Дві? Ваша віра цілком може бути гідною схвалення, та стійкості й старанності у вас небагато. Коли ти справді будеш жити з Христом, твоя самовпевненість і пихатість виявлятимуться у твоїх словах і вчинках, крок за кроком, і так само природно виявлятимуться твої самовпевнені бажання, непокірна вдача та невдоволеність. Зрештою, твоя зарозумілість стане ще більшою, тож ти станеш таким же несумісним із Христом, як вода з вогнем, і тоді твоя природа виявиться уповні. Тоді твої уявлення більше не зможуть залишатися прихованими, а також твої нарікання природним чином вийдуть назовні, і твоя ница людська сутність виявиться уповні. І навіть тоді ти й далі відмовляєшся визнати власну непокірність, вважаючи натомість, що такого Христа людині нелегко прийняти, що Він надто суворий до людей, і що ти б повністю покоровився, якби Він був добрішим Христом. Ви вважаєте, що ваша непокірність має підстави, що ви бунтуєте проти Нього тільки тоді, коли Він вас до цього доводить. Жодного разу ви не подумали, що ви не дивитеся на Христа як на Бога, що вам бракує бажання коритися Йому. Навпаки, ти вперто наполягаєш на тому, щоб Христос діяв відповідно до твоїх власних бажань, і щойно Він робить щось, що не відповідає твоїм уявленням, ти вважаєш, що Він не Бог, а людина. Хіба багато з вас не вступали з Ним у подібні змагання? То в кого ж, зрештою, ви вірите? І як ви шукаєте?

Ви завжди бажаєте побачити Христа, але я закликаю вас не нести себе так високо; узріти Христа може будь-хто, але Я кажу, що жоден не гідний Його побачити. Оскільки природа людська сповнена зла, пихи й непокірності, в ту мить, коли ти побачиш Христа, твоя власна природа знищить тебе й прирече на смерть. Твоє спілкування з братом (чи сестрою), можливо,

не надто добре показує, яким ти є, але все не так просто, коли ти спілкуєшся з Христом. У будь-який момент твоєї уявлення можуть пустити коріння, твоя зарозумілість може дати пагони, а твоя непокірність уродити плоди. Як ти, з такою людською природою, можеш бути гідним спілкуватися з Христом? Чи справді ти здатний ставитися до Нього як до Бога щодня і щосекунди? Чи справді ти коритимешся Богові? У своїх серцях ви поклоняєтеся високоповажному Богові як Єгові, водночас ставлячись до Христа видимого як до людини. Ваша розсудливість надто слабка, а ваша людська природа надто нища! Ви не здатні завжди дивитися на Христа як на Бога; тільки час від часу, коли вам заманеться, ви хапаєтеся за Нього та поклоняєтеся йому як Богові. Ось чому Я кажу вам, що ви не спільнота вірян, а зграя поплічників, котрі воюють проти Нього. Навіть людина, що робить добро іншим, отримує винагороду, а от Христос, який здійснив серед вас таку роботу, не отримує ні людської любові, ні вдячності, ні покірності. Як тут не крається серцю?

Можливо, за всі роки твоєї віри в Бога ти ніколи нікого не проклинав та не зробив поганого вчинку, та доки в спілкуванні з Христом ти не можеш казати правди, діяти чесно, коритися слову Христа. У такому разі Я скажу, що ти найзлісніша та найпідступніша людина у світі. Ти можеш бути надзвичайно дружнім і відданим зі своїми родичами, друзями, дружиною (чи чоловіком), синами й дочками, батьками, та ніколи не використовувати інших у своїх цілях, але якщо ти не здатний бути сумісним із Христом, якщо ти не здатний гармонійно взаємодіяти з Ним, то навіть якщо ти всього себе віддаєш ближнім або ретельно дбаєш про свого батька, матір і своїх домашніх, Я скажу, що ти все одно злий, а крім того, сповнений підступних хитрощів. Не думай, що ти сумісний із Христом просто тому, що живеш у злагоді з іншими чи робиш трохи добра. Ти думаєш, що своїми добрими намірами ти можеш

здобути благословення Небес? Ти думаєш, що кількома добрими справами ти заміниш покірність? Жоден із вас не здатний прийняти виправлення й обтинання, і всім вам тяжко прийняти нормальну людську сутність Христа, та попри це ви постійно проголошуєте свою покірність Богу. За таку віру, як ваша, ви отримаєте відповідну відплату. Припиніть жити в полоні фантастичних ілюзій та бажати побачити Христа, бо ваш духовний стан настільки немічний, що ви навіть не гідні бачити Його. Коли ти повністю очистишся від своєї непокірності та набудеш здатності до гармонійного буття з Христом, у цей момент Бог явиться тобі природним чином. Якщо ж ти вирушиш на зустріч із Богом, не пройшовши обтинання чи суду, то ти, поза сумнівом, станеш супротивником Бога та будеш приречений на знищення. Природа людська у самій своїй суті ворожа Богові, бо усі люди зазнали найглибшого розбещення сатаною. Якщо людина намагається єднатися з Богом із глибини власної розбещеності, певно, що нічого доброго з цього не вийде; її дії та слова на кожному кроці обов'язково виказуватимуть її зіпсутість, а в спілкуванні з Богом її непокірність відкриватиметься в усіх її проявах. Несвідомо людина приходить до опору Богові, до обману Христа і до відречення від Христа; коли таке відбувається, становище людини стає ще небезпечнішим, і якщо так триватиме, людину буде покарано.

Хтось може подумати, що якщо спілкування з Богом таке небезпечне, то, можливо, буде обачніше триматися від Бога на відстані. Чого такі люди можуть досягнути? Чи можуть вони бути вірними Богу? Безперечно, спілкування з Богом справа дуже складна, але це тому, що людина є зіпсотою, а не тому, що Бог не здатний спілкуватися з людиною. Найкращим для вас було б докладати більше зусиль для осягнення істини пізнання себе самих. Чому ви не маєте Божого благовоління?

Чому ваш характер викликає у Нього відразу? Чому ваші слова викликають у Нього огиду? Щойно виказавши хоч дрібку вірності, ви починаєте вихвалити себе та вимагати винагороди за малу справу; виказавши крихту покірності, ви починаєте з погордою дивитися на інших і з презирством дивитеся на Бога, виконавши якесь дрібне завдання. За те, щоб прийняти Бога, ви просите грошей, подарунків і похвали. Серце вам крається, коли ви віддаєте копійку чи дві; коли ви жертвуєте десять, ви бажаєте благословень та щоб вас виділяли поміж інших. Про таку вашу людську сутність і говорити, і чути гидко. Хіба є щось гідне похвали у ваших словах і вчинках? Ті, хто виконує свій обов'язок, і ті, хто не виконує його, ті, хто веде, і ті, хто слідує; ті, хто сприймає Бога, і ті, хто не сприймає; ті, хто жертвує, і ті, хто не жертвує; ті, хто проповідує, і ті, хто сприймає слово, тощо – усі такі люди вихваляють себе. Чи не здається це вам сміховинним? Чудово знаючи, що ви вірите в Бога, ви, незважаючи на це, не можете бути сумісними з Богом. Чудово знаючи, що ви цілковито нікчемні, ви й далі вихваляєтеся, як раніше. Хіба ви не відчуваєте, що ваша розсудливість послабилася до того, що ви вже не здатні дати собі ради? З такою розсудливістю – як вам спілкуватися з Богом? За таких обставин ви не боїтеся за себе? Ваш характер погіршився вже до того, що ви не здатні бути сумісними з Богом. А якщо так, то чи не сміховинна ваша віра? Чи не безглузда ваша віра? Як ти йтимеш у своє майбутнє? Як ти обиратимеш, якою дорогою піти?

Багато покликаних, але мало обраних

Я шукав багатьох на землі, щоб вони стали Моїми послідовниками. Серед усіх цих послідовників є ті, хто служить священиками, ті, хто веде, ті, хто є синами Бога, ті, хто є народом Бога, і ті, хто прислужує. Я класифікую їх на основі лояльності,

яку вони проявляють до Мене. Коли всі будуть класифіковані за видом, тобто коли природа кожного типу людей буде зрозуміла, я віднесу кожного з них до належної категорії та розміщу кожен вид на відповідне йому місце, щоб досягти мети спасіння Мною людства. Серед груп Я кличу тих, кого Я бажаю спасти, до Свого дому, а потім спонукаю їх усіх прийняти Мою роботу останніх днів. У той же час я класифікую їх за видами, а потім винагороджую чи караю кожного на основі його дій. Із таких кроків складається Моя робота.

Сьогодні я живу на землі й живу серед людей. Люди відчувають Мою роботу та спостерігають за Моїми висловлюваннями, і разом із цим Я дарую всі істини кожному з Моїх послідовників, щоб вони могли отримати від Мене життя й, таким чином, отримати шлях, яким вони зможуть іти; бо Я – Бог, Життєдавець. Протягом багатьох років Моєї роботи люди багато чого здобули й багато чого зреклися, але все одно Я скажу, що вони по-справжньому не вірять у Мене. Люди лише своїми устами визнають, що Я Бог, але вони не погоджуються з істинами, які Я проголошую, і, більше того, не втілюють у життя істини, про які Я їх прошу. Іншими словами, люди визнають лише існування Бога, але не істини; люди визнають лише існування Бога, але не життя; люди визнають лише ім'я Бога, але не Його сутність. Я зневажаю їх за їхнє завзяття, бо вони використовують красиві слова лише щоб обдурити Мене; ніхто з них насправді не поклоняється Мені. Ваші слова містять спокусу змія; крім того, вони надзвичайно зарозумілі, що є справжнім проголошенням архангела. Більше того, ваші вчинки пошарпані й подерті до ганебного рівня; ваші непомірні бажання та жадібні наміри образливі для вух. Ви всі стали міллю в Моєму домі, предметами, які слід викидати з огидою. Бо ніхто з вас не любить істину; натомість ви бажаєте отримати благословення, піднятися на небо, узріти величне видіння Христа, який проявляє Свою владу на землі. Але чи

ви коли-небудь думали, як хтось такий, як ви, хтось настільки глибоко зіпсований, хто не має уявлення про те, що таке Бог, може бути гідним слідувати за Богом? Як ви можете піднятися на небо? Як ви можете бути гідними бачити такі надзвичайні сцени, сцени, ні з чим незрівнянні у своїй величності? Ваші уста наповнені словами обману й скверни, зради й зарозумілості. Ви ніколи не говорили Мені слів щирості, жодних святих слів, жодних слів підкорення Мені, переживаючи Моє слово. Якою, зрештою, є ваша віра? У ваших серцях немає нічого, крім пожадання та грошей, і немає нічого, крім матеріальних речей, у ваших думках. Щодня ви вираховуєте, як отримати щось від Мене. Щодня ви підраховуєте, скільки багатства та скільки матеріальних речей ви отримали від Мене. Щодня ви очікуєте, що на вас зійде все більше благословень, щоб ви могли насолоджуватися у більших кількостях і на вищому рівні тими речами, якими можна насолоджуватися. Кожну мить у ваших думках не Я, і не істина, яка походить від Мене, а, радше, ваш чоловік або дружина, ваші сини, доньки і те, що ви їсте та одягаєте. Ви думаєте про те, як ви можете здобути більше, ще вище задоволення. Але навіть коли ви наповнили свій шлунок до розриву, хіба ви все ще не труп? Навіть якщо зовні ви прикрашаєте себе таким пишним вбранням, чи не є ви досі ходячим трупом, позбавленим життя? Ви тяжко працюєте заради свого шлунку, аж поки ваше волосся не помережить свина, але жоден із вас не пожертвує навіть волосиною заради Моєї праці. Ви постійно в русі, навантажуйте своє тіло й ламаєте собі голову заради вашої власної плоті та заради ваших синів і доньок, але ніхто з вас не виявляє жодного занепокоєння чи турботи про Мою волю. Що ви досі сподіваєтесь отримати від Мене?

Я ніколи не поспішаю, коли працюю. Незалежно від того, як люди сліднують за Мною, Я виконую Свою роботу відповідно до кожного кроку, відповідно до Мого плану. Таким чином,

незважаючи на все ваше бунтарство проти Мене, Я все ще безперервно працюю, і Я все ще продовжую говорити слова, які Я повинен сказати. Я кличу до Свого дому тих, хто був призначений Мною, щоб вони могли чути Мої слова. Усіх тих, хто підкоряється Моїм словам, хто прагне Моїх слів, Я приводжу до Свого престолу; усіх тих, хто відвертається від Моїх слів, хто не підкоряється Мені й відкрито кидає Мені виклик, Я відкидаю вбік, щоб очікували свого остаточного покарання. Усі люди живуть у розбещеності та під рукою лукавого, і тому небагато з тих, хто йде за Мною, прагне істини. Це означає, що більшість не поклоняється Мені по-справжньому; вони не істинно поклоняються Мені, але намагаються завоювати Мою довіру через розбещеність та бунтарство, обманними засобами. Із цієї причини Я кажу: багато покликаних, але мало обраних. Ті, хто покликаний, були глибоко зіпсовані, і всі живуть в один період, але ті, хто є обраним, є частиною з них; це ті, хто вірить і визнає істину, і хто втілює істину в життя. Ці люди є лише маленькою частиною цілого, і поміж них Я отримаю більше слави. Оцінюючи себе на підставі цих слів, чи знаєте ви, чи ви є серед обраних? Яким буде ваш кінець?

Як Я сказав, тих, хто йде за Мною, багато, але тих, хто справді любить Мене, мало. Можливо, хтось може сказати: «Чи заплатив би я таку велику ціну, якби не любив Тебе? Чи дійшов би я до цього моменту, якби не любив Тебе?» Звісно, у тебе є багато причин, і твоя любов, безперечно, дуже велика, але в чому суть твоєї любові до Мене? Під так званою «любов'ю» мають на увазі емоцію, яка є чистою та бездоганною. Це коли ти використовуєш своє серце, щоб любити, відчувати та бути дбайливим. У любові немає умов, немає перешкод і немає відстані. У любові немає ні підозр, ні обману, ні лукавства. У любові немає холодного розрахунку й немає нічого нечистого. Якщо ти любиш, то ти не будеш обманювати, скаржитися,

зраджувати, бунтувати, вимагати або прагнути отримати щось чи в якійсь кількості. Якщо ти любиш, тоді ти з радістю присвятиш себе, із радістю зазнаєш труднощів, ти будеш сумісним зі Мною, ти зречешся усього, що ти маєш, заради Мене, ти відмовишся від своєї сім'ї, свого майбутнього, своєї молодості та шлюбу. Інакше твоя любов буде зовсім не любов'ю, а обманом і зрадою! Якою є твоя любов? Чи це справжня любов? Чи фальшива? Чи багато чого ти зрікся? Чи багато чого пожертвував? Скільки любові Я отримав від тебе? Хіба ти знаєш? Ваші серця наповнені злом, зрадою та обманом, тому, враховуючи це, скільки у вашій любові нечистоти? Ви думаєте, що ви вже достатньо пожертвували заради Мене; ви думаєте, що вашої любові до Мене вже достатньо. Але тоді чому ваші слова та дії завжди бунтівні та брехливі? Ви йдете за Мною, але не визнаєте Мого слова. Чи це вважається любов'ю? Ви йдете за Мною, а потім відкидаєте Мене вбік. Чи це вважається любов'ю? Ви слідуєте за Мною, але ви Мені не довіряєте. Чи це вважається любов'ю? Ви слідуєте за Мною, але ви не можете прийняти Мого існування. Чи це вважається любов'ю? Ви слідуєте за Мною, але ви не ставитеся до Мене так, як належить ставитися до того, Ким Я є, і ви ускладнюєте все для Мене на кожному кроці. Чи це вважається любов'ю? Ви слідуєте за Мною, але ви намагаєтеся обманути Мене й обдурити в будь-якій справі. Чи це вважається любов'ю? Ви служите Мені, але не боїтеся Мене. Чи це вважається любов'ю? Ви чините Мені опір у всіх відношеннях та в усьому. Чи це вважається любов'ю? Ваша присвята велика, це правда, але ви ніколи не втілювали в життя те, що Я вимагаю від вас. Чи можна це вважати любов'ю? Ретельний розрахунок показує, що ви не маєте анінайменшого натяку на любов до Мене. Після стількох років Моєї роботи та усіх тих багатьох слів, які Я сказав, скільки ви насправді отримали? Чи це не заслуговує на те, щоб уважно озирнутися

назад? Я застерігаю вас: ті, кого Я кличу до Себе, не є тими, хто ніколи не був зіпсованим; радше, ті, кого Я обираю, – це ті, хто справді любить Мене. Тому ви повинні бути пильними у своїх словах і вчинках, перевіряти свої наміри й думки, щоб вони не перетнули межу. У час останніх днів зробіть усе можливе, щоб присвятити Мені свою любов, інакше Мій гнів ніколи не відступить від вас!

Ви повинні шукати шлях сумісності з Христом

Я зробив велику роботу серед людей, і за цей час Я також промовив багато слів. Усі ці слова задля спасіння людини, і вони були висловлені для того, щоб людина могла стати сумісною зі Мною. Однак Я здобув лише кількох людей на землі, які сумісні зі Мною, і тому Я кажу, що людина не цінує Моїх слів. Причина цього в тому, що людина несумісна зі Мною. Таким чином, мета роботи, яку Я виконую, не тільки в тому, щоб людина могла поклонитися Мені, але і, що важливіше, щоб людина могла бути сумісною зі Мною. Людина стала розбещеною та живе у пастці сатани. Усі люди живуть у плоті, живуть в егоїстичних бажаннях, і серед них немає жодного, хто є сумісним зі Мною. Є люди, які кажуть, що сумісні зі Мною, але всі такі люди поклоняються невизначеним ідолам. Хоча вони визнають Моє ім'я святим, вони прямують дорогою, яка йде всупереч Мені, і їхні слова сповнені зарозумілості та самовпевненості. Це тому, що насправді вони проти Мене й несумісні зі Мною. Щодня вони шукають сліди Мене в Біблії та знаходять навмання «підходящі» уривки, які вони постійно читають і декламують як Святе Писання. Вони не знають, ані як бути сумісними зі Мною, ані що означає бути проти Мене. Вони просто наосліп читають Писання. Всередині Біблії вони сковують невизначеного Бога,

якого вони ніколи не бачили й нездатні побачити, і у вільний час витягують її, щоб полистати. Вони вірять у Моє існування лише в рамках Біблії та прирівнюють Мене до Біблії; без Біблії немає Мене, а без Мене немає Біблії. Вони не звертають уваги на Моє існування чи дії, а натомість приділяють надзвичайну й особливу увагу кожному слову Святого Писання. Багато більше навіть вважає, що Я не повинен робити те, що Я хочу робити, якщо це не провіщено Святим Писанням. Вони надають Святому Писанню занадто великого значення. Можна сказати, що вони вважають слова та вирази занадто важливими, настільки, що вони використовують вірші з Біблії, щоб вимірювати кожне слово, яке Я говорю, і засуджувати Мене. Те, чого вони прагнуть, – це не шлях до сумісності зі Мною та не шлях сумісності з істиною, а шлях сумісності зі словами Біблії, і вони вірять, що все, без винятку, що не відповідає Біблії, не є Моєю роботою. Хіба такі люди не є послужливими нащадками фарисеїв? Іудейські фарисеї використали закон Мойсея, щоб засудити Ісуса. Вони не прагнули сумісності з Ісусом того часу, але дотримувалися закону настільки старанно та буквально, що після звинувачення Його у тому, що Він не дотримується закону Старого Заповіту та не є Месією, вони зрештою прибили невинного Ісуса цвяхами до хреста. У чому була їхня сутність? Хіба не в тому, що вони не прагнули шляху сумісності з істиною? Вони були одержимі кожним словом Святого Писання, не звертаючи уваги ні на Мою волю, ані на кроки й методи Моєї роботи. То були не люди, які прагнули істини, а люди, які неухильно трималися слів; то були не люди, які вірили в Бога, а люди, які вірили в Біблію. По суті, вони були сторожовими псами Біблії. Щоб захистити інтереси Біблії, відстояти гідність Біблії та зберегти репутацію Біблії, вони зайшли так далеко, що прибили милосердного Ісуса до хреста. Це вони зробили лише заради того, щоб захистити Біблію, і заради підтримання статусу

кожного слова Біблії в серцях людей. Тому вони вважали за краще відшукатися від свого майбутнього та жертви за гріх, щоб засудити на смерть Ісуса, який не відповідав доктрині Святого Писання. Чи не були вони всі лакеями всіх без винятку слів Святого Писання?

А як щодо сучасних людей? Христос прийшов, щоб явити істину, однак вони радше вигнали б Його з цього світу, щоби мати змогу увійти на небеса та отримати благодать. Вони радше повністю заперечували б прихід істини, щоб захистити інтереси Біблії, і радше прибили б Христа, який повернувся в плоті, цвяхами до хреста, щоб забезпечити вічне існування Біблії. Як людина може отримати Моє спасіння, якщо її серце таке лихе, а її природа настільки ворожа до Мене? Я живу серед людей, але люди не знають про Моє існування. Коли Я проливаю Своє світло на людину, вона все одно залишається у невіданні про Моє існування. Коли Я вивільняю Свій гнів на людину, вона ще сильніше заперечує Моє існування. Людина шукає сумісності зі словами та сумісності з Біблією, але жодна людина не постає переді Мною, щоби шукати шлях сумісності з істиною. Людина вшановує Мене на небесах і приділяє особливу увагу Моєму існуванню на небі, але ніхто не піклується про Мене в плоті, бо Я, що живу серед людей, просто надто непоказний. Ті, що шукають сумісності лише зі словами Біблії, і ті, що шукають сумісності лише з невизначеним Богом, є для Мене жалюгідним видовищем. Це тому, що те, чому вони поклоняються, – це мертві слова та Бог, який здатен дати їм незліченні скорби; те, чому вони поклоняються, – це Бог, який віддав би Себе на милість людини, Бог, якого не існує. Що ж тоді можуть отримати від Мене такі люди? Людина просто займає настільки низьке становище, що це важко передати словами. Ті, хто проти Мене, хто висуває безмежні вимоги до Мене, хто не любить істину, хто бунтує проти Мене, – як вони можуть бути сумісними зі мною?

Ті, хто проти Мене, – це ті, хто є несумісним зі Мною. Це стосується й тих, хто не любить істину. Ті, хто бунтують проти Мене, налаштовані ще більше проти Мене та несумісні зі Мною. Я віддаю в руки лукавого всіх, хто несумісний зі Мною, віддаю їх на поталу лукавому, даю їм волю, щоби вони виявили свій злий умисел, і в кінцевому підсумку передаю їх лукавому, щоби він їх пожер. Мене не хвилює, скільки людей Мені поклоняється, тобто Мене не хвилює, скільки людей вірить у Мене. Мене хвилює лише те, скільки людей сумісні зі Мною, тому що всі, хто несумісний зі Мною, є лиходіями, які зраджують Мене. Вони – Мої вороги, і Я не буду ставитися до Своїх ворогів у Своєму домі як до святині. Сумісні зі Мною вічно служитимуть Мені в Моєму домі, а ті, хто постав проти Мене, вічно страждатимуть від Моєї кари. Ті, хто дбає лише про слова Біблії та не піклується ні про істину, ні про те, щоб шукати Моїх слідів, – вони проти Мене, тому що вони обмежують Мене Біблією, сковують Мене в межах Біблії й тому є надзвичайно блюзнірськими для Мене. Хіба такі люди могли б постати переді Мною? Вони не звертають уваги ні на Мої вчинки, ні на Мою волю, ні на істину, а натомість одержимі словами – словами, які вбивають. Хіба такі люди могли б бути сумісними зі Мною?

Я висловив так багато слів, а також висловив Свою волю та характер, але навіть при цьому люди все ще нездатні пізнати Мене й повірити в Мене. Або можна сказати, що люди все ще нездатні коритися Мені. Ті, хто живе у рамках Біблії, ті, хто живе у рамках закону, ті, хто живе на хресті, ті, хто живе згідно з доктриною, ті, хто живе серед справи, яку Я чиню сьогодні, – хто з них сумісний зі Мною? Ви думаєте лише про отримання благословень і нагород, але ніколи не задумувалися про те, як насправді бути сумісними зі Мною, або як запобігти тому, щоб ви були проти Мене. Я такий розчарований вами, бо дав вам так багато, але так мало отримав від вас. Ваш обман, ваша

зарозумілість, ваша жадібність, ваші непомірні бажання, ваша зрада, ваш непослух – чи могло щось вислизнути від Моєї уваги? Ви недбало ставитеся до Мене, ви обманюєте Мене, ви ображаєте Мене, ви підлещуєтеся до Мене, ви вимагаєте від Мене, ви вичавлюєте з Мене жертви – як таке лиходійство могло б уникнути Моєї кари? Усі ці злодіяння є доказом вашої неприязні до Мене, є доказом вашої несумісності зі Мною. Кожен із вас вважає себе сумісним зі Мною, але якби це було так, то кого б стосувалися такі неспростовні докази? Ви вірите, що ставитеся до Мене з максимальною щирістю та відданістю. Ви думаєте, що ви такі добросердечні, такі милосердні, та присвятили Мені так багато. Ви думаєте, що зробили для Мене більше, ніж достатньо. Але ви коли-небудь порівнювали це зі своїми діями? Я кажу, що ви дуже зарозумілі, дуже жадібні, дуже поверхневі; трюки, якими ви обманюєте Мене, дуже розумні, і ви маєте багато зневажливих намірів і мерзенних методів. Ваша вірність занадто обмежена, ваша серйозність занадто мізерна, а ще більше вам бракує совісті. У ваших серцях занадто багато злого умислу, і ніхто не вбережений від вашої злоби, навіть Я. Ви відсторонюєте Мене заради ваших дітей, або чоловіка, або заради власного самозбереження. Замість того, щоб піклуватися про Мене, ви піклуєтеся про свою сім'ю, своїх дітей, свій статус, своє майбутнє та власне задоволення. Ви коли-небудь думали про Мене, коли говорили чи діяли? У холодні дні ваші думки звернені до ваших дітей, чоловіка, дружини чи батьків. У спекотні дні Мені теж немає місця у ваших думках. Виконуючи свій обов'язок, ти думаєш про свої власні інтереси, про свою особисту безпеку, про членів своєї сім'ї. А що ти коли-небудь робив для Мене? Ти коли-небудь думав про Мене? Ти коли-небудь присвячував себе за будь-яку ціну Мені та Моїй справі? Де докази твоєї сумісності зі Мною? Де справжність твоєї вірності Мені? Де справжність твого послуху Мені? Коли твої

наміри були не заради того, щоби отримати Мої благословення? Ви дурите і обманюєте Мене, ви граєтеся з істиною, ви приховуєте існування істини та зраджуєте суть істини. Що чекає на вас у майбутньому, якщо ви будете таким чином налаштовані проти Мене? Ви просто прагнете сумісності з невизначеним Богом, просто прагнете невизначеної віри, але ви несумісні з Христом. Хіба ваші злі умисли не породять такої ж відплати, на яку заслуговують нечестиві? Тоді ви зрозумієте, що жодна людина, несумісна з Христом, не зможе уникнути дня гніву, і ви дізнаєтеся, яка відплата буде підготовлена для тих, хто проти Христа. Коли настане цей день, усі ваші мрії про благословення за вашу віру в Бога та про отримання входу на небеса будуть розбиті. Але це не торкнеться тих, хто сумісний із Христом. Хоча вони так багато втратили, хоча вони зазнали багато труднощів, вони отримають усю спадщину, яку Я заповідаю людству. Зрештою, ви зрозумієте, що тільки Я – праведний Бог, і що тільки Я здатний привести людство до його прекрасного місця призначення.

Чи ти справді віриш у Бога?

Можливо, твій шлях віри в Бога триває більше одного чи двох років, і, можливо, ти пережив багато труднощів у своєму житті протягом цих років; або, може, ти не зазнав великих труднощів, а, навпаки, отримав багато благодаті. Також може бути, що ти не зазнав ані труднощів, ані благодаті, а прожив досить непримітне життя. Незважаючи на це, ти все ще є послідовником Бога, тож запрошую тебе поспілкуватися на тему слідування за Богом. Однак Я мушу нагадати всім, хто читає ці слова, що слово Боже спрямоване до тих, хто визнає Його та йде за Ним, а не до всіх людей, незалежно від того, визнають вони Його чи ні. Якщо ти віриш, що Бог промовляє до натовпу,

до всіх людей у світі, то Боже слово не матиме впливу на тебе. Отже, тобі слід пам'ятати всі ці слова у своєму серці, а не завжди виключати себе з них. У будь-якому випадку, поговорімо про те, що відбувається в нашому домі.

Зараз ви всі повинні зрозуміти справжнє значення віри в Бога. Значення віри в Бога, про яке Я говорив раніше, пов'язане з вашим позитивним входженням. Сьогодні інакше: сьогодні Я хотів би проаналізувати суть вашої віри в Бога. Звичайно, це настановлення вас з негативного аспекту; якби Я не зробив цього, то ви ніколи б не знали вашого справжнього обличчя й вічно хвалилися б своєю побожністю та вірністю. Справедливим буде зазначити, що якби Я не викрив потворність у глибині ваших сердець, то кожен із вас вдягнув би корону на свою голову та залишив би собі всю славу. Ваша зарозуміла та пихата натура спонукає вас зраджувати власну совість, бунтувати проти Христа й протистояти Йому, а також виявляти вашу потворність, таким чином висвітлюючи ваші наміри, поняття, марнотратні бажання й очі, повні жадоби. І все ж ви продовжуєте вести мову про свою довічну пристрасть до справи Христа й знову і знову повторюєте істини, давно сказані Христом. Це і є ваша «віра» – ваша «віра без нечистоти». Я завжди вимагав від людини дотримання суворих стандартів. Якщо твоя вірність базується на умовах та намірах, то Я б краще залишався без твоєї так званої вірності, бо Я ненавиджу тих, хто обманює Мене своїми намірами та ставить Мені умови. Я бажаю тільки, щоб людина була абсолютно відданою Мені та робила все заради – і для доведення – одного слова: віра. Я зневажаю, коли ви вдаєтеся до улещування, намагаючися змусити Мене радіти, бо Я завжди ставився до вас щиро, і тому бажаю, щоб ви також діяли з істинною вірою по відношенню до Мене. Коли справа доходить до віри, багато хто може подумати, що вони йдуть за Богом, тому що мають віру, а інакше вони не винесли б таких страждань.

Тож Я питаю тебе: якщо ти віриш в існування Бога, чому не шануєш Його? Якщо ти віриш в існування Бога, чому в твоєму серці немає ні найменшого страху перед Ним? Ти визнаєш, що Христос є втіленням Бога, то чому ти зневажаєш Його? Чому ти дієш непоштиво до Нього? Чому ти відкрито судиш Його? Чому ти завжди підглядаєш за Його рухами? Чому ти не підкоряєшся Його влаштуванням? Чому ти не дієш згідно з Його словом? Чому ти намагаєшся вимагати та красти в Нього Його жертви? Чому ти говориш із позиції Христа? Чому ти судиш, чи правильні Його діяння та Його слово? Чому ти смієш паплюжити Його за Його спиною? Чи ці та інші речі становлять вашу віру?

У ваших словах і поведінці виявляються елементи вашої невіри в Христа. Невіра пронизує мотиви та цілі всього, що ви робите. Навіть ваш погляд випромінює невіру в Христа. Можна сказати, що щохвилини кожен із вас таїть в собі елементи невіри. Це означає, що в кожному мить ви ризикуєте зрадити Христа, бо кров, яка тече у вашому тілі, наповнена невірою у втіленого Бога. Тому Я кажу, що сліди, які ви залишаєте на шляху віри в Бога, не є справжніми. Коли ви йдете шляхом віри в Бога, ви не ставите свої ноги міцно на землю – ви просто виконуєте рухи. Ви ніколи повністю не вірите слову Христа й не в змозі негайно втілити його в життя. Це причина, чому ви не маєте віри в Христа. Завжди мати власні уявлення про Нього – це ще одна причина, чому ви не вірите в Нього. Завжди скептично ставитися до роботи Христа, залишатися глухим до слова Христа, мати власну думку про будь-яку роботу, яку виконує Христос, і не бути в змозі правильно зрозуміти цю роботу, мати труднощі з відкиданням власних переконань, незалежно від того, яке пояснення ви отримуєте, і так далі – це все елементи невіри, змішані у ваших серцях. Хоча ви слідуєте за справою Христа та ніколи не відстаєте, у ваших серцях змішано занадто багато непокори. Ця непокора є нечистою домішкою у вашій

вірі в Бога. Можливо, ви думаєте, що це не так, але якщо ти не в змозі розпізнати свої наміри зсередини цього, то ти неодмінно будеш серед тих, хто гине, бо Бог удосконалює лише тих, хто справді вірить у Нього, а не тих, хто скептично ставиться до Нього, і тим паче не тих, хто неохоче слідує за Ним, незважаючи на те, що ніколи не вірив, що Він є Богом.

Деякі люди не радіють істині, а тим більше суду. Натомість вони радіють владі й багатству; таких людей називають властолюбцями. Вони шукають лише ті конфесії у світі, які мають вплив, і шукають лише пасторів та вчителів із семінарій. Хоча вони прийняли шлях істини, вони лише напіввіруючі; вони не в змозі віддати своє серце та розум цілком, їхні уста говорять про повне присвячення себе Богові, але їхні очі зосереджені на великих пастирях і вчителях, і вони навіть не дивляться на Христа. Їхні серця зосереджені на популярності, багатстві та славі. Вони думають, що неможливо, щоб така маленька людина могла завоювати настільки багатьох, щоб хтось настільки незначний міг вдосконалити людину. Вони думають, що це неможливо, щоб такі незначні люди серед пилу та гнойовищ були тими, кого обрав Бог. Вони вірять, що якби такі люди були об'єктами Божого спасіння, то небо і земля перевернулися б догори дном, і всі люди сміялися б до сліз. Вони вірять, що якби Бог вибрав таких незначних істот, щоб вдосконалити їх, то ці великі люди стали б Самим Богом. Їхні погляди забруднені невірою; вони більше ніж невіруючі, вони просто безглузді звірі. Бо вони цінують лише статус, престиж і владу, а шанують лише великі групи та конфесії. Вони анітрохи не поважають тих, кого веде Христос; вони просто зрадники, які відвернулися від Христа, від істини та від життя.

Те, чим ти захоплюєшся, – це не смирення Христа, а фальшиві пастирі, які мають видатне положення. Ти обожнюєш не красу чи мудрість Христа, а тих розпусників, які борсаються

в бруді світу. Ти смієшся над болем Христа, якому немає де прихилити голову, і в той же час милуєшся тими мерцями, які полюють за жертвами та живуть у розпусті. Ти не бажаєш страждати разом із Христом, але з радістю кидаєшся в обійми безрозсудних антихристів, хоча вони дають тобі лише плоть, слова та контроль. Навіть зараз твоє серце все ще звертається до них, до їхньої репутації, до їхнього статусу, до їхнього впливу. І все ж ти продовжуєш дотримуватися позиції, у якій тобі важко повірити в роботу Христа, і ти не бажаєш її прийняти. Ось чому Я кажу, що тобі бракує віри, щоб визнати Христа. Причина, чому ти слідував за Ним до сьогодні, полягає лише в тому, що в тебе не було іншого виходу. Високі образи назавжди височіють у твоєму серці; ти не можеш забути кожне їхнє слово і вчинок, а також їхні впливові слова та руки. Вони назавжди верховні й назавжди герої у ваших серцях. Але це не так для Христа сьогодні. Він назавжди нікчемний у твоєму серці й ніколи не заслуговує на пошану. Бо Він занадто звичайний, має занадто мало впливу та далекий від високого.

У будь-якому разі, Я кажу, що всі, хто не цінує істину, є невіруючими та зрадниками істини. Такі люди ніколи не отримають схвалення Христа. Чи зрозумів ти тепер, скільки невіри є всередині тебе, і скільки в тобі зради Христа? Тож Я закликаю тебе: оскільки ти обрав шлях істини, ти повинен присвятити себе йому всім серцем; не будь двозначним чи сповненим суперечливих почуттів. Ти повинен розуміти, що Бог належить не світу чи одній людині, але всім тим, хто істинно вірить у Нього, всім тим, хто Йому поклоняється, і всім тим, хто відданий і вірний Йому.

Сьогодні багато невіри залишається всередині вас. Уважно подивіться всередину себе, і ви обов'язково знайдете відповідь. Коли ти знайдеш справжню відповідь, тоді ти визнаєш, що ти не віриш у Бога, а, скоріше, є тим, хто обманює, богохульствує

та зраджує Його, і тим, хто Йому невірний. Тоді ти зрозумієш, що Христос не людина, а Бог. Коли настане цей день, ти будеш сповнений благоговіння, страху та непідробної любові до Христа. Зараз лише тридцять відсотків ваших сердець наповнені вірою, а інші сімдесят відсотків сповнені сумнівів. Усе, що робить і говорить Христос, може дати вам уявлення та думки про Нього, уявлення та думки, які впливають із вашої повної невіри в Нього. Ви захоплюєтеся лише невидимим Богом на небі та тільки Його боїтеся і не зважаєте на живого Христа на землі. Хіба ж це не є також вашою невірою? Ви прагнете лише до Бога, який робив щось у минулому, але не звертаєтесь до сьогоденного Христа. Усе це – «віра», назавжди змішана у ваших серцях, віра, яка не вірить у сьогоденного Христа. Я в жодному разі не недооцінюю вас, бо в вас занадто багато невіри, занадто багато вашої сутності, що є нечистою та яку потрібно відтинати. Ці нечистоти є ознакою того, що ви взагалі не маєте віри, вони є ознакою вашого відречення від Христа й вони клеймлять вас як зрадника Христа. Вони є завісою для вашого знання про Христа, перешкодою для того, щоб ви були здобуті Христом, перешкодою для вашої сумісності з Христом і доказом того, що Христос вас не схвалює. Зараз настав час уважно подивитися на всі складові вашого життя! Це принесе вам користь у всьому, що тільки можна уявити!

Христос здійснює роботу суду за допомогою істини

Робота останніх днів полягає у тому, щоб поділити усіх за родом їх і завершити Божий план управління, адже час близький і день Божий настав. Бог приводить усіх, хто входить у Його Царство, – усіх, хто вірний Йому до самого кінця, – у добу Самого Бога. Однак до настання доби Самого Бога робота Божа

полягає не в тому, щоб спостерігати за вчинками людини, не в тому, щоб досліджувати її життя, а в тому, щоб судити людську непокору, адже Бог очистить усіх, хто постане перед Його престолом. Усі, хто до сьогодні йшов стопами Бога, є тими, хто постає перед Божим престолом, а отже, кожна людина, яка приймає роботу Божу на її завершальному етапі, є об'єктом Божого очищення. Іншими словами, кожен, хто приймає роботу Божу на її завершальному етапі, є об'єктом Божого суду.

Що стосується суду, який починається у Божому домі і про який розповідали у давні часи, під словом «суд» мається на увазі суд, який Бог сьогодні вершить над тими, хто постає перед Його престолом в останні дні. Можливо, є ті, хто вірить у такі надприродні фантазії, як ця: коли настануть останні дні, Бог поставить на небі великий стіл, на якому буде розстелено білу скатертину, а потім, сидячи на великому престолі, коли всі люди стоятимуть перед Ним на колінах, Він відкриє гріхи кожної людини і таким чином визначить, хто полине на небо, а кого скинуть в озеро з вогню та сірки. Що б людина собі не уявляла, це не може змінити сутності Божої роботи. Уявлення людини – це ніщо інше, аніж конструкти її думок; їх породжує людський мозок, підсумовуючи та складаючи до купи те, що людині довелося побачити і почути. Тому Я й кажу, що, наскільки б вражаючими не були ці виплекані уявою образи, це всього лише мультиплікаційні малюнки, неспроможні замінити собою план Божої роботи. Зрештою, людина була зіпсута сатаною, тож як вона могла осягнути думки Бога? Людина уявляє собі Божу роботу суду як дещо фантастичне. Вона вважає, що якщо Сам Бог виконує роботу суду, тоді ця робота має бути найграндіознішою за масштабом, незбагненною для смертних, і її відгомін повинен розходитись небесами і стрясати землю; інакше яка ж це може бути Божа робота суду? Людина вважає, що оскільки це робота суду, то Бог під час роботи повинен

бути особливо поважним і величним, а ті, кого судять, повинні ридати, завиваючи, і на колінах благати про милість. Такі сцени, поза сумнівом, були б вражаючими і глибоко зворушливими... Усі уявляють собі Божу роботу суду як диво. Проте чи відомо тобі, що в той час, коли Бог уже давно розпочав Свою роботу суду серед людей, ти все ще залишаєшся в полоні летаргійного сну? Що в той час, коли, на твою думку, Божа робота суду офіційно розпочнеться, Бог уже заново створить небо і землю? Можливо, на цей момент ти лише почнеш усвідомлювати сенс життя, але безжальна Божа робота покарання скине тебе, все ще глибоко зануреного в сон, у пекло. Лише тоді ти раптом усвідомиш, що Божа робота суду вже завершилася.

Тож не марнуймо наш дорогоцінний час і не говорімо більше на ці мерзенні й огидні теми. Поговорімо натомість про те, що являє собою суд. При згадці слова «суд» ти, напевно, пригадуєш слова, які промовив Єгова, аби наставити людей у кожному регіоні, і слова, які сказав Ісус, щоб докорити фарисеям. Попри всю їхню суворість, ці слова не були Божим судом над людиною; вони були лише словами, сказаними Богом за різних умов, тобто в різних контекстах. Ці слова не схожі на слова, сказані Христом останніх днів, коли Він судить людину. Христос останніх днів використовує багато різних істин, щоб навчити людину, викрити її сутність і розібрати людські слова та діла. Ці слова вміщують різні істини, як-от людський обов'язок, те, як людина мусить коритися Богові та бути Йому вірною, як вона має втілювати в життя свою природну людську сутність, а також мудрість та характер Бога тощо. Усі ці слова спрямовані на сутність людини та її розбещений характер. Зокрема, викривальні слова про те, як людина зневажає Бога, говоряться щодо того, що людина є втіленням сатани та ворожою силою, що спрямована проти Бога. Беручись за Свою роботу суду, Бог не просто кількома словами виявляє природу людини; Він

викриває, розправляє та обтинає протягом тривалого часу. Усі ці різні способи викриття, розправи і обтинання не можна замінити звичайними словами, а можна тільки істиною, якої людина цілковито позбавлена. Тільки такі способи можна назвати судом; тільки таким судом може людина бути упокорена й остаточно переконана щодо Бога, ба більше – може здобути правдиве знання про Бога. До чого приводить робота суду, то це до розуміння людиною істинного лику Божого та істини про свою власну непокору. Робота суду дозволяє людині здобути краще розуміння Божої волі, мети Божої роботи й таємниць, які людина осягнути не може. Також вона дозволяє людині усвідомити й пізнати свою розбещену сутність та корені своєї розбещеності, а також виявити потворність людини. Усі ці наслідки викликані роботою суду, бо сутність цієї роботи насправді полягає у відкритті істини, шляху та життя Божого для всіх, хто в Нього вірує. Ця робота є роботою суду, яку виконує Бог. Якщо ти не вважаєш ці істини важливими, якщо ти думаєш лише про те, як уникнути їх або як знайти новий вихід, який їх не стосується, то я кажу, що ти – тяжкий грішник. Якщо ти віриш у Бога, проте не шукаєш істини або волі Божої і тобі не подобається дорога, що наближає тебе до Бога, то я кажу, що ти намагаєшся уникнути суду і що ти маріонетка і зрадник, який утікає від великого білого престолу. Бог не помилує жодного бунтівника, який утікає з-під Його погляду. Такі люди зазнають ще суворішого покарання. Ті ж, хто постане перед Богом на суд, ба більше, хто був перед цим очищений, вічно житимуть у Царстві Божому. Звичайно, це те, що стосується майбутнього.

Робота суду – це власна робота Бога, тому, природно, вона має бути виконана Самим Богом; вона не може бути виконана людиною замість Нього. Оскільки суд – це застосування істини для підкорення людства, Бог, поза сумнівом, знову постав би у втіленому образі, щоб виконати цю роботу серед людей.

Іншими словами, Христос останніх днів використовуватиме істину, щоб навчати людей по всьому світу й доносити до них усі істини. Ось Божа робота суду. Багатьом не подобається ідея другого втілення Бога, адже людям важко повірити в те, що Бог став би плоттю, щоб виконати роботу суду. Утім, Я мушу сказати тобі, що Божа робота часто значно перевершує людські очікування, і людському розуму важко її прийняти. Адже люди – лише гробаки на землі, тоді як Бог – Всевишній, який наповнює всесвіт; розум людини подібний до ями із застійною водою, де плодяться самі гробаки, тоді як кожен етап роботи, скерованої думками Бога, є плодом Божої мудрості. Люди завжди намагаються змагатися з Богом, на що Я кажу: цілком очевидно, хто врешті-решт опиниться у програші. Я закликаю вас усіх не вважати себе ціннішими за золото. Якщо інші здатні прийняти суд Божий, то чому ти не можеш? Наскільки вище за інших ти стоїш? Якщо інші здатні схилити голову перед істиною, то чому і ти не можеш? Імпульс Божої роботи неспинний. Він не повторить роботу суду знову лише через «внесок», який ти зробив, і ти не тямитимешся від каяття, що упустив таку гарну можливість. Якщо ти не віриш Моїм словам, тоді просто почекай, поки великий білий престол на небі винесе тобі вирок! Ти мусиш знати, що всі ізраїльтяни погордували Ісусом і зреклися Його, але, незважаючи на це, факт викуплення Ісусом людства однаково поширився по всьому всесвіту й аж до країв землі. Хіба це не реальність, яку Бог створив віддавна? Якщо ти досі чекаєш, що Ісус забере тебе на небеса, то Я скажу, що ти – впертий шматок сухоостою.^а Ісус не визнає такого лжевірянина, як ти, який не відданий істині та прагне самих лише благословень. Натомість Він без жалю скине тебе у

^а Шматок сухоостою: китайська ідіома на позначення того, чому «вже неможливо зарадити».

вогненне озеро, де ти горітимеш десятки тисяч років.

Тепер ти розумієш, що таке суд і що таке істина? Якщо розумієш, тоді я закликаю тебе покірливо скоритися суду, в противному разі у тебе ніколи не буде можливості бути відзначеним Богом або уведеним Ним у Його Царство. Ті, хто приймає лише суд, але ніколи не може очиститись, тобто ті, хто тікає від роботи суду, будуть назавжди зневажені та відкинуті Богом. Їхні гріхи є численнішими та тяжчими за гріхи фарисеїв, адже вони зрадили Бога і повстали проти Бога. Такі люди, не гідні навіть прислужувати, одержать суворіше покарання, до того ж це покарання буде вічним. Бог не помилує жодного зрадника, який колись на словах виказував вірність, але згодом зрадив Його. Такі люди одержать відплату у вигляді покарання духу, душі та тіла. Хіба саме це не є виявленням праведного Божого характеру? Хіба не в цьому полягає мета Бога у суді над людиною і її викритті? Під час суду Бог прирікає усіх, хто робить усілякі нечестиві вчинки, на місце, що кишить злими духами, і дозволяє цим злим духам на свій розсуд знищувати плотські тіла цих людей, і їхні тіла виділяють трупний сморід. Такою є гідна відплата для них. Бог записує у їхні облікові книги кожен гріх цих зрадливих лжевірян, лжеапостолів та лжепрацівників; потім, у слушний час, Він скидає їх до нечистих духів, дозволяючи цим нечистим духам на свій розсуд оскверняти всі їхні тіла, аби вони ніколи не переродились і ніколи більше не побачили світла. Тих лицемірів, які служать якийсь час, але не здатні зберегти вірність до кінця, Бог зараховує до нечестивих, аби вони вступили в змову з нечестивими та стали складовою їхнього безладного наброду; зрештою Бог їх знищить. Бог відкидає і не звертає уваги на тих, хто ніколи не був вірним Христу або ніколи не робив внеску в межах своєї сили, і на зламі епох Він винищить їх усіх. Вони більше не існуватимуть на землі й тим більше не зможуть увійти в Царство Боже. Ті, хто

ніколи не був щирим перед Богом, але під тиском обставин був змушений поверхово мати з Ним справу, зараховуються до тих, хто прислуговує Його народу. Лише невелика кількість таких людей виживе, більшість же сконає разом із тими, хто несе служіння, що не відповідає стандарту. Зрештою, Бог приведе у Своє Царство всіх тих, хто є одностудцями Бога, народ і синів Божих, і тих, кого Бог призначив священниками. Вони стануть результатом Божої роботи. Що ж до тих, хто не може бути зарахованим до жодної з категорій, установлених Богом, то вони будуть зараховані до безбожників, – і ви, безумовно, можете собі уявити, яким буде їхній кінець. Я вже сказав вам усе, що повинен сказати; шлях, який ви обираєте, є лише вашим вибором. Ви повинні зрозуміти таке: робота Божа ніколи не чекає на тих, хто не встигає за Його поступом, і праведний характер Божий не милує жодну людину.

Чи ти знав? Бог вчинив велику справу серед людей

Старий період минув, і прийшов новий. Рік за роком і день за днем Бог виконував багато роботи. Він прийшов у світ, а потім пішов. Цей цикл повторювався протягом багатьох поколінь. Сьогодні, як і раніше, Бог продовжує виконувати таку роботу, яку мусить, роботу, яку ще має завершити, бо аж до сьогодні Він іще не ввійшов у спочинок. Від часу створення до сьогодні Бог виконав багато роботи. Та чи ти знав, що сьогодні Бог робить набагато більше, ніж раніше, і масштаб Його роботи набагато більший, ніж раніше? Ось чому Я кажу, що Бог вчинив серед людей велику справу. Уся Божа робота дуже важлива і для людей, і для Бога, адже все, що Він робить, пов'язане з людьми.

Якщо не можна ні побачити Божу роботу, ні торкнутися її – і тим паче вона не видна світові, – як вона може бути чимось великим?

Що взагалі можна вважати великим? Безсумнівно, ніхто не може заперечити, що яку б роботу Бог не виконував, її можна вважати великою, – та чому Я таке кажу про роботу, що її Бог виконує сьогодні? Коли Я кажу, що Бог вчинив велику справу, це, безперечно, стосується багатьох таємниць, які людині ще належить зрозуміти. Поговорімо про них зараз.

Ісус народився в яслах, у період, який не міг терпіти Його існування, та все одно світ не зміг стати Йому на заваді, і Він жив поміж людей тридцять три роки під опікою Бога. У ці численні роки життя Він пізнав на Собі гіркоту світу та спробував, як то в неволі жити на землі. Він узяв на себе великий тягар розп'яття заради викупу всього людства. Він викупив усіх грішників, що жили під владою сатани, і зрештою Його воскресле тіло повернулося до місця Його спочинку. Зараз почалася нова Божа робота, і це також початок нового періоду. Бог приводить у Свій дім тих, хто був викуплений, щоб почати Свою нову роботу спасіння. Цього разу робота спасіння ретельніша, ніж у минулі часи. То не Святий Дух діє в людині, щоб змусити її змінюватися самотійно, і то не тіло Ісуса з'являється серед людей, щоб виконати цю роботу, і найменше ця робота виконується іншими засобами. Натомість це втілений Бог, Який виконує роботу і Сам керує нею. Він робить це таким чином, щоб привести людину до нової роботи. Хіба це не чудово? Бог не виконує цю роботу через частину людства або через пророцтва; натомість Бог виконує її Сам. Хтось може сказати, що то не велика справа та що вона не може принести людям екстазу. Та Я тобі скажу, що Божа праця – не лише це, а й щось набагато величніше й більше.

Цього разу Бог приходить виконувати роботу не в духовному тілі, а в найзвичайнісінькому. Крім того, це не лише тіло другого втілення Бога, це також тіло, через яке Бог повертається до плоті. Це найзвичайнісінька плоть. Ти не бачиш нічого, що б

виділяло Його з-поміж інших, але ти можеш здобути від Нього раніше нечувані істини. Ця незначна плоть – те, що втілює всі слова істини від Бога, виконує Божу роботу в останні дні та виявляє весь Божий характер, щоб люди його зрозуміли. Чи ти не палко бажаєш побачити Бога на небі? Чи ти не палко бажаєш зрозуміти Бога на небі? Чи ти не палко бажаєш побачити місце призначення людства? Він розповість тобі всі ці таємниці – таємниці, які жодна людина не могла розказати. Він також розповість тобі про істини, яких ти не розумієш. Він – твоя брама до царства та твій провідник у новий період. В такій звичайній плоті криється багато незбагнених таємниць. Його вчинки можуть бути для тебе незбагненими, та вся мета роботи, яку Він виконує, є достатньою, щоби дозволити тобі побачити, що Він не проста плоть, як вважають люди. Адже Він представляє волю Божу й турботу, яку Бог виявив до людства в останні дні. Хоча ти не можеш почути Його слова, що ніби стрясають небеса й землю, хоча ти не можеш побачити Його очі, котрі наче вогняне полум'я, і хоча ти не можеш отримати покарання Його залізним жезлом, та все ж ти можеш почути з Його слів, що Бог гнівається, і зрозуміти, що Бог проявляє співчуття людству; ти можеш побачити праведний характер Бога і Його мудрість, і, крім того, ти можеш усвідомити, як Бог дбає про все людство. Робота Бога в останні дні полягає в тому, щоб дозволити людині побачити, як Бог, що на небесах, живе поміж людьми на землі, і дати людині змогу пізнати Бога, скоритися Йому, вшанувати й полюбити Його. Ось чому Він вдруге повернувся у плоті. Хоча сьогодні людина бачить Бога, такого ж, як і людина: Бога з носом і двома очима, Бога нічим не примітного, – та зрештою Бог вам покаже, що якби цієї людини не існувало, то небо й земля зазнали б величезної зміни; якби цієї людини не існувало, небеса б затьмарились, і земля занурилася б у хаос, а все людство жило б серед

голоду та епідемії. Він вам покаже, що якби Бог утілений не прийшов спасти вас в останні дні, то Бог давно би знищив усе людство в пеклі; якби цієї плоті не існувало, то ви б вічно були архігрішниками, і мерцями ви були б довіку. Мусите знати, що якби цієї плоті не існувало, усе людство зіткнулося б із неминучою катастрофою й побачило, що не здатне уникнути ще суворішого покарання, яке Бог відміряє людству в останні дні. Якби ця звичайна плоть не народилася, ви всі були б у такому стані, коли благаєте про життя, не маючи можливості жити, коли молитесь про смерть і не можете вмерти; якби цієї плоті не існувало, то ви не могли б сьогодні здобути істину та постати перед Божим престолом, а натомість Бог покарав би вас за ваші тяжкі гріхи. Чи ви знали, що якби Бог не повернувся у плоті, ніхто не мав би шансу на спасіння; і якби не ця плоть, Бог давно поклав би край старому періоду? Чи ви з огляду на це досі можете заперечувати друге втілення Бога? Якщо ви можете отримати стільки користі від цієї звичайної людини, то чому б вам із радістю Його не прийняти?

Божа робота – це те, чого ти не можеш збагнути. Якщо ти не можеш ні вповні зрозуміти, чи правильний твій вибір, ні знати, чи може Божа робота бути успішною, то чому б не спробувати щастя й не подивитися, чи може ця звичайна людина стати тобі великою підмогою та чи Бог справді виконав велику роботу? Однак мушу сказати тобі, що за Ноевих часів люди їли й пили, женилися й заміж виходили, аж поки Богу не стало нестерпно на те дивитися, тож Він послав великий потоп, щоб знищити людство, пощадивши лише родину Ноя, у якій було восьмеро людей, а також всяких птахів і звірів. Та в останні дні Бог пощадить, хто був вірний Йому до кінця. Хоча обидва періоди були часами великої розбещеності, на яку Богу було нестерпно дивитися, і протягом обох періодів людство стало таким зіпсованим і заперечувало, що Бог – їхній Господь, Бог винищив лише людей,

які жили за часів Ноя. Протягом обох періодів людство надто засмучувало Бога, та Він залишався терплячим до людей останніх днів аж до сьогодні. Чому так? Ви ніколи не замислювалися чому? Якщо ви справді не знаєте, то дозвольте Мені розповісти. Причина, чому Бог в останні дні здатен дати людям благодать, – не в тому, що вони менш розбещені, аніж люди часів Ноя, і не в тому, що вони покалися перед Богом, і тим паче не в тому, що технології в останні дні стали такі розвинуті, що Бог не може змусити Себе їх знищити. Натомість причина в тому, що в останні дні Бог має виконати певну роботу серед людей, і в тому, що Бог у Своему втіленні Сам виконає цю роботу. Більше того, Бог вибере частину з цієї громади та зробить їх об'єктами Свого спасіння й плодами Свого плану управління, і Він приведе цих людей у наступний період. Тож як би там не було, ця заплачена Богом ціна повністю була підготовкою до роботи, яку Його втілена плоть звершить в останні дні. Тим фактом, що ви дожили до сьогоднішнього дня, ви завдячуєте цій плоті. Саме тому, що Бог живе у плоті, ви маєте шанс вижити. Всю цю удачу було здобуто завдяки цій звичайній людині. Більше того, в кінці всі народи поклонятимуться цій звичайній людині, а також будуть дякувати і коритися цій нікчемній людині, бо саме істина, дорога й життя, які Він приніс, спасли все людство, послабили протистояння між людством і Богом, скоротили між ними відстань і відкрили зв'язок між думками Бога й людей. Також це був саме Він, Хто здобув для Бога ще більшу славу. Хіба така звичайна людина не варта твоєї довіри й обожнювання? Хіба така звичайна плоть не гідна зватися Христом? Хіба така звичайна людина не може стати проявом Бога серед людей? Хіба така людина, що вберегла людство від катастрофи, не заслуговує на вашу любов і бажання за Нього триматися? Якщо ви заперечуєте істини, висловлені Його устами, і зневажаєте Його існування поміж вас, то що тоді стане з вами в кінці?

Уся Божа робота в останні дні виконується через цю звичайну людину. Він обдарує тебе всім, і більше того – Він зможе вирішувати все, що тебе стосується. Хіба може ця людина бути такою, якою ви її вважаєте: людиною настільки простою, що її й згадувати не варто? Хіба Його істини недостатньо, щоб повністю вас переконати? Хіба свідчення про Його діла недостатньо, щоб цілковито вас переконати? Чи, може, дорога, на яку Він вас наvertsає, не гідна того, щоб ви нею йшли? Зрештою, чому ж саме ви Його ненавидите, і виганяєте Його, і оминаєте Його стороною? Саме ця людина висловлює істину, саме ця людина надає істину, і саме ця людина дає вам шлях, яким ви маєте йти. Чи, може, ви досі не здатні знайти в цих істинах сліди Божої роботи? Без роботи Ісуса людство не змогло б зійти з хреста, але без сьогоденного втілення ті, хто сходять із хреста, ніколи не змогли б здобути Боже схвалення чи увійти в новий період. Якби не прийшла ця звичайна людина, ви ніколи не мали б можливості побачити справжнє лице Бога, та й не були б того гідні, бо всі ви – об'єкти, які давно мали б бути знищені. Через прихід другого втілення Бога Він вас простив і проявив до вас милосердя. А втім, слова, з якими Я зрештою мушу вас залишити, усе одно такі: ця звичайна людина, яка є втілений Бог, для вас життєво важлива. Саме це та велика справа, яку Бог уже звершив серед людей.

Тільки Христос останніх днів може дати людині шлях вічного життя

Шлях життя – це не те, чим будь-хто може володіти, і не те, чого будь-хто може легко досягти. Справа в тому, що життя може походити тільки від Бога, тобто тільки Сам Бог володіє сутністю життя та тільки Сам Бог має шлях життя. І тому тільки Бог є джерелом життя та невичерпним джерелом

живої води життя. Відколи Бог сотворив світ, Він здійснив велику роботу, пов'язану з життєвою силою, виконав значну роботу, яка приносить життя людині, і заплатив велику ціну, щоб людина могла здобути життя. Це тому, що Сам Бог є вічним життям, і Сам Бог – це шлях людини до воскресіння. Бог ніколи не покидає серце людини, і Він повсякчас живе серед людей. Він є рушійною силою людського життя, коренем людського існування та щедрим внеском у існування людини після її народження. Він спонукає людину перероджуватися та наділяє її здатністю наполегливо жити в кожній її ролі. Завдяки Його силі та Його неугасимій життєвій енергії людина живе покоління за поколінням, і протягом цього часу сила Божого життя є основою людського існування, і Бог заплатив ціну, яку жодна звичайна людина ніколи не платила. Життєва сила Бога може торжествувати над будь-якою іншою силою; більше того, вона перевершує будь-яку силу. Його життя вічне, Його сила надзвичайна, і Його життєва сила не може бути подолана жодною сотвореною істотою або ворожою силою. Життєва сила Бога існує та сяє своїм сліпучим сяйвом незалежно від часу й місця. Небо і земля можуть зазнавати великих змін, але Боже життя залишається навіки незмінним. Усе суще може проминути, але Боже життя все одно залишиться, бо Бог – джерело існування всього сущого та корінь його існування. Життя людини походить від Бога, небеса постали завдяки Богу, а земля завдячує своїм існуванням силі Божого життя. Ніщо з того, що володіє життєвою силою, не може перевершити царювання Бога, і ніщо з того, що володіє енергією, не може уникнути Божої влади. Таким чином, усі, ким би вони не були, повинні підкорятися пануванню Бога, кожен повинен жити за Божим велінням, і ніхто не може втекти від Його рук.

Можливо, твоє бажання зараз – здобути життя, або, можливо, ти прагнеш знайти істину. У будь-якому випадку, ти хочеш знайти

Бога, знайти того Бога, на якого ти можеш покластися, і який може дати тобі вічне життя. Якщо ти хочеш здобути вічне життя, ти спершу маєш зрозуміти джерело вічного життя та повинен спочатку дізнатися, де знаходиться Бог. Я вже говорив, що тільки Бог є незмінним життям, і тільки Бог володіє шляхом життя. Оскільки Бог є незмінним життям, Він, таким чином, є вічним життям; оскільки тільки Бог є шляхом життя, Сам Бог, таким чином, є шляхом вічного життя. Відповідно, тобі слід спочатку зрозуміти, де є Бог і як здобути цей шлях вічного життя. А тепер запрошую тебе обговорити ці два питання окремо.

Якщо ти дійсно хочеш здобути шлях вічного життя, і якщо ти невтомний у своїх пошуках, тоді спочатку дай відповідь на запитання: де Бог сьогодні? Можливо, ти відповів би: «Бог, звичайно ж, живе на небесах – напевно чи Він жив би у твоєму домі, чи не так?» Можливо, ти міг би сказати, що Бог, очевидно, живе посеред усього створеного. Або ти міг би відповісти, що Бог живе в серці кожної людини, або що Бог знаходиться в духовному світі. Я нічого з цього не заперечую, але я повинен прояснити це питання. Не зовсім правильно говорити, що Бог живе в серці людини, однак таке твердження не є й цілковито неправильним. Справа в тому, що серед віруючих у Бога є ті, чия віра істинна, і ті, чия віра неправдива; є ті, кого Бог схвалює, і ті, кого Він не схвалює; є ті, хто угодний Йому, і ті, кого Він зневажає; і є ті, кого Він робить досконалими, і ті, кого Він виганяє. І тому я кажу, що Бог живе лише в серцях небагатьох людей, і ці люди, безсумнівно, – ті, хто дійсно вірить у Бога, ті, кого Бог схвалює, ті, хто угодні Йому, і ті, кого він робить досконалими. Це ті, кого Бог веде. Оскільки їх веде Бог, вони – люди, які вже чули та бачили Божий шлях вічного життя. Ті, чия віра в Бога неправдива, ті, хто не схвалений Богом, ті, кого Бог зневажає, ті, кого Бог виганяє, – вони обов'язково будуть відкинуті Богом, обов'язково залишаться без шляху

життя й обов'язково продовжать перебувати в невіданні щодо того, де знаходиться Бог. І навпаки, ті, у чиїх серцях живе Бог, знають, де він є. Вони – люди, яким Бог дарує шлях вічного життя, і вони – ті, хто слідує за Богом. Тож чи ти знаєш, де є Бог? Бог знаходиться як у серці людини, так і біля неї. Він знаходиться не тільки в духовному світі та понад усім сущим, але ще більшою мірою на землі, на якій існує людина. І тому з приходом останніх днів Божа робота вийшла на нову територію. Бог є володарем над усім серед усього сущого, і Він є опорою людини в її серці; і, більше того, Він існує посеред людей. Тільки таким чином Він може принести людству шлях життя та вивести людину на шлях життя. Бог прийшов на землю та живе серед людей, щоб людина могла отримати шлях життя і щоб людина могла існувати. У той же час Бог також керує всім серед усього сущого, щоби цим сприяти взаємодії з тим управлінням, яке Він здійснює серед людей. І тому, якщо ти визнаєш тільки вчення про те, що Бог знаходиться на небесах і в серці людини, але не визнаєш істину про існування Бога серед людей, тоді ти ніколи не здобудеш життя й ніколи не здобудеш шлях істини.

Сам Бог є життям та істиною, і Його життя та істина співіснують. Ті, хто не здатний здобути істину, ніколи не здобудуть життя. Без керівництва, підтримки та надання істини ти здобудеш тільки букви, вчення і, понад усе, смерть. Боже життя всюдисуще, і Його істина та життя співіснують. Якщо ти не можеш знайти джерело істини, тоді ти не здобудеш прожиток для життя; якщо ти не можеш здобути прожиток для життя, тоді у тебе, безсумнівно, не буде істини, і тому, якщо виключити фантазії та уявлення, усе твоє тіло буде нічим іншим, як твоєю плоттю, – твоєю смердючою плоттю. Знай, що слова книг не вважаються життям, історичним записам не можна поклонятися як істині, а норми минулого не можуть

служити звітом про слова, які Бог промовляє зараз. Тільки те, що виражається Богом, коли Він приходить на землю та живе серед людей, – це істина, життя, Божя воля та Його нинішній спосіб здійснення роботи. Якщо ти застосовуєш записи слів, сказаних Богом у минулі періоди, до сьогоднішнього дня, це робить тебе археологом, і найкраще тебе можна описати як фахівця з історичної спадщини. Це тому, що ти завжди віриш у сліди роботи, яку Бог виконував у минулі часи, віриш тільки в тінь Бога, що залишилася з тих часів, коли Він раніше працював серед людей, і віриш тільки в той шлях, який Бог дав Своїм послідовникам у колишні часи. Ти не віриш у напрям Божої роботи сьогодні, не віриш у славний лик Божий сьогодні та не віриш у шлях істини, який у теперішній час виражає Бог. Тож ти, без сумніву, мрійник, повністю відірваний від реальності. Якщо ти все ще чіпляєшся за слова, які нездатні вдихнути життя в людину, ти безнадійний шматок сухостою,^a бо ти занадто консервативний, занадто незговірливий, занадто несприйнятливий до доводів розуму!

Бог, який став плоттю, називається Христом, і тому Христос, який може дати людям істину, іменується Богом. У цьому немає ніякого перебільшення, бо Він володіє сутністю Бога, володіє Божим характером і мудрістю у Своїй роботі, які є недосяжними для людини. Ті, хто називає себе Христом, але не може виконувати роботу Бога, є шахраями. Христос – це не просто прояв Бога на землі, а й конкретна плоть, в яку втілюється Бог, коли здійснює та завершує Свою роботу серед людей. Цю плоть неможливо замінити будь-якою людиною, бо це плоть, яка може гідно нести Божу роботу на землі, і виражати Божий характер, і добре представляти Бога, і давати людині

^a Шматок сухостою: китайська ідіома на позначення того, чому «вже неможливо зарадити».

життя. Рано чи пізно всі ті, хто видає себе за Христа, впадуть, бо хоча вони й називають себе Христом, вони не мають нічого спільного з сутністю Христа. І тому я кажу, що справжність Христа не може бути визначена людиною; це те, відповідь на що дає Сам Бог, і що Він вирішує. Таким чином, якщо ти дійсно хочеш шукати шлях життя, ти повинен спочатку визнати, що саме своїм приходом на землю Бог здійснює роботу, яка полягає в даруванні шляху життя людині, а ще ти повинен визнати, що саме в останні дні Він приходить на землю, щоб дарувати людині шлях життя. Це не минуле; це відбувається сьогодні.

Христос останніх днів приносить життя та приносить тривкий і вічний шлях істини. Ця істина – це той шлях, яким людина здобуває життя, і це єдиний шлях, яким людина пізнає Бога й отримає Його схвалення. Якщо ти не шукаєш шляху життя, запропонованого Христом останніх днів, тоді ти ніколи не отримаєш схвалення Ісуса та ніколи не будеш гідним того, щоб увійти у ворота Царства Небесного, тому що ти одночасно є маріонеткою та бранцем історії. Ті, хто знаходиться під контролем правил і букв та скутий історією, ніколи не зможуть здобути життя або здобути вічний шлях життя. Це тому, що, замість води життя, що тече з престолу, все, що у них є, – це каламутна вода, за яку чіпляються тисячі років. Ті, кому не дають воду життя, назавжди залишаться трупами, іграшками сатани та синами пекла. Як же тоді вони можуть узріти Бога? Якщо ти тільки намагаєшся триматися за минуле, лише намагаєшся залишити все як є, стоячи на місці, і не намагаєшся змінити поточний стан речей і відкинути історію, тоді чи не будеш ти завжди проти Бога? Кроки Божої роботи широкі та могутні, як бурхливі хвилі та гуркіт грому – і все ж ти сидиш пасивно, чекаючи на знищення, чіпляючись за свою примху й нічого не роблячи. Таким чином, як тебе можна вважати тим, хто йде стопами Агнця? Як ти можеш підтвердити, що Бог,

за якого ти тримаєшся, це Бог, який завжди новий і ніколи не старий? І як слова твоїх позовних книг можуть провести тебе в новий період? Як вони можуть вести тебе в пошуках кроків Божої роботи? І як вони можуть піднести тебе на небеса? Те, що ти тримаєш у своїх руках, – це букви, які можуть дати лише тимчасову розраду, а не істини, здатні дати життя. Писання, які ти читаєш, можуть тільки збагатити твою мову та не є філософськими словами, які можуть допомогти тобі пізнати людське життя, а тим більше шляхи, які можуть привести тебе до досконалості. Хіба ця невідповідність не дає тобі приводу для роздумів? Хіба це не змушує тебе усвідомити таємниці, що містяться всередині? Чи здатен ти самотійно доставити себе на небеса, щоб зустрітися з Богом? Без пришестя Бога, чи можеш ти взяти себе на небеса, щоб насолоджуватися сімейним щастям із Богом? Ти все ще живеш мріями? Тоді я пропоную тобі перестати мріяти та подивитися на те, хто працює зараз, – подивитися, хто зараз виконує роботу зі спасіння людей в останні дні. Якщо ти цього не зробиш, ти ніколи не здобудеш істину та ніколи не здобудеш життя.

Ті, хто хоче здобути життя, не покладаючись на істину, висловлену Христом, – це найбільш сміховинні люди на землі, а ті, хто не приймає шлях життя, принесений Христом, губляться у фантазіях. І тому я кажу, що ті, хто не прийме Христа останніх днів, назавжди будуть ненависні Богові. Христос – це ворота людини до Царства в останні дні, і немає нікого, хто міг би обійти Його. Ніхто не може бути вдосконалений Богом інакше, як через Христа. Ти віриш у Бога, тому ти повинен приймати Його слова та коритися Його шляху. Ти не можеш думати тільки про здобуття благословень, будучи нездатним отримати істину й не в змозі прийняти надання життя. Христос приходить в останні дні, щоб усі ті, хто дійсно вірить у Нього, могли отримати життя. Його робота спрямована на завершення старого

періоду й входження до нового, і Його робота – це шлях, яким повинні йти всі ті, хто хоче вступити в новий період. Якщо ти не здатний визнати Його й натомість засуджуєш, богохульствуєш або навіть переслідуєш Його, тоді ти приречений горіти вічно та ніколи не ввійдеш у Царство Боже. Бо цей Христос Сам є виразом Святого Духа, виразом Бога, Тим, кому Бог довірив здійснювати Свою роботу на землі. І тому я кажу, що якщо ти не можеш прийняти все, що зроблено Христом останніх днів, ти зневажаєш Святого Духа. Відплата, яка спіткає тих, хто зневажає Святого Духа, очевидна для всіх. Я також кажу тобі, що якщо ти чинитимеш опір Христу останніх днів, якщо ти відкинеш Христа останніх днів, то нікому буде нести за тебе відповідальність за наслідки. Більш того, з цього дня й надалі в тебе не буде іншого шансу здобути схвалення Бога; навіть якщо ти спробуєш спокутувати свою провину, ти ніколи більше не побачиш обличчя Бога. Бо той, кому ти опираєшся, – це не людина, той, кого ти відкидаєш, – це не якась нікчемна істота, а Христос. Чи знаєш ти, які це матиме наслідки? Ти зробиш не просто маленьку помилку, а вчиниш жахливий злочин. І тому я раджу всім не оголювати свої ікла перед істиною та не робити недбалих критичних зауважень, бо тільки істина може принести тобі життя, і ніщо, крім істини, не може дозволити тобі відродитися та знов узріти обличчя Бога.

Підготуй достатньо добрих вчинків для свого місця призначення

Я виконав серед вас чимало роботи і, звісно, також промовив низку висловлювань. Проте Мене не полишає відчуття, що Мої слова й Моя робота не повністю реалізували мету Моєї праці останніми днями. Тому що останніми днями Моя робота здійснюється не заради конкретної особи чи конкретних

людей, а щоб продемонструвати властивий Мені характер. Проте через безліч причин – можливо, через брак часу чи напружений робочий графік – люди ніяк не пізнали Мене через Мій характер. Тому Я приступаю до Свого нового плану, Своєї завершальної роботи й відкриваю нову сторінку у Своїй роботі, щоб усі, хто бачить Мене, били себе в груди, ридали й голосили безперестанку через Моє існування. Це пов'язано з тим, що Я несу світові кінець роду людського, і з цього моменту Я повністю розкриваю Свій характер перед людством, щоб усі, хто знає Мене, й усі, хто не знає, могли сповнити свої очі радістю й побачити, що Я справді прийшов у людський світ, прийшов на землю, де множитьсь все суще. Це Мій план і Моя єдина «сповідь» від створення Мною людства. Тож приділіть свою безроздільну увагу кожному Моєму рухові, бо Мій жезл знову чавить людство, усіх тих, хто протистоїть Мені.

Разом із небесами Я починаю роботу, яку повинен виконати. І тому Я прокладаю Свій шлях через потоки людей і переміщаюся між небесами й землею так, що ніхто не відчуває Моїх рухів і не звертає уваги на Мої слова. Таким чином Мій план безперешкодно прогресує. Лише тому, що всі ваші відчуття так притупилися, ви не помічаєте етапів Моєї роботи. Але обов'язково настане день, коли ви усвідомите Мої наміри. Нині Я живу серед вас і страждаю разом із вами, і Я давно вже зрозумів ставлення людства до Мене. Я не бажаю більше про це говорити, а тим паче присоромлювати вас, наводячи подальші приклади цієї болючої теми. Я лише сподіваюся, що ви тримаєте згадку про все, що ви зробили, у своїх серцях, щоб ми могли звести наші рахунки в той день, коли зустрінемося знову. Я не хочу незаслужено звинувачувати жодного з вас, адже Я завжди діяв справедливо, чесно та з повагою. Звісно, Я також сподіваюся, що ви можете бути доброчесними й не робите нічого, що суперечить небесам і землі чи вашій власній совісті. Це єдине, про що Я вас

прошу. Багато людей почуваються неспокійно та ніяково, тому що вони вчинили жажливі прогріхи, а багатьом соромно за самих себе, тому що вони ніколи не зробили бодай одного доброго діла. Проте є також багато тих, хто, навряд чи відчуючи сором за свої гріхи, переходить від поганого до гіршого, повністю зриваючи маску, що приховує їхні огидні риси, – які ще належало б повністю викрити, – щоб випробувати Мій характер. Я не переймаюся діями жодної особи й не зважаю на них. Радше, Я виконую роботу, яку повинен робити, будь то збір інформації, подорожі землею чи здійснення того, що Мене цікавить. У ключові моменти Я продовжую Свою роботу в людині, як планувалося одразу, ані секундою пізніше, ані раніше, й одночасно з легкістю й швидкістю. Однак з кожним етапом Моєї праці дехто відпадає, тому що Я зневажаю їхні влєсливі манери та їхню вдавану догідливість. Ті, що Мені огидні, обов'язково будуть покинуті, чи то навмисно, чи то ненавмисно. Коротко кажучи, хотів би Я, щоб усі, кого Я зневажаю, трималися подалі від Мене. Зайве говорити, що Я не помилую нечестивців, які залишаються в Моєму домі. Оскільки день покарання людини не за горами, Я не поспішаю виганяти всі ті мерзенні душі зі Свого дому, бо в Мене є Свій власний план.

Зараз не стадія початку Мого промислу над людиною, а час, коли Я визначаю кінець кожної людини. По порядку записую Я у Своїй книзі слова та дії всякої людини, і шлях, яким вона за Мною слідувала, і її вроджений норов, і як вона зрештою поводитися. Таким чином, якого б роду людина не була, жодна не уникне Моєї руки, і всі будуть зі своїм власним родом, визначеним Мною. Я вибираю місце призначення кожної людини не за віком, старшинством, обсягом страждань і тим паче не за тим, наскільки вона гідна жалю, а за тим, чи володіє вона істиною. Немає іншого вибору, крім цього. Ви мусите розуміти, що всі, хто не слідує волі Бога, теж будуть покарані.

Це незмінний факт. Тож усі, хто покараний, покарані таким чином в ім'я праведності Бога й у відплату за свої численні лихі вчинки. Відколи зародився Мій план, Я ні дрібки в ньому не змінив. Річ лише в тім, що людей, до яких Я звертаю Мої слова, наче меншає, як і тих, кого Я справді схвалюю. Однак я стверджую, що Мій план ніколи не мінявся; радше, це людські віра й любов постійно міняються і вгасають настільки, що всяка людина може спершу підлещуватися до Мене, а потім охолонуті й навіть відкинути Мене. А Я до вас ставитимуся без холоду і без жару, аж поки не відчую відразу й огиду та не призначу, зрештою, покарання. Втім, у день вашого покарання Я все ще вас бачитиму, а ви вже не зможете Мене узріти. Я вже стомився та знудився життям поміж вас, тож годі й казати, що Я вибрав Собі для життя інше оточення, щоб не боліли Мені ваші злі слова та не зачіпала Мене ваша нестерпно мерзенна поведінка, щоб ви Мене більше не дурили та не ставилися до мене поверхово. Перш ніж покинути вас, маю все одно закликати: не робіть того, що суперечить істині. Радше, робіть те, що всім приємне та корисне, що корисне для вашого власного місця призначення, інакше тим, хто страждатиме посеред лиха, буде не хто інший, як ви самі.

Моє милосердя проявляється до тих, хто любить Мене й зрікається себе. Тим часом покарання, яке спіткало нечестивців, є точним доказом Мого праведного характеру і, навіть більше, свідченням Мого гніву. Коли настане лихо, усі, хто протистоїть Мені, ридатимуть, бо стануть жертвами голоду й пошесті. Ті, хто вчинив усіляке нечестя, але слідував за Мною протягом багатьох років, не уникнуть розплати за свої гріхи; вони також будуть занурені в лихо, яке зрідка бачили протягом мільйонів років, і житимуть у стані постійної тривоги й страху. А ті з Моїх послідовників, які показали відданість Мені, радітимуть і вітатимуть Мою могутність. Вони відчуватимуть невимовне

задоволення й житимуть серед радості, яку Я ніколи до цього не дарував людству. Бо Я ціную добрі вчинки людини та зневажаю її лихі діла. Відтоді як Я вперше почав скеровувати людство, Я ревно сподівався віднайти групу людей, які були б Моїми однопумцями. Тим часом тих, хто не є Моїми однопумцями, Я не забуваю; Я завжди відчуваю відразу до них у Своєму серці, вичікуючи можливість послати їм відплату і з насолодою на це подивитися. Нині Мій день нарешті настав, і Мені більше не треба чекати!

Моя завершальна робота присвячена не тільки покаранню людини, але й також підготовці місця призначення людини. Ба більше, це робиться для того, щоб усі люди могли визнати Мої вчинки та дії. Я хочу, щоб кожна й усяка людина бачила, що все, що Я зробив, правильне, і що все, що Я зробив, є вираженням Мого характеру. Людство було породжене не людським діянням, і не природою поготів, а Мною, Який живить кожную живу істоту у творінні. Без Мого існування людство тільки постраждає від бича лиха та загине. Жодна людська істота більше ніколи не побачить прекрасного сонця й місяця чи цього зеленого світу; людство зіткнеться тільки з холодною ніччю й безжальною долиною смертної темряви. Я – єдине спасіння людства. Я – єдина надія людства, і навіть більше, Я – Той, на кому тримається існування всього людства. Без Мене людство негайно прийде до занепаду. Без Мене людство зазнає катастрофи й буде розтоптане всілякими примарами, але ніхто не дослухається до Мене. Я зробив роботу, яку не може зробити ніхто інший, і лишень сподіваюсь, що людина відплатить Мені якимись добрими ділами. Хоча мало хто виявився здатним Мені відплатити, Я все одно завершу Свою подорож у світі людей і почну наступний етап Своєї невпинної роботи, тому що все моє поривання серед людей з одного місця в інше упродовж цих численних років виявилось плідним, і Я дуже задоволений.

Мені важлива не кількість людей, а радше їхні добрі вчинки. У будь-якому разі Я сподіваюся, що ви готуєте достатньо добрих діл для свого власного місця призначення. Тоді Я буду задоволений; інакше ніхто з вас не зможе уникнути лиха, що спіткає вас. Лиха, що походить від Мене й, звісно, влаштованого Мною. Якщо ви не зможете проявитися добрими в Моїх очах, то не уникнете страждання від лиха. У розпал напасті ваші дії та вчинки не вважалися цілком виправданими, тому що ваша віра й любов були порожніми, а ви тільки показали себе або боязкими, або незговірливими. Щодо цього Я винесу рішення лише про те, добре це чи погано. Мене, як і раніше, турбує, як кожен із вас діє та самовиражається, на підставі чого Я визначу ваш кінець. Однак Я мушу пояснити: до тих, хто не проявив до Мене анінайменшої відданості у часи незгоди, Я більше не буду милосердним, тому що Моє милосердя на таке не поширюється. Ба більше, у Мене немає жодної симпатії до будь-кого, хто колись зрадив Мене, а тим паче Я не хочу мати справу з тими, хто зраджує інтереси своїх друзів. Такий Мій характер, ким би не була ця особа. Я мушу сказати вам таке: кожному, хто розбиває Моє серце, в другий раз не буде від Мене пощади, а кожен, хто був вірним Мені, назавжди залишиться в Моєму серці.

Кому ти вірний?

Кожен день, який ви нині проживаєте, – вирішальний. Він критично значущий для вашого місця призначення і вашої долі, тож ви повинні цінувати все, що сьогодні маєте, і дорожити кожною прожитою хвилиною. Ви маєте виділяти якомога більше часу на те, що дасть вам найбільшу користь, щоб не розтрачувати намарно своє життя. Можливо, ви не зовсім розумієте, чому Я кажу такі слова. Буду щирим: Я зовсім не задоволений поведінкою кожного з вас, бо ви сьогодні не справджуєте ті сподівання, які

Я на вас покладав. Тож скажу так: кожен із вас стоїть на краю небезпеки, і ваші давні благання про допомогу та колишні прагнення істини й пошуку світла добігають кінця. Таким є остаточний вияв вашої вдячності, і такого Я ніколи не очікував. Я не хочу казати того, що суперечить дійсності, бо ви вкрай Мене розчарували. Можливо, ви не бажаєте покійно це прийняти, не бажаєте подивитися правді у вічі, але Я мушу серйозно запитати вас: що сповнювало ваші серця упродовж усіх цих років? Кому вони вірні? Не кажіть, що ці запитання несподівані, й не питайте Мене, чому Я запитую про таке. Знайте: саме тому, що Я знаю вас надто добре, надто сильно переживаю за вас та вклав надто багато Свого серця у вашу поведінку та вчинки, Я постійно вимагаю від вас відповіді й гірко через те страждаю. А ви віддячуєте Мені самою лише байдужістю та нестерпною приреченістю. Ви були до мене такі неухажні – хіба можливо, щоб Я цього не знав? Якщо ви в таке вірите, це ще більше доводить, що ви не ставитеся до Мене з істинною добротою. Тож Я кажу, що ви ховаєте голови в пісок. Ви такі розумні, що навіть не знаєте, що робите, – то чим же будете звітувати переді Мною?

Найбільше турбує Мене саме питання про те, кому вірні ваші серця. Також Я сподіваюся, що кожен із вас збереться з думками та запитає себе, кому він вірний і заради кого живе. Можливо, ви досі ніколи серйозно не обмірковували цих питань, тож як щодо того, щоб Я розкрив вам відповіді?

Кожен, хто має пам'ять, визнає: людина живе для себе та вірна собі. Я не вірю, що ваші відповіді цілковито правильні, бо кожен із вас живе своїм життям та переживає свої власні страждання. Через те ви вірні людям, яких любите, та речам, що приємні вам; тож ви не повністю вірні собі. Оскільки на кожного з вас впливають люди, події та предмети, що оточують вас, ви не повністю вірні собі. Я кажу ці слова не тому, що схвалюю вашу вірність собі, а щоб показати, що ви вірні будь-чому, бо

упродовж стількох років Я ніколи не бачив вірності від жодного з вас. Усі ці роки ви йшли за Мною, проте ніколи не давали Мені й крихти вашої вірності. Натомість ви крутилися навколо людей, яких любите, і речей, що приємні вам, до такої міри, що будь-якої миті та де б ви не опинилися, ви тримали їх близько до серця й ніколи не полишали їх. Щоразу, коли у вас виникає прагнення чи пристрасть до будь-чого, що ви любите, це відбувається саме тоді, коли ви йдете за Мною або навіть слухаєте Мої слова. Тому Я кажу, що ви використовуєте вірність, якої Я прошу у вас, щоб бути вірними вашим «улюбленицям» і їх цінувати. Хоча ви й можете пожертвувати чимось заради Мене, це не проявляє вас повністю та не засвідчує, що по-справжньому ви вірні саме Мені. Вас затягує те, до чого ви відчуваєте пристрасть: одні вірні своїм синам і дочкам, інші – чоловікам, дружинам, багатству, роботі, керівництву, статусу чи жінкам. Вас ніколи не стомлює й не дратує те, чому ви вірні; навпаки, ви все сильніше прагнете мати всього ще більше й у кращій якості, і ви ніколи не відступаєтесь. Речі, до яких ви відчуваєте пристрасть, завжди заступають Мене й Мої слова. І у вас не залишається іншого вибору, крім як поставити Мене і Мої слова на останнє місце. Є навіть такі, що залишають цю останню вірність для того, чого ще для себе не відкрили. У їхніх серцях ніколи не було навіть найменшого Мого сліду. Можливо, ви гадаєте, що Я прошу у вас забагато чи звинувачую вас безпідставно, – та чи спадало вам хоч раз на думку, що впродовж часу, який ви щасливо проводите зі своєю сім'єю, ви жодного разу не були Мені вірні? Чи вам не боляче в такі моменти? Коли серця ваші сповнені радості, коли ваша праця винагороджується, чи не засмучує вас те, що не вбрані ви в належні шати істини? Коли ви плакали через те, що не отримали схвалення від Мене? Ви сушите собі голови й щосили пнетеся зі шкіри заради своїх синів і дочок, і все вам замало; ви досі вважаєте, що не дали їм усієї турботи, що не

зробили для них усього, що могли. Проте до Мене ви завжди неуважні й недбалі; Я тільки у вашій пам'яті, а у ваших серцях не тримаюся. Моєї відданості й зусиль ви ніколи не відчуваєте та жодним чином не цінуєте. Ви просто подумали якусь хвилину і вважаєте, що цього досить. Така «вірність» – це не те, чого Я так довго прагнув, а те, що Я давно зневажаю. Попри це, хоч що Я кажу, ви й далі визнаєте тільки щось одне або інше; ви не здатні прийняти це повністю, бо ви всі надто «самовпевнені» та завжди ретельно обираєте, що прийняти у сказаних Мною словах. Якщо й сьогодні ви залишаєтеся такими, то Я маю способи впоратися з вашою самовпевненістю – ба більше, Я змушу вас визнати, що всі Мої слова істинні, і жодне з них не викривляє факти.

Якби зараз Я поклав перед вами гроші та дав би вільно вибрати – і не засуджував би вас за зроблений вибір, – то більшість із вас вибрали б гроші, а істини б зреклися. Кращі з вас відмовилися б від грошей й нехотя вибрали б істину, а ті, хто посередині, однією рукою вхопилися б за гроші, а другою – за істину. Тож таким чином чи не відкрилося б ваше справжнє обличчя? Вибираючи з-поміж істини й того, чому ви вірні, усі ви зробили б такий вибір, і ставлення ваше залишилося б незмінним. Чи це не так? Чи не багато з вас коливаються між істинним і хибним? У змаганні між позитивним і негативним, чорним і білим, ви, поза сумнівом, знаєте про те, який вибір зробили між сім'єю і Богом, дітьми і Богом, злагодою і розбратом, багатством і бідністю, високим статусом і пересічністю, між тим, чи вас підтримують чи відкидають тощо. Між дружною сім'єю і розколотою ви вибрали перше й зробили це без жодних сумнівів; між багатством і боргами ви знову вибрали перше, бо вам бракує волі повернутися до берега;^a між розкішшю і

^a Повернутися до берега: китайський фразеологізм, що означає «зійти зі шляхів зла».

зlidнями ви вибрали перше; вибираючи між вашими синами, дочками, дружинами й чоловіками та Мною, ви вибрали перше; і між уявленням та істиною ви, знову ж таки, вибрали перше. Зіткнувшись із усілякими вашими лихими вчинками, Я просто втратив віру у вас. Я просто вражений тим, що ваші серця загрубіли так, що їх вже не пом'якшити. Очевидно, багато років відданості й зусиль не принесли Мені нічого, крім вашої відстороненості та відчаю, але Мої сподівання на вас міцніють із кожним новим днем, бо Мій день цілковито відкритий перед кожним. А ви й далі вперто тягнетеся до темного та злого й відмовляєтеся від нього відмовитися. Тож яким буде для вас результат? Чи ви колись думали про це серйозно? Якби вас знову попросили вибрати, як би ви вчинили? Чи знову вибрали б перше? Чи й далі б розчаровували й засмучували Мене? Чи жевріла б іще в серцях ваших хоч іскра тепла? Чи й далі б ви не знали, що робити, щоб втішити Моє серце? Що ви обираєте у цей момент? Чи ви покоритеся Моїм словам, чи вони наженуть на вас нудьгу? Мій день стоїть у вас перед самими очима, і перед вами стоїть нове життя і нова відправна точка. Проте Я маю сказати вам, що ця нова відправна точка – не початок нової роботи минулого, а завершення старої. Тобто це останній акт. Гадаю, що всі ви здатні зрозуміти, в чому незвичність цієї відправної точки. Однак скоро, одного дня, ви зрозумієте справжнє значення цієї нової відправної точки, тож пройдімо її разом і вітаймо прийдешній фінал! Утім Мене й далі непокоїть щодо вас те, що зіштовхнувшись із несправедливістю та справедливістю, ви завжди обираєте перше. Втім, усе те залишилося у вашому минулому. Також, хоч як це тяжко, Я сподіваюся забути все з вашого минулого. Але Я маю дуже хороший спосіб це зробити: хай минуле поступиться місцем майбутньому, і тіні вашого минулого хай розвіються, а натомість хай явиться ваше сьогоднішнє істинне «я». Тому Я мушу ще раз потурбувати вас вибором: то кому ж саме ви вірні?

Про місце призначення

Щоразу, коли згадується місце призначення, ви ставитеся до цього з особливою серйозністю; до того ж це те, до чого ви всі особливо чутливі. Деякі люди не дочекаються, коли зможуть битися головою об підлогу, плазуючи перед Богом, аби здобути хороше кінцеве місце. Ваше завзяття Я можу розпізнати, його навіть не потрібно виражати словами. Ви всього лише не бажаєте, щоб ваша плоть зазнала лиха, і ще менше ви хочете підпасти під вічне покарання в майбутньому. Ви тільки маєте надію дозволити собі жити трохи вільніше, трохи легше. І тому ви відчуваєте особливе хвилювання, коли згадується кінцеве місце, глибоко налякані, що якщо ви не будете достатньо уважні, ви можете образити Бога і таким чином підпасти під заслужену відплату. Ви не вагаючись йшли на компроміси заради вашого кінцевого місця, і навіть багато хто з вас, які колись були підступними та легковажними, раптом стали особливо ніжними та щирими; ваша удавана щирість жахає людей. Проте, усі ви маєте «чесні» серця, і ви постійно відкривали Мені таємниці ваших сердець, не приховуючи нічого, будь то образи, обман чи відданість. Загалом, ви дуже відверто «зізнавалися» Мені в істотних речах, які лежать у найглибших закутках вашого ества. Звичайно, Я ніколи не уникав таких речей, бо для Мене вони стали надто звичними. Ви воліли б краще увійти в море вогню заради свого кінцевого місця, ніж втратити бодай прядку волосся, щоб отримати Боже схвалення. Річ не в тому, що Я з вами занадто догматичний, а в тому, що вашому серцю занадто не вистачає відданості, щоб зустрітися віч-на-віч з усім, що Я роблю. Ви можете не зрозуміти, що Я щойно сказав, тому дозвольте мені надати вам просте пояснення: те, що вам потрібно, – це не істина, і не життя, і не принципи поведінки, а тим більше не Моя клопітка робота. Натомість ви жадаєте

всього, що маєте у плоті: багатства, статусу, сім'ї, шлюб тощо. Ви абсолютно зневажливо ставитеся до Моїх слів і роботи, тому Я можу підсумувати вашу віру одним словом: поверхова. Ви підете на все, щоб досягти того, чому ви абсолютно віддані, але Я виявив, що ви не робите того ж заради питань, що стосуються вашої віри в Бога. Швидше, ви відносно віддані й відносно ревні. Тому я кажу, що ті, кому не вистачає щирого серця, є невдахами у своїй вірі в Бога. Подумайте добре – чи багато серед вас невдах?

Ви повинні знати, що успіх у вірі в Бога досягається в результаті власних дій людей; коли люди не досягають успіху, а натомість зазнають невдачі, це також відбувається внаслідок їхніх власних вчинків, і жоден інший фактор не відіграє тут ніякої ролі. Я вважаю, що ви зробили б усе можливе, щоб досягти чогось складнішого, що тягне за собою більше страждань, ніж віра в Бога, і що ви ставилися б до цього дуже серйозно – настільки, що не хотіли б терпіти будь-які помилки; саме такі наполегливі зусилля ви всі вкладаєте у своє життя. Ви навіть здатні обдурити Мою плоть за обставин, за яких ви не обдурили б жодного члена своєї власної родини. Це ваша послідовна поведінка та принцип, за яким ви живете. Чи ви й досі демонструєте фальшиву маску, щоб обдурити Мене заради вашого місця призначення, щоб ваше кінцеве місце було ідеально красивим і рівно таким, яким ви бажаєте? Я знаю, що ваша відданість лише тимчасова, як і ваша щирість. Хіба ваша рішучість і ціна, що ви платите, – лише заради теперішнього моменту, а не заради майбутнього? Ви хочете докласти одне останнє зусилля, щоб спробувати забезпечити собі прекрасне місце призначення з єдиною ціллю – укласти угоду. Ви не докладаете цих зусиль, щоб не бути боржниками істини, і ще менше, щоб відплатити Мені за ту ціну, яку Я заплатив. Якщо коротко, ви волієте лише використовувати кмітливі хитрощі,

щоб отримати те, що ви бажаєте, але не боротися за це відкрито. Хіба це не ваше щире бажання? Ви не повинні маскуватися, або ламати голову щодо вашого кінцевого місця до такої міри, коли ви не можете ні їсти, ні спати. Хіба це не правда, що ваш кінець зрештою буде визначено? Кожен із вас повинен виконувати свій особистий обов'язок у міру своїх можливостей, з відкритим і чесним серцем, і бути готовим заплатити будь-яку необхідну ціну. Як ви сказали, коли настане день, Бог не залишить без уваги тих, хто постраждав або заплатив за Нього ціну. Такого роду переконання варто дотримуватися, і правда в тому, що ви ніколи не повинні про це забувати. Тільки тоді Я буду спокійним за вас. Інакше ви назавжди залишитеся людьми, щодо яких Я не заспокоюсь, і ви назавжди будете об'єктами Моєї відрази. Якщо ви всі можете слідувати своєму сумлінню та віддати всіх себе заради Мене, не шкодуючи зусиль для Моєї роботи, присвячуючи енергію всього життя Моїй євангельській праці, тоді хіба не стрибатиме Моє серце від радості за вас? Отже, Я зможу повністю заспокоїтися щодо вас, чи не так? Шкода, що те, на що ви спроможні, – це лише крихітна частка того, що Я очікую. І як при цьому ви маєте зухвалість вимагати від Мене того, на що ви сподіваєтесь?

Ваше місце призначення та ваша доля дуже важливі для вас – вони викликають серйозне занепокоєння. Ви гадаєте, що якщо ви не будете робити все з великою ретельністю, це означатиме, що ви втратили місце призначення, що ви зруйнували власну долю. Але чи спадало вам коли-небудь на думку, що люди, які витрачають зусилля винятково заради свого місця призначення, працюють намарно? Такі спроби не є справжніми – це підробка та обман. Якщо вже на те пішло, то ті, хто працює лише заради свого місця призначення, перебувають на порозі остаточного краху, оскільки невдачу у вірі в Бога спричиняє обман. Я вже казав раніше, що не люблю, коли

до Мене підлещуються, плазують переді мною чи ставляться до Мене із захопленням. Мені подобаються чесні люди, готові прийняти Мою істину та Мої очікування. Навіть більше, Мені подобається, коли люди спроможні виявляти максимальну турботу та люб'язність до Мого серця, і коли вони навіть здатні відмовитися від усього заради Мене. Тільки таким чином Моє серце може втішитися. Наразі скільки в вас такого, що Мені не подобається? Скільки в вас такого, що Мені подобається? Чи може бути так, що ніхто з вас не усвідомив усіх різних проявів мерзенності, які ви вчинили заради свого місця призначення?

В Своєму серці Я не хочу завдавати шкоди будь-якому серцю, яке є добрим і тягнеться вгору. І тим більше Я не хочу пригнічувати насагу будь-кого, хто сумлінно виконує свій обов'язок. Тим не менш, Я мушу нагадати кожному з вас про вашу невідповідність і про брудну душу, що лежить у найглибших закутках ваших сердець. Я роблю це в надії, що ви зможете принести в жертву своє справжнє серце, зустрівшись віч-на-віч із Моїми словами, бо найбільше Я ненавиджу обман людей щодо Мене. Я лише сподіваюся, що на останньому етапі Моєї роботи ви зможете продемонструвати свою найвидатнішу працю, і що ви присвятите себе повністю, а не частково. Звичайно, Я також сподіваюся, що ви зможете здобути хороше кінцеве місце. Тим не менш, Я все ще маю Свою вимогу, яка полягає в тому, щоб ви прийняли найкраще рішення, запропонувавши Мені свою єдину й остаточну відданість. Якщо хтось не має цієї єдиної відданості, то він, без сумніву, є цінним надбанням сатани, і Я більше не буду його використовувати, а відправляю додому під нагляд його батьків. Моя робота – велика підмога для вас; те, що Я сподіваюся отримати від вас, – це чесне серце, що тягнеться вгору, але поки що Мої руки залишаються порожніми. Подумайте про це: якщо одного дня Я все ще буду настільки засмученим, що це не виразити

словами, яким буде тоді Моє ставлення до вас? Чи буду Я тоді таким же привітним до вас, як нині? Чи буде Моє серце таким же спокійним тоді, як нині? Чи розумієте ви почуття людини, яка, старанно обробивши поле, не зібрала жодної зернини? Чи розумієте ви, як сильно поранено серце людини, коли їй завдано сильного удару? Чи можете ви відчувати гіркоту людини, колись так сповненої надії, котра мусить розлучитися через погані стосунки? Чи бачили ви, який гнів виливається з людини, котру спровокували? Чи можете ви знати, яке бажання помсти має людина, до якої поставилися вороже та ошукали? Якщо ви розумієте менталітет цих людей, то, гадаю, вам не повинно бути важко уявити собі ставлення Бога під час Його відплати! Насамкінець, Я сподіваюся, що ви докладете серйозних зусиль заради власного місця призначення, хоча вам краще не вдаватися до обману у своїх зусиллях, інакше Я й надалі буду розчаровуватися вами у Своєму серці. І до чого призводить таке розчарування? Чи не себе ви обманюєте? Ті, хто думає про своє кінцеве місце, але руйнує його, є людьми, які найменше здатні спастись. Навіть якщо б така людина розсердилася й розлютилася, хто б її пожалів? Підсумовуючи, Я все ще бажаю вам кінцевого місця, яке було б придатним і хорошим, і, навіть більше, Я сподіваюся, що ніхто із вас не зазнає лиха.

Три застереження

Будучи тими, хто вірить у Бога, ви маєте залишатися вірними у всьому тільки Йому та бути здатними у всьому коритися Його волі. Однак, хоча всі розуміють цю ідею, через різні труднощі людини – наприклад, через її невігластво, нелогічність та зіпсованість – ці істини, які є найбільш явними та базовими з-поміж усіх, не повністю в ній очевидні; і тому, перш ніж ваш кінець буде остаточно визначений, Я повинен спочатку повідомити

вам кілька речей, які мають для вас першорядне значення. Перш ніж Я продовжу, вам слід відразу зрозуміти ось це: слова, які Я промовляю, є істинами, зверненими до всього людства; вони не адресовані лише окремій людині чи певному типу людей. Тому вам слід зосередитися на розумінні Моїх слів із точки зору істини, і ви маєте ставитися до них із безроздільною увагою та щирістю; не зневажайте жодного слова або істини, які Я говорю, і не легковажте жодним сказаним мною словом. Я бачу, що ви зробили у своєму житті багато такого, що не співвідноситься з істиною, і тому Я особливо прошу вас стати слугами істини, щоб ви не були поневолені нечестивістю й потворністю, і щоб ви не топтали істину та не оскверняли будь-який куток дому Божого. Це Моє застереження вам. Тепер Я перейду до розмови на тему, яку ми розглянемо зараз.

Перш за все, заради вашої власної долі ви повинні шукати схвалення Бога. Це означає, що, оскільки ви визнаєте, що ви є членом дому Божого, ви не повинні більше приносити Богу занепокоєння й маєте задовольняти Його в усьому. Іншими словами, бути принциповим у своїх діях і узгоджувати їх із істиною. Якщо це понад твої сили, Бог зненавидить і відкине тебе, а кожна людина зневажатиме тебе. Як тільки ти потрапив у таку скруту, ти не можеш бути зарахованим до тих, хто належить до дому Божого, що саме й означає бути несхваленим Богом.

По-друге, ви повинні знати, що Бог прихильний до тих, хто чесний. За своєю суттю Бог вірний, і тому Його словам завжди можна довіряти; більше того, Його дії безпомилкові та беззаперечні, і саме тому Бог любить тих, хто абсолютно чесний із Ним. Чесність означає віддати своє серце Богу, бути щирим із Богом у всьому, бути відкритим із Ним у всьому, ніколи не приховувати факти, не намагатися обдурити тих, хто знаходиться вище та нижче, і не робити нічого тільки з тим, щоб вислужитися перед Богом. Коротко кажучи, бути чесним – значить бути

чистим у своїх діях і словах і не обманювати ні Бога, ні людей. Я кажу дуже прості речі, але для вас вони складні у подвійній мірі. Багато людей воліли б бути засудженими та піти до пекла, аніж говорити і діяти чесно. Не дивно, що для нечесних у мене припасений інший засіб. Звісно ж, Я дуже чітко розумію, як важко вам бути чесними. Оскільки ви всі такі розумні, так добре вмієте оцінювати людей за своїми власними дрібними мірками, це значно спрощує Мою роботу. І оскільки кожен із вас тримає свої таємниці у найпотемніших куточках свого серця, що ж, тоді Я пошлю вас, одного за одним, у лихо, щоб ви пройшли «навчання» вогнем і щоб опісля ви могли остаточно утвердитися у своїй вірі в Мої слова. Зрештою, Я вирву з ваших вуст слова «Бог є вірний Бог», після чого ви битимете себе в груди й будете голосити: «Блудне серце людини!» Яким буде ваш душевний стан у цей час? Гадаю, ви не будете так тріумфувати, як зараз. І тим більше ви не будете такими «глибокими й премудрими», як зараз. У присутності Бога деякі люди всі такі благочестиві, вони докладають неабияких зусиль, щоб бути «добре вихованими», і все ж вони оголюють свої ікла та розмахують своїми кігтями в присутності Духа. Чи зарахували б ви таких людей до когорти чесних? Якщо ти лицемір, той, хто вправний в «міжособистісних стосунках», тоді Я кажу, що ти, безумовно, той, хто намагається жартувати з Богом. Якщо твої слова рясніють виправданнями та марними поясненнями, тоді Я кажу, що ти належиш до тих, хто цурається втілювати істину в життя. Якщо у тебе є багато таємниць, якими ти не бажаш ділитися, якщо ти дуже не хочеш розкривати свої секрети – свої труднощі – перед іншими, щоб шукати істинний шлях світла, тоді Я кажу, що ти – один із тих, кому буде нелегко досягнути спасіння та кому складно буде вийти з темряви. Якщо пошук істинного шляху приносить тобі задоволення, тоді ти – той, хто повсякчас перебуває у світлі. Якщо ти дуже радий бути прислужником у домі Божому,

старанно й сумлінно працюючи не заради визнання, завжди віддаючи та ніколи не беручи, тоді Я кажу, що ти – вірний святий, тому що ти не шукаєш винагороди, а просто є чесною людиною. Якщо ти прагнеш бути відвертим, якщо ти готовий витратити усе, що належить тобі, якщо ти здатен пожертвувати своїм життям заради Бога та твердо стояти в своєму свідченні, якщо ти настільки чесний, що бажаєш тільки задовольняти Бога, не озираючись на себе та не беручи нічого для себе, тоді Я кажу, що такі люди – це ті, хто живиться світлом і хто буде вічно жити в Царстві. Ти повинен знати, чи є у тобі правдива віра та справжня вірність, чи маєш ти досвід страждання заради Бога й чи повністю ти підкорився Богу. Якщо в тебе цього немає, тоді у тобі все ще живуть непокора, обман, жадібність і невдоволення. Оскільки твоє серце далеке від того, щоб бути чесним, ти ніколи не отримував схвального визнання від Бога та ніколи не жив у світлі. Те, як зрештою складеться доля людини, залежить від того, чи є у неї чесне серце, чи з плоті воно, а також чи чиста в неї душа. Якщо ти дуже нечесний, маєш лихе серце, нечисту душу, ти обов'язково опинишся в тому місці, де людину спіткає кара, відповідно до написаного в книзі твоєї долі. Якщо ти стверджуєш, що ти дуже чесний, однак ніколи не чиниш за істиною або не кажеш жодного правдивого слова, то чи ти все ще думаєш отримати винагороду від Бога? Чи ти все ще сподіваєшся, що Бог вважатиме тебе зіницею Свого ока? Хіба такі думки не абсурдні? Ти обманюєш Бога в усьому; як може дім Божий прийняти такого, як ти – людину з нечистими руками?

Ось третя річ, яку Я хочу вам сказати: кожна людина, проживаючи своє життя у вірі в Бога, учинила щось, що є спротивом та оманюю проти Бога. Деякі проступки не потрібно навіть зараховувати до злочинів, у той час як деякі інші не підлягають прощенню, бо є багато вчинків, які порушують

адміністративні постанови, чим суперечать характеру Бога. Багато тих, хто переймається своєю власною долею, можуть запитати, що це за вчинки. Вам слід знати, що ви зарозумілі та гордовиті за своєю природою й не бажаєте покійно приймати факти. Тому Я буду давати вам ці знання крихта за крихтою, після того, як ви проаналізуєте себе. Я закликаю вас краще зрозуміти зміст адміністративних постанов і докласти зусиль, щоб дізнатися про Божий характер. У протилежному випадку вам буде важко тримати свої уста зімкненими; ваші язики будуть занадто вільно виголошувати пишномовні промови, і ви мимоволі образите характер Бога та впадете в темряву, втративши присутність Святого Духа й світло. Оскільки ви безпринципні у своїх діях, оскільки ви робите й говорите те, чого не повинні, ви отримаєте гідну відплату. Ви повинні знати, що хоча ви й безпринципні в словах та на ділі, Бог дуже принциповий і в тому, і в іншому. Ви отримуєте відплату з тієї причини, що ви образили Бога, а не людину. Якщо у своєму житті ти часто ображаєш Божий характер, то ти приречений стати дитям пекла. Людині може видаватися, що ти скоїв вчинки, що суперечать істині, всього лише кілька разів, не більше того. Однак чи ти усвідомлюєш, що в очах Бога ти вже є тим, для кого більше немає жертви за гріх? Оскільки ти неодноразово порушував адміністративні постанови Бога і, більше того, не виказував жодних ознак каяття, у тебе немає іншого виходу, окрім як зануритися в пекло, де Бог карає людину. Невелика кількість людей, слідуючи за Богом, зробили деякі вчинки, які порушували принципи, але після того, як із ними розібралися та дали їм настанови, вони поступово виявили свою власну зіпсованість, після чого стали на правильний шлях реальності й сьогодні стоять на тривкому ґрунті. Такі люди – це ті, хто залишаться в кінці. Тим не менш, Я шукаю саме чесності; якщо ти – чесна людина й така, яка діє відповідно до принципів, тоді

ти можеш бути довіреною особою Бога. Якщо своїми діями ти не ображаєш Божий характер, шукаєш волю Божу та маєш серце, сповнене благоговіння перед Богом, тоді твоя віра є такою, якою вона має бути. Той, хто не шанує Бога й не має серця, що тремтить від страху, з високою ймовірністю порушить адміністративні постанови Бога. Багато служать Богу в силу своєї пристрасті, але не мають ані найменшого уявлення про адміністративні постанови Бога, не кажучи вже про будь-який натяк на значення Його слів. І тому зі своїми благими намірами вони часто закінчують тим, що роблять вчинки, які порушують Боже управління. У серйозних випадках їх виганяють, позбавляють будь-якої подальшої можливості слідувати за Ним і кидають до пекла, після чого у них уже немає нічого спільного з Божим домом. Ці люди працюють в домі Божому, керуючись своїми неосвіченими благими намірами, і врешті-решт викликають гнів Божого характеру. Люди приносять свої власні способи служіння чиновникам і вельможам до дому Божого та намагаються застосувати їх на практиці, марно думаючи, що тут їх можна з легкістю застосувати. Вони навіть не уявляють, що Бог має характер не агнця, а лева. Тому ті, хто вперше контактує з Богом, не можуть спілкуватися з Ним, бо серце Бога не схоже на серце людини. Тільки зрозумівши багато істин, ти зможеш постійно пізнавати Бога. Це знання не складається зі слів і доктрин, але може використовуватися як скарб, за допомогою якого ти входиш у довірчі стосунки з Богом, і як доказ того, що Він задоволений тобою. Якщо тобі не вистачає реальності знання й ти не озброєний істиною, твоє пристрасне служіння може тільки викликати огиду й відразу Бога до тебе. До цього моменту ти вже мав збагнути, що віра в Бога – це далеко не вивчення теології!

Хоча Мої слова застереження до вас короткі, все, що Я описав, – це те, чого вам найбільше не вистачає. Ви повинні знати,

що те, про що Я говорю зараз, Я кажу заради Моєї останньої роботи серед людей, заради визначення кінця людини. Я не хочу більше виконувати роботу, яка не служить жодній меті, як не хочу я й продовжувати скеровувати тих людей, які є безнадійними, як струхнявіле дерево, а тим більше продовжувати вести тих, хто таємно виношує лихі наміри. Можливо, одного дня ви зрозумієте щирі наміри, що стоять за Моїми словами, і той внесок, який Я зробив для людства. Можливо, одного дня ви досягнете це послання до вас, що дозволить вам вирішити свій кінець.

Переступи приведуть людину до пекла

Я дав вам чимало попереджень і повідав вам численні істини, покликані завоювати вас. Нині всі ви відчуваєтеся значно збагаченішими, ніж у минулому; ви дійшли до розуміння багатьох принципів того, якою має бути людина, і набули багато здорового глузду, який повинні мати вірні. Усе це – урожай, який ви збирали багато років. Я не заперечую ваших досягнень, але маю також досить відверто сказати, що не заперечую й тих численних випадків непокори й бунтів, які ви вчинили проти Мене протягом цих багатьох років, бо серед вас немає жодного святого. Усі ви без винятку – люди, зіпсовані сатаною; ви – вороги Христа. Наразі ваші переступи й прояви непокори надто численні, щоб їх можна було полічити, тому навряд чи можна вважати дивним, що Я постійно докучаю вам. Я не бажаю співіснувати з вами таким чином, але заради вашого майбутнього, заради вашого місця призначення Я тут і зараз покартаю вас ще раз. Сподіваюся, що ви догодите Мені та, більше того, зможете повірити кожному Моєму висловлюванню та досягнути глибокий зміст Моїх слів. Не сумнівайтесь в тому, що Я говорю, і тим більше не вибирайте Мої слова, як вам заманеться, та не відкидайте їх за своїм бажанням; Я

вважаю це неприпустимим. Не судіть Мої слова й тим більше не легковажте ними, не кажіть, що Я завжди спокушаю вас, або – ще гірше – що те, що Я вам сказав, неточне. Все це Я також вважаю неприпустимим. Оскільки ви ставитеся до Мене і до сказаного Мною з такою підозрою, ніколи не зважаєте на Мої слова та ігноруєте Мене, Я кажу кожному з вас із усією серйозністю: не змішуйте те, що Я кажу, із філософією; не змішуйте Моїх слів із брехнею шарлатанів. Тим більше, ви не маєте відповідати на Мої слова презирством. Можливо, ніхто в майбутньому не зможе сказати вам того, що говорю вам Я, або говорити з вами так милосердно, або, тим більше, провести вас через ці питання з такою терплячістю. Ви будете проводити ті майбутні дні, згадуючи добрі часи, або голосно ридуючи, або стогнучи від болю, або будете проживати темні ночі, не маючи й дрібки істини чи життя, чи просто безнадійно чекаючи, чи перебуваючи в такому гіркому жалю, що втратите будь-яку розсудливість... Практично ніхто з вас не може уникнути таких перспектив. Бо жоден із вас не перебуває на місці, з якого ви справді поклоняєтеся Богові, натомість ви занурюєтеся у світ розбещеності та зла, домішуючи до своїх уявлень, до свого духу, душ і тіл надзвичайно багато з того, що не має нічого спільного з життям та істиною й фактично протистоїть їм. Тому заради вас Я сподіваюся, що вас вдасться вивести на шлях світла. Я сподіваюся тільки на те, що ви зможете набути здатності піклуватися про себе, дбати про себе, і що ви не будете приділяти так багато уваги своєму місцю призначення й водночас байдууже спостерігати за своєю поведінкою та переступами.

Протягом тривалого часу всі люди, що вірять у Бога, щиро сподівалися на чудове місце призначення, і всі люди, що вірять у Бога, сподіваються, що до них несподівано прийде удача. Усі вони сподіваються, що незчуються, як вже мирно

сидітимуть десь на небесах. Але Я кажу, що ці люди зі своїми прекрасними думками ніколи не знали, чи підходять вони для того, щоб така удача впала на них із неба, або навіть для того, щоб посісти там місце. Нині ви добре знаєте себе, але досі сподіваєтеся уникнути лих останніх днів і руки Всевишнього, коли Він карає злих. Здається, що солодкі мрії та бажання мати все так, як подобається, – це спільна риса всіх людей, зіпсутих сатаною, а не геніальний хід якоїсь окремої людини. Попри все, Я таки хочу покласти край цим вашим навіженим бажанням, як і вашому прагненню отримати благословення. Враховуючи, що ваші переступи численні, а факт вашої непокори зростає, як можуть ці речі поєднуватися з вашими прекрасними планами на майбутнє? Якщо ти хочеш робити помилки на свій розсуд без жодного стримування та водночас ти, як і раніше, хочеш, щоб твої мрії справдилися, тоді Я закликаю тебе й далі перебувати у своєму заціпенінні й ніколи не прокидатися, бо твій сон – то порожній сон, і коли явиться праведний Бог, Він не зробить тобі винятку. Якщо ти просто хочеш, щоб твої мрії справдилися, ніколи не мрій; радше, завжди дивись у вічі істині та фактам. Тільки так ти зможеш бути спасеним. Якими ж є кроки цього методу в рамках конкретики?

По-перше, подивися на всі свої переступи та досліди всі свої вчинки й думки, що не відповідають істині.

Це те, що ви можете зробити легко, і Я вірю, що всі розумні люди на це здатні. Однак ті, хто взагалі не знає, що означають переступ та істина, є винятком, тому що на фундаментальному рівні вони не є розумними людьми. Я говорю з людьми, які були схвалені Богом, чесні, істотно не порушували жодних адміністративних постанов і можуть легко розпізнати власні переступи. Хоча цю єдину річ, яку Я вимагаю від вас, можна легко здійснити, це не єдине, чого Я вимагаю від вас. Попри все, Я сподіваюся, що ви не насміхатиметеся потайки над цією

вимогою, і тим більше не дивитиметеся на неї зверхньо й не легковажитимете нею. Ви маєте ставитися до неї серйозно й не відкидати її.

По-друге, для кожного свого переступу та непокори ти повинен шукати відповідну істину, а потім використовувати ці істини для вирішення цих проблем. Після цього заміни свої гріховні вчинки та непокірні думки й дії практикою істини.

По-третє, ти повинен бути чесною людиною, а не тим, хто завжди хитрує та постійно обманює. (Тут Я знову прошу вас бути чесною людиною).

Якщо ти зможеш виконати всі ці три речі, то ти належиш до щасливців – людей, мрії яких збуваються, і які отримують удачу. Можливо, ви поставитеся до цих трьох непривабливих вимог серйозно, а можливо, ви поставитеся до них безвідповідально. У кожному разі Моя мета – виконати ваші мрії та втілити ваші ідеали в життя, а не посміятися з вас або пошити вас у дурні.

Мої вимоги можуть бути простими, але те, що Я кажу вам, не таке просте, як один плюс один дорівнює два. Якщо все, що ви робитимете, – це говоритимете про це побіжно або будете верзти порожні пишномовні заяви, то ваші плани й ваші бажання назавжди залишаться тільки чистим аркушем. Я не матиму почуття жалю до тих із вас, хто страждає вже стільки років і так багато працює, але так нічого й не досяг. Навпаки, Я піддам тих, хто не виконав Моїх вимог, покаранню, а не дам їм нагороди, і тим більше – співчуття. Можливо, ви собі уявляєте, що, будучи Моїми послідовниками протягом довгих років, ви тяжко працювали, незважаючи ні на що, і вам належить миска рису в Божому домі тільки за те, що ви прислужуєте. Я сказав би, що більшість із вас думає саме так, бо ви завжди дотримувалися принципу того, як скористатися чимось і не допустити, щоб скористалися вами. Тому Я говорю вам зараз із усією серйозністю: Мене не хвилює, наскільки

гідна твоя тяжка робота, наскільки вражає твоя кваліфікація, наскільки ретельно ти слідуєш за Мною, наскільки ти відомий чи наскільки ти покращив своє ставлення; доки ти не виконаєш Моїх вимог, ти ніколи не зможеш заслужити Моєї похвали. Якнайшвидше відкиньте всі свої ідеї та розрахунки та почніть серйозно ставитися до Моїх вимог; інакше Я оберну всіх на попіл, щоб покласти край Своїй роботі, а в гіршому разі оберну на ніщо Свої роки праці та страждань, бо Я не можу ввести у Своє Царство Своїх ворогів і тих людей, від яких тхне злом і які мають сатанинський образ, або ж узяти їх до наступного періоду.

Я маю багато надій. Я сподіваюся, що ви зможете поводитися правильно й порядно, чесно виконувати свій обов'язок, володіти істиною й людяністю, бути людьми, здатними віддати все, що мають, і навіть своє життя заради Бога, і таке інше. Усі ці сподівання походять від ваших недоліків, вашої зіпсованості й непокори. Якщо жодна з розмов, які Я вів із вами, не була достатньою, щоб привернути вашу увагу, то, ймовірно, все, що Я можу зараз зробити, це більше не говорити нічого. Однак ви розумієте, якими були б наслідки. Я не часто відпочиваю, тому, якщо Я не говоритиму, Я зроблю щось, на що люди дивитимуться. Я міг би загнати чийогось язика, або змусити когось умерти розчленованим, або викликати в людей нервові аномалії та змусити їх виглядати огидно багатьма способами. А ще Я міг би змусити людей терпіти муки, які Я спеціально для них приготував. Так Я почувався б радісним, дуже щасливим та надзвичайно задоволеним. Завжди говорилося, що «добро відплачується добром, а зло – злом», то чому ж не тепер? Якщо ти захочеш чинити Мені опір і винести якесь судження про Мене, то Я загною тобі рота, і це буде тішити Мене до нескінченності. Це так, бо, зрештою, те, що ти зробив, не є істиною й тим більше не має жодного стосунку до життя, тоді як

усе, що Я роблю, є істиною; усі Мої дії відповідають принципам Моєї роботи та адміністративним постановам, які Я викладаю. Тому Я закликаю кожного з вас назбирати трохи чесноти, припинити чинити так багато зла та у вільний час прислухатися до Моїх вимог. Тоді Я почуватимуся радісно. Якби ви вкладали (або жертвували) в істину хоча б одну тисячну частину тих зусиль, які ви вкладаєте в плоть, то, кажу Я, ти не чинив би переступу часто та не мав би гнилого рота. Хіба це не очевидно?

Що більше переступів ти чиниш, то менше в тебе можливостей отримати добре місце призначення. І навпаки, що менше переступів ти чиниш, то більше в тебе шансів дістати похвалу від Бога. Якщо твої переступи збільшаться так, що Я не зможу пробачити тебе, тоді ти повністю змарнуєш свої шанси на прощення. Таким чином, твоє місце призначення буде не нагорі, а внизу. Якщо ти не віриш Мені, то будь зухвалим, чини неправильно й подивися, що це тобі дасть. Якщо ти людина, яка щиро втілює істину в життя, то ти обов'язково матимеш можливість отримати прощення своїх переступів, і ти дедалі рідше й рідше допускатимеш непокору. Якщо ж ти людина, яка не бажає дотримуватися істини, то твої переступи перед Богом неодмінно збільшуватимуться, а випадки непокори дедалі частішатимуть, доки ти не досягнеш межі, яка стане часом твого повного знищення. Тоді й зруйнується твоя приємна мрія про отримання благословень. Не вважай свої переступи простими помилками незрілої чи дурнуватої людини; не використовуй виправдання, що ти не втілював істину в життя, бо через твій низький духовний рівень це було неможливим. Більше того, не вважай скоєні тобою переступи просто діями людини, яка нічого не розуміла. Якщо ти вмієш прощати себе та ставитися до себе великодушно, то Я кажу, що ти боягуз, який ніколи не знайде істини, і твої переступи ніколи не перестануть переслідувати тебе; вони ніколи не дадуть тобі відповідати вимогам істини й

змусять тебе залишитися назавжди вірним супутником сатани. Моя порада тобі, як і раніше, така: не звертай уваги тільки на своє місце призначення, не помічаючи своїх прихованих переступів; стався до переступів серйозно та звертай увагу на кожен із них, дбаючи про своє місце призначення.

Надзвичайно важливо розуміти Божий характер

Я сподіваюся, що ви матимете багато досягнень у своєму житті, однак не всі ваші дії, не все, що стосується вашого життя, здатне виконати те, про що Я прошу, тому Я не маю іншого вибору, окрім як перейти просто до справи й пояснити вам Свою волю. Враховуючи, що ваша проникливість жалюгідна й ваше розуміння також жалюгідне, ви практично зовсім нічого не знаєте про Мій характер і сутність, – і тому існує нагальна необхідність, аби Я вам про них розповів. Незалежно від того, як багато ти вже зрозумів, незалежно від того, чи хочеш ти зрозуміти ці питання, Я однаково мушу докладно їх тобі роз'яснити. Ці питання не є для вас цілковито чужими, однак вам суттєво бракує розуміння і обізнаності зі значенням, що міститься в них. Чимало з вас має лише деяке невиразне розуміння, причому розуміння часткове й неповне. Щоб допомогти вам краще практикувати істину, – краще практикувати Мої слова, – Я гадаю, що саме ці питання ви повинні усвідомити насамперед. В іншому разі ваша віра залишиться невизначеною, лицемірною та сповненою атрибутів релігії. Якщо ти не розумієш Божого характеру, то для тебе буде неможливо виконати ту роботу, яку ти повинен виконати для Нього. Якщо ти не знаєш сутності Бога, то для тебе буде неможливо мати благоговіння і страх перед Ним; натомість буде лише безтурботна поверховість та ухильність, а крім того,

невиправне блюзнірство. Хоча розуміння Божого характеру насправді важливе, і пізнання Божої сутності не можна упускати з уваги, ніхто ніколи ретельно не досліджував ці питання та не заглиблювався в них. Вочевидь, усі ви проігнорували видані Мною адміністративні постанови. Якщо ви не розумієте характеру Бога, то з великою ймовірністю ви образите Його характер. Образа Його характеру рівнозначна тому, щоб викликати гнів Самого Бога, і в цьому разі кінцевим плодом твоїх дій буде порушення адміністративних постанов. Тепер ти повинен усвідомити, що, коли ти знаєш Божу сутність, ти також можеш розуміти і Його характер, – а коли ти розумієш Його характер, ти також зрозумієш й адміністративні постанови. Зайве казати, що багато з того, що міститься в адміністративних постановах, стосується характеру Бога, але не весь Його характер виражений в адміністративних постановах; отже, ви повинні зробити ще один крок у розвитку свого розуміння Божого характеру.

Сьогодні Я розмовляю з вами не так, як у звичайній бесіді, тому вам слід уважно поставитися до Моїх слів і, що більше, глибоко замислитися над ними. Я хочу сказати, що ви надто мало уваги приділяєте словам, які Я сказав. Ще менше ви готові розмірковувати про Божий характер; рідко хто докладає до цього зусиль. З цієї причини Я кажу, що ваша віра – це не більш ніж пишномовність. Навіть зараз жоден із вас не доклав серйозних зусиль до вашої найбільш згубної слабкості. Ви підвели Мене після всіх мук, які Я прийняв заради вас. Не дивно, що ви не шануєте Бога й ваші життя позбавлені істини. Як такі люди можуть вважатися святими? Небесний закон не потерпить такого! Оскільки ви так мало це розумієте, Я не маю іншого вибору, окрім як продовжити говорити.

Характер Бога – це тема, яка здається всім дуже абстрактною і, що більше, її нікому не легко прийняти, адже Його характер не

схожий на особистість людини. У Бога теж є Свої власні емоції радості, гніву, смутку та щастя, але ці емоції відрізняються від людських. Бог є Тим, Ким Він є, і Він має те, що Він має. Усе, що Він висловлює й розкриває, є відображеннями Його сутності та Його ідентичності. Те, Ким Він є, і те, що Він має, а також Його сутність та ідентичність – це те, що не може замінити жодна людина. Його характер охоплює Його любов до людства, втіху для людства, ненависть до людства і навіть більше – глибинне розуміння людства. Людська особистість, однак, може бути оптимістичною, жвавою або байдужою. Характер Бога – це характер, який належить Володарю всіх речей та живих істот, Господу всього створеного. Його характер уособлює честь, владу, шляхетність, велич і, передусім, верховенство. Його характер – це символ влади, символ усього праведного, символ усього прекрасного і доброго. Більш того, це символ Того, Кого не може здолати чи захопити темрява або будь-яка ворожа сила, а також символ Того, Кого не може образити (як і Він не потерпить образи) жодна створена істота. Його характер – це символ найвищої влади. Жодна людина чи люди не можуть завадити Його роботі або характеру. Але людська особистість – це не більш ніж простий символ незначної переваги людини над твариною. Людина сама по собі не має ні влади, ні автономії, ані здатності вийти за межі самої себе, але за своєю сутністю є такою, хто боїться, перебуваючи під владою різних людей, подій та речей. Радість Бога пов'язана з існуванням та появою праведності і світла через знищення темряви та зла. Він радіє з того, що несе світло й хороше життя людству; Його радість – це праведна радість, символ існування всього позитивного і, навіть більше, – символ благодаті. Гнів Божий викликаний шкодою, яку заподіює Його людству існування і втручання несправедливості завдяки існуванню зла й темряви, завдяки існуванню речей, які витісняють істину, і, навіть більше, завдяки існуванню речей, які

протистоять тому, що є добрим та прекрасним. Його гнів – це символ того, що все негативне більше не існує, і, навіть більше, це символ Його святості. Його смуток спричинений людством, на яке Він покладає надії, але яке поринуло в темряву, тому що робота, яку Він вершить над людиною, не виправдовує Його очікувань, і тому що людство, яке Він любить, не може все жити у світлі. Він сумує за невинним людством, за чесною, але неосвіченою людиною, і за людиною, яка є доброю, але не має власних поглядів. Його смуток – це символ Його доброти й милосердя, символ краси та доброти. Його щастя, звичайно, полягає в перемозі над Його ворогами і здобутті доброї волі людини. Більше того, воно постає з вигнання та знищення всіх ворожих сил, а також завдяки тому, що людство отримує хороше та мирне життя. Щастя Бога не схоже на радість людини; це радше почуття від збирання добрих плодів, почуття, яке навіть більше за радість. Його щастя – це символ того, що людство з цього часу звільнюється від страждань, і символ того, що людство входить у світ світла. Натомість всі емоції людей виникають заради їхніх власних інтересів, а не заради праведності, світла чи всього прекрасного, а найменше заради благодаті, дарованої Небесами. Емоції людей є егоїстичними й належать світу темряви. Вони існують не заради волі й тим більше не заради Божого плану, і тому людину й Бога не можна ставити в один ряд. Бог одвічно верховний і вічно почесний, тоді як людина є вічно нищою, одвічно нікчемною. Це тому, що Бог завжди жертвує і присвячує Себе людству; людина ж завжди бере і дбає тільки про себе. Бог завжди з усіх сил дбає про виживання людства, але людина ніколи не привносить нічого заради світла чи праведності. Навіть якщо людина якийсь час докладає зусиль, вони не витримують жодного удару, тому що зусилля людини завжди заради неї самої, а не заради інших. Людина завжди егоїстична, тоді як Бог одвічно безкорисливий.

Бог – це джерело всього справедливого, доброго і прекрасного, а людина – це та, хто наслідуює та робить явним усе потворне й зле. Бог ніколи не змінить Своєї сутності праведності й краси, але людина цілковито здатна в будь-який час і в будь-якій ситуації зрадити праведність і далеко відійти від Бога.

Кожне промовлене Мною речення містить у собі Божий характер. Вам не завадило б уважно обміркувати Мої слова, і ви, поза сумнівом, одержите з них велику користь. Сутність Бога дуже важко досягнути, але Я вірю, що ви всі маєте принаймні якесь уявлення про Божий характер. Тому Я сподіваюся, що ви зможете показати Мені більше зроблених вами речей, які не ображають Божого характеру. Тоді Я буду спокійний. Наприклад, повсякчас зберігай Бога у своєму серці. Коли дієш, роби це відповідно до Його слів. У всьому шукай Його наміри та утримуйся робити те, що виявляє неповагу й безчестить Бога. Тим більше не слід відсувати Бога на задвірки своєї свідомості, щоб заповнити майбутню порожнечу у своєму серці. Якщо ти це зробиш, ти образиш характер Бога. Знову ж таки, якщо припустити, що протягом усього життя ти ніколи не робив блюзнірських зауважень, не скаржився на Бога, а також якщо ти здатний правильно виконувати все, що Він тобі доручив, а також коритись усім Його словам протягом усього свого життя, тоді ти уникнеш порушення адміністративних постанов. Наприклад, якщо ти хоч колись казав: «Чому я не думаю, що Він – Бог?», «Я думаю, що ці слова не більш ніж просвітлення Святого Духа», «На мій погляд, не все, що робить Бог, неодмінно є правильним», «Людська сутність Бога не перевершує моєї», «Словам Бога просто неможливо вірити» або інші подібні осудливі висловлювання, тоді Я закликаю тебе частіше сповідатися та каятися у своїх гріхах. Інакше ти ніколи не матимеш шансу на прощення, адже ти ображаєш не людину, а Самого Бога. Ти можеш вважати, що ти судиш людину, але Дух

Божий так не вважає. Твоя неповага до Його плоті рівнозначна неповазі до Нього. А якщо так, то чи не образив ти Божий характер? Ти повинен пам'ятати, що все, що виконується Духом Божим, виконується для того, щоб зберегти Його роботу в плоті, а також для того, щоб ця робота виконувалась добре. Якщо ти нехтуєш цим, тоді Я кажу, що ти – той, хто ніколи не зможе досягти успіху у вірі в Бога. Адже ти викликав гнів Божий, і тому Він застосує відповідне покарання, щоб дати тобі урок.

Пізнання сутності Бога – аж ніяк не дрібниця. Ти мусиш зрозуміти Його характер. Таким чином, ти поступово і сам того не усвідомлюючи пізнаєш сутність Бога. Коли ти увійдеш у це знання, ти виявиш, що робиш крок у вищий і прекрасніший стан. Зрештою, ти почнеш соромитися своєї огидної душі і, що більше, відчуєш, що тобі нікуди сховатися від своєї ганьби. У цей час у твоїй поведінці ставатиме дедалі менше такого, що може образити Божий характер, твоє серце наблизатиметься дедалі ближче до Божого серця, і у твоєму серці поступово зростатиме любов до Нього. Це ознака того, що людство входить у прекрасний стан. Але поки що ви цього ще не досягли. Поки ви всі метушитесь заради своєї долі, кого цікавить спроба пізнати сутність Бога? Якщо так триватиме й надалі, ви мимоволі порушите адміністративні постанови, адже ви замало розумієте характер Бога. Тож чи не закладає те, що ви робите зараз, основу для ваших проступків проти Божого характеру? Те, що Я прошу вас зрозуміти характер Бога, не відокремлено від Моєї роботи. Адже якщо ви часто порушуватимете адміністративні постанови, хто з вас уникне покарання? Чи не виявиться тоді Моя робота абсолютно марною? Тому Я, як і раніше, прошу вас не лише ретельно вивчати свою поведінку, а й бути обережними у своїх діях. Це більш висока вимога, яку Я пред'являю до вас, і Я сподіваюся, що ви всі ретельно обміркуєте її і поставитеся до неї з належною увагою. Якщо

настане день, коли ваші дії викличуть у Мене шалену лють, то з наслідками цього доведеться мати справу вам самим, і не буде нікого іншого, хто б поніс покарання замість вас.

Як пізнати Бога на землі

Усі ви бажаєте винагороди перед Богом та прихильності Бога; кожен сподівається на це, коли починає вірити в Бога, бо всі перейняті прагненням вищого, і ніхто не хоче відстати від інших. Так влаштовані люди. Саме з цієї причини багато хто з вас постійно намагається здобути прихильність Бога на небесах, але насправді ваша відданість і щирість щодо Бога набагато менша, ніж ваша відданість і щирість щодо самих себе. Чому Я кажу так? Тому що Я взагалі не визнаю вашої вірності Богові, і більше того, тому що Я заперечую існування Бога у ваших серцях. Іншими словами, Бога, якому ви поклоняєтеся, невизначеного Бога, яким ви захоплюєтеся, взагалі не існує. Причина, через яку Я можу сказати це так беззаперечно, полягає в тому, що ви є надто далекі від істинного Бога. Причина вашої вірності – це ідол у ваших серцях; що ж до Мене, то Бога, Якого ви не вважаєте ні великим, ні малим, ви визнаєте лише на словах. Коли Я кажу, що ви далекі від Бога, Я маю на увазі, що ви далекі від істинного Бога, тоді як невизначений Бог здається близьким. Коли Я говорю «не великим», це означає, що Бог, у якого ви вірите сьогодні, видається просто людиною без великих здібностей, людиною не надто піднесеною. А коли Я кажу «не малим», це означає, що, хоч людина ця не може насилати вітер і керувати дощем, Він, тим не менш, здатний викликати Дух Божий, щоб здійснити роботу, яка стрясає небеса і землю, залишаючи людей у повній розгубленості. Зовні ви всі видаєтеся надзвичайно покірними цьому Христу на землі, але насправді ви не вірите в Нього і не любите Його. Іншими

словами, той, у кого ви насправді вірите, – це невизначений Бог ваших власних почуттів, і той, кого ви дійсно любите, – це Бог, якого ви жадаєте вдень і вночі, та ніколи не бачили особисто. Стосовно цього Христа ваша віра лиш незначна, а ваша любов – ніщо. Віра означає вірити та довіряти; любов означає обожнення і захоплення в серці, що ніколи не припиняється. Однак ваша віра і любов до сьогоднішнього Христа далекі від цього. Коли йдеться про віру, як ви вірите в Нього? Коли йдеться про любов, то як ви Його любите? Ви просто не розумієте Його характеру, а тим паче не знаєте Його сутності, тож як ви вірите в Нього? Де реальність вашої віри в Нього? Як ви любите Його? Де реальність вашої любові до Нього?

Багато хто до цього дня слідував за Мною без вагань. Тож ви теж сильно стомилися за останні кілька років. Вроджений характер і звички кожного з вас Я збагнув з кришталевою ясністю; взаємодія з кожним із вас була надзвичайно складною. Шкода тільки, що, хоча Я багато зрозумів про вас, ви нічого не зрозуміли про Мене. Не дивно, що люди кажуть, що вас хтось заплутав у момент замішання. Справді, ви нічого не розумієте у Моєму характері і тим більше не можете збагнути, про що Я думаю. Сьогодні ваші помилки щодо Мене зростають, як сніжний ком, і ваша віра в Мене залишається плутаною вірою. Замість того, щоб говорити, що ви вірите в Мене, слушно було б сказати, що ви намагаєтесь домогтися Моєї прихильності і підлещуетесь до Мене. Мотиви ваші дуже прості: «Я піду за тим, хто може винагородити мене, і віритиму в того, хто дозволить мені уникнути великих нещасть, – чи то буде Бог, чи хтось інший. Все це не має для мене жодного значення». Таких людей серед вас багато, і цей стан дуже серйозний. Якби одного разу було влаштовано перевірку, скільки серед вас віруючих у Христа завдяки розумінню Його сутності, то боюся, що жоден з вас не показав би результату, що задовольнив би Мене. Тому кожному

з вас не завадило б замислитися над ось яким питанням: Бог, у якого ви вірите, різче відрізняється від Мене, а якщо це так, то в чому ж тоді суть вашої віри в Бога? Чим більше ви вірите у свого так званого Бога, тим далі ви віддаляєтеся від Мене. У чому тоді суть цього питання? Напевно, ніхто з вас ніколи не розглядав такого питання, але чи замислювалися ви над його серйозністю? Чи замислювалися ви про наслідки того, що ви продовжуєте вірити таким чином?

Сьогодні перед вами постає багато проблем, але жоден з вас не вміє їх вирішувати. Якщо така ситуація збережеться, єдині, хто зазнає поразки, – це ви самі. Я допоможу вам визначити питання, їхнє вирішення залежить лише від вас.

Я тішуся тими, хто ставиться до інших без підозри, і Мені подобаються ті, хто охоче приймає істину; до цих двох типів людей Я виявляю велику турботу, бо в очах Моїх вони є чесними людьми. Якщо ж ти брехливий, то ти будеш насторожений і підозрілий щодо всіх людей і справ, і тому твоя віра в Мене буде заснована на підозрілості. Я ніколи не зможу визнати такої віри. Не маючи істинної віри, ще більше ви позбавлені істинної любові. І якщо ти схильний сумніватися в Богові і розмірковувати про Нього як тобі заманеться, то ти, безперечно, найбрехливіший з усіх людей. Ти розмірковуєш, чи може Бог бути подібним до людини: непросто грішним, дріб'язковим, позбавленим чесності й розсудливості, позбавленим почуття справедливості, схильним до порочної тактики, підступним і хитрим, задоволеним злом і тьмою тощо. Хіба причина наявності у людей таких думок полягає не в тому, що їм бракує навіть найменших знань про Бога? Така віра є не що інше, як гріх! Є навіть і такі, хто вважає, що угодні Мені – це саме ті, хто лестить і підлабузнюється, і що ті, хто не має таких здібностей, будуть небажаними в домі Божому і втратять там своє місце. Невже це єдине знання, яке ви набули за всі ці роки? То це все,

що ви надбали? І ваші знання про Мене не обмежуються цими хибними уявленнями; ще гірше те, що ви зневажаєте Божий Дух і зводите наклепи на Небеса. Ось чому Я кажу, що така віра, як-от ваша, призведе лише до того, що ви ще більше віддалитеся від Мене і ще більше протистоятимете Мені. За багато років роботи ви бачили багато істин, але чи знаєте ви, що чули Мої вуха? Скільки серед вас тих, хто готовий прийняти істину? Усі ви вважаєте, що готові заплатити ціну за істину, але чи багато з вас справді за істину постраждали? У ваших серцях немає нічого, крім несправедливості, яка спонукає вас гадати, що всі, хоч хто вони є, однаково брехливі і підступні – аж так, що ви навіть вірите, що втілений Бог може, подібно до звичайної людини, не мати доброго серця або благодійної любові. Ба більше, ви вірите, що шляхетний характер і милосердна, великодушна природа існують лише у Бога на небі. Ви вважаєте, що такої святої особи не існує, що на землі панують тільки тьма і зло, а Бог – це щось, чому люди довірили своє прагнення до доброго та прекрасного, вигадана ними легендарна постать. У вашій свідомості Бог на небі – надзвичайно піднесений, праведний і великий, гідний поклоніння та замилювання; цей самий Бог на землі – лише замітник і інструмент Бога на небі. Ви вважаєте, що цей Бог не може бути рівним Богові на небесах, а тим більше згадуватися на одному диханні з Ним. Коли йдеться про велич і честь Бога, вони належать славі Бога на небесах, але коли йдеться про природу та зіпсованість людини, вони є атрибутами, у яких має частку Бог на землі. Бог на небесах вічно піднесений, а Бог на землі вічно нікчемний, слабкий і неспроможний. Богові на небесах не властиві емоції, тільки праведність, тоді як Бог на землі керується лише егоїстичними мотивами і позбавлений будь-якої чесності та розуму. Бог на небесах не має жодної підступності і завжди вірний, тоді як Бог на землі завжди має нечесний бік. Бог на небесах любить людину, а Бог на землі

виявляє до неї недостатньо турботи, а то й зовсім нехтує нею. Це хибне знання довго перебувало у ваших серцях і може зберегтися і в майбутньому. Ви розглядаєте всі діяння Христа з погляду неправедних і оцінюєте всі Його справи, а також Його особистість і сутність з погляду нечестивих. Ви зробили грубу помилку, зробили те, чого ніколи не робили ті, хто приходив до вас. Тобто ви служите тільки піднесеному Богу на небесах з короною на голові, і ніколи не звертаєтесь до Бога, Якого ви вважаєте таким незначним, що Він невидимий для вас. Хіба це не ваш гріх? Хіба це не класичний приклад вашого злочину проти Божого характеру? Ви поклоняєтесь Богові на небесах. Ви любите високі образи і високо цінуєте тих, хто відзначається красномовством. Ви з радістю підкоряєтесь Богові, який наповнює твої руки багатством, і прагнете Бога, Який може виконати будь-яке твоє бажання. Єдиний, Кому ти не поклоняєшся, – цей Бог, Який не є піднесеним; єдине, що ти ненавидиш, – це зв'язок із цим Богом, якого жодна людина не може високо цінувати. Єдине, що ви не бажаєте робити, – це служити цьому Богові, який ніколи не дав тобі жодної копійки, і Єдиний, Хто не може змусити тебе прагнути Його, – це цей непривабливий Бог. Цей Бог не може дати тобі можливості розширити свої горизонти, відчутти себе так, буцімто знайшов скарб, а тим більше виконати те, чого ти бажаєш. Чому ж ти слідуєш за Ним? Чи замислювався ти над такими питаннями? Те, що ти робиш, не просто образа для цього Христа; що важливіше, це образа для Бога на небесах. Я думаю, не це є метою вашої віри в Бога!

Ви прагнете, щоб Бог радів вам, але ви далекі від Бога. У чому тут справа? Ви приймаєте тільки Його слова, але не Його розправу і не Його обтинання, і тим більше ви не здатні прийняти будь-який Його устрій, мати повну віру в Нього. У чому ж тоді справа? Зрештою, ваша віра – це порожня шкаралупа, з якої

ніколи не з'явиться пташеня. Бо ваша віра не принесла вам істини і не дала вам життя, але натомість дала вам оманливе почуття забезпеченості та надії. Саме це почуття забезпеченості та надії є вашою метою у вірі в Бога, – а не істина й життя. Тому Я кажу, що ваша віра в Бога була нічим іншим, як спробою заслужити прихильність Бога через плазування та безсоромність, і жодним чином не може вважатися істинною вірою. Як може пташеня народитися від такої віри? Іншими словами, чого може досягти така віра? Мета вашої віри в Бога – використовувати Його для досягнення своїх власних цілей. Чи це не є ще одним фактом вашого злочину проти характеру Бога? Ви вірите в існування Бога на небесах і заперечуєте існування Бога на землі, але Я не визнаю ваших поглядів; Я схвалюю тільки тих людей, які твердо стоять на землі і служать Богові на землі, але ніколи тих, хто не визнає Христа, Який на землі. Хай там як віддані такі люди Богові на небесах, зрештою їм не уникнути Моєї руки, що карає нечестивих. Ці люди і є нечестиві; це лихі люди, які протистоять Богові і ніколи з радістю не покорялися Христу. Звичайно, до них належать усі ті, хто не знає і, тим більше, не визнає Христа. Чи вважаєте ви, що можете чинити по відношенню до Христа що завгодно, якщо ви вірні Богу на небесах? Помилка! Ваше невігластво щодо Христа – це невігластво щодо Бога на небесах. Байдуже, наскільки ви вірні Богу на небесах, це лише порожні розмови і обман, тому що Бог на землі не тільки сприяє тому, щоб людина отримала істину і глибші знання; ба більше, Він відіграє найважливішу роль у засудженні людини та подальшому використанні фактів для покарання нечестивих. Чи зрозумів ти корисні та шкідливі результати? Чи випробував ти їх на собі? Я бажаю, щоб ти одного разу згадав цю істину: щоб пізнати Бога, ти мусиш пізнати не тільки Бога на небесах, але, що ще важливіше, Бога на землі. Не плутай свої пріоритети і не дозволяй другорядному заступити головного. Тільки

так ти зможеш побудувати правильні стосунки з Богом, стати ближчим до Бога та наблизити до Нього своє серце. Якщо ти багато років перебуваєш у вірі і довгий час пов'язаний зі Мною, але при цьому віддаляєшся від Мене, то Я кажу, що, мабуть, ти часто ображав характер Бога, і твій кінець буде дуже тяжко передбачити. Якщо ж довгі роки спілкування зі Мною не тільки не перетворили тебе на людину, якій притаманна людяність та істина, але, більше того, вкоренили у твоїй натурі злі нахили, і ти не тільки став удвічі самовпевненішим, ніж раніше, а й примножив своє нерозуміння Мене так, що став вважати Мене своїм маленьким помічником, тоді Я кажу, що твоя недуга вже не на шкірі, а вросла аж до самих кісток. Все, що залишилося, – це чекати, коли буде зроблено приготування до похорону. Тобі не треба благодіти Мене бути твоїм Богом, тому що ти вчинив гріх, що заслуговує на смерть, непробачний гріх. Навіть якби Я міг помилювати тебе, Бог на небесах наполягатиме на позбавленні тебе життя, бо твій злочин проти характеру Бога – не звичайна проблема, а дуже й дуже серйозна. Коли настане час, не вини Мене в тому, що Я не сказав тобі заздалегідь. Все зводиться до наступного: коли ти асоціюєш Христа – Бога на землі – зі звичайною людиною, тобто коли ти віриш, що цей Бог – всього лише людина, то ти загинеш. Це Моє єдине застереження для всіх вас.

Дуже серйозна проблема – зрада (1)

Уже невдовзі Моя робота завершиться, й довгі роки, проведені разом, стануть нестерпним спогадом. Я раз-ураз повторював Свої слова та постійно розгортав Свою нову роботу. Звісно, Моя порада є необхідним компонентом кожної роботи, яку Я виконую. Без Моєї поради ви всі заблукали б і навіть опинилися б у цілковитому сум'ятті. Нині Моя

робота наближається до завершення й перебуває на своєму завершальному етапі. Я досі бажаю працювати над вашим напучуванням, тобто пропонувати слова поради, щоби ви їх почули. Я сподіваюся лише на те, що ви зможете не дати моїм зусиллям пропасти даремно, ба більше, що ви зможете зрозуміти ту глибоку турботу, яку Я виявив, і поставитеся до Моїх слів як до основи свого поведіння по-людськи. Незалежно від того, чи ви готові дослухатися до таких слів, чи приймаєте їх із радістю, чи здатні приймати їх тільки з відчуттям незручності, ви маєте ставитися до них серйозно. Інакше ваші легковажні й недбалі характер та поведінка всерйоз Мене засмутять і насправді викличуть у Мене огиду. Я дуже сподіваюся, що всі ви зможете перечитувати Мої слова знову й знову – тисячі разів – і навіть, можливо, ви вивчите їх напам'ять. Тільки так ви зможете не обманути сподівань, які Я покладаю на вас. Однак жоден із вас зараз так не живе. Навпаки, усі ви занурені в розпусне життя, у життя, де їдять і п'ють досхочу, і жоден з вас не застосовує Мої слова, щоб збагатити свої серце й душу. Саме тому Я дійшов висновку про справжнє обличчя людства: людина може зрадити Мене в будь-який момент, і ніхто не здатен зберігати цілковиту вірність Моїм словам.

«Людина настільки зіпсована сатаною, що вже втратила людську подобу». Більшість людей сьогодні певною мірою визнає це твердження. Я кажу так, тому що «визнання», яке Я маю на увазі, – це лише поверхове визнання, на відміну від знання істинного. Оскільки ніхто з вас не може ні точно оцінити себе, ні ретельно себе проаналізувати, ви двозначно сприймаєте Мої слова. Але цього разу Я покладаюся на факти, щоб пояснити найсерйознішу проблему, що існує у вас. Проблема ця – зрада. Усім вам знайоме слово «зрада», оскільки більшість людей чинили якусь зраду щодо іншого: наприклад, чоловік зраджує дружину, дружина зраджує чоловіка, син зраджує

батька, дочка зраджує матір, раб зраджує свого господаря, друзі зраджують одне одного, родичі зраджують одне одного, продавці зраджують покупців і так далі. Усі ці приклади містять сутність зради. Коротко кажучи, зрада – це форма поведінки, яка порушує обіцянку, порушує моральні принципи чи діє всупереч людській етиці, демонструючи втрату людяності. Загалом як людська істота, що народилася на цей світ, ти здійсниш дещо, що є зрадою істини, незалежно від того, чи пам'ятаєш ти, що колись чинив зраду стосовно іншої людини, чи ти вже багато разів зраджував інших. Оскільки ти здатен зрадити своїх батьків або друзів, то ти здатний зрадити й інших, ба більше – ти здатний зрадити Мене й робити те, до чого Я маю огиду. Іншими словами, зрада – це не просто поверхова аморальна поведінка, а те, що суперечить істині. Саме в цьому криється причина людського опору й непокірності Мені. Ось чому Я узагальнив це в такому твердженні: зрада – це людська натура, і ця натура – великий ворог гармонії кожної людини зі Мною.

Поведінка, яка не може цілком коритися Мені, – це зрада. Поведінка, що не може бути вірною Мені, – це зрада. Обманювати Мене й використовувати брехню, щоб обдурити Мене, – це зрада. Зберігати безліч уявлень і поширювати їх скрізь – це зрада. Нездатність обстоювати Мої свідчення та інтереси – це зрада. Усміхатися фальшиво, коли в серці своєму ви далекі від Мене, – це зрада. Усе це – дії зради, на яку ви завжди були здатними, і вони поширені серед вас. Можливо, ніхто з вас не вважає це проблемою, але Я так не думаю. Я не можу ставитися до зради людини стосовно Мене як до дрібниці і, певна річ, не можу ігнорувати її. Нині, коли Я працюю серед вас, ви поводитесь таким чином: якщо настане день, коли вас не буде кому пильнувати, чи не станете ви подібними до розбійників, які оголосили себе царями своїх власних маленьких гір? Коли це станеться, і ви спричините катастрофу,

хто буде прибирати за вами? Ви вважаєте, що деякі прояви зради – це лише випадкові події, а не ваша постійна поведінка, і вони не заслуговують на те, щоб про них так суворо говорили, зачіпаючи вашу гордість. Якщо ви справді так гадаєте, то вам бракує здорового глузду. Думати так – значить бути візирцем і втіленням непокори. Природа людини – це її життя; це принцип, на який вона покладається, щоб вижити, і вона не може його змінити. Візьмемо до прикладу природу зради. Якщо ти можеш зробити щось, що зраджує родича чи друга, це доводить, що це – складова твого життя й натура, з якою ти народився. Це те, що ніхто не може заперечити. Наприклад, якщо людині подобається обкрадати інших, то це задоволення від крадіжки є складовою її життя, хоча вона може часом красти, а часом – ні. Краде людина чи ні, не може бути доказом, що її крадіжка – це просто тип поведінки. Навпаки, це доводить, що її крадіжка є складовою її життя, тобто її натури. Хтось запитає: якщо це її натура, то чому, коли така людина бачить гарні речі, іноді вона не краде їх? Відповідь дуже проста. Є чимало причин, через які людина не краде. Вона може не вкрати щось, тому що воно надто велике, щоб вихопити його з-під пильного погляду; або тому, що немає зручного моменту; або це щось занадто дороге, що охороняється надто суворо; або, можливо, у людини немає особливого інтересу до цього, чи вона не бачить користі від цієї речі, і таке інше. Усі ці причини можливі. Але хай там як, вкраде людина щось чи ні, це не доводить, що така думка існує тільки як миттєвий спалах. Навпаки, це складова її натури, яку тяжко змінити на краще. Така людина не задовольняється тим, що вкратила лише один раз; такі думки про заволодіння чужим майном як своїм власним виникають щоразу, коли така людина натрапляє на щось привабливе або потрапляє у відповідну ситуацію. Ось чому Я говорю, що витoki цієї думки – не щось,

що просто час від часу з'являється, – вони закладені в самій натурі цієї людини.

Кожна людина може використовувати свої слова й вчинки, щоб представити своє справжнє обличчя. Це справжнє обличчя, звичайно ж, є її натурою. Якщо ти – той, хто говорить нещиро, то в тебе нещира натура. Якщо твоя натура хитра, то ти чиниш лукаво і легко обманюєш інших. Якщо твоя натура підла, то твої слова можуть бути приємними на слух, але твої вчинки не можуть приховати твоїх підлих витівок. Якщо твоя натура лінива, то все, що ти говориш, спрямоване на те, щоб ухилитися від відповідальності за свою недбалість і лінь, а твої дії будуть повільними й неглибокими, та дуже вправними в прихованні правди. Якщо твоя натура співчутлива, то твої слова будуть розумними, а твої дії також добре відповідатимуть істині. Якщо твоя натура віддана, то твої слова, безумовно, щирі, а твої вчинки ґрунтовні й не містять нічого, що могло б потривожити викликати занепокоєння у твого господаря. Якщо ж твоя натура хтивя чи пожадлива до грошей, то твоє серце часто буде сповнюватись цими почуттями, і ти мимоволі робитимеш ненормальні, аморальні вчинки, які люди легко не забудуть і які викликатимуть у них огиду. Як Я вже казав, якщо ти маєш зрадливу натуру, то ти навряд чи зможеш від неї звільнитися. Не покладайся на удачу, що якщо ти не скривдив інших, то ти не маєш зрадливу натуру. Якщо ти так думаєш, то ти воістину огидний. Усі Мої слова – щоразу, коли Я говорю, – звернені до всіх людей, а не тільки до однієї особи або одного типу людей. Те, що ти не зрадив Мене в одній справі, не доводить, що ти не можеш зрадити Мене в будь-якій іншій. Деякі люди під час невдач у шлюбі втрачають упевненість у прагненні істини. Деякі люди відмовляються від зобов'язання бути вірними Мені під час розладу в сім'ї. Деякі люди залишають Мене, шукаючи мить радості та гострих відчуттів. Деякі мають за

краще впасти в темне провалля, ніж жити у світлі й отримувати втіху від роботи Святого Духа. Дехто нехтує порадами друзів заради задоволення своєї жадоби багатства й навіть тепер не здатний визнати своєї помилки та змінити хід свого життя. Деякі люди живуть під Моїм іменем лише тимчасово, щоб отримати Мій захист, а інші присвячують Мені лише децицію під примусом, бо чіпляються за життя та бояться смерті. Хіба ці та інші аморальні вчинки, до того ж позбавлені порядності, не є поведінкою, якою люди в глибині душі давно зрадили Мене? Звичайно, Я знаю, що люди не планують зраджувати Мене задалегідь; їхня зрада – це природне виявлення їхньої натури. Ніхто не хоче зраджувати Мене, і ніхто не радіє тому, що зробив щось, щоб Мене зрадити. Навпаки, вони тремтять від страху, хіба не так? Тож чи думаєте ви про те, як спокутувати ці зради і як змінити нинішнє становище?

Дуже серйозна проблема – зрада (2)

Людська природа надто відрізняється від Мосї сутності, тому що зіпсована природа людини повністю походить від сатани; людську природу було перероблено та зіпсовано сатаною. Тобто людина живе під впливом його зла та потворності. Людина не зростає у світі істини чи в середовищі святості, а тим більше вона не живе у світлі. Тож ніхто не може володіти істиною у своїй природі від моменту народження, і тим більше неможливо, щоби хтось народився з сутністю, що боїться Бога та кориться Йому. Навпаки, люди мають природу, що чинить опір Богові, не кориться Йому та не має любові до істини. Ця природа й становить ту проблему, яку Я хочу обговорити – зраду. Зрада – це джерело опору Богу зі сторони кожної людини. Це проблема, яка існує тільки в людині, але не в Мені. Хтось запитає: оскільки всі люди живуть у світі так само,

як і Христос, чому всі люди мають природу, яка зраджує Бога, а Христос – ні? Це проблема, яку вам слід чітко роз'яснити.

Основою існування людства є багаторазове перевтілення душі. Іншими словами, кожна людина отримує людське життя в плоті, коли її душа перевтілюється. Після народження тіла людини його життя триває доти, доки плоть, зрештою, не досягне своєї межі, тобто тієї останньої миті, коли душа залишає свою оболонку. Цей процес повторюється знову і знову, душа людини приходить і відходить раз за разом, і таким чином підтримується існування людства. Життя плоті – це також життя душі людини, і душа людини підтримує існування її плоті. Тобто життя кожної людини походить від її душі, і життя не властиве плоті. Таким чином, природа людини походить від душі, а не від плоті. Тільки душа кожної людини знає, як вона зазнала сатанинських спокус, страждань, і розбещення. Людській плоті ці речі невідомі. Тому людство мимоволі стає дедалі темнішим, дедалі бруднішим і дедалі злішим, а відстань між людиною та Мною дедалі збільшується, а життя людства стає дедалі похмурішим. Сатана тримає у своїй хватці душі людства, тому, звісно, і плоть людини також захоплена сатаною. Як можуть така плоть і таке людство не чинити опір Богові? Як вони можуть бути за своєю природою сумісними з Ним? Я скинув сатану в повітря тому, що він зрадив Мене. Як же тоді люди можуть бути вільними від своєї причетності? Ось чому зрада – це людська природа. Я вірю, що тільки-но ви зрозумієте ці міркування, ви також маєте певною мірою повірити в сутність Христа. Плоть, яку носить Дух Божий, – то плоть Самого Бога. Божий Дух є найвищим; Він всемогутній, святий і праведний. Так само і плоть Його найвища, всемогутня, свята та праведна. Така плоть може робити лише праведне та корисне для людства, святе, славне та могутнє; Він нездатен робити нічого, що порушує

істину, мораль і справедливість, і тим паче Він нездатен ні на які речі, що зраджували би Божий Дух. Дух Божий святий, тому сатана не може розбестити Його плоть; Його плоть має іншу сутність, ніж людська плоть. Бо сатана розбещує саме людину, а не Бога; а плоть Бога сатана розбестити ніяк би не міг. Тож попри те, що люди та Христос живуть в одній містині, сатана використав і захопив у пастку лише людину й оволодів лише нею. На противагу Христос навічно несприйнятливий для сатанинського розбещення, бо сатана ніколи не зможе піднятися на висоту та ніколи не зможе наблизитися до Бога. Сьогодні ви мусите всі зрозуміти, що Мене зраджує лише людство, розбещене сатаною. Зрада ніколи не буде питанням, котре хоч у невеликій мірі стосується Христа.

Усі душі, зіпсовані сатаною, перебувають у володінні сатани. Лише ті, хто вірить у Христа, були відокремлені, врятовані із табору сатани та введені у сьогоднішнє Царство. Ці люди більше не живуть під впливом сатани. Однак природа людини, як і раніше, корениться в людській плоті, тобто попри те, що ваші душі врятовані, ваша природа залишилася незмінною, і ймовірність того, що ви зрадите Мене, залишається стовідсотковою. Ось чому Моя робота триває так довго – тому що ваша природа неподатлива. Зараз усі ви, виконуючи свої обов'язки, мірою своїх сил долаєте труднощі, але кожен із вас здатний зрадити Мене та повернутися до володіння сатани, до його табору, повернутися до свого колишнього життя, це незаперечний факт. Тоді ви не зможете проявити жодної краплі людяності чи людиноподібності, як це відбувається зараз. У тяжких випадках вас буде знищено і, більше того, приречено на вічне суворе покарання, щоб ви ніколи більше не перевтілюватися. Ось така проблема стоїть перед вами. Я нагадую вам про це, по-перше, щоб Моя робота не була марною, а по-друге, щоб ви всі жили в дні світла. Насправді питання про

те, чи марна Моя праця, не є вирішальним. Головне, щоб у вас була можливість мати щасливе життя та чудове майбутнє. Моя робота – це робота зі спасіння людських душ. Якщо твоя душа потрапить до рук сатани, тіло твоє не житиме у мирі. Якщо Я захищаю твоє тіло, то й твоя душа, безперечно, буде під Моєю опікою. Якщо ж Я справді зненавиджу тебе, твоє тіло й душа одразу потраплять до рук сатани. Чи можеш ти уявити тоді своє становище? Якщо одного разу Мої слова перестануть доходити до вас, то Я або віддам вас усіх сатані, який піддаватиме вас болісним тортурам, поки Мій гнів повністю не розвіється, або особисто покараю вас, невинуватих людей, бо ваші серця, що зраджують Мене, ніколи не зміняться.

Нині ви всі маєте якнайшвидше зазирнути в себе, щоб побачити, скільки зради щодо Мене ще залишається у вас. Я з нетерпінням чекаю на вашу відповідь. Не будьте зі Мною недбалими. Я ніколи не граюся в ігри з людьми. Якщо Я говорю, що зроблю щось, то Я це зроблю обов'язково. Я сподіваюся, що кожен із вас буде тим, хто серйозно ставиться до Моїх слів, а не думає, що це буцімто наукова фантастика. Я хочу від вас конкретних дій, а не ваших фантазій. Далі ви маєте відповісти на Мої запитання, а саме:

1. Якщо ти справді служитель, чи можеш ти служити Мені віддано, без щонайменшої недбалості чи негативу?

2. Якщо ти з'ясуєш, що Я ніколи не цінував тебе, чи зможеш ти залишитися служити Мені все життя?

3. Якщо Я, як і раніше, дуже холодний до тебе, незважаючи на те, що ти доклав багато зусиль, чи зможеш ти й далі працювати для Мене у безвісності?

4. Якщо після того, як ти витратишся на Мене, Я не задовільню твоїх дрібних вимог, чи засмутишся ти й розчаруєшся в Мені, чи навіть розлютишся та вигукуватимеш образи?

5. Якщо ти завжди був дуже відданим, з великою любов'ю

ставився до Мене, але ти потерпаєш від хвороб і бідності, тебе залишають друзі та родичі, або ти зазнаєш інших нещасть у житті, чи збережеться твоя відданість і любов до Мене?

6. Якщо нічого з того, що ти уявляв у своєму серці, не відповідає тому, що Я зробив, як ти йтимеш своїм майбутнім шляхом?

7. Якщо ти не отримаєш нічого з того, що сподівався отримати, чи зможеш ти й далі бути Моїм послідовником?

8. Якщо ти ніколи не розумів мети та значення Моєї роботи, чи зможеш ти бути покірною людиною, яка не робить довільних суджень і висновків?

9. Чи можеш ти дорожити всіма словами, які Я сказав, і всіма справами, які Я зробив, поки був разом із людством?

10. Чи можеш ти бути Моїм вірним послідовником, готовим усе життя страждати за Мене, хоч нічого не отримуєш?

11. Чи здатний ти заради Мене відмовитися від розгляду та планування свого майбутнього шляху виживання чи від підготовки до нього?

Ці запитання є Моїми останніми вимогами до вас, і Я сподіваюся, що всі ви зможете дати Мені відповіді. Якщо ти виконав одну чи дві речі, яких вимагають від тебе ці запитання, то ти маєш і далі докладати зусиль. Якщо ж ти не можеш виконати хоча б однієї з цих вимог, то ти, безперечно, належиш до того типу людей, які будуть кинуті до пекла. Таким людям Мені не потрібно більше нічого говорити, тому що вони не можуть бути у згоді зі Мною. Як Я можу тримати в Своєму домі людину, здатну зрадити Мене за будь-яких обставин? Стосовно ж тих, хто й далі може зрадити Мене за більшості обставин, то Я спостерігатиму за їхніми діями, перш ніж перейду до інших заходів. Однак усіх, хто здатний зрадити Мене, – байдуже, за яких умов, – Я ніколи не забуду; Я пам'ятатиму їх у Своєму серці та чекатиму можливості відплатити за їхні лихі вчинки.

Усі вимоги, які Я висунув, – це проблеми, які ви маєте дослідити у собі. Я сподіваюся, що всі ви серйозно розглянете їх і не будете ставитися до Мене поверхово. У найближчому майбутньому Я звірю відповіді, які ви дали Мені, зі Своїми вимогами. До того часу Я більше нічого не вимагатиму від вас і не даватиму вам серйозніших настанов. Натомість Я застосую Свою владу. Ті, хто має бути збережений, будуть збережені, ті, хто має бути винагороджений, будуть винагороджені, ті, хто має бути відданий сатані, будуть віддані сатані, ті, хто має бути суворо покараний, будуть суворо покарані, а ті, хто має загинути, будуть знищені. Таким чином, не буде більше нікого, хто турбував би Мене у дні Мої. Чи віриш ти Моїм словам? Чи віриш ти у відплату? Чи віриш ти, що Я покараю всіх тих лихих, які обманюють і зраджують Мене? Ти сподіваєшся, що цей день настане рано чи пізно? Чи ти той, хто боїться покарання, чи той, хто опирається Мені, хоч і має зазнати покарання? Коли настане той день, як ти гадаєш, ти будеш жити серед радощів і сміху, або плакатимеш і скреготітимеш зубами? Який кінець ти сподіваєшся зустріти? Ти колись серйозно замислювався над тим, чи віриш ти в Мене на сто відсотків чи на сто відсотків сумніваєшся в Мені? Чи замислювався ти колись про те, до яких наслідків та результатів призведуть твої дії і поведінка? Чи сподіваєшся ти щиро на те, що всі Мої слова будуть виконані у свою чергу, чи боїшся, що Мої слова будуть виконані відповідно? Якщо ти сподіваєшся, що Я незабаром піду, щоб виконати Свої слова, то як ти маєш ставитись до своїх власних слів і вчинків? Якщо ти не сподіваєшся, що Я піду та що всі Мої слова будуть негайно виконані, то чому ти взагалі віриш у Мене? Чи знаєш ти насправді, чому слідуєш за Мною? Якщо причина в тому, що ти просто хочеш розширити свої горизонти, то немає потреби так турбуватися. Якщо ж це для того, щоб отримати благословення і уникнути прийдешнього лиха, то

чому ти не турбуєшся про свою власну поведінку? Чому ти не запитуєш себе, чи ти можеш задовольнити Мої вимоги? Чому ти також не запитуєш себе, чи маєш ти право отримати прийдешні благословення?

Ви повинні зважати на свої вчинки

Кожен ваш вчинок і кожна ваша дія у житті показує, що вам щодня необхідно отримувати уривок з Моїх слів для підживлення, бо вам забагато бракує, а ваші знання та здатність до сприйняття занадто мізерні. У вашому повсякденному житті ви живете в такій атмосфері та серед такого оточення, де немає істини чи здорового глузду. Вам бракує капіталу для виживання і ви не маєте фундаменту, щоб пізнати Мене або істину. Ваша віра будується лише на розпливчастих та абстрактних віруваннях або на вкрай догматичному знанні та релігійних ритуалах, і ні на чому іншому. Щодня Я спостерігаю за вашими рухами, досліджую ваші наміри та злі плоди, і жодного разу не натрапив Я хоча б на одну людину, яка б справді склала своє серце та свій дух на Мій вічно непохитний жертовник. А тому Я не бажаю гаяти час, виливаючи всі Свої слова, які Я хотів би висловити такому людству; єдині плани Мого серця стосуються Моєї незакінченої праці та тих представників людства, яких Я ще маю спасти. Проте Я бажаю, щоб усі, хто йде за Мною, отримали Моє спасіння та ті істини, які Моє слово дарує людині. Сподіваюся, що одного дня, заплющивши очі, ти побачиш таке царство, де повітря насичене ароматом і де течуть потоки живої води, – а не похмурий, холодний світ, де темні хмари плямують небо і ніколи не стихають завивання.

Кожен-кожнісінький день учинки та думки кожної без винятку людини споглядаються очима Єдиного і в той самий час вони є підготовкою до їхнього завтрашнього дня. Це стежка,

якою мусять крокувати всі живі; це стежка, яку Я призначив для всіх, і жоден не може її уникнути чи отримати від неї звільнення. Словам, які Я промовляв, нема числа, і понад те – роботі, яку Я вчинив, немає міри. Щодня Я спостерігаю, як кожна людина легко виконує усе те, що має робити відповідно до притаманної їй природи та до того, як ці природні риси в ній розвинулися. Багато хто, навіть того не усвідомлюючи, вже став на «правильний шлях», який Я проклав, щоб зробити зрозумілими різні типи людей. Ці різні типи людей Я віддавна розмістив у різних середовищах, і кожен із них, перебуваючи у відповідному місці, виявляв притаманні йому риси. Їх нема кому зв'язувати, нема кому їх спокушувати. Вони вільні у всій своїй повноті, і їхні прояви відбуваються природно. Лише одне тримає їх під контролем – Мої слова. Тому дехто читає Мої слова неохоче, ніколи їх не виконуючи, роблячи сказане лише для того, щоб уникнути смерті; тим часом іншим важко пережити ці дні без Моїх слів, які направляють їх та дають їм поживу, тому вони природно завжди тримаються Моїх слів. З плином часу вони відкривають таємницю людського життя, призначення для людства та цінність людського буття. Просто таким виявляється людство в присутності Моїх слів, а Я лише дозволяю, щоб усе йшло своєю чергою. Я не роблю нічого, що б примусило людей зробити Мої слова основою їхнього буття. Отож ті, хто ніколи не мав совісті і чие існування ніколи не мало жодної цінності, сміливо відкидають Мої слова і чинять, як їм хочеться, мовчки спостерігаючи за тим, як йдуть справи. Вони починають гидувати істиною та всім, що походить від Мене. Ба більше, вони гидують перебуванням у Моєму домі. Переймаючись своєю долею і намагаючись уникнути покарання, ці люди деякий час живуть у Моєму домі і навіть здійснюють служіння. Проте їхні наміри та дії ніколи не змінюються. Так посилюється їхнє бажання отримати благословення та збільшується прагнення

єдиний раз увійти до царства і залишитися там назавжди – навіть увійти до вічного неба. Що більше вони прагнуть, щоб Мій день швидше настав, то більше вони відчують, що істина стала для них перешкодою, каменем спотикання на їхньому шляху. Вони не можуть дочекатися нарешті ступити до царства, щоб вічно насолоджуватися благословеннями царства небесного – і все це без потреби прагнути істини чи приймати засудження і покарання і, понад усе, без потреби падати долілиць у Моєму домі та чинити так, як Я наказую. Ці люди входять до Мого дому не для того, щоб задовольнити своє бажання шукати істину, і не для того, щоб співпрацювати з Моїм управлінням, – їхня ціль полягає лише в тому, щоб бути серед тих, хто не буде знищений у прийдешньому віці. Тому їхні серця так ніколи й не пізнали, що таке істина або як істину прийняти. У цьому полягає причина, чому такі люди ніколи не втілюють істину в життя чи не усвідомлюють глибини своєї зіпсутості, але разом із тим вони весь час перебувають у Моєму домі як «слуги». Вони «терпляче» чекають, коли настане Мій день, і вони невтомні, бо їх кидає зі сторони в сторону від методу Моєї роботи. Але яких би зусиль вони не докладали і яку б ціну не платили, ніхто ніколи не бачив, щоб вони страждали за істину чи щось віддавали заради Мене. З нетерпінням у серці вони прагнуть побачити той день, коли Я покладу край старості, а на додачу ще й не можуть дочекатися, щоб дізнатися, наскільки великою є Моя сила і влада. Але змінити себе і шукати істини – цього вони ніколи не поспішали робити. Вони люблять те, від чого Мене нудить, а їх самих нудить від того, що люблю Я. Вони прагнуть того, що Я ненавиджу, але бояться втратити те, що Мені бридотне. Вони живуть у цьому грішному світі, не маючи ненависті до нього, але разом з тим вони сильно бояться, що Я його знищу. Розриваючись поміж своїх суперечливих намірів, вони люблять цей світ, який Мені огидний, але й прагнуть, щоб

Я якнайшвидше знищив його, щоб вони могли позбавитися страждань руйнування та стати володарями у прийдешньому віці, поки вони ще не зійшли з правдивого шляху. Так стається тому, що вони не люблять істини і їх нудить від усього, що походить від Мене. Вони можуть стати «слухняними людьми» на якийсь короткий час, щоб не втратити благословень, але їхнього переживання про отримання благословень та їхнього страху загибелі та входження до огняного озера не приховати ніяк. У міру того, як наближається Мій день, їхнє бажання неухильно посилюється. І чим більшим є лихо, тим більше воно робить їх безпорадними, бо вони не знають, з чого починати, щоб принести Мені радість та уникнути втрати благословень, яких вони так довго прагнули. Такі люди гаряче прагнуть вживати якихось заходів, щоб служити у першому ряду, щойно Моя рука почне свою роботу. Вони думають лише про те, щоб вирватися на передній край війська, надто боячись, що Я їх не побачу. Вони роблять і говорять те, що їм здається правильним, так і не розуміючи того, що їхні дії та вчинки ніколи не мали жодного стосунку до істини і що їхні вчинки просто зривають Мій план та заважають його здійсненню. Можливо, вони докладали великих зусиль, можливо, вони щирі у своєму волінні та намірі переносити труднощі, але ніщо з того, що вони роблять, ніяк не пов'язано зі Мною, тому що Я ніколи не бачив, щоб їхні вчинки витікали з добрих намірів, і тим більше Я не бачив, щоб вони щось складали на Мій жертовник. Ось такими є їхні вчинки, які вони робили перед Моїм лицем впродовж цих багатьох років.

Від початку Я хотів надати вам більше істин, але Мені довелося утриматися від цього, тому що ваше ставлення до істини занадто холодне і байдуже; Я не бажаю, щоб Мої зусилля були змарновані; також Я не бажаю бачити, як люди тримаються Моїх слів, але всіма способами роблять те, що йде проти Мене,

що ганьбить та хулить Мене. З огляду на ваше ставлення та на вашу людську природу Я даю вам лише невеличку і дуже важливу для вас частину Моїх слів, яка служить Моєю роботою випробування серед людства. Лише зараз Я справді підтвердив, що Мої рішення та Мій план відповідають вашим потребам, і, крім усього, що Моє ставлення до людства є правильним. Ваша багаторічна поведінка перед Моїм лицем дала Мені безпрецедентну відповідь; а запитання до цієї відповіді таке: «Яким є ставлення людини до істини та до істинного Бога?» Ті зусилля, які Я присвятив людині, доводять сутність Моєї любові до людини, а кожен учинок людини перед Моїм лицем доводить сутність її огиди до істини та її спротив Мені. Я весь час переживаю за тих, хто йде за Мною, але ті, хто йде за мною, ніколи не здатні прийняти Мої слова; вони не здатні навіть прийняти Мої поради. Це Мене засмучує найбільше. Ніхто ніколи не був здатний Мене зрозуміти, ба більше – ніхто ніколи не був здатний Мене прийняти, хоча Моє ставлення щире, а слова Мої лагідні. Кожен намагається виконати роботу, яку Я йому доручив, відповідно до своїх власних уявлень; люди не шукають Моїх намірів, не кажучи вже про те, щоб запитувати, чого Я від них вимагаю. Вони досі заявляють, що вірно Мені служать, але у той самий час бунтують проти Мене. Багато хто вірить, що ті істини, які для них є неприйнятними або які вони не можуть виконати, не є істинами. У таких людях Мої істини стали чимось таким, що вони заперечують та відкидають. У той самий час люди визнають Мене за Бога на словах, але при цьому вважають Мене чужим, який не є істиною, дорогою та життям. Ніхто цієї правди не знає – Мої слова є вічно незмінною істиною. Я – джерело життя людини і єдиний провідник для людства. Цінність та значення Моїх слів визначаються не тим, чи людство їх визнає або приймає, а сутністю самих цих слів. Навіть якщо жодна людина на цій землі не може прийняти Мої

слова, значення Моїх слів та їхня допомога людству безцінні для будь-якої людини. Тож коли Я стикаюся з багатьма людьми, які бунтують проти Моїх слів, спростовують їх або цілковито їх зневажають, Моє ставлення лише таке: хай час і факти будуть Моїми свідками та покажуть, що Мої слова – істина, дорога і життя. Хай вони покажуть, що все Мною сказане – правильне, що саме цим людина має бути забезпечена, більше того – що це людина має прийняти. Я дам усім, хто за Мною слідує, дізнатися такий факт: ті, хто не може вповні прийняти Мої слова, ті, хто не може втілювати Мої слова в життя, ті, хто не може знайти в Моїх словах мети, і ті, хто не може через Мої слова отримати спасіння, – то ті, хто був осуджений Моїми словами, ба більше – втратив Моє спасіння, і Мій жезл над ними буде завжди.

16 квітня 2003 року

Бог – джерело людського життя

Із тієї миті, як ти з'явився з плачем на цей світ, ти почав виконувати свій обов'язок. Згідно з Божим планом та Його замислом, ти виконуєш свою роль і розпочинаєш свій життєвий шлях. Яким би не було твоє походження, який би шлях не лежав перед тобою, ніхто не може уникнути того, що заплановано та приготовано на Небесах, і ніхто не може управляти своєю долею, адже лише Той, хто керує усім сущим, здатен на таку роботу. З того дня, як людина з'явилась на цей світ, Бог повсякчас діяв саме так, управляючи всесвітом, визначаючи правила перетворень для всього сущого та траєкторії його руху. Подібно до всього сущого, людина тихо й несвідомо живиться солодкістю, дощем і росою від Бога; подібно до всього сущого, людина несвідомо живе згідно з керівництвом руки Божої. Серце і дух людини Бог тримає у Своїй руці; усе, з чого складається її життя, Бог споглядає Своїми очима. Незалежно

від того, віриш ти у це або ні, все суще без виключення, живе чи мертво, буде змінюватись, перетворюватись, оновлюватись і зникати згідно з Божими думками. У такий спосіб Бог панує над усім сущим.

Коли ніч тихо наближається, людина про це не відає, адже серце людське не здатне осягнути ані того, як наближається ніч, ані звідки вона приходить. Коли ніч тихо відступає, людина радіє світлу дня, але про те, звідки прийшло це світло та яким чином розігнало темряву ночі, людина знає ще менше і ще менше свідомо цього. Ці повторювані чергування дня і ночі переносять людину з одного періоду в інший, з одного історичного контексту в наступний, водночас гарантуючи здійснення Божої роботи у кожний історичний період та Його плану для кожної доби. Людина проходить через ці періоди разом із Богом, але не відає ані про те, що Бог управляє долею усіх речей і живих істот, ані про те, яким чином Бог влаштовує та спрямовує все суще. Це знання залишається для людини невловимим від незапам'ятних часів й до сьогодні. Так стається не тому, що вчинки Божі є занадто прихованими, не тому, що план Божий ще не здійснений, а тому, що серце й дух людини занадто віддалені від Бога, до такої міри, що людина залишається на службі сатани, навіть коли слідує за Богом, – і однаково не здогадується про це. Ніхто активно не шукає Божих слідів і явлення Бога, і ніхто не прагне існувати під Божою опікою і турботою. Натомість вони хочуть покладатися на розбещеність сатани, лукавого, аби пристосуватись до цього світу та до правил існування, яких дотримується нечестиве людство. У цей момент серце і дух людини стають людською даниною сатані та перетворюються на поживу сатани. Ба більше, людське серце і дух стають тим місцем, де сатана може оселитись, його зручним ігровим майданчиком. Отже, людина несвідомо втрачає розуміння принципів людського буття, а

також цінності та сенсу людського існування. Божі закони й заповіт між Богом і людиною поступово згасають у людському серці, і вона перестає шукати Бога та прислухатися до Нього. Із плином часу людина перестає розуміти, навіщо Бог її створив, як не розуміє вона і слів із вуст Божих, і всього, що походить від Бога. А потім людина починає опиратися законам і настановам Бога, і її серце та дух мертвіють... Бог втрачає людину, яку Він первісно створив, а людина втрачає коріння, яке вона первісно мала: у цьому скорбота людського роду. По суті, від самого початку й до сьогодні Бог розігрує для людства трагедію, в якій людина є водночас і головним героєм, і жертвою. І ніхто не може дати відповідь, хто ж є режисером цієї трагедії.

На безкраїх просторах цього світу океани замулюються, перетворюючись на поля, а поля затоплюються, перетворюючись на океани, знов і знов. За винятком Того, хто панує над усім з-поміж усього сущого, ніхто не здатний очолити та спрямувати рід людський. Немає когось могутнього, хто б взяв на себе труд або зайнявся приготуваннями для цього роду людського; тим більше немає нікого, здатного повести цей рід людський до світла та звільнити його від земних несправедливостей. Бог оплакує майбутнє людства, Він побивається через занепад людства, Йому болить, що людство крок за кроком прямує незворотним шляхом до свого занепаду. Ніхто ніколи не замислювався над тим, у якому напрямі може рухатись таке людство, яке розбило Боже серце та зреклося Його у пошуках лукавого. Саме з цієї причини ніхто не відчуває Божого гніву, ніхто не шукає способу догодити Богу або не намагається наблизитися до Бога, і, що більше, ніхто не прагне зрозуміти біль і скорботу Бога. Навіть зачувши голос Божий, людина продовжує прямувати власним шляхом, затято збивається на манівці, ухиляючись від Бога, уникає Божої благодаті й турботи, гребує Його істиною, вважаючи за краще продатися

сатані, ворогові Божому. І хто замислювався над таким: якщо людина буде закоренілою у своїй впертості, як Бог учинить із таким людством, яке відкинуло Його, навіть не озирнувшись? Ніхто не знає, що причина постійних нагадувань та умовлянь Бога полягає в тому, що Він підготував у Своїх руках досі небачене лихо, яке буде нестерпним для плоті й душі людини. Це лихо – покарання не лише плоті, а й душі. Тобі варто це знати: коли Божий план зазнає невдачі, коли Його нагадування й вмовляння будуть знехтувані, яким гнівом Він тоді вибухне? Цей гнів перевершить усе, що будь-коли переживала або про що чула будь-яка сотворена істота. І тому я кажу: це лихо є безпрецедентним і ніколи не повториться. Адже Божий план полягає у тому, щоб сотворити людство лише цього разу та врятувати людство лише цього разу. Це вперше, і це також востаннє. А отже, нікому не дано збагнути ретельність намірів та гарячкове передчуття, з якими Бог спасає людство цього разу.

Бог сотворив цей світ і привів у нього людину, живу істоту, якій Він дарував життя. Потім у людини з'явилися батьки та родичі, і вона більше не була сама-одна. Відтоді як людина вперше побачила цей матеріальний світ, їй судилося існувати в межах Божого провидіння. Подих життя, що походить від Бога, підтримує кожну живу істоту до останньої впродовж її зростання й дорослішання. Упродовж цього процесу ніхто не вважає, що людина зростає під Божою опікою; радше вони переконані, що людина зростає завдяки любові й піклуванню своїх батьків, і що процес її дорослішання спрямовується її власним життєвим інстинктом. Так стається тому, що людина не відає, хто дарував їй життя або звідки воно прийшло, і тим більше не знає, у який спосіб інстинкт життя творить дива. Їй відомо лише, що їжа – це основа, без якої її життя не може тривати, що наполегливість – це джерело її існування, і що переконання, які існують в її свідомості, – це той капітал, від якого залежить її виживання. Про Божу благодать

і турботу людина абсолютно нічого не знає, а тому марнує життя, дароване їй Богом... Жоден із цих людей, про яких Бог дбає день і ніч, не завдає собі клопоту вклонитися Йому. Бог лише продовжує працювати над людиною, від якої Він нічого не очікує, як Він планував. Він робить це у сподіванні, що одного дня людина прокинеться зі свого сну й раптом усвідомить цінність та сенс життя, ту ціну, яку Бог сплатив за все, що Він дав людині, і те нетерпіння й турботу, з якими Бог чекає, коли ж людина повернеться до Нього. Ніхто ніколи не зазирає у таємниці, які визначають походження та перебіг життя людини. Лише Бог, який розуміє усе це, мовчки зносить образи й ті удари, що їх завдає Йому людина, яка одержала від Бога все, але залишається невдячною. Людина насолоджується усім, що приносить із собою життя, як чимось природним, само собою зрозумілим, і так само «природно» людина зраджує Бога, забуває Його та щось вимагає від Нього. Чи можливо, що Божий план насправді має таку вагу? Чи можливо, що людина, ця жива істота, що вийшла з рук Божих, насправді має таке значення? Божий план, поза сумнівом, важливий, однак ця жива істота, створена Божою рукою, існує заради Його плану. А отже, Бог не може змарнувати Свій план через ненависть до людського роду. Саме заради Свого плану та заради того подиху, який Він видихнув, Бог терпить усі страждання – не заради плоті людини, але заради її життя. Він робить це, щоб повернути не плоть людську, а життя, яке Він вдихнув у неї. Такий Його план.

Усі, хто приходить у цей світ, повинні пройти через життя і смерть, і більшість із них пройшли через цикл смерті та переродження. Живі скоро помруть, а мертві невдовзі повернуться. Усе це – перебіг життя, влаштований Богом для кожної живої істоти. Однак цей перебіг і цей цикл є саме тією правдою, яку Бог бажає, щоб людина збагнула: життя, дароване людині Богом, нескінченне, не обмежене ні тілесністю, ні

часом, ані простором. Такою є таємниця життя, дарованого Богом людині, і свідчення того, що життя прийшло від Нього. Хоча багато хто може не вірити, що життя прийшло від Бога, людина неминуче насолоджується всім, що приходить від Бога, незалежно від того, вірить вона в Його існування чи заперечує його. Якщо одного дня Бог раптом змінить Своє серце і забажає повернути собі все, що існує у світі, і забрати дароване Ним життя, то не буде нічого. Бог використовує Своє життя, щоб наповнювати усе живе й неживе, добре упорядковуючи все силою Своєї могутності та влади. Це правда, яку ніхто не може пізнати чи досягнути, і ці неосяжні правди і є проявом і свідченням життєвої сили Бога. Тепер дозволь Мені відкрити тобі таємницю: велич Божого життя й сила Його життя незбагненні для будь-якого створіння. Так є зараз, так було в минулому, і так буде у прийдешньому часі. Друга таємниця, яку я відкрию, така: джерело життя для всіх створених істот походить від Бога, хоч би якими різними вони не були за своєю формою чи будовою. Якою б живою істотою ти не був, ти не можеш звернути з життєвої траєкторії, заданої Богом. У будь-якому разі, усе, чого я бажаю, – це щоб людина зрозуміла таке: без Божої опіки, підтримки та турботи людина не може отримати все, що вона мала отримати, як би старанно вона не намагалася й як би знято не боролася. Без Божого забезпечення життя людина втрачає відчуття цінності існування та сенсу життя. Як Бог може дозволити людині, яка легковажно марнує цінність дарованого Ним життя, бути такою безтурботною? Як я вже казав раніше: не забувай, що Бог є джерелом твого життя. Якщо людина не плекатиме усе, що дароване їй Богом, Бог не лише забере назад те, що дав на початку, а й стягне з людини вдвічі більше як відшкодування за все Ним дане.

26 травня 2003 року

Зітхання Всемогутнього

У серці твоєму є величезна таємниця, про яку ти ніколи не знав, бо жив у світі, де немає світла. Твоє серце та твій дух вирвав лукавий. Очі твої заступила темрява, і ти не здатний бачити ні сонця на небі, ні зорі, що мерехтить уночі. Вуха твої забиті оманливими словами – не чуєш ти ні громового голосу Єгови, ні звуку вод, що стікають із престолу. Ти втратив усе, що належить тобі по праву, все, чим Всемогутній тебе наділив. Ти вступив до безкрайого моря страждань, не маючи сил для власного порятунку, без надії на виживання, і тільки те й можеш, що борсатися та кидатися на всі боки... Від цього моменту ти приречений лукавим на страждання, будучи далеко від благословень Всемогутнього, недоступний для постачання від Всемогутнього; ти йдеш шляхом, із якого немає вороття. І мільйон закликів не пробудять твого серця та твого духу. Ти міцно спиш в руках лукавого, що заманив тебе до безмежного царства, де немає ні віх, ні дороговказів. Відтоді ти втратив свою первородну цноту і чистоту, які мав спочатку, та почав цуратися турботи Всемогутнього. У серці твоєму усім править лукавий, він став твоїм життям. Ти більше не боїшся його, не уникаєш його та не маєш сумніву в ньому; навпаки – у своєму серці ти ставишся до Нього як до Бога. Ти почав шанувати його та йому поклонятися, став із ним нерозлучним, як тіло і тінь; ви тепер маєте жити та вмерти разом. Ти й гадки не маєш, звідки прийшов, чому народився та чому помреш. На Всемогутнього ти дивишся як на чужинця; ти не знаєш Його походження, не кажучи вже про те, що Він для тебе зробив. Ти зненавидів усе, що походить від Нього; ти не дорожиш цим та не знаєш цього ціни. Від дня, коли ти дістав постачання від Всемогутнього, ти йдеш пліч-о-пліч із лукавим. Разом із лукавим ти пройшов тисячоліття бур і негод, і ви разом з ним стоїте проти Бога,

який був джерелом твого життя. Тобі невідоме каяття, а тим більше – те, що ти вже став на край погибелі. Ти забув, що лукавий спокусив тебе та приніс тобі горе; ти забув свій початок. Так лукавий уражає тебе на кожному кроці, аж до сьогоднішнього дня. Твої серце і дух заціпеніли та прогнили. Ти вже не нарікаєш на неприємності світу людського; ти вже не віриш, що цей світ несправедливий. Ще менше тебе обходить, чи існує Всемогутній. А це тому, що ти вже давно вважаєш лукавого своїм справжнім батьком та не можеш із ним розлучитися. Такою є таємниця у серці твоєму.

Коли приходять світанок, на сході загоряється вранішня зоря. Це зоря, якої раніше ніколи там не було, і вона осяє тихі мерехтливі небеса, запалюючи знову згасле світло в людських серцях. Люди більше не самотні завдяки цьому світлу, що сяє однаково тобі та усім іншим. Проте тільки ти міцно спиш темної ночі. Ти не чуєш звуку, не бачиш світла; не знаєш про пришествя нового неба й землі, нового періоду, тому що батько твій каже тобі: «Дитино моя, не прокидайся, все ще рано. Надворі холодно, тож не виходь, щоб не уразили твоїх очей меч і спис». Ти віриш лише настановам свого батька, бо вважаєш, що тільки твій батько правий, тому що він старший за тебе й він палко любить тебе. Такі настанови й така любов спонукають тебе більше не вірити в легенду, що у світі є світло, більше не перейматися тим, чи ще існує у світі істина. Ти вже не наважуєшся сподіватися на порятунок Всемогутнім. Ти задоволений тим, що маєш, ти вже не чекаєш пришествия світла, вже не чекаєш на пришествя Всемогутнього, про яке йдеться в легенді. На твою думку, все, що прекрасне не може бути відроджене, не може існувати. У твоїх очах завтрашній день людства, майбутнє людства просто зникає, стирається. Ти з усіх сил чіпляєшся за вбрання свого батька, готовий бути разом із ним у поневіряннях, страшно боячись втратити супутника та напрям у вашій далекій мандрівці.

Широкий і туманний світ людський створив багатьох із вас, непохитних і безстрашних у виконанні різних ролей цього світу. Він створив численних «воїнів» без страху смерті. Понад те, він цілими купами породжує заціпенілих і паралізованих людських істот, що не відають мети свого створення. Очі Всемогутнього стежать за всіма та кожним членом глибоко ураженого роду людського. Що Він чує – то голосіння тих, хто страждає, що Він бачить – то безсоромність страждених, та що Він відчуває – то безпорадність і жах роду людського, що втратив благодать спасіння. Людство відкидає Його турботу, обираючи йти своїм власним шляхом, та намагається сховатися від проникливості Його очей, маючи за краще в товаристві ворога куштувати гіркоту морських глибин аж до останньої краплі. Людство вже не чує зітхань Всемогутнього; не бажають вже руки Всемогутнього голубити це пропаще людство. Раз по раз Він здобуває та раз по раз Він знову втрачає, і так Його робота повторюється. Від цього моменту Він починає стомлюватися, відчувається виснаженим, а тому полишає роботу та більше не ходить серед людей... Людство ж і гадки не має про жодну з цих змін, про прихід і відхід, про печаль і смуток Всемогутнього.

Усе в цьому світі стрімко змінюється з думками Всемогутнього та під Його поглядом. Раптом з'являється те, про що людство не чуло ніколи, а те, що людство давно мало, не усвідомлюючи цього, непомітно зникає. Ніхто не здатен збагнути, де є Всемогутній, а тим більше – відчувати позамежність і велич життєвої сили Всемогутнього. Його позамежність полягає в тому, що Він може осягати те, чого не можуть люди. Велич Його в тому, що Він – Той, кого людство покинуло, і попри все рятує людство. Він знає сенс життя та смерті, ба більше – Він знає закони існування, яких сотворене людство має дотримуватися. Він – основа людського існування, Він – Спокутник, який воскрешає людство наново. Він обтяжує щасливі серця горем

і підносить згорьовані серця щастям – усе заради Своєї роботи та заради Свого плану.

Відступившись від наданого Всемогутнім життя, людство не знає сенсу існування, а втім боїться смерті. Вони без допомоги чи підтримки, та й далі не хочуть заплющувати очі та вигартовують себе, щоб тягти негідне животіння в цьому світі – мішки плоті, що не відчувають власних душ. Так ти живеш, без надії, як і інші, без цілі. Тільки Святий із легенди порятує людей, які стогнуть від страждання, відчайдушно жадаючи Його приходу. Досі така віра не здійснилася в тих, кому бракує свідомості. Втім, люди й далі цього прагнуть. Всемогутній милостивий до цих людей, що глибоко страждали; водночас йому обридли ці люди, яким бракує свідомості, бо ж Він мусив чекати на відповідь від людства надто довго. Він бажає знайти, відшукати твоє серце і твій дух, принести тобі воду та їжу й пробудити тебе, щоб ти більше ніколи не потерпав від спраги й голоду. Коли ти стомився та коли починаєш відчувати похмуру пустку цього світу, не губися, не плач. Всемогутній Бог, Хранитель, вітатиме твій прихід у будь-який момент. Він на сторожі поряд із тобою, чекає, коли ти повернешся. Він чекає того дня, коли до тебе раптом повернеться пам'ять: коли ти усвідомиш, що походиш від Бога, що невідь-коли ти загубився, що невідь-коли втратив свідомість на шляху і що невідь-коли надбав собі «батька»; коли, до того ж, ти усвідомиш, що Всемогутній завжди пильнував, дуже й дуже довго чекав на твоє повернення. Він пильнував у відчайдушній тузі, чекаючи й не отримуючи відповіді. Його пильнування та чекання дорожчі за всяку ціну; Він робить це заради людського серця й людського духу. Можливо, це пильнування й чекання безмежні, а можливо, вже добігають кінця. Але ти маєш точно знати, де нині твоє серце та твій дух.

28 травня 2003 року

Явлення Бога принесло новий період

Божий шеститисячолітній план управління добігає кінця, і ворота Царства вже відчинені для всіх тих, хто прагне Його з'явлення. Любі брати та сестри, чого чекаєте ви? Чого ви прагнете? Чи чекаєте ви Божого з'явлення? Чи шукаєте ви Його сліди? Яке ж омріяне Боже з'явлення! І як же важко відшукати Божі сліди! У такий період, як нині, у такому світі, як наш, що ми мусимо робити, щоб стати свідками того дня, коли з'явиться Бог? Що ми мусимо робити, щоб не відставати від Божих слідів? Такі запитання постають перед усіма, хто чекає на Боже з'явлення. Усі ви неодноразово роздумували про них, але з яким результатом? Де з'являється Бог? Де Божі сліди? Чи знайшли ви відповідь? Багато хто відповів би так: «Бог з'являється серед усіх тих, хто йде за Ним, і сліди Його поміж нами, – ось як усе просто!» Дати шаблонну відповідь може будь-хто, але чи розумієте ви, що мається на увазі під Божим з'явленням або Його слідами? Боже з'явлення стосується Його приходу на землю для особистого виконання Своєї роботи. Зі Своєю власною індивідуальністю та зі Своїм характером і в спосіб, який притаманний Йому від природи, Він зійшов до людей, щоб здійснити роботу із започаткування одного періоду та закінчення іншого. Таке з'явлення не є якоюсь формою церемонії. Це не знак, не образ, не чудо чи якесь грандіозне видіння, і тим більше це не якийсь релігійний процес. Це реальний, дійсний факт, якого будь-хто може торкнутися та який будь-хто може побачити. Таке з'явлення потрібне не для того, щоб створити вигляд діяльності чи здійснити якусь короткотермінову справу – воно радше є етапом роботи в Його плані управління. Боже з'явлення завжди змістовне й завжди має певний стосунок до Його плану управління. Те, що тут називається з'явленням, – це зовсім не така Божа поява, при якій Він скеровує, направляє та просвітлює

людину. Щоразу, як Бог виявляє Себе, Він здійснює якийсь етап Своєї великої роботи. Ця робота відрізняється від тієї роботи, яка здійснювалася у будь-який інший період. Людині її неможливо уявити, і людина її ніколи не переживала. Це робота, яка розпочинає новий період і завершує старий, і це нова та покращена форма роботи зі спасіння людства; ба більше – це та робота, яка вводить людство в новий період. Ось що означає Боже з'явлення.

Після того, як ви зрозуміли, що значить Боже з'явлення, як вам слід шукати Божі сліди? Розтлумачити це запитання неважко: скрізь, де з'являється Бог, знайдете і Його сліди. Таке пояснення звучить просто, але на практиці це не легко, оскільки чимало людей не знає, де з'являється Бог, не кажучи вже про те, де Він воліє або де Він мусить з'явитися. Дехто імпульсивно вірить, що Бог з'являється скрізь, де діє Святий Дух. Або люди вірять у те, що Бог з'являється всюди, де є духовні постаті. Або ще вірять, що Бог з'являється там, де є люди з високою репутацією. На якусь мить залишмо осторонь питання про те, правильні ці уявлення чи хибні. Для витлумачення такого запитання нам необхідно спершу визначити чітку ціль – ми шукаємо Божі сліди. Ми не шукаємо духовних постатей, і тим більше не намагаємося знайти відомих осіб – ми шукаємо Божі сліди. Виходячи з цього, оскільки ми шукаємо Божі сліди, нам належить шукати Божу волю, шукати Божі слова, шукати Його висловлювання – бо скрізь, де є нові слова, сказані Богом, там є і Божий голос, і скрізь, де є Божі сліди, там є і Божі вчинки. Усюди, де Бог Себе виявляє, там Він з'являється, і скрізь, де Бог з'являється, існує істина, і шлях, і життя. Шукаючи Божі сліди, ви знехтували словами «Бог є істина, шлях і життя». А тому чимало людей, навіть отримавши істину, не вірить у те, що вони знайшли Божі сліди, і тим більше не визнає Боже з'явлення. Яка серйозна помилка! Боже з'явлення неможливо

узгодити з людськими уявленнями, і тим більше Бог не може з'являтися за велінням людини. Здійснюючи Свою роботу, Бог приймає Свої власні рішення та складає Свої власні плани; більше того, у Нього Свої власні цілі та Свої власні методи. Яку б роботу Він не виконував, у Нього немає потреби обговорювати це з людиною чи шукати її поради, не кажучи вже про те, щоб повідомляти кожну людину про Свою роботу. Це Божий характер, який, крім усього, має бути визнаний кожним. Якщо ви бажаєте бути свідками Божого з'явлення, бажаєте йти по Божих стопах, то вам найперше необхідно відійти від своїх власних уявлень. Ти не повинен вимагати, щоб Бог зробив те чи інше, і тим більше тобі не слід ставити Його у свої власні рамки чи обмежувати Його своїми власними поняттями. Натомість тобі слід наполегливо запитувати себе, як варто шукати Божі сліди, як потрібно приймати Боже з'явлення та як потрібно підкорятися новій Божій роботі – ось що повинна робити людина. Оскільки людина не є істиною й істиною не володіє, їй слід шукати, приймати та коритися.

Незалежно від того, американець ти, чи британець, чи представник будь-якої іншої національності, тобі слід вийти за межі своєї національності, вийти за рамки свого власного «я» та подивитися на Божу роботу з позиції створеної істоти. Так ти не накладатимеш обмежень на Божі сліди. Тому що сьогодні багато хто вважає неможливим, щоб Бог з'явився у конкретній державі або серед певного народу. Якою глибокою є вагомість Божої роботи та наскільки важливим є Боже з'явлення! Як можна їх виміряти людськими уявленнями та людським мисленням? І тому Я й кажу: щоб шукати Божого з'явлення, тобі слід переступити через свої уявлення про національну та етнічну належність. Лише так ти не будеш скутий своїми власними уявленнями, лише так ти будеш придатний вітати Боже з'явлення. В іншому випадку ти залишишся у вічній

пiтьмi й нiколи не здобудеш Божого схвалення.

Бог є Богом усього людства. Він не вважає Себе приватною власністю якоїсь держави або якогось народу – Він здійснює Свою роботу так, як Він її запланував, не обмежуючись жодною формою, державою чи народом. Можливо, ти ніколи не уявляв собі такої форми, або, можливо, твоє ставлення до такої форми – це заперечення, або, можливо, сталося так, що та нація, в якій Бог виявляє Себе, і той народ, серед якого Він Себе виявляє, зазнають найбільшої дискримінації від усіх, чи є найвідсталішими на землі. Однак у Бога Своя мудрість. Своєю великою силою та завдяки Своїй істині й Своему характеру Він дійсно набув Собі групу людей, своїх однодумців, яку Він забажав удосконалити, – групу, яку Він собі підкорив, і яка, переживши всілякі випробовування й страждання та всілякі переслідування, може йти за Ним до самого кінця. Ціль Божого з'явлення, що не обмежується жодною формою чи нацією, полягає в тому, щоб Він зміг здійснити Свою роботу, як Він її запланував. Так само було тоді, коли Бог став плоттю в Юдеї, – Його ціль полягала у здійсненні роботи розп'яття задля відкуплення всього людства. Але євреї вважали, що Богові таке зробити неможливо; вони думали, що Богові неможливо стати плоттю та прийняти вигляд Господа Ісуса. Це їхнє «неможливо» стало підґрунтям, на якому вони засудили Бога та протистояли Йому, і це, врешті-решт, призвело до знищення Ізраїлю. Сьогодні чимало людей припустилися схожої помилки. Вони всіма своїми силами виголошують неминуче Боже з'явлення, але в той самий час засуджують Його з'явлення. Їхнє «неможливо» знову сковує Боже з'явлення межами їхньої уяви. І я бачив багатьох людей, які заходяться диким і хрипким сміхом, коли натрапляють на Божі слова. Але хіба цей сміх хоч чимось відрізняється від засудження та богохульства євреїв? Ви не виявляєте благоговіння в присутності істини, і тим більше у вас

немає прагнення до неї. Усе, що ви робите, – це досліджуєте все без розбору та чекаєте з безтурботною байдужістю. Що можна здобути таким дослідженням і таким чеканням? Ви думаєте, що отримаєте особисте скерування від Бога? Якщо ти не можеш розрізнити Божі висловлювання, то яким чином ти придатний бути свідком Божого з'явлення? Скрізь, де з'являється Бог, там виявляється істина, і там буде Божий голос. Лише ті, хто здатен прийняти істину, зможуть почути Божий голос, лише такі люди придатні стати свідками Божого з'явлення. Не тримайся за свої уявлення! Стишся та уважно вчитайся в ці слова. Якщо ти прагнеш істини, то Бог просвітить тебе, і ти зрозумієш Його волю та Його слова. Не тримайтеся за свої думки щодо «неможливого»! Що більше люди думають, що щось є неможливим, то більша ймовірність, що воно станеться, тому що Божа мудрість ширяє вище небес, Божі думки вищі за людські думки, а Божа робота виходить за межі людського мислення та уявлень. Що більше щось є неможливим, то більше у ньому істини, яку можна шукати; що більше щось лежить за межами понять і уяви людини, то більше воно містить Божої волі. Це тому, що, де б Бог не виявив Себе, Бог все одно є Богом, і Його сутність ніколи не зміниться з огляду на місце або спосіб Його з'явлення. Характер Бога залишається тим самим, де б не були Його сліди; і де б не були Його сліди, Він є Богом усього людства, так само як Господь Ісус є не лише Богом ізраїльтян, але й Богом усіх народів Азії, Європи та Америки, і ба більше – Він є одним-єдиним Богом цілого всесвіту. Тому шукаймо Божої волі та знаходьмо Його з'явлення у Його висловлюваннях, і не відставаймо від Його слідів! Бог – це істина, шлях, і життя. Його слова та Його з'явлення існують одночасно, а Його характер і Його сліди відкриті для людства в усі часи. Любі брати та сестри, я сподіваюсь, що ви побачите Боже з'явлення в цих словах, почнете йти Його слідами,

крокуючи вперед до нового періоду, та ввійдете до прекрасного нового неба і нової землі, які Бог приготував для тих, хто очікує Його з'явлення!

Бог панує над долею всього роду людського

Оскільки всі ми належимо до людського племені та є благочестивими християнами, наш обов'язок і повинність – віддати наш розум і тіло для звершення Божого доручення, бо все наше єство прийшло від Бога й існує завдяки Божому царюванню. Якщо ми не віддамо наш розум і тіло для звершення Божого доручення та для праведної справи роду людського, то наші душі почуватимуться невартими тих, кого піддали мученицькій смерті за Боже доручення, і ще більше невартими Бога, який забезпечив нас усім.

Бог створив і цей світ, і людський рід; ба більше, Він був зодчим стародавньої грецької культури та людської цивілізації. Лише Бог втішає цей людський рід, і лише Бог удень і вночі ним опікується. Людський розвиток і прогрес невід'ємні від Божого всевладдя, а історія та майбутнє людського роду нероздільно пов'язані з Божим задумом. Якщо ти щирий християнин, то напевно повіриш, що підйоми й падіння всякої країни та народу відбуваються за Божим задумом. Один лише Бог знає долю всякої країни та народу, і один лише Бог керує шляхом людського роду. Якщо людський рід бажає благої долі, якщо країна прагне благої долі, то людина мусить поклонитися Богу, покаятись і сповідатися перед Богом у гріхах, інакше доля та призначення людини обернуться неминучою катастрофою.

Згадайте-но час, коли Ной побудував ковчег: людський рід був розбещений до глибини душі, люди зійшли зі шляху Божого благословення, втратили Божі обіцянки, і Бог людством більше

не опікувався. Воно жило в пітьмі, без Божого світла. Тоді людська природа стала розпусною, і люди віддалились огидним порокам. Такі люди вже не могли отримати Божу обіцянку; вони були не гідні узріти лице Бога чи почути Його голос, бо вони зреклися Бога, забули Його вчення та відкинули все, що Він їм дарував. Їхні серця блукали далі й далі від Бога, і так люди ставали дедалі лихішими й такими безмірно розпусними, що це суперечило самій людській природі. А тоді люди підійшли ще ближче до смерті та підпали під Божий гнів і покарання. Лише Ной поклонявся Богу та стерігся зла, тож він зміг почути голос Божий і Його настанови. Дослухавшись указівок Божого слова, він збудував ковчег і зібрав у ньому всяку живу істоту. І коли все було готове, Бог обрушив на світ знищення. Тільки Ной і семеро його домочадців пережили той потоп, бо Ной поклонявся Єгови та стерігся зла.

А тепер погляньте-но на поточний період: немає більше праведників, як Ной, що поклонялися би Богу та стереглися зла. Та Бог досі милостивий до цього роду людського та досі прощає гріхи їм у цю останню добу. Бог шукає тих, хто прагне, щоб Він з'явився. Він шукає тих, хто здатний почути Його слова та не забув Його доручення; тих, хто віддає Йому своє серце й тіло. Він шукає тих, хто перед Ним слухняний, наче дитя, і не опирається Йому. Якщо ти присвятиш себе Богу, що б за сила чи влада не чинила тобі перепони, то Бог прихильно погляне на тебе й обдарує тебе Своїми благословеннями. Коли ти маєш високе становище та добродісну славу, багатий знанням і майном, і багато людей до тебе прихильні, та все це не заважає тобі прийти до Бога, щоб прийняти Його заклик та доручення, і робити те, чого Бог від тебе просить, то все, що ти робитимеш, буде найзначнішою справою на землі та найправеднішим ділом людського роду. Якщо ж ти відвернешся від Божого зову заради високого становища та власних цілей, то все, що ти

робитимеш, Бог прокляне, та ще й зневажить. Ти можеш бути президентом або науковцем, священиком або старійшиною, та як би високо ти не стояв, усе одно будеш невдахою, якщо покладатимешся у своїх ділах тільки на власні знання й талант. І тоді ніколи не буде тобі благословення Божого, адже Бог не прийме нічого, що ти робитимеш, і твоє діло в Його очах не буде праведним і корисним для роду людського. Бог скаже, що всі твої діла робляться задля того, щоб через людське знання й силу позбавити людину Божого захисту та відкинути Божі благословення. Він скаже, що ти ведеш рід людський у темряву, до смерті та початку безмежного існування, у якому людина втратила Бога та Його благословення.

Відтоді як людство вигало суспільні науки, знання та наука зайняли розум людини. Потім знання та наука стали інструментами для того, щоб правити людським родом, і в розумі людини не залишилося достатньо місця для того, щоб поклонятися Богові, і вже немає таких умов, які б цьому сприяли. У своєму серці людина нині ставить Бога дедалі нижче. А коли в серці немає Бога, то внутрішній світ людини темний, безнадійний і порожній. Далі з усякими теоріями постали багато істориків, політиків і вчених, що займаються суспільними науками. Ці теорії про устрій суспільства, еволюцію людини та інші речі покликані заповнити людські серця та розуми, однак вони заперечують ту істину, що Бог створив людину. Тому ще менше людей нині вірять, що Бог створив усе суще, і ще більше вірять у теорію еволюції людини. Дедалі більше людей вважають свідчення про Божу працю та Його слово в добу Старого Заповіту лише міфами й легендами. У своїх серцях люди стають байдужими до Божої гідності й величі, до переконання, що Бог є та панує над усім сущим. Такій людині вже не важливо, чи виживе рід людський і що станеться з країнами та народами, і вона живе в порожньому світі та думає тільки про їжу, питво та

пошуки задоволення. ... Мало людей беруть на себе сміливість шукати, де Бог сьогодні вершить Свою роботу або як Він вибирає людське призначення та впорядковує його. І так, без відома людини, людська цивілізація дедалі менше здатна прислухатися до бажань людини, і багато людей навіть відчують, що, живучи в такому світі, вони менш щасливі, ніж ті, хто вже пішов із життя. На таке жаліються навіть люди в країнах, що колись були найбільш цивілізованими. Бо скільки б правителі та соціологи не ламали голови над збереженням людської цивілізації, без Божого проводу все марне. Ніхто не може заповнити порожнечу в людському серці, бо ніхто не може стати людині за життя, і ніяка теорія про устрій суспільства не звільнить людину від порожнечі, від якої вона потерпає. Наука, знання, свобода, демократія, дозвілля, втіхи – усе це приносить людині лише тимчасову розраду. Навіть маючи все це, людина все одно неминуче грішить і нарікає на несправедливість суспільства. Усе це не здатне втишити людську жагу та прагнення пошуку. А все тому, що людину створив Бог, і її безглузді пошуки та жертви призводять лише до більшого горя, так що людина існує в постійному страху, не знаючи, як зустріти майбутнє роду людського чи поглянути на шлях, що лежить попереду. Людина навіть починає боятися знання та науки ще більше, ніж відчуття порожнечі. У цьому світі ти аніскільки не здатен утекти від долі роду людського, хоч би в якій країні ти жив: чи то у вільній, чи то там, де прав людини немає. Незалежно від того, чи ти правиш, чи тобою правлять, ти аніскільки не здатен утекти від бажання шукати долі, таємниць і призначення роду людського, і ще менше ти здатен утекти від того дивного відчуття порожнечі. Ці явища не чужі жодній людині, і соціологи дали їм назву «соціальних явищ», та жодна видатна людина не може придумати, як дати їм раду. Адже людина є людина, і жодна людина не може зайняти положення Бога та дати життя, що йде

від Бога. Людству потрібне не лише справедливе суспільство, де всі ситі, рівні та вільні; людству потрібне Боже спасіння та життя, що Він дає. Тільки коли людина отримує Боже спасіння, коли Бог надає їй життя, тоді її потреби, її жага досліджень і духовна порожнеча можуть бути задоволені. Коли люди певної країни чи народу не можуть отримати спасіння й опіку Божу, то така країна чи народ ступають на шлях занепаду, що веде до темряви, і зрештою будуть знищені Богом.

Можливо, твоя країна зараз і процвітає, та якщо ти даси своїм людям заблудити від Бога, то вона буде все більше втрачати Божі благословення. І цивілізацію її дедалі більше топтатимуть, і люди незчуються, як постануть проти Бога та проклянуть Небо. І так, без людського відома, доля країни буде зруйнована. Бог підійме могутні країни проти тих, що прокляв, і може навіть стерти їх із лиця землі. Підійметься країна чи народ або паде, залежить від того, чи вклоняються Богові її правителі та чи ведуть вони своїх людей до того, щоб ті наблизилися до Бога та вклонилися Йому. Однак у цю останню добу тих, хто справді шукає Бога та вклоняється йому, дедалі менше, тож Бог дарує особливу прихильність країнам, де християнство – державна релігія. Він збирає їх до купи, до відносно праведного табору, тоді як країни безбожників і тих, хто не поклоняється правдивому Богові, стають противниками табору праведників. Так Бог має місце поміж роду людського, щоб вершити Свою роботу, і до того ж здобуває країни, що можуть вершити праведну владу, дозволяючи накладати санкції й обмеження на країни, що Йому опираються. Та навіть незважаючи на це, люди досі не поспішають поклонятися Богові, бо людина задалеко від Нього заблукала й задовго про Нього не пам'ятала. На землі залишаються тільки країни, що чинять праведно й опираються несправедності. Та це далеко від Божих бажань, адже в жодній країні правителі не дадуть Богу правити їхніми людьми, і жодна

політична партія не збере своїх людей, щоб разом поклонитися Богові; Бог утратив Своє законне місце в серцях кожної країни, народу, правлячої партії та навіть у серцях усіх людей. Є в цьому світі й праведні сили, та крихке те правління, за якого Бог не має місця в серці людини. Без Божого благословення політична арена впаде в розбрат і не зможе витримати навіть єдиного удару. Для роду людського бути без Божого благословення – що бути без сонця. Як би ревно правителі не дбали про своїх людей, скільки б праведних зібрань не влаштовувало людство, ніщо з цього не переломить стану речей і не змінить долі роду людського. Людина думає, що країна, де всі нагодовані, зодягнуті та мирно живуть разом, – це добра країна з добрими керівниками. Та це проти помислів Бога, бо Він так вважає: коли в країні Йому ніхто не вклоняється, то Він її знищить. Людські помисли занадто суперечать Божим. Тож якщо голова країни не вклоняється Богові, то не буде в цієї країни місця призначення, і на таку країну чекає трагічна доля.

Бог не втручається в людську політику, та це Він визначає долю всіх країн і народів. Бог керує цим світом і всією світобудовою. Доля людини та Божий план глибоко пов'язані, і жодна людина, країна чи народ не вільні від Божого всевладдя. Якщо людина бажає знати свою долю, вона має прийти до Бога. Тим, хто за Ним слідує та вклоняється Йому, Бог дасть процвітання, а тим, хто опирається й відвертається від Нього, пошле занепад і вгасання.

Пригадаймо, сцену з Біблії, в якій Бог знищив Содом, і подумаймо також про те, як Лотова дружина стала соляним стовпом. Згадаймо також, як ніневітяни каялись у гріхах у веретах та попелі, та що сталося після того, як євреї розп'яли Ісуса на хресті 2 000 років тому. Євреїв було вигнано з Ізраїлю, і вони розпорошилися по всьому світу. Багатьох було вбито, а країну знищено, від чого весь єврейський народ зазнав

невимовного горя. Вони прибили Бога до хреста, вчинивши тяжкий гріх, і тим накликали на себе Божу кару, тож мусили заплатити й відповісти за всі наслідки своїх дій. Вони осудили Бога й відвернулися від нього, тож у них була одна доля: понести Божу кару. Таке лихо їхні правителі накликали на свою країну й народ гіркими наслідками своїх дій.

Сьогодні Бог повернувся у світ, щоб вершити Свою працю. І почав він із взірця диктаторського правління: Китаю, непохитного бастиону атеїзму. Своєю силою й мудрістю Бог здобув громаду людей. У цей час правляча партія Китаю всяко на Нього полювала та піддавала великим мукам, і не було де Йому голови прихилити, і не було Йому прихистку. Незважаючи на це, Бог досі вершить Свою задуману роботу: Він здійснює Свій голос і поширює Євангеліє. Ніхто не може досягнути Божу всемогутність. У Китаї, де Бога вважають за ворога, Він ніколи не припиняв Свою роботу. Натомість дедалі більше людей приймають Його слово та роботу, адже Бог спасає всіх і кожного з роду людського, наскільки це тільки можливо. Ми віримо, що жодна країна чи сила не може стати на заваді тому, що Бог бажає досягти. Тих, хто заважатиме Божій праці, опиратиметься Божому слову чи шкодитиме Божому плану, Він зрештою покарає. Хто опирається Божій праці, той буде запроторений у пекло; усяку країну, що опирається Божій праці, буде знищено; усякий народ, що повстане проти Божої праці, буде стерто з лиця землі, і він не існуватиме більше. Я закликаю людей з усіх народів, усіх країн і навіть усіх царин дослухатися до Божого голосу, поглянути на Його роботу та пильно придивитися до долі роду людського, щоб зробити Бога найсвятішим, найшанованішим, найвищим і єдиним об'єктом поклоніння роду людського, аби все людство могло жити під благословенням Божим, як нащадки Авраама жили під Єговиною обітницею та як Адам і Єва, перші Богом створені люди, жили в Едемському саду.

Божа робота здійснюється й котиться, наче могутня хвиля. Ніхто Його не стримає та не спинить Його поступу. Лише ті, хто уважно дослухається до Його слів, шукає Його та жадає, можуть піти Його стопами й отримати Його обітницю. А хто так не зробить, того спіткає невимовне лихо та заслужене покарання.

Пізнання Бога – шлях до богобоязливості й утечі від злого

Кожен із вас має ще раз ретельно вивчити, як він вірив у Бога протягом життя, щоб визначити, чи, слідуючи за Богом, він дійсно зрозумів, дійсно збагнув і дійсно пізнав Бога; чи дійсно він знає, як Бог ставиться до різних типів людей; і чи дійсно він розуміє роботу, яку над ним вершить Бог, і те, як Бог визначає кожен його вчинок. Цей Бог, який поруч із тобою та скеровує напрям твого поступу, визначає твою долю та забезпечує твої потреби, – наскільки ти врешті-решт Його розумієш? Скільки ти насправді знаєш про цього Бога? Чи знаєш ти, яку роботу Він вершить над тобою кожнісінький день? Чи знаєш ти принципи та цілі, на яких Він ґрунтує кожную Свою дію? Чи знаєш ти, як Він тебе скеровує? Чи знаєш ти, за допомогою яких засобів Він тебе забезпечує? Чи знаєш ти, якими способами Він тебе веде? Чи знаєш ти, що Він хоче від тебе отримати та чого Він хоче в тобі досягти? Чи знаєш ти, як Він ставиться до різних варіантів твоєї поведінки? Чи знаєш ти, любий ти Йому або ні? Чи знаєш ти джерело Його радості, гніву, суму та втіхи, думки й ідеї за ними та Його сутність? Зрештою, чи знаєш ти, який Він Бог – той Бог, у якого ти віриш? Може, ти ніколи не усвідомлював ці та подібні запитання чи не задумувався про них? Шукаючи віри в Бога, чи ти колись розвіював свої помилкові уявлення про Нього шляхом справжнього оцінювання та переживання Божих слів?

Чи досягав ти справжнього послуху та любові після отримання Божої дисципліни та виправлення? Чи було таке, що ти посеред Божої кари й суду пізнавав бунтарство й сатанинську натуру людини та здобував крихту розуміння про Божу святість? Чи почав ти під проводом і просвітленням Божих слів по-новому дивитися на життя? Чи відчував ти посеред посланих Богом випробувань, як Він не терпить людські проступки, а також чого Він від тебе вимагає та як Він тебе спасає? Якщо ти не знаєш, що значить не розуміти Бога чи як розвіяти ці помилкові уявлення, то можна сказати, що ти ніколи насправді не спілкувався з Богом і ніколи Його не розумів, або принаймні можна сказати, що ти ніколи не хотів Його розуміти. Якщо ти не знаєш, що таке Божі дисципліна й виправлення, то ти, безперечно, не знаєш, що таке послух і любов, або принаймні ти ніколи насправді не слухався Бога чи не любив Його. Якщо ти ніколи не відчував на собі Божу кару й суд, то ти, безперечно, не пізнаєш, що таке Його святість, і ще менше розумітимеш, що таке людське бунтарство. Якщо ти насправді ніколи правильно не дивився на життя й не мав правильної цілі в житті, а досі розгублений і нерішучий щодо свого майбутнього шляху в житті настільки, що не зважуєшся рухатись уперед, то немає сумніву, що ти ніколи не отримував Боже просвітлення та провід; можна також сказати, що Божі слова тебе насправді ніколи не жили й не наснажували. Якщо ти ще не проходив Божих випробувань, то годі й казати, що ти, безсумнівно, не дізнаєшся, що таке Божа нетерпимість до людських проступків, і не зрозумієш того, що Бог зрештою від тебе вимагає, і тим паче того, яка ж зрештою Його робота управління людьми та спасіння людей. Скільки б років людина не вірила в Бога, та якщо вона ніколи не переживала й не усвідомлювала нічого з Божих слів, то вона певно не йде шляхом до спасіння, її віра в Бога певно не має справжнього змісту, її знання про Бога також певно відсутнє, і

годі й казати, що вона геть не уявляє, що таке шанувати Бога.

Атрибути Бога й Божя природа, сутність Бога, характер Бога – усе це було відкрито людству в Його словах. Коли людина проживатиме Божі слова, то, втілюючи їх у життя, вона усвідомить ціль за словами, які промовляє Бог, і усвідомить джерело та контекст Божих слів, і усвідомить та оцінить запланований ефект Божих слів. Для людства все це речі, які людина мусить прожити, усвідомити та здобути, щоб здобути істину й життя, усвідомити Божі наміри, пройти трансформацію свого характеру та стати здатною коритися Божому царюванню й упорядкуванню. Проживаючи, усвідомлюючи та здобуваючи ці речі, людина водночас поступово отримає розуміння Бога, і в той же час вона отримає різні ступені знання про Нього. Це розуміння та знання походять не з того, що людина уявила чи створила, а радше з того, що вона оцінює, проживає, відчуває та підтверджує в собі. Лише після того як людина оцінює, проживає, відчуває та підтверджує ці речі, її знання про Бога набуває вмісту; лише знання, яке людина тоді набуває, є фактичним, дійсним і точним, і цей процес – здобуття справжнього розуміння та знання Бога шляхом оцінювання, проживання, відчуття та підтвердження Його слів – є не що інше, як справжнє спілкування між людиною й Богом. Посеред такого спілкування людина починає справді розуміти й осягати Божі наміри, справді розуміти й знати атрибути Бога й Божу природу, справді розуміти й знати Божу сутність, поступово починає розуміти й знати Божий характер, приходить до справжньої впевненості в тому, що Бог має владу над усім створеним, і до правильного визначення цього факту, та здобуває суттєве знання про те, Ким Бог є та яке в Нього положення, і ставлення до цього. Посеред такого спілкування людина крок за кроком змінює свої думки про Бога й більше нічого про Нього не фантазує на рівному місці, і не дає волю власним

підозрам про Нього, і не має про Нього помилкових уявлень, і не засуджує Його, і не судить Його, і не сумнівається в Ньому. Так у людини буде менше суперечок із Богом, менше сутічок із Богом і менше випадків, коли людина бунтуватиме проти Бога. І навпаки, любов до Бога й послух людини перед Богом зростуть, а її благоговіння перед Богом стане справжнішим і глибшим. Посеред такого спілкування людина не лише отримає поживу істини й хрещення життя: водночас вона отримає справжнє знання Бога. Посеред такого спілкування людина не лише пройде трансформацію свого характеру й отримає спасіння – водночас вона набуде справжнього благоговіння та шани створеної істоти перед Богом. Після такого спілкування віра людини в Бога вже більше не буде чистим аркушем паперу, чи обіцянкою, принесеною на словах, чи різновидом сліпого пошуку й обожнювання; лише з таким спілкуванням людське життя день у день зростатиме та зрітиме, і лише тоді її характер поступово трансформуватиметься, а її віра в Бога крок за кроком переходитиме з невизначеної й непевної в справжній послух і любов, у дійсне благоговіння, і людина також, слідуючи за Богом, поступово переходитиме з пасивного стану в активний, із негативного в позитивний; лише з таким спілкуванням людина зможе справді зрозуміти й досягнути Бога, справді пізнати Бога. Оскільки значна більшість людей ніколи насправді не спілкувалася з Богом, їхнє знання Бога зупиняється на рівні теорії, на рівні букв і вчень. Себто значна більшість людей, скільки б років вони не вірили в Бога, у пізнанні Бога досі там, звідки починали: вони застрягли на фундаменті традиційних форм ушанування разом із відповідними феодальними забобонами та романтичними присмаками. Коли знання людини про Бога затримується у вихідній точці, це означає, що його практично не існує. Крім людських тверджень про те, Ким Бог є та яке в Нього положення, людська віра в Бога досі невизначена

й непевна. Тож скільки ж щирого благоговіння в людини може бути перед Богом?

Як би твердо ти не вірив в існування Бога, це не може замінити тобі ні знання про Бога, ні благоговіння перед Богом. Скільки б ти не втішався Його благословеннями та Його благодаттю, це не може замінити тобі знання про Бога. Який би ти не був готовий присвятити всього себе та вкласти всього себе в роботу заради Нього, це не може замінити тобі знання про Бога. Можливо, слова, промовлені Богом, стали тобі такі знайомі або ти навіть знаєш їх напам'ять і можеш відтарабанити, але це не може замінити тобі знання про Бога. Який би твердий намір слідувати за Богом не мала людина, та якщо вона ніколи насправді не спілкувалася з Богом або ніколи насправді не переживала Божі слова, то її знання про Бога було б лише порожнім місцем або нескінченною мрією; хоч ти, може, мимохідь говорив із Богом або зустрічався з Ним віч-на-віч, та твоє знання про Бога все одно було б нульовим, а твоє благоговіння перед Богом – не більше ніж порожнім модним слівцем або ідеалізованим поняттям.

Багато людей день у день читає Божі слова та навіть ретельно запам'ятовує всі класичні уривки з них, наче своє найдорожче надбання, ба більше – усюди проповідує Божі слова, забезпечуючи інших людей і допомагаючи їм Божими словами. Вони думають, що робити так значить свідчити про Бога, свідчити про Його слова, що робити так значить іти Божим шляхом; вони думають, що робити так значить жити за Божими словами, що робити так значить приносити Його слова в їхні дійсні життя, що так вони зможуть отримати Божу похвалу, спасіння й удосконалення. Та навіть проповідуючи Божі слова, такі люди ніколи не дотримуються Божих слів у практиці або намагаються порівнювати себе з тим, що відкривається в Божих словах. Натомість такі люди використовують Божі

слова, щоб обманом здобути чуже обожнювання й довіру, щоб самостійно ввійти в управління та привласнити й украсти Божу славу. Вони марно сподіваються скористатися нагодою, яку відкриває поширення Божих слів, щоб бути нагородженими Божою роботою та Його похвалою. Скільки літ минуло, та ці люди не тільки були не здатні заслужити Божу похвалу, поки проповідували Божі слова, і вони не тільки були не здатні відкрити шлях, яким мали слідувати, свідчачи про Божі слова, і вони не тільки не допомогли собі й не забезпечили себе, поки допомагали іншим людям і забезпечували їх Божими словами, і вони не тільки були не здатні пізнати Бога чи пробудити в собі справжнє благоговіння перед Богом, поки все це робили; навпаки, їхні помилкові уявлення про Бога стають ще глибшими, їхня недовіра до Нього – ще вагомішою, а їхні фантазії про Нього – ще перебільшенишими. Живлячись і керуючись своїми теоріями про Божі слова, такі люди виглядають наче цілком у своїй стихії, наче легко й без зусиль застосовують свої навички, наче вони знайшли свою мету в житті, свою місію, та наче вони здобули нове життя й були врятовані, наче з Божими словами, що дзвінко відскакують у них від зубів у промові, такі люди здобули істину, зрозуміли Божі наміри та відкрили шлях до пізнання Бога, наче, проповідуючи Божі слова, такі люди часто зустрічаються з Богом віч-на-віч. Вони також часто «зворушуються» до нападів ридань, і, часто скеровувані «Богом» у Божих словах, такі люди начебто невпинно хапаються за Його щиру турботу й добрий намір і водночас начебто зрозуміли Боже управління та спасіння людини, пізнали Його сутність і зрозуміли Його праведний характер. Видається, наче на цій підставі вони ще твердіше вірять в існування Бога, ще обізнаніші про Його піднесений стан і ще глибше відчувають Його велич і трансцендентність. Просякнута поверховим знанням Божих слів, їхня віра неначебто виросла, їхня рішучість терпіти

страждання зміцнилася, а їхнє знання про Бога поглибилося. Та ці люди не тямлять, що, поки вони дійсно не переживуть Божі слова, усе їхнє знання про Бога й думки про Нього походять із їхніх власних самообманних фантазій і припущень. Їхня віра не витримала б ніякого Божого іспиту, їхня так звана духовність і духовний стан просто не витримали б Божого випробування чи перевірки, їхня рішучість – лише замок, збудований на піску, а їхнє так зване знання про Бога – не більше ніж плід їхньої уяви. Насправді ці люди, що, так би мовити, вклали в Божі слова багато сил, ніколи в житті не усвідомлювали, що таке справжня віра, що таке справжній послух, що таке справжня любов і що таке справжнє знання про Бога. Вони беруть теорію, уяву, знання, дар, традицію, забобони та навіть моральні цінності людства й роблять із них «капітал» і «зброю» для віри в Бога та слідування за Ним, навіть роблять із них підвалини своєї віри в Бога та слідування за Ним. Водночас вони також беруть цей капітал і зброю та роблять із них чарівні талісмани, через які пізнають Бога, щоб зустрічати й витримувати Божі перевірки, випробування, кару й суд. Урешті-решт те, що вони набувають, усе одно не містить нічого, крім висновків про Бога, просякнутих релігійними відтінками, феодалськими забобонами та всякою романтикою, гротеском і загадками. Вони пізнають і визначають Бога на один кшталт із людьми, які вірять лише в Горішнє небо чи Старця на небі, тоді як Божа реальність, Його сутність, Його характер, Його атрибути та природа тощо – усе, що стосується Самого дійсного Бога, – усе це таким людям у своєму знанні не вдалось усвідомити, і їхнє знання від усього цього повністю відірване й настільки далеке, як північний полюс від південного. Таким чином, ці люди не здатні справді йти шляхом богобоязливості й утечі від злого, хоч вони й живуть забезпечені Божими словами та отримують від них поживу. Справжня причина цього в тому, що вони ніколи не

знайомилися з Богом, як і ніколи не мали з Ним справжнього контакту чи спілкування, тож для них неможливо взаємно порозумітися з Богом або пробудити в собі справжню віру в Бога, слідування за Ним або благоговіння перед Ним. Те, що вони так розцінюють Божі слова, те, що вони так розцінюють Бога, – такий погляд і ставлення прирекли їх повертатися після своїх починань із порожніми руками, прирекли їх до вічної й неминущої нездатності йти шляхом богобоязливості й утечі від злого. Ціль, до якої вони прагнуть, і напрям, у якому вони йдуть, означають, що такі люди – довічні Божі вороги та що вони довічно будуть не здатні отримати спасіння.

Якщо людина багато років слідувала за Богом і багато років втішалася поживою Його слів, а її визначення Бога, по суті, таке саме, що й у когось, хто падає ниць, ушановуючи ідолів, то це означало б, що така людина не досягла реальності Божих слів. Це тому, що вона просто не ввійшла в реальність Божих слів, і з цієї причини реальність, істина, наміри та вимоги до людства, що всі невід’ємно існують у Божих словах, не мають із такою людиною нічого спільного. Себто як би тяжко така людина не працювала над поверховим значенням Божих слів, усе це марно: вона гониться лише за словами, тож неминуче отримає лише слова. Чи промовлені Богом слова зовні виглядають просто, чи глибоко, усі вони – істини, без яких людина не може обійтися при входженні в життя; вони – джерело живих вод, завдяки якому людина виживає душевно й тілесно. Вони дають людині те, що їй потрібно, щоб залишатися живою; принципи й переконання для повсякденного життя; шлях, яким людина мусить іти до спасіння, а також його ціль і напрям; кожну правду, яку людина мусить мати як створена істота перед Богом; і кожну пістину про те, як людина слухається й шанує Бога. Вони – запорука виживання людини, її хліб насущний і також міцна опора, що дає людині силу та змогу

стояти. Вони багаті реальністю істини, з якою створене людство живе звичайним людським, багаті істиною, за допомогою якої людство звільняється від розбещення й оминає сітки сатани, багаті невтомними повчаннями, закликами, підбадьоренням і розрадою, які Творець дає створеному людству. Вони – маяк, що просвіщає людей і скеровує їх до розуміння всього позитивного, запорука того, що люди житимуть і володітимуть усім праведним і добрим, критерій, за яким міряють усіх людей, події й об'єкти, а також навігаційний знак, що веде людей до спасіння та шляху світла. Лише переживаючи Божі слова на практиці, людина може бути постачена істиною й життям; лише так людина може зрозуміти, що таке звичайне людське, що таке змістовне життя, що таке справжня створена істота, що таке дійсний послух перед Богом; лише так людина може зрозуміти, як вона мусить любити Бога, виконувати обов'язок створеної істоти й мати справжню людську подобу; лише так людина може зрозуміти, що значить «справжня віра» й «справжня шана»; лише так людина може зрозуміти, хто Правитель неба, землі й усього суцього; лише так людина може зрозуміти, якими засобами Єдиний, хто є Паном усього створеного, править створеним, керує ним і забезпечує його; і лише так людина може зрозуміти й усвідомити, якими засобами Єдиний, хто є Паном усього створеного, існує, проявляється та працює. Відділена від справжнього переживання Божих слів, людина не має справжнього знання Божих слів та істини й проникнення в них. Така людина – не що інше, як живий труп, відверто пуста оболонка, і все знання, пов'язане з Творцем, не має з нею геть нічого спільного. У Божих очах така людина ніколи в Нього не вірила й ніколи за Ним не слідувала, тож Бог не визнає її ні за Свого вірянину, ні за Свого послідовника й тим паче ні за справжню створену істоту.

Справжня створена істота мусить знати, хто є Творець,

для чого потрібне створення людини, як виконувати обов'язки створеної істоти та як шанувати Господа всього створеного, мусить розуміти, усвідомлювати, знати й любити наміри, бажання й вимоги Творця та мусить діяти відповідно до шляху Творця: Бога боятися, а від злого втікати.

Що значить боятися Бога? І як можна втікати від злого?

«Боятися Бога» не значить ані мати безіменний страх і жах, ані уникати, ані триматися на відстані, ані робити з Бога ідола чи бути забобонним. Натомість це значить захоплюватися Богом, поважати Його, довіряти Йому, розуміти, дбати, слухатися, любити Бога, присвячувати Йому, а також безумовно та без скарг шанувати Його, коритися та віддячувати Йому. Без справжнього знання Бога людство не зможе справді захоплюватися Ним, справді довіряти Йому, справді розуміти Його, справді дбати й коритися Йому, а матиме лише страх і тривогу, лише сумнів, нерозуміння, ухиляння й уникання; без справжнього знання Бога людство не матиме справжнього присвячення та віддяки; без справжнього знання Бога людство не матиме справжньої шани й покірності, а матиме лише сліпе обожнювання й забобони; без справжнього знання Бога людство ніяк не може діяти відповідно до Божого шляху, чи боятися Бога, чи втікати від злого. І навпаки, всяка людська поведінка й діяльність будуть сповнені бунту й непокори, наклепницьких звинувачень і зневажливих суджень про Нього, а також лихого поводження, що суперечить істині та справжньому значенню Божих слів.

Коли людство матиме справжню довіру до Бога, воно справді слідуватиме за Ним і покладатиметься на Нього; лише дійсно довіряючи Богу та покладаючись на Нього, людство зможе справді зрозуміти й досягнути Його; зі справжнім розумінням Бога приходить справжня любов до Нього; лише справді люблячи Бога, людство зможе справді слухатися Його; лише справді слухаючись Бога, людство зможе мати справжнє

присвячення; лише зі справжнім присвяченням Богу людство зможе безумовно та без скарг віддячувати Йому; лише зі справжньою довірою й покладанням, справжнім розумінням і любов'ю, справжнім послухом, справжнім присвяченням і віддякою людство зможе справді пізнати Божий характер і сутність та пізнати, Ким є Творець; лише справді пізнавши Творця, людство зможе пробудити в собі справжню шану й покірність; лише маючи шану й покірність перед Творцем, людство зможе дійсно відмовитися від своїх лихих звичаїв, себто втікати від злого.

З цього й складається весь процес того, щоб боятися Бога та втікати від злого, і саме це є весь зміст поняття «богобоязливості й втеча від злого». Це шлях, яким необхідно пройти, щоб досягти богобоязливості й утечі від злого.

«Богобоязливості й втеча від злого» та пізнання Бога неподільно пов'язані безліччю ниток, і зв'язок між ними самоочевидний. Хто хоче прийти до того, щоб утікати від зла, той спершу мусить мати справжню богобоязливість; хто хоче прийти до того, щоб справді боятися Бога, той спершу мусить мати справжнє знання про Бога; хто хоче пізнати Бога, той спершу мусить прожити Божі слова, увійти в реальність Божих слів, пройти через Боже виправлення й дисципліну, Його кару й суд; хто хоче прожити Божі слова, той спершу мусить зустрітися віч-на-віч із Божими словами, зустрітися віч-на-віч із Богом і попросити в Бога нагоди прожити Божі слова у вигляді найрізноманітніших умов, що включають людей, події й об'єкти; хто хоче зустрітися віч-на-віч із Богом і Божими словами, той спершу мусить мати просте й чесне серце, готовність прийняти істину, волю терпіти страждання, рішучість і сміливість утікати від злого та прагнення стати справжньою створеною істотою... Так, крок за кроком ідучи вперед, ти ще більше наблидишся до Бога, твоє серце стане ще чистішим, і

твоє життя та цінність того, що ти живий, ставатимуть ще більш значущими й дедалі осяйнішими слідом за тим, як ти пізнаватимеш Бога. Поки одного дня ти не відчуєш, що Творець більше не загадка, що Творець ніколи не був від тебе прихований, що Творець ніколи не ховав від тебе Своє лице, що Творець від тебе зовсім недалеко, що Творець – більше не Єдиний, за яким ти постійно тужиш у своїх думках, але якого не можеш досягнути своїми почуттями, що Він дійсно поправді стоїть на сторожі ліворуч і праворуч від тебе, живлячи твоє життя й керуючи твоєю долею. Він не на далекому обрії, і Він не утаївся високо в хмарах. Він просто поруч із тобою, панує над усім тобою, Він – усе, що в тебе є, і Він – єдине, що в тебе є. Такий Бог дозволяє тобі любити Його всім серцем, триматися за Нього, мати Його близько, захоплюватися Ним, боятися Його втратити, а також більше не хотіти відрікатися від Нього, не слухатися Його, уникати Його чи триматися на відстані від Нього. Усе, чого ти бажаєш, – це любити Його, слухатися Його, віддячувати за все, що Він тобі дає, і коритися Його владі. Ти більше не відмовляєшся, щоб Він тебе скеровував, забезпечував, наглядав за тобою та підтримував, і ти більше не відмовляєшся від того, що Він тобі наказує та визначає. Усе, чого ти бажаєш, – це слідувати за Ним, бути поруч із Ним у Його товаристві; усе, чого ти бажаєш, – це прийняти Його як твоє єдине життя, прийняти Його як твого єдиного Господа, твого єдиного Бога.

18 серпня 2014 року

Узріти появу Бога в Його суді та карі

Як і сотні мільйонів інших послідовників Господа Ісуса Христа, ми дотримуємося законів і заповідей Біблії, насолоджуємося щедрою благодаттю Господа Ісуса Христа, а також збираємося разом, молимося, віддаємо хвалу та служимо

в ім'я Господа Ісуса Христа – і все це ми робимо під опікою та захистом Господа. Ми часто слабкі, але часто й сильні. Ми віримо, що всі наші дії відбуваються згідно зі вченням Господа. Тож, безумовно, ми також самі віримо, що ми йдемо шляхом виконання волі Отця на небі. Ми жадаємо повернення Господа Ісуса, Його славного зішестя, закінчення нашого життя на землі, явлення Царства і всього, що було передбачено в Книзі Об'явлення: Господь гряде, Він приносить лиха, Він винагороджує доброго та карає безбожного, і Він бере всіх, хто слідує за Ним і вітає Його повернення, щоб зустрітися з Ним на повітрі. Щоразу, коли ми розмірковуємо про це, нас переповнюють емоції; ми радіємо, що народилися в останні дні та що нам пощастило стати свідками пришествя Господа. Хоча ми зазнали переслідувань, натомість ми здобули «у безмірнім багатстві славу вічної ваги». Яке благословення! Уся ця жага та благодать, даровані Господом, постійно змушують нас тверезіти в молитві та являти більшу старанність, збираючись разом. Можливо, наступного року, можливо, завтра, а можливо, швидше, ніж людина може собі уявити, Господь несподівано зійде, з'явившись посеред групи людей, які чекали на Нього з нетерплячим хвилюванням. Ми поспішаємо бути попереду інших, і ніхто не хоче відстати – все заради того, щоб опинитися в числі перших, хто побачить явлення Господа, щоб опинитися серед тих, хто буде обраний. Заради цього дня ми віддали все, незважаючи на ціну. Хтось залишив свою роботу, хтось покинув свою сім'ю, хтось відмовився від шлюбу, а хтось навіть пожертвував усі свої заощадження. Що за самовіддані акти відданості! У подібній щирості та вірності вони, безсумнівно, перевершують навіть святих минулих століть! Оскільки Господь дарує благодать тому, кому забажає, і являє милість тому, кому забажає, ми віримо в те, що Він давно вже побачив нашу відданість і жертви, як і в те, що також наші щирі молитви

досягли Його вух, і ми віримо, що Господь віддячить нам за нашу відданість. Більше того, Бог був милостивим до нас ще до того, як Він створив світ, і ті благословення та обіцянки, які Він нам дав, ніхто не може забрати. Ми всі будуємо плани на майбутнє, і, як само собою зрозуміло, перетворили свою відданість і витрати на фішки або капітал, щоб обміняти їх на можливість бути обраними, щоб зустрітися з Господом на повітрі. До того ж ми, анітрохи не вагаючись, звели себе на престол майбутнього, щоб стати на чолі усіх народів та людей або правити подібно царям. Усе це ми приймаємо як даність, як щось очікуване.

Ми зневажаємо всіх тих, хто проти Господа Ісуса; їхнім кінцем буде винищення. Хто сказав їм не вірити, що Господь Ісус – Спаситель? Звичайно, бувають часи, коли ми наслідуємо Господа Ісуса, проявляючи співчуття до людей світу, бо в них немає розуміння, і нам слід бути до них терпимими та поблажливими. Усе, що ми робимо, відповідає словам Біблії, бо все, що не узгоджується з Біблією, є іновірством і ерессю. Подібне переконання глибоко вкорінене в умах кожного з нас. Наш Господь у Біблії, і якщо ми не відступимо від Біблії, ми не відступимо від Господа; якщо ми дотримуватимемося цього принципу, ми здобудемо спасіння. Ми спонукаємо до цього один одного, підтримуємо один одного і щоразу, збираючись разом, ми сподіваємося, що все, що ми кажемо і робимо, відповідає волі Господа і буде прийняте Господом. Незважаючи на сувору ворожість нашого оточення, наші серця сповнені радістю. Коли ми думаємо про благословення, до яких рукою подати, хіба є щось, що ми не можемо відкинути? Хіба є щось, від чого ми не можемо відмовитися? Усе це само собою зрозуміло, і все це відбувається під пильними очима Бога. Ми, ця жменька нужденних, що була піднесена з купи гною, подібні до всіх звичайних послідовників Господа Ісуса, що

мріють бути обраними, бути благословенними та правити усіма народами. Наша розбещеність оголена перед очима Бога, а наші бажання та жадоба засуджені в очах Бога. Тим не менш, усе це відбувається настільки буденно і настільки логічно, що жоден із нас не замислюється, чи вірні наші прагнення, і тим більше жоден із нас не піддає сумніву все те, чого ми дотримуємося. Хто може пізнати Божу волю? Ми не знаємо, яким саме шляхом іде людина, ми не знаємо, як шукати та досліджувати, і ми навіть не цікавимося. Бо ми переймаємося лише тим, чи можемо ми бути обраними, чи можемо ми бути благословенними, чи є для нас місце в Царстві Небесному, і чи дістанеться нам частка води з ріки життя та плоду з дерева життя. Хіба не для здобуття цього ми віримо в Господа та стали Його послідовниками? Наші гріхи були прощені, ми розкаялися, ми випили гірку чашу вина і звалили хрест собі на спину. Хто може сказати, що Господь не прийме заплачену нами ціну? Хто може сказати, що ми не приготували достатньо олії? Ми не бажаємо бути тими нерозумними дівами чи одним із тих покинутих. Більше того, ми постійно молимося, просячи Господа вберегти нас від обману неправдивих христів, бо сказано в Біблії: «Тоді як хто скаже до вас: Ото, Христос тут чи Отам, не йміть віри. Бо постануть христии неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних» (Матвія 24:23–24). Ми всі пам'ятаємо ці вірші з Біблії; ми знаємо їх напам'ять і ми сприймаємо їх як безцінний скарб, як життя та як гарантійний лист, який визначає, будемо ми врятовані чи обрані...

Упродовж багатьох тисяч років живі помирали, забираючи з собою свої прагнення та мрії, але чи потрапили вони до Царства Небесного – ніхто достеменно не знає. Мертві повертаються, забувши всі історії, які колись трапились, і, як і раніше, вони дотримуються вчень та шляхів своїх предків. І тому через

роки та дні ніхто не знає, чи справді наш Господь Ісус, наш Бог, приймає все, що ми робимо. Усе, що нам залишається, – це сподіватися на результат і розмірковувати про все, що станеться. При цьому Бог увесь час зберігав мовчання, ніколи не являючись нам, ніколи не розмовляючи з нами. І тому, слідуючи Біблії та відповідно до знамень, ми свавільно робимо судження про Божу волю та характер. Ми звикли до мовчання Бога. Ми звикли вимірювати правильність і неправильність нашої поведінки, спираючись на власний спосіб мислення. Ми звикли покладатися на наші знання, поняття та моральні принципи, замінюючи ними вимоги Бога до нас. Ми звикли насолоджуватися благодаттю Бога. Ми звикли до того, що Бог підтримує нас щоразу, коли нам це потрібно. Ми звикли простягати руки до Бога за всім поспіль і попіхати Богом. Ми також звикли підкорятися правилам, не звертаючи уваги на те, як Святий Дух нас веде. І, більше того, ми звикли до днів, коли ми самі собі господарі. Ось у такого Бога ми віримо – якого ми ніколи не зустрічали особисто. Питання на кшталт: який у Нього характер, хто Він є і що Він має, який Його образ, чи пізнаємо ми Його, коли Він прийде тощо – усі вони неважливі. Важливо лише те, що Він у наших серцях, і що ми всі чекаємо на Нього, і достатньо того, що ми можемо уявити собі, який Він. Ми віддаємо належне за свою віру та високо цінуємо свою духовність. Ми дивимося на все як на гній і топчемо все, що в нас під ногами. Оскільки ми віряни славного Господа, неважливо, якою довгою та важкою буде подорож, неважливо, які поневіряння та небезпеки випадуть на нашу долю, ніщо не може сповільнити наші кроки, коли ми слідуємо за Господом. «чисту ріку живої води, ясну, мов кришталі, що випливала з престолу Бога й Агнця. Посеред його вулиці, і по цей бік і по той бік ріки дерево життя, що родить дванадцять раз плоди, кожного місяця приносячи плід свій. А листя дерев на вздоровлення

народів. І жадного прокляття більше не буде. І буде в ньому Престол Бога та Агнця, а раби Його будуть служити Йому, і побачать лице Його, а Ймення Його на їхніх чолах. А ночі вже більше не буде, і не буде потреби в світлі світильника, ані в світлі сонця, бо освітлює їх Господь, Бог, а вони царюватимуть вічні віки» (Об'явлення 22:1–5). Щоразу, коли ми наспівуємо ці слова, наші серця сповнюються безмежною радістю та задоволенням, і сльози течуть із наших очей. Дякувати Господу за те, що він обрав нас, дякувати Господу за його благодать. Він дав нам у сто разів більше у цьому житті й дав нам вічне життя у майбутньому світі. І якби попросив Він нас зараз померти, ми зробили б це без найменших нарікань. О, Господи! Прийди швидше! Зважаючи на те, як ми відчайдушно прагнемо Тебе та зріклися всього заради Тебе, не зволікай ні хвилини, ні секунди довше.

Бог мовчазний і ніколи нам не являвся, однак Його робота ніколи не припинялась. Він оглядає всю землю та керує всім сущим і бачить усі слова й вчинки людини. Він здійснює своє управління зваженими кроками та у відповідності до Свого плану, тихо й без театральних ефектів, і водночас крок за кроком наближається до людства, а Його престол судження зі швидкістю блискавки розташовується у всесвіті, після чого Його трон негайно сходить поміж нас. Яка велична сцена, яка урочиста та вражаюча картина! Неначе голуб і неначе ревучий лев Дух приходить поміж нас. Він – мудрість, Він – праведність, Він – величність, і Він приходить потай поміж нас, наділений владою та сповнений любові й співчуття. Ніхто не знає про Його пришествя, ніхто не вітає Його пришествя і, більше того, ніхто не знає всього, що Він зробить. Життя людини триває, як і раніше, в її серці нічого не змінюється, а дні минають, як завжди. Бог живе серед нас як звичайна людина, як один із найнепримітніших послідовників, як звичайний віруючий. Він має Свої власні прагнення, Свої власні цілі та, більше того,

Він має божественну сутність, якої немає у звичайних людей. Ніхто не помітив присутності Його божественності, й ніхто не усвідомив різниці між Його сутністю та сутністю людини. Ми живемо разом із Ним без примусу та страху, бо в наших очах Він всього лише непоказний віруючий. Він спостерігає за кожним нашим рухом, і всі наші думки та погляди в Нього як на долоні. Ніхто не виявляє інтерес до Його існування, ніхто й уявлення не має про Його функцію. Більше того, ніхто не має й найменшої підозри про Його ідентичність. Ми тільки й робимо, що продовжуємо свої пошуки, так наче Він не має до нас жодного відношення...

Святий Дух наче ненароком виражає слова «через» Нього, і хоча це здається дуже неочікуваним, ми, втім, визнаємо їх як слово, що походить від Бога, і з готовністю приймаємо його від Бога. Це тому, що незалежно від того, хто висловлює ці слова, якщо вони походять від Святого Духа, ми повинні приймати їх і не можемо їх заперечувати. Наступне висловлювання може прийти через мене, чи через тебе, чи через когось іншого. Від кого б воно не прийшло, все це Божя благодать. Однак ким би не була та людина, ми не повинні поклонятися їй, оскільки в жодному разі неможливо, щоб ця людина була Богом, і ми в жодному разі не повинні обирати таку звичайну людину, як ця, своїм Богом. Наш Бог такий великий і високоповажний, як могла б така незначуща людина зайняти Його місце? Більше того, ми очікуємо, що Бог прийде та забере нас назад у Царство Небесне, тож як би міг хтось настільки незначний впоратися з такою важливою та складною задачею? Якщо Господь прийде знову, то Він має прийти на білій хмарі, щоб усі натовпи могли це бачити. Як же це буде славно! Як може бути, щоб Він ховався потай серед групи звичайних людей?

І все ж саме звичайна, прихована серед інших людина

виконує нову роботу з нашого порятунку. Він не дає нам ніякого пояснення та не говорить нам, чому Він прийшов, а просто здійснює роботу, яку має намір виконати зважено та згідно зі Своїм планом. Його слова та висловлювання звучать все частіше. Від розради, напучування, нагадування та застереження до осуду і дисциплінування, від м'якого і доброго тону до слів лютих і величних – усе це дарує людині милість і вселяє в неї трепет. Все, що Він каже, влучає в точку – у приховані глибоко всередині нас таємниці. Його слова жалять наші серця, жалять наш дух і наповнюють нас почуттям нестерпного сорому, так що ми не знаємо, куди нам сховатися. Ми починаємо задумуватися, чи дійсно Бог, присутній у серці цієї людини, любить нас, і що саме Він замишляє. Можливо, ми можемо бути обраними лише зазнавши таких страждань? У себе в голові ми намагаємося вирахувати... майбутнє місце призначення та свою майбутню долю. І все-таки, як і раніше, ніхто з нас не вірить, що Бог уже здобув плоть, щоб виконувати роботу серед нас. Навіть незважаючи на те, що Він з нами вже давно, навіть незважаючи на те, що Він уже сказав так багато слів нам у вічі, ми, як і раніше, не бажаємо прийняти таку непримітну людину як Бога свого майбутнього, і тим більше ми не бажаємо довірити контроль над нашим майбутнім та долею настільки непримітній особі. Від Нього ми з радістю приймаємо невичерпне джерело живої води, і завдяки Йому ми живемо віч-на-віч із Богом. Але ми вдячні за благодать лише від Господа Ісуса на небесах і ніколи не звертали жодної уваги на почуття цієї звичайної людини, яка має божественність. І все ж Він, як і раніше, виконує Свою роботу, смиренно схований у плоті, висловлюючи глибини Свого серця, начебто байдужий до неприйняття Його людством, начебто нескінченно великодушний до людської незрілості та невігластва й вічно терпимий до людської зневажливості щодо Нього.

Без нашого відома ця непримітна людина вела нас від одного етапу Божої роботи до іншого. Ми зазнаємо незліченних випробувань, піддаємось численним виправленням і проходимо випробування смертю. Ми дізнаємося про праведний і величний характер Бога й також насолоджуємося Його любов'ю та милосердям, починаємо цінувати велику силу та мудрість Бога, стаємо свідками Божої краси та споглядаємо пристрасне бажання Бога врятувати людину. Через слова цієї звичайної людини ми приходимо до пізнання характеру та сутності Бога, розуміння Божої волі, пізнання природи та сутності людини і бачимо шлях до спасіння та вдосконалення. Його слова змушують нас «померти» і вони змушують нас «відродитися». Його слова несуть нам вітиху, але в той же час викликають у нас спустошення через відчуття провини й заборгованості. Його слова несуть нам радість і спокій, але й безмежний біль. Іноді ми подібні до агнів, приготованих на заклання в Його руках; іноді ми ніби зіниця Його ока та насолоджуємося Його ніжною любов'ю; іноді ми подібні до Його ворогів і під Його пильним поглядом перетворюємося на порох від Його гніву. Ми – врятований Ним рід людський, в Його очах ми гробаки, і ми ж заблукали агні, яких Він день і ніч жадає віднайти. Він милосердний до нас, Він зневажає нас, Він підносить нас, Він втішає та напучує нас, Він веде нас, Він просвітлює нас, Він виправляє і дисциплінує нас, і Він навіть нас проклинає. День і ніч Він невинно турбується про нас, день і ніч оберігає нас і піклується про нас, не покидаючи нас ні на секунду, але проливає кров Свого серця заради нас і платить за нас будь-яку ціну. Завдяки висловлюванням цього маленького та звичайного тіла з плоті ми насолоджувалися цілісністю Бога й узріли місце призначення, дароване нам Богом. Та попри те марнославство продовжує розбурхувати наші серця, і ми, як і раніше, не бажаємо активно прийняти таку людину, як цю, як свого Бога.

Незважаючи на те, що Він дав нам так багато манни, так багато для радості, ніщо з цього не може посісти місце Господа в наших серцях. Ми вшановуємо особливу особистість і статус цієї людини, але з великою неохотою. Поки Він не відкриє уста, щоб попросити нас визнати, що Він є Бог, ми ніколи не наважимося визнати Його Богом, який незабаром прийде та в той же час давно трудиться серед нас.

Бог продовжує мовити, вдаючись до різноманітних методів і способів, щоб напучувати нас про те, що нам слід робити, та одночасно висловлюючи те, що в Нього на серці. У Його словах – сила життя, вони вказують нам шлях, яким нам слід іти, і дають нам можливість зрозуміти, що є істина. Його слова починають захоплювати нас, ми починаємо концентруватися на тоні та манері Його мови і підсвідомо починаємо перейматися інтересом до найпотаємніших почуттів цієї непримітної людини. Він докладає неабияких зусиль, працюючи заради нас, втрачає через нас сон і апетит, ридає через нас, зігхає через нас, стогне, хворіючи через нас, принижується заради місця нашого призначення та спасіння, а наша байдужість і бунтарство змушують Його серце кровоточити й обливатися сльозами. Такий спосіб буття та володіння не притаманний звичайній людині, і ніхто з розбещених людей не може мати або досягти його. Він демонструє стійкість і терпіння, яких не має жодна звичайна людина, і жодна створена істота не наділена Його любов'ю. Ніхто, крім Нього, не може знати всі наші думки, осягнути нашу природу та сутність з такою ясністю і повнотою, судити бунтарство та розбещеність людства, говорити з нами і працювати над нами, як це відбувається від імені Бога на небі. Ніхто, крім Нього, не наділений владою, мудрістю та гідністю Бога. Характер Бога, як і те, хто Він є та чим Він володіє, явлені в Ньому у всій своїй повноті. Ніхто, крім Нього, не може показати нам шлях і принести нам світло. Ніхто,

крім Нього, не може відкрити таємниці, які Бог не відкривав від часу сотворіння до сьогодні. Ніхто, крім Нього, не може врятувати нас від сатанинської кабали та нашого розбещеного характеру. Він представляє Бога. Він висловлює те потаємне, що в серці Бога, настанови Божі та слова Божого суду над усім людством. Він почав новий період, нову еру, сповістив нові небеса та землю й нову роботу, і Він приніс нам надію, поклавши кінець нашому життю в невизначеності та давши нам можливість усією своєю істотою з повною ясністю узріти шлях до спасіння. Він повністю завоював нас і здобув наші серця. Починаючи з цього моменту, наші уми набули свідомості, а наш дух, здається, відродився. Ця звичайна, непомітна людина, яка живе серед нас і яку ми тривалий час відкидали – хіба Він не Господь Ісус, який завжди в наших думках, уві сні та наяву, і якого ми прагнемо день і ніч? Це Він! Це справді Він! Він – наш Бог! Він є істина, дорога і життя! Він дав нам можливість знову жити і бачити світло та припинив блукання наших сердець. Ми повернулися в дім Божий, ми повернулися перед Його престолом, ми знаходимося з Ним віч-на-віч, ми стали свідками Його славного лику і побачили шлях, що лежить перед нами. На той час Він повністю завоював наші серця; ми більше не сумніваємося в тому, хто Він, і більше не опираємося Його роботі та Його слову, і ми падаємо ниць перед Ним. Ми не бажаємо нічого іншого, крім як йти слідами Бога до кінця нашого життя, крім як бути вдосконаленими Ним і відплатити за Його благодать, відплатити за Його любов до нас, підкоритися Його керівництву та розпорядженням, приєднатися до Його роботи та робити все, що в наших силах, щоб завершити те, що Він нам довіряє.

Бути підкореним Богом схоже на змагання бойових мистецтв.

Кожне слово Боже б'є в одне з наших вразливих місць, раничи нас і наповнюючи жахом. Він викриває наші переконання,

наші фантазії та наш розбещений характер. Від усього, що ми говоримо та робимо, до кожної нашої думки та ідеї, Його слова викривають нашу природу й сутність, викликаючи в нас страх і трепет через неможливість сховатися від сорому. Одному за одним Він розповідає нам про всі наші вчинки, наші цілі та наміри, навіть про розбещений характер, якого ми самі ніколи не помічали, змушуючи нас почуватися беззахисними в усій нашій жалюгідній недосконалості та, більше того, повністю переможеними. Він судить нас за те, що протистоїмо Йому, карає нас за те, що богохульствуємо та засуджуємо Його, і дає нам відчуття, що в Його очах ми не маємо жодної позитивної риси, що ми – сатана у плоті. Наші сподівання втрачені; ми більше не наважуємося пред'являти до Нього якісь нерозумні вимоги чи мати щодо Нього якісь наміри, і навіть наші мрії щезають в одну мить. Це факт, який ніхто з нас не може уявити й ніхто з нас не може прийняти. Ми миттєво втрачаємо свою внутрішню рівновагу та не знаємо, ні як продовжувати йти дорогою, що простягається перед нами, ні як і далі дотримуватися своїх переконань. Здається, ніби наша віра знову повернулася до вихідної точки, так ніби ми ніколи не зустрічали Господа Ісуса та не знали його. Все, що ми бачимо перед своїми очима, сповнює нас розгубленості та змушує коливатись у нерішучості. Ми збентежені, ми засмучені, і в глибині наших сердець панує нестримний гнів і сором. Ми намагаємося випустити пару, знайти вихід і, більше того, чекати нашого Спасителя Христа, щоб вилити Йому своє серце. Хоч бувають часи, коли зовні ми здаємося спокійними, не виявляючи ні зарозумілості, ні смирення, в глибині свого серця ми як ніколи раніше страждаємо від відчуття втрати. І хоча іноді зовні ми можемо здаватися надзвичайно спокійними, наш розум вирує від мук як бурхливе море. Його суд і кара позбавили нас усіх надій і мрій, поклали край нашим нестримним бажанням,

залишили нас у небажанні вірити в те, що Він наш Спаситель і здатний врятувати нас. Його суд і кара розкрили між нами та Ним таке глибоке провалля, що ніхто не хоче його долати. Його суд і кара – це перший випадок, коли ми зазнали такої великої невдачі, такого великого приниження. Його суд і кара спонукали нас по-справжньому оцінити Божу гідність і Його нетерпимість до людської кривди, порівняно з якими ми надзвичайно ниці, надзвичайно нечисті. Його суд і кара змусили нас вперше усвідомити, що ми гордовиті та пихаті, і що людина ніколи не буде рівною Богу або на одному рівні з Богом. Його суд і кара розпалили в нас бажання більше не жити в такому розбещеному характері, якнайшвидше позбутися такої природи і сутності та більше не викликати в Нього огиду й зневагу. Його суд і кара змусили нас радо слухатися Його слів і більше не повставати проти Його керівництва та розпоряджень. Його суд і кара знову подарували нам бажання залишитися в живих і змусили нас радо прийняти Його як нашого Спасителя... Ми вийшли за межі роботи завоювання, за межі пекла, за межі долини смертної тіні... Всемогутній Бог здобув нас, цю групу людей! Він переміг сатану та завдав поразки безлічі Своїх ворогів!

Ми всього лише звичайна група людей, одержимих розбещеним сатанинським характером, призначених Богом ще до створення світу, нужденних, яких Бог підняв із купи гною. Ми вже колись відкинули та засудили Бога, але нині ми завойовані Ним. Від Бога ми отримали життя та дорогу вічного життя. Де б на землі ми не були, яких би утисків та страждань ми не зазнавали, ми не можемо бути осторонь від спасіння Всемогутнім Богом. Бо Він наш Творець і наша єдина спокута!

Любов Бога простягається, як джерельна вода, і дається тобі, мені, іншим та всім тим, хто по-справжньому шукає істину і чекає появи Бога.

Подібно до того, як сонце і місяць сходять по черзі, так і

Божа робота ніколи не припиняється і ведеться над тобою, наді мною, над іншими та над усіма тими, хто йде слідами Бога і приймає Його суд і кару.

23 березня 2010 року

Офіційний сайт
QR-код

Додаток «Церква
Всемогутнього Бога»

Офіційний сайт
<https://uk.godfootsteps.org>

YouTube: <https://l.kingdomsalvation.org/uk/video>

Facebook: <https://l.kingdomsalvation.org/uk/facebook>

E-mail: contact.uk@godfootsteps.org
